

Giới thiệu Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn

Ba năm trước hắn vì trúng mị độc rơi vào trạng thái hôn mê thừa sống thiếu chết. Một xử nữ xinh đẹp phải hi sinh thân mình để cứu hắn mà cùng hắn giao hoan, mất đi trinh tiết của người phụ nữ nhưng lại không được hắn rước lên kiệu hoa mà phải chờ ba năm sau.

Với lời hứa khi nào được đề tên lên bảng vàng thì khi đó sẽ quay về cưới nàng nhưng suốt ba năm qua hắn vẫn chỉ là một thư sinh nghèo với hai bàn tay trắng quay về gặp nàng. Nhưng đã chót yêu hắn, dù nghèo nhưng nàng vẫn chấp nhận. Nhưng thực ra đó chỉ là màn kịch hắn dựng lên để thử lòng nàng. Mời các bạn đón đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn*.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cùng mỹ nam đánh cướp

Tháng tư gió mát, làm cho con người mềm mại muốn say. Trong sân, hoa lê lay động, nhành liễu nhẹ bay trong gió. Từng cụm hoa đào kiêu diễm cuộn lại, dưới ánh nắng xuân trở nên vô rực rỡ vô cùng.

Gạch xanh, ngói xanh bên trong Tứ Hợp Viện lại kết hợp với sự tĩnh lặng của cảnh xuân, bỗng nhiên vang lên tiếng gào thét không có chút nào hài hòa:

“Cái gì? Cha, người muốn con đi hầu hạ cái tên đại sắc lang kia? Không cần, con tuyệt đối không cần!”

“Liễu Nhi, chú ý lời nói của con!”

Trong phòng, một nam tử trung niên mặc quan phục thất phẩm, quần áo thêu khê xích, lớn tiếng nói.

鸂鶒: Khê xích : một giống chim ở nước, hình tựa uyên ương 紫鴛 mà to hơn, cánh biếc, đuôi như bánh lái thuyền, thường đậu ở khe nước ao hồ, ăn cá con hoặc côn trùng. § Còn viết là 溪鴨. Có tên khác là khê áp 溪鴨. Tục gọi là tử uyên ương 紫鴛鴦.

“Cái tên sắc... Người kia là đương kim Hoàng đế! Nếu được hầu hạ người thì đó là may mắn của con, là may mắn của Diệp gia chúng ta!”

“Hoàng đế thì như thế nào? Không phải là quý háo sắc hay sao?”

Nam tử đứng bên cạnh, mặc trên người bộ tử sam, mắt ngọc mảy mai, gương mặt như ngọc, xinh đẹp hấp dẫn mang theo ba phần anh khí của nữ tử, cái miệng nhỏ như anh đào vênh lên, bất mãn nói.

“Cha, không phải người không biết, người nọ, hắn, hắn...”

“Chớ có nói bậy!”

Diệp Minh Đường vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, trừng mắt ngắt lời của cô gái.

“Liễu nhi, cha con chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ. Bên trên có lệnh, làm sao có thể không tuân lời đây!”

Nhìn đôi mắt to tròn xinh đẹp của con gái tràn đầy nước mắt, Diệp Minh Đường cảm thấy đau lòng, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng.

“Con mặc kệ, mặc kệ! Cha chính là muốn bán con gái cầu vinh!”

Diệp Mộ Liễu thấy không còn cách nào khác, lập tức quay đầu, hướng về phụ nhân trung niên xinh đẹp trong phòng nói.

“Mẹ, người xem, cha muốn đẩy con vào hố lửa, người cũng không trông nom!”

“Lão gia...”

Thấy con gái luôn luôn kiên cường có thể so với nam tử lại hiếm khi bộc lộ vẻ yếu ớt như nữ tử như vậy, Diệp Lâm thị đau lòng không thôi.

“Con gái nói không phải không đúng. Chẳng có biết Văn Tuyên đế thân thể yếu kém nhiều bệnh, lại thường xuyên sa vào nữ sắc, thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Thân thể xương cốt vẫn luôn suy nhược không chịu nổi, lúc nào cũng có... khả năng. Nếu như, có cái gì không may xảy ra... Con gái còn trẻ, đã phải làm quả phụ hay sao?”

“Hừ, nàng còn dám nói!”

Thấy tình cảnh như vậy, Diệp Minh Đường liền cảm thấy đau đầu. Làm sao hắn muốn đẩy con gái bảo bối duy nhất của mình vào hố lửa. Nhưng mà,

Hoàng mệnh không thể không tuân theo!

“Từ nhỏ đến lớn đều tại nàng nuông chiều cho nên Liễu Nhi mới ngày càng vô pháp vô thiên! Ta đã nói rồi, con gái là phải học thêu thùa, đọc , mới phải. Nàng lại dung túng cho con học võ! Nàng xem, càng ngày càng không biết tôn trọng trường bối. Ngay cả người làm cha như ta nói cũng không nghe!”

“Dù sao con nguyện ý cũng phải hầu hạ, không muốn cũng phải hầu hạ!”

Nghĩ đến sự việc như mũi tên đã lên dây, không bắn không được. Diệp Minh Đường kiên quyết nói.

“Hôm nay Bệ hạ sẽ cải trang vi hành đến huyện Thanh giang chúng ta. Con chuẩn bị một chút, buổi tối phục vụ Bệ hạ.”

“Không, không muốn, có đánh chết con cũng không làm!”

Diệp Mộ Liễu làm mặt quỷ đối với cha mình, thừa dịp bất ngờ, nhanh chân bỏ chạy.

“Cha, con đi đây. Chờ tên Hoàng đế kia đi con sẽ trở về. Muốn phục vụ thì chính người tự đi phục vụ đi!”

“Con, con, con...”

Diệp Minh Đường tức đến khó thở, nhìn con gái trong nháy mắt đã không thấy đâu, hai mắt trợn ngược, ngất đi...

Núi xa xanh ngắt, sóng nước dập dờn, hồ nước xanh biếc.

Trên núi, cả một rừng đào thơm ngát, cảnh liễu đung đưa. Từng cụm hoa đào xinh đẹp, tầng tầng lớp lớp, dưới ánh bình minh càng thêm rực rỡ.

Diệp Mộ Liễu nhìn chằm chằm vào phía trước, thì ra, bản thân trong lúc tức giận mà vô tình chạy một mạch đến rừng đào, cách huyện Thanh Giang mười dặm.

Hiện tại là mùa hoa đào nở rộ. Lễ hội thanh minh, bên trong rừng đào có không ít công tử, tiểu thư khuê các đến dạo chơi.

Chỗ nàng đang đứng là rừng đào phía sau núi, hiện tại đã qua giờ ngọ, vì thế cả một rừng đào lớn lại trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Tức giận đá hòn đá nhỏ trên núi, lại không chú ý phía trước. Ngay chỗ rẽ đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Diệp Mộ Liễu vênh tai lắng nghe, là tiếng binh khí đánh nhau, trong hỗn loạn có tiếng nam tử kêu cứu, theo tiếng gió thổi truyền đến tai nàng...

Giữa thanh thiên bạch nhật, tại nơi cha nàng cai quản lại có người làm xằng bậy! Diệp Mộ Liễu cực kỳ tức giận, đã sớm quát điều không vui ra sau đầu.

Nàng lần theo tiếng kêu, quả nhiên ở bên vách núi có bốn năm người áo đen bịt mặt đang vây quanh một nam tử áo trắng, chiến đấu kịch liệt.

Nam tử áo trắng rõ ràng là một thư sinh yếu đuối. Nhưng hết lần này tới lần khác bị mấy người áo đen bịt mặt có thân hình cao lớn, tung ra nắm đấm có lực, hết sức thành thạo.

Đám người áo đen bịt mặt ra tay ác độc, từng chiêu thức trí mệnh. Lưỡi kiếm trong tay sắc bén, mỗi một chiêu đều đâm vào chỗ hiểm của thư sinh áo trắng nhưng lại bị hắn khó khăn né tránh.

Diệp Mộ Liễu nhăn mày, có chút hoài nghi. Rốt cuộc tên thư sinh kia là vận may quá tốt hay chính hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Trong lúc nghi hoặc, thư sinh áo trắng lại kêu lớn:

“Giết người phóng hỏa, cứu mạng!”

Cứu người như cứu hỏa! Không thể chần chờ nữa, Diệp Mộ Liễu phi thân nhảy lên, gia nhập vào đội ngũ chiến đấu.

“Dừng tay! Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm càn, các người thật không coi vương pháp ra gì sao?”

“Vương pháp?”

Một người áo đen trong đó cười khặc khặc.

“Kiếm ở trong tay bọn ta, bọn ta chính là vương pháp! Nếu thức thời thì nhanh rút. Nếu không dừng trách đao kiếm vô tình. Nếu làm hỏng đại sự của bọn ta, ta bắt người đền mạng!”

“Hay là, nhìn người tuy không phải là đàn bà nhưng cũng là loại da mìn thịt mềm, có thể để cho đàn ông ném thử một chút.”

Vì Diệp Mộ Liễu luôn thích nữ giả nam cho nên hắn không phát hiện thân phận của nàng là con gái.

Nhất thời chỉ thấy đám người áo đen cười lớn. Diệp Mộ Liễu vừa nghe, tức giận vô cùng.

“Đừng là thói đời, không nghĩ tới Đông Lâm quốc chúng ta lại có người bại hoại như các ngươi! Chắc chắn là thượng bất chính hạ tắc loạn, tên tiểu Hoàng đế ngu dốt háo sắc không nói mà con dân của hắn cũng hoang dâm không thể chịu được. Xem ra hôm nay ta phải thay trời hành đạo, thu thập mấy tên bại hoại các ngươi!”

Đám người áo đen vừa nghe, nhát thời gương mặt hiện lên thần sắc quái dị.

Ngay cả nam tử áo trắng tuấn mỹ, bên trong con ngươi đen bóng như mặc ngọc, lóe ra ánh sáng, khóe miệng không kìm được mà co rúm.

“Bớt nói nhảm đi, thiên đường ngươi không đi, ngươi lại cứ khẳng khẳng muốn xông vào địa ngục!”

Người áo đen bịt mặt cầm đầu lớn tiếng quát.

“Các huynh đệ, lên!”

“Người anh em, cứu mạng!”

Nam tử áo trắng xoay người tránh sang bên phải, một bên dùng quạt chống đỡ lưỡi kiếm sắc bén của người áo đen, một bên tránh đằng sau Diệp Mộ Liễu. Gió núi nổi lên thổi bay cánh tay áo màu trắng của hắn, lúc này hắn như không nhiễm phải khói lửa, tung bay theo gió.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu khẽ động, lác người một cái, mắt thấy một người áo đen cầm kiếm trong tay muốn đâm vào chỗ hiểm của nàng!

“Cẩn thận!”

Nam tử áo trắng từ xa tiến lại, dùng thân thể mình chắn trước mặt nàng.

Áo trắng chớp nhoáng, tia kiếm sáng chói trong không khí xẹt qua một vòng cung màu bạc. Chiếc quạt trong tay của nam tử chặn phần lớn thế công, lưỡi dao sắc bén cắt một đường trên cánh tay hắn, tạo nên một vết máu dài.

“Ngươi không sao chứ?”

Diệp Mộ Liễu vừa vội vừa mắc cỡ, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác xa lạ, có cảm giác khó có thể nói rõ.

Nơi mềm mại nhất đáy lòng hiện lên một chút đau lòng, xen lẫn một chút tức giận khó hiểu, nhanh chóng tràn khắp cơ thể.

Kiếm trong tay rung nhẹ, như cuồng phong tạo nên vòng xoáy, sức mạnh vô địch.

“Không có việc gì!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cùng mỹ nam rơi xuống núi

Nam tử áo trắng lác đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyến rũ. Con ngươi đen như mặc ngọc, bởi vì đôi mắt nàng ngăn nước mắt, lập tức lóe lên chút ánh sáng. Thu hồi nụ cười, hắn giữ vững tinh thần, cùng Diệp Mộ Liễu kề vai chiến đấu, dùng hết sức lực nghênh đón đám người áo đen.

Nhìn thấy hai người càng đánh càng hăng, đám người áo đen cũng không dám khinh thường.

Người cầm đầu cùng mấy người khác liếc mắt, trong mắt bọn chúng hiện lên một tia quỷ dị. Một người trong đó lùi ra đằng sau, ép sát hai người đến gần vách núi đen.

Kiểm lần lượt vung lên, vạt áo bay toán loạn, máu tươi bắn tung tóe. Một mùi hương thơm kỳ lạ theo gió bay đến.

Diệp Mộ Liễu nhướng mày, cảm giác được sự khác thường, lại thấy nam tử bên cạnh không thích hợp.

Chỉ thấy sắc mặt hắn thay đổi, thân hình thẳng tắp đột nhiên yếu ớt không còn sức lực, loạng choạng một cái, liền chạm vào mũi kiếm của người áo đen.

Máu đỏ mang theo nhiệt độ cơ thể phun ra, dính lên vạt áo trắng của hắn, giống như hoa Bỉ Ngạn diễm lệ, dưới ánh sáng càng trở nên nỏ rộ.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, đưa tay ra đỡ hắn ôm vào trong người. Nhìn thấy kiếm của đám người áo đen áp sát lại gần, nếu cứ như vậy chỉ sợ

bọn họ đều chết dưới lưỡi kiếm.

Diệp Mộ Liễu cắn răng, tung ra một chiêu hấp dẫn tầm mắt của người áo đen, thân thể lại hướng về vách núi đen, nhanh chóng nhảy xuống...

Gió gào thét bên tai, trong lúc hoảng hốt, nàng nghe thấy được thoáng qua trên đỉnh núi truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt cùng với tiếng kêu:

“Công tử... công tử...”

Nhìn phía dưới là vực sâu không đáy, nam tử trong lòng sắc mặt tái nhợt, lâm vào hôn mê. Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, thầm nghĩ:

“Xong rồi, xong rồi, thật sự phải chết như vậy sao! Lần này cái mạng nhỏ này xong rồi! Không nghĩ tới làm anh hùng cứu mỹ nam lại phải chết ở vùng hoang vu này! Aiz, phải gọi là chết dưới hoa mẫu đơn lắm quý cũng phong lưu!”

Gió nổi lên, cuốn theo những cánh hoa màu hồng phấn, chạm vào gương mặt Diệp Mộ Liễu làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Mở to mắt, gương mặt tuấn mỹ như ngọc phóng đại trước mắt.

“Ngươi tỉnh rồi!”

Gương mặt tái nhợt hiện lên một chút ửng hồng, nam tử áo trắng nhú mày, hô hấp có chút dồn dập. Hai tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay lộ ra đường trắng xanh rõ ràng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút khó chịu, giống như chịu đựng thống khổ thật lớn!

“Đây là đâu? Chúng ta không chết sao?”

Nhiệt độ trên thân thể nam tử nhắc nhở nàng, bọn họ đang sống rất tốt.

Diệp Mộ Liễu nghi hoặc nhú mày, đánh giá bốn phía. Buổi chiều mặt trời đã xuống núi, bao quanh Thanh Sơn là cây cối xanh biếc, con suối uốn lượn. Nơi nơi đều là hoa nở rộ rờ.

Lá cây rất nhiều, xen kẽ cả những đóa hoa, thậm chí phủ dày một tầng mềm mại như thảm lông.

Diệp Mộ Liễu nhất thời hiểu rõ, bọn họ từ trên vách núi cao ngã xuống không chết, chắc cũng vì nguyên nhân này.

“Có lẽ chúng ta rơi đến đáy của sơn cốc rồi!”

Nam tử áo trắng nhếch môi khó khăn cười, tiếng hít thở nhỏ khó có thể phát hiện bật ra theo cái miệng nhỏ của hắn.

“Ngươi sao vậy? Đau sao?”

Nhớ tới trước khi rơi xuống núi hắn đã trúng phải một kiếm, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy đau xót.

Không biết vì sao nam tử xa lạ trước mắt có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

Một loại cảm giác xa lạ chập chờn trong lòng, Diệp Mộ Liễu lại không hiểu được cảm giác yêu đương nên rất khó nói ra loại cảm giác này từ đâu mà đến.

“Không có gì đáng ngại.”

Nam tử cười ôn hòa, như gió xuân phả vào mặt, mang theo sự ấm áp. Trái tim Diệp Mộ Liễu giống như nở hoa.

“Ngươi là ai? Vì sao đám người đó lại muốn đuổi giết ngươi?”

Diệp Mộ Liễu một bên cẩn thận giúp nam tử băng bó vết thương, một bên nói ra lời nghi hoặc trong lòng.

“Ta là Lý Ngọc, là người Thượng Kinh đi tham gia khoa cử. Lúc đi ngang qua huyện Thanh Giang, nghe nói có một rừng đào hết sức xinh đẹp, nổi tiếng nhất vùng này. Ai biết vì mãi mê ngắm cảnh đẹp, lại lạc mất người hầu.”

Trầm ngâm một lúc, nam tử áo trắng thành thật kể.

“Không nghĩ tới sẽ gặp thổ phi cướp của, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng!”

Thổ phi sao? Trong đầu Diệp Mộ Liễu lóe lên thứ gì đó nhưng quá nhanh làm cho nàng không nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Có ai nói với ngươi là ngươi rất đẹp hay không!

“Nhưng mà ta cảm thấy đám người áo đen như được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, không hề giống thô phi. Không biết vì sao bọn họ lại tìm đến Lý công tử?”

“Chắc là vận khí của ta không tốt!”

Ánh mắt Lý Ngọc lóe lên, giống như không muốn nói nhiều về vấn đề này.

“Đúng rồi, ta còn chưa cảm ơn cứu mạng của cô nương. Không biết đại danh của cô nương là gì?”

“Ngươi, ngươi... làm sao ngươi biết ta là...”

Mặc dù Diệp Mộ Liễu cũng coi như một nửa nữ tử giang hồ, không có bộ dáng ưỡn ẹo làm vẻ của tiểu thư khuê các. Nhưng không may bị một nam tử xa lạ nhận ra thân phận của mình là con gái, hơn nữa nam tử này lại tuấn mỹ hào phóng, làm cho lòng nàng cảm thấy hết sức chán nản! Cái này là nói nàng không biết xấu hổ, còn không biết quy củ sao?

“Ta chỉ đoán mà thôi!”

Lý Ngọc mỉm cười, ánh mắt sáng như đuốc.

“Ta họ Diệp, tên gọi Mộ Liễu!”

Diệp Mộ Liễu bối rối đã khôi phục lại tinh thần, chỉ thấy nàng thân nhiên cười, rất tự nhiên nói chuyện với Lý Ngọc.

“Trên người Ngọc công tử có vết thương, phải nhanh chóng xử lý, sự việc gấp rút, mong công tử tha thứ cho Mộ Liễu mạo phạm!”

Nhìn thấy Lý Ngọc mỉm cười gật đầu, Diệp Mộ Liễu nhẹ nhàng xé vạt áo dính đầy máu nơi ngực của hắn, lại xé trên quần áo mình một miếng vải sạch sẽ, đến bên dòng suối gần đó vắt nước, nhẹ nhàng lau đi vết máu. Sau đó đắp kim sang được mang theo bên người, băng bó xong xuôi. Lúc này mới cười nói:

“May mắn vết thương không quá sâu, nghỉ ngơi hai ngày là không có việc gì!”

“Cảm ơn...”

Con người đen nháy như sóng nước mênh mông, khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo chút đỏ ửng làm say lòng người. Cổ họng Lý Ngọc bỗng nhiên căng ra, âm thanh khàn khàn mấy phần.

“Không cần thiết!”

Cặp mắt đen như mực ngọc của hắn ẩn sâu như có hai ngọn lửa nhỏ, lấp lóe nhảy lên, lại giống như từng chấm nhỏ phát ra ánh sáng trong đêm hè hết sức chói mắt, làm cho người ta không thể nào dời mắt.

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng.

“Mộ Liễu, có ai nói với ngươi, ngươi rất xinh đẹp hay không?”

Năm ấy mười lăm tuổi, hắn đã được an bài khai nam. Nhiều năm như vậy, nữ tử bên cạnh hắn có vô số người. Nhưng chưa có một ai làm cho hắn động tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nụ hôn của hắn làm cho lòng dạ nàng rối bời

Trông rất nàng lấp lánh như bảo thạch, là người ngay thẳng, hào phóng, không chút giả bộ, không giống đám oanh oanh yến yến bên cạnh hắn, một đám người đẹp thì có đẹp nhưng lòng dạ như rắn độc, tràn đầy mưu tính.

Diệp Mộ Liễu cúi đầu thấp hơn, vốn là người luôn luôn thẳng thắn, giờ phút này lại đỏ mặt xấu hổ. Hàng mi dài buông xuống, như cánh bướm đang vờn cánh muốn bay đi, che lại ánh sáng lấp lánh bên trong đôi mắt nàng.

“Liều Nhi...”

Tình ý dào dạt, rốt cuộc Lý Ngọc cũng không nhịn được nữa, được tính bị hấn áp chế rất lâu, rốt cuộc cũng bạo phát.

Không hiểu vì sao lại hành động như vậy? Hà động tình? Hay là ham muốn?

Hắn cúi đầu xuống, nụ hôn rơi trên cánh môi hồng mọng nước của nàng...

Hắn dịu dàng nắm lấy cằm nàng, đôi môi ướt át, non mềm, trần trọc, hết sức trêu đùa.

Trên người hắn mang mùi Long Tiên hương đặc biệt, cùng với không khí nóng bỏng làm cho lòng nàng rối bời.

Hơi thở nam tính cùng với lòng bàn tay nóng bỏng của hắn làm cho nàng cảm thấy vừa nóng vừa có cảm giác ngứa ngáy, khiến cho chân tay nàng mềm nhũn...

“Đừng, đừng như vậy...”

Cảm thấy ngượng ngùng, theo bản năng nàng kháng cự loại tiếp xúc thân mật của hắn. Nàng vờn tay muốn đẩy hắn ra lại cảm thấy một chút sức lực cũng không có.

Giọng nói bất an cùng hoảng sợ trong nháy mắt kêu gọi lý trí của hắn trở lại.

Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, buông nàng ra. Bên trong đôi mắt đen lóe ra ngọn lửa nóng rực, giống như dục vọng bị thiêu đốt.

Hô hấp nhưng hơi thở của hắn trở nên hỗn loạn, cũng không thể dịu đi.

“Tránh ra, nhanh cách xa ta một chút!”

Trên trán, từng giọt mồ hôi làm ướt mái tóc hắn, sắc mặt Lý Ngọc ửng hồng, thân thể mảnh khảnh run nhẹ, giống như đang áp chế nổi thống khổ.

“Lý... công tử, ngươi làm sao vậy?”

Trong mắt hắn hiện lên chút hung ác, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, theo bản năng nàng cách xa hắn hai bước, sau đó lại tiến lên ôm lấy cổ hắn, giọng nói run rẩy hỏi:

“Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

“Liều Nhi, nhanh cách xa ta, tốt nhất cách thật xa, ta, ta không muốn hại nàng!”

Lý Ngọc cười khổ một chút, đè nén nói.

“Một cô gái xinh đẹp, tốt bụng như nàng, ta thật sự không đành lòng phá hủy!”

“Nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Mộ Liễu quật cường lắc đầu, con ngươi trong suốt tràn ngập lo lắng.

“Nàng còn nhớ rõ ở trên vách núi có một mùi hương kỳ lạ không?”

Thấy nàng gật đầu, Lý Ngọc tiếp tục nói.

“Đó là một loại hương đến từ Tây Vực, người bình thường người sẽ không có vấn đề gì nhưng nó ở trong cơ thể ta lại trở thành chất độc.”

“Ngươi trúng độc hả?”

Diệp Mộ Liễu nắm lấy cổ tay hắn, quả nhiên khí tức hỗn loạn, mạch tượng kỳ quái.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nói ra thì dài, ta sinh ra trong một gia tộc lớn, lại là con trai độc nhất trong nhà. Năm mười lăm tuổi, thúc thúc của ta hạ trong thức ăn của ta một loại thuốc độc mẫn tính, loại độc này không chỉ làm cho thân thể suy nhược mà còn có thành cho vào trong đó một phần mị dược.”

“Người trúng độc, phải gần gũi phụ nữ, loại độc này nhìn thì bình thường nhưng bá đạo vô cùng, lúc độc phát nếu không cùng nữ tử giao hợp thì máu sẽ chảy ngược mà chết, nếu cùng nữ tử giao hoan, lâu dài cũng sẽ rút hết sức lực, chỉ còn con đường chết!”

"Thiên hạ lại có người ác độc như vậy? "

Diệp Mộ Liễu tức giận, đối với nam tử trước mắt mình dâng lên sự đau lòng khó hiểu.

"Ngay cả cháu ruột của mình cũng hãm hại, quả thực không bằng cảm thứ".

"Sau này là ta may mắn phát hiện ra, âm thầm đối thức ăn, cũng bí mật tìm nhiều danh y nhưng vẫn mãi không có biện pháp loại bỏ tàn độc trong cơ thể."

Lý Ngọc nhếch môi cười nhưng Diệp Mộ Liễu lại thấy được sự chua xót và cô đơn trong đó, nụ cười phần lớn không đạt tới đáy mắt.

"Mấy năm nay ta vẫn luôn luyện công để áp chế, chỉ cần không động tình sẽ không có gì đáng ngại, không nghĩ tới ở trên vách núi nhất thời vô ý lại bị bọn chúng hạ thuốc."

"Vừa rồi, vừa rồi... lại nhịn không được mà động tình, cho nên mới có thể để cho độc tố bị áp chế bộc phát trở lại."

Một hơi nói xong, lại làm cho hần ho khan kịch liệt, máu tươi theo khòe môi hần chảy xuống...

Máu tươi điểm lệ làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy sợ hãi. Nàng không ngừng lau lau vết máu trên khòe môi hần, nhưng càng lau lại chảy ra càng nhiều, giống như nước mắt nàng, không thể ngừng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Độc của ngươi lại phát tác sao? Nói cho ta biết làm cách nào mới có thể cứu được ngươi?"

"Không, nàng mau đi đi, Mộ Liễu, nàng là một cô gái tốt, ta thích nàng cho nên không muốn hại nàng!"

Dịu dàng lau nước mắt lần dài xuống cằm của nàng, đôi mắt Lý Ngọc lóe ra chút ánh sáng.

"Ngươi nói ngươi thích ta sao?"

Giọng nói của nàng run run, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc, nước mắt dính trên hàng mi dài chảy xuống.

"Đúng vậy, Mộ Liễu, ta thích nàng!"

Lý Ngọc gật đầu, con ngươi đen như mực ngọc, thật sự là rất hiếm thấy.

"Cô gái xinh đẹp như nàng, tốt đẹp như nàng, đáng giá để nam tử tốt nhất trên đời quý trọng."

"Ta..."

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, cắn cắn môi. Một lúc sau lại ngẩng đầu đối mặt với hần. Bốn mắt giao nhau, Lý Ngọc thấy được trong mắt nàng hiện lên sự kiên quyết và nghiêm túc chưa từng có.

"Lý Ngọc, ta cũng thích chàng. Ta nghĩ, từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã thích chàng rồi!"

"Mộ Liễu, ta không thể phá hủy trong sạch của nàng!"

Con ngươi đen bóng của Lý Ngọc hiện lên chút kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) giây sau lại phai nhạt.

"Nàng đáng giá được nam nhân tốt kiêu tám người kiêu, cưới hồi hoàng hậu lấy về nhà, đáng được hần nâng niu trong lòng bàn tay, toàn tâm che chở và yêu thương!" Thế giới của hần đã sập đổ, mà nơi trần ngập mưu mô không thích hợp với cô gái hồn nhiên như nàng.

Đau đớn, xen lẫn vui mừng và hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Nam nhân nàng thích cũng thích nàng, như vậy là đủ rồi.

Hướng chi vào lúc này rồi mà hần vẫn như cũ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho nàng, nàng còn cầu mong gì hơn nữa?

Có lẽ quan hệ bất chính với nhau như vậy không phù hợp với lễ giáo, xem ra nàng phải chịu uất ức rồi.

Nhưng chỉ cần có thể cứu được người trong lòng một mạng, còn có thể không cần phải đi hầu hạ cái tên hoàng đế đến háo sắc chết tiệt đó, nàng đã cảm thấy vừa lòng rồi.

Nghĩ tới đây Diệp Mộ Liễu đã hạ quyết tâm, hàng lông mi rũ xuống, nước mắt của nàng giống như hạt trân châu rơi xuống.

“Không lẽ chàng không muốn cưới ta sao?”

“Không... không phải vậy, đương nhiên ta muốn cưới nàng!”

Nước mắt của nàng làm cho hấn hoảng hốt, chân tay luống cuống.

Chàng sẽ yêu ta, thương ta sao?

“Vậy sau này chàng vẫn sẽ yêu ta, thương ta, đau lòng ta, sủng ái ta sao?”

Dùng nước mắt tấn công có hiệu quả, Diệp Mộ Liễu không ngừng cố gắng, nước mắt ngày càng chảy nhiều hơn.

“Nếu ta có vinh hạnh được cưới Liễu Nhi làm vợ, nhất định sẽ yêu nàng, thương nàng, đau lòng nàng, sủng ái nàng, một đời một kiếp!”

Nắm chặt lấy tay nàng, hấn lập lời thề son sắt.

“Như vậy là đủ rồi!”

Diệp Mộ Liễu ngừng khóc mỉm cười, trong lòng âm thầm đắc ý.

«Nhưng mà ta sợ sau này nàng sẽ hận ta!»

Lý Ngọc trầm nghĩ, nếu nàng biết rõ thân phận thật sự của hấn, có phải sẽ chặt hấn ra thành tám khúc hay không?

“Sẽ không.”

Diệp Mộ Liễu xác nhận, hoàn toàn không phát hiện trong mắt đối phương lóe ra.

“Nhưng ta sợ nàng sẽ hối hận...”

Lý Ngọc vừa muốn nói lại thôi, con ngươi như mặt ngọc lóe ra ánh sáng.

“Đại trượng phu, í, tiểu nữ tử nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.”

Diệp Mộ Liễu rất khí phách nói: “Không hối hận, sẽ không hối hận!”

“Nhưng mà...”

Hồ hấp của Lý Ngọc càng thêm dồn dập, bên trong đôi mắt thoáng qua do dự và vùng vẫy, nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt của nàng kiên quyết và nghiêm túc, nhanh chóng cúi đầu, hai vai run nhẹ, khóe môi co quắp.

Diệp Mộ Liễu nóng nảy, tiến lên ôm lấy cổ Lý Ngọc, dùng môi mình, ngây ngô chặn lại môi hấn. Đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng mang theo hương thơm xù nừ đánh úp về phía hấn. Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, nói:

“Liễu Nhi, ta muốn để nàng đi nhưng đây là chính nàng tự mình chuốc lấy, sau này không thể trách ta!”

Âm thanh của hấn khàn khàn, mang theo mấy phần ần ỉn, hấp dẫn nàng, từ từ vây hãm trong đó...

“Ta sẽ không!”

Nàng nhếch môi cười rục rờ, con ngươi trong suốt tỏa sáng, tỏ rõ quyết tâm của nàng với hấn.

Đôi má của nàng trắng nõn như ngọc, nhuộm chút ửng hồng, mềm mại, đáng yêu và hấp dẫn.

Lý trí của Lý Ngọc bỗng dung sụp đổ, chút ần ỉn cuối cùng bởi vì sự khiêu khích ngây ngô của nàng mà không sót lại một chút nào.

Hấn gầm nhẹ một tiếng, lập tức đảo tay hành động.

Nắm lấy cằm nàng, đôi môi ẩm ướt của hấn, khẽ cắn vào cánh môi nàng, sau đó như ngọn lửa thăm dò bên trong, cùng chiếc lưỡi của nàng quán quýt một chỗ.

Bàn tay của hấn đưa vào trong vạt áo của nàng, chạm vào chiếc yếm mỏng nhạt bên trong người nàng, nắm lấy bộ ngực sữa đầy đà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ý xuân dạt dào

Âu yếm như lửa đốt, quét qua toàn thân, mỗi tác da thịt bị hấn chạm vào đều cảm thấy nóng bỏng.

Cảm giác tê dại lạ lẫm truyền từ ngón chân lên, Diệp Mộ Liễu không nhận được toàn thân run rẩy. Ừm một tiếng, nàng không tự giác co lại:

“Ừm..”

Một tiếng thờ gấp mê hoặc quyến rũ, làm cho đáy lòng hấn càng dâng lên khát vọng.

Làm cho hấn lúc bị hãm sâu vào nhu tình mềm mại liền không thể thoát ra được.

Lý Ngọc nhìn người dưới thân mình đang nhắm chặt hai mắt, thờ hồn hển, cảm giác được nụ hoa phấn nộn, dưới bàn tay hấn như nở rộ, như mời gọi hấn tới hái.

Tiếng thờ gấp quyến rũ vang lên, làm cho sự ần nhẩn của hấn trong nháy mắt vỡ ra. Trong lòng vừa động, rốt cuộc không thể khác chế được tình dục thiêu đốt trong lòng.

“Liễu Nhi, cho ta..” Âm thanh của hấn đè nén, mang theo mấy phần tình dục.

“Ừm..” Âm thanh của Diệp Mộ Liễu nhỏ như muỗi kêu, hai má ửng đỏ mê người, con ngươi trong suốt bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt.

Quần áo nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra mảng da thịt trắng nõn như ngọc.

Hơi lạnh trong không khí mang theo một chút lạnh lạnh làm cho nàng run rẩy, trong nháy mắt lại bị da thịt nóng bỏng của hấn dán vào.

Hấn cúi đầu, dùng chiếc lưỡi ấm áp ướt át của mình, ngậm chặt nụ hoa hồng phấn của nàng, làm cho nàng thờ dốc kịch liệt....

Da thịt trong suốt như ngọc, ở trong tay hấn như đóa hoa nở rộ.

Rốt cuộc không nhận được nữa, hấn vron người chạm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của nàng.

“Đau, đau quá...”

Đau đón ập đến làm cho nàng thờ ra, Diệp Mộ Liễu cắn chặt hàm răng, làm thế nào cũng không mất đi sương mù trong mắt.

Người dưới thân đau đón, trong lòng Lý Ngọc dâng lên sự thương tiếc vô cùng.

Hấn ngừng động, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, vành tai cùng với da thịt trắng nõn, hôn từng chút một.

Một cổ hơi nóng theo sự âu yếm của hấn lan khắp toàn thân nàng. Hạ thể đau đón cũng giảm đi rất nhiều.

Cảm giác được nàng có thể thích ứng được sự to lớn của hấn, hấn mới bắt đầu dịu dàng lướt động.

Đường cong hoàn mỹ của nàng theo luật động của hấn mà nâng lên hạ xuống.

Da thịt trong suốt như ngọc dưới thân hấn trở nên quyến rũ như làn nước mùa xuân. Hấn mạnh mẽ chiếm lấy, mang nàng đến tận tầng mây.

Trong bóng đêm, mấy chấm nhỏ lấp lánh trên bầu trời, mà nàng trước mặt lại như pháo hoa nở rộ hết sức chói mắt, từ trên trời rơi xuống.

Tia nắng nhẹ nhẹ, tiếng chim hót véo von, không khí tươi mát làm cho Diệp Mộ Liễu đang say giấc nồng tỉnh dậy.

Đồng lửa cách đó không xa nay chỉ còn những đốm lửa nho nhỏ.

Buổi sáng trong cốc vẫn còn nhiễm chút khí lạnh, giờ phút này có sự ấm áp từ phía sau lưng làm cho nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Chỉ có toàn thân bần rần mệt mỏi cùng với chút đau đón nhắc nhở nàng chuyện tối qua thỏa thích cùng bừa bãi.

Chuyện đêm qua từng chút từng chút hiện lên trong đầu, đôi má phấn nộn của nàng đỏ ửng.

Cánh tay vòng qua eo nàng, cứng cỏi mà có lực. Hô hấp bên tai trầm tĩnh nhẹ nhàng.

Diệp Mộ Liễu nhẹ nhàng tách cánh tay đang ôm lấy mình, đứng dậy, lại nghe thấy đằng sau vang lên âm thanh lười biếng, gọi cảm:

“Liễu Nhi định đi đâu vậy?”

“...”

Giương mặt Diệp Mộ Liễu lại đỏ lên, nàng nghe thấy âm thanh nhỏ bé xấu hổ của mình:

“Chàng tỉnh rồi!”

“Nếu ta không tỉnh, Liễu Nhi của ta lại muốn bỏ đi có phải hay không?”

Người đằng sau ôm chặt thân thể nàng, cái đầu lại dán vào sau lưng bóng loáng của nàng.

“Không có, không có.”

Diệp Mộ Liễu xoay người, bối rối nói:

“Ta chỉ muốn đến dòng suối rửa mặt một chút, rồi chuẩn bị món ăn dân dã hoặc xem ở dưới đáy cốc có tìm được trái cây lấp đầy bụng không.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói:

“Ngày hôm qua chàng bị thương, chảy rất nhiều máu. Buổi tối lại... lại tiêu hao nhiều tinh lực như vậy. Ta muốn kiểm thử gì ăn được cho chàng bồi bổ thể lực một chút! Nếu không nhìn sơn cốc cao như vậy, chúng ta còn chưa leo chỉ sợ một đến gần chết rồi!”

“Liễu Nhi, cảm ơn nàng!”

Nam tử đằng sau khẽ run, âm thanh nhỏ đi mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chờ ta trở lại cưới nàng

“Liễu Nhi, nàng thật tốt. Rốt cuộc ta cũng có thể tin ông trời vẫn đối với ta không tệ. Kiếp này có thể để cho ta gặp nàng, thật sự quá tốt rồi!”

“Lý Ngọc.”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu rung động, nàng đưa tay xoa mặt hần, đau lòng nói:

“Ta không biết trước kia chàng chịu đựng những gì. Nhưng mà kể từ hôm nay ta sẽ ở cùng một chỗ với chàng. Bất luận có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở, ta đều sẽ đứng bên cạnh chàng!”

“Liễu Nhi, ta biết, ta biết nàng sẽ làm như vậy.”

Từ giây phút lúc nàng không do dự ôm lấy hần nhảy xuống vách núi đen, hần đã biết nàng có thể cùng hần đồng sinh cộng tử, là cô gái đáng để cho hần tâm tâm toàn ý quy trọng.

“Nhưng mà ta cần thời gian. Ta phải vào kinh dự thi, thi đỗ Trạng Nguyên. Như vậy sau này ở trong gia tộc của ta mới không bị bắt nạt! Ta mới có thể lấy lại quyền thế trong gia tộc vốn thuộc về ta!”

“Cho nên, Liễu Nhi, chờ ta được không?”

Lý Ngọc gỡ mảnh ngọc bội hình Phượng bên hông xuống, tự tay đeo cho nàng.

“Chờ ta công thành danh toại, ta nhất định sẽ quay trở về cưới nàng!”

“Nói như vậy, chàng sẽ đi thật sao?”

Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn hần, giống như nàng không ngờ sau khi trải qua ân ái, nàng và nam tử mình yêu thương cách xa chân trời góc bể.

“Ừm”

Hắn dịu dàng vuốt mái tóc xõa xuống bên tai, trịnh trọng gặt đầu, rũ mắt xuống, hàng mi dài che khuất cảm xúc trong mắt.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Chần chờ một lúc, Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, hàm răng trắng cắn chặt môi nhìn vào hắn, bên trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Lý Ngọc, đề ta đến Thượng Kinh cùng chàng không được sao? Ta có võ công, có thể bảo vệ cho chàng!”

“Không, không được!”

Không chút suy nghĩ, Lý Ngọc liền cự tuyệt.

“Liễu Nhi, chuyện ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn. Bên cạnh ta có tùy tùng võ công cao cường. Chuyện nguy hiểm như ngày hôm qua ta sẽ không để cho nó phát sinh lần nữa. Tin tưởng ta, nhất định ta sẽ bình an quay trở về cưới nàng.”

“Nhưng mà, người ta không nỡ!”

Khó khăn lắm nàng mới tìm thấy người có thể làm phu quân của nàng, làm sao có thể nhẫn tâm cách xa hắn, sau này sẽ rất nhớ nhau.

“Hơn nữa chức Trạng Nguyên này cần phải có học thức uyên thâm mới có thể thi đậu, nhờ may, nhờ may chàng...”

Nàng còn chưa nói xong trên miệng đã bị Lý Ngọc vỗ một cái.

“Liễu Nhi, nàng cũng quá coi thường tướng công là ta rồi! Mặc dù tướng công nàng không dám nói học thức uyên thâm, tài hoa hơn người nhưng một cái Trạng Nguyên nho nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Khóe môi Lý Ngọc mở ra, tạo nên một nụ cười mê hoặc.

Đột nhiên Diệp Mộ Liễu phát hiện giờ phút này, giữa hai hàng lông mày của nam tử toát ra thần thái phóng túng phong lưu, sự tự tin kiêu ngạo làm cho cả người hắn trở nên sáng chói.

“Được, ta chờ chàng!”

Nàng cùng hắn chạm tay nhau, ước định tương lai.

“Lý Ngọc, ta là con gái của Huyện lệnh Thanh Giang - Diệp Minh Đường. Ta sẽ ở đây chờ chàng quay về cưới ta.”

“Một năm”

Thì ra là nàng!

Trong mắt Lý Ngọc hiện lên sự kinh ngạc, sau đó lại thoải mái cười.

Xem ra nha đầu này đúng là định mệnh trời cao phái xuống cho hắn. Cho dù có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cái trán tròn bóng của nàng, đồng ý với lời thề thiêng liêng mà trang trọng này.

“Một năm sau ta sẽ trở về, biến nàng trở thành thê tử chân chính của ta!”

“Ừ, ta tin chàng.”

Đôi má đỏ bừng rung động lòng người, Diệp Mộ Liễu cắn cắn môi giống như hạ quyết tâm. Sau đó nghiêng đầu hôn lên môi hắn.

“Lý Ngọc, chàng nhất định không được quên ta...”

“Liễu Nhi không tin ta, hay là không tin vào bản thân mình?”

Kết thúc nụ hôn trên miền mảnh liệt, Lý Ngọc nhướng mày cười cười nhìn Diệp Mộ Liễu, bên trong con ngươi đen bóng lóe ra ánh sáng.

Nha đầu này là bảo bối trời cao ban cho hắn, làm sao hắn có thể dễ dàng vứt bỏ được.

“Nhưng ta nghĩ, nếu ta bỏ lỡ nàng, ta sẽ không tìm được cô gái làm cho lòng ta rung động nữa rồi.”

Lời nói trực tiếp, ánh mắt nóng bỏng như vậy làm cho gương mặt đỏ ửng của Diệp Mộ Liễu lan đến tận cổ, ngay cả vành tai xinh xắn cũng đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

Nàng kiên định gật đầu, dịu dàng nói:

“Ta cũng vậy!”

Ánh nắng màu vàng xuyên qua khe núi, gió nhẹ lướt qua, cuốn theo từng đợt mưa hoa đào, rơi xuống tóc, xuống người bọn họ, như chứng kiến cho lời hẹn ước của họ.

Ngày hè, sau giờ Ngọ, chỉ còn tiếng ve kêu

Bên hồ sen, mùi hương lan tỏa

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc, mắt ngọc mây ngài, váy áo màu xanh nhạt, lười biếng nằm trên chòi nghỉ mát.

Đang thưởng thức cái gì đó trong tay, một bên nhàm chán nhìn con cá đang vui đùa trong hồ nước. Con người đen bóng không che dấu được sự mệt mỏi và cô đơn.

Diệp Lâm thị đứng một chỗ ở hoa viên cách đó không xa, từ từ nhìn cô gái gầy yếu, không còn cười nói như xưa, không khỏi thở dài một tiếng.

Một lúc sau, nàng mới nhấc váy, khéo môi miến cường nở nụ cười, nhanh chóng đến gần cô gái.

“Liễu Nhi, đến đây nhìn bức họa này đi.”

“Không nhìn!”

Không cần quay đầu lại Diệp Mộ Liễu cũng biết trong tay mẹ đang cầm thứ gì.

Mở to mắt, tay nàng hơi đưa lên, một hòn đá nhỏ ở trong không khí tạo nên một đường cong, sau đó rơi xuống ao nước, tạo nên đợt sóng lăn tăn.

“Mẹ, nếu người nhàm chán thì có thể thường xuyên ở cùng cha hoặc là thay người làm một bộ quần áo, hay nấu chút canh gì đó, không cần cả ngày suy nghĩ cho con!”

“Liễu Nhi, con nhìn một chút thôi cũng được!”

Diệp Lâm thị giống như đã quen thái độ đó của con gái. Vì vậy, nàng cũng không hề giận, không ngừng cố gắng.

“Đây là Trương công tử, không chỉ có bộ dáng tuấn tú lịch sự mà còn có học thức uyên thâm, hào hoa phong nhã. Trương gia ở huyện Thanh Giang này có danh tiếng lẫy lừng, là nhà giàu số một số hai, cùng với Diệp gia chúng ta cũng coi như xứng.

“Không cần.” Thanh âm từ chối đầy kiên định mà rõ ràng.

“Vây bức tranh này thì sao? Là Tống Vô Khuyết-Tổng công tử, là Hộ bộ thị lang. Quê của hắn ở tại Thanh Giang, lần này là về quê thăm người thân. Nghe nói vị Tống công tử này tao nhã lịch sự, tuấn mĩ kiên cường, năm đó là Trạng Nguyên khi thi Tam Nguyên đó.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi! Con không lấy chồng!”

Nụ cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễu trong nháy mắt cứng lại.

“Gà, con nhất định phải gả!”

“Liễu Nhi, đã ba năm rồi, rốt cuộc con muốn phải chờ đến lúc nào mới bằng lòng đối mặt với sự thật!”

Diệp Lâm thị thở dài một hơi, trong nháy mắt lộ vẻ đau lòng.

“Có lẽ nam tử đó sẽ không trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hắn là người phụ bạc!

" Không, mẹ, chàng đã đồng ý với con nhất định sẽ quay trở về cưới con ! "

Diệp Mộ Liễu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh. Con người đen bóng hiện lên chút đau khổ trong nháy mắt biến mất không thấy.

"Đủ rồi Liễu Nhi, rốt cuộc con muốn lừa mình dối người đến lúc nào ? "

Diệp Lâm thị giận dữ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận, thần sắc phức tạp đau xót.

"Liễu Nhi, hần bảo con chờ một năm, bây giờ thì như thế nào, đã ròng rã tận ba năm! Ngay cả Hoàng đế Đông Lâm quốc cũng thay đổi, nằm trong tay Văn Tuyên đế. "

"Nhưng mà cái tên gọi là “phu quân” đó lại vẫn không có một chút tin tức. Liễu Nhi, con bảo làm sao mẹ có thể tin hần không phải là người phụ bạc ? "

"Không, sẽ không. Chàng sẽ không phụ ta... "

Diệp Mộ Liễu liếc mình lắc đầu, bước chân loạng choạng lùi về phía sau. Đôi mắt ngấn nước, rốt cuộc cũng không nhận được mà tràn ra.

Ba năm, nàng vẫn cố chấp tin tưởng, ngày qua ngày, năm này qua năm khác, xuân đi thu đến, cuối cùng cũng dần tan vỡ.

Từ hy vọng đến thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng. Không một ai biết, trong đêm tối nàng bị dày vò, khóc không biết bao nhiêu lần, chảy không biết bao nhiêu nước mắt...

Nắm chặt ngọc bội hình Phượng trong tay vốn đã bị vuốt ve mà trở nên bóng loáng.

Ngọc bội trong suốt, lóe ra ánh sáng ấm áp, giống như người kia năm đó làm cho nàng rung động.

Nhưng nó không lúc nào không nhắc nhở nàng, đó là nỗi đau trong lòng nàng...

"Liễu Nhi, con nghe mẹ nói, đừng chờ đợi nữa, như vậy chỉ phí hoài tuổi thanh xuân của con, phụ lòng thời gian tốt đẹp của con."

Diệp Lâm thị dịu dàng thay con gái lau nước mắt trên má, nước mắt nàng nhận không được mà chảy càng nhiều hơn.

"Mẹ!"

Diệp Mộ Liễu đau lòng, trái tim từng chút từng chút một lạnh đi.

"Đừng khóc, đừng khóc nữa."

Không biết từ lúc nào Diệp Minh Đường mặc một thân quan phục tới gần các nàng. Ông vươn tay ra ôm lấy hai người. Gương mặt vẫn khôi ngô như vậy, nhưng trên gương mặt có thể thấy được nước mắt.

"Các người khóc lòng ta đều tan nát..."

"Cha!"

"Lão gia!"

Hai nữ tử cùng kêu lên.

"Tại sao chàng lại về?"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoàng thượng lại nhìn tới nàng rồi

Hiện tại là lúc làm việc, người luôn luôn nghiêm túc như Diệp tri huyện sẽ không dễ dàng rời khỏi nha môn.

“Ta trở về là muốn nói cho các người...”

Diệp Minh Đường giơ một vật màu vàng trong tay lên.

"Phu nhân, có thánh chỉ liên quan tới hôn sự của Liễu Nhi!"

"Cái gì?" Hai mẹ con liếc nhau một cái, đồng thanh hỏi

Diệp Minh Đường khoanh tay đứng đó, bên trong đôi mắt lóe ra ánh sáng phức tạp.

"Ta vừa mới nhận được thánh chỉ, bắt đầu từ hôm nay, Hoàng thượng sẽ tuyển chọn Hoàng hậu khắp cả nước. Liễu Nhi nhà chúng ta là do Hoàng thượng tự tay khâm điểm vào trong sổ đó!"

"Hoàng hậu? Là Hoàng thượng khâm điểm?"

Hai nữ nhân đồng thời kinh hô một một tiếng.

"Mẹ, không phải con đang nằm mơ đấy chứ?"

Nghĩ xem, bất quá Diệp Mộ Liễu nàng chỉ là con gái của tri huyện, không tài không đức cũng không có tiếng tăm gì. Có tài đức gì mà có thể để cho đương kim Thiên tử ngự bút khâm điểm!

“Con gái, hình như là thật.”

Diệp Lâm thị tự nhéo đùi mình một cái, vui vẻ nói.

“Con có thể làm Hoàng hậu rồi! Cho dù không làm Hoàng hậu thì cũng là Hoàng phi đấy.”

“Mẹ” Diệp Mộ Liễu nhếch môi, quét xuống một nụ cười giảo hoạt quái dị.

“Nếu người có hứng thú thì tự mình đi mà làm Hoàng hậu đi, con gái người không có hứng thú!”

Tên Hoàng đế chết tiệt này, nàng vẫn trêu chọc tới hấn sao? Tự nhiên lại như hồn ma quán lấy nàng không rồi!

Ba năm trước nếu không phải hấn phá rồi thì làm sao nàng có thể cãi nhau với cha mà bỏ chạy ra ngoài, làm sao lại vì cứu Lý Ngọc mà tạo ra bi kịch cả đời nàng?

“Liễu Nhi, hồn lảo!”

Diệp Minh Đường vuốt vuốt trán, cảm thấy nhức đầu. Đây là con gái bảo bối của hấn, cho tới bây giờ cũng không làm hấn bất lo!

Sự tình ba năm trước, nàng suýt chút nữa gặp phải họa lớn. May mắn đúng lúc Văn Tuyên đế lúc đó thay đổi chú ý, không tới huyện Thanh Giang. Diệp gia có thể đúng lúc thoát khỏi tội khi quân đồ lên đầu.

Bây giờ ông không tin mình còn có thể may mắn như vậy. Cho nên, dù như thế nào chẳng nữa hấn cũng không thể để cho con gái tiếp tục gây họa nữa.

“Đương kim Thánh thượng nhìn trúng con...”

“Là may mắn của con, cũng là vinh dự của Diệp gia đúng không?”

Ông còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu không khách khí cắt ngang.

Ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên Hoàng đế háo sắc chết tiệt đó.

“Cha, lời này ba năm trước người đã từng nói. Nhưng con không cần cái vinh hạnh đó, cũng tuyệt đối không gả cho tên háo sắc chết tiệt đó “

“Liễu Nhi, sự việc cũng không phải như con suy nghĩ!”

Diệp Lâm thị dụ dằng nói.

“Cha mẹ vốn đang nghĩ cách, đều cho rằng Hoàng thượng hấn... Nhưng lần này sau khi Cảnh vương dền tội, chúng ta mới biết được thì ra mấy năm gần đây hấn vẫn đang nhẫn nhục. Dùng hình tượng phong lưu để che đậy tâm mắt băng đảng của Cảnh vương. Cho nên, lần này hấn mới thành công đoạt lại Hoàng quyền!”

“Như vậy thì như thế nào?”

Diệp Mộ Liễu không cho là đúng. “Mẹ, người nói cho con biết...”

“Câm miệng!” Diệp Minh Đường quát một tiếng, ngắt lời con gái chưa kịp nói.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cha nói cho con biết, tuyệt đối không được, người đâu!”

“Có nô tài.”

Vài sai nha nghe tiếng chạy lại.

“Đưa tiểu thư trở về, không được sự cho phép của ta, không cho nàng ra khỏi cửa phòng nửa bước!”

Lần này là Diệp tri huyện thực sự hành động, quả quyết muốn cắt đứt tai họa có thể xuất hiện. Lần này không định cho con gái cơ hội.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu tính toán, biết rằng hiện tại thực lực cách xa quá lớn, đối phương lại có phòng bị, nếu muốn dễ dàng trốn thoát chỉ sợ không dễ gì.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể buông tay chịu trôi. Chính mình chỉ có thể nghe lời, làm cho cha mất cảnh giác, lơ lửng đi, như vậy mình mới có cơ hội chạy trốn.

“Nếu để cho tiểu thư chạy trốn, ta hỏi tội các ngươi!”

Vâng, bọn sai nha lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn nhau cùng trả lời.

Diệp Mộ Liễu buồn chán nhìn bông hoa trên tay, có chút không yên lòng.

Đối với kỹ năng thâm thuà của con gái, không phải nàng không biết chỉ là không giỏi mà thôi.

Vì không tình nguyện cho nên sẽ không có hứng thú nghiên cứu tới cùng.

Nàng biết bản thân từ nhỏ đã là đứa bé nghịch ngợm, đơn thuần, có cha mẹ tốt, bọn họ chưa bao giờ ép buộc nàng phải làm chuyện mình không thích.

Nhưng bây giờ lại khác rồi!

Mặc dù bọn họ vẫn còn yêu thương nàng, nhưng lần này cha sẽ không lấy tương lai của Diệp gia ra đánh cược, để cho nàng thích làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Diệp Mộ Liễu bị giam lỏng

Chương 11: Diệp Mộ Liễu bị giam lỏng.

Đã mười ngày nàng bị nhốt trong phòng của mình, không thể bước ra khỏi phòng một bước.

Bên ngoài có người canh gác chặt chẽ, không một kẻ hở. Ngoài cha mẹ thì nhà hoàn Xuân Đào mỗi ngày sẽ đứng giờ đưa cơm cho nàng, trong căn phòng này, ngay cả một con muỗi cũng không bay lọt được.

Nhưng mà ra được bên ngoài thì như thế nào?

Bây giờ nàng đã không còn là thiếu nữ ngây thơ như ba năm trước.

Mấy năm nay cha mẹ vì nàng mà đau lòng, mái tóc đen đã điểm thêm mấy sợi tóc bạc, không lẽ nàng còn có thể nhẫn tâm mặc kệ bọn họ mà một mình lưu lạc bên ngoài, khiến cho Hoàng đế giận chó đánh mèo sang Diệp gia sao?

Huống hồ oan gia nàng chờ đợi ba năm vẫn mãi không thấy tung tích, nếu nàng đi rồi thì hẳn phải đi đâu tìm nàng?

“Tiểu thư, tới giờ ăn cơm chiều rồi.”

Không biết từ lúc nào Xuân Đào lặng lẽ lưng đồ ăn vào trong phòng.

“Đặt ở đó đi.”

Diệp Mộ Liễu không quay đầu, chỉ nhìn chăm chăm con chim vàng anh đang nháy nhót trên cây liễu ở trong viện.

“Ta không có khẩu vị.”

“Tiểu thư, mấy ngày hôm nay người không ăn gì rồi.”

Nhìn tiểu thư ngày trước hoạt bát xinh đẹp dần dần gầy đi, Xuân Đào đau lòng không thôi.

“Người phải yêu quý thân thể của mình.”

Nghe người đứng đằng sau giọng nói mang theo tiếng khóc, Diệp Mộ Liễu không nhìn được mà thở dài một hơi.

“Nha đầu ngọc, ta không sao.” Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Xuân Đào vênh môi anh đào lên, đôi mắt biểu hiện không tin tưởng.

“Xuân Đào, người nói nếu con người có thể biến thành chim chóc thì tốt biết bao!” Tự do tự tại, không phải chú ý điều gì.

“Tiểu thư...” Thấy Diệp Mộ Liễu nói tránh sang chuyện khác, Xuân Đào dậm chân một cái, có chút nóng nảy.

“Được rồi, ta ăn là được chứ gì.”

Diệp Mộ Liễu bất đắc dĩ đến gần bàn, cầm đôi đũa, ăn từng miếng một.

“Đúng rồi, Xuân Đào, gần đây trong nhà có chuyện gì đặc biệt không?”

“Không có.” Xuân Đào theo bản năng lắc đầu, đột nhiên dừng lại. “Đúng rồi, có việc!”

“Cái gì?” Diệp Mộ Liễu nhún mày hỏi.

Nghĩ nghĩ, Xuân Đào nhún mi nói.

“Hai ba hôm nay luôn có người ở bên ngoài phải chúng ta lúc ẩn lúc hiện. Gia đình giữ cửa nói, người nọ lén la lén lút, hành động cực kỳ khả thi!”

Bên ngoài Diệp Mật có một thư sinh cực kỳ tuấn tú.

“Sao...?” Trong lòng Diệp Mật Liễu vừa động, thả cái chén trong tay xuống.

“Người nọ trông như thế nào?”

“Đáng người cao gầy, bộ dáng thư sinh, nghe nói rất tuấn lãng!”

Xuân Đào vừa nghĩ vừa nói.

“Nhưng mà không biết vì sao hắn lại quanh quẩn một chỗ bên ngoài phải chúng ta.”

“Thư sinh tuấn lãng?” Nhất thời trái tim Diệp Mật Liễu đập chậm một nhịp.

“Xuân Đào, người nói thật không?”

“Thật!” Xuân Đào nghi hoặc nhìn Diệp Mật Liễu, hôm nay tiểu thư sao vậy, nghe được tin tức này lại kích động như vậy.

Là chàng sao? Chàng đến đây thật sao?

Diệp Mật Liễu đè xuống kích động trong lòng, bắt lấy cánh tay Xuân Đào: “Xuân Đào, người giúp ta!”

“Tiểu thư, ta phải giúp người như thế nào?” Về mặt Xuân Đào mờ mịt.

“Là...” Diệp Mộ Liễu lại gần tai Xuân Đào nói mấy câu.

Một giây sau liền nghe Xuân Đào hét to:

“Tiểu thư, không được...”

Nàng còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu che kín miệng.

“Nha đầu chết tiệt này, người sợ thiên hạ không biết sao?”

Hung dữ trừng mắt một cái, lên trong ánh mắt tràn ngập vô tội nhìn Xuân Đào, trong lòng Diệp Mộ Liễu thở dài một cái, nha đầu này của nàng mãi vẫn như vậy.

“Nhưng mà tiểu thư, nếu để lão gia và thiếu phu nhân biết chuyện, như vậy ta sẽ chết cực kỳ thảm!”

Sắc mặt Xuân Đào trắng bệch, mỗi khi tiểu thư gây chuyện, bọn họ sẽ gặp phải tai ương.

Hiện tại, vì bát cơm của mình, nàng nhất định phải cự tuyệt yêu cầu vô lý của tiểu thư!

“Xuân Đào!”

Bên trong phòng mắt trần đầy sương mù, một lúc sau, nàng cúi đầu, hai cái cơ lại.

Lại nữa, lại nữa rồi! Xuân Đào nheo mắt, trong lòng run sợ. Mỗi lần tiểu thư dùng sát chiêu này, nàng đều lập tức đầu hàng. Ai bảo nàng luôn mềm lòng, không thể để tiểu thư chịu một chút tù thân.

“Tiểu thư, không được...”

“Vậy được rồi Xuân Đào, ta không làm người khó xử...”

Giong nói Diệp Mộ Liễu mang theo tiếng khóc nức nở, hai vai càng co lại hơn.

“Để cho ta, để cho ta... cô độc suốt quãng đời còn lại đi!”

“Tiểu thư...” Xuân Đào dậm chân, bất đắc dĩ thở dài.

“Được rồi, ta giúp người là được mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Là chàng đã trở lại sao?

Chương 12: Là chàng đã trở lại sao?

Trong nháy mắt tiếng khóc ngừng lại, Diệp Mộ Liễu nháy nháy đôi mắt giảo hoạt, lập tức nín khóc mỉm cười. Hôn lên lên gương mặt nhỏ nhắn của Xuân Đào, lập tức cười nói:

“Ta biết ngay Xuân Đào nhà chúng ta là tốt nhất!”

Sau một ngày, Xuân Đào như chúng ta cứ thế như:

“Hừ.” Xuân Đào không cam lòng khẽ hừ một tiếng, sau đó nhanh chóng thay đổi quân áo, lại hướng ra ngoài cửa sổ gọi:

“Tiểu thư, người mệt rồi, nhanh đi nghỉ đi.”

“Ừ, người đi đi.” Diệp Mộ Liễn nhìn th侍女 ngoài cửa sổ có chút luống cuống, liền nói:

“Không có việc gì đừng quấy rầy ta!”

“Vâng, tiểu thư.”

Thừa dịp th侍女 quay đi, Diệp Mộ Liễn xoay người liền nháy mắt một cái, ra hiệu cho Xuân Đào, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa, đưa lưng về phía th侍女, không nhanh không chậm đi về phía cửa sau của Diệp gia...

Hoàng hôn dần buông xuống, trời tối sẫm. Một bóng dáng cao gầy đi lại trên ngoài Diệp phủ, sau đó hẩn lại ngẩng đầu nhìn ngọn đèn lồng lay động treo dưới mái hiên, thở dài một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi...

Cách đó không xa, một bóng dáng nhỏ nhỏ lén lút chuồn ra cửa sau Diệp phủ.

Vỗ tay một cái, trong lòng Diệp Mộ Liễn cảm thấy may mắn, vận khí không tệ, chạy đi không gặp trở ngại gì.

Nhưng mà lúc này đi vội vàng như vậy cũng không hỏi rõ Xuân Đào, năm từ th侍女 sinh kia rốt cuộc là đứng ở cửa trước hay cửa sau, phải tìm hẩn ở đâu đây?

Diệp Mộ Liễu chần chừ, vừa nhấc tay, một bóng dáng cao ngất ở đằng xa đập vào mắt nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, hô hấp Diệp Mộ Liễu ngừng lại.

Ba năm, giữa bọn họ chỉ có một đêm ân ái, nhưng vô số giấc mộng trong đêm khuya, bóng dáng đó vẫn luôn xuất hiện, văng vẳng nắm chặt trong suy nghĩ của nàng, làm cho nàng trần trối, tương tư thành bệnh.

Nước mắt ngấm đầy trong hốc mắt. Diệp Mộ Liễu đưa tay lau khô nước mắt bên má.

Vừa ngẩng đầu lên, bóng dáng quen thuộc đó nhanh chóng biến mất tại chỗ rẽ, chỉ để lại một vạt áo màu xanh nhạt theo gió bay lên...

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, bất chấp tất cả, lập tức thì triển khinh công đuổi theo.

Bóng dáng phía trước có chút không yên lòng, chỉ trong chốc lát Diệp Mộ Liễu đã đuổi theo phía sau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thật sự chàng trở lại!

Chương 13: Thật sự chàng trở lại!

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cái gì gọi là rượt đuổi tình yêu.

...còn nữa.

Dieendaanleequyydoon.com

Rõ ràng người trong lòng gần trong gang tấc, nhưng tay không thể chạm tới. Như thế nào nàng cũng không thể gọi ra cái tên luôn làm cho nàng ngày nhớ đêm mong...

Nếu như, không phải là hãn thì sao?

Nhờ may dùng giỏ trúc mức nước cũng vô ích thì sao?

Cánh tay đưa lên, lại vô lực thả xuống, Diệp Mộ Liễn nhắm mắt nhìn theo người đang ở phía trước, an tĩnh đứng ở đầu đường.

Dưới ánh trăng trong sáng, hình bóng của bọn hãn khi thì quần quýt vào nhau, khi thì tách ra, trong trẻo mà lạnh lùng.

Không biết trải qua bao lâu, bóng dáng phía trước đột nhiên dừng lại.

Một giây sau nàng nghe thấy âm thanh êm tai truyền đến:

“Bằng hữu đi theo ta lâu như vậy không phải mệt đến hoảng sao?”

Âm thanh mang theo mấy phần trêu chọc và cảnh cáo, rơi vào trong tai Diệp Mộ Liễn lại vui vẻ hết sức. Thân thể nàng run lên, bước đi chậm lại.

Cũng là âm thanh này, vào ba năm trước tình cảm dịu dàng nói với nàng:

“Mộ Liễn, có ai nói với nàng, nàng rất đẹp!”

“Nếu ta có may mắn cưới được Liễu Nhi làm vợ, nhất định ta sẽ yêu nàng, thương nàng, sủng ái nàng, một đời một kiếp!”

Leeeqyyyyydooon xiiiiin chaaa!!!!

“Liễu Nhi, chờ ta. Hai năm sau, ta sẽ trở về, sẽ biến nàng trở thành người vợ chân chính của ta!”

(nguyên bản là hai, vốn lúc đầu ghi có 1 năm)

Lời thề son sắt lời ngon tiếng ngọt này vẫn là tín niệm trong lòng nàng ba năm qua, giúp nàng chống đỡ để trải qua ngày đêm khó khăn này.

Giờ phút này, rốt cuộc nàng cũng nghe được âm thanh làm cho nàng run lên, cuối cùng là chàng không nuốt lời, không quên hẹn ước giữa bọn họ...

Có lẽ cảm nhận được người đứng sau khác thường, bóng dáng màu xanh tờ mờ quấy đảo lại. Chỉ liếc mắt một cái liền không thể nào dời đi. Đôi mắt hai người giữa không trung giao nhau, đột nhiên dừng lại một chỗ!

“Liễu Nhi...”

“Lý Ngọc...”

Trong không khí yên tĩnh khác thường, giống như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

Một lúc sau, Diệp Mộ Liên mới từ từ tiến lên phía trước, đôi tay run rẩy đưa ra, vuốt ve đường cong hoàn mỹ trên gương mặt hắn, cả người ngây ra.

Cảm xúc chân thật, nhiệt độ cơ thể ấm áp, mọi thứ không phải mộng, chàng thật sự đã trở lại!

Xin lỗi, ta tới muộn rồi.

Chàng thật sự trở lại, nhưng mà muộn rông rãi hai năm.

“ Người trở lại làm gì ? ”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, lúc hắn trở lại thì nàng lại trở thành phi tì mà Hoàng đế khâm điểm, giữa bọn họ có phải là có duyên không phận hay không?

“ Người trở về để xem chuyện cười sao ? Người muốn nhìn ta khó khăn như thế nào sao ? Hiện tại người thấy được chưa, nhìn rõ chưa ? Nếu nhìn đui vậy thì đi nhanh đi ! Đi thật xa, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa ! ”

Ấm ức tích tụ ba năm qua, những chua xót, oán hận, tất cả đều hóa thành nước mắt trào ra.

Rốt cuộc Diệp Mộ Liễu không nhìn được, giống như một đứa trẻ khóc lớn. Hai tay run run vòng quanh đầu gối. Tiếng khóc lớn dần dần nhỏ lại...

“ Liễu Nhi, ngoan, đừng khóc, nàng khóc làm lòng ta đều tan nát...”

Một giây sau, Diệp Mộ Liễu cảm nhận được bản thân bị một đôi tay có lực ôm vào, hết sức ấm áp.

“ Xin lỗi, Liễu Nhi, ta không cố ý... Ta, ta biết ta không làm được lời đã hứa với nàng. Ta đến chậm.

Nhưng mà, Liễu Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ba năm qua, dù là ngày hay đêm, ta đều nhớ đến nàng ! Nhưng ta... ”

“Liễu Nhi, thật xin lỗi, xin nàng hãy tha thứ cho ta!”

Lý Ngọc dịu dàng lau nước mắt trên má nàng, bên trong con người đen như nước lóe ra, dường như vui vẻ, dường như động tình, lại giống như đang suy nghĩ, ánh sáng lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp !

“Ta biết, mấy năm qua cực khổ cho nàng rồi ! Nhưng mà, ta sẽ dùng mười năm, hai mươi năm, không, dùng cả cuộc đời ta bồi thương cho nàng. Ta sẽ làm cho nàng trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới này ! ”

“ Vô dụng, không có ích gì... ”

Diệp Mộ Liễu bình tĩnh, từ từ đẩy tay Lý Ngọc, sắc mặt li thương.

“Quá muộn rồi, người tới chậm. Chúng ta không có khả năng rồi ! ”

“ Vì cái gì ? ” Sắc mặt Lý Ngọc biến đổi, biểu tình trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

“ Vì sao lại muộn? Không lẽ Liễu Nhi còn đang trách ta hay sao ? ”

“ Không, không phải ”.

Diệp Mộ Liễu tự giấu cười. Nghĩ tới điều gì đó, hiện tại cảm xúc kích động của nàng đã từ từ bình tĩnh lại

uật, cảm xúc kích động của nàng đã từ từ bình tĩnh lại.

“ Ba năm này ta rất nhớ chàng, oán chàng, hận chàng.
Nhiều đêm nằm mơ, lúc đó ta sắp không kiên trì nổi nữa,
ta hối hận vì sao lúc trước lại gặp chàng, cứu tên lừa đảo
như chàng ! ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Liễu Nhi, nàng muốn làm Hoàng hậu sao?

Chương 14 : Liễu Nhi, nàng muốn làm Hoàng hậu sao ?

“ Nhưng mà, lúc nhìn thấy chàng, ta biết, chàng không lừa ta ! Chàng đến rồi, đến thực hiện lời hẹn ước của chúng ta. Tuy tối chậm nhưng dù sao chàng vẫn đến... ”

“ Vì vậy, Lý Ngọc, ta thật sự không trách chàng, không oán chàng, không hận chàng ! ”

Diệp Mộ Liễu lại không nhìn được mà đau xót, đưa tay chạm vào hàng lông mi của hấn.

“ Chỉ trách tình duyên của chúng ta mỏng, có duyên không phận ! ”

“ Liễu Nhi... ” Lý Ngọc đau lòng nhìn cô gái đang khóc lóc thảm thiết trước mặt, trong lòng vừa động, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Một lúc sau, hấn mới khó khăn mở miệng hỏi : “ Vì cái gì ? ”

“ Nửa tháng trước, Đường kim Hoàng thượng hạ chỉ cả nước tuyển chọn Hoàng hậu. ”

Nhắm mắt hít vào một hơi, Diệp Mộ Liễu nở một nụ cười chua xoát còn khó coi hơn cả khóc.

“ Mà ta, là do Hoàng thượng tự tay khâm điểm vào trong đó. ”

“ Cho nên? Liễu Nhi muốn làm Hoàng hậu sao ? ” giọng điệu của Lý Ngọc tuy rằng bình tĩnh nhưng không có một chút cảm xúc nào.

“ Không phải ! ” Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn Lý Ngọc, giống như không biết hấn đang nghĩ gì.

Nàng nhìn chăm chăm vào hấn, một lúc sau mới nở nụ cười châm chọc.

“ ~~~~~ ”

"Ta giống người nam vinh hoa phú quý như vậy sao, nếu muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng thì ba năm trước đây là đã có cơ hội rồi, vì sao phải chờ đến lúc này ? "

Lý Ngọc biến sắc, trong nháy mắt trở nên kỳ lạ.

"Liễu Nhi, xin lỗi, ta chỉ là... chỉ là nhất thời ghen tỵ, mới..."

"Không có gì, ta hiểu rồi."

Nước mắt lại vô thanh vô thức chảy xuống, Diệp Mộ Liễu lắc đầu. "Ta không trách chàng ! "

"Nhưng ta tự trách bản thân mình ! " Rốt cuộc Lý Ngọc không nhìn được, tiến lên ôm lấy cổ Diệp Mộ Liễu, ôm nàng vào lòng. "Liễu Nhi, chẳng lẽ chúng ta cứ buông tha như vậy sao ? "

"Chúng ta vẫn còn hy vọng sao ? " Sắc mặt Diệp Mộ Liễu đau xót.

"Biện pháp sẽ nghĩ ra được, chỉ cần chúng ta không buông tay, sẽ còn có hy vọng ! "

Lý Ngọc nhìn nàng, đôi mắt đen bóng lóe sáng, bên trong ánh sáng đó lóe ra chút kì lạ.

Âm thanh của hân cực thấp, lại mang theo mấy phần quyến rũ, như ma lực chui vào sâu đáy lòng nàng, làm cho nàng từ trong tuyệt vọng sinh ra một chút hy vọng nhỏ nhoi.

"Liễu Nhi, ta yêu nàng, nếu nàng không buông tay, ta tuyệt đối sẽ không buông tay nàng!"

Nhất định sẽ không buông tay nàng

"Được!"

Diệp Mộ Liễu bình tĩnh nhìn Lý Ngọc, thấy con người đen bóng như mặt ngọc thản nhiên nhưng hết sức kiên định, một lúc sau nàng mới vui vẻ cười trở lại.

Phút chốc Lý Ngọc chỉ cảm thấy ánh trăng âm đậm, hoa phai màu.

"Chỉ cần chàng không buông tay, ta cũng quyết không buông tay. Dù thiên đường hay địa ngục, Ta cùng chàng, sống chết có nhau!"

Phòng khách cổ xưa mang theo mấy phần tao nhã của Diệp phủ, đối mặt với đôi nam nữ người đứng người ngồi, yên tĩnh lạ thường.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng xuyên qua cánh cửa sổ khắc hoa chiếu lên người bọn họ, sắc mặt mỗi người đều vô cùng nghiêm trọng.

Không biết bao lâu, chỉ nghe thấy Diệp Minh Đường quát lớn:

"Không được, ta không đồng ý. Từ xưa hôn nhân phải nghe lời cha mẹ, lời của mai mối, làm gì có chuyện các người tự định chung thân?"

“Cha, người chuyên quyền.”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, nhỏ giọng.

“Cô gái biết chuyện đó không hợp quy củ, lễ nghi. Nhưng mà Lý Ngọc, chàng mới là người trong lòng con gái, mong cha có thể thành toàn cho chúng con.”

“Hồ đồ!”

Diệp Minh Đường chỉ vào mũi con gái, dửng dưng không biết nên làm gì, chỉ thiếu không tức giận mà chữ ằm lên.

“Từ nhỏ cha đã dạy con cư xử phải biết lễ nghĩa liêm sỉ, không nghĩ tới con lại làm ra chuyện bất trung bất hiếu như vậy. Thật sự là bất hạnh của Diệp gia, ta làm sao lại sinh ra đứa con gái như con.”

“Diệp bá phụ nói nặng lời rồi, Liễu Nhi chỉ lựa chọn người mình yêu, tại sao lại nói là bất trung bất hiếu?”

Diệp Mộ Liễu vừa nghe, thân thể run lên. Từ nhỏ đến lớn cha chưa bao giờ dùng lời nói nghiêm khắc như vậy với nàng.

Vì vậy, nàng ngẩn người, nước mắt vừa mới lau lại rơi xuống, Lý Ngọc đứng một bên cảm thấy có chút đau lòng nói.

“Chuyện này tất cả sai lầm đều là lỗi của Lý Ngọc, mong Diệp bá phụ không cần trách mắng Liễu Nhi.”

“Chàng trai trẻ, lão phu cả đời chưa bao giờ nói láo,
*nếu người đã hỏi tới, ta liền dạy người như thế nào là bất
trung bất hiếu!*”

“Thứ nhất, nàng tự định chung thân, lệnh cha mẹ, lời bà
mối không để ý là bất hiếu.”

“Thứ hai, nàng dám coi rẻ thánh chỉ, coi mệnh
lệnh của Hoàng thượng như không, là bất trung.”

Thứ ba, nếu như Hoàng thượng trách tội xuống, nàng
làm liên lụy tới cha mẹ phải chịu khổ trong ngục, liên lụy
thanh danh trong sạch mấy đời Diệp gia. Lý công tử,
người là người đọc sách, hiểu chuyện, nhìn rõ trắng đen,
người nói, có phải đó là chuyện phàn làm con có thể làm
ra hay sao?”

Diệp Minh Đường tức giận, thầm nghĩ, ta đã không tính số với người, chớ cười người, người còn dám tự tiện xuất hiện. Hôm nay ta không dạy dỗ người thì khó có thể tiêu trừ sự tức giận trong lòng ba năm nay.

“Con gái trẻ người non dạ, về tình có thể tha thứ, Lý công tử là người đọc sách thánh hiền, thử hỏi tại sao có thể làm ra chuyện bại hoại đạo đức như vậy?”

“...” Sắc mặt Lý Ngọc nhất thời thay đổi, hết sức đặc sắc.

Hắn muốn phản bác nhưng vừa mở miệng lại phát hiện mình đuối lý, chính xác là không còn lời nào để nói. Vì vậy, đành phải thực hiện ý niệm im lặng là vàng.

Lúc này, trong phòng lâm vào yên tĩnh khác thường.

“Cha.”

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Mộ Liễu đột nhiên quỳ rạp xuống đất, khóc hoa lê đại vũ, nước mắt như mưa, hết sức bi thương.

“Con gái biết sai rồi, nhưng mà sai lầm đã tạo thành, con gái, con gái... đã không thể quay đầu rồi...”

“Con, con, con... Con có ý gì?”

Diệp Minh Đường kinh sợ, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. “Không lẽ con...”

“...”

Đúng vậy, cha.

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới.
Đôi mắt đen sáng đầy nghiêm túc.

“ Con gái đã trở thành người của Lý Ngọc từ lâu. Cho nên, vị trí Hoàng phi này con gái không muốn làm, cũng không dám đương nổi. Nếu cha cứ khư khư cố chấp, đến lúc đó Diệp gia mới tai họa ngập trời. ”

“ Vô liêm sỉ ! ”

Diệp Minh Đường nhìn không được suýt chút nữa tức giận đến thổ huyết. Không kịp suy nghĩ đã đánh mạnh một cái trên mặt Diệp Mộ Liễu.

“ Con... con cho ta... cút cho ta. Diệp gia ta không có con gái làm chuyện xấu hổ mất mặt như vậy ! ”

Một cái tát rơi xuống, Diệp Mộ Liễu cũng không né tránh. Trong khoảng khắc đó, trên má trắng nõn như ngọc của nàng hiện lên năm dấu tay.

Diệp Minh Đường còn định đánh nữa nhưng Lý Ngọc đột nhiên tiến lên, bắt lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói :

“ Diệp bá phụ, con gái là da thịt của cha mẹ, nếu đánh nàng thì lại đau lòng người. Mong bá phụ suy nghĩ kỹ rồi hãy làm ! ”

Hàng lông mày Lý Ngọc nhăn lại, đôi môi mấp máy thật sự căng thẳng, chiếc cằm cũng căng lên.

Âm thanh của hắn cực kỳ nhỏ nhẹ, có chút biếm chế.

Cánh tay hấn gồng lên, cố gắng kiềm chế cùng với nhãn nhin, nhưng rơi vào trong lỗ tai Diệp Minh Đường lại không cho phép cự tuyệt.

Vốn trong lòng Diệp Minh Đường còn có chút tức giận, bị hấn làm thành như vậy, hậm hực trong lòng càng tăng thêm ba phần.

Cánh tay hấn gồng lên, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lý Ngọc. Nhìn Lý Ngọc tuy có vẻ yếu đuối nhưng sức lực cổ tay lại không nhỏ. Trong lúc này hai người giằng co nhau, ai cũng không chịu thua ai.

Diệp Lâm thị đứng bên cạnh thấy tình hình như vậy, đôi mắt trầm tĩnh như nước chợt lóe, lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Nàng không khỏi đánh giá người trước mặt một lần nữa, chàng thanh niên này ngọc thụ lâm phong, khí độ bất phàm. Tuy cả người chỉ mặc một bộ quần áo cũ màu xanh nhạt nhưng dáng vẻ của hấn vẫn tự nhiên như cũ, tiến lùi có chừng mực.

Chỉ một bộ quần áo cũ vậy nhưng vẫn không thể che lấp khí chất cao quý của hấn. Xem ra, nam tử mặt mày anh tuấn, dáng người cao gầy này không tầm thường.

Nhất là thái độ của hấn với phu quân của mình vẫn không kiêu ngạo, đúng mực, càng làm cho người ta phải cân nhắc suy nghĩ.

“Lão gia, có chuyện gì từ từ nói, sao lại tức giận như vậy !”

Suy nghĩ đến đây, Diệp Lâm thị mở miệng nói.

“Đánh Liễu Nhi là chuyện nhỏ, chộc tức làm ảnh hưởng đến bản thân mới mất được hơn nhiều !”

“Hừ !”

Diệp Minh Đường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không hề có ý định nhượng bộ.

“Lão gia.”

Diệp Lâm thị mỉm cười, không thêm để ý.

“Con gái nói không sai, sai lầm đã tạo thành, chàng cũng trừng phạt rồi, nếu tiếp tục truy cứu trách nhiệm cũng không có ý nghĩa gì.”

“Việc cấp bách trước mắt của chúng ta là nghĩ xem chuyện này nên giải quyết hậu quả như thế nào mới tốt ! Ta nghĩ cái tát vừa rồi của chàng nhất định Liễu Nhi hiểu ra không ít, nàng cũng biết được mình phạm phải sai lầm lớn, con nói có đúng không ?”

“Vâng !”

Diệp Mộ Liễu nhếch môi, lên trong đôi mắt ngấn nước như chực khóc, lộ dáng chịu đựng mang theo một chút quật cường, Diệp Minh Đường nhìn thấy chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng chạm một ngón tay vào con gái, ai biết hôm nay hắn lại tự

tay đánh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Lý Ngọc nói dối sao?

Chương 15: Lý Ngọc nói dối sao?

Lý Ngọc nói không phải không có đạo lý, đánh lên người con gái, lại đau lòng cha mẹ.

Vừa rồi cái tát đó hẳn đau cũng không thua kém nàng chút nào.

Nghĩ tới đây, Diệp Minh Đường không tránh được nản lòng. Hắn thở dài một hơi, suy sụp ngồi ngã xuống ghế, không nói gì nữa.

Thấy phu quân tạm thời dịu xuống, Diệp Lâm thị cũng lặng lẽ thở dài một hơi, trên mặt cũng không biểu lộ sự đồng ý. Chỉ nhìn đôi bích nhân trước mặt, chùng nita nén hương mới nhàn nhạt nói:

“Không biết quê quán Lý công tử ở đâu? Làm gì? Trong nhà có vợ con hay không?”

Lý Ngọc hơi ngẩn ra, trong nháy mắt khôi phục lại tự nhiên. Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm nói:

“Bẩm bá mẫu, Lý Ngọc là nhân sĩ Thanh Tuyền, là con nhà thế gia, lấy luôn bán làm nghề sinh sống. Vì cha mẹ mất sớm, từ nhỏ Lý Ngọc được thúc thúc nuôi dưỡng

thành người. Hiện tại chưa cưới vợ.”

“Vậy sao?”

Âm thanh Diệp Lâm thì kéo dài, hiển nhiên không tin lý do thoát thác của hắn.

“Nếu Lý công tít xuất thân thương nhân, nói vậy trong nhà nhất định sung túc, cuộc sống xa hoa?”

“Mẹ...”

Thấy mẹ tự mình nói thẳng như vậy, Diệp Mộ Liễn cảm thấy bối rối.

Nhưng khi nàng nhìn thấy biểu tình trào phúng trong ánh mắt đó, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ. Mẹ chưa bao giờ ham vinh hoa phú quý, yêu thích hư vinh. Tại sao hôm nay lại khác thường như vậy?”

Nhìn ánh mắt của mẹ, nàng theo bản năng nhìn về phía Lý Ngọc, cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của mẹ.
(dienndannnnleguuyydonnn)

Lúc này gặp nhau chưa kịp nhìn kỹ, hiện tại Diệp Mộ Liễn mới phát hiện hôm nay Lý Ngọc tuy vẫn phong lưu phóng khoáng, khí độ bất phàm nhưng quần áo không giống như ba năm trước.

Quần áo hơi cũ, dù có hắn có tao nhã như thế nào vẫn ít nhiều làm cho hắn có vài phần nghèo túng...

Lúc này, trong lòng Diệp Mộ Liễn tràn đầy khó hiểu.

Nếu theo như cách nói ba năm trước của Lý Ngọc, nhà hân là thì phải một vùng, vì sao hôm nay lại rơi vào nông nỗi này?

Không lẽ ba năm này hân gặp phải biến cố lớn gì sao?

Mang theo sự nghi hoặc, nàng nhìn về phía Lý Ngọc, lại thấy con người mặc ngọc của hân lóe sáng, chút ánh sáng chợt lóe nhanh đến mức làm cho nàng cảm thấy như gặp ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mẹ, con muốn làm Hoàng Phi

Chương 16: Mẹ, con muốn làm Hoàng phi

Nếu không phải nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hân nhất định sẽ không phát hiện ra. Tối đây, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng khẳng định suy đoán của chính mình.

“Để cho lá mặt che tai. Mặc dù Lý gia không giàu sang, cuộc sống xa hoa, nhưng cũng xem như cơm áo không lo.”

Án mắt Lý Ngọc lóe sáng, nhưng gương mặt lại hết sức bình tĩnh.

“Vì vậy, nếu Liễu Nhi gả đến Lý gia, nhất định sẽ không phải chịu khổ!”

“Sao... thật vậy không?”

Diệp Lâm thì nhếch một cười, cũng không nói gì. Chỉ quan sát hăm một liếc, ánh mắt sắc bén đó làm cho Lý Ngọc có thể cảm nhận được ánh mắt của bà có thể xuyên thấu hẳn. Tất cả chân tướng đều che giấu trước mặt bà!

“Lý Ngọc... Nói cho ta biết, mấy năm nay có phải chàng trải qua biến cố gì sao?”

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng có chút cổ vũ.

“Không có.” Lý Ngọc chần chờ một chút, trả lời ngắn gọn.

“Lý Ngọc...” Diệp Mộ Liễu vẫn nhìn chằm chằm vào hẳn, ánh mắt vẫn không dời đi.

“Ta nhớ ta đã từng nói, dù chàng có như thế nào, ta đều ở bên cạnh chàng.”

“Liễu Nhi, thực sự không có việc gì.”

Lý Ngọc cúi đầu, như đang che giấu sự bối rối trong lòng.

“Lý Ngọc, hai người ở chung cần phải thẳng thắn với nhau!”

Thở dài một hơi, sắc mặt Diệp Mộ Liễu ngưng trọng nói:

“Cho nên, ta hỏi chàng lần nữa, chàng không có chuyện gì gạt ta sao?”

“Không có, thật sự không có.”

Ánh mắt Lý Ngọc lộ ra nụ cười gương ép. Nhưng trong ánh mắt Diệp Liễu Nhi lại là hẩn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vì vậy, trong lòng nàng khẽ động, ngẩng cao đầu nhìn hẩn chùng nita nén nhang, sau đó từ từ thở dài, hướng về phía mẹ dùng lời nói hết sức nhẹ nhàng và kiên định:

“Mẹ, không phải người nói nếu làm Hoàng phi, cuộc sống sau này sẽ vinh hoa phú quý, hưởng thụ suốt đời sao! Nếu vậy, con gái đồng ý là được!”

“Liễu Nhi”.

Ba người đồng loạt nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đợi đến lúc phản ứng lại, mọi người đều biểu hiện khác nhau.

Biết con gái hiểu ý mình, một lúc sau Diệp Lâm thị mới hồi phục tinh thần, mỉm cười, thông thả nói:

“Được!”

Lý Ngọc thấy vậy liền đau đầu không thôi: “Liễu Nhi...”

Diệp Mộ Liễu khẽch môi, cười tươi như hoa.

“Lý công tì, nếu như giữa chúng ta một chút thành ý cơ bản đều không có. Như vậy ta cũng không có khả năng

cùng một người không đáng tin chung sống với ta cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lý công tử chỉ còn hai bàn tay trắng

Chương 17: Lý công tử chỉ còn hai bàn tay trắng

“Liễu Nhi...” Lúc này, sắc mặt Lý Ngọc biến hóa khó lường, một lúc lâu sau mới thở dài nói:

“Xin lỗi nàng, Liễu Nhi. Thật ra là ta lừa gạt nàng!”

“Người lừa ta cái gì?”

Diệp Mộ Liễu bình thần, tiếp tục nói:

“Liễu Nhi, quả nhiên nàng thông minh hơn người. Không sai, nàng đoán đúng. Ba năm này, ở gia tộc của ta thật sự xảy ra biến cố lớn.” Lý Ngọc cẩn thận nói.

“Có phải người thua hay không?”

Nhìn gương mặt hần, dù có cẩn thận như thế nào cũng không thể nào che giấu được sự cô đơn. Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót.

“Thúc thúc của người, hẳn đoạt được gia nghiệp vốn thuộc về người sao?”

Nghe vậy, thân thể Lý Ngọc run lên, nhanh chóng cúi đầu, hàng mi dài như con bướm muốn vỗ cánh bay đi,

che giấu con người đau xót.

Diệp Lâm thì thấy thế, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đành phải như vậy nhìn về phía con gái:

“Liễu Nhi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, là như vậy.”

Nếu bạn này còn có chút thăm dò, Diệp Lâm thì nắm được tám phần. Hiện tại, bà có thể chắc chắn suy đoán của chính mình là chính xác.

“Cha mẹ Lý Ngọc mất sớm, từ nhỏ được thúc thúc nuôi dưỡng thành người, không nghĩ tới thúc thúc mất người dạ thú, bởi vì ham muốn tài sản lớn cho cha mẹ hắn để lại, lúc Lý Ngọc mười sáu tuổi bị hắn hạ độc.”

“Ba năm trước, con đến rừng đào ngắm hoa, đúng lúc gặp phải sát thủ do thúc thúc của hắn phái tới giết hắn. Con gặp chuyện bất bình nên ra tay cứu hắn, cũng vì nguyên nhân này nên mới có thể gặp được hắn.”

“Lúc ấy Lý Ngọc đến Thượng Kinh tham gia thi cử, muốn lấy được công danh, đoạt lại gia sản do thúc thúc của hắn chiếm đoạt. Không nghĩ tới...”

Diệp Mộ Liễu đơn giản kể lại chân tướng sự việc.

“Mẹ, Lý Ngọc hắn không phải cố ý nói như vậy. Sở dĩ hắn đến chậm, con nghĩ do mấy năm nay hắn trải qua biến cố. Hắn là thân bất do kỉ mà thôi.”

“Nếu vậy, hiện tại Lý công tử có tính toán gì không?!”

Hơi trầm ngâm một lát, Diệp Lâm thị mở miệng hỏi.

“Bá phụ, bá mẫu, Lý Ngọc tự biết, lấy tình hình trước mặt của ta, nếu để Liễu Nhi gả cho ta là oan ức cho nàng!”

Ngẩng đầu lập tức nhìn thấy Diệp Lâm thị đang ngồi ở đôi diện đánh giá, ánh mắt Lý Ngọc trong suốt mà kiên định.

(Ta thay đổi cách xưng hô là theo hoàn cảnh, tình cảm của nhân vật nên chàng – ta – người sẽ luân phiên thay đổi nhé)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đời này, kiếp này, không phải chàng không gả

“Thật không giấu giếm, ta vẫn luôn do dự mãi. Tuy rất nhớ Liễu Nhi nhưng lại sợ nàng theo ta sẽ chịu khổ sở. Nhưng cuối cùng, cuối cùng... sự ích kỉ của Lý Ngọc vẫn vượt qua.”

“Bá phụ, bá mẫu, tình cảm ta giành cho Liễu Nhi, có nhật nguyệt chứng giám. Mong hai người có thể thành toàn cho ta và nàng. Ta xin thề sẽ cố gắng hết sức làm cho Liễu Nhi hạnh phúc!”

“Không được!” Cha Diệp vẫn luôn im lặng đột nhiên quát lớn.

“Cha...” Diệp Mộ Liễu kéo dài âm thanh, có chút lăm lăm. “Con...”

“Đưa con gái chết tiết này, ta nói không được là không được.”

Lời nàng chưa nói xong đã bị Diệp Minh Đường nhanh chóng ngắt lời.

“Hắn một mình tới gặp chúng ta, dù sao cũng quay trở lại rồi, cho dù chỉ là một tên nghèo hèn ta cũng nhận, dù sao cha mẹ cũng không muốn cậy người sang bắt quàng làm họ gì đó. Các người đã đến bước này, ta có phản đối cũng vô dụng rồi.”

“Nhưng lúc này, con nói hắn cùng thúc thúc của hắn còn có ân oán chưa giải quyết xong, con nói hắn bị thúc thúc của hắn phải sát thủ đuổi giết. Con gái, con nghĩ lại xem, nếu một ngày hắn không chết thì một ngày thúc thúc của hắn sẽ không an tâm! Con theo hắn, cuộc sống sau này của con nhất định sẽ rất mạo hiểm!”

“Con gái, ta và mẹ con khổ sở nuôi con khôn lớn, nâng niu con trong lòng bàn tay, che chở như bảo vật. Cho tới bây giờ đều không muốn để con chịu một chút uất ức, làm sao chúng ta có thể để cho con đưa mình vào nguy hiểm? Cho nên, chuyện này tuyệt đối sẽ không thương lượng!”

“Cha...”

Lời nói của Diệp Minh Đường như hàng ngàn cây châm đâm vào trái tim nàng. Miệng vết thương nhỏ nhắn, ầm ập mà tràn đầy đau xót. Nhưng nghĩ tới ba năm qua Lý Ngọc chịu đựng khổ sở, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng thêm đau đớn.

“Cha, con gái bất hiếu, con gái biết cha vì muốn tốt cho con nhưng con rất yêu Lý Ngọc. Kiếp này, con gái không phải chàng không gả! Cha, cầu xin người thành toàn cho con.”

“Không được!”

Lời nói vẫn kiên định như cũ.

“Cha, con gái cầu xin người.”

Diệp Mộ Liễu “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất cầu xin.

“Xin cha thành toàn cho con gái, sau này dù sống hay chết, là vinh hoa phú quý hay nghèo đói, con gái tuyệt đối sẽ không hối hận. Nói xong, cúi đầu mạnh mẽ đựng xuống mặt đất.

Âm thanh đựng chạm nặng nề như đập vào trong lòng Diệp Minh Đường, làm cho hắn vừa lo lắng vừa đau lòng! Tức giận tích tụ trong lòng càng ngày càng tăng...

“Lão gia.” Diệp Lâm thị suy nghĩ nói.

“Con gái lớn đều sẽ không ở bên cạnh cha mẹ, nếu Liễu Nhi có lựa chọn của chính mình, liền nghe theo nàng thôi.”

“Đi, đi, đi!”

Nhìn vết máu trên trán con gái càng ngày càng rõ, ngọn lửa vô danh trong lòng Diệp Minh Đường đột nhiên bùng phát càng thêm mãnh liệt. Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, oán hận nói.

“Có phải dù có đoạt tuyệt với cha mẹ, con cũng muốn ở cùng với hắn?”

“Vâng!” Diệp Mộ Liễu nghe vậy, hơi ngần ngại. một lúc sau mới cắn răng quật cường nói.

“Mong cha tha thứ cho con gái bất hiếu!”

Dứt lời, nước mắt lặng lẽ chảy xuống...

“Thôi, con đã kiên quyết như vậy, ta sẽ thành toàn cho con.”

Nhắm mắt, lại thở dài, cuối cùng lại mở mắt ra, sắc mặt Diệp Minh Đường lộ ra sự uy nghiêm và hàn ý, hơn nữa còn có chút cô đơn.

“Phu nhân, dùng gia pháp!”

“Lão gia...”

Diệp Lâm thị không đành lòng nói.

“Cầm miệng!”

Diệp Minh Đường hung ác nói.

“Ý ta đã quyết, không cần nhiều lớn. Chịu xong 100 roi, người đi cùng hắn đi! Chỗ Hoàng thượng ta sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng duyên phận giữa chúng ta chấm dứt từ đây.”

Diệp Lâm thị nhìn hai cha con đều không chịu khuất phục, biết kết quả sẽ không thể nào thay đổi được, đành thở dài trong lòng, xoay người lấy gia pháp cho phu quân.

“Nếu hiện tại con hối hận vẫn còn kịp.”

Nhìn con gái cắn môi cô nén nước mắt, Diệp Minh Đường thân nhiên nói.

“Lòng con gái đã quyết.”

Diệp Mộ Liễu dập đầu xuống đất, nói:

“Mong cha đồng ý cho bọn con!”

“Hừ, không chịu tình ngộ!”

Thấy con gái vẫn cố chấp, Diệp Minh Đường giận đến xanh mặt.

“Nếu như vậy cũng đừng trách ta nhẫn tâm!”

Dứt lời, cái roi vung lên, vừa muốn hạ xuống...

“Khoan!” Chiếc roi ở giữa không trung bất chợt bị một bàn tay giữ lại.

“Ta tự mình dạy con gái, không lẽ Lý công tử không phục?”

Diệp Minh Đường nhướng mày, tức giận trong mắt dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!

Lý Ngọc cúi người nói: “Lý Ngọc không dám!”

“Vậy thì vì sao?”

“Mọi việc là do ta gây nên, Lý Ngọc nguyện ý thay Liễu Nhi chịu 100 roi này, mong bá phụ tha cho Liễu Nhi!”

Lý Ngọc không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào Diệp Minh Đường, ánh mắt tỏa sáng.

Trong lòng Diệp Minh Đường thầm khen, trẻ con thật dễ dạy! Nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ý tứ chấp nhận.

“Được, các người đã tình thâm như vậy, làm sao ta có thể không đồng ý!”

“Không, Lý Ngọc, thân thể chàng không tốt, 100 roi này chàng không chịu được!”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu quýnh lên, vội vàng nói.

“Cha, người trách phạt con đi!”

Lý Ngọc nghe vậy, trong lòng có chút rung động, có thứ gì đó từ nơi mềm mại nhất trong lòng hần từ từ nảy mầm...

Kỳ thật, từ nhỏ tới lớn hần vẫn chưa chịu qua lần trách phạt nào. Lúc này mở miệng thay Diệp Mộ Liễu nhận phạt hoàn toàn là hành động nhất thời.

Nhưng lúc này, nhìn Diệp Mộ Liễu đối với hần như vậy, trong lòng càng vui vẻ và chắc chắn – quả thật hần không nhìn nhầm người!

“Liễu Nhi, nàng nghe lời, nàng là con gái, không thể so sánh với ta.”

Quay đầu mỉm cười với Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc cho nàng ánh mắt yên tâm.

Nụ cười của hần như gió xuân thổi vào mặt, hết sức ấm áp. Diệp Mộ Liễu thấy vậy, trong lòng đau xót, nước mắt suýt chút nữa lại rơi.

Đứng dậy tiến lên phía trước, nàng nắm chặt tay hần, nhìn hần cười:

“Nếu đã như vậy, chúng ta mỗi người chịu một nửa đi. Từ nay về sau, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!”

“Được.”

Ánh mắt kiên định của nàng làm cho Lý Ngọc cảm động, biết lòng nàng đã quyết, hần cũng không khuyên nàng nữa, chỉ lên cầm lấy tay nàng nắm thật chặt.

“Thôi đi, vợ chồng các người tình thâm như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người!”

Diệp Minh Đường thở dài một tiếng, ánh mắt nhắm lại, cánh tay vung lên, chiếc roi mang theo âm thanh như tiếng gió rơi xuống trên người Diệp Mộ Liễu.

Diệp Mộ Liễu nghe vậy, trong lòng vui vẻ, biết cha đã chấp nhận chuyện của bọn họ, sự vui sướng che giấu đau đớn trên người, nụ cười càng tươi hơn:

“Cảm ơn cha!”

“Haiz!”

Đánh hai roi, Diệp Minh Đường biết mình không thể nào ra tay nữa. Nhìn con gái mỉm cười hạnh phúc, trong lòng hấn chán nản, vút roi, lạnh lùng nói:

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đêm xuân đáng giá ngàn vàng

“Các người tự giải quyết đi, mỗi người 50 roi, chỉ có thể nhiều hơn chứ không được ít đi!” Dứt lời, liền xoay người nghênh ngang bỏ đi.

“Vẫn còn cười!”

Nhìn con gái cười cười, giống như một con hồ ly, nụ cười xinh đẹp mà suốt ba năm qua nàng chưa được nhìn đến.

Diệp Lâm thị vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại cảm thấy đau lòng và an ủi.

“Làm cho cha con tức giận con còn cười được!”

“Mẹ...”

Diệp Mộ Liễu làm nũng.

“Đừng nhìn ta, ta không biết gì.”

Diệp Lâm thị dí ngón tay vào trán con gái, cười mắng.

“Ta đi xem cha con, các người tự mình giải quyết đi.”

Dứt lời nhấc chân ra ngoài. Đứng ngay ở cửa còn nhìn lại nói:

“Cha con tức giận, tạm thời sẽ không hết được. Nhưng nếu ông ấy đã đồng ý hôn sự của các người, về phía Hoàng thượng ông ấy sẽ nghĩ biện pháp, các người cứ yên tâm đi.”

“Nhưng mà tạm thời các người không thể ở trong phủ rồi, ở phía Tây chúng ta có một căn nhà, các người chuyển qua đó ở đi. Đợi ta khuyên giải ông ấy hết giận, các người lại trở về, được không?”

“Cảm ơn mẹ!”

“Cảm ơn bá mẫu!” Hai người nhìn nhau cười đáp.

“Còn gọi là bá mẫu?” Diệp Lâm thị nhìn đôi bích nhân trước mắt, trai tài, gái sắc, quần anh tụ hội, trong lòng có chút an ủi, không khỏi reu ghẹo.

“Cảm ơn... mẹ!” Lý Ngọc ngăn ra, chần chờ một lúc, hấn lại cười vui vẻ, hào phóng nói: “Nhất định con sẽ chăm sóc tốt cho Liễu Nhi, không phụ sự kỳ vọng của người!”

Bóng đêm như vẽ, hết sức xinh đẹp.

Trong phòng, nền đỏ lay động, ánh sáng chiếu lên hai người, khắc họa bóng của hai người lên khung cửa sổ, có đôi có cặp, hết sức triền miên.

“Liễu Nhi, không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ tạm đi.”

Nhìn cô gái xinh đẹp dưới ánh nến rừ mắt như nước, hàng lông mi ản tình, trong lòng Lý Ngọc rung động, con người đen bóng dụ dằng như nước.

“Ha, ha, đúng là không còn sớm, nên nghỉ ngơi rồi.”

Diệp Mộ Liễu vừa nói, vừa đẩy Lý Ngọc ra cửa.

“Liễu Nhi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng đấy. Đây, này, này, nàng làm cái gì vậy?”

“Chàng nói xem?”

Diệp Mộ Liễu nhủ thầm nhìn hắn, khoe môi nở nụ cười như có như không.

“Liễu Nhi, nàng nở nhếch tâm như vậy sao?”

Lý Ngọc làm bộ đáng thương nhìn Diệp Mộ Liễu, con ngươi đen bóng như con sông lớn, lóe lên chút giao hoạt, như ẩn như hiện.

“Hay là giả vờ, Liễu Nhi của ta xấu hổ sao?”

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên thân hình Diệp Mộ Liễu, gương mặt nàng được chiếu sáng, trong lòng Lý Ngọc lung lay.

Ánh mắt sâu dần, ý tứ trên choker trong mắt Lý Ngọc dần biến mất không còn tăm hơi. Chỉ còn dục vọng muốn chiếm lấy, động tĩnh. Đưa tay vòng lên eo nhỏ của Diệp Mộ Liễu, giọng nói của hắn trong nháy mắt trầm xuống.

“Liễu Nhi, nàng gầy. Thật xin lỗi, mấy năm nay làm cho nàng phải chịu khổ rồi!”

Hắn không trải qua thời gian nàng chịu khổ nhưng hắn có thể tưởng tượng được những năm gần đây nàng phải chịu rất nhiều áp lực mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

Bởi vì không nắm chắc có thể thắng lợi hoàn toàn, bởi vì không muốn liên lụy tới nàng nên mấy năm gần đây chỉ âm thầm phái người thăm dò tình hình của nàng.

Thậm chí hắn còn không dám gửi thư cho nàng, chỉ sợ nàng nhận được thư của hắn, sẽ kích động chạy tới kinh thành tìm hắn.

Càng sợ bản thân sẽ không kìm được nỗi nhớ mà kéo nàng tới kinh thành đầy máu tanh. Sợ nàng vì hắn mà phải chịu tổn thương.

Nàng rất tin tưởng hắn, mới có thể trải qua ba năm nhớ nhung sao?

Mới có thể trải qua cuộc sống bị cha mẹ bức hôn, bị người ngoài dùng ánh mắt khác thường đánh giá?

Nghe nói gần đây có không ít bà mối đến cửa cầu hôn nàng, tất cả đều là các công tử trẻ tuổi, điều kiện tốt, không biết nàng có chút nào động tâm hay không?

Trong đầu xoay chuyển một hồi, nhưng sau khi nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh trên hàng lông mi của Diệp Mộ Liễu thì tất cả suy nghĩ đều hóa thành tiếng thở dài.

Cúi đầu hôn lên cánh môi hồng của nàng, trong lòng Lý Ngọc như có một dòng nước ấm chảy qua, khiến cho phòng bị cứng rắn mấy năm nay của hắn bị đâm thủng.

Mộ Liễu, nàng nhất định là cô gái mà ông trời phái xuống sưởi ấm cho ta sao?

“Ngốc, nhắm mắt lại đi.”

Nữ tử không thèm chớp mắt nhìn hắn, chân tay luống cuống, vẻ mặt khẩn trương cùng xấu hổ. Bên trong cổ họng Lý Ngọc phát ra tiếng cười khe khẽ.

Nụ hôn không chờ đợi mà rơi xuống...

Ngậm chặt cánh môi nàng, thưởng thức bờ môi xinh đẹp của nàng. Nụ hôn của hắn ban đầu vẫn dịu dàng, mang theo sự trân trọng và thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đêm xuân đáng giá ngàn vàng (2)

Dần dần, hắn không thỏa mãn với cảm giác lướt qua này. Hương vị của nàng làm cho hắn khao khát làm cho hắn không thể kiềm chế.

Hắn hận không thể đem nàng ở trong lòng nhào nặn, nhập sâu vào thân thể, xương cốt của hắn.

Trận kiều diễm ba năm trước đây hiện lên trong đầu hắn, tư vị tốt đẹp của nàng mấy năm gần đây hắn vẫn nhớ mãi không thể nào quên.

Đối với những khiêu khích của cô gái khác hắn đều cảm thấy tê nhạt vô vị.

Rõ ràng lúc trước nàng là cô gái ngốc không hiểu chuyện tình yêu, ngây ngô làm cho lòng hắn cảm thấy đau xót.

Nhưng động tác ngây ngô của nàng so với các cô gái có kỹ xảo tuyệt vời càng làm cho trái tim hắn rung động không biết bao nhiêu lần.

Giống như chỉ cần ánh mắt của nàng, một động tác giận dữ của nàng, nàng mỉm cười đều làm cho trái tim cứng rắn như đá của hắn đều trở nên mềm mại.

Trái tim vỡ nát của hắn được lấp đầy, không còn trống rỗng như xưa.

Nàng là cô gái hắn yêu, lại từng cứu hắn, là thê tử hắn nhận định.

Đời này kiếp này dù nàng có nguyện ý hay không hắn đều trời nàng lại bên cạnh hắn, sẽ không để cho nam tử khác nhìn trộm dù chỉ một chút.

Hắn và nàng đã bị cuốn vào vòng xoáy vận mệnh từ ba năm trước, buộc lại chặt chẽ với nhau, không thể tách rời.

Từ từ khép màn che, hàng lông mi hắn rung rung, hắn ngậm chặt môi nàng, trần trọc mót, giống như hành trình ở sa mạc bị đói khát lâu ngày bất chợt gặp được dòng nước suối.

Hắn không chút do dự nhảy xuống, sa vào trong đó.

Nụ hôn trên miên, mang theo chút khiêu khích, thành kính, quý trọng, còn mang theo một chút tình dục, làm cho nàng sa vào trong đó, không thể chống đỡ được.

“Liễu Nhi, nàng biết không, tư vị của nàng cực kì xinh đẹp...”

Âm thanh của hắn như gỗ trầm hương, mang theo hương vị mê hoặc, làm cho lòng nàng trầm luân vào đó...

Không khí dần loãng xuống, bên tai là tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng nhịp tim đập. Đôi môi Diệp Mộ Liễu mở ra, trong cổ họng bật ra tiếng quỵn rừ giống như tiếng chim ca mùa xuân.

Hắn nhân cơ hội này công thành chiếm đoạt, cạy mở khớp hàm, xâm chiếm khoang miệng của nàng.

Đầu lưỡi tràn ngập mùi từ đỉnh hương, ra sức khuấy động, quẩn quýt. Một tay Lý Ngọc ôm lấy eo Diệp Mộ Liễu, một tay nâng gáy nàng, nụ hôn sâu hơn.

Hàm răng nhẹ nhàng cắn da thịt mềm mại trong khoang miệng nàng, hương vị của nàng làm cho hắn khát vọng muốn giữ lấy, khát vọng muốn nhập nàng vào thân thể hắn.

Bụng dưới có một luồng khí nóng xông thẳng lên xương sống của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, nụ hôn rơi trên trán nàng, chớp mũi, mí mắt, hai má, vành tai, từng chỗ đều rơi xuống đều là kí hiệu của hắn.

“Liễu Nhi...”

Nhìn đôi mắt Diệp Mộ Liễu ẩn nước, lấp lánh ánh sáng, đôi má đỏ bừng, như nở rộ dưới ánh nắng chiều, xinh đẹp lóa mắt, đẹp kinh người. Cổ họng Lý Ngọc căng lên, âm thanh khàn khàn.

“Cho ta, có được không?”

Âm thanh của hắn mang theo mấy phần tình dục, làm cho hắn hăm sâu vào đó, Diệp Mộ Liễu khẽ run lên, trong nháy mắt nàng giật mình.

Một chữ tốt vừa muốn thốt ra.

Nhưng một giây sau trên cổ truyền đến cảm giác mát lạnh, làm cho Diệp Mộ Liễu thanh tỉnh.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa chiếu lên người hắn. Ánh trăng sáng như ngọc, toàn bộ chìm vào trong mắt hắn, từ từ quấy động sự mềm mại trong lòng nàng, hấp dẫn nàng rơi vào trong vũng nước dịu dàng của hắn.

Rũ mi xuống, che giấu sự rung động và mê muội trong lòng. Làn nửa ngẩng đầu, trong mắt nàng sáng rõ.

Nhéch môi, nụ cười hiện lên lúm đồng tiền, Diệp Mộ Liễu dịu dàng nhưng kiên định hỏi:

“Lý Ngọc, chàng yêu ta sao?”

Ánh mắt Lý Ngọc tối lại, khóe môi tươi cười từ từ nhếch lên. Bên trong con ngươi nhiễm đầy tình dục nháy mắt biến mất mấy phần.

“Mộ Liễu, hỏi cái này không lẽ nàng không sợ sao?”

“Tại sao?”

Vào lúc này, Diệp Mộ Liễu không kịp phản ứng. Nàng nhìn hắn, bên trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“ Vì sao lại sợ ? ”

“ Bởi vì... ”

Nhếch môi nở nụ cười đầy quyến rũ, đáy mắt Lý Ngọc chứa ánh sáng ẩn nhẫn, như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng (Tiếp)

“ Có người muốn đánh đòn ! ”

Dứt lời, hắn ôm lấy nàng đặt nàng ngồi lên đầu gối của mình, đưa tay lên đánh vào mông nàng.

“Giỏi, giỏi! Diệp Mộ Liễu, nàng dám hoài nghi tình yêu của ta! Xem ra nàng ngứa da rồi...”

Không chế thật tốt lực đạo, vừa nói vừa đánh Diệp Mộ Liễu, nói đúng hơn như mát xa cho nàng.

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, một lúc sau nhin không được mà phì cười một tiếng.

Nam tử này bởi vì một câu nói của nàng mà tức giận rồi!

Bởi vì nàng hoài nghi tình yêu của hắn mà làm hắn nổi giận.

Có lẽ hắn rất yêu nàng!

Nếu không tại sao vì nàng nghi ngờ hắn mà cảm thấy khó thở, đánh mắt chùng mực?

“Nàng cười cái gì?”

Tức giận lờm nàng một cái, Lý Ngọc cũng không nhin được mà cười.

“Lý Ngọc, chàng có biết chàng như vậy đáng yêu như thế nào không?”

“Được rồi, đừng tức giận nữa, là ta không tốt, không nên nghi ngờ tình yêu của chàng.”

Ba năm sau, hắn quay trở về tìm nàng, đã đủ chứng minh toàn bộ, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Mộ Liễu dâng lên một dòng nước ấm, khoe môi nở nụ cười càng thêm rực rỡ. Đưa tay ôm lấy cổ hắn, nhanh chóng hôn lên đôi môi hắn.

Ánh mắt hắn phát sáng, trong nháy mắt biến mất.

“Tiểu yêu tinh...”

Cổ họng hắn căng lên, đôi môi hành vi của nàng vừa ảo não vừa bắt đắ dĩ, hơn nữa càng thêm sùng nịnh.

“Làm gì có ai như nàng, đốt lửa người khác mà không chịu trách nhiệm, không thêm quan tâm!”

Tuy nàng không nói rõ nhưng hắn thấy được bên trong sự thân thiết của nàng lại có chút kháng cự.

Nhưng nụ hôn trên miền vừa rồi nàng cũng rất hưởng thụ, vì sao đến bước cuối cùng của hai người nàng lại kháng cự, vì sao?

Nàng đã sớm trở thành nữ nhân của hắn, ba năm trước trái tim nàng cũng giao cho hắn rồi, nhưng vì sao hiện tại không muốn?

Trong chớp nhoáng, trong lòng Lý Ngọc sớm đã xoay chuyển.

Nghĩ mãi không ra, cũng không thể nhìn thấu trong đó. Nếu nghĩ không ra được đáp án hắn cũng không cần gấp gáp. Dù sao, đối với sự hiểu biết của hắn về nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để ý trong lòng.

Quả nhiên, sau khi Diệp Mộ Liễu nghe xong lời trêu tức của hắn, đôi má đỏ bừng, sau đó lại nghiêm mặt nói.

“Lý Ngọc, ta hỏi như vậy là có nguyên nhân.”

“Ừ!”

Hắn bình tĩnh cười cười, lại không nói gì, tiếp tục chờ nàng giải thích.

Biểu hiện của hắn hết sức khó lường, làm cho lòng nàng hoảng hốt, đôi má đỏ bừng càng rõ hơn. Ngay cả vành tai xinh xắn cũng đỏ đến có thể nhỏ ra máu.

Thấy vậy trong lòng hắn liền động, chỉ đơn giản nghiêng đầu ngậm chặt vành tai xinh đẹp của nàng, vừa nhẹ nhàng mút, cắn cắn, vừa nhẹ nhàng mỉm cười nhìn nàng, chờ nàng tiếp tục.

“Đừng... đừng náo loạn nữa, Lý Ngọc...”

Hơi thở của hắn phun lên cổ nàng, như vô số lông chim cọ qua, khó chịu hết sức, làm cho nàng không thể nào kiềm chế.

“Lý Ngọc, chàng làm như vậy, người ta không có cách nào chuyên tâm nói chuyện!”

“Như vậy sao?”

Hắn nghe lời buông tai nàng ra, nhưng lại nghiêng đầu hôn lên chỗ cổ trắng nõn. Nụ hôn triền miên, trêu chọc làm cho nàng run lên.

Âm thanh của hắn hết sức lười biếng, lại hết sức mê hoặc lòng người, làm cho nàng muốn ngừng mà không được.

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu có chút nóng nảy, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, bộ dáng giận dữ của nàng làm cho tâm tình của hắn cực kỳ vui vẻ.

“Được rồi Liễu Nhi, ta không ồn ào nữa, nàng nói đi.”

Biết rằng nếu tiếp tục trêu đùa nữa, nhất định nàng sẽ thẹn quá hóa giận. Lý Ngọc thông minh liền biết thu liễm, dùng lại nụ hôn với nàng, chỉ dịu dàng ôm nàng vào lòng, nghiêm túc nói:

“Nói cho ta biết nàng muốn nói gì?”

“Lý Ngọc, ta yêu chàng.”

Cúi đầu suy nghĩ một lát, Diệp Mộ Liễu nói từng chữ một.

“Ta hy vọng chàng không hoài nghi tình yêu của ta đối với chàng. Ta không hy vọng giữa chúng ta sẽ tùy tiện... cùng nhau như vậy... Ba năm trước, đó là chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy nếu ta không làm vậy, chàng sẽ chết! Nhưng điều này không có nghĩa ta là cô gái tùy tiện.”

Ta không phải là cô gái tùy tiện.

“Cho nên, ta muốn sau khi chúng ta thành hôn, mới... mới dâng mình cho chàng, có được không?”

Đây là nhượng bộ cực hạn, nàng không muốn người khác xem thường nàng, không bị người ngoài dùng ánh mắt khinh thường nàng.

Nàng đã làm cho cha mẹ nuôi nàng mười mấy năm phải đau lòng khổ sở, nàng không muốn lần nữa xát muối lên miệng vết thương của họ...

“Ta không biết chàng có hiểu ý ta hay không? Nhưng mà Lý Ngọc, nếu chàng yêu ta, ta hy vọng chàng có thể tôn trọng sự lựa chọn của ta, được không?”

Cẩn thận nhìn Lý Ngọc, bên trong mắt Diệp Mộ Liễu hiện lên sự mong chờ, ánh sáng trong mắt như đốm sáng nhỏ trong đêm hè, hết sức chói mắt. Làm cho trái tim Lý Ngọc nín chặt, đau lòng không nói được!

Hắn biết nàng nhiều năm như vậy nhất định chịu rất nhiều tủi thân, nhưng lại không biết nàng tủi thân đến mức độ này.

Cho đến bây giờ, hắn đều biết cô gái trước mặt mình là một cô gái cởi mở. Nhưng ba năm qua, thời gian bọn họ ở chung ngắn đến thảm hại.

Nàng là cô gái đơn giản, đơn thuần và tốt bụng, còn là cô gái trong sáng hiếm có. Cho dù ba năm trước bọn họ mới quen nhau, nàng đã hiến thân mình cho hắn, nhưng hắn chưa bao giờ cho rằng Diệp Mộ Liễu của hắn là một cô gái tùy tiện.

Năm đó, từ trong ánh mắt của nàng hắn thấy được nàng đối với hắn nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu). Nhưng mà hắn có thể chắc chắn nếu hắn không bị độc tái phát ngoài ý muốn, giữa bọn họ tuyệt đối chỉ dừng lại ở mức này sinh tình cảm.

Hắn chưa bao giờ hối hận về lần trốn miền năm đó.

Nếu không phải nàng một lòng cứu hắn, làm sao hắn có thể biết nàng thương hắn đến mức này?

Nếu năm đó không có lần đụng chạm da thịt, giữa bọn sợ rằng đã không thể chờ đợi nhau đến bây giờ!

Ba năm này, hắn vẫn luôn tranh đấu. Mỗi lúc gặp mộng trong đêm khuya, từ trong giấc mộng tỉnh dậy, cả người hắn đầy mồ hôi, mệt mỏi, hận không thể ngã xuống, không bao giờ muốn tỉnh lại, phải đối mặt với cuộc sống đầy dơ bẩn này.

Đối mặt với cảnh người lừa ta gạt, đấu đá nhau. Trên vai hắn gánh đầy trọng trách.

Nếu không phải trong lòng lúc nào cũng hiện lên bóng dáng của nàng, nếu không phải có một ý niệm trong đầu nói với hắn còn có một cô gái chờ hắn về cưới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng (Tiếp 2)

Hắn cũng không biết chính mình làm sao có thể sống qua ba năm dầy vò như địa ngục.

Cho nên cô gái trong ngực này cho tới bây giờ cũng không biết, nàng là lý do để cho hắn kiên trì, cứu vớt cuộc sống của hắn, là cô gái làm cho hắn muốn dùng hết sức để yêu. ...

Làm sao hắn có thể để cho nàng chịu một chút tủi nhục?

“Mộ Liễu, ta hiểu.”

Cúi đầu, ở trên cái trán tròn bóng của nàng đặt một nụ hôn không mang theo một chút tình dục. Lý Ngọc nói từng chữ, trịnh trọng nói chuyện bọn họ.

“Nàng yên tâm, từ hôm nay trở đi, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng, sẽ không để cho nàng phải chịu uất ức! Nàng chờ ta, chờ ta lấy lại tiền bạc, sẽ cho nàng một hôn lễ hoàn hảo, được không?”

Hắn muốn cho người trong thiên hạ biết, Lý Ngọc hắn cưới được cô gái tốt đẹp như thế nào!

Hắn sẽ cho nàng nở mày nở mặt và vinh quang được người đời hâm mộ.

Hắn muốn làm cho nàng không hối hận về lựa chọn lúc trước, không hối hận trở thành nữ nhân, thê tử của hắn!

“Không, Lý Ngọc. Ta không cần nở mày nở mặt cũng không cần vinh quang, ta chỉ muốn chàng cho ta một danh phận thực sự, như vậy là đủ rồi!”

Mặc dù hắn không nói nhưng biến cố gia tộc đã qua chỉ sợ hắn chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi!

Làm sao nàng có thể yêu cầu hắn cho nàng một hôn lễ long trọng đây?

Mẹ nói: trong lòng mỗi cô gái đều có một giấc mộng về tình yêu.

Chờ mong người mình yêu, có thể cho mình một hôn lễ vui vẻ, dùng kiệu lớn tám người khiêng, trở về làm vợ của hắn.

Nhưng so với những thứ bên ngoài hư ảo, Diệp Mộ Liễu càng cảm thấy nếu hai người có thể ở cùng một chỗ, quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Chỉ cần nàng thương hắn, hắn yêu nàng, chịu một chút uất ức thì có gì tính là gì?

So với ba năm này, tương tư tuyệt vọng, nhớ đến thấu xương, đau khổ chia lìa, toàn bộ đều đã không còn nghĩa lý gì nữa!

Chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, cho dù đang ăn cơm bỗng nhiên chuyển thành ăn cháo, bọn họ đều cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Mộ Liễu, nàng thật sự là đứa ngốc.”

Nghe vậy, cổ họng Lý Ngọc căng lên, bên trong giọng nói có chút nghẹn ngào không nghe được.

Ánh sáng rực rỡ lọt vào con ngươi mặc ngọc của hắn, như một hồ nước mênh mông từ từ sâu hơn.

Nắm lấy đôi tay mềm mại như ngọc của Diệp Mộ Liễu, hắn nói từng chữ, là lời thề son sắt.

Không cần phong quang, chỉ cần danh phận.

“Lý Ngọc thề với trời, đời này kiếp này chỉ yêu duy nhất một người Diệp Mộ Liễu! Cho nàng một hôn lễ đàng hoàng, một danh phận thật sự. Nếu có vi phạm điều nào, chắc chắn sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không từ tế.

Mộ Liễu, nếu như nàng biết thân phận của ta, nàng sẽ hận ta sao?

Nàng có thể tiếp nhận một thế giới dơ bẩn và xấu xa đó sao?

Nàng có thể giống như ngày hôm nay, không oán không hỏi?

“Ngốc, ai bảo chàng thề đấy hả?”

Đưa tay che môi Lý Ngọc, hốc mắt Diệp Mộ Liễu ầm ầm nước, cười hết sức sáng lạn.

“Lý Ngọc, nghỉ ngơi sớm một chút. Từ mai trở đi, chúng ta có cuộc sống của riêng mình. Chàng xem trong nhà cái gì cũng không có, củi gạo, dầu, muối, tương, mắm chua, trà, mọi thứ đều thiếu.”

Nói tới đây, nàng dừng lại, cúi đầu nháy nháy mắt, sự thẹn thùng bị hàng lông mi dày che khuất. Một lúc nàng mới ngẩng đầu, cắn môi nói:

“Lý Ngọc, tuy ta không muốn phong quang, hôn lễ xa hoa, nhưng mà, nhưng mà giá y, là nghi thức đơn giản, chàng vẫn có khả năng cho ta sao?”

Nhìn bộ dáng sợ hãi muốn nói lại thôi của nàng, trong lòng Lý Ngọc chua xót. Đưa tay vuốt sợi tóc rơi bên má nàng, hắn dịu dàng nói:

“Đó là tất nhiên! Ngày mai chúng ta dạo phố mua đồ dùng thành thân có được không?”

“Ừ, được.”

Nàng nâng mắt nhìn hắn, nhếch môi cười cười, nụ cười như bông hoa nở rộ trong bóng đêm, chiếu sáng lòng hắn, ánh mắt hắn...

Nắm tay Diệp Mộ Liễu đến cạnh giường, hắn bế nàng thả lên giường. Lý Ngọc đưa tay vuốt vuốt mái tóc của nàng, sùng sục cười:

“Ngoan, nhanh ngủ đi. Sáng mai chúng ta dạo phố mua sắm.”

“Được, chàng cũng ngủ đi.”

Gật gật đầu, Diệp Mộ Liễu lưu luyến nói.

“Nàng ngủ trước đi, ta nhìn nàng ngủ rồi mới đi.”

Nhếch môi cười, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt.

“Nhưng mà chàng nhìn ta, ta sẽ không ngủ được...”

Hắn cố ý phải không? Hắn đứng bên cạnh nàng, làm sao nàng có thể yên lòng mà ngủ?

“Nếu Liễu Nhi không muốn ngủ, ta cũng không ngại là vận động khác?”

Nghe vậy, hắn cười quyến rũ, trong mắt lóe lên ánh sáng trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cùng mã nam dạo phố

Thị trấn Thanh giang tuy không lớn, tuy nhỏ nhưng cái gì cũng có.

Ở phía Tây Nam, vùng đất nằm cạnh thung lũng màu mỡ được bao quanh bởi những ngọn núi, coi như cũng giàu có sung túc.

Sáng sớm, lúc Diệp Mộ Liễu vẫn đang đắm chìm trong giấc ngủ say nồng, chợt bên tai có hô hấp hướng nàng phun tới, ngứa ngứa, tê dại, làm cho nàng

ngựa ngáy khó chịu, không thể nào ngủ được.

“Con heo nhỏ lười, không dậy nổi giường sao?”

Bắt lấy mấy sợi tóc của Diệp Mộ Liễu, vẽ vẽ lên gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng, ánh mắt của Lý Ngọc cứng chiều nồng đậm tới mức có thể hòa tan.

“Nếu không rời giường, ta trước... ừm... nghĩ xem ta muốn, sáng nay ăn gì mới tốt? Bánh quây thơm ngon với sữa đậu nành? Bánh bao hấp thật to? Hay là đậu hũ thịt bò cay thơm lừng?”

“Ta muốn ăn...”

Bỗng dung mở to mắt, con ngươi Diệp Mộ Liễu đen nhánh lấp lánh như vì sao sáng.

“Được!”

Đưa tay chạm vào chóp mũi xinh xắn của nàng, hần cười rục rờ.

“Ta còn muốn ăn bánh bao hấp...”

Thấy vậy, nàng được một tác lại muốn lên một thước.

“Đều nghe theo nàng!”

“Thật sự?” Nàng hí mắt, nở một nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc.

“Thật sự!” Thở dài một hơi, trong lòng hần căng thẳng không nói nên lời.

Cô gái này, dễ dàng thỏa mãn làm cho hần cảm thấy đau lòng.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới vui vẻ rời giường, nhanh chóng rửa mặt, sau đó nắm lấy cánh tay Lý Ngọc, đi theo hần dạo phố.

Trên đường lớn, xe ngựa nhiều như nước, đám đông bắt đầu tuôn ra. Hai bên đường, cửa hàng nối tiếp nhau mọc như nấm.

Người bán hàng rong hết lớn, làm cho sáng sớm ở huyện Thanh giang tràn ngập tiếng nói. Quán nhỏ hai bên đường bán đồ trang sức, bán sơn bột nước, bán quần áo, mũ, tất, giày, bán các loại đồ ăn vặt.

Có cả mái nghệ, hát hí khúc, diễn xiếc khí. Cái gì cần có đều có, hết sức náo nhiệt.

Sau khi hai người ăn uống xong, liền kéo nhau vừa đi vừa ngắm. Có lẽ đã lâu tâm trạng không được tốt như vậy, Diệp Mộ Liễu hết sức hưng phấn.

Hai người chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng trong đám người nhốn nháo, nam tuấn tú khôi ngô, nữ xinh đẹp động lòng người, một đôi bích nhân giống như hạc giữa loài gà, nhìn hết sức lóa mắt.

“Liễu Nhi thích vòng tai mã não này sao?”

Nhìn bước chân Diệp Mộ Liễu tạm dừng ở một quán bán trang sức vàng bạc châu báu, Lý Ngọc nhìn nàng cười hỏi.

“Không, ta chỉ tùy tiện nhìn mà thôi.”

Lắc đầu cười, Diệp Mộ Liễu không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt.

“Vậy chiếc trâm hình Hoa ngọc lan này thì sao? Nhìn xem cũng thấy cực kì khác lạ đấy.”

Nghe vậy, Lý Ngọc chỉ cười cười không cho là đúng, cũng từ chối cho ý kiến.

Chỉ tùy tiện xem thôi sao? Nhưng vì sao ánh mắt của nàng lại lóe sáng, rồi lại né tránh?

Nha đầu ngọc này, chỉ sợ là suy nghĩ cho hần. Sợ trong túi của hần không có bạc để trả, mới cố ý nói như vậy?

“Đúng vậy, phu nhân, chiếc trâm Hoa ngọc lan này hết sức tinh xảo, ta cam đoan cái này chỉ có một chiếc, không thể tìm ra chiếc thứ hai. Hơn nữa, nó vừa đẹp, giá lại rẻ, chỉ có hai lạng bạc...”

Thấy có người tới cửa, người bán hàng làm sao có thể không mở lời mời? Vì vậy miệng lưỡi của hần không ngừng hoạt động, cố gắng mời mọc hai người.

“Không cần, ta không thích.”

Không đợi người bán hàng giới thiệu xong, Diệp Mộ Liễu thả cây trâm xuống, nắm lấy tay Lý Ngọc cười nói:

“Chúng ta đi thôi, đến chỗ khác xem một chút.”

Nói đùa, hai lạng bạc đủ cho hai người bọn họ ăn uống trong vòng một tháng đấy. Cho dù có thích, nàng làm sao bỏ được mà lãng phí cho vật ngoài thân?

Nghe vậy, người bán hàng thất vọng bĩu môi. Lý Ngọc không nói gì, ánh mắt nhìn về Diệp Mộ Liễu sâu thêm mấy phần. Cả đường đi nàng tùy ý kéo tay hắn xuyên qua đám người.

“Vị phu nhân này, xin người thương xót cho ta chút bạc, ta đã ba ngày không có cơm ăn rồi...”

Trong đám người có một tên nhóc ăn mày không biết từ đâu xông ra, “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, ngăn cản bước chân hai người.

“Cầu xin hai người thương xót, ta có bà đã tám mươi tuổi, còn có em gái nhỏ ba tuổi... các nàng đều dựa vào ta đi ăn xin mà sống!”

Tên nhóc ăn xin mới khoảng mười mấy tuổi, bộ dáng bần thủ nhóp nhúa, chỉ có con ngươi đen không lớn lại hết sức linh động, lóe ra ánh sáng giao hoạt.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu lấy túi tiền từ trong tay áo ra, lấy ra mười mấy đồng tiền đưa cho hắn, cười nói:

“Chúng ta không có nhiều tiền, người cầm tạm cái này mua một chút gì ăn no đã!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Túi tiền của Lý Ngọc bị trộm rồi!

“Đa tạ lão gia, đa tạ phu nhân, các người là người tốt nhất định sẽ được báo đáp...”

Tên ăn xin nhận tiền, nhanh như chớp chạy đi, tốc độ đó so với con thỏ chạy trốn còn nhanh hơn mấy phần, giống như sợ Diệp Mộ Liễu lấy lại tiền của hắn, suýt chút nữa đụng ngã Lý Ngọc.

“Đưa nhò này... háp ta háp tấp.”

Diệp Mộ Liễu lắc đầu cười, bắt đầu đi thò dài.

“Haiz, quốc gia mới ổn định, dân chúng trải qua mấy năm sưu cao thuế nặng cùng với nội loạn, cũng không giàu có gì. Mặc dù không nói đến cảnh dân chúng lâm than, nơi nơi đều có người trên phố đi ăn xin. Thật không hiểu nổi Hoàng thượng làm gì không biết?”

Nghe vậy, Lý Ngọc ngẩn ra, ánh mắt lóe sáng, sau lại như người không có việc gì, thò dài nói:

“Huyện Thanh giang tuy nhỏ nhưng đất lành, Diệp đại nhân là quan thanh liêm, quản lý nghiêm ngặt, yêu dân như con. Tình hình như vậy cũng coi như tốt rồi. Liễu Nhi đã từng đi qua địa phương khác chưa? Tình huống nơi này càng nghiêm trọng hơn.”

Lắc lắc đầu, Diệp Mộ Liễu đi bên cạnh bước chân nhanh hơn, vừa đi vừa thân nhiên nói:

“Từ nhỏ ta sinh ra ở huyện Thanh giang, chưa bao giờ rời khỏi nơi này nửa bước.”

“Vậy về sau, ta mang Liễu Nhi du ngoạn sơn thủy, đi khắp Đông Thương quốc có được không?”

“Một lời đã định?”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễu sáng lên, như con nai nhỏ mong chờ nhìn hắn. Lại đưa ngón tay về phía Lý Ngọc, hết sức kiên quyết.

Thấy vậy, Lý Ngọc mỉm cười, cùng nàng ngoéo... ngón tay, gật đầu đáp:

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Dứt lời nàng đi vào cửa hàng tơ lụa ở phố khác, ngoái đầu cười. Nụ cười như nắng tháng ba, tươi đẹp mà ấm áp, chiếu lên trái tim Diệp Mộ Liễu, hết sức ấm áp.

“Liễu Nhi, chúng ta nên đi làm chính sự rồi.”

“Ừ!” Đôi má nóng lên, gương mặt Diệp Mộ Liễu nhất thời đỏ lên.

Sau khi ở cửa hàng tơ lụa chọn lựa một phen, Diệp Mộ Liễu chọn một kiểu đơn giản, giá y đồ thẩm, giá cả vừa phải, nhếch môi cười cười với Lý Ngọc.

“Ta chọn nó.”

“Liều Nhi, như vậy quá uất ức cho nàng rồi.”

Thấy vậy, ánh mắt Lý Ngọc hiện lên một chút không đành lòng.

“Ta cảm thấy bộ y phục này rất đẹp, chọn nó đi.” Cầm giá y đặt trước người rồi khoa chân múa tay một phen, Diệp Mộ Liễu cười hết sức vui vẻ.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Lý Ngọc đưa tay lấy túi tiền, bỗng dưng biến sắc...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Giá y mới của Diệp Mộ Liễu

“Làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt hần có chút khó xử, nhất thời Diệp Mộ Liễu cảm thấy có chút không ổn.

“Mộ Liễu... túi tiền của ta mất rồi.”

Nhú mảy, nụ cười trên mặt Lý Ngọc nhất thời tối lại.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu cũng trầm xuống, trong đầu đột nhiên lóe sáng.

“Ta biết rồi, nhất định là tên nhóc ăn xin đó!”

Hai người nhìn nhau dở khóc dở cười nhưng trong lòng nặng trĩu.

Vậy phải làm sao cho tốt?

Tình hình như bây giờ của hai người, nếu bỏ đi tiền thì lại rơi vào đường cùng, đừng nói đến chuyện thành thân, ngay cả duy trì cuộc sống cũng cực kỳ khó khăn...

“Không sao, nơi này của ta vẫn còn một ít.”

Nhìn sắc mặt buồn chán của Lý Ngọc, gương mặt tuấn tú không có một chút vui vẻ. Diệp Mộ Liễu vỗ vỗ tay hần, cười an ủi.

“Xe đến núi ắt sẽ có đường, biện pháp lúc nào cũng có thể nghĩ ra được, có phải không?”

“Hai vị, giá y các người có muốn hay không vậy?”

Thấy vậy ông của cửa hàng tơ lụa liếc nhìn hai người một cái, lời nói không còn nhiệt tình như trước.

“Nếu không cần thì đi nhanh cho, tránh ở đây làm lãng phí thời gian của ta!”

“Ngươi...”

Lúc này Diệp Mộ Liễu hết sức tức giận, lâm vào cảnh khó khăn.

Túi tiền của nàng không nhiều, hiện tại còn bị cha mẹ đuổi ra khỏi cửa, tiền của Lý Ngọc lại bị người ta đánh cắp rồi, nếu miễn cưỡng mua giá y thì số tiền còn lại chỉ sợ không đủ cho hai người sống trong vòng một tháng.

“Muốn, vì sao không muốn!”

Thấy bộ dáng uất ức của nàng, trong lòng Lý Ngọc chua xót, nhú mảy lạnh lùng nhìn chường quày, giọng nói trầm xuống.

“Gói lại cho chúng ta.”

“Lý Ngọc, hay là thôi đi... Chúng ta...”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liều cười cười muốn ngăn cản hành động của hấn. Dù sao, đối với tình hình hiện tại, nếu cứ khăng khăng mua giá y này, đối với bọn họ mà nói có chút khó khăn.

“Đừng lo lắng, tất cả còn có ta đây!”

Cười cười vỗ tay nàng, ánh mắt Lý Ngọc lóe lên.

“Lại nói, nàng không muốn thành thân sao?”

Một câu lập tức ngăn được miệng của Diệp Mộ Liều. Bất đắc dĩ gật đầu, nàng cười vui vẻ nói:

“Được, tất cả nghe theo chàng.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cô gái xuống tay nấu canh vì hấn

Hai người cầm túi đựng giá y, vui vẻ ra khỏi cửa hàng tơ lụa nhưng trong lòng mỗi người đều nặng trĩu.

“Liều Nhi, thật xin lỗi, lại làm cho nàng uất ức rồi!”

Tuy nàng chỉ là con gái một tri huyện nho nhỏ, nhưng hấn nhìn thấy được cha mẹ đều rất thương yêu nàng. Từ nhỏ mặc dù nàng không cảm y ngọc thực, xe ngựa trang hoàng nhưng cũng là một thiên kim xinh đẹp được cha mẹ nuông chiều.

Nay lại vì hấn mà cam nguyện chịu những cực khổ này, nàng phải rất rất yêu hấn mới có thể làm được như vậy sao?

“Ngốc này, làm sao lại khách khí với ta như vậy chứ?”

Trợn mắt, Diệp Mộ Liều không cho là đúng.

“Liều Nhi...”

Lý Ngọc mở mồm muốn nói, nhưng nhìn bóng đen vù lóe ở chỗ rẽ, bỗng dừng ngậm miệng lại.

“Sao vậy?”

Quay đầu nhìn nàng, lại thấy Diệp Mộ Liều tươi cười như hoa.

“Không có gì, ta đang định nói trời sắp trưa, chúng ta đi mua chút nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị về nhà thôi!”

Ánh mắt chớp lóe, Lý Ngọc rử mắt, che dấu bão táp trong mắt. Khi nâng mắt lần nữa, ánh mắt hấn tĩnh lặng như nước, nhìn không ra một chút gợn sóng.

“Được, chúng ta đi thôi. Trưa nay ta làm cho chàng món ăn ngon sở trường.”

Gật đầu cười, khoe môi Diệp Mộ Liều nhếch lên thành vòng cung, hạnh phúc làm cho người ta không dòm mắt được.

“Trước hết nói về..., thuở nhỏ ta đối với nữ công, nấu ăn đều không giỏi, nếu không thể ăn, chàng cũng đừng trách ta!”

Tuy rằng ba năm này bởi vì hấn, nàng đã thu liễm tính tình, từ từ, cũng không xa lánh nữ công như trước, kể cả nấu ăn.

Nhưng tóm lại, so với các cô gái khác, tay nghề của nàng quả thực là trò hề, không có chút bản lĩnh.

“Sao có thể? Chỉ cần là nàng làm, cho dù có độc ta cũng cam tâm tình nguyện ăn hết.”

Nước mắt rung rung trong hốc mắt, Lý Ngọc nghiêng đầu qua một bên, không để cho nàng nhìn thấy xúc động trong mắt hấn.

Đối với việc này, Diệp Mộ Liều vẫn chưa phát hiện ra, nàng chỉ trừng mắt, hờn dỗi nói:

“Nói ngon nói ngọt!”

Lời ngon tiếng ngọt sao? Mộ Liễu, nàng có biết, những lời nói vào lúc này, chính là lời nói xuất phát từ đáy lòng của Lý Ngọc?

Lý Ngọc ta cả đời tôn quý, nữ nhân bên cạnh ta nhiều như cá dưới sông, nhưng có ai không phải vì thân phận và quyền thế mà tiếp cận ta.

Cô gái chịu xuống ta nấu canh cho ta, đến nay cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lý Ngọc gặp rắc rối

“Cẩn thận, Lý Ngọc...”

Lý Ngọc cúi đầu suy nghĩ, không biết ở ngã tư đường có một con ngựa đang lao nhanh tới, đang đá lung tung vào hấn.

Con ngựa như phát điên, kinh động đến đám đông đang chạy tứ phía. Cả đường đi, đã đụng không ít người đi đường và cửa hàng nhỏ.

Lập tức, nam tử áo đen như kinh sợ, cả đường đi không ngừng hô:

“Tránh ra, tránh ra, con ngựa bị dọa sợ, bị đụng vào ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu!”

Diệp Mộ Liễu bực bội, người này, quả thực hết sức càn quấy.

Rõ ràng là con ngựa nhà mình có vấn đề, còn dám lớn tiếng hô đụng phải sẽ không chịu trách nhiệm!

Thật sự, không thể nhịn được nữa!

Trong lòng thâm oán, Diệp Mộ Liễu không do dự nhìn về Lý Ngọc đang ngây ngốc đứng giữa đường cái mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Ngu ngốc, cẩn thận.”

Người này, đang làm cái gì vậy?

Rõ ràng bình thường nhanh trí muốn chết, võ công cũng rất tốt, vì sao thời khắc mấu chốt lại ngây người như vậy?

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, Diệp Mộ Liễu nặng nề ngã trên mặt đất, trên cổ tay truyền đến đau xót, nhưng Diệp Mộ Liễu không hề quan tâm, chỉ theo bản năng nhìn về Lý Ngọc.

“Lý Ngọc, chàng không sao chứ?”

“Ta không sao...”

Lúc này Lý Ngọc mới phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn đến máu đỏ nơi cánh tay của nàng, sắc mặt bỗng dung thay đổi, giọng nói hết sức lo lắng:

“Chết tiệt, Liễu Nhi chảy máu rồi.”

“Không sao, việc nhỏ mà thôi.”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới thở phào nhẹ nhõm, từ dưới đất đứng dậy. Vỗ bìn đất dính lên vạt áo, nhúu mày nhìn Lý Ngọc.

“Này, ta nói chàng đang nghĩ cái gì vậy, tự dung lại thất thần như vậy?”

“Ta đang nghĩ...”

Lý Ngọc vừa định nói chuyện, bên cạnh có người phát ra tiếng rên đau đớn.

“Ồi... ời... cái cục xương già của ta!”

Diệp Mộ Liễu nhìn lại, thì ra lúc nãy mình đẩy Lý Ngọc, Lý Ngọc lại không may đụng phải bà cụ hơn năm mươi tuổi.

Thấy là bọn họ gây họa, Diệp Mộ Liễu thè lưỡi, ân cần hỏi thăm:

“Bà lão, người không sao chứ?”

“Làm sao không có việc gì? Ngươi nói cánh tay, cái chân của ta bị đụng mạnh như vậy, có thể không làm sao sao?”

Oán hận lườm nàng một cái, bà lão có vẻ tức giận.

“Ôi, cái chân của ta... ôi, chảy máu rồi. Chân ta không phải sẽ bị tàn phế đấy chứ? Ai yêu, làm sao ta không thể nhúc nhích được vậy?”

Bà lão vừa khóc to vừa nắm chặt vạt áo của Lý Ngọc, khóc lớn:

“Đều tại ngươi, là ngươi đụng vào ta. Ngươi phải bồi thường cho ta tiền thuốc men, phí bồi bổ và phí phục vụ...”

Thấy vậy, dân chúng vây quanh ồn ào nói:

“Đừng thế, vị công tử này, đụng vào người sẽ phải chịu trách nhiệm!”

“Không phải chúng ta va vào, mà là con ngựa kia!”

Đột nhiên Diệp Mộ Liễn phản ứng lại, chỉ vào con ngựa điên bị kiềm chế, nhìn người áo đen đang xem náo nhiệt, nói:

“Ngựa của hần gây họa, các ngươi tìm hần mà đòi đi.”

Lời nói chưa dứt, nam tử áo đen đã thúc ngựa chạy đi. Con ngựa hí một tiếng, hần đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Đừng chạy, có nghe thấy không? Ngươi quay trở lại cho ta...”

Diệp Mộ Liễn định nhắc chân đuổi theo lại bị bà lão bên cạnh nắm chặt áo.

“Ai yêu, đừng có chạy! Có nghe thấy không? Ngươi quay trở lại cho ta.....”

“Ôi, ban ngày ban mặt, đụng phải người đã muốn chạy, đây là thói đòi gì vậy? Các người không thương xót cho bà lão ta đây, không con không cái không người chăm sóc, các người muốn ta chết ở chỗ này sao?”

Bà lão khóc lớn, tiếng nói vừa to vừa rõ ràng, nhất thời thu hút người từ bốn phía kéo tới, vây quanh đám người Diệp Mộ Liễn đến nước cũng không chảy lọt.

“Ôi, bọn họ bắt nạt lão bà sắp vào quan tài, các người không ai nói hộ ta một câu, còn vương pháp, còn công đạo, còn thiên lý hay không?”

Nghe vậy, đám người nhất thời ồn ào trở lại, trong đó có một nam tử trung niên áo xanh nói:

“Haiz, ta nói này người trẻ tuổi, là các người không đứng, đụng vào người ta thì nên bồi thường, các người không thể trốn tránh trách nhiệm có phải hay không?”

“Đúng!”

Diệp Mộ Liễn muốn giải thích, lại cảm thấy mệt mỏi, bà lão vì con ngựa điên gây họa, nhưng dù sao người đụng nàng đúng là Lý Ngọc.

Cho nên, bọn họ ít nhiều không thể phủ nhận trách nhiệm, nhưng nghĩ đến túi tiền cạn kiệt, Diệp Mộ Liễn do dự...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bọn họ không có một xu dính túi

“Đúng là thói đòi bạc bẽo... Ngày hôm nay chết là cái chắc, xem ra ta phải đi tìm Diệp Thanh Thiên – Diệp đại nhân giải oan rồi!”

Đem hết sự chần chờ trong mắt Diệp Mộ Liễn, bà lão khóc càng lợi hại. Vừa vỗ ngực liên tục, vừa khóc vừa hô.

“Có ai giúp đỡ bà lão đáng thương không? Ta muốn đi nha môn cáo trạng...”

Thấy vậy, nam tử trung niên tiếp tục nói:

“Ta nói này hai vị, các người hà tất phải như vậy? Ít nhiều cũng nên bồi thường cho nàng ít bạc là được, cần gì phải nháo đến quan phủ, mọi người nói đúng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Mộ Liễu tái nhợt, cầu cứu nhìn về phía Lý Ngọc.

Phải biết rằng, Diệp Thanh Thiên trong miệng bà lão là cha nàng, quan huyện. Nếu nháo đèn nha môn, nàng không chỉ không chiếm được một chút lợi, chỉ sợ sẽ bị người cha chính trực dùng roi đình sắt đánh.

Không chỉ có vậy, còn làm liên lụy đến thanh danh của cha, hơn nữa bởi vì hôn sự mà nàng bị cha đuổi ra khỏi nhà, nếu xảy ra chuyện gì nữa. Diệp Mộ Liễu hết sức lo lắng, nếu cha thay đổi quyết định không cho nàng và Lý Ngọc tiếp tục ở bên nhau nữa.

Nếu vậy chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mộ Liễu mím môi, cúi đầu đáng thương nói:

“Nếu không chúng ta lấy hết tiền trên người cho nàng đi?”

“Được!”

Ánh mắt Lý Ngọc chớp lóe, đáy mắt có ánh sáng chuyển động, một lúc sau biến mất không thấy bóng dáng.

“Nàng nói sao thì làm như vậy!”

“Nhưng mà... nếu đưa hết tiền cho nàng thì tiền ăn cơm chúng ta sẽ không còn...”

Lấy túi tiền cầm trong tay, nhưng Diệp Mộ Liễu còn có chút do dự.

“Không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vỗ vai cười trấn an nàng, Lý Ngọc cầm túi tiền, nói với bà lão đang ngồi dưới đất:

“Bà lão, hai vợ chồng chúng ta mới gặp kẻ trộm, cho nên toàn bộ tài sản chỉ còn từng này, số tiền này người đi hiệu thuốc để đại phu bốc cho chút thuốc, số tiền còn lại mua gì đó ăn uống tạm bợ có được không?”

Không biết là do thái độ hòa nhã của Lý Ngọc hay bà lão đột nhiên rũ lòng tốt, vẻ mặt không chịu bỏ qua như vừa rồi vậy mà không chút do dự gật đầu đồng ý đề nghị của Lý Ngọc.

“Được rồi, coi như các người có chút chân thành, tiện nghi cho các người!”

Bà lão cầm lấy túi tiền, lưu loát đứng dậy, vỗ mông xoay người biến mất trong đám người. Bộ dáng đó làm sao có một chút bị thương nghiêm trọng?

Diệp Mộ Liễu thấy vậy dờ khóc dờ cười.

So với bà lão mới kêu la đó, bọn họ mới thực sự là tổn thất nghiêm trọng.

Cùng đường không thể về nhà, ngay cả bữa cơm tiếp theo cũng không biết ăn gì. Cuộc sống như vậy, so với tưởng tượng của nàng còn khó khăn hơn.

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, bộ dáng đáng thương nhìn nam tử đang đứng bên cạnh, lại nhìn thấy bộ dáng tự trách của hắn, bỗng dưng im lặng.

“Liễu Nhi, thực xin lỗi...”

Con người Lý Ngọc lóe lên sự phức tạp và che giấu.

Nhưng giờ phút này Diệp Mộ Liễu không hiểu ánh mắt đó là gì, chỉ đơn thuần cho rằng hắn đang tự trách và áy náy.

Một lúc sau, trong lúc nàng đang suy nghĩ về ánh mắt phức tạp của Lý Ngọc, lòng nàng cảm thấy đau đớn...

“Ngốc, giữa ta và chàng vĩnh viễn không cần ba chữ đó.”

Khóe môi nhếch lên, Diệp Mộ Liễu nở một nụ cười như tươi như hoa. Nụ cười đó như ánh nắng tháng ba chiếu vào trái tim Lý Ngọc, làm cho khói mù bao năm qua trong lòng hắn nháy mắt trở thành hư không.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Nắm lấy bàn tay Lý Ngọc, bàn tay mảnh khảnh của Diệp Mộ Liễu như ẩn chứa vô vàn sức mạnh, làm cho Lý Ngọc cảm nhận được, chỉ cần có nàng bên cạnh, cho dù gặp phải khó khăn gì, đều trở thành bụi bặm, mây khói, không đáng để nhắc tới.

“Được ! ”

Dùng sức nắm lấy bàn tay của nàng, Lý Ngọc gật đầu cười, con ngươi trong phút chốc như nở rộ, làm cho Diệp Mộ Liễu thất thần.

“Nhưng mà Liễu Nhi, buổi trưa chúng ta ăn gì bây giờ?”

Đáy mắt lóe sáng, Lý Ngọc thần nhiên hỏi.”

“...”

Sau khi im lặng, vẻ mặt xấu hổ của Diệp Mộ Liễu nhất thời trở nên vui vẻ.

“Lý Ngọc, Ta có biện pháp.”

Dứt lời, nàng rút trên đỉnh đầu một cây trâm đơn giản nhưng hết sức thanh nhã, đưa trước mặt Lý Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cầm cố cây trâm thành liễu ngọc bích

“Chàng nhìn cây trâm nhánh liễu ngọc bích này đi, chỉ cần có nó, chúng ta có thể chống đỡ được một thời gian rồi.”

“Không được!”

Thấy vậy, Lý Ngọc nhú mày, theo bản năng không đồng ý.

“Cây trâm nhánh liễu ngọc bích này không thể được!”

Tuy nàng không nói nhưng hẳn có thể nhìn ra cây trâm này đối với nàng có ý nghĩa rất đặc biệt.

Mặc dù thời gian ở chung của bọn họ rất ngắn, nhưng hẳn biết nàng không thích những trang sức sắc rở. Hiện tại, cả người nàng, trừ cây trâm nhánh liễu ngọc bích thì không có một chút trang sức nào.

Hơn nữa cây trâm này ngọc xanh trong suốt, vừa nhìn đã biết là ngọc tốt loại thượng đẳng, tạo hình nhánh liễu, mục đích nhỏ này hẳn biết là lễ vật mà cha mẹ đưa cho nàng.

Nàng vì hẳn mà bị đuổi ra khỏi nhà, trong lòng nàng vẫn còn chút áy náy với cha mẹ. Hiện tại lại dùng cây trâm cha mẹ tặng nàng, chỉ sợ trong lòng nàng sẽ rất khó chịu.

“Được rồi, chúng ta không dùng cây trâm này!”

Sự phản đối của hẳn giống như dự đoán của nàng. Nghe vậy, nàng cũng không tranh cãi cùng hẳn, chỉ nhếch môi cười gào hột.

“Nhưng mà Lý Ngọc, chàng còn có vật nào dùng được sao?”

“Ta...”

Lần này, Lý Ngọc quả thật bị nàng làm cho im lặng.

Nhìn khắp cơ thể từ trên xuống, ngoại trừ miếng ngọc bội hình rồng treo bên hông, hẳn không thể tìm ra được thứ gì có thể cầm cố.

Nhưng miếng ngọc bội duy nhất này cho dù có thể dùng, cũng không phải lúc này.

Thấy sắc mặt hẳn khó xử, trong lòng Diệp Mộ Liễu lại sáng tỏ, cũng không tiếp tục hỏi, chỉ nhú mày, mím môi nói:

“Chàng xem, cả người ta ngoài trừ miếng ngọc bội chàng đưa thì không có vật nào khác, nhưng miếng ngọc bội này không thể dùng có đúng không?”

“Đương nhiên là không được!”

Nghe vậy, Lý Ngọc không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Không có kết quả, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác, không phải sao, Lý Ngọc?”

Khóe môi nhếch lên nụ cười giảo hoạt, Diệp Mộ Liễu nheo mắt, cười đắc ý khác thường.

Lý Ngọc bắt đầu cười, chỉ có thể cầm cây trầm hành liễu ngọc bích đến hiệu cầm đồ đổi một chút bạc. Sau đó mua một chút gạo và rau xanh. Lúc này mới thông thả bước về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lần đầu tiên của Lý Ngọc

Thật ra, có đôi khi củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm chua, trà cũng không phải là chuyện dễ làm.

Ít nhất là đối với hai người mười ngón tay không dính nước sẽ không dễ dàng.

Chê củi, Lý Ngọc chưa bào giò làm, cũng may hán còn có chút công phu cho nên đây cũng là chuyện không quá khó khăn.

Nhóm lửa làm cho hai người hao phí không ít sức lực.

Bếp lò bốc lên ngọn lửa hùng hực, hai người nhìn đối phương một trắng một đen, bộ dáng vô cùng thô thảm, không khỏi nhìn nhau cười.

Lấy nước vò gạo, cho vào nồi, Diệp Mộ Liễu bắt đầu rửa rau, đến lúc thái rau, Lý Ngọc kiên quyết không chịu để nàng làm.

Lý do rất đơn giản, khuỷu tay nàng mới bị thương, nếu dùng quá nhiều sức sẽ liên lụy đến miệng vết thương, làm cho miệng vết thương không thể nào khép lại. Mà nàng, trước khi hán một mực khẳng khái đành ngoan ngoãn thả vũ khí đầu hàng.

Đứng sau lưng hán, nhìn mười ngón tay của hán chưa bao giờ dính nước, vụng về cầm lấy con dao luống cuống thái thức ăn.

“Lý Ngọc...”

Nhìn đám rau hình thù kì quái nằm trên thớt, trong lòng Diệp Mộ Liễu có một dòng nước ấm chảy qua, trong mắt không kìm được mà ẩm ướt.

Nam tử này, tư thế vừa ngốc vừa vụng về, nhưng thái độ đó lại có thể chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

Tuy hán không nói nhưng nàng có thể chắc chắn cho tới bây giờ hán chưa từng làm chuyện này. Một nam tử, đồng ý vì một cô gái mà làm những việc như thế này, ít nhất có thể chứng minh, trong lòng hán yêu nàng!

Lý Ngọc như vậy, làm sao nàng có thể không thích cơ chứ?

Từ từ đến sau lưng Lý Ngọc, hai tay xuyên qua hông, ôm lấy vòng eo của hán. Diệp Mộ Liễu dựa đầu vào lưng Lý Ngọc, dịu dàng nói:

“Lý Ngọc... cảm ơn chàng!”

Cảm ơn chàng đã trở lại!

Cảm ơn chàng đã không làm cho ta thất vọng.

Cảm ơn chàng đã tốt với ta.

“Ngốc này, đừng náo loạn. Để cho ta thái!”

Thân thể hơi ngẫn ra, ngay sau đó, Lý Ngọc làm bộ như không để ý nói.

“Ngoan ngoãn ngồi một bên đi, chờ ta thái xong đồ ăn là nàng có thể thể hiện kĩ thuật nấu ăn của mình rồi.”

“Không cần, để ta ôm chàng một cái.”

Mấp máy môi, Diệp Mộ Liễu làm nũng.

“Để ta ôm chàng như vậy có được không, ta thề ta sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không quấy rầy chàng!”

Đáy mắt chứa muôn vạn nhu tình, giọng nói Lý Ngọc mang theo chút rung động không thể nghe được.

“Đúng là nha đầu ngốc...”

Cứ như vậy, một bữa cơm, hai người chìm trong ngọt ngào tình cảm. Nhìn bàn đồ ăn đơn giản đến nghèo túng, trong lòng Lý Ngọc dâng lên sự áy náy.

“Thật xin lỗi, Liễu Nhi, đi theo ta làm cho nàng cực khổ rồi.”

“Tên ngốc này, không phải vẫn rất tốt sao ? ”

Trên bàn có hai món đồ ăn mặn và một món canh, một đồng tiền một bát canh đậu hủ, nửa văn tiền một đĩa măng tre xào, còn có một đồng tiền trứng chim nấu canh rau.

Đây là bữa cơm đầu tiên mà Lý Ngọc được ăn, là bữa cơm đồ ăn đơn giản nhất. Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn lại hiện lên cảm giác có tên là hạnh phúc...

“Chàng xem, những thứ này xào lên rất ngon. Còn có cả bát canh, rất sang trọng đấy!”

Chỉ vào bát canh rau nấu cùng trứng chim, Diệp Mộ Liễu giao hoát cười.

“Sao? Cái này gọi là gì?”

Nghe vậy, Lý Ngọc hứng thú nhúm mày hỏi.

“Cái này là hai trứng chim vàng anh hót. ”

Diệp Mộ Liễu mỉm môi cười cười, chỉ vào hai quả trứng vàng, nổi bập bềnh trên đám rau cải xanh.

“Cái này gọi là cò trắng bay vút trời xanh.”

Cuối cùng, nàng chỉ vào lòng trắng trứng nổi trên mặt nước cười nói.

“Như thế nào, nước canh này thật nhiều kiến thức đúng không?”

“Liễu Nhi, ta biết nàng đúng là bảo bối!”

Cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng của Diệp Mộ Liễu, bên trong cổ họng bật ra tiếng than thở.

Cho dù có cho hắn bảo bối quý giá nhất thế gian, hắn cũng sẽ không đổi bảo bối này.

“Lại đây, nhanh đến ăn cơm thôi.”

Đem hai quả trứng gấp vào trong bát của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu lại gấp một miếng măng cho vào trong miệng của mình, cười nói.

“Ăn cơm xong chúng ta còn phải bận rộn đấy.”

“Ừ, ăn cơm xong, ta sẽ đi tìm việc làm.”

Cúi đầu rũ mắt, hàng lông mi dài như cánh bướm, che giấu báo tấp trong mắt Lý Ngọc. Âm thanh của hắn bình tĩnh như nước, đáy mắt lóe lên ánh sáng.

“Liễu Nhi, nếu như... ta nói là nếu, nếu cả đời của ta đều không có tiền đồ như vậy, nàng vẫn sẽ không oán không hỏi đi theo ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Có phải ta cực kỳ vô dụng hay không?

Vấn đề này, lúc đó Diệp Mộ Liễu không trả lời Lý Ngọc, nhưng nàng sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh lòng nàng.

Mười ngày tiếp theo, Lý Ngọc vẫn đi sớm về muộn tìm việc làm.

Nhưng mỗi lần hắn đều mang theo hy vọng ra đi lại mang theo thất vọng mà về.

Không biết có phải do ông trời không chịu quan tâm tới bọn họ hay không, mấy ngày này, vận khí của hắn vẫn không tốt. Huyện Thanh giang to như vậy nhưng không ai đồng ý nhận hắn vào làm.

Mỗi ngày nhìn Lý Ngọc kéo thân mình mệt mỏi quay về, ánh mắt hần tràn đầy xin lỗi, trong lòng Diệp Mộ Liễu hết sức khó chịu.

Không phải khó chịu vì hần không tìm được việc làm, cũng không phải ghét bỏ hần vô năng, mà đau lòng vì hần vất vả, đau lòng vì gương mặt hần tràn đầy xin lỗi.

Cho nên mỗi lúc như vậy, Diệp Mộ Liễu đều cười, trêu chọc:

“Lý Ngọc, không có việc gì. Ngày xưa Việt Vương Câu Tiễn nếm mật nằm gai ba năm mới dựng nên nghiệp lớn. Chúng ta mới chỉ chịu một chút khó khăn đã suy sụp, không có gì đáng ngại.”

“Liều Nhi, có phải ta cực kì vô dụng hay không?”

Nhìn chằm chằm vào Diệp Mộ Liễu, sắc mặt Lý Ngọc có mấy phần ửng đỏ, đáy mắt xuất hiện vết thâm quầng như có như không.

“Ngốc, không phải chàng vô dụng, là bọn hần có mắt không trông, không biết chàng là Ngọc Thạch, là Linh Xà châu, không biết Lý Ngọc nhà chúng ta có bao nhiêu năng lực!”

Tim đập liên hồi đột nhiên lỡ một nhịp, trong nháy mắt, Lý Ngọc hoài nghi có phải Diệp Mộ Liễu biết điều gì hay không? Nhưng khi ánh mắt của hần chạm vào đôi mắt trong suốt của nàng, Lý Ngọc chợt phủ định ý nghĩ của mình.

Cô gái này là người có tình có nghĩa, nàng yêu hần, toàn tâm toàn ý tin tưởng hần, làm sao hần có thể nghi ngờ đây?

Vậy mà mình lại ...

Thở dài một hơi, Lý Ngọc rũ mắt nói:

“Nhưng mà Liều Nhi, chúng ta đã không còn tiền?”

Mấy ngày qua, bọn họ đã ăn hết, ngay cả cây trăm nhánh liễu ngọc bích cũng bị ông chủ cầm đồ thâm hiểm ép giá thấp, giờ chẳng còn bao nhiêu.

“Liều Nhi, nếu... nếu chúng ta cứ như vậy nữa, ta chỉ sợ nàng sẽ đói chết!”

“Ngốc, như vậy thì như thế nào?”

Cúi đầu cắn cắn môi, Diệp Mộ Liễu nhẹ giọng nói.

“Cùng lắm ta sẽ trở về cầu xin cha mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thì ra chàng không tin ta?

“Chàng yên tâm đi, ta là con gái của bọn họ, bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta đói chết!”

Giấu hết sự lo lắng vào trong đáy mắt, Diệp Mộ Liễu cười nụ cười an ủi.

“Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng. Trên đời, không có ai không trải qua lên voi xuống chó.”

“Tất nhiên bọn họ sẽ không bỏ mặc nàng!”

Đáy mắt quét xuống tia trào phúng như có như không, Lý Ngọc thản nhiên nói.

“Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho con gái của mình gả cho một nam nhân ngay cả nương tử của mình cũng không nuôi nổi!”

“Không, sẽ không.”

Diệp Mộ Liễu biến sắc, gương mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Cho tới bây giờ lời nói của cha luôn nhất ngôn cửu đỉnh, ông đã ngầm đồng ý hôn sự của chúng ta thì tuyệt đối sẽ không lật lọng.”

“Đó là bọn họ không biết ta vô dụng như vậy!”

“Lý Ngọc, sao chàng có thể nói như vậy?”

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn, trong mắt Diệp Mộ Liễu tràn đầy kinh ngạc.

“Nàng dám nói cho tôi bây giờ nàng chưa từng nghĩ như vậy?”

Chớp mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mộ Liễu, khóa môi quét xuống nụ cười trào phúng lạnh buốt, nhưng ánh mắt hấn không lộ điều gì.

“Chàng không tin ta?”

Con ngươi lóe sáng bỗng chốc ảm đạm, đáy mắt Diệp Mộ Liễu lóe lên sự chua xót.

“Ta chỉ không tin lòng người mà thôi!”

Trong mắt nàng chỉ có sự bi thương, làm cho lòng Lý Ngọc thất lại. Nhưng một giây sau, trong miệng hấn bật ra lời nói tàn nhẫn hơn.

“Phu thê vốn như chim trong rừng, có họa thì mặc ai người nấy bay, những lời này chẳng lẽ nàng chưa nghe bao giờ?”

“Lý Ngọc, ta chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi chàng!”

Nếu không, nàng đã không chờ hấn ba năm, ngay cả hoàng phi cũng không làm, sẽ không cùng cha mẹ trở mặt.

Nhưng hôm nay Lý Ngọc, hấn tại sao lại như vậy? Vậy mà có thể nói ra lời nói tàn nhẫn kinh ngạc như vậy.

“Như vậy sao?”

Trong đôi mắt dịu dàng, tối lại, làm cho người ta không nhìn được một chút cảm xúc. Trong lòng Diệp Mộ Liễu nhất thời lạnh xuống.

Vốn tưởng rằng, tình cảm bọn họ có thể không thay đổi theo năm tháng, có thể chịu được ánh mắt của thế tục, có thể bỏ qua vật ngoài thân, thì ra cái gì cũng không có.

Ngay cả tín nhiệm giữa bọn họ, cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lý Ngọc, chàng không cần ta nữa sao?

“Lý Ngọc, mỗi lời ta nói ra, từng câu từng chữ đều là lời thật lòng, dù chàng có bản cùng hay phú quý, tình yêu của ta đối với chàng, không bao giờ thay đổi.”

Diệp Mộ Liễu gằn từng chữ, nói hết sức chân thành. Đáy mắt tràn đầy hơi nước, bởi vì hấn không tin nàng, mà càng tích tụ càng nhiều hơn...

Nhìn khóe mắt của nàng rơi xuống từng giọt nước mắt, trong lòng Lý Ngọc như bị người khác hung hăng xé nát, đau đớn không thở nổi, nhưng cuối cùng hấn lại cúi đầu, khóe môi nhếch lên, nhử mảy không nói một lời.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, sự im lặng nhưng một luồng khí lạnh trong không khí bao phủ trong lòng, làm cho hô hấp của Diệp Mộ Liễu nhất thời ngưng trệ.

Nàng nâng đôi mắt đáng thương nhìn Lý Ngọc, hy vọng hấn có thể như thường ngày, hôn môi mình, ôm mình, mỉm cười sủng nịnh mình, xoa tóc mình, cười bắt đầu đi với mình, sau đó hai người biến chiến tranh thành tơ lụa (giải quyết tranh chấp bằng hòa bình – ý chỉ là hai người dễ dàng làm hòa.) Không còn thương tâm, xấu hổ và khổ sở như bây giờ.

Nhưng từng giây, từng phút trôi qua, Lý Ngọc vẫn không nhúc nhích, yên lặng một chỗ.

Hai tay hấn ôm đầu, khuỷu tay đặt trên hai đầu gối, ngón tay thon dài bấu vào mái tóc đen bóng. Gương mặt cúi xuống làm cho nàng không nhìn rõ được vẻ mặt của hấn.

Chỉ có khí lạnh tỏa ra từ người hấn mới làm cho lòng Diệp Mộ Liễu trở nên bất an.

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu nhạy cảm thấy được cái gì đó không thích hợp. Nàng từ từ đứng dậy, đến bên người Lý Ngọc, kéo kéo vạt áo của hấn, nhẹ nhàng nói.

“Lý Ngọc... chúng ta đừng cãi nhau có được không? Hiện tại cái gì ta cũng không có, chỉ còn một mình chàng mà thôi...”

Thân thể Lý Ngọc run lên, hần từ từ ngẩng đầu, gương mặt tối lại, âm thanh khàn khàn, lời nói bật ra như sấm rền, chấn động tới trái tim của Diệp Mộ Liễu.

“Mộ Liễu, nàng trở về nhà đi, trở về bên cạnh cha mẹ mình thôi!”

Thân thể đột nhiên vùng dậy, Diệp Mộ Liễu loạn choạng, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Nàng mắt kinh ngạc nhìn Lý Ngọc, sắc mặt nàng trắng bệch.

“Lý Ngọc, chàng không cần ta nữa sao?”

“Không phải ta không cần nàng, mà là ta nuôi nàng không nổi. Nàng không thấy sao, hiện tại ngay cả ta cũng không nuôi nổi bản thân mình, lấy cái gì mà nuôi nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nàng không đi, ta đi!

“Ta không cần chàng nuôi, ta có thể tự nuôi bản thân mình. Lý Ngọc, chàng không cần đuổi ta đi, không được không cần ra, có được hay không? Có được hay không...?”

Diệp Mộ Liễu rất muốn khóc nhưng lại cố gắng kìm nén không để cho mình bật khóc, hần sẽ ghét bỏ bản thân mình. Mà giờ phút này, nàng chỉ có thể dùng răng cắn chặt môi mình, giọng nói nghẹn ngào.

“Sau đó thì sao? Sau đó để cho người ta cười ta là nam nhân vô dụng, là tên phế vật sao?”

Hàng lông mi đến của nàng dính đầy nước mắt, Lý Ngọc nhìn mà đau lòng. Nhìn nàng liễu mạng áp chế đáng về uất ức, Lý Ngọc hận không thể đưa tay ra ôm nàng vào lòng.

Nhưng đã diễn đến bước này, làm sao có thể để hòng trong gang tấc.

Cho nên cuối cùng, hần hít một hơi thật sâu, áp chế kích thích trong lòng mình.

“Liễu Nhi, nàng đi đi, có lẽ cha nàng nói đúng, ta thật sự không thích hợp với nàng, không thể cho nàng hạnh phúc, cho nên, nàng đi đi.”

“Không, ta không đi”

Lắc lắc đầu, ánh mắt Diệp Mộ Liễu đỏ đến dọa người.

“Ta là thê tử của chàng, chàng ở đâu ta lại ở đó.”

“Như vậy sao? Ta nhớ rõ chúng ta còn chưa bái đường, thành thân, làm sao nàng trở thành thê tử của ta rồi hả?”

Lời editor: Gia chưa biết vì cái lý do gì, nhưng lão Lý Ngọc này làm gia ghét rồi đấy, thật là đáng ghét

Khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, Lý Ngọc quay đầu, không dám nhìn vào gương mặt uất ức của Diệp Mộ Liễu.

“Lý Ngọc.”

Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn hần, gương mặt tràn đầy thất vọng.

Ngay khi Lý Ngọc cho rằng nàng sẽ bị kích thích mà rời đi, nàng lại cúi đầu, im lặng. Một lúc sau mới ngẩng đầu, tha thiết nói:

“Lý Ngọc, không cần nói ra những lời làm tổn thương người khác, ta biết chàng muốn tốt cho ta, đã đến mức này, ta cũng không muốn nghe những lời này, bởi vì, nó làm cho trái tim của ta đau đớn, rất đau...”

Nghe vậy, con người đen bóng của Lý Ngọc lóe ra ánh sáng sâu hơn. Trong lúc này, ánh mắt hần nhìn về Diệp Mộ Liễu, không thể dùng hai từ “Kinh ngạc” để hình dung.

Cô gái này vẫn luôn làm cho hắn kinh ngạc, chưa bao giờ làm cho hắn thất vọng...

Rũ mắt, che lại sự rung động trong mắt, Lý Ngọc gần từng tiếng, âm thanh lạnh lùng như gió mùa đông khắc nghiệt.

“Nàng không đi đúng không? Tốt lắm, ta đi. Dù sao biệt viện này cũng là của Diệp gia!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mang ta đi gặp chủ tử nhà ngươi

Lý Ngọc đẩy cửa ra ngoài, để Diệp Mộ Liễu không kịp phòng ngự một mình trong phòng. Rốt cuộc nước mắt không nhịn được từ trong mắt tràn ra ngoài.

Diệp Mộ Liễu như nghe thấy được, có thứ gì đó trong lòng mình sụp đổ...

Mà Lý Ngọc đứng ở ngoài cửa hoàn toàn không ngờ, hắn chỉ biết bản thân phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Nếu thật sự không đi, hắn không thể cam đoan mình còn có thể tiếp tục diễn trò được hay không?

Diệp Mộ Liễu, quả thật nàng là một cô gái tốt. Là cô gái đáng giá để hắn bất chấp tất cả để toàn tâm toàn ý quý trọng và che chở!

“Xuất hiện đi!”

Ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, ở trong hư không liếc một cái. Chỉ trong giây lát, cả người Lý Ngọc từ trong âm áp biến thành bộ dáng khí thế ngạo thế thiên hạ.

“Xem đủ chưa? Xem đủ thì lăn ra đây cho Trẫm!”

Trong bóng đêm, có một nam tử toàn thân y phục dạ hành từ không trung bay ra. Gương mặt tuấn lãng quét xuống nụ cười cả phát cả phơ.

Bộ dáng lưu manh đó đối với sự tức giận của Lý Ngọc lại coi như không có.

“Hoàng thượng...”

“Mang Trẫm đi gặp chủ tử nhà ngươi.”

Không thèm nhìn hắn một cái, âm thanh Lý Ngọc lạnh băng, mang theo mấy phần kìm nén tức giận.

“Chủ tử của nô tài không phải là Hoàng thượng ngươi đấy sao?”

Thấy vậy, người áo đen nhún vai, gương mặt tuấn tú tràn đầy kinh ngạc, đáy mắt quét xuống sự bồn chồn như có như không.

“Từ khi nàng đưa ngươi đi, thì chủ tử của ngươi là nàng rồi.”

Dừng một chút, Lý Ngọc nói thêm một câu:

“Ít nhất, bên ngoài thì là như vậy.”

“Sao... hiện tại đi sao? Hoàng thượng.”

Nghe vậy, người áo đen không sợ chết hỏi một câu. Khóe môi vẫn là nụ cười không đứng đắn.

“Du Bạch!”

Môi mông phun ra hai chữ, ánh mắt Lý Ngọc nhìn về nam tử áo đen dậy sóng, làm cho người áo đen thu lại nụ cười nơi khóe môi.

Dựa vào kinh nghiệm hầu hạ chủ tử này nhiều năm, hắn hiểu được thời khắc càng bình tĩnh càng phát tác đáng sợ hơn.

Cho nên, giờ phút này, Du Bạch lựa chọn thời điểm để thu liễm.

“Hoàng thượng, đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thái hậu tuyệt sắc!

Dứt lời, Du Bạch thi triển thân thể, biến mất trong bóng đêm rộng lớn.

Thấy vậy, Lý Ngọc theo sát đằng sau. Xa xa đi theo hần đi tới phía trước một gian nhà gạch ngói xanh.

Cước bộ hai người vừa ngừng, cánh cửa gỗ son đề sập kéo kẹt một tiếng mở ra.

Nhìn thấy hai người, người mở cửa không hề ngạc nhiên, chỉ cung kính trước mặt Lý Ngọc gật đầu một cái, nghiêng người đón hai người vào.

Tòa nhà này giống như tất cả các nhà giàu có ở huyện Thanh giang, ngói xanh, tường màu tro, từng đường nét tinh tế tạo nên sắc thái đậm đà.

Mọi thứ giường như bình thường, chỉ có ba bước một cái chòi gác, năm bước có một tốp canh phòng nghiêm mật, cho thấy nhân vật trong căn phòng là người cần thận.

“Mẫu hậu đâu, đang nghỉ ngơi sao?”

Lý Ngọc nâng mắt, nhìn nam tử trung niên áo xám đi trước dẫn đường, nhũ mày hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, thái hậu nương nương vẫn chưa nghỉ ngơi. Nàng vẫn một mực chờ Hoàng thượng đến đây.”

Âm thanh của nam tử áo xám ở trong màn đêm bật ra the thé, âm thanh khác hẳn với âm thanh bình thường của nam tử trưởng thành, nhưng hai người Lý Ngọc lại không cảm thấy sợ hãi.

“... phía trước dẫn đường đi.”

Lý Ngọc ngẩn ra, khóe môi quét xuống nụ cười như có như không, nhưng tươi cười đó không đạt tới đáy mắt.

Mẫu hậu, có phải người đã sớm dự liệu nhi thần sẽ đến, sắp chịu không nổi rồi hay sao hả?

“Thiên nhi, con tới sao.”

Sau một lúc, hai người tới phía trước căn phòng khác. Trong phòng, dưới ánh nến, ngọn đèn tươi đẹp, một bóng dáng phản chiếu lên cánh cửa gỗ hoa lê, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

“Đã muộn như thế này mà Mẫu hậu vẫn chưa nghỉ ngơi sao?”

Người áo xám thay Lý Ngọc mở cửa, nhưng không đi vào, Du Bạch cũng như vậy, đứng trước cửa thì dừng lại, phi thân ba vút lên nóc nhà đối diện, nhìn chăm chăm toàn bộ xung quanh.

“Nếu mẫu hậu đã nghỉ ngơi, chẳng phải Thiên nhi đến đây một chuyến tay không hay sao?”

Nghe vậy, cô gái trong phòng quay lại, dung nhan mỹ lệ, mang theo nụ cười nhợt nhạt.

Cô gái nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, xinh đẹp như đoá hoa, rực rỡ vô cùng, lúc nào cũng có thể rơi xuống, biến thành bùn...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Người đừng quên tiền đặt cược của chúng ta

Vậy mà mọi thứ không hề làm mất đi vẻ tuyệt sắc của nàng, mỹ lệ của nàng, cùng với vẻ đẹp cao quý bẩm sinh đó của nàng.

Nhất là đôi môi quét xuống nụ cười nhạt của nàng, làm cho bất cứ ai nhìn thấy đều không nhịn được mà sinh lòng thương tiếc, hăm vào trong đó không thể thoát ra được.

Rũ mắt, thở dài một hơi, Lý Ngọc thân nhiên nói:

“Mẫu hậu thật hiền nhi thần.”

“Như thế nào, xem ra Thiên nhi của ta mềm lòng rồi hả?”

Nâng cằm, ý bảo Lý Ngọc ngồi lên chiếc ghế khắc hoa, Thái hậu nhún mày cười nhẹ.

“Nhanh như vậy đã bại trận, Thiên nhi, con đúng là không chiến mà bại? Con đừng quên, tiền cược của chúng ta.”

“Nhi thần không quên.”

Môi mông nhếch lên thành đường thẳng, đáy mắt Lý Ngọc lộ ra kiên quyết không chút nào che giấu.

“Chỉ là nhi thần cảm thấy được, tiền cược lần này dừng ở đây thôi. Mẫu hậu cũng thấy, Liễu Nhi là cô gái cực kì tốt. Tương lai nhất định cũng là một Hoàng hậu tốt. Nàng xứng với nhi thần, xứng với mẫu nghi thiên hạ.”

“Như vậy sao?”

Thuận tay bụng chén sứ thanh hoa, thân nhiên thổi một hơi, lúc này Thái hậu mới thông thả nói:

“Chỉ bằng biểu hiện mấy ngày của nàng, Thiên nhi đã chắc chắn. Nếu nhi vậy, Thiên nhi làm cho mẫu hậu thất vọng rồi...”

“Như vậy còn chưa đủ sao, mẫu hậu.”

Khóe mắt nhấc lên, đáy mắt Lý Ngọc chột lóe tối tăm.

“Nàng không cần ngôi vị Hoàng phi, không cần vinh hoa phú quý, cũng không để ý nhi thần có nghèo túng hay bần cùng, chỉ toàn tâm toàn ý đi theo nhi thần, cho dù ăn cháo chịu đói cũng không cần quan tâm!”

Nói tới đây, Lý Ngọc hơi dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu có chút nghi ngờ.

“Nhi thần xin hỏi mẫu hậu, nếu như vậy còn chưa đủ, vậy rốt cuộc phải biểu hiện như thế nào mới làm cho mẫu hậu thỏa mãn?”

Thu hết sự nghi ngờ của Lý Ngọc vào trong mắt, Thái hậu mỉm cười, rũ mắt không chút để ý nói:

“Nàng không cần vinh hoa phú quý, chỉ có thể nói nàng là cô gái không ham hư vinh. Nàng đồng ý lúc người gặp khó khăn vẫn không rời không bỏ, cho thấy nàng cực kì yêu người, nhưng những thứ này vĩnh viễn không đủ!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nàng không thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ

“Còn chưa đủ?”

Nghe vậy, giọng nói của Lý Ngọc cao hơn ba phần, vòng cung nơi khóe môi cũng căng lên.

“Đúng, chưa đủ.”

Gật gật đầu, Thái hậu để chén trà trong tay xuống, động tác tao nhã mà cao quý.

“Thiên nhi, con luôn thông minh hơn người, làm sao nói đến tình yêu, lại rồi rắm, luống cuống tinh thần như vậy? Đây không phải là dấu hiệu tốt đâu...”

Nói tới đây, Thái hậu giọng điệu mềm đi, lời nói ảm ỉm:

“Mẫu hậu biết, Diệp Mộ Liễu là cô gái tốt, thiện lương, hồn nhiên, lại cực kì yêu con, nhưng không có nghĩa nàng là lựa chọn tốt cho mẫu nghi thiên hạ.”

“Ngày ấy trên đường cái con cũng thấy, nàng quá mức thiện lương, lại không thông minh đưa đẩy. Nói thật, Thiên nhi, trong lòng con có phải cũng hiểu rõ hay không? Cô gái như Diệp Mộ Liễu không thích hợp sống trong hậu cung.”

Nói xong, Thái hậu lườm Lý Ngọc một cái, thấy sắc mặt hắn thay đổi, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, ần ần một chút do dự.

Thái hậu mỉm cười, biết mình nói đúng nhược điểm của Lý Ngọc, nhưng không vội thừa thắng mà xông lên, chỉ rừ mắt thản nhiên nói.

“Lúc trước con muốn lập Diệp Mộ Liễu làm Hoàng hậu, ta không đồng ý. Nếu không phải nhìn mối tình thâm thiết của con với nàng, lại xem ba năm trước nàng cứu con một lần, ta tuyệt đối sẽ không cho các người cơ hội lần này.”

“Tuy mẫu hậu là con gái, nhưng là nữ trung hào kiệt, từ trước tới nay nhất ngôn cửu đỉnh, lần trước người đã đồng ý cho chúng ta cơ hội, không phải sẽ lật lọng đấy chứ ? ”

Lý Ngọc hí mắt, nụ cười đầy mặt, nhưng trong giọng nói lại có sự kiên định.

“Đương nhiên, con đã lấy được cam kết của mẫu hậu, làm sao mẫu hậu lại thất tín với con?”

Gương mặt tinh xảo của Thái hậu quét xuống nụ cười như hoa lê lay động trong gió, ánh mắt nhìn về phía Lý Ngọc càng thêm mấy phần nghiền ngẫm.

“Nhưng mà Thiên nhi, thật sự con không thay đổi chủ ý sao? Mẫu hậu cảm thấy được Diệp Mộ Liễu không thích hợp ở trong thâm cung, chịu cảnh người lừa ta gạt, sống cuộc sống lục đục. Nhất là con còn muốn nàng đảm nhiệm trọng trách mẫu nghi thiên hạ, con xác định nàng có thể gánh vác được sao?”

Lời tác giả:

Mọi người có cảm thấy Lý Ngọc nên chịu ngược? Được, ta nhất định sẽ hung hăng ngược hần.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nàng là người mà ta muốn!

“Có thích hợp hay không phải thử mới biết được. Huống chi, có ai sinh ra đã đủ tiêu chuẩn? Liễu Nhi nàng không hề ngu dốt, nàng chỉ hồn nhiên một chút mà thôi, nhưng không có nghĩa là nàng không làm được ! ”

Nghe vậy, Lý Ngọc không chút do dự phản bác.

“Nhi thần tin tưởng, chỉ cần nàng đồng ý học, nhất định làm tốt hơn bất kì ai. “

“Nhưng mà con xác định, sau khi Diệp Mộ Liễu học xong tính kế và đấu đá nhau thì đó là người mà con muốn sao ? ”

Khóe môi quét xuống nụ cười châm chọc, Thái hậu như rồng mây nhìn Lý Ngọc, ánh mắt bức người.

Thân thể run lên, Lý Ngọc nhanh chóng cúi đầu trầm tư. Trong phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh. Bên tai chỉ còn tiếng hít thở của hai người, yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Trên mặt hiện lên nụ cười, trong lòng Thái hậu biết, lần đặt cược này bản thân mình đã thắng một nửa.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Lý Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt trầm trọng đã biến mất không thấy, trong mắt chỉ còn lại sự nhẹ nhõm.

“Nhi thần xác định, nhi thần yêu là tất cả những gì của Liễu Nhi, tất nhiên bao gồm cả cái tốt và không tốt của nàng. Nhi thần tin tưởng, dù tính cách nàng có thay đổi cũng chỉ là bất đắc dĩ, là vì bảo vệ bản thân mình, bản chất con người tuyệt không thay đổi quá nhiều!”

Dứt lời, Lý Ngọc lờm Thái hậu. Nhìn thấy sự tươi cười chắc chắn trên gương mặt nàng dần biến mất, trong mắt chỉ còn khiếp sợ như có như không, Lý Ngọc nhếch môi thỏa mãn cười.

“Huống hồ, mẫu hậu có lẽ đã quên, người sống trong Hoàng thành đều không sạch sẽ hơn ai hết. Vì mạng sống, tất cả mọi người đều tính kế lên người khác, nhi thần cũng như vậy!”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu thay đổi, đáy mắt lóe lên sự phức tạp. Bất chợt, nàng cười cười như không có việc gì.

“Xem ra, Thiên nhi của ta đã hạ quyết tâm rồi. Một khi đã như vậy, mẫu hậu sẽ thành toàn cho con.”

“Nhi thần đa tạ mẫu hậu đã thành toàn.”

Sắc mặt vui vẻ, con người của Lý Ngọc đen như mực nhất thời sáng lên.

“Đừng vội, con cảm ơn ta quá sớm rồi. Ta đồng ý cho các người cơ hội, cũng phải xem nàng có nắm bắt được hay không mới được!”

Hào quang lóe ra trong đáy mắt, Thái hậu thần nhiên nói.

“Thiên nhi, con cũng không nên kỳ vọng quá cao, thất vọng sẽ càng lớn...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Dùng cái chết để khảo nghiệm nàng

“Cái gì, Mẫu hậu, người vẫn còn khảo nghiệm nàng.”

Âm thanh cao lên ba phần, đáy mắt Lý Ngọc hiện lên một chút lo lắng.

Nha đầu ngọc Liễu Nhi làm sao có thể đấu thắng mẫu hậu giáo hoạt kia chứ?

“Mẫu hậu, không lẽ người không cảm thấy như vậy là đủ rồi sao? Người cũng biết, người không biết nữ công như nàng, mấy ngày nay ở sau lưng ta giấu giếm học thêu, chỉ vì muốn bổ sung một chút đồ dùng gia đình, giúp ta giảm bớt trách nhiệm.”

Nha đầu ngọc này, nàng giấu hẩn, không cho hẩn biết, lại cho rằng hẩn mắt mù không nhìn thấy vết thương trên tay nàng hay sao?

“Thiên nhi, ta đã nói rồi, cái này cũng không nói lên bất cứ điều gì, nếu làm Hoàng hậu, nhất định nàng còn phải nhận khảo nghiệm.”

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp ẩn ẩn một chút không kiên nhẫn, Thái hậu nắm mắt, giống như muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Lý Ngọc đành phải thỏa hiệp nói:

“Vậy Mẫu hậu định khảo nghiệm nàng như thế nào?”

“Không có khảo nghiệm nào so với cái chết dễ dàng để kiểm nghiệm lòng người!”

Cong môi nở nụ cười nhẹ như khói bay, đôi mắt hạm xinh đẹp lóe sáng.

“Chết? Không được, mẫu hậu, tuyệt đối không thể tổn thương đến Liễu Nhi!”

Sắc mặt Lý Ngọc nhất thời ỉu xiu, liếc mắt nhìn Thái hậu thêm mấy phần phòng bị và sắc bén.

Bởi vì nàng là mẫu hậu của hẩn, cho nên hẩn tôn trọng nàng. Nhưng nếu sự việc liên quan đến an nguy của Diệp Mộ Liễu, hẩn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Nhìn con gấp gáp như vậy, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không động đến một ngón tay của nàng.”

Đưa tay dí vào trán Lý Ngọc, Thái hậu liếc mắt, hắng giọng cười.

“Nếu ta làm như vậy, không phải con sẽ liều mạng với lão bà này hay sao?”

“Vậy ý Mẫu hậu là?”

Nghe vậy, viên đá chặn ngang cổ họng hẩn mới rơi xuống.

“Mẫu hậu muốn nhìn xem, lúc cha mẹ của nàng rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm đến tính mạng, nàng sẽ lựa chọn như thế nào!”

Tươi cười hiện lên trên mặt nhất thời thu lại, Thái hậu gằn từng chữ, trịnh trọng nói:

“Con người chỉ khi nguy hiểm đến tính mạng, phản ứng lúc đó mới chân thực nhất.”

“Mẫu hậu, như vậy là không công bằng. Chuyện khó xử như vậy, người để cho nàng phải lựa chọn như thế nào?”

“Mẫu hậu, nếu người không chịu thành toàn cho nhi thần thì cứ việc nói thẳng, hà tất phải dùng chuyện này làm khó Liễu Nhi? Cha mẹ ruột của nàng, nuôi dưỡng nàng, đối với nàng ân trọng như núi.”

Ánh sáng trong mắt Lý Ngọc nhất thời âm đạm, gương mặt tuần lã như ngọc hiện lên sự mệt mỏi và thất vọng.

“Nhi thần là người nàng yêu, có lời hứa cùng nàng sống chết, thề non hẹn biển. Người bảo nàng phải lựa chọn như thế nào? Chuyện như vậy, cho dù là bất cứ ai cũng không thể lựa chọn, không có cách nào có thể lựa chọn!”

Cuối cùng, Lý Ngọc sâu sắc nhìn Thái hậu một cái, liếc mắt nói:

“Hơn nữa, dù nàng có chọn như thế nào, chỉ e Mẫu hậu đều có thể tìm lý do để bác bỏ nàng đúng không?”

“Thì ra Thiên nhi không tin tưởng Mẫu hậu?”

Nghe vậy, Thái hậu thở dài một hơi, gương mặt mỹ lệ lâm cho người ta sinh lòng thương tiếc, không đành lòng để cho nàng thất vọng. . .

“Thì ra trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người như vậy sao?”

“Mẫu hậu quá lời, nhi thần không có ý này.”

Thấy vậy, gương mặt Lý Ngọc có chút xấu hổ, giọng nói không tự chủ mà chậm lại.

“Nhưng khảo nghiệm này thực sự mà nói là rất khó khăn. . .”

Nếu nàng chọn cha mẹ, Thái hậu nhất định sẽ nói nàng không đủ yêu hắn. Nếu nàng chọn hắn, Thái hậu sẽ nói nàng không đủ hiếu thuận.

Dù nàng chọn như thế nào, làm gì, đều sai.

Đây vốn không phải là khảo nghiệm, mà là gây khó dễ.

“Ta không muốn làm khó nàng!”

Như hiểu được Lý Ngọc đang nghĩ gì, Thái hậu thở dài nói.

“Thật ra, đối với người có một chút lương tri thì lựa chọn này không phải là khó, cho dù là yêu thì như thế nào? Có thể bỏ qua được sự sống chết của cha mẹ hay sao? Thiên nhi, con nghĩ lại xem, nếu có một ngày có người lấy sinh mệnh của Mẫu hậu đổi lấy người con gái con yêu, con sẽ làm như thế nào?”

Cúi đầu trầm tư, con người Lý Ngọc lóe sáng.

“Nói như vậy, nếu nàng lựa chọn cha mẹ của nàng, mẫu hậu sẽ không trách trong lòng nàng không có nhi thần rồi hả?”

“Ồ trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người không có nhân tình như vậy hay sao?”

Cười cười tròng mắt liếc Lý Ngọc một cái, gương mặt của Thái hậu hết sức bất mãn.

“Con yên tâm, chỉ cần nàng là đứa bé có hiếu, cửa ải này của mẫu hậu, các người có thể qua

Chương 40: Nữ nhân thống hận nhất là nam nhân lừa gạt!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nữ nhân thống hận nhất là nam nhân lừa gạt!

“Thật vậy sao Mẫu hậu? Như vậy thì quá tốt rồi!”

Nghe vậy, Lý Ngọc vui vẻ như một đứa bé nhảy dựng lên. Chính phút giây này, khí chất vương giả của hắn cùng với tất cả lo lắng đều biến mất không còn.

Nhưng sự vui vẻ và luống cuống này chỉ xuất hiện trong giây lát. Một giây sau, hắn đã khôi phục lại sự ác liệt và thâm trầm của vị đế vương.

Nhưng mà giữa cái trán tuần lã đó, có một chút mệt mỏi và uể oải như ẩn như hiện.

“Nhìn con ra cái dạng này còn có một chút bộ dáng của quân vương hay sao?”

Trợn mắt, trong mắt Thái hậu hiện lên chút sùng nịnh.

Con trai nàng, từ nhỏ vì giang sơn xã tắc, lại cùng với thúc thúc của mình đấu với nhau. Cho nên từ nhỏ đã rất trưởng thành, loại lòng cuồng và phóng túng này những năm gần đây nàng chưa từng thấy qua.

Xem ra, Diệp Mộ Liễu ở trong lòng hần có địa vị không nhẹ.

“Con có chắc chắn sẽ chiến thắng được trận cá cược này không?”

Đáy mắt chột lóe, Thái hậu nhủ mảy mìnht nhìn Lý Ngọc, khỏe môi nở nụ cười nhưng không hề đạt tới đáy mắt.

“Đương nhiên.”

Không chút nghĩ ngợi, Lý Ngọc không do dự trả lời.

Đối với sự hiểu biết của hần về Lý Ngọc, cho dù nàng có thương hần, cho dù lúc trước nàng không hề thương tiếc vì hần mà cãi lời cha mẹ. Nhưng khi đề cập đến sống chết của cha mẹ, làm sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn.

Cho nên, một ván này, hần nhất định thắng.

“Vậy là tốt rồi!”

Chớp chớp hàng lông mi dài, đáy mắt Thái hậu hiện lên vẻ lo lắng.

Hoàng nhi thân là đế vương, động tình, không phải là chuyện tốt.

Bởi vì liên quan đến người trong lòng, cho nên mọi phát đoán cơ bản nhất đều biến mất sao?

Nếu nói như vậy, đối với người thật không tốt.

“Hy vọng Diệp Mộ Liễu đó sẽ không để cho Thiên nhi của ta thất vọng...”

“Làm sao có thể như vậy, mẫu hậu. Liễu Nhi là loại người nào, nhi thần không hiểu hay sao?”

Nghe vậy, Lý Ngọc không cho là đúng.

Thái hậu nhếch môi cười nhưng không nói gì.

Hoàng nhi, con chỉ biết một cô gái si tình có thể vì tình yêu mà cô gắng hết mình. Nhưng không lẽ con không biết, con gái thống hận nhất là bị người khác lừa gạt hay sao?

Cho dù, chuyện lừa gạt là ý tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đời người như giấc mộng

Lý Ngọc rời đi làm cho tinh thần của Diệp Mộ Liễu hoàn toàn luống cuống.

Thương tâm, khổ sở không đủ để hình dung tâm trạng lúc này của nàng.

Nàng không biết vấn đề ở đâu?

Vì cái gì mà bọn họ đang tốt, đột nhiên biến thành kết cục như vậy?

Thậm chí nàng cũng không rõ, nàng sai ở đâu?

Vậy mà Lý Ngọc lại bỏ lại nàng, bỏ lời thề non hẹn biển của bọn họ, một mình ra đi!

Nhìn bóng lưng thon dài của hần biến mất trước mắt nàng, tâm trí của Diệp Mộ Liễu nhưng tan ra, lập tức vỡ nát

Thậm chí vào lúc đó, nàng không còn cảm nhận được đau đớn. Mãi đến lâu sau, lâu đến khi nàng nhìn thấy ở chân trời hiện lên mặt trăng hình lưỡi liềm,

lòng nàng như bị lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua, đau đến không thể kìm nén.

Diệp Mộ Liễu tự giễu nghĩ, có lẽ một dao kia, quá mức sắc bén và tàn nhẫn, cho nên nàng mới không cảm nhận được bản thân mình đau đớn.

Giống như giấc mộng thật dài, lần đầu tiên Diệp Mộ Liễu cảm nhận được, thì ra đời người giống như một vở kịch, nhưng lại tàn nhẫn như vậy.

Hắn cho nàng một giấc mộng đẹp, một mong ước, lại làm cho nàng thất vọng ròn rã ba năm.

Làm cho nàng từ hi vọng biến thành thất vọng, từ thất vọng trở thành tuyệt vọng, mà giấc mộng khi đó lại là ảo tưởng của nàng. Đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt nàng, nói cho nàng, mọi thứ đều là sự thật.

Hắn yêu nàng, cho tới bây giờ hắn cũng không vứt bỏ nàng. Chẳng qua hắn tới muộn ba năm, bắt quá cũng chỉ một chút như vậy mà thôi.

Nếu hắn trở lại, cái gì nàng cũng không cần, chỉ cần có thể ở cùng hắn. Nhưng mà, vì sao hắn nâng nàng đến tận trời, sau khi để cho nàng nếm mùi vị hạnh phúc, lại để cho nàng ngã đau như vậy.

Không lẽ hắn không biết, cho tới bây giờ nàng đều không cần hắn có tiền hay không, có thể cho nàng nở mày nở mặt, vinh hoa, phú quý hay sao?

Vì sao hắn không chịu tin nàng? Ngược lại muốn chà đạp sự chân thành của nàng?

Là vì nàng yêu hắn đến cực điểm, không đành lòng để cho nàng chịu uất ức?

Hay hắn vốn là người yếu đuối, không dám cùng nàng đối mặt với gian khổ?

Diệp Mộ Liễu không dám nghĩ đến vấn đề này, không kịp nghĩ nhiều về nó. Bởi vì sáng hôm sau, Xuân Đào đến, làm cho thế giới của Diệp Mộ Liễu đang run rẩy, hoàn toàn sụp đổ....

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Diệp huyện lệnh ngồi tù

Nàng không hiểu, vì sao đang sống tốt lại biến thành như vậy.

Lý Ngọc không cần nàng nữa!

Cha mẹ vì hôn sự của nàng mà bị bắt vào tù.

Trong một đêm, nàng nhà tan người tán, không lẽ nàng hành động sai sao?

Diệp Mộ Liễu không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Hiện tại nàng chỉ biết, nàng phải lau khô nước mắt, cứu cha mẹ từ trong tù ra.

Một đường từ phủ huyện lệnh đến đại lao, Diệp Mộ Liễu ở bên cạnh nghe rõ ngọn nguồn.

Càng nghe trong lòng càng nặng trĩu, càng nghe càng thấy bản thân mình thật bất hiểu và ích kỉ.

Lúc trước nàng khăng khăng cùng Lý Ngọc ở cùng một chỗ, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới, bởi vì sự tùy hứng của nàng mà cha mẹ nàng phải trả giá lớn như vậy.

Cha nói người sẽ giải quyết, nàng lại tin tưởng. Bởi vì trong lòng nàng biết, cha nàng không gì là không làm được, là trụ cột của Diệp gia.

Suy cho cùng, bởi vì trong lòng nàng còn một chút ích kỉ. Cho nên nàng tình nguyện tin tưởng cha “Không gì không làm được”, cũng không nguyện ý suy nghĩ sâu xa, bọn họ đối mặt với sự uy nghiêm của Hoàng gia.

Bọn họ chính là khiêu chiến với quyền uy của Hoàng đế.

Bởi vì nàng kháng hôn, cho nên mang đến tai họa diệt môn tới Diệp gia. Hiện tại, nàng có nên báo đáp cha mẹ, làm gì đó cho người nuôi dưỡng, đối với nàng ân trọng như núi.

“Xuân Đào, ngươi không cần đi theo nữa.”

Hai người đi đến cửa phủ, Diệp Mộ Liễu dừng bước.

“Lão gia và phu nhân ở trong ngục nhất định không được ăn ngon, làm phiền người đi làm một chút thức ăn ngon mang tới cho lão gia, phu nhân. Bọn họ đã lớn tuổi, không chịu được nhiều giày vò.”

Có một số việc bọn hắn là hữu tâm vô lực – có lòng mà không có sức. Vậy thì nên làm chuyện đủ khả năng thôi.

“Ta hiểu rồi, tiểu thư !”

Cầm túi tiền đưa cho Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào miễn cưỡng cười cười:

“Đây là quần gia bảo ta đưa cho người, nói chuẩn bị cho bọn cai ngục.”

“Thay ta cảm ơn hân, toàn bộ trong nhà đều giao cho các người.”

Diệp Mộ Liễu cũng không khách khí, lập tức nhận túi tiền, vỗ vỗ bả vai Xuân Đào, giọng nói nặng nề.

“Người trở về đi.”

Xuân Đào gật đầu, xoay người rời đi. Mới đi được mấy bước, quay đầu, vẻ mặt do dự.

“Nhưng mà tiểu thư... Cô gia người...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Có phải cô gia không cần người nữa không?

Xuân Đào cẩn thận, kín đáo hỏi.

“Tiểu thư, cô gia có người khác sao?”

Diệp Mộ Liễu hiểu được ngụ ý của Xuân Đào. Nhưng Diệp gia đang ở thời khắc sống chết, “phu quân” của nàng, tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, lại không có một chút tung tích?

Nếu Xuân Đào tàn nhẫn hơn nữa, thậm chí nàng sẽ hỏi: “Tiểu thư, có phải cô gia không cần người nữa không?”

Nhưng rốt cuộc Xuân Đào vẫn là người thiện lương, vì nàng mà giữ lại chút tình cảm. Nhưng ở trong lòng Diệp Mộ Liễu, vào lúc này, cuộc sống đã lộ ra vết rách.

Nơi mềm mại nhất trong lòng tại đó máu, chịu đau đớn và giày vò.

Nhân sinh đáng sợ nhất không phải là việc người bị tổn thương mà là người giống như con thú bị vây khốn, phơi bày miệng vết thương chính mình đã che giấu, có người vạch trần nguy trang của người.

Diệp Mộ Liễu muốn khóc, lại phát hiện nước mắt của mình từ đêm qua đã khô cạn, đã khóc hết nước mắt.

Vì thế nàng cười, khoe môi hiện lên vòng cung, mang theo sự thê lương rung động lòng người.

“Nha đầu ngốc, cô gia hẳn đã ra ngoài, chưa quay về, hơn nữa chuyện tối nay không được để cho hắn biết, nghe chưa?”

“A...”

Xuân Đào nghi ngờ nhìn hai mắt sung đỏ của Diệp Mộ Liễu, cuối cùng đành thở dài một tiếng, gật đầu rời đi.

Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, hít sâu một hơi. Sau khi mở mắt ra, trên gương mặt lại xuất hiện nụ cười tươi như hoa.

Diệp Mộ Liễu, trận này, người phải tự mình giải quyết. Cho dù là ai cũng không thể giúp người, cho nên, người phải kiên cường, người không thể gục ngã...

Nghĩ đến đây, nàng nhắc chân, kiên định đi vào đại lao.

Đối với đại lao ở phủ huyện lệnh Thanh giang, đối với Diệp Mộ Liễu tuyệt không xa lạ. Từ nhỏ, nàng luôn giống một nam hài, đại lao của phủ huyện lệnh đối với nàng mà nói như ngựa quen đường cũ.

Mà nhóm thủ vệ địa lao cũng là đám người tốt, lại càng hiểu nàng, xem nàng như người nhà. Đoạn đường này nàng không gặp nhiều trở ngại.

Ai ngờ vừa đến cửa đại lao lại bị người ngăn cản.

“Ngô thúc?”

Thấy cai ngục chặn nàng, Diệp Mộ Liễu nhíu mày có chút kinh ngạc.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, mong người thông cảm cho chỗ khó xử của chúng ta”.

Áy náy, mở to mắt nhưng không dám nhìn mặt Diệp Mộ Liễu, Ngô thúc nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Soái ca Du Bạch đùa giỡn.

“Ta chỉ có thể bảo đảm với tiểu thư, lão gia và phu nhân ở trong ngục sẽ không chịu một chút khổ sở, còn cái khác, tiểu nhân không thể tự quyết định.

“Ngô thúc, cho ta gặp cha mẹ của ta, chỉ nhìn một lần sẽ rời đi, có được không?”

Nhìn Ngô thúc từ nhỏ đã đối đãi với mình như con gái ruột, chỉ cần cầu xin sẽ đồng ý, Diệp Mộ Liễu nhỏ giọng cầu xin, trong lòng có chút chờ mong.

“Tiểu thư, thật sự không được! Không phải Ngô thúc không để ý đến tình cảm và thể diện, nhưng mà... tiểu thư, người có biết, người nhà chúng ta...”

Nói đến mức này, Diệp Mộ Liễu hiểu được. Nàng mấp máy môi, nhỏ giọng nói:

“Ta hiểu, Ngô thúc, ta nên tìm ai?”

Ngô thúc há miệng, đang định nói chuyện, phía sau xuất hiện một giọng nói đùa giỡn:

“Ta nghĩ người Diệp tiểu thư muốn tìm có lẽ là ta đây!”

“Ngươi?”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, nhìn nam tử áo đen phía sau. Gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng rực đào hoa, cùng với nụ cười vô lại.

Nam tử này, cả người đều lộ ra mùi vị lưu manh bất cần đời.

Hắn đúng là người nàng muốn tìm sao?

Diệp Mộ Liễu quay đầu nhìn về phía Ngô thúc, ánh mắt mang theo sự dò hỏi. Thấy vậy, Ngô thúc vội vàng cười nói:

“Tiểu thư, vị này là Du Bạch đại nhân từ kinh thành phái tới. Lần này là hắn phụ trách việc Hoàng thượng tuyển chọn.”

“Dân nữ Diệp Mộ Liễu bái kiến Du đại nhân.”

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Mộ Liễu hiểu rõ. Nàng rũ mắt, cúi chào Du Bạch, giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt.

“Du đại nhân, người sáng không nói lời tối (người thông minh không nói tiếng lóng) ta muốn biết, vì sao ngươi lại bắt giam cha mẹ ta?”

“Diệp tiểu thư, quả nhiên ngươi là người sáng khoái.”

Từ đầu đến cuối, Du Bạch chỉ cười khanh khách nhìn nàng, gương mặt lẫm liệt hiện lên nụ cười vô lại.

Có phải Diệp Mộ Liễu gặp phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy, ánh mắt tên Du đại nhân này nhìn nàng mang theo mấy phần tìm tòi và nghiên cứu.

Một khi đã như vậy, chúng ta cũng là người thông minh không nói tiếng lóng. Nói thẳng ra, Diệp đại nhân bị bắt giam vào ngục là vì Diệp tiểu thư ngươi kháng hôn, là tội coi rẻ hoàng thất.”

Nghe vậy, Du Bạch nhếch môi cười, nói.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ gì, cười vô tội.

Chương 47: Ta có tội gì

“Lời nói của Du đại nhân sai rồi, dân nữ luôn luôn tuân theo pháp luật, cha dân nữ ai cũng biết là quan thanh liêm ở huyện Thanh giang, chúng ta làm sao có thể coi rẻ hoàng quyền, bị coi là phạm pháp đây?”

“Sao... phải vậy không?”

Du Bạch nhún vai, cười không cho là đúng.

“Một khi đã như vậy, vì sao Diệp tiểu thư là được Hoàng thượng khâm điểm cho ứng cử ngôi vị Hoàng hậu lại cự tuyệt không theo, cự tuyệt không làm phi?”

“Du đại nhân, ta hỏi ngươi, có phải Hoàng thượng khâm điểm hay không, ta nhất định phải thực hiện sao? Nếu không thực hiện, ta sẽ phạm tội khi quân?”

“Này... Đó là đương nhiên, nhưng cũng có tình huống ngoại lệ.”

Cười cười sờ sờ chóp mũi, đằng sau nụ cười vô lại che dấu sự hứng thú.

“Nếu trước khi Diệp tiểu thư được Hoàng thượng khâm điểm đã có hôn ước, thì mọi chuyện lại khác.”

“Nếu vậy, ta có tội gì?”

Nhếch môi cười cười, Diệp Mộ Liễu lạnh lùng nhíu mày hỏi.

“Khắp thiên hạ dân chúng đều nói, Hoàng thượng là minh quân, là vị hoàng đế nhân từ, không phải vị hoàng đế nhân từ, sáng suốt này hiện tại lại làm hôn quân cướp đoạt thể tử của dân chúng?”

“Sao... Thì ra Diệp tiểu thư đã thành thân rồi hả? Như thế nào mà ta không nghe Diệp đại nhân nhắc tới?”

Nghe vậy, khóe môi Du Bạch càng nhếch lên, nhưng bên trong đáy mắt lại quét xuống sự rung động mãnh liệt.

Cô gái này, quả nhiên dám làm dám chịu, có tình có nghĩa. So với đám nữ tử trong cung người lừa ta gạt thì sáng khoái hơn nhiều. Khó trách Hoàng thượng sẽ động tình với nàng.

“Các ngươi không biết phân biệt trắng đen, chưa gì đã bắt người, ngay cả cơ hội kêu oan của chúng ta cũng không cho, làm cho chúng ta có thể tự mình biện bạch?”

Không biết cha đã nói gì, nói được bao nhiêu, nhưng Diệp Mộ Liễu chắc chắn chuyện đột nhiên phát sinh, tính tình cha luôn cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lộ đằng chuôi, để cho bọn họ có thể nắm lấy.

Mà giờ phút này, muốn cứu cha mẹ chỉ có hai con đường.

Hoặc là nàng tiến cung làm phi.

Hoặc nàng phải chứng minh mình trong sạch, vô tội.

Điều thứ nhất, hiển nhiên nàng không muốn.

Nếu muốn nàng sẽ phải bỏ lại Lý Ngọc, mà gả cho tên “Hoàng đế háo sắc”, nàng thà chết cũng không theo. Huống chi, hiện tại nàng đã không còn hoàn bích...

Chương 48: Ta là hoa đã có chủ

Cho dù tiền cung, cũng bị phát hiện, cũng chỉ còn con đường chết.

Cho nên, nàng chỉ có thể cố gắng chứng minh mình vô tội, phải chứng minh với Du Bạch, không phải nàng kháng hôn mà là bọn hắn đoạt thê tử, người sai là bọn hắn mà không phải là nàng !

Hiện tại, nàng chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi mà thôi...

“Nói như Diệp tiểu thư, người sai là chúng ta sao?”

Như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, đáy mắt Du Bạch lóe sáng, cười cười chuyển đề tài về phía nàng.

“Mặc dù ta chưa thành thân, nhưng ba năm trước đã định một mối hôn sự. Cho nên, ta cũng coi như là hoa đã có chủ, tất nhiên không thể dựa theo ý tứ của Hoàng thượng vào cung làm vị được.”

Mỉm cười, sắc mặt Diệp Mộ Liễn bình tĩnh như nước, đáy mắt sâu hơn mấy phần, kèm theo mấy phần bối rối.

“Nếu không, làm sao Diệp Mộ Liễn ta dám khi quân, thành cô gái ham vinh hoa phú quý, là bất nhân bất nghĩa?”

“Sao? Diệp tiểu thư đã đính hôn, vậy xin hỏi vị hôn phu của cô nương là người phương nào? Có bằng chứng gì không?”

Nghe vậy, Du Bạch phản chấn bưng bưng nhìn Diệp Mộ Liễn, cặp mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng.

“Không biết Du đại nhân hỏi vấn đề này để làm gì?”

Cảnh giác nhìn qua Du Bạch, trong mắt Diệp Mộ Liễn tràn đầy đề phòng. Không phải hắn muốn làm gì với Lý Ngọc đấy chứ?

“Diệp tiểu thư yên tâm, ta hỏi vấn đề này là chuyện thường tình mà thôi! Nếu như có thể chứng minh lời nói của người không phải là bịa đặt, ta chắc chắn sẽ công bằng mà thả Diệp lão gia ra.”

Thấy nàng bảo vệ Lý Ngọc như vậy, Du Bạch không khỏi tán thưởng cười cười, ở trong lòng lại cảm thán Hoàng thượng, quả nhiên người không nhìn lầm người đâu.

“Vị hôn phu của người, không phải Diệp tiểu thư nghĩ Du mẫu ta sẽ động tay động chân gì tới hắn chứ?”

Cho dù hắn có muốn, hắn cũng không có lá gan kia đâu...

“Diệp tiểu thư không tin Du mẫu thì cũng nên tin tưởng Hoàng thượng của chúng ta.”

Tin tưởng Hoàng thượng nhà người, còn không bằng tin tưởng người...

Ấn tượng của Diệp Mộ Liễn đối với đương kim Hoàng thượng Long Ngự Thiên đến nay vẫn dừng lại chuyện ba năm trước suýt chút nữa trở thành đối tượng “thị tâm”.

Trong ấn tượng của nàng, Long Ngự Thiên không khác gì một tên “Sắc quỷ”. Cho dù nội loạn đã ổn định, lập lại trật tự hoàng thất, Hoàng đế thay đổi, thì chuyện trước kia cũng coi như hiểu lầm. Cho dù không phải là hôn quân thì cũng là sắc quỷ. Cái gì mà lúc trước hắn vì ngôi vị chí tôn, giang sơn xã tắc mà không tiếc chịu nhục, hy sinh hình tượng, sắm vai sắc quỷ phong lưu. Nhưng Diệp Mộ Liễn vẫn khẳng khái cho rằng, một tên Hoàng đế suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt cho dù không phải hôn quân thì cũng là sắc quỷ.

Cho nên bảo nàng tin hắn không bằng tin Du Bạch này còn hơn.

“Như thế nào? Diệp tiểu thư không tin Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, yêu dân như con sao?”

Thu hết sự hoài nghi của nàng vào trong mắt, Du Bạch hứng thú hỏi.

“Du đại nhân nói thật nực cười, có ý gì?”

Nhìn khóe môi Du Bạch quét xuống nụ cười giảo hoạt, trong lòng Diệp Mộ Liễn chợt cảnh giác. Sao nàng lại cảm thấy có chút không thích hợp đây? Cái tên Du Bạch này giống như cho nàng một cái bẫy, chờ nàng nhảy vào. Nhưng mà, hắn cũng quá coi thường nàng rồi! Cho nàng là tên ngốc, đi phi báng đương kim Hoàng thượng, sau đó bị tội danh đại nghịch bất đạo sao?

Nhìn rõ nàng cảnh giác, Du Bạch càng hưng phấn.

Diệp Mộ Liễn này, quả thật là một người thú vị.

Bình tĩnh nhìn nàng, Du Bạch cười vô tội.

“Một khi đã như vậy, Diệp tiểu thư còn có gì lo lắng nữa?”

“Vị hôn phu của ta họ Lý, đây là tín vật hắn đưa cho ta.”

Cúi đầu im lặng trong giây lát, Diệp Mộ Liễu gỡ từ bên hông xuống ngọc bội hình phượng luôn mang theo bên người, ở trước mặt Du Bạch giơ lên cho hắn xem nhưng không đưa cho hắn.

Du Bạch mắt sáng lên, khoe môi phát ra nụ cười rực rỡ.

Ôi ôi ôi Hoàng thượng a Hoàng thượng, thì ra ba năm trước người đã đưa vật tượng trưng cho thân phận Hoàng hậu “Phượng cửu” cho nàng. Khó trách thái hậu nương nương hỏi muốn của người, người cũng không chịu cho. Thì ra là vậy.

“A... quả nhiên có tín vật, vậy người mai mối thì sao?”

Diệp Mộ Liễu đâu biết, trong nháy mắt, trong lòng Du Bạch đã xoay chuyển liên hồi, nàng chỉ lo cảnh giác nhìn hắn, sợ hắn đoạt mất ngọc bội trong tay, may mà Du Bạch không có ý này, chỉ là ánh mắt nhìn nàng càng sáng hơn.

“Mai... mai mối?”

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, trong lòng trầm xuống,

“Vẫn còn phải mai mối nữa sao?”

Lúc trước bọn họ tự định chung thân thì làm sao có bà mối đưa cho hắn?

“Diệp tiểu thư, người mai mối của người đâu?”

“Đương nhiên là có người làm mối, từ xưa, hôn sự của con gái đều nghe theo lệnh của cha mẹ, lời của bà mối, không lẽ ngay cả đạo lý này Diệp tiểu thư cũng không hiểu?”

Ba năm trước Hoàng thượng bị tập kích ở rừng đào, thật ra lúc ấy Du Bạch cũng ở đó, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà trùng gian kế của kẻ địch, thất lạc với Hoàng thượng nên mới xảy ra đợt biến cố đó.

Lúc đó hắn đến chậm một bước, nhìn thấy Diệp Mộ Liễu ôm Hoàng thượng nhảy xuống sườn núi. Khoảnh khắc ấy hắn hoảng hốt đến mức ba hồn rơi mất hai. Sợ Hoàng thượng có sơ xuất gì, cho dù có bám thấy hắn thành vạn đoạn, thiên đạo vạn quả, hắn cũng gánh vác nổi trách nhiệm này.

May mà, ngày thứ hai Hoàng thượng bình an vô sự xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nhưng từ ngày đó đến nay, Du Bạch cảm thấy Hoàng thượng có chỗ nào đó khác thường. Sau khi hồi kinh, hắn mới biết ngọn nguồn sự việc.

Lúc đó hắn mới khám phục cô gái hiếm có trên thế gian này, hành vi tính cách không thua đàn ông một chút nào. Lúc đó hắn đối với người trong lòng của Hoàng thượng càng tràn ngập hứng thú.

Về sau, hàng năm Hoàng thượng đều phái hắn đi hai, ba chuyến đến huyện Thanh giang tìm hiểu tin tức của Diệp Mộ Liễu. Tuy mỗi lần hắn đều ở chỗ xa xa nhìn nàng, nhưng càng càng ngày càng cảm thấy hiểu rõ.

Cho nên hắn hoàn toàn có thể khẳng định, Diệp Mộ Liễu nhất định không thể đưa người làm mối tới.

Đương nhiên Diệp Mộ Liễu không thể biết, khoảnh khắc đó trong đầu Du Bạch đã xoay chuyển nhiều ý nghĩ như vậy. Trong nháy mắt đó, nàng bị Du Bạch hỏi đến cái miệng không thể nào trả lời được.

Trong lúc giật mình, không biết nên ứng phó với hắn như thế nào cho tốt, nghĩ nghĩ một chút mới nhẹ giọng nói:

“Đương nhiên ta biết. Nhưng... nhưng việc này đã hơn ba năm, bà mối năm đó đã rời khỏi huyện Thanh giang, trong thời gian ngắn Du đại nhân muốn ta đi đâu tìm người bây giờ?”

“Bà mối đi rồi cũng không sao, cứ từ từ tìm.”

Du Bạch cẩn thận quan sát, cho ra được một kết luận - ừ, thì là cô gái Diệp Mộ Liễu này, khi nói dối thì lông mi sẽ nhấp nháy không ngừng.

“Nhưng mà các người đã từng “Văn định*”, ít nhất cũng có hồng lục thư giấy** chứ?”

Diệp Mộ Liễu cực kì sửng sốt, một chút hy vọng trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Hồng lục thư giấy? Nàng đi đâu tìm cho hắn, không lẽ làm giả một cái chứ?”

*, **: Tục xưng “Hồng lục thư giấy” (trang giấy hai tầng ngoại hồng nội lục), nhà gái đưa “Hồi thiếp” tán thành, tục xưng “Văn định”.

Khi vợ chồng cãi nhau, thê tử thường nói ta là có “Hồng lục thư giấy”,

Hồng lục thư giấy ở cổ đại là bằng chứng lúc nam nữ đính hôn.

Tội khi quân thì cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội...

Hồng lục thư giấy? nàng đi đâu tìm cho hắn, không lẽ phải làm giả sao?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu Diệp Mộ Liễu, con người đen bóng của nàng bỗng dưng sáng lên. Đúng vậy, vì sao nàng không thể giả làm một cái chữ?

Vừa nghĩ đến đây, nàng nhếch môi, xấu hổ nói:

“Tất nhiên là có giấy hồng lục thư, nhưng người cũng biết, mọi thứ đều do cha mẹ ta cất giữ, không bằng Du đại nhân giúp đỡ để ta gặp cha mẹ ta, hỏi giấy hồng lục thư để ở đâu, thì mới có thể tìm cho người?”

“Chuyện này ta cũng không thể quyết định, nhưng mà nếu Diệp tiểu thư không biết nó để ở đâu, cũng không sao. Ta sẽ phái người đi gặp Diệp lão gia, Diệp phu nhân không phải sẽ biết ngay sao?”

Đối với chút kĩ xảo của nàng, Du Bạch đều nhìn ra, cười thầm trong lòng, nhưng không vạch trần, cuối cùng chỉ lạnh nhạt bổ sung một câu:

“Có câu cảnh cáo ta không muốn nói.”

Nói tới đây, Du Bạch cố ý dừng một chút, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Diệp Mộ Liễu, khoe môi hắn nhếch lên nụ cười vô lại, đứng sát vào nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Diệp tiểu thư, khi quân, cả nhà bị tịch thu, chém đầu đấy...”

Lời nói vừa bật ra, sắc mặt Diệp Mộ Liễu biến sắc.

Nhìn con người đen bóng của nàng, thần sắc dao động không kiên định. Du Bạch nhìn thấy, nhanh chóng hiện lên nụ cười tinh quái.

“Du đại nhân, người cứ nói thẳng, rốt cuộc người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho cha mẹ ta?”

Nhìn ý cười tinh quái trong mắt Du Bạch, nhạy cảm nhìn được, trong lòng Diệp Mộ Liễu đột nhiên trầm xuống.

Đã hiểu tất cả lời nói và việc làm vừa rồi của Du Bạch, thì ra là trêu đùa và giễu cợt nàng.

Chỉ bằng câu nói của hắn “khi quân thì cả nhà bị tịch thu tài sản chém đầu” nàng chần chẫn, hắn biết mọi chuyện bên trong của nàng. Tuy nàng không biết từ đâu hắn biết được, nhưng nếu nói như vậy, làm sao nàng có thể mạo hiểm? Thực tế, nói dối như vậy cũng không chịu được một đòn.

Diệp gia ở huyện Thanh giang này đã nhiều năm như vậy, cha nàng là quan phụ mẫu ở huyện Thanh giang, mọi nhất cử nhất động của Diệp gia đều bị mọi người dòm ngó.

Vì thế, muốn có một lời nói dối không có kẻ hở, khả năng này hoàn toàn không có.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Hoàng thượng, hình như người vô sỉ là người đấy!

Nếu lời nói dối không có kẻ hở, như vậy thì nó có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, nàng không chỉ làm liên lụy tới cha mẹ, còn có cả Lý Ngọc nữa!

Trong nháy mắt, sự lựa chọn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tuy hôm nay hắn đối xử với nàng như vậy, làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng khổ sở, làm cho nàng từ tận trời xanh lập tức ngã xuống địa ngục, nhưng Diệp Mộ Liễu biết rõ, trong lòng hắn không phải không có nàng, mà nàng, cũng yêu hắn sâu đậm.

Mấu chốt là chuyện này liên quan đến rất nhiều mạng người. Lựa chọn như thế nào thật ra từ lâu nàng đã không có sự lựa chọn, từ lâu đã không còn trong phạm vi nàng nguyện ý hay không nữa rồi.

Lúc này, chuyện nàng có thể làm là dùng toàn bộ khả năng để đối lấy tình yêu của nàng, nhiều mạng người như vậy, chỉ như vậy mà thôi!

Nhìn thấy biểu tình của nàng trong nháy mắt như hiểu ra, Du Bạch không khỏi khen thầm : Trẻ con dễ dạy!

Gương mặt hân bình tĩnh, nói:

“Diệp tiểu thư quả nhiên là người thông minh. Tốt tốt, du mỡ thích nói chuyện với người thông minh, nói chuyện như vậy mới không cần tốn sức lực.”

Dứt lời, hân đề thấp âm thanh, lại gần lỗ tai Diệp Mộ Liễu:

“Vậy thì nói thật với ngươi, Diệp tiểu thư. Hoàng thượng nhà ta đúng là nhắm tới ngươi rồi, cho nên, yêu cầu của người rất đơn giản, chỉ cần ngươi tiến cung làm phi tử, hân có thể buông tha cho cha mẹ ngươi, cũng coi như không có lời nói dối vừa rồi của ngươi...”

“Ngươi... vô lại!”

Hô hấp bị kim hãm, trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa lo vừa giận.

Từ sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc đối mặt với thực tế, lòng nàng như bị tảng đá lớn đè lên, không thể thở nổi.

Ba năm, quanh đi quẩn lại, chẳng lẽ nàng không tránh được ma chướng của tên hoàng đế sắc quỷ kia sao?

Rốt cuộc kiếp trước của Diệp Mộ Liễu nàng tạo ra nghiệt gì, mà ông trời muốn trừng phạt nàng như vậy? Không lẽ nói đời này kiếp này của nàng cùng với Lý Ngọc là hữu duyên vô phận, tình thâm duyên cạn sao?

Bên trong con ngươi đen bóng tràn ngập hơi nước, Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng không cho nó chảy xuống.

Nhìn những giọt nước mắt đọng trên hàng mi, nhỏ xuống như những hạt trân châu lóng lánh, trong lòng Du Bạch cười khổ, Hoàng thượng, hình như người vô lại không phải là ta?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngươi đã không có sự lựa chọn rồi!

“Diệp tiểu thư, ta biết làm như vậy có chút lợi dụng người khác gặp khó khăn, nhưng mà điều kiện chúng ta đã nói, còn có đồng ý hay không là ở ngươi.”

Nhún vai, nụ cười vô lại của Du Bạch có phần chướng mắt, chướng mắt làm cho Diệp Mộ Liễu hận không thể một cước đá hân ra khỏi huyện Thanh Giang.

“Ngươi có quyền lựa chọn, không phải sao?”

“Du đại nhân, ta đã gặp qua người vô lại, nhưng chưa từng gặp ai vô lại như ngươi!”

Hân dùng tính mạng cha mẹ nàng để áp chế, nàng còn có quyền lựa chọn sao?

“Quá khen, quá khen, Diệp tiểu thư, ngươi quá đề cao Du mỡ rồi.”

Nhìn đôi mắt tràn đầy tức giận như muốn phun lửa của Diệp Mộ Liễu, trong lòng Du Bạch cảm thấy vô tội và uất ức. Xem ra, làm thuộc hạ quả nhiên không dễ.

Chủ tử sai rồi, mọi thứ đều phải nắm chặt trong tay mình, công lao của chủ tử không thể nào giành lấy, Haiz, nghĩ tới Du Bạch hân cũng là một mỹ nam tử luôn toàn tâm toàn ý một lòng sao lại rơi vào kết cục như vậy chứ?

“Diệp tiểu thư, Du mỡ bất quá chỉ là nô tài của người khác, phụng mệnh chủ tử đi làm việc mà thôi.”

“Nghĩ đến đây, trông mắt Du Bạch xoay chuyển, lại bỏ đá xuống giếng một câu

Hoàng thượng đại nhân, người và ta quen biết nhiều năm có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu đựng không?

Chỉ là không biết, nếu ngày nào đó Diệp tiểu thư biết được chân tướng, có đem hai chữ “vô lại” này nói Hoàng thượng người không?

Giờ phút này, Du Bạch cảm thấy mong chờ...

“Ta còn có sự lựa chọn khác sao?”

Trời xanh, có một đám mây từ từ trôi qua, điềm đạm như thế, tự nhiên như thế.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu giờ phút này như có dòng nước xiết bắt đầu khởi động, hết sức mãnh liệt. Nếu như đó là sinh mệnh của nàng, nhất định sẽ không thể nào quay lại, như vậy Lý Ngọc, thực xin lỗi, ta chỉ có thể phụ chàng!

(Có tình có nghĩa thế là cùng)

“Diệp tiểu thư, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nhìn sắc mặt trên gương mặt Diệp Mộ Liễu dần dần suy sụp, nhìn ánh mắt nàng trống rỗng dọa người, trong lòng Du Bạch cảm thấy có chút cảm xúc xa lạ.

Trong nháy mắt, trong lòng hắn dâng lên sự xúc động không thôi, muốn đem chân tướng sự thật nói cho nàng, nói cho nàng tất cả chỉ là khảo nghiệm mà thôi. ...

“Diệp tiểu thư, ngươi đã không có sự lựa chọn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Du Bạch động tâm rồi!

“Ta hiểu rồi.”

Cúi đầu, cụp xuống hàng mi đen dài, che giấu sự bi thương trong mắt. Lần nữa ngẩng đầu, trong mắt Diệp Mộ Liễu chỉ còn lại sự kiên định thấy chết không sờn.

“Du đại nhân yên tâm, Diệp Mộ Liễu ta không phải là người không hiểu chuyện, ta biết mình nên làm như thế nào!”

Nàng gần từng chữ, nói rất chậm, giống như mỗi chữ đều cần rất nhiều dũng khí vậy.

Lúc nói, nàng không hề ngừng lại, chỉ sợ lúc mình ngừng lại thì không còn dũng khí nói tiếp. ...

Diệp Mộ Liễu kìm nén, quật cường, kiên cường và kiên định như vậy làm cho Du Bạch cảm thấy xa lạ.

Cả đời hắn gặp qua nhiều loại nữ tử, có điềm đạm đáng yêu, có nhu nhược yếu đuối làm cho người ta sinh lòng thương tiếc... Có người tính kế tỉ mỉ không thua nam tử chút nào, có mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành làm cho người ta không dời mắt được. Nhưng cô gái Diệp Mộ Liễu, là lần đầu tiên hắn gặp.

Nhất là giờ phút này, rõ ràng nàng khổ sở muốn chết, nhưng vẫn ra vẻ kiên cường, không chịu nhỏ một giọt nước mắt trước mặt hắn. Nàng như vậy làm cho hắn cảm giác đau lòng!

Nhưng cảm xúc xa lạ này nhất thời không khống chế được.

Thông minh như Du Bạch, chính là lừa mình dối người mà thôi.

Rất nhanh, hắn thu hồi chút gợn sóng trong lòng, rũ mắt nghiêm túc nói:

“Diệp tiểu thư hiểu được thì tốt, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đồng ý, chúng ta sẽ không làm khó Diệp đại nhân và Diệp phu nhân.”

“Khi nào thì chúng ta tới Thượng Kinh?”

Lúc này Diệp Mộ Liễu chỉ im lặng chìm đắm trong đau thương của mình, nên cũng không chú ý tới sự luống cuống trong nháy mắt của Du Bạch.

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt.”

Dừng lại một chút, Du Bạch vừa cười vừa nói thêm một câu:

“Còn Diệp đại nhân và Diệp phu nhân, lúc Diệp tiểu thư xuất phát là lúc thả bọn họ ra. Hơn nữa còn để cho Diệp đại nhân phục chức.”

“Diệp đại nhân có thể cho ta chút thời gian được không?”

Diệp Mộ Liễu cắn môi, sắc mặt trắng bệch dọa người nhưng giọng nó lại hết sức bình tĩnh.

“Bao lâu?”

Đại khái đoán được nàng muốn làm gì, sắc mặt Du Bạch khẽ biến, nhú mày hỏi.

“Hai ngày, không, chỉ cần một ngày là đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Diệp Mộ Liễu mua thạch tín

Gió rất nhẹ, bầu trời cực kì xanh. Nam tử toàn thân áo xanh có vài phần cô đơn. Rũ mắt, lờm nam tử áo đen bên cạnh, trầm giọng hỏi:

“Nàng đã trở về sao?”

Nam tử áo đen khom người, cung kính đáp:

“Bẩm Hoàng thượng, Mộ Liễu cô nương mua rất nhiều đồ ăn, lại đến tiệm thuốc một chuyến, hiện tại đã trở về.”

“Sao? Nàng đi tiệm thuốc làm gì?”

Nam tử áo đen cao giọng hơn, đáy mắt Lý Ngọc hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thuộc hạ phái người đến hỏi, Mộ Liễu cô nương mua thạch tín.”

“Thạch tín? Nàng mua thạch tín làm cái gì?”

Sắc mặt Lý Ngọc đột nhiên biến đổi, trái tim đập đột nhiên đập lỡ một nhịp.

Cô gái ngốc này, không phải nghĩ quần trong lòng làm việc gì ngốc chứ?

Nhưng mà, hần hiểu tính tình của nàng, không giống người sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Hoặc là, nàng muốn chết cùng Hoàng thượng, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm!”

Khóe môi quết xuống nụ cười trêu chọc, Du Bạch cười trêu đùa nói.

Hung hăng trừng mắt Du Bạch một cái, Lý Bạch trầm giọng nói:

“Trẫm chết nhất định sẽ kéo người làm đệm lưng.”

“Vậy không được rồi, đây chẳng phải sẽ tử tự thật sao, biến thành chết vì tình rồi sao?”

Nhìn vai, Du Bạch không sợ chết nói:

“Nếu truyền ra, Hoàng thượng và thần tử Đông Thương quốc chúng ta tranh giành một cô gái, tranh giành tình nhân tương tàn mà chết. Hoàng thượng người đoán xem, đám thần dân quốc gia khác có thể cười đến rụng răng hay không?”

“Du Bạch, xem ra ngươi thật sự rảnh rồi. Trẫm nhớ rõ biên quan vẫn còn thiếu một tường quân bảo vệ thành, không bằng phái ngươi đến đó như thế nào?”

Lạnh lùng liếc hần một cái, đáy mắt Lý Ngọc lóe sáng.

“Đừng, Hoàng thượng. Vi thần trung thành, tận tụy vì Hoàng thượng, tình nguyện ở lại bên cạnh Hoàng thượng, hầu hạ Hoàng thượng.”

Sắc mặt không hề thay đổi, Du Bạch cười đến cực kì vô tội.

“Hơn nữa ở biên quan hoang vu, không phải Hoàng thượng không để ý đến giao tình nhiều năm của chúng ta mà nhắm tâm đối đãi như vậy với vi thần sao?”

“Trẫm thấy, có mà người không nở rời xa kinh thành phồn hoa giàu có đúng không?”

Liếc mắt nhìn hần một cái, đáy mắt Lý Ngọc ẩn ẩn sự lo lắng.

“Nhưng mà Du Bạch, người nói rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

“Chuyện này không đơn giản.”

Liếc mắt thâm ý nhìn Lý Ngọc một cái, Du Bạch thu lại nụ cười, rũ mắt nói.

“Không lẽ Hoàng thượng đã quên, cho dù nàng vào kinh cũng sẽ phạm tội khi quân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Muốn gặp chàng một lần

Trong bếp lò, lửa vẫn cháy rực, Diệp Mộ Liễu cẩn thận nấu mấy món ăn.

Tư thế của nàng có chút vụng về, động tác cũng không thành thạo. Nhưng giờ phút này bất cứ nam tử nào thấy động tác của nàng đều không nhận được mà cảm động.

Cũng không biết bữa ăn do chính mình vất vả làm ra, cuối cùng có người ăn hay không, nhưng mỗi món ăn này Diệp Mộ Liễu đều để tâm làm.

Rất có thể đây là bữa cơm cuối cùng ở kiếp này nàng nấu cho hần.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, ngoài sân yên tĩnh khác thường, giọt nước mắt nóng bỏng rơi lên mu bàn tay Diệp Mộ Liễu. Trong nháy mắt ở trên làn da của nàng biến mất không thấy.

Tin tức cha bị nhốt vào nhà lao đã truyền ra ngoài huyện Thanh giang, vừa rồi lúc đi mua đồ ăn, nhìn dân chúng thuần phác, nhao nhao nhìn nàng quan tâm hoặc đồng tình.

Ngay cả người ngoài cũng quan tâm đến sự sống chết của Diệp gia như vậy, nếu Lý Ngọc hần biết được tin tức, nhất định sẽ không mặc kệ, nhất định sẽ quay lại gặp nàng sao?

Thật ra, giờ phút này nàng cũng không còn cầu mong gì, chỉ nghĩ trước khi nàng vào kinh sẽ gặp hần một lần, như vậy mà thôi!

Nàng không muốn liên lụy hần vào chuyện này, nhưng lại không nở ngay cả lần gặp cuối cùng cũng không thấy.

Lần ra đi này, sống chết xa nhau, không còn gặp lại.

Lý Ngọc, chàng sẽ không làm cho ta thất vọng đúng không?

Nhất định chàng sẽ không để cho ta thất vọng đúng không?

Món ăn cuối cùng đã xong, lửa trong bếp cũng đã tắt. Mấy ngày qua, kỹ thuật nhóm bếp của nàng đã cực kì thành thạo.

Nghĩ lại lần đầu tiên cùng Lý Ngọc nhóm bếp, một dòng hơi nóng bắt đầu khởi động trong hốc mắt nàng. Những ngày như vậy, chỉ sợ đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất kiếp này của nàng.

Chỉ tiếc quá ngắn ngủi, ngắn đến mức làm cho nàng không kịp bắt lấy, nó đã nhanh chóng từ theo khe hở của nàng biến mất...

Ngoài sân vẫn yên lặng như cũ, không có một tiếng động. Diệp Mộ Liễu đặt từng món ăn lên bàn, ánh sáng trong mắt từ từ âm đạm...

Lý Ngọc, chàng ở đâu?

Vì cái gì mà không nghe được tiếng gọi của ta?

“Két...”

Cửa mở ra, bóng dáng màu trắng xuất hiện trước mắt Diệp Mộ Liễu.

Chương 52: Hiện tại ta càng muốn ăn nàng

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn Dung Cảnh về bài viết trên: Nguyễn Vũ An Thy, bangtam

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn!

Có bài mới 16.07.2016, 21:14

Hình đại diện của thành viên

Dung Cảnh

Đại Thần Thanh Lang Bang Cầm Thú

Đại Thần Thanh Lang Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 22.12.2014, 21:31

Tuổi: 21 Nữ

Bài viết: 487

Được thanks: 1412 lần

Điểm: 5.65

Có bài mới Re: [Cổ đại] Nương tử đứng lại: Hoàng hậu muốn đào hôn - Nguyệt Thanh Thu - Điểm: 11

Chương 52: Hiện tại ta càng muốn ăn nàng

Bóng dáng cao lớn vững chắc, cùng với gương mặt tuấn lãng, đây không phải là nam tử nàng ngày nhớ đêm mong thì còn ai nữa?

Một giọt nước mắt từ đôi mắt Diệp Mộ Liễu chảy xuống, nàng nghẹn ngào gọi một tiếng:

“Lý Ngọc...”

“Liễu Nhi...”

Rõ ràng mới chỉ xa nhau một ngày, đối với Lý Ngọc mà nói, giống như đã xa nhau thật lâu, thật lâu.

Cổ nhân nói: “Một ngày không gặp như cách ba thu.”

Từ trước hắn vẫn luôn cười nhạt đối với những câu này, cho tới bây giờ mới thực sự cảm nhận được cảm giác tương tư

Chỉ có khóe môi nở nụ cười rớt rớt trên gương mặt đã làm cho người ta cảm thấy sáng hơn, không nở dờn tầm mắt.

“Liễu Nhi, thật xin lỗi, ta...”

Lý Ngọc bước nhanh đến, ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, gắt gao ôm lấy, nhưng muốn đem nàng tiến sâu trong thân thể của hắn, xương tủy của hắn.

“Đừng, đừng nói.”

Dưa tay ngăn lại môi hắn, khiến cho lời nói của hắn bị chặn lại ở môi. Diệp Mộ Liễu không muốn đem thời gian quý giá này lãng phí vào việc giải thích.

“Lý Ngọc, chàng xem, ta tự mình làm rất nhiều đồ ăn, chàng tới nếm thử xem có được hay không?”

“Chỉ cần là nàng làm, đều ăn ngon hết.”

Cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ của nàng, trong cổ hắn bật ra tiếng than nhẹ.

“Nhưng mà hiện tại ta càng muốn ăn nàng...”

Môi của hắn ở trên môi nàng trần trọc, ôn nhu, nhưng không vội vàng xâm nhập. Chỉ có thể khiêu khích đến tận cùng với nàng, muốn nàng bị hấp sâu vào trong nhu tình của hắn, không thể thoát ra được.

“Lý Ngọc...”

Hô hấp khó khăn, trên người hắn có mùi Long tiên hương độc nhất, mùi hương đó tuy không mê người nhưng làm cho tâm trí nàng lung lay.

Một giây sau, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua, đau không thể chịu được.

Hương vị này, chỉ sợ đến cuối đời bọn họ cũng không thể có được nữa.

Ngay cả đôi môi mềm mại của hắn, nụ hôn triền miên của hắn, rốt cuộc bọn họ cũng không thể cảm nhận được. Từ nay về sau, trong sinh mệnh của mình cùng nam tử này vô duyên. Chỉ dù nàng sống hay chết, bọn họ đều là người xa lạ. Lòng nàng đau đến không thể thở.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đi theo chàng, ta sẽ không hạnh phúc

Cái cảm giác này, như một khối thịt bị người ta lột từ trong cơ thể ra, đau đến không có từ nào có thể tả nổi...

“Lý Ngọc... Lý Ngọc...”

Nàng một tiếng lại một tiếng, gọi tên hắn, nước mắt cứ thế rơi.

“Ta ở đây, Liễu Nhi, ta ở đây...”

Từng chút từng chút hôn nước mắt trên má nàng, nuốt tất cả vào bụng. Nơi mềm mại nhất trong lòng Lý Ngọc như có bàn tay vô hình hung hăng níu chặt, vừa mềm mại vừa đau.

(Có ai cảm thấy nước mắt đầm đìa như Diệp Mộ Liễu chưa ???)

“Liễu Nhi, sau này chúng ta không tách ra nữa, có được không?”

“Không, Lý Ngọc. Hôm nay ta tới là để từ biệt với chàng, bàn rượu và thức ăn này coi như là bữa ăn tạm biệt của chúng ta.”

Trong lòng hoảng hốt, lúc này Diệp Mộ Liễu với giắt mình vì mục đích hôm nay chưa làm xong.

Lắc lắc đầu, nàng đứng tách ra, cúi đầu lau khô nước mắt, Diệp Mộ Liễu nở nụ cười rưng rưng như hoa nhưng không chút cũng không đạt tới đáy mắt.

“Chào từ biệt? Liễu Nhi, nàng muốn đi đâu?”

Dù biết rõ ý định của nàng, nhưng lời nói từ miệng nàng bật ra là lúc trái tim Lý Ngọc căng thẳng như cũ. Biết rõ là giả nhưng hắn vẫn muốn nghe. Suy nghĩ đến đau đớn chia cách cùng nàng, hắn lại cảm thấy khó chịu và bất an.

Lý Ngọc, người thật sự mua dây buộc mình (kiểu tự mình làm khổ mình ấy).

“Đi kinh thành làm Hoàng phi.”

Thấy hắn không thèm chớp mắt nhìn mình, ánh mắt không còn nhu hòa như xưa. Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót nhưng nụ cười trên môi không hề mất.

“Liễu Nhi!”

Đột nhiên sắc mặt Lý Ngọc thay đổi, con ngươi đen như mực ngọc chấn động, kinh hoàng, bất an, sợ hãi, phẫn nộ, tất cả đều biểu hiện vô cùng thành thực.

Lúc Diệp Mộ Liễu thân nhiên đón nhận ánh mắt phức tạp của hắn, hắn lại nhanh chóng thu hết cảm xúc. Bất đắc dĩ thờ dãi nói:

“Liễu Nhi, ta biết hôm qua là ta không đúng, ta nhận lỗi với nàng. Ngoan, đừng nói linh tinh nữa, có được không?”

“Lý Ngọc, không phải nói lung tung, là ta đã nghĩ rất nhiều. Chàng nói không sai, ta đi theo chàng sẽ không có hạnh phúc. Quả thật, ta thích chàng, nhưng mà Lý Ngọc, vợ chồng nghèo hèn, trăm việc khó khăn.”

Thâm sâu nhìn Lý Ngọc, mỗi một câu nói, trong lòng Diệp Mộ Liễu đau đớn hơn.

“Ngay cả cái tôi thiếu nhất chàng cũng không thể cho ta, chàng nói, cứ như vậy chúng ta sẽ hạnh phúc sao ? ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ta sẽ không nghèo khó cả đời

“Liễu Nhi, ta sẽ cố gắng. Ta sẽ cố gắng hết sức để cho nàng hạnh phúc. Ta biết, hiện tại, ta rất nghèo, nhưng mà ta sẽ không nghèo khó cả đời, đúng hay không ? ”

Đáy mắt hiện lên ánh sáng phức tạp, Lý Ngọc rũ mắt nói cực kì khẩn thiết, nhưng trong lòng lại hoàn toàn xoắn xuýt. ”

Hắn vừa hy vọng nàng là cô gái trọng tình trọng nghĩa, có tính cố chấp.

Về phương diện khác, hắn không hy vọng nàng buông tha tình cảm giữa bọn họ.

Trong lòng Lý Ngọc tự giễu, xem ra, mọi người đều là động vật phức tạp, lòng tham không đáy, không biết thỏa mãn (tác giả nói hộ lòng ta.)

“Cho nên, Liễu Nhi, nàng chờ ta, chờ ta có năng lực làm cho nàng hạnh phúc, được không ? ”

“Từ từ đã, Lý Ngọc...”

Nếu lời này hắn nói ngày hôm trước, nàng sẽ vui vẻ muốn chết.

Nhưng giờ phút này, những lời này lọt vào lỗ tai nàng lại như thanh đao cùn cắt sâu trái tim nàng, tuy không đủ sắc nhưng từ từ nơi sâu nhất trong lòng, mở ra sự đau đớn, âm ỉ.

Lý Ngọc, chung quy giữa chúng ta là hữu duyên vô phân, tình thâm duyên cạn. Nếu có kiếp sau, hi vọng chúng ta sẽ lại có duyên nhiều hơn, nhiều hơn một chút.

Nhiều đến mức ta có thể cùng chàng một đời một kiếp...

“Hiện tại nói những lời này đã muộn rồi!”

“Liễu Nhi, có phải nàng vì chuyện của Diệp lão gia và Diệp phu nhân? Nếu như vậy, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác...”

Ánh mắt Lý Ngọc không hề chớp chớp nhìn Diệp Mộ Liễu giống như muốn từ biểu hiện của nàng, nhìn ra chút gì đó.

Diệp Mộ Liễu biết, giờ phút này nhất định không thể biểu hiện điều gì khác thường, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc, nói không chừng còn có thể liên lụy tới hắn.

Cho nên, kín đáo hít một hơi thật sâu, áp chế sự bi thương trong lòng.

Nàng ngẩng đầu cười, nụ cười nhạt như khói, mềm như trăng, đẹp đến kinh người, nhưng lại che giấu mấy phần thống khổ.

“Chàng có biết không Lý Ngọc, không sai, cha mẹ ta bị nhốt vào đại lao nha huyện, mà ta hôm nay đi gặp bọn họ, thấy hai người đều khỏe mạnh. Hơn nữa cha mẹ ta bị bắt giam, đối với chuyện này không có quan hệ.”

Ép chính mình phải ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Lý Ngọc, nụ cười của Diệp Mộ Liễu không có một tí vết nào. Nhưng mà Lý Ngọc lại phát hiện, tiêu cự trong ánh mắt của nàng không dừng ở người hắn.

Liễu Nhi, thật sự nàng không thích hợp nói dối.

.

Thậm chí nàng còn không dám nhìn ra một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hoàng thượng là thánh quân

“Nếu không phải vì việc này thì tại sao bọn họ lại bị giam vào ngục?”

Không nghĩ nàng sẽ tìm lý do thoái thác như vậy, sau khi ngăn người, Lý Ngọc mới hồi phục tin thần, hung dữ.

“Liễu Nhi, nàng đừng lừa ta, mọi người bên ngoài đều nói như vậy.”

“Xem ra ta không nói thật thì chàng không tin.”

Thở dài một hơi, Diệp Mộ Liễu thâm ý nhìn Lý Ngọc một cái, sắc mặt phức tạp.

Nếu không phải Lý Ngọc biết rõ mọi chuyện, chỉ sợ ngay cả nàng cũng sẽ bị biểu tình như vậy lừa.

“Thật ra Lý Ngọc, lời đồn bên ngoài chỉ là che mắt mà thôi. Về chuyện Hoàng thượng tự mình khâm điểm ta làm người ứng cử vị trí Hoàng hậu, mà cha ta từ lúc chúng ta rời đi đã bắt đầu ứng phó. Lần này người bị bắt thật sự liên quan đến ta.”

Nói tới đây, Diệp Mộ Liễu cố ý dừng lại một chút, khóe môi nhếch lên nụ cười tự giễu.

“Lý Ngọc, có lẽ chàng không thể tưởng tượng được đâu. Bên ngoài thanh danh hiển hách của Diệp thanh thiên thì ra là một đại tham quan, đừng nói là chàng, ngay cả con gái là ta cũng không thể tưởng tượng được cha ta sẽ làm như vậy...”

“Cho nên?”

Lý Ngọc nhú mày nhìn nàng, trong lòng xoay chuyển, cảm xúc ngổn ngang.

Liễu Nhi ơi Liễu Nhi, không nghĩ tới nàng vì ta lại không tiếc hủy hoại thanh danh của cha nàng. Sự cảm động quần quanh trong lòng Lý Ngọc, giờ khắc này hẳn đối với bản thân trịnh trọng thế rằng đời này kiếp này quyết không phụ cô gái này.

“Cho nên, ta phải làm Hoàng phi, không liên quan tới chuyện của chúng ta.”

“Nói như vậy, nàng vì muốn giúp cha giảm bớt tội danh mới làm như vậy?”

Bình tĩnh cười cười, Lý Ngọc không ngừng bức bách nàng.

“Đương nhiên không phải.”

Lắc lắc đầu, Diệp Mộ Liễu không chút do dự phủ nhận.

“Lý Ngọc, chàng sai rồi, ta không vì ai mà vì bản thân mình!”

“Nói rõ hơn?”

“Lý Ngọc, đương kim Hoàng thượng là thánh quân, làm sao có thể vì chuyện nữ nhi tư tình mà dung túng cho thần tử của mình phạm sai lầm lớn. Cho nên, chàng coi thường hẳn rồi.”

Khóe môi quét xuống nụ cười châm chọc, Diệp Mộ Liễu cao giọng, trào phúng nói:

“Hơn nữa, chàng cũng quá xem thường ta rồi...”

“Sao...?” Hai chữ thánh quân này làm cho Lý Ngọc cự kì sửng sốt.

Liễu Nhi, trong lòng nàng ta không phải là hôn quân thì cũng là sắc quỷ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bây giờ chúng ta kết thúc rồi!

Không nghĩ tới, vì để cho ta chết tâm, nàng cứ thế không thương tiếc như vậy, để cho ta từ một “hôn quân, sắc quý” trở thành thánh quân. . .

Liễu Nhi ơi Liễu Nhi, nàng thật dụng tâm lương khổ đấy.

Ánh mắt nhìn Diệp Mộ Liễu thâm sâu mấy phần, đáy mắt Lý Ngọc mềm mại như nước.

Vì muốn là cho Lý Ngọc hết hi vọng hoàn toàn, Diệp Mộ Liễu chỉ cúi đầu thản nhiên nói:

“Lý Ngọc, lần này cha ta tham ô số lượng quá lớn. Ta nghĩ người không có khả năng phục chức rồi!”

“Sao... nhưng mà chuyện đó với chuyện nàng làm Hoàng phi thì có liên quan gì?”

Đối với những lời nói đột nhiên này của Diệp Mộ Liễu, nhất thời Lý Ngọc không kịp phản ứng. Biểu tình giờ phút này của hắn có chút dờ dẩn nhưng lại làm cho lòng của Diệp Mộ Liễu hết sức vui vẻ.

“Lý Ngọc, đến bây giờ chàng vẫn không rõ sao?”

Thở dài một hơi, Diệp Mộ Liễu ản ý nói:

“Lần trước đã nói với chàng, ta không để ý chàng nghèo khổ, ta không sợ cùng cha chịu khổ đó là bởi vì có cha ta ở đằng sau! Khi đó ta thật sự thích chàng, mà cha ta lại sống chết không đồng ý, đương nhiên ta phải làm chút gì đó mới có thể để cho ông đi vào khuôn khổ.”

“Nhưng mà trong lòng ta và ông đều hiểu, ông chỉ có mỗi mình ta là con gái, dù sớm hay muộn cũng có ngày ông sẽ tha thứ cho ta. Vì vậy, một chút khi đó cho dù khổ một chút ta cũng không sợ, bởi vì ta biết thời gian đó hết sức ngắn ngủi. Nhưng mà Lý Ngọc, hiện tại đã khác rồi. . .”

Nhìn biểu tình trên gương mặt Lý Ngọc thay đổi liên tục đến nhũn mảy, trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa vui mừng vừa chua xót, nhưng vẫn kiên cường, cắn răng nói:

“Bây giờ cha ta không còn ngày để đông sơn tái khởi, mà nguoi, mấy ngày qua chúng ta đều hiểu, nguoi không giàu có, tiềm lực và năng lực, không phải sao, Lý Ngọc!”

“Liễu Nhi...”

Nghe nàng nói trật tự rõ ràng, từng chữ từng chữ như lưỡi dao, dù biết rõ là giả nhưng trong lòng Lý Ngọc vẫn cực kì khó chịu.

Hắn há mồm muốn nói, lại bị Diệp Mộ Liễu lập tức cắt ngang.

“Cho nên Lý Ngọc, nguoi nói không sai, nguoi không thể cho ta phong quang, vinh quang và phú quý, cũng không thể cho ta hạnh phúc. Cho nên, giữa chúng ta kết thúc rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nghe nói Hoàng thượng cực kì tuần tú

“Ta biết ta vì tự lợi, ta biết ta không phải là cô gái tốt. Nhưng mà Lý Ngọc, đời người cũng chỉ có trăm năm. Có câu ngạn ngữ nói rằng “Người không vì mình trời tru đất diệt ! ” Hi vọng nguoi có thể hiểu được nỗi khổ của ta, để ta rời đi, thành toàn giấc mộng của ta, có được không ? ”

“Không, ta không tin! Liễu Nhi nàng đang lừa gạt ta có phải không? Nàng làm như vậy vì không muốn liên lụy tới ta có phải không ? ”

Âm thanh của Lý Ngọc bi thương và tuyệt vọng, biểu tình u ám, phát huy nhân vật của mình vô cùng nhuần nhuyễn.

“Nếu nghĩ như vậy có thể làm cho lòng nguoi dễ chịu một chút thì ta cũng không ngại. ”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu căng thẳng. Trong nháy mắt sự bi thương của nàng giống như không có cách nào thờ được, bất chợt, nàng lại nhếch môi cười, hiện lên nụ cười trào phúng.

“Một khi đã như vậy, lúc trước vì sao nàng không trực tiếp nhận thánh chỉ, làm Hoàng phi của nàng, vì sao còn đợi ta ? ”

“Lý Ngọc, thật ra nguoi nghĩ quá nhiều rồi. Lúc trước không hoàn toàn là chờ nguoi, ta chỉ là chưa tìm được một lang quân tuần tú như nguoi mà thôi ! ”

Đối với sự chất vấn của hắn, Diệp Mộ Liễu không cho là đúng.

“Lúc trước vẫn không chịu vị trí Hoàng phi thực ra rất đơn giản. Khi đó ta nghe nói đương kim Hoàng thượng Long ngự thiên là tên hôn quân, sắc quý, lại yếu ớt nhiều bệnh, ta sợ một khi già đi hẳn sẽ chết, ta đây không phải sẽ bị chôn cùng hay sao ? ”

“Nhưng mà hiện tại ta mới biết được, thì ra lúc trước Hoàng thượng vì muốn đoạt lại Hoàng quyền mới dùng thủ đoạn che mắt người mà thôi ! ”

Trùng mắt nhìn nhìn, Diệp Mộ Liểu tươi cười quyền rũ:

“Lý Ngọc, ngươi biết không, nghe nói tiểu Hoàng đế của chúng ta cực kì tuấn tú ! ”

“Liểu Nhi, đủ rồi, đừng nói nữa ! ”

Giờ khắc này, trong lòng Lý Ngọc mê mang, hẳn không thể phân biệt được lời nói của Diệp Mộ Liểu là thật hay giả.

Biểu tình của nàng quá mức chân thật, biểu diễn hết sức phù hợp, lời nói ra tuyệt không quá đáng.

Thể hiện sinh động như vậy, cơ hồ Lý Ngọc cho rằng, đó chính là tiếng lòng của nàng.

“Diệp Mộ Liểu, nếu đúng như lời ngươi nói, ta thành toàn cho ngươi. ”

(Ta ghét nữ chính bị ngược cơ mà hai ông bà này là đang tìm đường ngược nhau ha)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lý công tử, thật ra ngươi đúng là tình nhân tốt

“Diệp Mộ Liểu, nếu đúng như lời ngươi nói, ta thành toàn cho ngươi. ”

Khóe môi Lý Ngọc nhếch thành một đường, từng chữ từng chữ nói.

Từng câu từng chữ đó như lưỡi dao sắc bén rạch từng miếng vết thương trong lòng Diệp Mộ Liểu.

Dù nàng cố gắng hít sâu cũng không ngăn được dự đau khổ và bi thương tự tận sâu đáy lòng. Ngực như có một đoàn lửa thiêu đốt, dày vò máu thịt của nàng, thiêu cháy toàn thân nàng run lên.

Cũng may khả năng chịu đựng của nàng tốt, nàng mím chặt môi, đợi đến khi đè nén khó chịu nơi cổ họng mới hít sâu một hơi, nở nụ cười sáng lạn:

“Như vậy, lại cảm ơn Lý công tử đã thành toàn.”

Dứt lời, nàng nhanh chóng quay người, một giọt nước mắt từ khóe mắt nhanh chóng chảy xuống.

Thừa dịp rót rượu, Diệp Mộ Liểu nhanh chóng lau nước mắt trên má, sau khi xoay người lại, sắc mặt bình tĩnh như nước.

“Đến đây, Lý Ngọc, chúng ta tụ họp ở đây, ly rượu này ta kính ngươi, xem như đoạn tình cảm của chúng ta, coi như kết thúc tại đây.

“Được.”

Nhìn cánh tay nàng run nhẹ, lòng Lý Ngọc đột nhiên thất lại, bình tĩnh nhận ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nhìn ly rượu hẳn uống sạch, đáy mắt Diệp Mộ Liểu rất nhanh hiện lên ánh sáng, nụ cười trên môi càng tăng thêm mấy phần.

“Lý Ngọc, bàn đồ ăn này là ta vì ngươi làm, tuy hương vị không tốt nhưng dù sao cũng là tâm ý của ta, hy vọng ngươi sẽ không ghét bỏ.

“Đã rời khỏi ta, vì cái gì còn tốt với ra như vậy?”

Nhanh chóng nắm lấy cổ tay Diệp Mộ Liểu, ánh mắt Lý Ngọc sắc bén làm cho nàng không dám nhìn.

“Không phải nói chia tay trong êm đẹp sao, ta đương nhiên phải khiến nó hoàn hảo nhất.”

Đưa tay ôm lấy cổ hân, đưa môi lại gần bên tai Lý Ngọc, Diệp Mộ Liểu nở nụ cười như hoa:

“Huống chi, Lý Ngọc, ngươi đúng là tình nhân tốt đấy. Nếu không phải quá nghèo, ta thật không nỡ bỏ ngươi.”

“Diệp – Mộ - Liễu”

Cánh tay nắm lấy cổ tay Diệp Mộ Liễu bỗng nhiên nắm chặt, khiến cho cánh tay của nàng xuất hiện dấu vết màu hồng. Đáy mắt Lý Ngọc như có hai ngọn lửa thiêu đốt, biết rõ rằng nàng giả vờ nhưng hắn không nhìn được mà tức giận, nhìn không được mà khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Du Bạch đáng chết, vì sao không nói nàng còn mua cả thuốc mê?

“Được rồi, không nói nữa. Nếu nói tiếp, sợ rằng Lý Ngọc công tử sẽ tức giận.”

Cúi đầu rũ mắt, che lại sự đau khổ trong mắt, Diệp Mộ Liễu cảm thấy, gấp một miếng cá hấp đến bên miệng Lý Ngọc, cười nói:

“Đến, ném thử một chút.”

Lý Ngọc quay mặt, không muốn để ý tới nàng, lại nhìn không được sự cầu xin ẩn trong đáy mắt của nàng, đành phải mở miệng, bộ dáng hết sức khó chịu.

Nhìn hắn nuốt thức ăn mình chuẩn bị vào bụng, cái mũi Diệp Mộ Liễu chua xót, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống. Nhanh chóng cúi đầu, không muốn cho hắn nhìn ra sơ hở, nàng nghẹn ngào nói:

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.”

Thật ra hắn nào có tâm tình nã, giờ phút này những thức ăn trong miệng hắn đều giống như sáp.

Bởi vì không muốn để cho nàng thất vọng, hắn vẫn như cũ nhếch môi, miễn cưỡng cười.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Lý Ngọc yên lặng không nói, lại nghe lời, đem tất cả đồ ăn ném từng chút một.

Nhìn hắn cực kì chăm chú, khóe môi Diệp Mộ Liễu từ từ nhếch lên nụ cười nhẹ.

“Lý Ngọc, cho người.”

“Cái gì vậy?”

Thấy nàng từ trong túi đồ lấy ra một túi tiền đưa cho mình, trong lòng Lý Ngọc có chút sáng tỏ, lại tỏ vẻ kinh ngạc nói:

“Dù sao ta cũng sắp tiến cùng làm Hoàng phi, mấy thứ này cũng không cần dùng nữa rồi. Chúng ta từng có một đoạn tình cảm, coi như ta đưa cho người lễ vật đi.”

“Như vậy sao?”

Có ích sao? Diệp Mộ Liễu, nàng không muốn nói cho ta mọi chuyện của nàng, không biết trong Hoàng cung những nơi cần chuẩn bị, tiền tiêu như nước sao?

Rõ ràng nàng ôm quyết tâm phải chết cho nên mới làm như vậy đi?

Hành động vừa rồi của nàng quá hoàn mỹ, hoàn mỹ làm cho hắn suýt chút nữa bị lừa. Cho tới hôm nay Lý Ngọc mới biết được, thì ra người không biết nói dối, nếu một khi đã muốn lừa gạt người khác thì càng dễ thực hiện.”

“Đủ rồi Liễu Nhi, không cần phải giả vờ.”

Nắm lấy bàn tay Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc đang muốn đem hết mọi chuyện từ đầu nói cho nàng lại cảm thấy ý thức của mình dần mơ hồ...

Bóng dáng cô nương trước mắt giống như biến thành nhiều người, chen chúc lại một chỗ. Đôi mắt nhắm lại, trong nháy mắt mất đi ý thức, trong lòng Lý Ngọc thâm nguyên rủa...

Du Bạch đáng chết, vì sao không nói nàng còn mua cả thuốc mê?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Du đại nhân, người thật sự dối trá!

“Diệp tiểu thư, không phải ngươi muốn ta cho ngươi một ngày sao? Sao mới ban ngày ngươi đã tới rồi?”

Nha môn trong huyện phủ, Du Bạch lười biếng nghiêng người dựa vào giường êm, mái tóc đen như mực xõa xuống, che đi ánh sáng trong mắt hắn, nhưng không ngăn được nụ cười vô lại nơi khóe môi của hắn.

“Du đại nhân, không ai nói với ngươi, quá mức dối trá sẽ làm người khác cực kỳ chán ghét hay sao?”

Giờ phút này tâm tình của Diệp Mộ Liễu cực kỳ không tốt, cho nên nói chuyện cũng không có một chút tình cảm.

“Trong lòng ngươi thật sự muốn ra tới sớm một chút, nhanh chóng về kinh báo cáo kết quả, vậy mà còn ở đây giả mồm cái lão. Du đại nhân, ngươi không biết ngươi cực kỳ dối trá đấy!”

(Chúc mừng tiểu Bạch của chúng ta đã đắc tội 2 ông bà hoàng, có lẽ sau này chính thăm a, haha, thiệt đáng mong chờ)

Sắc mặt Du Bạch khẽ biến, nụ cười nơi khóe môi dần dần biến mất.

Biết rõ nàng vì khổ sở mà phát tiết, có gì nói vậy. Nhưng trong lòng hắn vẫn không nhịn được mà tức giận.

Một lúc sau hắn mới ngượng ngùng cười cười:

“Diệp tiểu thư đề cao hạ quan rồi. Đối với đánh giá của Diệp tiểu thư, hạ quan thẹn không dám nhận.)

“Bớt nói nhảm đi, chúng ta đã đến đây, ngươi chuẩn bị đi, chúng ta nhanh chóng lên đường.”

Không để ý tới miệng lưỡi trơn tru của hắn, Diệp Mộ Liễu nhướn mày, lạnh lùng nói:

“Còn có, trước khi ta đi, nhất định phải nhìn thấy cha mẹ đứng trước mặt ta. Nếu không... Du đại nhân cũng đừng trách ta thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngời lạnh!”

“Nhanh như vậy?”

Kính ngạc nhìn nàng một cái, trong lòng Du Bạch nhất thời hiểu rõ.

“Nhanh sao? Đêm dài lắm mộng, nhanh một chút thì Du đại nhân mới có thể nhanh chóng có một giấc ngủ yên ổn, không phải sao?”

Lạnh nhạt liếc hắn một cái, Diệp Mộ Liễu trào phúng cười nói.

“Nhưng mà, Diệp tiểu thư nói có đạo lý.”

“Bất quá, Diệp tiểu thư, ngươi quyết định sao? Mũi tên đã bắn sẽ không dừng lại, lần này ngươi phải suy nghĩ kỹ càng.”

“Du đại nhân, ngươi biết không, ngươi không chỉ dối trá mà còn cực kỳ lảm nhảm.”

Liếc hắn một cái, Diệp Mộ Liễu không kiên nhẫn nói:

“Lời nói của bản tiểu thư, từ mã nan truy. Ngươi mau thả người rồi chuẩn bị lên đường đi, vô nghĩa nhiều thế làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chúc mừng người đã trở thành Hoàng hậu

Đôi mắt Du Bạch sáng quắc nhìn chăm chăm Diệp Mộ Liễu, không thèm chớp mắt. Một lúc sau, nụ cười vô lại trên gương mặt hấn mới đổi thành thần thái nghiêm trang, nói từng chữ:

“Diệp tiểu thư, chúc mừng người.”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễu tối lại, khóe môi nhếch lên nụ cười khô.

“Du đại nhân thật biết nói móc ta, ta có gì mà chúc mừng?”

Theo ý hấn, trở thành Hoàng phi là một lựa chọn sáng suốt của nàng. Nhưng hấn lại không biết, nếu được, nàng thà tình nguyện chờ đợi bên cạnh Lý Ngọc, tuy trải qua cuộc sống nghèo khó, nhưng không có tính kế cùng tranh đấu, không có cuộc sống chỉ có lừa gạt.

Rốt cuộc hôm nay Lý Ngọc cũng không phụ sự mong đợi của nàng, đã quay trở lại.

Hấn biết rõ nhà nàng có biến cố, nhưng vẫn như cũ lựa chọn ở lại bên cạnh nàng, không sợ bị liên lụy.

Hấn nói với nàng: “Liễu Nhi, ta sẽ không nghèo khổ cả đời, nàng chờ ta cho nàng hạnh phúc.”

Nhưng cuối cùng, nàng không có cách nào nhìn hấn vùng dậy, không có cách nào hưởng thụ phong quang và sủng ái của hấn. Nhưng, như vậy là đủ rồi.

Chỉ cần hấn có tấm lòng này, đối với nàng như vậy là đủ rồi!

(Ôi thần linh ơi, chí tình chí nghĩa đến thế là cùng, nẫu cả ruột gan ta – điển hình không có ngược thì tự tìm ngược vậy)

Ít nhất, hấn không cô phụ tình yêu của bọn họ, không khiến cho nàng cảm thấy mình nhìn nhầm người...

Tình yêu đích thực như vậy so với cái gì cũng mạnh hơn, không phải sao?

Lý Ngọc, có tình yêu của chàng làm bạn, cho dù con đường đến Hoàng tuyền, ta cũng không cảm thấy cô đơn nữa rồi...

Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ làm thật bí mật, sẽ không liên lụy tới chàng, cũng sẽ không liên lụy tới cha mẹ.

Nếu có thể, chàng hãy quên ta, lần nữa tìm một cô nương tốt, tiếp tục sống...

“Diệp tiểu thư, chúc mừng người thông qua khảo nghiệm của Thái hậu và Hoàng thượng, trở thành Hoàng hậu của Đông Thương quốc ta.”

Thu hết biến hóa khó đoán trên gương mặt của Diệp Mộ Liễu Du Bạch biết, nhất định giờ phút này trong lòng nàng nhất định đang nhớ tới Hoàng thượng.

Nhưng mà Diệp Mộ Liễu, nếu người biết chân tướng sự việc, người sẽ phản ứng như thế nào?

Ánh mắt Du Bạch không chớp nhìn nàng, sợ hấn sẽ bỏ qua biểu tình nào trên gương mặt của nàng.

“Người nói cái gì?”

Giờ phút này, vẻ mặt Diệp Mộ Liễu có chút đờ đẫn, khoảng chừng một nén nhang, nàng mới phục hồi tinh thần.

“Ý của Du đại nhân, ta không hiểu!”

“Vẫn là để ai gia nói cho người thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thì ra nàng chỉ là trò cười

Du Bạch đang muốn nói chuyện, phía sau truyền đến giọng nói của một cô nương. Diệp Mộ Liễu theo tiếng nói nhìn lại, liếc mắt nhìn thấy một cô nương phong thái yêu điệu, gương mặt tinh xảo, đang cười vui vẻ nhìn nàng.

“Vi thần tham kiến Thái hậu nương nương.”

Du Bạch lờm lờm Diệp Mộ Liễu, ý bảo nàng học theo hần hành lễ. Nhưng Diệp Mộ Liễu bị tình hình trước mặt dọa cho sợ ngây người, làm sao có thể thấy được ám hiệu của hần.

Thấy vậy, Thái hậu nhú mày, gương mặt tinh xảo hiện lên chút không vui. Sau đó lại như không có việc gì, cười nói :

“ Thái hậu ? ”

Nhìn cô nương phong hoa tuyệt đại trước mặt, trong lòng Diệp Mộ Liễu cực kì nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía Du Bạch, nhú mày hỏi :

“ Du đại nhân, ta nghĩ ta hồ đồ rồi. Người có thể nói cho ta biết, đây là đang diễn trò sao ? ”

“Vấn là để ai gia nói đi!”

Nhìn vẻ mặt khó xử của Du Bạch, Thái hậu mỉm cười, từ từ nói :

“ Diệp cô nương, như người thấy đấy. Ai gia chính là đương kim Thái hậu, mà con ta, chính là đương kim Hoàng thượng, hần để ý tới người đấy. Muốn người làm Hoàng hậu của hần. Nhưng mà chuyện liên quan đến ngôi vị Hoàng hậu của một quốc gia, chọn người làm mẫu nghi thiên hạ, ai gia sẽ không xem thường. ”

“ Cho nên, ta cùng Hoàng thượng đánh cược, cố ý bày ra sự việc này. Ai gia hứa với Hoàng thượng, chỉ cần người có thể thông qua khảo nghiệm, thì sẽ đồng ý lập người làm Hoàng hậu. Hiện tại, chúc mừng người, Diệp cô nương, người đã thuận lợi thông qua khảo nghiệm của chúng ta rồi ! ”

Có gì đó trong lòng Diệp Mộ Liễu dần sáng tỏ. Lòng nàng dần dần lạnh xuống, trong lòng vẫn có chút mong đợi như cũ.

“ Thái hậu nương nương có lẽ nói sai rồi, ta và Hoàng thượng vốn không quen biết, làm sao có thể... ”

Diệp Mộ Liễu không dám nói thêm điều gì, nếu sự thật giống như nàng nghĩ, như vậy, nàng là cái gì ?

Nàng thì tính là cái gì ?

Nàng ở trong mắt bọn họ là món đồ chơi, là trò cười !

Bọn họ đùa giỡn nàng trong tay, nói cho đẹp thì là khảo nghiệm chân tình !

Không, không hần là như vậy!

Nhất định sẽ không thể như vậy...

Lý Ngọc, chàng không được để ta thất vọng !

Chàng ngàn vạn lần không được để ta thất vọng.

(Sò ri cô nương nhỏ, đã để cô thất vọng rồi ^_^)

Thu hết biểu tình của nàng vào đáy mắt, Thái hậu thỏa mãn cười, đáy mắt nhanh chóng lóe sáng.

“ Trên thực tế, Diệp tiểu thư không chỉ quen biết Hoàng thượng, mà còn sớm định chung thân với hần. Bởi vì Lý Ngọc là đương kim Hoàng thượng ! ”

Thành lũy trong lòng Diệp Mộ Liễu lung lay sắp đổ, một khắc sau ầm ầm sụp đổ.

Một chút hy vọng trong lòng tan thành mây khói, đáy lòng dâng lên nỗi đau khắc cốt, đau như bị cắn vào da thịt.

Nhắm mắt, một giọt nước mắt từ từ chảy xuống...

Ha ha, thì ra nàng lại là trò cười!

Tấm lòng của nàng, chân tình của nàng, lại là cái đích để cho bọn họ đùa giỡn.

Lý Ngọc, vì sao lại đối với ta như vậy ?

Vì cái gì lại đùa giỡn với ta như vậy ?

Thì ra, ba năm trước ta hy sinh quên mình, xả thân ôm người nhảy xuống vách núi đen vẫn không đủ cho người tin tưởng sao ?

Thì ra, ta giao mạng của mình, giao hết trong sạch của mình, ở trong mắt các người lại là sự tùy tiện hay sao ?

Thì ra, ta chờ đợi ba năm, bất quá chỉ là trò cười thôi sao ?

Lý Ngọc, nếu đã như thế này, ta tình nguyện người không quay lại tìm ta.

Ta tình nguyện người ở trong lòng ta vẫn là Lý Ngọc ban đầu. . .

“Hoàng hậu nương nương. . .”

(Bỏ xù, rót nước mắt. huhuhu, yêu nhiều hơn sẽ đau nhiều hơn, cảm có sai)

Thu hết sự bị thương của Diệp Mộ Liễu vào trong mắt, trong lòng Du Bạch cảm thấy không đành lòng. Giờ phút này, trong lòng hẳn sinh ra cảm giác muốn ôm nàng vào lòng.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Du Bạch cố gắng kiềm chế sự kích thích trong lòng. Hẳn biết, người có thể đứng bên cạnh cô nương này, không phải là hắn !

“Du đại nhân, người sai rồi. Ta bắt quá chi là con gái huyện lệnh nho nhỏ, có tài đức gì để trở thành Hoàng hậu Đông Thương quốc ? ”

Quay đầu nhìn Du Bạch, gương mặt Diệp Mộ Liễu hiện lên nụ cười khác thường, thấy Du Bạch trong lòng lại trầm xuống.

“Liễu Nhi. . .”

Rèm cửa phía sau Thái hậu bị một người nhẹ nhàng xốc lên. Một bóng dáng màu vàng cao lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, khí thế uy nghiêm, tôn quý.

Gương mặt quên thuộc, dáng người cao ngất, tổ tông là gương mặt luôn quấy nhiễu giấc mộng của nàng, nhưng giờ khắc này Diệp Mộ Liễu lại cảm nhận được, bắt quá chi thay đổi trang phục trên người, nhưng nam tử trước mặt lại làm cho nàng cảm thấy xa lạ và sợ hãi. . .

“Thì ra người không trúng thuốc mê của ta ? ”

Khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, từ đáy mắt Diệp Mộ Liễu làm cho người ta tan nát cõi lòng. . .

“Hoàng hậu nương nương, người hiểu lầm rồi, là vị thần giải thuốc mê cho Hoàng thượng. ”

Nghe vậy, Du Bạch lại vội càng cười cười giải thích.

Diệp Mộ Liễu lộ ra vẻ mặt thì ra là thế. Cúi đầu, hành lễ với Lý Ngọc, âm thanh của Diệp Mộ Liễu nghe qua thì bình tĩnh không gợn sóng, giống như cục diện đáng buồn cười.

“Dân nữ Diệp Mộ Liễu tham kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế. ”

“Liễu Nhi, nàng nghe ta nói. . .”

Biết nàng sẽ khổ sở, sẽ tức giận, nhưng Lý Ngọc không nghĩ tới phản ứng của nàng lại kịch liệt như vậy. Đáy mắt nàng đau thương cùng với khóe môi quét xuống vòng cung trào phúng, đâm vào đôi mắt hắn và trái tim nàng.

“Hoàng thượng cứ nói đừng ngại, dân nữ chăm chú lắng nghe. ”

Một câu nói cắt ngang lời nói của hắn, biểu hiện của Diệp Mộ Liễu vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng lại làm cho trong lòng Lý Ngọc trầm xuống.

Liễu Nhi, ta biết nàng cực kì thương tâm, rất đau khổ. Nhưng mà, không cần dùng giọng điệu này nói chuyện với ra. Nàng như vậy, làm Trẫm cảm thấy xa lạ, hết sức sợ hãi.

“Liễu Nhi, không được vô lễ. ”

Phía sau Lý Ngọc, Diệp lão gia và Diệp phu nhân nắm tay nhau bước ra, lo lắng nhìn con gái, Diệp Minh Đường lớn tiếng quát.

“Có lỗi với Hoàng thượng, Thái hậu nương nương. Từ nhỏ Liễu Nhi ở quê lớn lên, tính tình thẳng thắn. . .”

“Không có gì. ”

Lắc lắc đầu, Lý Ngọc nhanh chóng đến gần Diệp Mộ Liễu.

“Liễu Nhi, thật xin lỗi. Ta biết như vậy không công bằng với nàng, nhưng mà. . .”

Thân thể Diệp Mộ Liễu run lên, theo bản năng lùi ra phía sau mấy bước, nhìn sắc mặt vợ chồng Diệp Minh Đường, trắng như tờ giấy.

Nếu nói vừa rồi nàng còn có thể dựa vào sự ngang ngược mà kiên trì. Nhưng giờ phút này nàng cảm nhận được, nàng sắp chống đỡ không được nữa. . .

“Cha, mẹ, không lẽ chuyện này hai người cũng biết sao ? ”

Thì ra cả thế giới này đều biết, chỉ có mình nàng là chẳng biết gì.

Thì ra cuối cùng, chỉ có một mình nàng đóng hồi kịch này. Nàng là tôm tép nhãi nhép, mà bọn họ ngồi dưới đài xem. . .

“Không, Liễu Nhi, nàng hiểu lầm rồi. Ban đầu Diệp đại nhân không biết, mãi đến lúc này họ mới biết được chân tướng sự việc. ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thiên tử phạm pháp, xử như thứ dân.

Diệp Minh Đường hiểu rõ con gái mình, biết giờ phút này nàng nghĩ cái gì, vì thế lại dùng lời thề xon sắt làm chứng :

“Đúng vậy, Liễu Nhi, Hoàng thượng nói không sai. Cha và mẹ con không biết chuyện này. ”

“Cha...mẹ...”

Nhìn sắc mặt lo lắng của cha mẹ, trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót. Lỗ hổng nơi đáy lòng khép lại một chút nhưng trong giọng nói lại bao hàm chút phức tạp.

Giờ phút này Diệp Minh Đường đã hiểu rõ cách nghĩ của nàng. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, hần ngâm miệng không nói gì, ánh mắt nhìn Diệp Mộ Liễu mang theo sự kiên định.

Phảng phất như bàn đá, làm cho lòng nàng dần bình tĩnh lại.

“Liễu Nhi, thật xin lỗi. Ta biết chuyện này làm cho nàng đau lòng, biết rõ biện pháp này của ta làm cho trái tim nàng lạnh giá. Nhưng sự việc liên quan đến ngôi vị Hoàng hậu, ta phải có câu trả lời thỏa đáng cho Mẫu hậu, phải để cho thân tử trong triều tâm phục khẩu phục. Cho nên...”

Nhìn sắc mặt Diệp Mộ Liễu dần dần bình tĩnh lại, trong lòng Lý Ngọc không hiểu sao càng hoảng loạn hơn.

Một cảm giác không tốt ở trong lòng hần trở lên. Theo bản năng nắm chặt cánh tay Diệp Mộ Liễu, có như vậy hần mới có thể nắm chặt nàng trong lòng bàn tay....

“Thật xin lỗi, đừng giận có được khôn. Liễu Nhi, theo ta hồi cung, làm Hoàng hậu của ta. Từ nay về sau cũng không đi đâu nữa, nàng muốn trừng phạt Trầm như thế nào, Trầm đều cam tâm tình nguyện. Trầm sẽ dùng cả đời để bồi thường cho nàng ! ”

“Hoàng thượng ! ”

Nghe vậy, Thái hậu nhú mày, ánh mắt nhìn về Diệp Mộ Liễu thêm mấy phần rét lạnh.

“Hoàng thượng, người nói như vậy là muốn làm Diệp cô nương giảm thọ hay sao ? ”

“Mẫu hậu, lời của nhi thần nói là xuất phát từ đáy lòng. Trong lòng nhi thần ngay thẳng, không có một câu gạt người. ”

Biết rõ Thái hậu đang nhắc nhở hần nên chú ý tới thân phận của mình. Nhưng giờ phút này Lý Ngọc lại rất cố chấp. Từ lúc nhìn thấy sự bình tĩnh khác thường của Diệp Mộ Liễu, hần cảm thấy được mưa gió bão táp sắp tới.

Hần sao dám tiếp tục lấy tương lai của nàng và hần làm tiền cược.

“Chuyện này nói sau, vốn người sai là chúng ta. Tục ngữ nói : Thiên tử phạm pháp xử như thứ dân. Chẳng lẽ Trầm làm sai lại không giải thích sao ? ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Là buông tay hay là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích

toàn cuộc.

Nghe vậy, Thái hậu rũ mắt không nói gì thêm nhưng khóe môi lại quết xuống nụ cười lạnh không dễ phát hiện.

Lúc này Lý Ngọc mới quay đầu, nhìn Diệp Mộ Liễu chân thành nói:

“Liễu Nhi, về chuyện này, tuy Trẫm lừa gạt nàng, nhưng Trẫm đối với nàng là thật lòng, có trời đất làm gương, nhật nguyệt làm chứng. Cho nên, mong nàng tha thứ cho Trẫm, có được không?”

“Không biết Hoàng thượng dùng thân phận Lý Ngọc nói chuyện hay là vẫn dùng thân phận Long Ngự Thiên của Hoàng thượng để nói chuyện với dân nữ?”

Gương mặt kia của Lý Ngọc thật làm cho người ta cảm động, suýt chút nữa Diệp Mộ Liễu mềm lòng. Nhưng khi nàng nâng mắt nhìn thấy khóa môi trào phúng của Thái hậu, từng chuyện cũ ở trong đầu nàng hiện lên.

Mới vừa rồi, ngay lúc nàng tính toán từ biệt với hắn, nam tử này vẫn diễn trò rất tốt. Thì ra nửa tháng nay, biểu hiện của hắn lúc ở trước mặt nàng đều là giả.

Hắn mang theo một lớp mặt nạ, nhìn nàng khóc, nhìn nàng cười, nhìn nàng vì hắn mà phiền não. Nàng giống như kẻ ngu, ở trước mặt hắn làm trò cười cho thiên hạ.

Vẫn cho rằng thời gian bọn họ ở chung không lâu, nhưng nàng có thể hiểu hắn.

Cho tới bây giờ, Diệp Mộ Liễu mới bỗng nhiên hiểu ra, nàng căn bản không biết gì về nam tử trước mắt này.

Hoặc là ba năm qua bắt quá người nàng yêu chỉ là ảo tưởng trong đầu nàng, là bóng dáng trong lòng nàng mà thôi!

Mà hiện tại, nàng vì khờ dại ba năm trước mà trả giá thật nhiều.

Không phải không thể thỏa hiệp, không phải là không thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!

Đến bây giờ, Diệp Mộ Liễu đều hiểu, nàng vẫn yêu hắn như cũ.

Nhưng sau khi biết hắn lừa gạt nàng, nàng vẫn tiếp tục yêu hắn.

Nhưng mà muốn dùng hoàng quyền ép nàng ở lại bên cạnh hắn, hoặc ép nàng dùng chút tình yêu còn sót lại trong lòng để nuốt xuống khẩu khí này, nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Không phải không biết nếu mình chỉ cần lùi một bước là có được cả bầu trời rộng lớn. Như cùng hắn sát cánh bên nhau, trở thành vợ của hắn, Hoàng hậu của hắn, hưởng phong quang và vinh quang vô tận...

Nhưng nếu vậy, nàng sẽ vui vẻ sao?

Nếu ở cùng với hắn, lại đâm mũi tên vào tôn nghiêm của chính mình, đâm vào tấm lòng chân thành của mình. Diệp Mộ Liễu biết, cuối cùng một đời, trong lòng nàng sẽ không xóa được bóng ma đó.

Loại bóng ma này, ở trong giấc mộng của nàng sẽ hành hạ nàng. Để cho lòng nàng một vết nứt, vĩnh viễn không thể vá lại...

“Có gì khác nhau sao? Liễu Nhi. Lý Ngọc và Long Ngự Thiên đều là người nàng yêu, là nam tử yêu nàng, có gì khác nhau sao?”

Nhìn biến hóa khó đoán trên gương mặt Diệp Mộ Liễu, lòng Lý Ngọc từng chút trầm xuống, trầm xuống...

Chưa từng có giây phút nào hắn hối hận như bây giờ!

Cho dù lúc hắn còn là thiếu niên, trong một lần chống lại Hoàng thúc của hắn, trong lòng hắn vẫn chưa từng có hai chữ hối hận.

Nhưng giờ phút này, hắn thật sự rất sợ.

Thật sự hối hận.

Cho tới bây giờ, hắn tình nguyện chống đối với Mẫu hậu, cũng sẽ không thỏa hiệp, dùng kiểm nghiệm chân tình để lừa gạt nàng.

Ba năm trước nàng lấy thân cứu hắn, lấy thân báo đáp hắn. ba năm qua nàng yên lặng chờ hắn. Nếu điều đó không tính là gì, vậy thì còn có gì có thể chứng minh được chân tình đích thực trên thế gian này?

“Vội ta mà nói là khác nhau!”

Thu hết sự hối hận của Lý Ngọc vào trong mắt, Diệp Mộ Liễu thở nhẹ một hơi, thản nhiên nói :

“Ta yêu là Lý Ngọc ba năm trước đồng sinh cộng tử với ta mà không phải là Long Ngự Thiên lừa gạt ta như hiện tại.”

Thân thể run lên, khóe môi Lý Ngọc quét xuống vòng cung khó sở, ý cười một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

“Nếu nói như vậy, vậy Liễu Nhi, ta dùng thân phận Lý Ngọc nói với nàng. Giờ khắc này, ta chỉ là Lý Ngọc mà nàng yêu, giữa chúng ta là ngang hàng.”

Chỉ cần hiện tại nàng còn yêu Lý Ngọc, với ta mà nói, đã là hạnh phúc quá x xỉ rồi!

Liễu Nhi, đây là nghiệt do ta tạo thành, ta sẽ từng chút, từng chút bồi thường cho nàng, cho đến khi nàng tha thứ cho ta...

Hiện tại nàng chỉ thích Lý Ngọc cũng không sao cả. Ta sẽ dùng tấm lòng của ta để cảm hóa nàng, cho đến một ngày nàng cũng yêu Long Ngự Thiên.

“Lời ấy của Hoàng thượng là thật sao?”

Khiêu khích nhìn Lý Ngọc, trong mắt Diệp Mộ Liễu lóe sáng.

“Liễu Nhi...”

Ta thật sự làm tổn thương nàng sâu đậm như vậy sao? Cho nên nàng ngay cả chuyện nhỏ này nàng cũng không chịu tin ta sao?

“Ta lấy danh dự của quân chủ Đông Thương quốc thề, những lời nói này của ta là thật lòng.”

“Như vậy, bất cứ hôm nay ta nói gì, làm gì, người sẽ không trách tội ta, cũng không làm kiên kuy tới cha mẹ ta đúng không?”

Nheo mắt, lúm đồng tiền trên gương mặt Diệp Mộ Liễu so với hoa còn sáng hơn. Ánh sáng nơi đáy mắt như ẩn như hiện.

“Cái này...”

Chần chờ một chút, Lý Ngọc cảnh giác nhìn thoáng qua Diệp Mộ Liễu.

“Xem ra, cái mà Hoàng thượng gọi là chân thành cùng với thành ý bất quá cũng chỉ có vậy!”

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu hừ lạnh một tiếng, cười châm chọc.

Biết nàng đang nói kích chính mình, nhưng giờ phút này Lý Ngọc chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ tự biết. Gật gật đầu, hấn son sắt thề.

“Sẽ không!”

“Như vậy thì tốt, xem ra quả nhiên Hoàng thượng là minh quân a!”

Từ bên hông gỡ xuống miếng ngọc bội hình phương ba năm qu chur từng dời khỏi người một tác đưa cho Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu rừ mắt nói:

“Lý Ngọc, đây là ngọc bội lúc trước người tặng ta. Bây giờ ta trả lại cho người. Từ nay về sau, chúng ta không còn một chút quan hệ, người đi đường dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta, hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại!”

“Liễu Nhi...”

Lý Ngọc biến sắc, trong lòng như có ngàn vạn kim châm đâm xuống, hấn đau không thể nào thở nổi.

Hít sâu một hơi, theo bản năng chống vào chiếc ghế bên cạnh, có như vậy hấn mới có sức để kiên trì...

“Ta biết bây giờ nàng còn tức giận. Nhưng ngọc bội này, từ lúc ta giao ra, ta đã không nghĩ sẽ lấy lại. Cho nên, dù nàng không muốn, nàng có thể ném nó đi, ta tuyệt đối sẽ không nhận lại.”

Lời nói vừa nói ra, Thái hậu và Du Bạch đều biến sắc: “Hoàng thượng...”

“Như vậy sao?”

Diệp Mộ Liễu không cho là đúng, xoay ngọc bội lên không trung, cười đùa nói:

“Đu đại nhân, người và ta có quen biết nhau một chút, ngọc bội này ta tặng cho người vậy.”

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Du Bạch cười khổ, lại không dám ném ngọc bội xuống đất, đành vươn tay tiếp nhận ngọc bội...

“Liều Nhi, nàng muốn đi đâu?”

Thấy nàng đi, Lý Ngọc đưa tay túm chặt cổ tay nàng, sắc mặt hoảng sợ.

“Ta muốn đi đâu thì có liên quan gì đến ngươi sao?”

Thần nhiên liếc hắt một cái, âm thanh của Diệp Mộ Liều nhưng tảng băng ngàn năm, lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cho dù nàng hận ta, ta cũng không buông tay

“Liều Nhi, không cần đi, ta không cho phép nàng đi!”

Trong lòng Lý Ngọc vừa kinh hoàng vừa hoảng sợ, quýnh lên, giọng nói không tự chủ mà mang theo mấy phần mệnh lệnh.

Nhưng rơi vào lỗ tai Diệp Mộ Liều lại làm cho sắc mặt nàng thay đổi.

Nheo mắt, con ngươi đen bóng của nàng mang theo mấy phần lạnh lẽo. Khóe môi tươi cười trào phúng, lại có mấy phần làm cho người ta cảm thấy thê lương.

“Tránh ra!”

“Ta không cho phép!”

Hắn sợ, hắn nhường đường, sẽ không còn cách nào nối duyên lại với nàng.

“Lý Ngọc, đừng để cho ta hận ngươi!”

Thở dài một hơi, đáy mắt Diệp Mộ Liều lóe lên ánh sáng thâm thúy, phức tạp.

“Cho dù nàng có hận ta, ta cũng tuyệt đối không để nàng đi.”

Đưa tay ôm lấy nàng, một tay ôm nàng vào lòng, âm thanh của Lý Ngọc mang theo mấy phần hèn mọn cầu xin.

“Liều Nhi, đừng rời khỏi ta...”

Hận có nghĩa là yêu, hắn không sợ nàng hận hắn. Hắn sợ nhất nàng sẽ nói với hắn:

“Lý Ngọc, ta sẽ không hận ngươi!”

Như vậy, hắn ngay cả một cơ hội đều không có.

“Lý Ngọc, ta nói lần nữa, buông tay.”

Hung hăng đẩy hắn ra, lại không thoát khỏi kiềm chế của hắn, lồng ngực nàng phập phồng, hiển nhiên là đang cố kìm nén tức giận trong lòng.

“Ta không...”

Chữ không vừa mới nói ra, trong phòng lại vang lên một cái tát rõ ràng.

Cái tát này làm cho mọi người trong phòng sợ ngây người, cũng bao gồm cả bản thân Diệp Mộ Liều.

Thật ra lúc cái tát vung ra, nàng có chút do dự. Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhắm mắt, hung hăng vung lên.

Lý Ngọc, nếu cái tát này có thể giảm bớt áy náy trong lòng chàng, có thể làm cho chàng hết hy vọng mà nói, ném phải có lẽ không phải là chuyện không tốt...

Cho dù chàng có hận ta, ta cũng nhận.

Giữa chúng ta, coi như huê nhau...

“Lý Ngọc, sau cái tát này, ân oán giữa chúng ta, xóa bỏ, hy vọng người nói lời giữ lời, không cần gây khó dễ với cha mẹ ta ! ”

Nhìn má hấn sưng đỏ, trong lòng nàng đau xót, thừa dịp hấn đỡ đòn mà thoát khỏi tay hấn, xoay người vội vàng chạy đi.

“Liều Nhi...”

Lúc này Lý Ngọc mới hồi phục tinh thần, theo bản năng muốn đuổi theo.

“Không cho phép đuổi theo, nếu không, ta chết cho người xem ! ”

Thấy vậy, Diệp Mộ Liều quăng lại một câu đầy kiên quyết mà ngoan độc, làm cho Lý Ngọc đang định bước, rốt cuộc không dám bước thêm nửa bước...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trở lại rừng đào cũ

Diệp Mộ Liều chạy một đường, bên tai chỉ có tiếng gió gào rít, nước mắt hai bên má ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt nhưng nàng hoàn toàn không biết, chỉ hoảng hốt bỏ chạy...

Bất tri bất giác, Diệp Mộ Liều phát hiện mình chạy tới rừng đào.

Lúc này đã là tháng bảy, hoa đào đã thừa thối, chỉ còn lại những cây đào xanh tốt, đáng người kiêu ngạo đón gió thổi tới.

Thiên nhiên không lừa dối người, nhưng cảnh còn người mất.

Cây Thương Long cổ thụ, dòng suối xanh vờn quanh, làm cho nước mắt Diệp Mộ Liều trong nháy mắt không nhìn được mà trào ra...

Rừng đào này, ba năm trước kể từ khi chia tay với hấn, nàng không còn tới nữa.

Không phải là không muốn đến mà là không dám đến, sợ vừa nhìn tới sẽ nhìn vật nhớ người.

Trước đó mấy ngày, rốt cuộc hấn vẫn trở lại. Nàng vẫn nghĩ sẽ đưa hấn trở lại chỗ cũ này.

Ai biết, trong một đêm, tất cả đều thay đổi.

Hấn là Hoàng thượng của Đông Thương quốc, là tên sắc quỷ, hôn quân trong miệng nàng ba năm qua.

Buồn cười ba năm tương tư của nàng, ba năm chung tình, kết quả mới biết, toàn bộ đều là âm mưu.

Bây giờ nghĩ lại, ba năm trước hấn đã biết nàng là con gái quan huyện được khâm điểm thị tẩm. Vậy mà hấn có thể bình tĩnh giấu nàng hết sức kín đáo.

Nàng cho rằng nàng gặp được duyên phận của mình, kết quả chỉ là trò cười mà thôi.

Lý Ngọc ơi Lý Ngọc, không nghĩ tới chàng lại nhẫn tâm như vậy...

Sắc trời dần dần tối.

Trên núi, ánh nắng chiều tà dần buông xuống. Ánh sáng rực rỡ nhuộm cả vòm trời, xinh đẹp lóa mắt.

Diệp Mộ Liều lau khô nước mắt, lao đảo đi xuống núi...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ở Hạnh Hoa thôn gặp được yêu nghiệt tử y

Ngoại ô huyện Thanh giang, bên trong rừng trúc tối đen, dòng suối bao quanh.

Một cây cờ tung bay theo gió, hiện lên ba chữ to “Hạnh hoa thôn”.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa động, từ từ đi vào trong quán, hô một tiếng với ông chủ quán:

“Ông chủ, cho ta vò rượu.”

Kiến trúc quán rượu, đồ đạc trong phòng đều từ trúc tạo thành, đưa mắt nhìn, bàn trúc, ghế trúc, cửa sổ trúc, thậm chí cả chén uống rượu đều được chế biến từ trúc.

Chỉ là rượu thanh u lịch sự, tao nhã, ngay cả người tới uống rượu từng tốp ba tốp năm đều hết sức tùy ý, hoặc vừa uống vừa hát, hoặc tiệc rượu với bạn bè. Không ai chú ý tới Diệp Mộ Liễu đang thất thần.

“Khách quan, rượu của người.” Ông chủ quán rượu đem một vò rượu ngon được chôn trong đất, sau đó rót vào ly rượu được làm từ trúc,

Diệp Mộ Liễu cầm ly rượu khẽ nhấp một ngụm, lông mày nhíu lại nhất thời giãn ra.

“Ông chủ, đây là rượu gì mà lại có mùi ngọt lành, thơm mát như vậy?”

“Đây là rượu ủ từ hoa quế và hoa lê, do hoa quế và hoa lê cùng với nước tuyết hợp lại, ủ mà có, chôn dưới đất ba năm mới lấy ra. Rượu ngọt ít cay nồng, hương vị dài lâu, cho vài miếng có mùi vị thơm. Đây là loại rượu thích hợp nhất với cô nương để uống.”

Ông chủ quán xoay người muốn rời đi, nhưng vì câu hỏi của Diệp Mộ Liễu mà dừng bước, nhìn thấy sắc mặt Diệp Mộ Liễu có chút thống khổ, ông chủ cười nói một câu.

“Nhưng mà cô nương, rượu ngọt nhưng cuối cùng vẫn hại tới thân thể, cho nên uống một chút là tốt rồi.”

Đáy mắt Diệp Mộ Liễu tốt lại, sau đó bình tĩnh gạt đầu cười nói:

“Ta biết rõ, cảm ơn ông chủ.”

Dứt lời, đôi mắt đen rũ xuống, ngửa đầu uống sạch ly rượu ngon.

Thấy vậy, ông chủ cũng không nói nhiều, chỉ lắc đầu, thở nhẹ một hơi, rồi xoay người rời đi.

Diệp Mộ Liễu uống từng ly từng ly một, không bao lâu, vò rượu ủ hoa lê hoa quế bị uống đến đáy.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy chưa đủ, lại hô:

“Ông chủ, lấy rượu ủ hoa... quế... hoa lê... thêm một vò nữa.”

Ông chủ nhíu mày, có chút chần chờ. Một lúc sau, vẫn quyết định ôm một vò rượu đến, đặt trên bàn Diệp Mộ Liễu.

“Cô nương..”

Ông chủ định mở miệng nói, phía sau lại truyền đến giọng nói trầm thấp mà lười biếng của nam tử.

“Ông chủ, cho chúng ta hai vò Trúc Diệp Thanh.”

Thấy có người đến cửa, ông chủ cũng không kiên quyết nhiều nữa, tiến lên trả lời. Diệp Mộ Liễu theo tiếng nói nhìn lại, liếc mắt lại nhìn thấy một đôi mắt mênh mông, mát lạnh như ánh trăng, con ngươi đen mang theo mấy phần ngạo mạn.

“Rượu uống vào lòng buồn lại càng buồn hơn. Tổng huynh, hôm nay không phải muốn mượn rượu giải sầu hay sao?”

Nam tử áo tím, hai mắt hẹp dài, khóe mắt nhỏ xếch, mái tóc dài chạm tới vai, phôi cùng mày kiếm môi mỏng, nhìn nam tử đó, chỉ cần mím môi cười một chút thôi, lại giống như đóa hoa đầu mùa xuân nở rộ, muốn quyến rũ bao nhiêu thì quyến rũ bấy nhiêu.

Giờ phút này hắn đang nói chuyện cùng với nam tử áo xanh bên cạnh, Diệp Mộ Liễu sinh ra ảo giác không hiểu nổi, giống như con ngươi đen bóng của hắn đang sáng quắc nhìn nàng.

Nam tử áo tím này, lúc giờ tay nhắc chân phong lưu bừa bãi, hai chữ “Yêu nghiệt” thật không đủ để hình dung hắn.

Mở to mắt, không dám đối diện với con ngươi đen như mực, giống như mạch nước ngầm đang khởi động, trực giác của Diệp Mộ Liễu nói cho nàng biết, yêu nghiệt như vậy vẫn ít trên chợ thì tốt hơn.

Rượu, một ly đến một ly được rót xuống.

Trong lòng nóng rất, không biết say rượu làm thiếu đốt lòng người hay là làm tan nát cõi lòng tổn thương người nữa?

Chuyện cũ trước kia từ trong ly rượu ngon và tình khiết từ từ ủa về. Lúc này Diệp Mộ Liễn mới phát hiện, thì ra kí ức của bọn họ ít đến thăm thương...

Nhưng mỗi một sự việc, mỗi một cảnh tượng, cho dù một cái mỉm cười của hắn, một cái ngoái đầu, nhủu mày đều khắc sâu trong lòng nàng, ẩn trong đầu nàng.

Giờ phút này, mỗi một ngụm rượu rót vào họng lại nhớ tới mỗi một lời nói một nụ cười, lòng nàng đau đến huyết nhục mơ hồ, đau như rút hết sức lực trong người nàng, đau đến không thể thở được...

Thì ra cô nhân có nói rượu không say người lại say, thì ra là cảm giác này.

Thì ra đúng như nam tử áo tím kia nói, rượu vào lòng buồn lại càng buồn hơn, đúng là lời nói xuất phát từ đáy lòng.

“Lý Ngọc... Lý Ngọc...”

Vì cái gì đã cố gắng hết sức nhưng ta vẫn không quên được chàng?

Quên không được sự tốt đẹp của chàng, cũng không quên được những gì chàng đã lừa gạt. Chàng như cắm vào ngực ta một thanh kiếm sắc, kéo không ra, cũng giữ không được...

“Ông chủ, rượu... cho ta rượu!”

Chén rượu ngon lại thấy đắng, vò rượu cũng bị dốc ngược lên trời. Diệp Mộ Liễn như tên nghiện rượu, hô lớn.

“Ông chủ, cho ta một vò rượu nữa.”

“Thật xin lỗi cô nương, chúng ta sắp đóng cửa rồi.”

Nhìn hai mắt Diệp Mộ Liễn mơ hồ, đáy mắt có tơ máu

“Đóng cửa sao?”

Diệp Mộ Liễn thất vọng thở dài một hơi, lao đảo đứng dậy, đôi mắt lơ mơ mông lung nói:

“Vậy thì tính tiền đi.”

Nhìn thấy sắc mặt nàng đau khổ, rõ ràng đã say nhưng vẫn như vũ không khóc không nháo, cho thấy là người giỏi uống rượu. Ông chủ quán rượu không khỏi tiếc hận thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Không phải ta muốn quýt tiền

Chuyện này hắn có thể hiểu, người thất tình dù là đàn ông hay phụ nữ, đều mượn rượu giải sầu.

Càng bình tĩnh như thường thì chỉ buồn lại càng buồn...

Tim như vỡ nát, nấy thứ rượu này cho dù ngon nhưng sao có thể lấp đầy.

Chỉ là không biết tên nào có mắt không trông lại không cần cô nương tốt như vậy, để cho nàng cô đơn đau khổ...

“Cảm ơn, hai lạng bạc.”

Thở dài một hơi, ánh mắt ông chủ quán rượu nhìn về phía Diệp Mộ Liễn thêm mấy phần thương tiếc.

“...”

Diệp Mộ Liễn cúi đầu tìm túi tiền của mình, sau khi tìm khắp người cũng không thấy đâu.

Sắc mặt thay đổi, bỗng dưng lóe sáng, lúc này Diệp Mộ Liễn mới nhớ vào ban ngày mình đã đưa túi tiền cho Lý Ngọc.

Khi đó vẫn nghĩ hẳn thật sự nghèo túng, sợ nàng đi rồi hẳn sẽ bị nghèo đói dày vò, sợ hẳn không một xu dính túi, không có chỗ dung thân.

Thật là buồn cười, quả thật nàng là một người đàn độn.

Hắn làm sao có thể là tên thư sinh nghèo túng? Rõ ràng hẳn là người giàu có nhất, quyền thế nhất, vinh quang nhất trên đời này. Một chương càn không, lời nói sập đổ thiên hạ, một hời có thể làm đất nước phồn thịnh, một lời có thể chấn an thiên hạ.

Mà nàng, lại ngốc đến nỗi lo lắng vì hắn, đau lòng vì hắn...

Diệp Mộ Liễu ơi Diệp Mộ Liễu, nguoi mới là tên ngốc không hơn không kém, ngốc tới cực điểm, ngốc đến nỗi cả người và thần đều tức giận.

Khỏe môi quét xuôn nụ cười trào phúng, ánh mắt của Diệp Mộ Liễu đầy xin lỗi nhìn về ông chủ quán rượu.

“Ông chủ, thật xin lỗi... ta quên mang theo bạc rồi...”

Ông chủ quán rượu ngẩn ra, không nghĩ tới cô nương xinh đẹp trẻ tuổi trước mắt mình lại là một tên ăn quýt.

Trong lúc này, không khí lâm vào xấu hổ. Lúc này Diệp Mộ Liễu hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, trong phòng đột nhiên vang đến âm thanh sáng như ánh trăng.

“Ông chủ, tiền của cô nương này sẽ do tại hạ thay nàng trả có được không?”

“Chuyện này làm sao không biết xấu hổ như vậy...”

Diệp Mộ Liễu theo tiếng nói nhìn lại, phát hiện âm thanh phát ra từ chỗ nam tử xinh đẹp áo tím và áo thanh. Người nói chuyện không phải là nam tử yêu nghiệt vừa rồi đánh gả mình mà ngược lại là nam tử áo xanh tướng mạo lịch ự tuấn lãng.

“Không cần làm phiền hai vị công tử này...”

Chương 69: Chúng ta quen biết sao?

Mặc dù hai mắt Diệp Mộ Liễu đã say lờ mờ, nhưng giác quan thứ sáu của con gái lại phản ứng, hai nam tử trước mặt tốt nhất nàng không nên trêu chọc vào.

Vì vậy, nàng theo bản năng lắc đầu, từ chối lời đề nghị của nam tử áo đen.

“Vậy cô nương có cách nào tốt hơn sao?”

Nam tử áo tím thả lỏng cơ thể dựa vào ghế trúc đằng sau, thần thái toát ra vẻ lười biếng, con ngươi đen bên trong đôi mắt xéch như ngôi sao sáng trong trời mà lạnh lùng trong đêm tối.

“Ông chủ quán làm ăn buôn bán nhỏ, nguoi cũng không thể không biết xấu hổ để cho người ta làm ăn lỗ vốn đúng không?”

Diệp Mộ Liễu rũ xuống đôi lông mi đen dài, che dấu phong ba nổi lên trong mắt. Mím môi nghĩ, cảm thấy bản thân không có vật nào dùng được, ngay cả miếng ngọc bồi đeo bên người ba năm hôm nay cũng bị nàng tự tay ném xuống.

Giờ phút này, ngay cả nàng muốn dùng thứ gì đó trả tiền rượu cũng không có khả năng.

Biết rõ hẳn nói không sai, nhưng nàng không thích người gây sự như hắn. Giống như ở trước mặt hắn, tâm tư của nàng đều không có chỗ nào che giấu.

Nàng mất đón nhận ánh mắt tỏa ra sự mát lạnh mang theo mấy phần trào phúng của nam tử áo tím, Diệp Mộ Liễu không nhận được cảm thấy ớn lạnh.

Nam tử này thật đáng sợ!

Trong ánh mắt hắn có một sức mạnh như nhìn được tâm người khác, làm cho nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên, không được thoải mái...

“Ông chủ, ta trước thiếu tiền rượu của nguoi. Ngày mai, ngày mai nhất định ta sẽ phái người đưa tới.”

Có chút sợ hãi nhìn thoáng qua ông chủ quán rượu, Diệp Mộ Liễu ngưng ngừng nói.

Không phải nàng không biết điều, mà trực giác nói cho nàng biết, thà nàng nhẹ nhàng vòng vo, khẩn cầu lòng tốt của ông chủ quán rượu cũng không cần thiếu phần nhân tình kia của nam tử áo tím mới tốt.

Giờ phút này, Diệp Mộ Liễu mặt dày, cầu xin ông chủ quán rượu.

“Diệp cô nương, nếu nguoi không muốn thiếu nhân tình của tại hạ, không bằng tiền rượu này ta cho cô mượn.”

Ông chủ quán rượu chưa kịp mở miệng, nam tử áo xanh bên cạnh đã từ từ đứng dậy, dịu dàng nói:

“Tại sao người biết ta họ Diệp?”

Diệp Mộ Liễu xoay người, đối mặt với nam tử áo xanh, hàng lông mày theo bản năng nhíu lại, bên trong ánh mắt mang theo mấy phần phòng bị.

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chúng ta quen biết sao?

Mặc dù hai mắt Diệp Mộ Liễu đã say lò mờ, nhưng giác quan thứ sáu của con gái lại phản ứng, hai nam tử trước mặt tốt nhất nàng không nên trêu chọc vào.

Vì vậy, nàng theo bản năng lắc đầu, từ chối lời đề nghị của nam tử áo đen.

“Vậy cô nương có cách nào tốt hơn sao?”

Nam tử áo tím thả lỏng cơ thể dựa vào ghế trúc đằng sau, thần thái toát ra vẻ lười biếng, con người đen bên trong đôi mắt xé như ngôi sao sáng trong trẻo mà lạnh lùng trong đêm tối.

“Ông chủ quán làm ăn buôn bán nhỏ, người cũng không thể không biết xấu hổ để cho người ta làm ăn lỗ vốn đúng không?”

Diệp Mộ Liễu rũ xuống đôi lông mi đen dài, che dấu phong ba nổi lên trong mắt. Mím môi nghĩ, cảm thấy bản thân không có vật nào dùng được, ngay cả miếng ngọc bồi đeo bên người ba năm hôm nay cũng bị nàng tự tay ném xuống.

Giờ phút này, ngay cả nàng muốn dùng thứ gì đó trả tiền rượu cũng không có khả năng.

Biết rõ hẳn nói không sai, nhưng nàng không thích người gây sự như hắn. Giống như ở trước mặt hắn, tâm tư của nàng đều không có chỗ nào che giấu.

Nàng mất đón nhận ánh mắt tỏa ra sự mát lạnh mang theo mấy phần trào phúng của nam tử áo tím, Diệp Mộ Liễu không nhận được cảm thấy ớn lạnh.

Nam tử này thật đáng sợ!

Trong ánh mắt hắn có một sức mạnh như nhìn được tâm người khác, làm cho nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên, không được thoải mái...

“Ông chủ, ta trước thiếu tiền rượu của người. Ngày mai, ngày mai nhất định ta sẽ phái người đưa tới.”

Có chút sợ hãi nhìn thoáng qua ông chủ quán rượu, Diệp Mộ Liễu ngưng ngừng nói.

Không phải nàng không biết điều, mà trực giác nói cho nàng biết, thà nàng nhẹ nhàng vòng vo, khẩn cầu lòng tốt của ông chủ quán rượu cũng không cần thiếu phần nhân tình kia của nam tử áo tím mới tốt.

Giờ phút này, Diệp Mộ Liễu mặt dày, cầu xin ông chủ quán rượu.

“Diệp cô nương, nếu người không muốn thiếu nhân tình của tại hạ, không bằng tiền rượu này ta cho cô mượn.”

Ông chủ quán rượu chưa kịp mở miệng, nam tử áo xanh bên cạnh đã từ từ đứng dậy, dịu dàng nói:

“Tại sao người biết ta họ Diệp?”

Diệp Mộ Liễu xoay người, đối mặt với nam tử áo xanh, hàng lông mày theo bản năng nhíu lại, bên trong ánh mắt mang theo mấy phần phòng bị.

“Chúng ta quen biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thì ra Tổng công tử là “Người có duyên”

“Chúng ta không quen biết.”

Lắc lắc đầu, nam tử áo xanh nhếch môi, nụ cười âm áp giống như gió xuân tháng ba, ở trong quán rượu từ từ mở ra.

“Là tại hạ đã từng may mắn gặp qua bức họa của Diệp cô nương.”

Thấy nàng vẫn như cũ nghi hoặc nhìn mình, nam tử áo xanh cười nói một câu.

“Tại hạ là Tổng Vô Khuyết.”

Tổng Vô Khuyết?

Nhìn nam tử trước mặt cao ngất, thái độ cùng gương mặt hàm chứa nụ cười, trong nháy mắt Diệp Mộ Liễu cực kì giật mình.

Nam tử trước mặt hình như có chút quen thuộc.

Nhưng nàng có thể khẳng định nàng chưa từng gặp hắn! Nhân vật nổi tiếng như vậy, nếu nàng đã từng gặp qua, nhất định sẽ không quên.

Nhưng mà vì sao nàng đối với hắn lại có cảm giác quen thuộc?

Hơn nữa ba chữ Tổng Vô Khuyết đó hình như đã từng nghe qua ở đâu đó.

Thấy nàng cau mày, vẫn xoắn lại như cũ, Tổng Vô Khuyết mỉm cười thờ dài một hơi, giọng nói ảm ảm mấy phần thất vọng.

“Xem ra, lúc trước tại hạ không thể lọt vào mắt của Diệp tiểu thư. Nếu không làm sao Diệp tiểu thư một chút ấn tượng cũng không có?”

Bức họa... đôi mắt... Tổng Vô Khuyết...

Trong nháy mắt, trong đầu Diệp Mộ Liễu bùng tỉnh.

Thì ra là hắn!

“Thì ra là Tổng đại nhân, Tổng công tử...”

Tổng Vô Khuyết, thiếu niên tài tử nổi danh ở huyện Thanh Giang, hiện tại đang làm Hộ Bộ Thị Lang ở Đông Thương quốc. Có thể nói, Tổng Vô Khuyết là một thiếu niên hoàn mỹ.

Cũng là một trong những “Người có duyên” mà mẹ nàng nhờ người giới thiệu cho nàng.

Lúc trước trong đầu nàng chỉ mãi nhớ đến Lý Ngọc, trong mắt làm sao nhìn được người khác.

Không nghĩ bọn họ lại dưới tình huống như vậy gặp nhau, cũng để cho hắn thấy bộ dáng nghèo túng thất vọng của nàng...

Xem ra, làm người không thể làm chuyện sai lầm

Nhìn xem, không ngờ lại mất mặt như vậy! Lần này nàng lại để cho người ta chê cười rồi.

Nhưng mà nếu là “Người có duyên”, vậy nàng có thể mặt dày với hắn một lần nữa được không đây?

Nghĩ đến đây, khóe môi Diệp Mộ Liễu quét xuống nụ cười nhẹ.

“Nếu vậy, nếu ta tiếp tục từ chối thì có vẻ không hợp tình hợp lý cho lắm. Vậy tiền rượu hôm nay, nhờ Tổng công tử thay Mộ Liễu trả vậy. Ngày khác Mộ Liễu nhất định trả lại ân huệ ngày hôm nay của Tổng công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Đáng thương cho nàng có nhà cũng không thể về!

“Nhắc tay chỉ lao mà thôi, cần gì phải nói như vậy. Diệp tiểu thư không cần để ý.”

Lấy bạc từ trong túi áo đưa cho ông chủ quán, Tống Vô Khuyết mỉm cười nói:

“Đều nói mời gặp không bằng ngẫu nhiên gặp, Tống mỗ có thể mời Diệp tiểu thư đến bàn bên cạnh uống ly trà hay không?”

Thấy nàng vẫn còn chần chờ, Tống Vô Khuyết bổ sung thêm một câu.

“Không phải lúc này Diệp Tiểu thư còn chưa uống thoải mái hay sao?”

“Như vậy ta lại cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Diệp Mộ Liễu thấy không thể từ chối được rồi!

Không tính đến chuyện người ta mới giúp nàng giải vây, thanh toán tiền rượu. Vì vậy thẳng thắn với hắn, giống như quân tử quang minh chính đại. Nếu nàng tiếp tục cự tuyệt, như vậy có vẻ hẹp hòi, không đủ rộng lượng rồi.

Diệp Mộ Liễu mỉm môi cười cười, vui vẻ nói:

“Nếu hôm nay đã thiếu Tống công tử một nhân tình, vậy thì thiếu thêm một lần nữa vậy.”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng lười liềm mờ nhạt ả ả đường chân trời, từ từ hiện lên.

Lúc này, quan khách đã sớm trở về nhà, là lúc chim bay về nhà. Nhưng nàng không nghĩ trở về.

Sợ một khi về đến nhà, lại nhìn thấy người nàng vừa hận lại vừa yêu.

Sợ về đến nhà, hắn lại sử dụng quyền thế, bức nàng hồi kinh. Từ nay về sau nàng giống như con chim trong lồng, không còn một chút tự do.

Sợ về đến nhà, cha mẹ sẽ dùng thần sắc đau lòng mà lo lắng nhìn nàng, nhìn nàng mà không nói gì...

Là lúc mọi người trong thiên hạ đều vội vã trở về nhà, mà nàng có nhà nhưng không thể về, nhưng lại không có chỗ để đi.

Hắn như mở ra thiên la địa võng, chỉ chờ nàng tự động nhảy vào.

Nàng biết hắn sẽ không khinh địch buông tha dễ dàng, và sẽ không dễ dàng chết tâm. Hắn là Đế vương trẻ tuổi của Đông Thương quốc, tuy nhiên nàng vẫn phản cảm vị “Hoàng đế háo sắc”, có chuyện tình không đúng về hắn, cũng là nghe được từ chỗ cha nàng.

Nàng biết mấy năm qua hắn ả ả, vì muốn lật đổ Nhiếp chính vương – là thúc thúc của hắn – Long Cảnh Kỳ!

Ba năm trước nàng từng nghe hắn nói qua, mấy năm nay hắn chịu khổ sở, chịu hành hạ.

Nhưng lúc đó nàng chỉ cho rằng hắn là một công tử con nhà giàu nào đó mà thôi.

Chương : Lý Ly giáo hoạt như hồ ly.

Một người chấp nhận kiên trì, bền bỉ, làm sao lại là người dễ dàng thỏa hiệp đây?

Nàng có thể đoán được, hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để bức nàng rơi vào cạm bẫy của hắn.

Buộc nàng lần nữa tự động yêu thương, nhưng nhớ !

Cho dù nàng muốn chạy trốn cũng không thể trốn.

Cả thiên hạ này đều là đất Vua, những nơi giáp ranh thì thuộc là Vương thần, thủ đô Đông Thương quốc này là thiên hạ của hắn, nàng có khả năng trốn đi chỗ nào.

Khoe môi quét xuống nụ cười chua xót làm người khác cũng đau lòng theo, đáy mắt Diệp Mộ Liễu rất nhanh quét xuống tự giễu.

Đi theo sau Tống Vô Khuyết đến cạnh bàn rượu lại bất ngờ chống lại một đôi mắt đen sáng.

Đôi mắt đen sáng rực như kim cương, cho dù chủ nhân đôi mắt ấy đã dùng sự ôn hòa che mắt ánh sáng ả chứa nhiệt độ và khí thế trong mắt nhưng vẫn làm cho lòng người sợ hãi như cũ.

Nam tử này, hắn là ai vậy?

Tại sao lại xuất hiện ở huyện Thanh giang?

Diệp Mộ Liễu gần như chắc chắn nam tử áo tím này không phải là người ở huyện Thanh giang. Nếu ở huyện Thanh giang có người như người này, chỉ sợ

đã chấn động toàn huyện, phụ nữ và trẻ em đều biết.

So với Tống Vô Khuyết từ lâu đã nổi tiếng ở huyện Thanh giang mà nói thì nam tử áo tím này dù ngoại hình hay khí chất, khí thế quanh người đều cao hơn một chút.

Hắn so với Lý Ngọc thì tương đương nhau mà thôi.

Thậm chí ở phương diện nào đó mà nói hắn vẫn nhỉnh hơn một chút.

Nếu dùng một loại động vật để hình dung hai người này thì Lý Ngọc giống như con hươu thuần hóa, tao nhã mà cao quý. Con nam tử này lại giống như hổ lý, giáo hoạt không để lại dấu vết gì.

Đương nhiên đó là mọi người cảm giác khi bọn họ ở trạng thái yên tĩnh. Tuy chưa tiếp xúc qua, nhưng Diệp Mộ Liễu có thể chắc chắn nếu hai nam tử này bùng nổ mà nói, nhất định sẽ giống như con báo săn, nguy hiểm mà tràn đầy sức mạnh...

“Vị này là bằng hữu của ta, Lý Ly Lý công tử.”

(Hắn là nam phụ chính lên sân, lại họ Lý ??? chẹp chẹp, hóng nào bà con ơi!!!)

Giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Tống Vô Khuyết dịu dàng cười, chủ động giới thiệu.

Thân thể Diệp Mộ Liễu cứng đờ, sắc mặt nhất thời không được tự nhiên, giống như bí mật trong lòng bị người nhòm ngó, làm cho nàng thẹn quá hóa giận vậy...

Miệng lại bình tĩnh nói một câu:

“Lý công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hình như Diệp tiểu thư có thành kiến với ta?

Ba chữ “Lý công tử” thoát ra lúc đó Diệp Mộ Liễu mới nhận ra nam tử này cũng họ Lý.

Trong lòng như bị kim châm, bỗng dưng đau xót.

Trong đầu Diệp Mộ Liễu bỗng hiện ra ba chữ “Khéo như vậy?”

Nghĩ lại mà thấy không thoải mái. Sao trên đời này có nhiều họ Lý như vậy, một lúc gặp phải hai người cũng chẳng có gì lạ. Chỉ là trong lòng nàng có khúc mắc, cho nên mới cảm thấy trùng hợp như vậy mà thôi.

Huống chi, “Lý” kia là Lý giả, “Lý” này mới là Lý thật.

(Lý trước là Lý Ngọc, Lý sau là Lý Ly)

Nhưng chuyện đó thì như thế nào? Ít nhất giờ phút này, Diệp Mộ Liễu nàng không muốn nghe đến ba chữ Lý công tử nữa. Phàm là những thứ liên quan đến Lý Ngọc, nàng hận không thể tránh xa ra.

Huống hồ, vị Lý công tử đối diện này, giáo hoạt làm cho nàng không thể có hảo cảm.

Biết rõ đây là giận chó đánh mèo, gương mặt Diệp Mộ Liễu thoáng cười, dần dần chìm xuống.

Thu hết thần sắc của nàng vào đây mắt, Lý Ly không dấu vết cười cười, con ngươi đen bóng che giấu vẻ xa cách khó dò.

Khóe môi quết xuống nụ cười nhạt, lại như một đoá hoa đào nở rộ, trong bóng đêm mờ mịt, làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

“Hình như Diệp tiểu thư có thành kiến đối với ta?”

Âm thanh của hắn trầm thấp lười biếng, giọng điệu chìm thấp ở trong quán rượu yên tĩnh như quảng xuống tầng đá lớn, sóng biển ngập trời.

Trái tim Diệp Mộ Liễu đột nhiên đập lỡ một nhịp, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Nàng biết cặp mắt kia có thể nhìn thấu lòng người, lại không nghĩ rằng hấn không kiêng nể gì, trực tiếp nói ra kiêng kị trong lòng nàng, không giữ cho đôi phương chút tình cảm và con đường sống.

Tên Lý Ly này, rốt cuộc tâm tư của hấn là gì?

“Lý công tử nói đùa, người và ta không quen biết nhau, cũng chưa từng gặp mặt, ta vì sao lại có thành kiến với người đây?”

Tránh đi đôi mắt sáng quắc như lửa của hấn, Diệp Mộ Liễu hít một hơi thật sâu, che đậy sự rung động trong hàng lông mi dài.

“Đây cũng là điều mà Lý mỗ không hiểu.”

Nghe vậy, bên trong đôi mắt của hấn thâm trầm gọn sóng, khóe mắt lóe lên ý cười, đôi môi nhếch lên thành một đường tạo thành nụ cười thâm thúy.

“Lý mỗ không hề nghĩ muốn mạo phạm giai nhân.”

Nhìn ánh mắt khiêu khích của hấn, trong lòng Diệp Mộ Liễu hơi trầm xuống. Phải trả lời hấn như thế nào mới có thể hóa giải cuộc phân tranh vô hình này đây?

Chung quy, lúc trước người ta mới giải vây cho nàng, lúc này nàng lại trở mặt vô tình cùng người ta xung đột rồi!

Trong lòng Diệp Mộ Liễu oán thầm, một bên an ủi chính mình, cho là xem phân lượng của Tổng Vô Khuyết, là người đại nhân đại lượng nên mới không cùng Lý Ly so đo.

Nghĩ vậy, khóe môi Diệp Mộ Liễu miễn cưỡng cười cười, rũ mắt rất không tình nguyện nói:

“Ta nghĩ chắc Lý công tử hiểu lầm, ta không có chút thành kiến nào với công tử. Có lẽ là do tâm tình Mộ Liễu không tốt, cho nên mới để cho Lý công tử suy nghĩ nhiều...”

“A... phải vậy không?”

Lý Ly nâng ly rượu, đưa tới bên môi nhấp nhẹ một chút, động tác tao nhã, càng làm nổi bật khí thế đẹp đẽ quý giá trời cho. Ngón tay hấn thon dài nhẹ nhàng đặt trên bàn trúc, hàng lông mi như chiếc quạt che đi ánh sáng khó lường trong mắt hấn.

“Vậy là tốt rồi, Lý mỗ còn nghĩ rằng chính mình mạo phạm giai nhân đây.”

“Như thế nào?”

Hắn không thể một tay bóp chết cái tên cố làm ra vẻ huyền bí, bí ẩn này mới được, gương mặt Diệp Mộ Liễu lại tươi cười như hoa nở.

“Đều nói nhất túy giải thiên sầu. Nếu tâm tình Diệp tiểu thư không tốt, không bằng chúng ta cùng uống 300 chén như thế nào?”

Có lẽ nhận ra không khí có chút lúng túng, Tổng Vô Khuyết cười, giơ chén lên, ý định cứu vãn không khí lạ lùng này.

“Đều nói rượu gặp tri kỉ ngàn chén cũng không đủ, ta thấy tư thái uống rượu vừa rồi của Diệp tiểu thư, cũng xem như sáng khoái, vừa hợp tính tình Tổng mỗ. Nếu Diệp tiểu thư không ghét bỏ Tổng mỗ là người thô thiển mà nói, không ngại cho Tổng Mỗ và Lý huynh một cơ hội, cùng Diệp tiểu thư kết giao bằng hữu.”

Thấy hấn nói hết sức chân thành, mà ánh mắt lại hết sức thân nhiên, Diệp Mộ Liễu thật không thể cự tuyệt, đành phải tiếp nhận ly rượu mà Tổng Vô Khuyết đưa qua, nhếch môi cười nhạt:

“Gặp gỡ tức là có duyên, nếu đã như thế, vậy để Mộ Liễu kính hai vị công tử một ly vậy.”

Chén rượu uống xong, không khí giương cung bạt kiếm mới được cứu vãn không ít. Nhưng mà lúc này lại không tìm được đề tài, trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bô Đào mỹ tửu dạ quang bôi –(Rượu nho đen)

“Rượu này mùi vị mát lạnh, dư vị vô cùng, hình như không giống rượu ủ hoa quế hoa lê ta vừa mới uống?”

Nhìn ly rượu có màu vàng xanh nhạt, chất lỏng lóng lánh trong suốt, Diệp Mộ Liễu không nói gì thêm.

“Tất nhiên là không giống, đây là rượu Trúc Diệp Thanh, nguyên liệu phần lớn là thuốc, đương quy, trần bì, cây mộc hương, linh lăng hương, công đỉnh hương, cây tử đàn và hơn mười loại thuốc Đông y, lại có mây xanh nhạt, lá trúc, đường phèn ngâm mà thành. Hương thơm nồng đậm, dư vị lâu dài. Tuy nhìn qua rất bình thường nhưng là hàng cao cấp.

Giống như biết Diệp Mộ Liễu hiểu kì, Tống Vô Khuyết lập tức nói tiếp, chỉ có Lý Ly ở một bên dùng ngón tay cái và ngón trỏ thò dài sờ cảm, đôi mày nhíu lại, như lâm vào suy nghĩ.

Đôi con ngươi mênh mông sương khói, ánh mắt không hề che giấu, không giận dữ cũng không vui mừng. Chỉ liếc mắt một cái, lại giống như không thể chạm tới...

Không biết có phải do Diệp Mộ Liễu gặp ảo giác hay là do ánh trắng mờ mịt, giờ phút này, nàng cảm thấy giữa trán của Lý Ly mang theo thần sắc mệt mỏi như có như không..

“Nói đến rượu, năm đó Lý Mộ có từng may mắn đến Tây Vực, gặp một đặc sản ở đó – “rượu Bồ Đào - Rượu nho” Màu sắc rượu này giống như Hồng Bảo thạch, đỏ thẫm long lánh. Mùi vị mới lạ, vị cùng với rượu ở Trung Nguyên khác nhau một trời một vực.”

Giống như nhìn ra Diệp Mộ Liễu đang nhìn lên, môi mỏng của Lý Ly nhếch lên, nhẹ nhàng nhấp máy.

“Rượu này có được viết thành thơ “Bồ Đào Mỹ tửu Dạ Quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi. Túy nga sa tràng quân mạc tiếu, cớ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”

Tạm hiểu: ngon như rượu nho đen, uống rượu nghe đàn tỳ bà thôi thúc. Say nằm trên chiến trường, xưa nay chinh chiến mấy người trở về.”

“Rượu ngon, thơ cũng hay. Nghe Lý huynh nói vậy, ta đúng là hận không thể ngay lập tức bay tới Tây Vực thưởng thức một lần mới được.”

Nghe vậy, Tống Vô Khuyết cười sang sảng, nâng chén lên ý bảo hai người mới bắt đầu uống cạn ly rượu.

Diệp Mộ Liễu bị Tây Vực trong miệng Lý Ly hấp dẫn, vì thế cười hỏi:

“Tây Vực là nơi nào? Cách Đông Thương quốc có xa không ? ”

Lý Ly nâng mắt thản nhiên nhìn nàng một cái, như bị sự chân thành trong mắt nàng làm cho rung động, lại chưa bao giờ thấy không thể dùng ánh mắt trào phúng và coi thường nhìn nàng, chỉ rừ mắt nói :

“Tây Vực ở Ngọc Môn quan, phía Tây Dương quan, trên đường phải đi qua một mảng sa mạc lớn mới có thể đến. ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Lý Ly cũng có chuyện xưa

“Sa mạc đó mênh mông rộng lớn, mặt đất bị bao phủ bởi đá sỏi, hầu như không có một ngọn cỏ. Nhưng mà đá sỏi bị gió cát ăn mòn nhiều năm, giữa trời xanh mây trắng, chúng mọc lên cùng với những cây dương xỉ lớn, có diện tích hết sức đồ sộ, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái, lại sinh ra cảm giác thể lương và hùng vĩ. ”

Theo lời giải thích trầm thấp mà thông thả của Lý Ly, Diệp Mộ Liễu như rơi bước vào một thế giới xa lạ, làm cho nàng muốn tiến vào thế giới đó.

“Là sa mạc sao ? Nó trông như thế nào ? ”

“Sa mạc là do cát vàng rộng lớn mênh mông tạo thành. Mặt trời lặn ở sa mạc hết sức đồ sộ và mỹ lệ. Nhưng nơi đó cũng là địa ngục chết chóc. Nếu không có đủ nguồn nước, người thậm chí không thể sống nổi mà đi hết mảnh hoang mạc đó. Nhớ năm đó ta thiếu chút nữa...”

Nói tới đây, Lý Ly dừng lại một chút, cảm ly rượu lên tay, đưa tới bên môi nhấp một chút. Bên trong con ngươi tĩnh lặng như nước, như có ánh sáng ẩn ẩn trong đó, sáng lạn làm cho người ta không dám nhìn gần.

Năm đó ?

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới hồi phục tinh thần, miệng nhẹ nhàng thì thầm như hiểu ra được gì đó. Ánh mắt không tìm được mà nhìn về phía sắc mặt mê mang, ánh mắt thâm thúy của nam tử.

Lúc này nàng mới ngạc nhiên phát hiện, nam tử giả hoạt như hồ ly này hình như chỉ hơn Tống Vô Khuyết vài tuổi. Tuy từ gương mặt không thể nhìn ra sự khác nhau nhiều, nhưng đôi mắt đen sâu không thấy đáy đó mang theo mấy phần mệt mỏi cùng tedium.

Cảm giác tang thương như ẩn như hiện đó tuyệt đối Tổng Vô Khuyết, thậm chí là Lý Ngọc cũng không thể so sánh.

Xem ra tên Lý Ly này cũng là người từng trải.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu nhìn không được mà sinh ra cảm giác hậm mộ. Cho dù như thế nào thì nam tử vẫn mạnh hơn con gái. Ít nhất bọn họ có thể giục ngựa đón gió, tung hoành trên sa trường, đề danh trên bảng vàng, bay thẳng tầng mây xanh, thỏa thích du ngoạn sơn thủy, vô câu vô thúc.

Mà con gái, từ nhỏ đã ở trong lồng chim, nhất định phải buộc chặt sinh mệnh của mình lên người nam tử.

Bất kể người gặp phải nam tử tốt hay xấu, một khi đã lập gia đình thì đời này của người đã định sẵn rồi, không thể nào thoát khỏi vận mệnh bị trói buộc.

Giống như nàng bây giờ, như cá trong chậu chim trong lồng, dù thế nào cũng không thoát khỏi bị vận mệnh trêu đùa...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Nàng chính là con điều trong tay Lý Ngọc.

Rượu vào cổ họng dần dần không còn tinh khiết và thơm nữa, bắt đầu cảm thấy hương vị chua xót.

Nghĩ tới vận mệnh nàng sắp phải thỏa hiệp, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy không cam lòng!

Từ lúc tức giận đẩy cửa chạy đi, đến khi từ từ tỉnh táo, nàng mới bị ai phát hiện, chính mình là con điều bị Lý Ngọc gắt gao nắm chặt trong tay.

Trừ khi hấn đồng ý buông tay, nếu không nàng vĩnh viễn đừng nghĩ đến tự do!

Trời đất bao la, nhưng không có chỗ cho nàng dung thân.

Chẳng lẽ ngoại trừ buồng thả ở quán rượu ngoại ô thì nàng không có chỗ nào để phát tiết nữa sao?

Chẳng lẽ nàng thật sự phải ngoan ngoãn trở về làm Hoàng hậu của hấn, làm con chim vàng oanh của hấn.

Không, cái này làm sao nàng chịu nổi...

Chưa nói đến vấn đề giữa bọn họ chưa giải quyết, nàng không thể nào tha thứ sự lừa gạt của hấn. Huống hồ, hậu cung của hấn, tam cung lục viện, 3000 mỹ nhân.

Chẳng lẽ muốn nàng đi lục đục với mấy đám oanh oanh yến yến đó để tranh giành tình cảm sao?

Chẳng lẽ muốn nàng vì giành được niềm vui của hấn, mà phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, về sau mai một tính cách thẳng thắn của mình sao?

Chẳng lẽ muốn nàng đêm dài ngồi đối diện cây nến đỏ, trong đầu điên cuồng tưởng tượng từng cảnh từng cô nương ngã vào trong ngực hấn uyển chuyển hầu hạ hấn?

Không, không được!

Nàng thật sự không thể chịu được, không thể chịu đựng được. Chỉ nhớ lại thôi nàng đã cảm thấy mình sắp điên rồi!

Nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh đó, nàng chỉ sợ sẽ buồn bực, không vui mà chết...

Lý Ngọc, chàng thật sự nhẫn tâm nhìn ta như vậy sao?

Chàng thật sự nhẫn tâm để cho ta uất ức như vậy sao?

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Diệp Mộ Liễu chảy xuống, trong mơ hồ nàng nghe thấy được âm thanh thân thiết của Tổng Vô Khuyết bên tai mình:

“Diệp tiểu thư, người sao vậy?”

“Nàng say!”

Diệp Mộ Liễu há mồm muốn nói lại phát hiện yết hầu của mình như bị người khác bóp chặt, không thể phát ra tiếng. Nàng có chút sốt ruột, liều mạng mở to mắt nhưng phát hiện mí mắt giống như bị ngọn núi lớn đè lấy.

Trong lúc bối rối, nàng nghe thấy âm thanh trầm thấp mà cảm xúc từ từ vang lên. Âm thanh đó mang theo sức mạnh có thể làm yên ổn lòng người, như trấn an được sự lo sợ không yên lòng của Diệp Mộ Liễu.

“Lần này phải làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta mang nàng trở về?”

Nhìn cô nương đang ngủ nhưng vẫn nhú mảy, Tống Vô Khuyết bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhìn về Lý Ly.

Chương 77: Tiếng tiêu làm bạn trong giấc mộng

“Không, ta không trở về! Ta không muốn trở về...”

Từ đáy lòng như phát ra tiếng gầm đầy giận dữ, Diệp Mộ Liễu phá tan sự kìm nén, nhưng thật ra Lý Ly và Tống Vô Khuyết nghe được lại như tiếng rên rỉ suy yếu.

“Không cần đưa ta trở về...”

Nhìn gương mặt Diệp Mộ Liễu tràn đầy nước mắt, con ngươi lạnh nhạt của Lý Ly quét xuống sắc tối không dễ phát hiện, một lúc sau mới xoay người đi đến phía trước cửa sổ bằng trúc.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, điểm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, nhếch môi cười nhẹ :

“Đêm nay không tôi! Tống Vô Khuyết, lâu rồi chúng ta không có nâng cốc nói chuyện, đối nguyệt hát vang rồi...”

“Chọn ngày không bằng trùng ngày, nếu không, chọn hôm nay đi!”

Tống Vô Khuyết đắm chiều nhìn cô nương đang đầu môi, ngủ say nhưng vẫn làm bầm nói chuyện. Lại lên tiếng phụ họa.

“Đã lâu chưa nghe tiếng tiêu của Lý huynh, tối hôm nay cảnh đẹp như vậy, không biết có thể cho Vô Khuyết no bụng sướng tai hay không?”

Lý Ly không trả lời, chỉ nhẹ nhàng liếc hắt một cái, từ bên hông rút ra một cây tiêu ngọc bích toàn thân màu xanh biếc, tản ra ánh sáng óng ánh nhuận.

Ánh trăng hình lưỡi liềm, gió đêm nhẹ nhàng nhộn nhạo, thổi bay mùi lá trúc thơm ngát vào bên trong quán rượu.

Tiếng tiêu quanh co khúc chiết, phiêu dật vang vọng bên tai Diệp Mộ Liễu.

Tiếng tiêu uyển chuyển, mang theo một chút tang thương, một chút cao ngạo, nhưng lại có chút như gần như xa.

Làm cho nàng như được tắm trong dòng nước xanh mát, ngẩng đầu là bầu trời xanh, phía dưới là đám cỏ xanh, còn có mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt quần quanh chớp mũi.

Khí tức yên ổn mà lạnh nhạt làm cho mí mắt nàng từ từ chùng xuống, chỉ một lúc sau đã lâm vào trong giấc mơ...

Lúc nàng tỉnh dậy bên tai truyền đến tiếng chim hót hết sức êm tai. Ngoài cửa sổ, mùi lá trúc dập dờn theo gió, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng trúc như đang ca hát.

Chân trời có một vòng mặt trời màu đỏ từ đường chân trời lộ ra, những tia nắng đẹp đến kinh người.

Cảnh tượng xinh đẹp mà xa lạ như vậy, làm cho Diệp Mộ Liễu theo bản năng nhú mảy.

Cảm giác sự đau đớn truyền đến, đầu nặng như đeo chì, đó là di chứng sau khi say rượu...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Người đi – nhà trống như giấc mộng

Sau khi hoảng hốt, Diệp Mộ Liễu nâng mắt đánh giá bốn phía. Bỗng nhiên phát hiện đêm qua mình ngủ trong quán rượu.

Chuyện cũ trong đầu từ từ hiện lên, bên cạnh không có một bóng người làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy toàn bộ chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng mà thôi!

Đang chìm trong mê man, đằng sau truyền đến giọng nói một người đàn ông:

“Cô nương, nguoi tỉnh rồi?”

Diệp Mộ Liễu nhìn lại, người này là ông chủ quán rượu, vẻ mặt ôn hòa và nụ cười thật thà phúc hậu, trong tay còn bung một cái chén gì đó.

“Đây là?”

Nhìn chén canh ông chủ đặt trước mặt mình, Diệp Mộ Liễu theo bản năng nhíu mày nhìn lại.

“Đây là do Tổng công tử dặn dò bảo ta mang cho cô canh giải rượu, cô nương thừa dịp canh còn nóng uống vào đi. Cảm giác say rượu ta đã trải qua, qua thật không dễ chịu.”

“Bọn họ đâu rồi?”

Cho đến phút này, Diệp Mộ Liễu mới có loại cảm giác chân thật, xác định chuyện tối hôm qua thật sự có xảy ra, mà không phải là phán đoán của nàng.

“Trước lúc nguoi tỉnh dậy một nén nhang, bọn họ đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

Sau khi gạt mình, Diệp Mộ Liễu thấy không sao cả chỉ ồ một tiếng.

Đi thì đi thôi, bắt quá cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, ra đường cũng là người dung mà thôi.

Chậm chạp một chút cũng phải rời đi rồi.

Đi sớm một chút càng tốt, tránh khỏi phải tiếp tục dây dưa. Cúi đầu uống chén canh giải rượu vừa nhiệt, Diệp Mộ Liễu không nói thêm gì nữa.

Thấy vậy, ông chủ quán rượu xoay người rời đi. Chỉ trong chốc lát lại bung một bàn thức ăn vào, trên bàn bày đầy cháo trắng, rau dưa, cùng với bánh bao hấp nóng hổi.

“Cô nương ăn gì đi, tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy không ăn thì dạ dày sẽ khó chịu.”

“Làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy?”

Nhìn bàn thức ăn tinh xảo và bánh bao hấp mùi thơm nức mũi, Diệp Mộ Liễu có chút do dự.

“Còn nữa ông chủ, nguoi cũng biết ta không có tiền để trả...”

“Cô nương yên tâm, những thứ này đều do hai vị công tử kia dặn dò ta làm cho nguoi, bọn họ đã thanh toán hết rồi.”

Thấy vậy, ông chủ quán rượu mỉm cười giải thích.

Thì ra là vậy.

Nghe thế, Diệp Mộ Liễu cũng không khách khí, cầm đũa gấp lên một chiếc bánh bao hấp, hưng hăng cắn.

“Xem ra Tổng Vô Khuyết là người không tệ!”

Vừa ăn bánh bao hấp, Diệp Mộ Liễu vừa gật đầu khen.

“Cô nương, ta nghĩ cô sai rồi, những thứ này là vị Lý công tử kia bảo ta chuẩn bị giúp nguoi.”

Nghe vậy, ông chủ quán rượu lại vội vàng giải thích.

Hả? Là hấn sao!

Trước mắt hiện lên dung mạo tuyệt thế, cùng với đôi con nguoi thâm thúy, khó dò.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu thoáng qua một tia kinh ngạc.

Làm sao lại là hấn?

Nhưng Lý Ly, nguoi như thế nào cũng không giống người như vậy...

Ăn xong điểm tâm, Diệp Mộ Liễu cười cười cáo từ ông chủ quán rượu, sau đó một mình ở ngoài thành suy nghĩ, không biết cuối cùng nên đi đâu...

Cứ đi lung tung bên ngoài cả ngày, cho đến khi mặt trời khuất núi, sắc trời dần tối.

Bụng nàng đói đến da bụng đụng da lưng rồi, lúc này Diệp Mộ Liễu mệt mỏi đứng dậy, chuẩn bị trở về phủ.

Nói gì đi nữa, dù nàng không giải thích nhưng ít nhất cũng phải về nhà cho cha mẹ câu trả lời thỏa đáng chứ ?

Nếu không, chẳng phải sẽ khiến cho cha mẹ trong nhà lo lắng gần chết.

Huống chi cả người nàng không một xu dính túi, nếu cứ đi bên ngoài như vậy, chỉ có chịu đói mà thôi !

Cho nên,Diệp Mộ Liễu quyết định len lén trở về nhà. Trước là báo bình an cho cha mẹ, sau đó xin tiền cha mẹ, đi du lịch giang hồ.

Một ngày suy nghĩ, làm cho Diệp Mộ Liễu hiểu ra. Nàng không thể nào quy hàng trong tay Lý Ngọc.

Tình yêu cho đến nay phải ngang hàng mới có thể vĩnh cửu.

Nếu giữa bọn họ lúc bắt đầu là hấn được lợi thế, mà nàng lần nữa khuất phục mà nói, đoạn tình cảm này nàng không chiến mà bại !

Diệp Mộ Liễu nàng làm sao có thể dễ dàng là người nhận thua như vậy được ?

Cho nên Lý Ngọc, ta chỉ sợ sẽ không như chàng mong muốn, làm một Hoàng hậu ngoan ngoãn nghe lời rồi...

Cuộc đua tình yêu này vừa mới bắt đầu, không thể biết được hươu về tay ai, không thể đoán trước được điều gì. Lý Ngọc, chàng chờ tiếp chiêu đi.

Đợi bóng đêm kéo xuống, Diệp Mộ Liễu mới lặng lẽ bước vào tiểu viện ngói xanh của mình.

Dọc đường đi nàng hết sức cảnh giác, không muốn bị Lý Ngọc thiết hạ mai phục bắt được.

Sau đó một được đi tới căn phòng yên tĩnh có chút dọa người...

Yên tĩnh khác thường như vậy làm cho Diệp Mộ Liễu sinh lòng cảnh giác, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Lý Ngọc đang giờ trò gì ?

Không lẽ muốn cùng nàng chơi vườn không nhà trống hay sao ?

Từ Hợp viện bình thường nào nhiệt, giờ phút này lại yên tĩnh giống như có thể nghe được tiếng tim Diệp Mộ Liễu đập rộn ràng.

Cái sân to như vậy, ngoại trừ trong phòng có một ánh nến mờ nhạt còn lại không có một chút ánh sáng...

Diệp Mộ Liễu cẩn thận nghe ngóng thật lâu, khi xác định không có người canh gác, trái tim thấp thỏm mới thả lỏng.

Một lát sau, trong đầu lại nảy ra ý nghĩ đáng sợ.

Không lẽ...

Ý nghĩ mới xuất hiện, lại bị Diệp Mộ Liễu đột nhiên lắc lắc đầu, ép suy nghĩ trở về.

Không, sẽ không !

Lý Ngọc sẽ không làm như vậy. Mặc dù hấn lừa gạt nàng, nhưng hấn vẫn một mực thăm dò nàng.

Nhưng trong lòng nàng biết, trong lòng hấn nhất định có nàng. Nếu không, hấn đã không muốn nàng làm Hoàng hậu của hấn.

Nếu không, nhân duyên ngắn ngủi ba năm trước hấn sẽ không đem ngọc bội “Phượng Cửu Thiên” tượng trưng cho thân phận Hoàng hậu đưa cho angnf.

Có lẽ ban đầu nàng không biết tầm quan trọng của miếng ngọc bội đó, cho rằng nó chỉ đơn thuần là vật đính ước của những đôi yêu nhau.

Nhưng khi nàng nghe tiếng thét của Du Bạch, cùng ánh mắt nghiền ngẫm lúc đó, nếu nàng còn không hiểu thì nàng đúng là cực kì ngu ngốc rồi.

Miếng “Phượng Cửu Thiên” này cùng với miếng ngọc bội hình rồng trên người hấn là một đôi sao ?

Đại biểu cho Hoàng quyền chí cao vô thượng của Đế Hậu.

Khó trách ngày đó ở trên đường cái hấn có thể kiên định nói không thể làm.

Hiện tại nhớ tới, lúc ấy nàng đem ngọc bội ném cho Du Bạch, sắc mặt hấn lại khó coi như vậy. Trong mắt hiện lên sương mù, cùng với tận sâu đáy lòng là sự thất vọng sâu sắc.

Lý Ngọc hấn, sẽ không vì vậy mà oán giận, đem chuyện đáp ứng nàng ném thẳng chín tầng mây rồi chứ.

Nghĩ vậy, sự bất an trong lòng Diệp Mộ Liễu dâng lên mấy phần. Thi triển khinh công, rất nhanh lướt qua phòng, từ nóc phòng khách lấy ra một mảnh ngói, xuyên qua khe hở nhìn lại.

Trong phòng trống không, ngoại trừ bóng dáng nhỏ gầy thì không có một người. trong lòng Diệp Mộ Liễu lập tức trầm xuống...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Diệp lão gia bị uy hiếp

Một một giây suy nghĩ, Diệp Mộ Liễu không chút do dự nhảy xuống nóc nhà.

“Tiểu thư, rốt cuộc người cũng trở lại...”

Thấy Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào như thấy được cứu tinh, khiến cho lòng Diệp Mộ Liễu đột nhiên trầm xuống.

Chẳng lẽ... sự việc đã phát triển đến tình huống như vậy rồi sao?

“Cha và mẹ ta đâu?”

Không kịp suy nghĩ nhiều, Diệp Mộ Liễu mở miệng hỏi.

“Tiểu thư, lão gia và phu nhân đã đi rồi.”

Sợ hãi nhìn thoáng qua Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào muốn nói lại thôi.

“Đi rồi? Đi khi nào? Đi đâu?”

Hồ hấp trong nháy mắt ngưng trệ, trong đầu Diệp Mộ Liễu như có thứ gì đó lóe lên, lại biến mất làm cho nàng không bắt được.

“Đi kinh thành, sang hôm nay đợi mãi không thấy người đến, lão gia với phu nhân đã đi rồi...”

Bất đắc dĩ đi rồi...

Mấy chữ này như châm, đâm vào trái tim Diệp Mộ Liễu.

Lý Ngọc, người quá đáng rồi!

“Nói như vậy, cha và mẹ bị hấn mang đi rồi hả?”

Âm thanh của Diệp Mộ Liễu nhất thời lạnh xuống, giống như mùa đông khắc nghiệt, làm cho Xuân Đào mùa hè chói chang nhưng cũng cảm thấy ớn lạnh.

“Hấn?”

Trong nháy mắt Xuân Đào dờ dẫm, đợi nàng quay người lại, vội vàng nhú mày hỏi:

“Tiểu thư nói cô gia ... là Hoàng thượng sao? Không, tiểu thư hiểu lầm, lão gia và phu nhân không phải bị Hoàng thượng ép buộc mang đi.”

“Không phải bị ép buộc mang đi? Vậy là cha mẹ tự nguyện hay sao?”

Nghe vậy Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhú mày nói.

“Có thể nói như vậy.”

Nhìn bộ sáng bán tín bán nghi của Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào không chút do dự trả lời.

“Lão gia được Hoàng thượng thăng chức đến làm quan ở kinh thành.”

“Àm”

Xuân Đào chưa nói xong, Diệp Mộ Liễu nắm tay đắm vào bàn.

“Đáng giận, rõ ràng là Lý Ngọc biến thành giam lỏng rồi.”

“Nhưng mà... tiểu thư, ta thấy rõ, Lão gia và Hoàng thượng sau một thời gian dài nói chuyện với nhau, đã chủ động đồng ý tới kinh thành. Ta thấy thái lão gia không có chút nào miễn cưỡng, mà Hoàng thượng đối với lão gia cũng hết sức cung kính.”

“Nha đầu ngốc, ngươi vẫn không hiểu sao? Nhất định là hấn dùng ta làm vật uy hiếp cha, mới để cho cha phải thỏa hiệp với hấn.”

Chương 80 : Hoàng hậu của Trẫm vĩnh viễn chỉ có thể là nàng!

Khỏe môi Diệp Mộ Liễu ním thành một đường, đáy mắt tối tăm trước ánh nến mờ nhạt có phần u ám.

Cái này còn nhìn thì còn cái nào không thể nhìn!

Lý Ngọc, ngươi quá đáng rồi

“Tiểu thư, ra nghĩ người hiểu lầm Hoàng thượng rồi... Ta nghe phu nhân nói, sau khi người đi, Thái hậu rất tức giận, nói người mạo phạm Long uy, dĩ hạ phạm thượng, muốn đem cả Diệp gia tịch thu tài sản chém đầu.”

“Là Hoàng thượng một mình gánh chịu, nói chính mình lừa gạt trước nên người tức giận là đúng. Hoàng thượng còn nói hấn đã dùng thân phận Lý Ngọc nói chuyện với người thì sẽ không truy cứu bất cứ hành vi nào của người, nếu không lại nói không giữ lời!”

“Quang minh chính đại!”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, theo bản năng lắc đầu phản bác.

“Tiểu thư người không biết, bộ dáng tức giận lúc ấy của Thái hậu. Nàng nói trên đời này ngay cả nàng cũng chưa có người dám đánh Hoàng thượng. Người lại đại nghịch bất đạo. Thái hậu nói, không truy cứu người cũng được nhưng sẽ không tiếp tục để cho người làm Hoàng hậu. Nhưng Hoàng thượng nói, Hoàng hậu của hấn vĩnh viễn cũng chỉ có thể là người!”

Thấy Diệp Mộ Liễu ním môi không nói một lời, đáy mắt có chút rung động, Xuân Đào tiếp tục nói:

“Tiểu thư, người cũng biết cái tát hôm qua của người thiếu chút nữa gây ra bao nhiêu tai họa không? Hoàng thượng suốt chút nữa trở mặt với Thái hậu rồi. Người cũng biết, người cả đêm qua không về, Hoàng thượng lo lắng như thế nào không? Hấn cả đêm không ngủ, sáng sớm nọ tỳ thấy hai mắt hấn đều đỏ...”

“Làm bộ làm tịch mà thôi...”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót nhưng miệng lại không thua kém chút nào.

“Một khi đã như vậy, vì sao hấn lại gấp gấp đi như vậy? Lại còn muốn giam lỏng cha mẹ ta bên cạnh hấn?”

“Hoàng thượng vô định chờ người trở lại nhưng đêm qua ở kinh thành có ngựa giục chạy đến gấp gấp, Hoàng thượng sau khi nhận được tin báo sắc mặt hết sức khó coi, cho nên mới gấp gấp rồi đi...”

Thấy Diệp Mộ Liễu nhất định không chịu tha thứ cho Lý Ngọc, Xuân Đào thở dài một hơi, nhỏ nhẹ nói:

“Tiểu thư, tội gì ngươi phải như vậy? Nhớ ngày đó người khổ cực đợi cô nương. Hiện tại khó khăn lắm mới chờ được hấn đến đây, làm sao còn phải chịu khổ như vậy?”

“Xuân Đào, ngươi không hiểu...”

Nhắm hai hàng lông mi dài, che lại vẻ đau xót chột lóe trong mắt, âm thanh của Diệp Mộ Liễu mang theo mấy phần mâu thuẫn khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Xin cho ta cơ hội lần nữa!

Xuân Đào tất nhiên sẽ không hiểu được.

Trong mắt nàng, tuy Hoàng thượng lừa gạt tiểu thư của nàng cũng không thể xme là sai lầm lớn.

Theo ý nàng, Hoàng thượng ba năm rồi có thể quay trở lại thực hiện lời hứa, có thể loại bỏ muôn vàn khó khăn phong tiểu thư làm Hoàng hậu đã là chuyện cực kì đáng quý rồi.

Diệp Mộ Liễu biết, người nghĩ như vậy không chỉ một mình Xuân Đào. Có lẽ, toàn bộ mọi người trong thiên hạ đều nghĩ ta là người không biết tốt xấu, không biết chừng mực.

Nhưng nàng biết, nếu hiện tại nàng uất ức lòng mình, khuất phục trước quyền thế cùng bức bách của Lý Ngọc, cả đời này nàng sẽ không vui vẻ.

Cho nên, nàng nhìn Xuân Đào một cái, rũ mắt thờ dài:

“Xuân Đào, ngươi không hiểu...”

Xuân Đào cũng thờ dài một tiếng, đưa cho nàng một phong giấy trắng.

“Đây là Hoàng thượng để lại cho tiểu thư.”

Lúc gỡ ra phong thư, Diệp Mộ Liễu mới phát hiện bản thân không thể lạnh nhạt được nữa. Bởi vì, tay nàng hơi run rẩy.

Nét chữ nhỏ cứng rắn, phong cách viết sắc bén, khí khái độ uẩn, là bút tích quen thuộc với Diệp Mộ Liễu, giống như Lý Ngọc, nhìn thì dịu dàng nhưng thật ra lại khí khái sắc bén...

Liều Nhi ta yêu:

Lúc nàng đọc được phong thư này, ta đã lên đường tới kinh thành rồi.

Vốn định tìm nàng, giải thích rõ ràng với nàng, cầu xin nàng tha thứ, lại mang theo nàng cùng vào kinh thành. Nhưng mà trong kinh thành xuất hiện chuyện tình cấp bách, cho nên ta không thể đợi nàng được rồi!

Ta biết nàng hận ta, oán ta. Ta cũng biết bây giờ ta sai rồi!

Ta không nghĩ sẽ giải thích gì thêm, bởi vì chuyện phát sinh không thể nào thay đổi được. Nhưng mà Liều Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta yêu nàng bằng cái trái tim, ba năm như một ngày, chưa hề thay đổi! (sự thật ời má ơi)

Cho nên, có thể cho ta một cơ hội nữa được không? Để cho ta dùng quãng đời còn lại của mình tới bồi thường cho nàng!

Liều Nhi, hãy tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không tổn thương nàng, phụ nàng, làm cho nàng khổ sở!

Ta biết, vào lúc này muốn nàng tha thứ cho ta là không có khả năng. Nhưng mà ta nguyện ý chờ, chờ đến lúc nàng hồi tâm chuyển ý mới thôi.

Túi tiền nàng cho ta, ta đã mang đi rồi. Ta để lại đủ tiền cho nàng ở chỗ Xuân Đào. Nếu nàng muốn xông đến giang hồ cũng được, nàng muốn đóng cửa yên tĩnh suy nghĩ cũng được. Nhưng số tiền này, có thể đủ cho nàng dùng đến lúc cần.

Liều Nhi, vị trí Hoàng hậu của Trẫm, vĩnh viễn sẽ vì nàng mà lưu lại...

(Vừa xem tập bố mẹ Naruto chết, vừa edit đến đoạn bức thư, may mà nửa đêm không thi cả ngày nẫu ruột. Có ai xem Naruto với Dung Cánh ko ^ _ ^)

Chương 82: Diệp Mộ Liễu đến kinh thành

Diệp Mộ Liễu không thể không thừa nhận, lúc này, nàng thật sự rung động rồi.

Lúc hắn nói “Nàng nếu muốn bước chân vào giang hồ” là lúc, vùng đất lạnh giá trong lòng nàng có một kẽ hở, bị một dòng nước ấm từ từ ăn mòn...

Lý Ngọc, cảm ơn chàng. Cảm ơn chàng vì cuối cùng cũng không dùng quyền thế trong tay bức bách ta!

“Xuân Đào, giúp ta thu dọn quần áo đi.”

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

Xuân Đào ở một bên trả lời, đáy mắt hiện lên sự thân thiết.

“Lên kinh thành!”

“Thật tốt quá, tiểu thư. Rốt cuộc người cũng nghĩ thông suốt rồi.”

Nghe vậy, Xuân Đào tươi cười rạng rỡ.

“Nếu Hoàng thượng biết được tin này nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Ai nói ta đến Kinh thành tìm hắc hã?”

Xuân Đào trợn mắt liếc một cái, trong mắt Diệp Mộ Liễu lóe ra thâm quang, trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

“Có một số việc trốn tránh cuối cùng cũng không phải là biện pháp giải quyết, huống chi cha mẹ ta vẫn ở kinh thành. Nếu ta không thể xác định bọn họ an toàn, ngại sao ta làm sao có thể bước chân vào giang hồ?”

“Vậy sao? Tiểu thư người xác định người thật sự nghĩ như vậy sao?”

Thấy vaaty, Xuân Đào thề lưỡi, trêu chọc không cho là đúng.

“Được đấy, nha đầu chết tiệt kia. Lá gan ngại càng ngày càng lớn, cứ nhiên dám cười nhạo ta.”

Diệp Mộ Liễu giả vờ muốn đánh, Xuân Đào vội vàng cười, tránh khỏi người nàng.

“Ôi, đúng rồi tiểu thư, đột nhiên ta nhớ ra còn chưa giúp người thu thập hành lý. Ta đi đây...”

Xuân Đào như làn khói chạy nhanh ra ngoài, tươi cười trên mặt Diệp Mộ Liễu dần dần phai nhạt...

Ngày thứ hai (ngày kế tiếp ấy), tạm biệt Xuân Đào, Diệp Mộ Liễu bắt đầu hành trình lên kinh.

Xuân Đào muốn kiên trì đi theo nàng lên kinh thành, nhưng lại bị lời nói dụ dỗ của Diệp Mộ Liễu cự tuyệt. Lần tới kinh thành này, nàng còn chưa biết tương lai như thế nào, làm sao có thể liên lụy tới Xuân Đào được.”

Bởi vì một cô nương một mình lên đường cực kì bất tiện. Diệp Mộ Liễu đành giả nam trang cho thuận tiện. Một đường quắt roi thúc ngựa chạy tới kinh thành.

Ngày hôm đó bởi vì chạy đi không thể dừng chân ở trấn nhỏ cho nên nàng đành dừng chân ở một vùng hoang vu, màn đêm buông xuống, trăng treo cạnh liễu.

Đây là một khách sạn nhỏ ở vùng hoang vu, dựa vào ngọn núi, đối mặt với hồ nước, kết cấu hai tầng bằng gỗ. Bởi vì ở vùng ngoại ô cho nên khách cũng không có nhiều. Đặc biệt nhất là một đội gánh hát mãi nghệ ở đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Diệp Mộ Liễu ở tại hắc điểm

Đám người này có hình dáng ấn tượng, nam tử thân hình cao lớn, nữ tử xinh đẹp đầy đặn, trang phục cùng với dân chúng Đông Thương quốc khác nhau một trời một vực, khiến cho Diệp Mộ Liễu không nhìn được mà nhìn thêm mấy lần.

Nam tử cầm đầu, dáng người cao ngất như tùng (cây tùng/thông ấy), ánh mắt sâu thẳm, làm cho người ta nhìn thấy lại biết hắc là lĩnh hồn của nhóm.

Thấy nam tử nhìn qua, Diệp Mộ Liễu gạt đầu cười, dời mắt đi.

Bởi vì đi đường mệt mỏi, Diệp Mộ Liễu cũng không có khẩu vị ăn uống, chỉ cần hai món ăn, vội vàng xúc, ăn mấy miếng cơm, nói chừng quày muốn thuê một gian phòng, được tiểu nhị dẫn đường trở về phòng.

Gian phòng đơn giản như lại được sắp xếp gọn gàng, còn có cả nhang hương trong lành, lúc đốt trong lò, lượn lờ ra làn khói xanh...

Diệp Mộ Liễu hít vào một hơi thật dài, tinh thần nhất thời buông lỏng, lập tức ngã nhào xuống giường, trong chốc lát lại ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng nghe được bên tai tiếng cười lưu manh không biết kiêng nể gì.

“Đại ca, cô bé lần này đáng vẻ không tệ, dáng người cũng nhỏ nhắn. Xem ra, chúng ta gặp được một cực phẩm!”

Chợt, một âm thanh cười khặc khặc bi ối lên tiếng:

“Ai nói không phải, tiểu tử ngại suýt chút nữa nhìn lầm, lại cho rằng nàng là nam tử, làm cho ca đây suýt chút nữa bỏ lỡ báu vật rồi.”

“Vẫn là đại ca lợi hại.”

Dứt lời, âm thanh tên lưu manh tiếp tục nói:

“Nếu không đại ca ngươi tới trước đi.”

“Nói nhảm, đương nhiên là ta trước rồi, không lẽ là ngươi trước sao?”

“Đại ca, ta không có ý đó. Ta chỉ thấy nữ tử mang kiếm, giống như có võ công, không phải tiểu đệ sợ lỡ may nàng tình dẫy thương tổn đến ngươi thôi... Cho nên ta nghĩ...”

“Ngừng, ngươi thông minh! Chuyện này ta đã chuẩn bị trước, ngươi không phát hiện mùi nhang kia sao? Ta nói cho ngươi biết, bên trong có bỏ hợp hoan tán mới xuất hiện trên giang hồ. Nghe nói, nữ tử trúng hợp hoan tán sẽ làm cho ngươi dục tiền tục tử...”

Âm thanh bi ối càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, dần dần đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu. Diệp Mộ Liễu ra sức mở mắt, mở mắt ra lại thấy gương mặt của tên có giọng nói bi ối phóng đại trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Diệp Mộ Liễu trúng hợp hoan tán

“Aaaa”

Một tiếng hét thật dài, Diệp Mộ Liễu hoảng sợ lêu lêu:

“Các ngươi là ai? Các ngươi muốn làm gì?”

“Chúng ta là ai ngươi không cần biết.”

Nam tử cầm đầu liếc mắt hứng thú nhìn bộ ngực lồ lộ của Diệp Mộ Liễu, háo sắc nói:

“Bây giờ chúng ta muốn làm gì không phải ngươi không biết chứ?”

“Vô sĩ.”

Diệp Mộ Liễu vùng vẫy muốn đứng dậy lại cảm thấy toàn thân không có sức lực, đôi má nóng bỏng, nóng dọ người.”

Bên trong thân thể như có một ngọn lửa thiêu đốt, đốt đến toàn thân nàng đau đớn, chỗ bụng dưới như có nham thạch nóng chảy, muốn phun trào, mà không tìm thấy miệng để phun ra...

“Các ngươi... các ngươi đã làm gì ta?”

“Chúng ta không làm gì ngươi, chúng ta chỉ cho một chút thuốc vào đồ ăn của ngươi, ở trong nhang hương cho thêm một chút thuốc, chỉ có vậy mà thôi.”

Nhìn sắc mặt Diệp Mộ Liễu ửng hồng, ánh mắt đầy sưng mù, nam tử cầm đầu không nhịn được mà nuốt từng ngụm nước miếng. Thuận thực còi quần áo của mình, nửa người trên lộ ra chỉ còn một cái quần.

“Tiểu mỹ nhân, để cho đại gia tới hầu hạ tốt cho ngươi đi.”

Dứt lời, nam tử tiến người lại, bắt đầu xé rách vạt áo trước ngực Diệp Mộ Liễu.

“Không cần, buông. Súc sinh, ngươi mau thả ta ra.”

Diệp Mộ Liễu ra sức vùng vẫy nhưng một chút sức lực cũng không có. Võ công và quyền cước trước đây lúc này đã biến mất không còn. Diệp Mộ Liễu nhắm mắt tuyệt vọng, như con thú lâm khốn đốn, nước nớc.

“Cút... cút ngay... Không được đụng vào ta... Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra...”

“Tiểu mỹ nhân đừng nóng vội, hiện tại ngươi ghét bỏ ta. Đợi đến lúc ngươi yêu thương nhưng nhớ rồi, ca ca ta sẽ đảm bảo làm cho ngươi dục tiền dục tử, không thể tách rời ta...”

Nam tử cúi đầu, “xoạc xoạc” xé rách vạt áo trước ngực Diệp Mộ Liễu lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, da thịt hết sức hoàn mỹ. Nam tử theo bản năng nuốt nước bọt, nhanh chóng cúi đầu hôn một cái trên gương mặt Diệp Mộ Liễu.

Một cảm giác nóng rát từ bụng dưới Diệp Mộ Liễu xông thẳng lên mặt nàng, sau đó lan ra toàn thân nàng.

Diệp Mộ Liễu cảm thấy cả người ngày càng nóng, thần trí ngày càng mù mờ không rõ. Nam tử trước mắt dần dần biến thành bộ dáng Lý Ngọc, làm cho nàng muốn đưa tay chạm đến...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mị được trộn thêm mê được.

“Lý Ngọc...”

Bàn tay ở trên mặt nàng, di động dưới cổ, như có ma lực làm cho đốm lửa trong cơ thể nàng cháy càng lớn hơn.

Diệp Mộ Liễu như nhớ tới ba năm trước lúc rơi xuống vách núi đen.

Đêm đó, Lý Ngọc dùng sự nhiệt tình của hân dân nàng vào thế giới nàng không biết. Hân mang theo nàng, đặt lên đỉnh phong cực hạn, mang theo nàng thăng hoa...

Mà hiện tại, cảm giác này như trở lại.

“Lý Ngọc, là chàng sao? Chàng quay về tìm ta sao ? ”

Diệp Mộ Liễu thì thảo nói nhỏ, rơi vào lỗ tai nam tử lại như đang rên rỉ.

Bụng dưới của hân nóng lên, như con hổ đói nhào lên, áp thân thể Diệp Mộ Liễu xuống dưới thân.

“Đại ca... người đàn bà này thật đậm đặc. Xem ra hợp hoan tán quả nhiên không giống bình thường. ”

Nam tử cúi đầu muốn hôn, phía sau lại truyền đến tiếng nuốt nước bọt của đồng bọn.

“Ngươi còn ở đây làm gì ? Không nhanh ra ngoài cho lão tử thông khí. ”

Nam tử cầm đầu quay đầu lại, hung hăng trừng mắt đồng bọn, ý nói hân đang phá hủy sự hưng phấn của mình.

“Ha ha, lão đại, đây là tầng hầm ngầm, đám mãi nghệ kia đã rời khỏi đây rất xa, làm gì có chuyện ? Ngươi lại... để cho ta quan sát hùng phong của Lão đại đi ! ”

“Cẩn thận...”

Nam tử nhú mày, lạnh lùng quát.

“Nếu phá hủy hưng phấn của lão tử, đợi cho ngươi đến canh đầu không có mà uống.”

“Ra ngoài thì ra ngoài, hung dữ làm cái gì...”

Đồng bọn than vãn xoay người rời đi. Thấy vậy, nam tử cầm đầu mới hồi phục tinh thần, bắt đầu xé rách y phục trên người Diệp Mộ Liễu.

“Àm...”

Một tiếng vật nặng nề rơi xuống đất, làm bùng tỉnh giấc mộng đẹp của nam tử.

Hân đen mặt như ong mày lạnh lùng quát:

“Trương Tam, ngươi muốn chết thì nói sớm với ta, ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

“Lão... lão đại...không... không phải...”

Âm thanh của Trương Tam hết sức kinh hoàng. Nam tử nhú mày nhìn lại, lại thấy hân nửa quỳ trên mặt đất, hoảng sợ nhìn cửa tầng hầm ngầm.

Theo ánh mắt của hân nhìn lại, một nam tử ngọc thụ lâm phong, toàn thân màu tím, tuấn mỹ như thiên thần, ánh mắt như ma quỷ xuất hiện trước mặt hân. Ánh mắt hân như lưỡi dao, như muốn xuyên thấu hân (chỉ lão mất nét kia nhá)

Chương 83: Không cần phá hỏng chuyện tốt của đại gia

“Thả nàng ra!”

Đường cong lạnh lùng trên gương mặt Lý Ly như được con dao chạm khắc, bờ môi mỏng vênh lên.

Lạnh nhạt liếc mắt nhìn nam tử một cái, ánh mắt của hắn như tảng băng ngàn năm, mỗi một tác đều lộ ra hàn khí.

Giống như lưỡi dao sắc bén được tuốt ra khỏi vỏ, phảng phất như muốn xuyên thủng hắn, làm cho lòng hắn cảm thấy lạnh lẽo.

“Ngươi là ai mà dám quản chuyện của lão tử?”

Lý Ly phát áp lực cường đại, làm cho nam tử liên tục cảm thấy ớn lạnh. Nhưng khi hắn nhìn thấy Lý Ly ở cửa, lá gan có lớn một chút.

“Thức thối nhanh lăn đi cho lão tử.”

“Ta nói lại lần nữa, buông nàng ra.”

Khóe môi quét xuống nụ cười khinh miệt, gương mặt Lý Ly có mấy phần không kiên nhẫn.

“Lão tử không đi thì như thế nào? Có bản lĩnh... Ngươi...”

Nam tử vừa nói, một bên cho đồng bọn một cái liếc mắt ra hiệu, thừa dịp Lý Ly chưa chuẩn bị, liên thủ đánh lên hắn.

Ai ngờ hắn chưa nói xong chữ “ngươi” đã thấy một bóng dáng như tên ròi khỏi cung phóng về phía hắn.

Một giây sau, ngân quang lướt qua, máu vẩy lên. Ngay sau đó, tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng!”

Thấy Lý Ly chỉ trong một chiêu đã làm chôn am tử mất mạng, sắc mặt tên đồng bọn nhất thời trắng bệch, không chút nghĩ ngợi dập đầu xin Lý Ly tha thứ.

“Ngươi tự phế kinh mạch tứ chi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Ánh mắt Lý Ly nhìn nữ tử mặt ửng hồng nằm trên giường, ánh mắt tràn đầy sương mù, kiều mị như hoa, theo bản năng nhú mày.

“Sao?”

Đồng bọn ngẩn ra, có chút chần chờ.

Tự phế kinh mạch, chẳng khác nào sau này trở thành người tàn phế, không bằng để cho hắn chết còn hơn.

“Đại gia tha cho tiểu nhân một mạng đi, tiểu nhân không dám nữa...”

Chưa để hắn nói xong, thân hình Lý Ly vừa động, một giây sau, chỉ nghe tiếng hét thảm thiết, ngân quang lướt qua, tên đồng bọn ngã xuống.

“Lý huynh, bên ngươi như thế nào?”

Cùng lúc đó, ngoài cửa truyền đến âm thanh lo lắng của Tống Vô Khuyết.

Lý Ly nhú mày kiểm, ánh mắt nhanh chóng quét qua da thịt trắng xanh trước ngực Diệp Mộ Liễu, ngay sau đó, hắn khẽ nhúc nhích thân thể, một chiếc áo khoác màu tím bọc lấy Diệp Mộ Liễu...

Chương 84: Không bằng Lý huynh hy sinh nhan sắc đi!

“Lý huynh, Diệp tiểu thư nàng làm sao vậy?”

Nhìn nữ tử trong lòng Lý Ly, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt quyến rũ, Tống Vô Khuyết nhú mày hỏi:

“Nàng trúng thuốc mê, còn cả mị dược...”

Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, xinh đẹp, thần trí mơ hồ. Con ngươi thâm thúy của Lý Ly lóe lên thần sắc phức tạp, nhanh đến nỗi Tống Vô Khuyết không kịp bắt lấy.

“Sao? Vậy phải làm thế nào mới tốt?”

Nghe vậy, Tống Vô Khuyết ngẩn ra, gương mặt lo lắng trùng trùng, đáy mắt hiện lên vẻ trêu đùa.

“Lý huynh, xem ra phải hy sinh nhan sắc của ngươi, làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi!”

“Bên kia ngươi xử lý như thế nào rồi?”

Thần nhiên liếc hắt một cái, trong mắt Lý Ly lạnh đi, trên gương mặt tuấn mỹ không có một chút cảm xúc. Chân không do dự bước ra ngoài.

“Đôi phó hắc điểm này. Tất cả tặc nhân hiện tại đều bị chúng ta bắt trời ở đại sảnh. Lần này ít nhiều nhờ có nhóm mồi nhệ, nếu không một mình ta có chút phiền toái.”

“Còn nhân chứng sống thì giao cho ngươi.”

Nhìn tặc nhân hôn mê nằm trên mặt đất, Lý Ly xoay người, không chút do dự rời đi.

“Ôi ôi ôi, Lý huynh, ngươi muốn đi đâu?”

(Đáng yêu quá không biết ai kia từng là người có duyên nhể ^_^)

Thấy Lý Ly không để cho mình xem trò hay, Tống Vô Khuyết thất vọng nhún vai, ngượng ngừng cười.

Khóe mắt hẹp dài của Lý Ly xé lên, bên trong con ngươi đen như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, khóe môi nhếch lên thành vòng cung mang theo mấy phần quỷ dị.

“Nếu ngươi cảm thấy rảnh rồi, ta cũng không ngại đem chuyện tốt trong người giao cho ngươi xử lý? Như thế nào? Đây là việc tốt đó...”

“Lý huynh, ngươi tha cho ta đi.”

Nghe vậy, Tống Vô Khuyết cười cười sờ lỗ mũi, vẻ mặt phần nộ.

“Đột nhiên ta nhớ tới có mấy vấn đề chưa hỏi tặc nhân.”

Không để ý tới hắt, Lý Ly ôm nữ tử trong lòng nhanh chóng đến bên chỗ hoang vu ngoài khách điểm.

Một trận gió lớn áp tới, làm cho Diệp Mộ Liễu đang mê muội bỗng dựng cả kinh, từ từ mở mắt ra.

Cổ nhiệt trong cơ thể vẫn mãnh liệt như cũ.

Diệp Mộ Liễu cảm thấy huyết dịch trong cơ thể đều sôi trào. Đưa mắt nhìn nam tử đang ôm mình, mày kiếm mũi tu, đôi môi khêu gợi mím thành một đường, hấp dẫn ánh mắt nàng..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lý Ly bị đùa giỡn

Khóe môi khêu gợi nhấp thành một đường, trên miêng môi nhàn nhạt nước, hấp dẫn ánh mắt của Diệp Mộ Liễu, như muốn tằm lún vào đó...

Hai tay ôm lấy cổ Lý Ly, ánh mắt Diệp Mộ Liễu dao động, tràn đầy mê hoặc.

Trong cơ thể khô nóng làm cho nàng cảm thấy bất an, ngón tay vương ra, xoa xoa môi mỏng của hắn, di động trên bờ môi xinh đẹp hoàn mỹ của hắn.

Diệp Mộ Liễu có thể nghe thấy âm thanh của chính mình khàn khàn mà vỡ tan:

“Thật đẹp..”

Nghe vậy, Lý Ly nheo mắt, sắc mặt khê thay đổi, con ngươi đen xinh đẹp có ánh sáng chột lóe.

“Nơi này... Nơi này... Còn có nơi này, tất cả đều xinh đẹp...”

Khôe môi Diệp Mộ Liễu nhếch lên, nở ra một lúm đồng tiền. Hành động vô tâm đó ở trong mắt Lý Ly lại đặc biệt quyến rũ, mà Diệp Mộ Liễu lại hoàn toàn không phát hiện được ngón tay của mình đang di động trên mặt của Lý Ly.

Cái trán trơn bóng, mày kiếm ngang dài chạm vào mái tóc, con ngươi đen xinh đẹp, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi... Mỗi chỗ nơi tay nàng chạm vào lại có một ngọn lửa nhỏ thiêu đốt làm cho gương mặt Lý Ly, trên da thịt trở nên nóng bỏng.

Ánh mắt tối lại, đáy mắt như có ánh sáng hiện lên, gương mặt bất động có chút gọn sóng vì xao động.

Diệp Mộ Liễu không nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn, chỉ dấu môi, thì thầm nói:

“Ôi, thật không công bằng, vì sao người nam tử như ngươi lại có bộ dáng đẹp như vậy hả?”

Dứt lời, nàng vươn hai tay, cố gắng chống đỡ đứng dậy, nghi ngờ chỉ chỉ vào đôi môi mỏng của hắn, nhúu mày nói:

“Nơi này chắc là hương vị rất tốt, không bằng cho ta nếm thử...”

Lời nói vừa dứt, đôi môi phần nộn của nàng đã dán lên môi mỏng của hắn, sau đó nhanh chóng lướt qua.

Nụ hôn đó không bằng nói đụng chạm thì đúng hơn.

Nhưng mà nhiệt độ trên môi Lý Ly lại làm cho huyết dịch trong người nàng sôi lên.

Nàng chỉ cảm thấy không chỉ là nhiệt độ cơ thể, vô luận là trái tim hay đại não của nàng đều sôi trào rồi. Trong người như có một cỗ nam thạch bắt đầu khởi động, lại không tìm ra chỗ để bùng nổ...

Cải lưỡi ở trên môi của Lý Ly chạm qua, độc tác của Diệp Mộ Liễu vô cùng không lưu loát, làm cho ngọn lửa bị cưỡng chế trong người Lý Ly bắt đầu chuyển động.

Sắc mặt Lý Ly khê thay đổi, bên trong con ngươi như có ánh sáng lóe ra, ở trong đêm tối bắt đầu khởi động, ánh sáng như ngọc làm cho người ta không dám lại gần. Cúi đầu ngậm chặt môi nàng, hắn cường thế cạy mở miệng nàng, tiến vào khoang miệng nàng, cùng môi lưỡi nàng giao nhau, hòa hợp nhau...

Nhưng một giây sau, trong miệng Diệp Mộ Liễu ni non làm cho sắc mặt hắn khê đổi, đáy mắt quét xuống một tia tăm tối. Nhúu mày, hắn nhìn xuống nữ tử thần trí mơ hồ, giọng nói đông lạnh:

“Ngươi nói cái gì?”

“Tư vị của ngươi thật tốt, Lý Ngọc...”

Đôi môi dán lên môi Diệp Mộ Liễu nhanh chóng tách ra, cánh môi mỏng nhạt của Lý Ly không biết lúc nào đã mím thành một đường, trong mắt như có làn khói bay qua.

Không nói gì thêm, hắn ôm lấy Diệp Mộ Liễu nhanh chóng đi đến bờ sông.

(Hú hồn chim én, mây tóa, ko thì có lẽ kịch bản theo trí tưởng tượng của ta đã bị chỉnh sửa, phù phù, fan của Lý Ngọc chắc thờ phào nhẹ nhõm tóa nhể)

Diệp Mộ Liễu có chút mờ mịt lúng túng, không biết đôi môi đó có thể trấn an sự khô nóng mềm mại trong cơ thể nàng tại sao lại đột nhiên rời khỏi nàng.

Nàng từ từ mở mắt, nhìn đường cong lạnh lùng trên gương mặt tuấn tú của nam tử, giọng nói mê mang:

“Lý Ngọc, chàng làm sao vậy? Vì sao không để cho ta hôn chàng?”

Bước chân của Lý Ly bị kiềm hãm, hít một hơi thật sâu, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Mộ Liễu nhất quyết không buông tay, lại xoa lên gương mặt của hắn, hờn dỗi nói:

“Lý Ngọc, có phải chàng không thích ta nữa, có phải chàng ghét bỏ ta rồi sao hả? Ta mặc kệ, ta muốn hôn chàng, ta muốn, rất muốn hôn chàng! Lý Ngọc, ta muốn từng chút từng chút ăn chàng vào trong bụng...”

Sắc mặt Lý Ly thay đổi, hiện tại, mây kiếm gắt gao nhũ thành một đoàn, con người đen bóng ngưng tụ thành màu tối huyền ảo, giống như vô tình, cứng rắn như sắt đá, lại giống như hàng ngàn vạn sợi tơ mềm mại như nước.

Nhưng mà cúi đầu nhìn nữ tử sắc mặt mơ màng ở trong lòng, cuối cùng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, tiếp tục đi tới bờ sông nhỏ.

Giữa đêm hè, con gió nhẹ lướt qua, mang theo sự mát rượi. Bên tai truyền đến tiếng nước chảy róc rách, trong nhất thời đáy mắt của Lý Ly hiện lên sự mờ lung đã tụt xuống tận cùng.

Chỉ còn lại một mảnh thanh tĩnh.

“Lý Ngọc, chàng bắt nạt ta...”

Diệp Mộ Liễu ôm lấy cổ Lý Ly, nhắc người muốn hôn lên đôi môi mỏng đầy gọi cảm của Lý Ly.

“Bùm...”

Một tiếng động mạnh vang lên, mặt sông vắng đầy bọt nước...

Diệp Mộ Liễu ở trong sông liễu mạng vùng vẫy, cái loại cảm giác này làm cho nàng quờ tứ chi, muốn ra sức nắm lấy cái gì đó.

Một bên vùng vẫy, nàng hô lớn:

“Này, Lý Ngọc, vì sao chàng lại ném ta vào trong sông hả?”

Khi nói chuyện, Diệp Mộ Liễu uống mấy ngụm nước, thân thể ở trong sông lúc chìm lúc nổi, nhìn hết sức chật vật.

Trên bờ sông, hai tay nam tử ôm lấy ngực, lạnh lùng nhìn nàng không nói một lời.

Bóng đêm u ám, bóng dáng thon dài của hắn ngả nghiêng mà cô độc, giống như cả đời lẻ loi.

Con người đen bóng như có vòng xoáy trong đó, làm cho Diệp Mộ Liễu có mấy phần cảm xúc không hiểu được.

“Ta cho người tỉnh táo một chút, miễn cho người lại nói bậy nói sai. Đến lúc đó có mà hối hận, khóc lóc.”

Giọng nói của nam tử trầm thấp mà từ tính, có mấy phần lười biếng. Khác với Lý Ngọc trong sáng, ở trong bóng đêm yên tĩnh lại có mấy phần hấp dẫn.

Diệp Mộ Liễu đột nhiên tỉnh táo, nước sông băng lãnh làm cho nàng trong đêm hè không nhận được mà cảm thấy ớn lạnh.

Bên trong cơ thể khô nóng dần dần lắng xuống, tiếng nói xa lạ làm cho Diệp Mộ Liễu bỗng dưng kinh sợ.

Nàng muốn nhìn rõ người đứng trên bờ lại phát hiện bóng hắn bị che làm cho nàng không thể nhìn rõ.

“Người là ai? Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Thần trí từ từ trở lại, trong đầu Diệp Mộ Liễu như có thứ gì muốn nhảy ra, mà lại đứt quãng, không có cách nào nhìn rõ.

Lý Ly nhắm mắt, mặt không đổi sắc, con người đen bóng có ánh sáng trầm bất đầu khởi động.

Im lặng một lúc, hắn mới khẽ nói:

“Người ở hắc điểm trúng thuốc mê và mị dược...”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới bừng tỉnh, trong đầu nhất thời rõ ràng. Bỗng nhiên nàng biến sắc, tình hình làm cho người ta khó xử hiện lên trong đầu nàng.

Hiện tại, Diệp Mộ Liễu hận không thể chui đầu vào bờ sông không xuất hiện nữa.

“Hiện tại đã nhớ ra rồi sao?”

Thấy nàng im lặng trong sông, Lý Ly nhíu mày hỏi, giọng nói lười biếng.

“Lý Ly...”

Trong đầu như có ánh sáng lướt qua, hiện tại Diệp Mộ Liễu có thể nhớ chính xác âm thanh của hắn.

“Người là Lý Ly?”

Âm thanh của Diệp Mộ Liễu mang theo mấy phần kinh ngạc, mấy phần e lệ, mấy phần mờ mịt.

“Thật sự là làm khó cho Diệp tiểu thư, vậy mà vẫn nhận ra âm thanh của Lý mẫu.”

Âm thanh của Lý Ly mang theo mấy phần tào phúng rõ rệt. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, chiếu sáng mờ hồ hình bóng thon dài của hắn, làm cho hắn giống như lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, che sự xấu hổ và bất an.

“Nói như vậy, lúc này là Lý công tử đã cứu Mộ Liễu?”

“Thuần tay mà thôi!”

Giọng nói như cũ không chút để ý, lạnh nhạt vô cùng, làm cho người ta càng nhớ lâu hơn.

“Cái đó, cái đó... lúc này ta không làm ra việc gì chứ?”

Suy nghĩ, cuối cùng Diệp Mộ Liễu cắn cắn môi đỏ mọng, sợ hãi hỏi.

“Chuyện không nên làm?”

Lý Ly nhún mày, đường cong lạnh lùng trên gương mặt nhất thời nhu hòa xuống, khóe môi cong lên quét xuống nụ cười trên cợt.

“Không biết Diệp tiểu thư đang nói đến cái gì?”

“Cái này...”

Nhất thời Diệp Mộ Liễu nghẹn lời, trên gương mặt nhất thời xấu hổ.

“Tóm lại, mặc kệ lúc này ta làm cái gì hay không làm cái gì đều là vô ý. Hy vọng Lý công tử bỏ qua cho.”

“Ta luôn là người dễ quên, chuyện đến qua thì rất nhanh quên.”

Ánh mắt trong sáng như ngọc của Lý Ly từ từ ảm đạm xuống, lại đó quét xuống sắc lạnh.

“Huống hồ, Diệp tiểu thư với ta mà nói, bất quá chỉ là khách qua đường, ngay từ đầu không cần để cho ta nhớ.”

“Dù như thế nào đều cảm ơn người. Đại ân đại đức của Lý Ly công tử, dù Mộ Liễu kết cỏ ngậm vành (đền ơn trả nghĩa), nhất định sẽ hồi báo.”

Cả kinh khi giọng điệu của hắn đột nhiên lạnh nhạt, trong lòng Diệp Mộ Liễu có mấy phần mờ mịt.

Nam nhân này thật nhỏ mọn.

Mình khi nào chọc tới hắn hả?

“Không cần, chỉ nhắc tay chi lao mà thôi.”

Không chút để ý liếc mắt nhìn nàng một cái, Lý Ly thần nhiên nói:

“Người không thấy lạnh sao? Còn chưa đi lên?”

“...” Lúc này Diệp Mộ Liễu mới giật mình, khô nóng bên trong cơ thể đã biến mất không còn bóng dáng, hiện tại chỉ cảm thấy mát lạnh.

Giọt nước nhè nhẹ chiếu trên người Diệp Mộ Liễu, để cho dáng người vốn thướt tha của nàng dưới ánh trăng càng lộ rõ.

Mặt sông sáng trong chiếu lên gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng, trên hàng lông mi dài đen lay dánh mấy giọt nước. Giọt nước ở trên hàng lông mi như muốn lung lay sắp đổ, lại như không chịu nổi sức nặng, giọt nước trên lông mi rung rung, ở trên đôi môi Diệp Mộ Liễu rơi xuống, lại chảy xuống cổ.

Ánh mắt của Lý Ly thần nhiên đảo qua chỗ lồi lõm trên người Diệp Mộ Liễu bị quần áo ẩm ướt che lại, mày hơi nhăn lại. Một lúc sau, hắn cởi chiếc áo màu tím trên người, bọc nàng thật cẩn thận.

“Ách... Cảm ơn, ta không cần, người giữ lại tự mặc đi.”

Nhìn Lý Ly chỉ còn lại bộ đồ lót trong người màu xanh nhạt, hai má Diệp Mộ Liễu đỏ lên, nói.

Lý Ly quay đầu, nâng người lên, lại gần mặt nàng. Con người đen bóng như mặc ngọc quét xuống sự bồn cợt như có như không.

“Người xác định?”

“Ách, ta xác định...”

Những lời này, một chút dừng khí trong người Diệp Mộ Liễu cũng không có. Người ta đã nói đến bên miệng, chung quy nàng muốn từ chối cũng khó, chỉ có thể khách sáo thôi.

“Nếu Diệp tiểu thư đã nói như vậy, Lý mỗ cũng không miễn cưỡng Diệp tiểu thư nữa.”

Dứt lời, Lý Ly nhận lấy quần áo nhưng ánh mắt không chút đếm xỉa liếc một cái trước ngực Diệp Mộ Liễu rồi mới xoay người nghênh ngang mà đi...

Diệp Mộ Liễu hơi sững sờ, theo bản năng nhìn theo ánh mắt của hấn nhìn trước ngực mình, lại phát hiện vạt áo ngấm nước, dính sát vào cơ thể mình, để cho phong quang trước ngực nhìn không sót một thứ gì.

Bên tai như có một dòng khí nóng, lan thẳng lên hai má. Hiện tại, Diệp Mộ Liễu không cần nhìn cũng biết trên mặt mình nhất định là đỏ như son.

Chần chờ giây lát, nàng nhanh chân đuổi theo.

“Ôi, ta nói này Lý công tử... đợi ta với.”

“Diệp tiểu thư còn có việc gì sao?”

Lý Ly quay đầu, trăng sáng chiếu trên gương mặt hấn, rơi vào đôi mắt của hấn như một vũng nước, sâu không lường được. Nhưng nụ cười nơi khóe môi lại tăng thêm mấy phần.

“Áy... cái kia, Lý công tử, ta có thể thu hồi lời nói vừa rồi của ta được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Diệp tiểu thư, chúng ta thật có duyên đấy!

Trong cổ họng bật ra tiếng cười, âm thanh Lý Ly cực thấp nhưng lại giống như có ma lực, chui vào nơi mềm mại nhất trong lòng Diệp Mộ Liễu.

Nhận áo khoác hấn đưa qua, ngửi được mùi hương trên quần áo của hấn, trong lòng Diệp Mộ Liễu sinh ra cảm giác...

Lý Ly này cũng không làm người ta chán ghét như vậy!

Một đường trở về khách điểm, đại sảnh khách điểm đã tụ tập rất nhiều người.

Ngoại trừ một hai người khách qua đường, bởi vì chân kinh quá độ mà co rúm lại một góc. Tổng Vô Khuyết và đám người mãi nghe đều tụ tập ở đại sảnh.

Lúc hai người đi tới, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn vào hai người. Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu theo bản năng co thân thể, trốn ở sau người Lý Ly.

Tổng Vô Khuyết vui vẻ chào đón bằng nụ cười tao nhã nhưng ánh mắt lại mang theo mấy phần tìm tòi.

“Diệp tiểu thư, chúng ta đúng là có duyên, lại gặp nhau rồi.”

“Ha ha, đúng vậy, thật là có duyên.”

Diệp Mộ Liễu gượng cười, chữ “duyên” gần lên nặng nề. Nếu là loại “duyên phận” này mà nói thì không cần cũng được.

Giống như mỗi lần nàng gặp hai tên gia hỏa này, không phải là lúc nàng sa sút nhất thì là lúc nàng xui xẻo nhất.

Hai người này, có phải là khắc tinh trong sinh mệnh của nàng không? Nhưng nghĩ lại, người cứu nàng lúc nước sôi lửa bỏng lại là bọn họ. Diệp Mộ Liễu mờ mịt.

Không lẽ đây là trong truyền thuyết “họa phúc bên nhau” sao?

“Diệp tiểu thư, đến đây, ta giới thiệu một người với người.”

Lôi kéo tay áo của Diệp Mộ Liễu đến giữa đại sảnh, Tổng Vô Khuyết chỉ một nam tử thân hình cao lớn, ngũ quan cương nghị trong đám người.

“Đây là Ulla, đến từ Tây Việt quốc, là ông chủ của gánh hát, Diệp tiểu thư, lần này may mà Ulla phát hiện sự khác lạ của ông chủ khách điểm, lúc hai tên

gia hòa kia đem người xuống dưới căn phòng dưới đất, đã vụng trộm theo dõi bọn hắn. Lúc chúng ta đến tìm phòng trọ để ngủ, phát hiện Ulla khác thường, theo dõi hắn mới cứu được người đây...”

Thì ra là thế!

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới hiểu ra, khó trách lại trùng hợp như vậy.

“Cảm ơn người, Ulla.”

“Diệp tiểu thư khách khí, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là bổn phận của người giang hồ chúng ta.”

Ulla nhếch miệng cười, lộ ra chiếc răng nanh trắng sạch.

Chương 90: Cùng nữ nam lên đường

Ngày kế tiếp, Diệp Mộ Liễu cùng Lý Ly lên đường.

Bởi vì đi cùng đường với gánh hát mà một đoạn đường phải dừng lại, tốc độ hết sức chậm chạp. Mà Tống Vô Khuyết bởi vì là quan lại, lại có chuyện liên quan đến hắc điểm, cho nên hắn phải giao phi tặc cho quan phủ điều tra nên trì hoãn hai ngày.

Cứ như thế, Diệp Mộ Liễu cùng Lý Ly đều nhìn nhau không vừa mắt đành phải bắt đầu đi trở thành bạn đi đường.

Vốn không có Tống Vô Khuyết, Diệp Mộ Liễu không muốn đi cùng Lý Ly.

Không phải gì khác mà là khí thế của nam tử này quá mạnh mẽ, còn đối với nàng hi vọng vô thường.

Làm sao có thể so được với Tống Vô Khuyết tao nhã lịch sự, sắc sảo chu đáo. Vì vậy, không có Tống Vô Khuyết làm bạn, nàng thật sự không muốn cùng với hồ ly mặt lạnh này chung đụng.

Vừa nghĩ tới kinh nghiệm thâm ở hắc điểm, Diệp Mộ Liễu sáng suốt lựa chọn an toàn là nhất, tôn nghiêm thứ hai.

Cùng lắm thì nhìn Lý Ly mặt đen, nghe lời nói cay nghiệt của hắn, hoặc giả vờ châm chọc cũng được. So với rơi vào tay kẻ trộm hay bọn hái hoa tặc còn tốt hơn.

Rảnh rồi Diệp Mộ Liễu lại nghĩ tới cuộc Lý Ly là người như thế nào?

Chương: Hắn chỉ nhắm vào nàng mà thôi!

Nghĩ lại lúc hắn và Tống Vô Khuyết ở chung cũng đối xử với nhau như bằng hữu, nhưng Diệp Mộ Liễu có thể thấy được, Tống Vô Khuyết đối với Lý Ly có mấy phần kiêng kỵ. Quan hệ giữa hai người họ không đơn thuần là quan hệ bạn bè.

Giống như chuyện ở hắc điểm, Tống Vô Khuyết vốn chỉ định trì hoãn hai ngày, nếu Lý Ly ở lại chờ một chút cũng được, nhưng hắn không chịu mà Tống Vô Khuyết cũng không miễn cưỡng hắn ở lại.

Cảm giác này làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy quái dị.

Lý Ly này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đây là vấn đề đầu tiên quấy nhiễu Diệp Mộ Liễu, làm cho nàng lâm vào mơ hồ...

Nhưng đường đi này, Lý Ly cũng không cho nàng nhiều cơ hội điều tra. Vô luận hai người dừng chân nghỉ ngơi ở nhà trọ hay nghỉ ngơi giữa đường, đều giữ khoảng cách xa cách, khách sáo.

Lý Ly luôn bày ra bộ dáng người khác chớ lại gần, mà Diệp Mộ Liễu cũng cực kỳ thức thời, đương nhiên sẽ không đi tìm chuyện làm mất mặt.

Cho nên cả đường đi, đối với cặp trai tài gái sắc này thật sự ghen ghét người ngoài, nên thật ra không xa không gần, ôn hòa, mãi đến trận mưa lớn hôm nay mới thay đổi quan hệ hai người..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cùng nữ nam lên đường

Ngày kế tiếp, Diệp Mộ Liễu cùng Lý Ly lên đường.

Bởi vì đi cùng đường với gánh hát mà một đoạn đường phải dừng lại, tốc độ hết sức chậm chạp. Mà Tống Vô Khuyết bởi vì là quan lại, lại có chuyện liên quan đến hắc điểm, cho nên hẳn phải giao phi tặc cho quan phủ điều tra nên trì hoãn hai ngày.

Cứ như thế, Diệp Mộ Liễu cùng Lý Ly đều nhìn nhau không vừa mắt đành phải bất đắc dĩ trở thành bạn đi đường.

Vốn không có Tống Vô Khuyết, Diệp Mộ Liễu không muốn đi cùng Lý Ly.

Không phải gì khác mà là khí thế của nam tử này quá mạnh mẽ, còn đối với nàng hỉ nộ vô thường.

Làm sao có thể so được với Tống Vô Khuyết tao nhã lịch sự, sẵn sàng chu đáo. Vì vậy, không có Tống Vô Khuyết làm bạn, nàng thật sự không muốn cùng với hồ ly mặt lạnh này chung đụng.

Vừa nghĩ tới kinh nghiệm thâm trầm ở hắc điểm, Diệp Mộ Liễu sáng suốt lựa chọn an toàn là nhất, tôn nghiêm thứ hai.

Cùng lắm thì nhìn Lý Ly mặt đen, nghe lời nói cay nghiệt của hắn, hoặc giả vờ châm chọc cũng được. So với rơi vào tay kẻ trộm hay bọn hái hoa tặc còn tốt hơn.

Rảnh rồi Diệp Mộ Liễu lại nghĩ tới cuộc Lý Ly là người như thế nào?

Chương: Hắn chỉ nhắm vào nàng mà thôi!

Nghĩ lại lúc hắn và Tống Vô Khuyết ở chung cũng đối xử với nhau như bằng hữu, nhưng Diệp Mộ Liễu có thể thấy được, Tống Vô Khuyết đối với Lý Ly có mấy phần kiêng kỵ. Quan hệ giữa hai người họ không đơn thuần là quan hệ bạn bè.

Giống như chuyện ở hắc điểm, Tống Vô Khuyết vốn chỉ định trì hoãn hai ngày, nếu Lý Ly ở lại chờ một chút cũng được, nhưng hắn không chịu mà Tống Vô Khuyết cũng không miễn cưỡng hắn ở lại.

Cảm giác này làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy quái dị.

Lý Ly này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đây là vấn đề đầu tiên quấy nhiễu Diệp Mộ Liễu, làm cho nàng lâm vào mơ hồ...

Nhưng đường đi này, Lý Ly cũng không cho nàng nhiều cơ hội điều tra. Vô luận hai người dừng chân nghỉ ngơi ở nhà trọ hay nghỉ ngơi giữa đường, đều giữ khoảng cách xa cách, khách sáo.

Lý Ly luôn bày ra bộ dáng người khác chớ lại gần, mà Diệp Mộ Liễu cũng cực kì thức thời, đương nhiên sẽ không đi tìm chuyện làm mất mặt.

Cho nên cả đường đi, đối với cặp trai tài gái sắc này thật sự ghen ghét người ngoài, nên thật ra không xa không gần, ôn hòa, mãi đến trận mưa lớn hôm nay mới thay đổi quan hệ hai người...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Gió mưa thổi trước cơn bão

Thật ra trận mưa lớn cùng lũ bất ngờ kéo tới cũng không đột ngột. Mùa hè nóng bức, đám mây trên bầu trời cũng làm cho người ta hít thở không thông.

Buổi sáng lúc ra cửa, Lý Ly ngẩng đầu nhìn trời, sau đó ở bên cạnh Diệp Mộ Liễu nói một câu:

“Ngày mai đi đi, hôm nay sợ có mưa lớn.”

Lúc đó bọn họ đang dừng chân nghỉ tại một khách điểm trong một trấn nhỏ.

Trấn này rất nhỏ, khách điểm lại cũ kĩ. Buổi tối đi ngủ, thậm chí Diệp Mộ Liễu có thể nghe thấy tiếng chuột ở dưới gầm giường bò qua bò lại kêu xèo xèo...

Cho nên nàng phi thường muốn rời khỏi địa phương quái quỷ này, nên không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt:

“Không nghĩ tới Lý công tử lại phòng ngừa chu đáo như vậy. Nhưng mà đây chỉ là mưa gió nhỏ mà thôi, Lý công tử không phải sợ rồi chứ?”

Hắn thần nhiên liếc nàng một cái, không trả lời. Chỉ quay đầu đến từ lâu ở trên trần mua một ít thịt bò kho, bánh mỳ và lương khô.

Nghĩ nghĩ lại mua thêm lại áo dầu che mưa, tiện thể cùng nàng lên đường.

Cả đường đi, bầu trời tối tăm dọa người nhưng ngẫu nhiên cũng chỉ có hai tiếng sét, chỉ là sét đánh chứ không có mưa.

Vì vậy, lo lắng ban đầu của Diệp Mộ Liễu cũng từ từ hạ xuống. Chỉ nhìn gương mặt âm trầm của Diệp Mộ Liễu đen như thời tiết, tâm tình không thoải mái nổi.

Đường đi càng ngày càng hẹp, càng ngày càng dốc, Diệp Mộ Liễu biết bọn họ đã đi vào đường núi rồi. Nhìn cảnh vật xanh ngắt, ở trong gió lung lay làm cho tâm tình nàng tốt hơn nhiều.

Vì vậy không cùng hắn so đo, ngay cả giữa trưa hai người nghỉ ngơi giữa đường, tâm tình nàng cũng tốt hơn, lấy một cái bánh mỳ, gấp một miếng thịt bò kho đưa cho hắn.

Hắn ngẩn ra, nháy mắt, trong mắt như có sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Giống như bầu trời không có mây đen, sâu không thấy đáy làm cho nàng không có cách nào nắm lấy.

Nghỉ trưa ăn cơm, bọn họ lại tiếp tục lên đường, nhưng tình hình lại bắt đầu không ổn. Mây đen đầy trời, cây xanh sâu thẳm, cây cối khắp núi trong cuồng phong lay động, xào xạc. Sấm rền tiếng vang, làm cho trái tim Diệp Mộ Liễu hoảng sợ.

Nàng quay đầu lên lút nhìn hắn bên cạnh, môi nhếch lên, gương mặt tuấn mỹ lạnh băng làm cho lòng nàng căng thẳng.

Trên bầu trời có một sét đánh qua.

Tia chớp sáng chói xuyên qua tầng mây dày hung dữ đánh xuống.

Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn xung quanh, phía trước là sườn núi mênh mông bát ngát, nhấp nhô. Phía sau là con đường núi ghập ghềnh.

Tại nơi rừng núi hoang vắng này hầu như không có bóng người.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới phát hiện mình làm sai chuyện gì. Vì thế nửa áy náy nửa cầu cứu nhìn về phía hắn.

Thấy môi mông của hắn nhếch lên, như pho tượng bằng đá đứng yên không hề nhúc nhích, như đang suy nghĩ cái gì.

Lý Lu chìm đắm trong suy nghĩ, bộ dáng hết sức khác thường. Nhưng không biết tại sao lại khiến cho Diệp Mộ Liễu rung động, trong phút chốc cảm thấy hắn tuấn mỹ khác thường.

Giống như phát hiện được ánh mắt nhìn lên của nàng. Hắn rũ mắt, xoay người lấy bao quần áo trên lưng ngựa, lấy ra bộ quần áo dầu cho nàng, còn mình lấy một bộ khác choàng lên người, thần nhiên nói:

“Mặc vào đi, sắp có mưa lớn rồi.”

“... Diệp công tử, thật xin lỗi.”

Bàn tay nhận lấy bộ quần áo dầu run lên, hiện tại Diệp Mộ Liễu tình nguyện để hắn mắng nàng, còn tốt hơn hắn cứ im lặng như vậy.

Nghĩ lại chính mình có chút tùy hứng, ở rừng núi hoang vắng này may mà có hắn. Nếu chỉ có một mình nàng, chỉ sợ tay chân đã luống cuống.

Mà hắn bắt quả chỉ là bèo nước gặp nhau, hắn lại có ơn với nàng. Nhưng nàng và hắn cuối cùng cũng không có bất cứ quan hệ gì.

Thật ra hắn không cần nhượng bộ mình cái gì, cả đường vẫn nhin, chắc là cũng không thể chịu nổi đấy chứ?

“Đi nhanh thôi, mưa to sắp kéo đến, chúng ta phải tìm được một chỗ nghỉ chân.”

Không biết có nghe được lời xin lỗi của nàng hay không, hay chỉ là hắn không thèm để ý tới. Hắn vỗ ngựa đi thẳng về phía trước.

Chùng nữa nén nhang, giọt mưa như hạt đậu rơi xuống, xen lẫn tiếng gió gào thét có thể hủy diệt cả trời đất.

Không lâu sau, mưa làm mờ hai mắt nàng, hình ảnh phía trước dần mờ hồ.

Nàng xoa xoa nước mưa nơi khóe mắt, bóng cây trước mặt chập chờn, không thể thấy rõ đâu là hắn đâu là cây nữa.

Trong lòng bứt đầu cảm thấy kinh hoàng, lúc này không phải hắn sẽ tức giận bỏ một mình nàng mà một mình chạy đi rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Hắc nhớ tới nộ hôn kia

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không nhanh chạy đến đây?”

Âm thanh lạnh lùng của hắc xen lẫn mưa to gió lớn ập tới, nhưng làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Không biết có phải do Diệp Mộ Liễu nghe nhầm, tại sao trong nháy mắt đó nàng cảm thấy bên trong âm thanh có chút quan tâm và lo lắng.

Là nàng nghe nhầm sao?

Làm sao hắc quan tâm nàng. Lúc nàng làm vậy, gây phiền toái cho hắc...

Môi nàng khẽ cong lên, vỗ ngựa đuổi theo. Nước mưa từ trán nàng chảy xuống khuôn mặt, rơi xuống khóe môi hơi vênh lên của nàng.

Lóng lánh trong suốt, giống như rơi mà không phải rơi...Làm cho hắc nhớ tới nộ hôn đêm đó.

Đôi mắt, ép buộc tầm mắt của mình không nhìn vào cảnh môi xinh đẹp như hoa tường vi của nàng. Hắc thân nhiên nói:

“Đi thôi, đường núi khó đi, cẩn thận một chút.”

Nàng sững sờ nhìn đôi con ngươi đen như mực ngọc, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Sau đó nàng đến gần hắc, mà hắc cố ý đi chậm lại, rơi lại phía sau nàng.

Rõ ràng mưa to gió lớn, nhưng lòng nàng lại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Giống như chỉ cần phía sau còn có người đó thì mọi thứ sẽ bình tĩnh vượt qua dễ dàng hơn. Sau này cái gì cũng không cần phải nghĩ, cái gì cũng không cần phải lo lắng.

Cho dù lúc này trời có sập xuống thì cũng có hắc giúp nàng đứng vững. Đúng là cảm giác kì quái. Rõ ràng nàng mới quen hắc không bao lâu, chỉ thân thiết hơn so với người lạ một chút nhưng nàng lại tin tưởng hắc như vậy.

Hoặc là nam tử này có mạnh mẽ và tao nhã làm cho người ta cảm thấy vô cùng yên tâm, làm cho người ta không tự chủ mà trầm luân vào trong hơi thở của hắc, không tự chủ được mà tin tưởng hắc...

Mưa càng lớn, chiếc áo dầu yếu ớt ở trong gió bão điên cuồng như vậy, chỉ trong chớp lát đã thấm thấu ẩm ướt vào quần áo, một trận gió thổi tới lại cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc nàng cảm thấy sắp không thể kiên trì nổi, bọn họ cũng tìm được một sơn động, có thể tạm thời che mưa chắn gió.

“Còn ngốc ra đó làm cái gì, không mau xuống đây đi.”

Hắc xuống ngựa, buộc con ngựa vào cây đại thụ, sau đó đến dưới con ngựa của nàng, đưa cánh tay thon dài hữu lực về phía nàng.

Chương 93: Yên tâm đi, ta không có hứng thú với người

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Yên tâm đi, ta không có hứng thú với người

Bàn tay hắc thật ra ướt nhẹp, nhưng bị hắc nắm chặt, nàng lại cảm thấy được lòng bàn tay cực kì ấm áp. Dòng nước ấm truyền đến thân thể, tứ chi như thoải mái hơn nhiều....

“Đi vào trước đi.”

Đỡ nàng từ trên ngựa xuống, hắc xoay người đi buộc ngựa, lại lấy bao quần áo từ trên lưng ngựa.

Quay đầu nháy nháy mắt, nhìn nàng ngo ngác đứng tại chỗ, hần không khỏi nhú mảy, âm thanh mang theo một chút tức giận.

Nàng không biết đã chọc tức hần khi nào, vì thế đành “à” một tiếng, cúi đầu đi vào son động. Son động khô ráo hơn so với mưa gió bên ngoài, ẩm áp giống như thiên đường

Ở một góc có một đám cỏ dại, cho thấy có người qua đường đã từng ở lại nghỉ chân. Phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, Diệp Mộ Liễu xoay người lại, nhìn thấy bên ngoài son động màn mưa từ trên trời cùng nhau dội xuống đất.

Trên trời có một vệt sáng xẹt qua, ánh sáng đó đung lúc chiếu xạ lên gương mặt hần, làm cho ngũ quan lạnh lùng của hần chiếu rõ ràng vào mắt nàng

“Lấy thay đi.”

Đưa bao quần áo tới cho nàng, hần rũ mắt, thân nhiên nói một câu.

Lúc đầu Diệp Mộ Liễu vẫn chưa lấy lại tinh thần, sau khi suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt không tự chủ mà đỏ lên.

Hai mắt nhìn xung quanh son động một lần, thấy toàn bộ xung quang không có vật nào có thể che được, làm sao nàng có thể thay quần áo.

Cắn răng lắc lắc đầu, giọng nói mềm mại nhưng hết sức kiên trì:

“Không cần, ta mặc thế này là được rồi.”

“Ngươi muốn bị phong hàn ta cũng không ngăn cản, nhưng sẽ chậm trễ chuyến đi ngày mai, cùng đừng trách ta ném ngươi ở lại chỗ này mà không đợi ngươi.”

Hần quay đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, giọng điệu hung dữ.

Nhưng không biết vì sao, cái mũi của nàng đau xót, mí mắt như có dòng khí nóng bắt đầu khởi động, lại quật cường không cho nó rơi xuống.

Khoảnh khắc khác thường đó bị hần nhìn thấy, giọng nói của hần nhẹ nhàng hơn:

“Nhanh thay đi, toàn thân đều ướt, ngươi muốn mặc như vậy qua đêm sao?”

Dứt lời, hần đi khỏi son động, đưa lưng về phía nàng, nói thêm một câu:

“Ta sẽ giúp ngươi canh chừng.”

“Nhưng mà...”

Diệp Mộ Liễu vẫn còn chút do dự, không phải không tin vào nhân phẩm của hần mà cảm thấy tình cảnh này có chút mập mờ.

“Yên tâm đi, ta không có hứng thú với ngươi.”

Nam tử ra ngoài son động không quay đầu lại, lại như biết nàng đang nghĩ tới điều gì, giọng nói châm chọc.

Sắc mặt Diệp Mộ Liễu đỏ lên, có mấy phần tức giận, mấy phần giấu hời, oán hận nói:

“Ai biết được, Lý công tử không biết sao? Không có tâm hại người nhưng không thể không có tâm phòng bị người!”

Nói như vậy nhưng nàng biết hần thật ra cũng không có hứng thú với nàng. Nếu không, tình hình tối hôm đó, lúc thần trí nàng mơ hồ, hần có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

(Chắc chắn, ko có cái miệng cô thì có mà cô bị nuốt sống rồi đó ^_^)

“Sao...? Ngược lại ta không biết, Diệp tiểu thư lúc nào lại có ý đề phòng người khác rồi hả?”

Nghe vậy, trong cổ họng hần bật ra tiếng cười, mang theo mấy phần bồn chột và khiêu khích, làm cho nàng vừa giận vừa tức nhưng không làm được gì.

“Nhanh thay đi, không thay thì bị lạnh đấy.”

Giống như sau lưng có mắt, hần biết nàng không nhúc nhích, lại tiếp tục thúc giục.

Nàng biết hần nói không sai, chính mình cảm lạnh cũng không sao, quan trọng hơn là không thể làm liên lụy tới người khác, vì thế khẽ cắn môi cời cời bao quần áo.

May mắn như hần dự kiến trước, nên bao quần áo đều được giấy dầu bọc lại, không có cái nào bị ẩm ướt.

Quần áo toàn thân khô ráo cả người không còn lay dính, thoải mái không nói nên lời. Nàng do dự một chút, đi tới cửa, nhỏ giọng nói:

“Ta đã thay xong, người cũng đi thay đi.”

Hắn không nói lời nào, xoay người đi vào sơn động, một lúc sau cầm quần áo ẩm ướt ra, toàn thân là bộ trường bào đen tuyền, phác họa thân hình thoan dài cao ngất của hắn, như một gốc cây tung hoành dài ngạo nghễ đứng thẳng.

Chỉ có một bên má, mái tóc bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, làm cho toàn thân băng lãnh của hắn nhất thời dịu xuống, ần ần mấy phần quyến rũ.

“Cầm lấy...”

Đưa hai bộ quần áo ẩm ướt cho nàng, hắn xoay người đi vào sơn động, ôm cô khô bắt đầu nhóm lửa.

Nàng mang quần áo ẩm ướt của hai người ra giặt sạch một chút, còn hắn ở trong sơn động nhóm một đồng lửa lớn.

Nhìn ngọn lửa như đang nhảy múa, đáy mắt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nam tử này, nhìn người hết sức tôn quý, khí thế tràn đầy, mặc dù hắn không nói nhưng một lần hắn giơ tay nhắc chân đều hết sức tao nhã, đã có thể cảm nhận được xuất thân không tầm thường của hắn.

Không nghĩ tới, năng lực tự làm việc của hắn lại mạnh như vậy!

Nhớ ngày đó lần đầu tiên nàng và Lý Ngọc nhóm lửa, bộ dáng chật vật không chịu nổi, gương mặt đen kịt. Không nghĩ tới Lý Ly ngay cả nhóm lửa cũng tốt như vậy.

Có lẽ đây là sự khác nhau giữa người với người sao.

Nghĩ đến Lý Ngọc, trong lòng Diệp Mộ Liễu bỗng đau xót, ánh lửa lay động, gương mặt tuấn lãng như ngọc giống như đang xuất hiện trước mặt nàng, cười vui vẻ nhìn nàng.

Hắn nói: “Liễu Nhi, cô nương tốt đẹp như nàng thật sự ta không đành lòng phá hủy.”

Lúc đó thật ra hắn có chút do dự đúng không?

Hắn không đành lòng kéo nàng vào thế giới phức tạp của hắn, đúng là năm đó nàng đối với hắn nhất kiến chung tình, lại hồn nhiên muốn chen vào thế giới của hắn mới có thể tạo ra bị kịch như ngày hôm nay.

Đến cùng là nàng cũng sai!

Lúc tỉnh táo nhớ lại những chuyện đã qua, mới phát hiện mọi chuyện cũng không phải do lỗi của một người. Nếu nàng không kiên quyết và tùy hứng thì làm sao có cục diện như ngày hôm nay.

Nhưng mà Lý Ngọc, nút thắt của chúng ta phải như thế nào mới có thể cởi bỏ?

Vấn đề mà chúng ta phải đối mặt làm thế nào mới có thể giải quyết được?

Lý Ly nâng mắt nhìn Diệp Mộ Liễu đang ngơ ngác nhìn ngọn lửa đến gần người, đáy mắt có ánh sáng chột lóe, giống như hiểu được điều gì, lại giống như rung động..

“Đến, đưa quần áo cho ta.”

Âm thanh của hắn làm cho nàng từ trong hồi ức giật mình, lúc này mới tỉnh táo. Gương mặt hiện lên thần sắc xấu hổ, không dám đối diện với cặp mắt có thể nhìn thấu lòng người của hắn. Động tác trên tay có mấy phần bối rối...

Tiện tay nhặt mấy nhánh cây, làm thành một cái giá, cầm quần áo phơi bên cạnh đồng lửa.

Lúc này Lý Ly mới lấy bánh mỳ và thịt bò khô từ trong túi quần áo cẩn thận để trên đồng lửa. Mãi đến lúc thịt bò nướng nóng lên, bánh mỳ cũng nướng thành màu vàng, lúc này hắn mới cầm thức ăn trong tay yên lặng đưa cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Có phải kiếp trước ta nợ người hay không?

Một đêm này, mặc dù Lý Ly đã dự kiến được trước mọi việc mà chăm sóc thích đáng, nhưng mưa lớn lại kéo dài cho nên nàng vẫn bị cảm lạnh.

Đến nửa đêm bắt đầu nóng, cả người nóng bỏng, thần trí bắt đầu mơ hồ...

Trong lúc mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy miệng khô hết sức khó chịu.

Bên ngoài vẫn là mưa bão. Bên trong sơn động vẫn im ắng, nàng và hán mỗi người một góc, ngăn cách bởi đồng lửa, cách xa nhau...

Hắn nghe âm thanh nhỏ như muỗi kêu của nàng, lại giống như tiếng con mèo nhỏ kêu, suy yếu như không.

“Nước... Nước... Ta muốn uống nước...”

Hắn cầm bình nước lại gần nàng lại nhìn thấy hai bên má nàng ửng hồng, mày khẽ chau lại.

Nàng nửa người nàng ngồi dậy, để cho nửa người dựa vào lòng mình. Hắn cẩn thận đưa bình nước tới bên miệng nàng...

Nàng tham lam uống một ngụm nước, mãi đến khi môi nàng có nước tràn ra, lúc này hắn mới thôi.

Đưa tay lau giọt nước đọng bên môi nàng, động tác dịu dàng của hắn ngay cả hắn đều cảm thấy hoảng sợ.

Lúc bàn tay hắn chạm đến gương mặt nàng, nhiệt độ nóng bỏng, làm cho tay của Lý Ly bỗng dưng run lên.

Cúi đầu nghĩ ngợi, hắn đứng dậy, lấy khăn lụa từ trong bọc quần áo, lại ra ngoài động dùng nước mưa làm ướt khăn rồi vắt khô. Lúc này mới quay người đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, đặt khăn ướt lên trán của nàng.

Làm xong tất cả, hắn mới quay trở lại một góc khác trong sơn động, chợp mắt.

Không biết trải qua bao lâu, hắn mới đi vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng lại nghe thấy tiếng rên rỉ suy yếu, trong đêm mưa yên tĩnh, âm thanh này nghe cực kì rõ ràng.

“Lạnh... lạnh quá...”

Lý Ly mở mắt, thở dài một hơi. Đứng dậy, đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, cái trán của nàng vẫn nóng bỏng như cũ, cả người theo bản năng co lại thành một đoàn.

Hai tròng mắt của Diệp Mộ Liễu nhắm lại, hàng lông mi dán trên làn da như men sứ, đôi má xinh đẹp của nàng táp nên một đường cong.

Khô môi quết xuống nụ cười khô, Lý Ly ngồi xổm xuống bên cạnh Diệp Mộ Liễu.

“Nha đầu kia, có phải kiếp trước ta nợ người hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Không lẽ nàng ăn đậu hũ của hắn?

Lúc Diệp Mộ Liễu tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực dày rộng mà ấm áp. Nhiệt độ thoải mái này làm cho nàng trong nháy mắt giật mình.

Ngẩng đầu nháy mắt, đúng lúc đối diện với đôi con ngươi thâm sâu như biển, trầm như bóng đêm.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới phát hiện, mình đang nằm trong lòng Lý Ly. Tư thế này muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ...

Đây là tình cảnh gì vậy?

Không lẽ đêm qua nàng nằm mơ, lại không cẩn thận ăn đậu hũ của hắn sao?

Nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của hắn, Diệp Mộ Liễu ngượng ngùng cười.

“Ách... Lý công tử, chào buổi sáng!”

Thấy nàng đã tỉnh, lại nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của mình, giống như xem hấn là mánh thú, con người mặc ngọc của Lý Ly hiện lên ánh sáng khó dò.

Nhếch môi nở nụ cười khó đoán, như mang theo ý châm chọc.

“Xem ra Diệp tiểu thư đối với Lý mỗ có sự hoài nghi đây.”

“Sao?”

Diệp Mộ Liễu đứng dậy, cảm thấy trong đầu hỗn loạn, cả người bủn rủn không có sức lực, trong nhất thời không phản ứng kịp.

“Tôi qua người bị nhiễm phong hàn, phát sốt.”

Hắn đến gần nàng, khoe môi chứa đựng ý cười, nụ cười một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

“Vì vậy Diệp tiểu thư yên tâm, mặc dù Lý mỗ không phải là quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng tuyệt đối nói lời giữ lời.”

Dứt lời, hấn thân nhiên liếc nàng một cái, động tác tao nhã đứng dậy.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới nhớ lại, ngày hôm qua hấn từng nói với nàng: “Người yên tâm, ta không có hứng thú với người.”

Thì ra hấn đang nói đến chuyện này!

Hồ hấp chậm lại, trong ngực Diệp Mộ Liễu như có gì đó, vừa buồn bực vừa áp lực, khó chịu làm cho nàng không thờ nổi.

Lý Ly này quả thật đáng giận. Không lúc nào quên trêu chọc, đã kích nàng!

Nhưng mà, thì ra đêm qua nàng phát sốt... Mà hấn vẫn một mực chăm sóc cho nàng sao?

Xem ra người này cũng không xấu xa như trong tưởng tượng, đúng là điển hình nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đậu hũ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu cũng không buồn bực nữa. Nhếch môi cười, nàng đến bên cạnh hấn, chân thành nói:

“Cảm ơn người, Lý Ly.”

Lý Ly đan cúi người thu dọn bao quần áo, thân thể bỗng dưng ngẩn ra, trong giây lát, son động yên tĩnh chỉ có hồ hấp của hai người, ngay cả bên ngoài đang mưa cũng dần dần không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cùng mỹ nam cưới một con ngựa

Hai người vẫn xông vào màn mưa lên đường, nếu còn không đi thì quần áo và lương khô trong túi không đủ cho bọn họ tiếp tục xuống núi.

Mưa trên diện rộng, so với gió bão điên cuồng hôm qua mà nói, hôm nay mưa giống như mưa xuân ở Giang Nam, ôn nhu mà đa tình.

Nhưng đường núi gấp ghe, cộng thêm đêm qua gió mưa ào ạt, đầu óc Diệp Mộ Liễu lúc này vẫn còn choáng váng, ngồi trên ngựa suýt chút nữa đã ngã xuống.

Ba lần bốn lượt như thế, người phía sau rút cuộc cũng nhìn không vừa mắt, nhếch môi châm chọc, cười nhạo nói:

“Diệp Mộ Liễu, không cười được ngựa cứ nói thẳng, có tỏ vẻ làm gì.”

“...” Diệp Mộ Liễu tức cười, trong lòng vẫn có một chút cô đơn.

Nàng không chú ý người nào đó bỗng dưng thay đổi xưng hô với bản thân mình, chỉ thấy đáy mắt hấn quét xuống sắc mặt gằn gữ.

“Xuống đi.”

Lý Ly vươn người xuống ngựa, giọng nói mang theo một chút mệnh lệnh.

“Để làm gì?”

Diệp Mộ Liễu mờ mịt nhìn hắn, không hiểu chuyện gì.

“Ta sợ người sẽ làm ảnh hưởng đến hành trình của ta.”

Hắn đưa tay về phía nàng, môi mỏng nhếch lên, rõ ràng hết sức quan tâm nhưng lại nói ra lời không tốt đẹp.

“À...”

Không biết vì sao hiện tại Diệp Mộ Liễu không có sức lực cãi nhau với hắn, chỉ lười biếng à một tiếng, đập vào bàn đập xuống ngựa.

Hắn ôm lấy thắt lưng của nàng, nhanh chóng leo lên ngựa.

“Ngồi xong.”

Ôm nàng vào lên ngựa, Lý Ly đến bên cạnh con ngựa của Diệp Mộ Liễu, ở bên tai con ngựa nhưng nói điều gì.

Diệp Mộ Liễu ngạc nhiên quay đầu, nhìn dung mạo mắt đẹp mày xinh, thần thái nội liễm, đáy mắt tràn ngập tò mò.

Một lúc sau, hắn xoay người ngồi phía sau Diệp Mộ Liễu, nhìn cái trán láng bóng, thần sắc gương mặt, đáy mắt tràn ngập tò mò.

Lý Ly không nói gì, chỉ ném cho nàng ánh mắt kì quái nhưng lại không nhận ra khóe môi hiện lên một vòng cung...

“Ngồi yên, chúng ta phải xuất phát.”

Ôm nàng vào trong ngực, ở bên tai nàng thì thầm, âm thanh như gió xuân.

Người này bề ngoài lạnh lùng nhưng ý chí không phải sắt đá.

Trong lúc đó, Diệp Mộ Liễu chưa bao giờ nghĩ tới chính mình gặp chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Người có bề ngoài lạnh lùng, nhưng không phải ý chí sắt đá...

Trong khoảng khắc đó, cho tới bây giờ Diệp Mộ Liễu vẫn không nghĩ tới, bản thân sẽ gặp phải chuyện sạt lở như vậy.

Hơn nữa, mớ hỗn độn này, chính là một thôn trang

Thật ra thôn trang này rất nhỏ, gom lại một chỗ cũng chỉ có hơn mười hộ gia đình, nhưng lúc này lại gặp tai họa đổ xuống đầu. Ngoài mấy người phụ nữ và trẻ em lúc trời chưa sáng đã rời giường lên núi hái nấm dại mới may mắn thoát chết.

Sạt lở vào lúc trời tờ mờ sáng, cách thời điểm hiện tại khoảng hơn hai canh giờ.

Nhìn mấy người phụ nữ và trẻ em chân tay luống cuống, lần đầu tiên Diệp Mộ Liễu cảm nhận được, trước thiên nhiên to lớn, con người nhỏ bé biết bao nhiêu.

Nhưng mà nàng có năng lực làm chút gì đó cho bọn họ.

Bên tai là tiếng khóc xé gan xé phổi của bọn nhỏ chạy trốn. Những ngôi nhà trong thôn hóa thành tro tàn, ở trong mưa gió ầm ầm có thấy thấy được một vài mái hiên trần trụi trong bùn đất.

Diệp Mộ Liễu cẩn thận đánh giá phế tích, không nói điều gì. Khóe môi mấp máy cho thấy sự khản trương, nhìn đường cong trên gương mặt nam tử cũng căng lên, hết sức lạnh lùng, trong lòng tự suy đoán.

Hắn sẽ cứu bọn họ sao?

Nam tử lạnh lùng khác thường ở trong mắt nàng, hắn có lòng thương dân sao?

Cho dù hắn có, nhưng dựa vào sức lực của bản thân, và mấy người phụ nữ, trẻ em thì bọn họ có năng lực gì?

Ở trong mắt nàng, nam tử này lạnh lùng một cách lạ thường. Hắn sẽ có tấm lòng trách trời thương dân* sao?(lòng trắc ẩn)

Muốn cứu được mọi người trong đám phế tích, không chỉ cần một lực lượng lớn người có sức lực, còn phải tranh thủ thời gian. Nhìn tình hình trước mắt, bọn hắn chỉ có thể bắt lực...

Người khác gặp chuyện này sẽ làm như thế nào?

Sẽ làm chuyện vừa phí sức mà không có kết quả tốt hay sao? Hay là phải mông đi cho xong việc?

Diệp Mộ Liễu không biết, bởi vì nàng chưa từng trải qua chuyện như vậy. Nhưng mà...

Nhìn đám trẻ nhỏ bất lực, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng quyết tâm hơn.

Chương 98: Nếu cứ như vậy mà đi thì cả đời này của nàng đều không thể yên lòng!

“Lý Ly...”

Do dự trong giây lát, cuối cùng Diệp Mộ Liễu cũng mở miệng.

“Diệp tiểu thư, người nghe đây, ta phải lập tức rời khỏi nơi này.”

Bỗng nhiên Lý Ly quay người, hai tay vịn chặt vai nàng, vẻ mặt nghiêm túc.

Phải đi ngay sao?

Lý Ly, người không nên thấy chết mà không cứu. Bên ngoài người xa cách lạnh lùng nhưng không che được ý chí sắt đá. Người không tại sao người lại cứu ta?

Bên ngoài của người lạnh lùng nhưng không phải là người có ý chí sắt đá...

“Diệp Mộ Liễu, người nghe đây, trận sạt lở này cực kì nghiêm trọng, không phải là chuyện chúng ta có thể giải quyết. Ta phải lên trấn xin giúp đỡ, cho nên người ở lại đây một mình có được không?”

Mưa phùn không ngừng rơi, gương mặt trước nay luôn bình tĩnh cũng lộ vẻ lo lắng như có như không.

Khóe môi mím thành một đường, làm cho gương mặt vốn lạnh lùng của hắn tăng thêm mấy phần đông lạnh.

Nhưng Diệp Mộ Liễu lại cảm thấy nam tử trước mắt lại chưa từng đáng yêu như vậy, chưa từng thuận mắt như vậy.

Nàng gật gật đầu, vỗ vỗ vai hắn, nghiêm túc nói:

“Ừ, Lý Ly, người yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

Lúc này, nàng không thể giúp đỡ gì, nhưng tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho hắn, hoặc là làm chậm bước chân của hắn...

Lý Ly gật đầu, không nói nhiều nữa, xoay người nhảy lên ngựa, chạy như bay.

Phía sau truyền đến âm thanh của Diệp Mộ Liễu theo gió mà bay đến:

“Lý Ly này, người cũng phải cẩn thận đấy...”

Mưa phùn như màn sương, làm ướt gương mặt của Lý Ly, gương mặt hắn tối sầm nhưng lại tươi cười...

Sau khi Lý Ly rời đi, Diệp Mộ Liễu đưa mắt quan sát xung quanh, cũng biết mình không thể làm gì, nên cái gì cũng không làm.

Sau khi cân nhắc kĩ, Diệp Mộ Liễu bắt đầu hướng dẫn cho mấy người phụ nữ và trẻ em không biết làm gì, phân công hợp tác làm việc,

Hỏi rõ trong thôn không có sẵn thuốc cầm máu, Diệp Mộ Liễu phái mấy đứa trẻ lên núi hái thuốc, còn lại chỉ huy mấy người phụ nữ cầm xẻng, cuốc, các loại đồ dùng làm nông, bắt đầu từ những nơi sạt lở...

Bận rộn nên thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt lại đến giữa trưa, nhưng Diệp Mộ Liễu mãi không hình bóng của Lý Ly.

Đại thẩm trong thôn chần chờ nhìn sắc mặt lo lắng của Diệp Mộ Liễu.

“Diệp cô nương, người bạn kia của cô không phải một mình bỏ đi bỏ mặc cô đấy chứ?”

Biểu tình của bị đại thẩm kia có mấy chút hèn mọn, cẩn thận, nước mưa và bùn vẩy trên gương mặt nàng, giống như thất vọng, lại giống như tuyệt vọng...

Nhìn mấy nữ tử bên cạnh đứng động tác nhìn mình, trong lòng Diệp Mộ Liễu căng thẳng. Nàng có thể hiểu tâm tình của các nàng ấy.

Bởi vì người thân, chồng của các nàng đều bị vùi dưới đống phế tích. Mà Lý Ly là hy vọng duy nhất của các nàng...

Các nàng sợ Lý Ly đi mà không quay trở lại, thực ra tâm trạng của các nàng so với Diệp Mộ Liễu càng nghiêm trọng hơn.

Mặc dù Diệp Mộ Liễu và Lý Ly chỉ ở chung mắt ngày, nhưng hiện tại trong lòng nàng lại tin tưởng hẳn – nhất định hẳn sẽ trở về.

Hẳn nhất định sẽ không bỏ mặt nàng...

Quả nhiên, lúc các nàng sắp không chịu được nữa thì một đám người chạy đến. Như thấy được cứu tinh, mọi người đều hoan hô...

Nhưng Diệp Mộ Liễu nhìn trong đám người không tìm được hình dáng của Lý Ly.

Tìm người dẫn đầu hỏi thăm Diệp Mộ Liễu mới biết được Lý Ly đang ở thôn trang gần đó thuyết phục thông trưởng phái người giúp đỡ, sau đó lại chạy về hương trấn.

Diệp Mộ Liễu hiểu được nên có chút yên lòng.

Nàng biết, lần cứu viện này, cần càng nhiều người càng tốt, mà bọn họ cũng không có đủ dược liệu.

Vì vậy kêu gọi phụ nữ và trẻ trong thôn bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, lý do rất đơn giản, người ta ở xa tới cứu giúp cũng không thể để cho người ta bụng đói mà phải làm việc có đúng không?

Hơn nữa, không có sức lực thì làm sao có thể cứu người từ dưới đống phế tích được.

Người đến, có không ít người được cứu lên. Mấy đứa bé lên núi hái thuốc cùng trở lại, mang thuốc mới hái tới, mới có hy vọng cứu được người bệnh.

Tai nạn trước mắt có người may mắn cũng có người bất hạnh.

May mắn còn sống thì ôm hôn người thân, ôm đầu khóc rống. Đã chết thì thi thể bị vứt sang một bên không có thời gian bận tâm. Bởi vì còn sống so với người chết thì vĩnh viễn quan trọng hơn.

Đến lúc chạng vạng, rốt cuộc Lý Ly cũng quay trở lại.

Mang một đội nhân mã tới, còn có cả đồ dùng và dược liệu, còn có cả người của quan phủ.

Cứu viện đến với khí thế hùng hục, Diệp Mộ Liễu cùng mấy nữ nhân bắt đầu nhóm lửa, nấu cơm, nấu nước, bồi thuốc cho người bệnh...

Trước cái chết, mọi người đều vứt bỏ thành kiến, đồng tâm hiệp lực hiếm thấy, nhờ mọi người cùng ra sức mà sức mạnh như thành đồng.

Lần cứu viện này kéo dài từ sáng tới tối, lại tiếp tục từ tối đến sáng, liên tục ba ngày ba đêm.

Từ lúc bắt đầu mọi người đã không ngủ không nghỉ, càng về sau, Lý Ly ép mọi người thay nhau nghỉ ngơi.

Đến sáng ngày thứ ba, rốt cuộc mưa cũng ngừng, mặt trời từ sau đám mây hiện ra, có người bệnh được cứu ra từ đống phế tích ở trong đám người hoan hô...

Hai người Diệp Mộ Liễu và Lý Ly xuyên qua đám người có thể thấy được trong mắt đối phương là sự vui sướng...

“Mọi người tiếp tục thôi, kiên trì một chút nữa là được rồi.”

Gọi đám người một tiếng, Lý Ly ngoái đầu nhìn lại, trong nháy mắt nụ cười ngừng lại.

Phía sau Diệp Mộ Liễu có một khối đá lung lay sắp đổ không chịu được mà ầm ầm đổ xuống. Mà Diệp Mộ Liễu lại hoàn toàn không biết, chỉ lo cúi đầu nhìn, khóe môi quết xuống nụ cười nhẹ.

“Diệp Mộ Liễu, cẩn thận!”

Lý Ly không kịp suy nghĩ, phi thân đẩy Diệp Mộ Liễu đi xa...

“Lý Ly...”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, nhìn hòn đá lướt qua người Lý Ly, nháy mắt muốn chôn vùi hẳn. Trong lòng nàng đau xót, phát ra tiếng gào thét xé lòng.

Không ai trả lời nàng, đám người nhất thời yên tĩnh lại. Trong nháy mắt, sự cố bất thành linh kéo tới, mọi người đều đỡ đầu.

“Lý Ly, ngươi không sao chứ? Ngươi đừng làm ta sợ... Lý Ly...”

Diệp Mộ Liễu bỏ nhào đến bên cạnh hòn đá, giọng nói hoảng sợ. Cả người không khống chế được mà run rẩy.

Lý Ly, ngươi không thể có chuyện gì, ngươi nhất định không có việc gì có đúng không?

Ngươi đã đồng ý với Tổng Vô Khuyết phải hộ tống ta an toàn đến kinh thành, sao ngươi lại không giữ lời ?

Đám người nhanh chóng vây quanh, Diệp Mộ Liễu ở trong đám người chỉ cảm thấy mờ mịt, giống như trời sắp sụp xuống, miệng vẫn thì thào :

“Lý Ly, ngươi đừng làm ta sợ. Ngươi không thể bỏ mặc ta. ”

“Diệp Mộ Liễu thật ảm tử, ta không chết thì cũng bị ngươi làm cho phiền chết rồi. . . ”

Âm thanh suy yếu, từ bên hòn đá khác truyền đến, xa cách như đến từ địa ngục. . .

Diệp Mộ Liễu lắc đầu, không thể tin vào lỗ tai mình. Trong đám người có người hoan hô :

“Thật tốt quá, Lý công tử không có việc gì, Lý công tử còn sống. ”

Vẫn còn sống sao?

Trái tim của Diệp Mộ Liễu đột nhiên đập lỡ một nhịp, đẩy đám người, nàng chạy tới bên cạnh hòn đá.

Vừa nhìn, một gương mặt tuấn mỹ lộ ra. Nhưng đùi bị thương, chỗ khủy tay cũng bị trầy da, vạt áo bị nước bùn vấy lên. Giờ phút này có chất lỏng màu đỏ chảy ra.

Nam tử này vậy mà vẫn còn cười được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ta chỉ không cần thận cứu ngươi mà thôi

Nước mắt trong mắt Diệp Mộ Liễu rốt cuộc không nhịn được mà tràn ra.

Nàng xong lên, hai tay đâm vào ngực Lý Ly, uất ức như một đứa trẻ.

“Lý Ly, ngươi là tên bại hoại! Ngươi dọa chết ta rồi!”

Hô hấp Lý Ly hơi chậm lại, đôi con ngươi đen bóng luôn luôn bình tĩnh, hiện tại lại vô cùng rung động, sau đó biểu tình mới ổn định lại, cuối cùng chỉ còn sự tĩnh lặng.

Tay hắn dừng ở không trung, cuối cùng lại để xuống, động tác nhẹ nhàng đến hắn cũng không phát hiện ra.

Nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng của Diệp Mộ Liễu, ở bên tai nàng nhẹ giọng an ủi:

“Được rồi, ta đã không sao rồi. Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa. ”

“Lần sau không cho phép ngươi làm ta sợ hãi như vậy nữa. ”

Diệp Mộ Liễu khóc nức nở, rời khỏi cái ôm của hắn, ngẩng đầu nháy mắt thấy mọi người xung quanh đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Hai má đỏ lên, Diệp Mộ Liễu oán hận trừng mắt nhìn Lý Ly một cái. Lại nghe thấy ở trong cổ họng của hắn bật ra tiếng cười nhẹ, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

“Ngươi đừng cảm kích ra, ta chỉ không cần thận cứu ngươi mà thôi.”

“Ai cảm kích ngươi chứ, ngươi bớt tự mình đa tình đi.”

Mắt liếc nhìn Lý Ly, Diệp Mộ Liễu đưa hai tay đỡ hắn. Miệng nói thế nhưng người lại không do dự mà đỡ hắn đến lều trại được liệu.

Bởi vì chân bị thương, cho nên sau này công việc cứu viện Diệp Mộ Liễu kiên quyết không để cho Lý Ly tham dự.

May mà lực lượng đủ nhiều, ít đi một người như Lý Ly cũng không sao.

Vì vậy, Lý Ly cũng rất vui vì nhàn rỗi, chỉ vui vẻ làm một chút công việc chỉ huy phía sau.

Như vậy bọn họ trì hoãn ở sơn thôn nhỏ chừng năm ngày. Mà Tổng Vô Khuyết và đội gánh hát Tây Việt sau khi bọn họ xuất phát cũng đi luôn.

Hành trình của hai người đột nhiên trở nên chậm hơn đội ngũ. Ở trước mặt người khác, Lý Ly lại khôi phục cảm giác muốn sống chớ lại gần.

Thậm chí có đôi khi hắn vẫn đối với Diệp Mộ Liễu xa cách như vậy.

Xa cách đến nỗi Diệp Mộ Liễu cảm thấy trải qua mấy ngày cùng nhau trải qua đồng sinh cộng tử của bọn họ giống như chỉ là ảo giác của nàng.

Nhưng tình cờ, lúc bọn họ xuyên qua đám người nhìn thấy nhau lúc đó, Diệp Mộ Liễu biết có vài thứ đã khác rồi..

E hèm, chắc fan của Lý Ly công tử áp đảo fan của Lý Ngọc, muốn phù chính Lý Ly lên làm nam chính cũng nên ý chứ.

Lý Ngọc chuẩn bị tái xuất giang hồ, bà con cùng Dung Cảnh cùng nhau tìm hiểu xem ai mới là người đi đến cuối con đường với Diệp Mộ Liễu nhé

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Hoàng thượng muốn nạp Bắc Minh công chúa làm phi

Hành trình kế tiếp bởi vì Lý Ly còn bị thương cho nên ba người đồng hành với gánh hát hết sức thoải mái nhàn nhã, giống như bọn hắn không phải gấp rút lên đường mà là du ngoạn sơn thủy.

Ban đầu Diệp Mộ Liễu không biết nhưng dần dần nàng cảm thấy gánh hát Tây Việt có gì đó khác lạ.

Ông chủ Ulla của gánh hát hình như mãi nghề kiếm tiền không hề có cảm giác hứng thú.

Mỗi lần đến trấn thành, hắn đều giao mọi chuyện trong tay cho cấp dưới xử lý, còn mình lại đi dạo nhìn khắp nơi một tý, hết sức nhàn nhã.

Lúc lơ đãng Diệp Mộ Liễu từng hỏi hắn, hắn lại nói bản thân chỉ hiếu kì phong cảnh Đông Thương quốc mà thôi.

Chỉ hiếu kì thôi sao?

Hay vẫn là hiếu kì thái quá ?

Diệp Mộ Liễu căm ghét vì muốn biết rõ sự việc nhưng nghĩ lại bọn họ bắt quá chỉ là bèo nước gặp nhau, nhiều việc không bằng ít đi một chút, bản thân hà cớ gì phải xen vào việc của người khác.

Ngược lại Tổng Vô Khuyết cùng gánh hát ở chung không tệ.

Ngay cả người lạnh nhạt như Lý Ly, cũng ở chung ở Ulla hòa hợp khác thường. Ba nam nhân lúc yên tĩnh thường nâng chén trò chuyện, nhìn trăng ca hát.

Giống như bọn họ không phải người xa lạ mà là bạn bè quen biết nhiều năm.

Cả đường đi cứ như thế ước chừng khoảng nửa tháng, đoàn người đã đến kinh thành, mà vết thương của Lý Ly cũng không sai biệt lắm.

Hôm nay Lý Ly và Tổng Vô Khuyết ra cửa một chuyến, sau khi trở về, ánh mắt nhìn Diệp Mộ Liễu có chút quái dị.

Diệp Mộ Liễu không biết vì sao, hỏi Lý Ly hắn lại im lặng không nói, một chút chuyện cũng không chịu nói cho nàng.

May mà lòng của Diệp Mộ Liễu cũng không cao, chuyện này cũng không để ý lắm.

Mãi đến lúc gần kinh thành, lúc mấy người đang nghỉ tạm ở quán trà, âm thanh từ bàn trà truyền đến mới làm cho Diệp Mộ Liễu như gặp sấm sét giữa trời quang, mới bừng tỉnh hiểu ra.

Không chút nghĩ ngợi, nàng vọt lên bàn nắm lấy áo của nam tử đang nói đến nước miếng tung bay, hỏi:

“Người mới vừa nói cái gì?”

Diệp Mộ Liễu khi thể chạy tới, nam tử đang bát quái (8 đó) đang muốn phát hỏa lại thấy sau lưng nàng có đám người cường đại làm hậu thuẫn, nuốt ngụm nước bọt, thay vào bằng bộ mặt tươi cười.

“Ta nói là Hoàng thượng của chúng ta muốn nạp Bắc Minh công chúa làm Hoàng quý phi.”

Nam tử xấu hổ cười, cẩn thận nói:

“Ngươi lừa ta.”

Hồ hấp của Diệp Mộ Liễu bị kim hãm, theo bản năng lắc đầu phản đối.

“Ôi vị cô nương này, ta đâu dám lừa cô. Không tin cô có thể nghe tình hình, mọi người đều truyền khắp nơi rồi.”

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, như chìm xuống vực sâu, mãi không đến được đáy vực.

Hắn muốn nạp phi rồi!

Lý Ngọc hắn muốn nạp phi rồi..

Ngay lúc nàng không ngừng muốn tha thứ cho hắn, ngay lúc nàng sắp đến bên cạnh hắn, bọn họ lại nói cho nàng hắn muốn nạp phi..

Chuyện này như sét đánh giữa trời quang, đánh tan mộng muội của Diệp Mộ Liễu.

Khoảnh khắc này thậm chí lúc nàng hồi thần cũng không cảm giác được sự đau đớn. Mãi đến lúc nam tử ngược ngừng cười nói với nàng:

“Haiz, vị cô nương này ngươi làm sao vậy? Ngươi trước thả ra rồi nói.”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới xoay người lại, đồ dẫn buông nam tử ra. Dưới chân bỗng dưng mềm nhũn, mắt thấy cả người loạng choạng ngã xuống đất nhưng một giây sau nàng được một đôi tay ấm áp nâng dậy, tiến vào trong bộ ngực dày rộng.

“Diệp Mộ Liễu...”

Âm thanh của Lý Ly cực thấp, cực trầm, khàn khàn có chút dọa người.

“Ngươi không sao chứ?”

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, đối diện với đôi con ngươi thâm thiết, khó khăn lắc đầu cười.

“Ta không sao!”

Có thể còn chuyện gì đây?

Hoàng thượng nạp phi vẫn luôn là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không phải chuyện đáng trách.

Từ xưa đến nay có Hoàng thượng nào mà không hậu cung vô số, 3000 mỹ nhân?

Chỉ là nàng không chịu mở lòng đón nhận mà thôi..

Nhìn Lý Ly nhú mày, ánh mắt phức tạp, lúc này Diệp Mộ Liễu mới nhớ tới sự khác lạ mấy ngày hôm trước của hắn.

“Ngươi đã biết từ sớm có phải không?”

“Mộ Liễu...”

Lý Ly há miệng thở dài một hơi, muốn nói rồi lại thôi.

Lý Ly biết, lời này của Diệp Mộ Liễu thật ra có hai ý tứ. Một ý là hỏi hắn có phải đã biết rõ thân phận của nàng?

Một ý có phải đã biết rõ tin tức Hoàng thượng muốn nạp phi.

Nhưng mà hiện tại bảo hắn phải trả lời như thế nào?

Thở dài một hơi, Lý Ly gật đầu trả lời:

“Chuyện ngươi và hắn lúc ở huyện Thanh giang, Tổng đại nhân đã nói cho ta rồi. Chuyện thứ hai mấy ngày trước chúng ta mới nghe được.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Ta tình nguyện đau khổ còn hơn là cái gì cũng không biết

Lý Ly gần từng tiếng, như một cây đao cắm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của Diệp Mộ Liễn, sức lực cả người như bị rút sạch, nàng phải dùng hết sức lực mới ngăn không để cho nước mắt rơi xuống.

“Vì sao không nói cho ta biết?”

“Ta nói thì có ích gì? Có thể thay đổi được cái gì sao? Ngoại trừ mang sự thống khổ đến cho người sớm hơn thì không có ích gì...”

Lý Ly rũ mắt, che dấu phong vân ở trong mắt, giọng nói nhạt như nước.

“Không, ta tình nguyện sớm chịu đau khổ hơn là cái gì cũng không biết.”

Nếu sớm chịu đau khổ, để cho nàng sớm tỉnh lại mà nói, nàng tình nguyện chịu đau khổ. Nếu thương tâm có thể làm cho nàng tuyệt vọng, có thể làm cho nàng chặt đứt tình cảm, tình yêu mà nói, nàng tình nguyện thương tâm...

“Diệp Mộ Liễn, không cần phải như vậy.”

Lý Ly cúi đầu, nhìn nữ tử trong lòng, môi mỏng của nàng nhếch lên, không có một vòng cung. Hơi nước mỏng manh trong hốc mắt ảm đạm, quật cường không chịu rơi xuống.

Diệp Mộ Liễn như vậy làm cho chân tay của Lý Ly luống cuống, trong lòng xuất hiện cảm giác kì lạ, như đau lòng, như thương tiếc, lại như khổ sở.

Trong ngực cảm thấy co rút lại, cảm giác xa lạ này Lý Ly chưa bao giờ trải nghiệm qua, khó chịu làm cho hắn không thở nổi. Đáy mắt đen sâu thẳm lóe sáng, thần sắc trên gương mặt của Lý Ly tối lại.

“Người hãy nghe ta nói, chuyện này người chỉ biết một mà không biết hai.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không nói gì.

“Đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta trở về phòng rồi nói sau.”

Thần nhiên nhìn bốn phía, động tĩnh lúc này của Diệp Mộ Liễn không nhỏ, Lý Ly không muốn gây chú ý tới nhiều người.

Dứt lời, Lý Ly và Tống Vô Khuyết liếc nhau, chờ Diệp Mộ Liễn trở về khách điểm bọn họ đặt chân.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà ta không biết?”

Không đợi Lý Ly khép cửa, Diệp Mộ Liễn nhanh chóng nhú mày hỏi.

“Người cũng biết thế cục thiên hạ hiện tại như thế nào sao?”

Cúi đầu trầm ngâm trong giây lát, Lý Ly không trả lời mà hỏi lại.

Diệp Mộ Liễn mờ mịt lắc đầu, khó hiểu hỏi:

“Thế cục thiên hạ hiện tại có liên quan như thế nào đến chuyện Hoàng thượng nạp phi?”

Không cần nói với ta, hẳn vì lợi ích của thiên hạ.

“Hiện tại thế cục thiên hạ chia làm ba phần, Đông Thương, Tây Việt, Bắc Minh ba nước đứng ở thế chân vạc. Trăm năm qua thực lực ba nước luôn ngang nhau, kiềm chế nhau, phòng bị nhau. Ai cũng không làm được gì ai, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Không để ý tới câu hỏi của Diệp Mộ Liễn, Lý Ly nói:

“Nhưng mấy chục năm nay ba nước ở biên cảnh có va chạm nhỏ với nhau, lại không chính thức phát động chiến tranh. Bởi vì, không ai dám khẳng định kết quả của việc phát động chiến tranh có thể dẫn đến chuyện hai nước còn lại liên thủ đã kích hay không.”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễn hết sức rung động, cũng hiểu hắn đang muốn nói cái gì.

Khóe môi nhếch lên nụ cười chế giễu, nàng không cho là đúng, nói:

“Có phải ngươi muốn nói với ta, mấy năm gần đây thế cục thiên hạ cân bằng thế lực, đã có sự thay đổi?”

“Có ai từng nói với ngươi, ngươi cực kì thông minh?”

(Ta chỉ nhớ câu có ai từng nói với ngươi, ngươi rất xinh đẹp ^_^)

Thấy năng lực lĩnh ngộ của nàng mạnh như vậy, đáy lòng của Lý Ly tán thưởng.

Diệp Mộ Liễu cười giễu cợt, giống như châm biếm, lại giống như tự giễu.

“Không, ngươi sai rồi Lý Ly. Người ngu xuẩn nhất trên đời này không phải là ta thì là ai.”

“Ngươi hà tất gì phải coi nhẹ mình như vậy.”

Thở dài một hơi, đáy mắt Lý Ly quét xuống ánh sáng.

“Ta không tự coi nhẹ mình, ta chỉ nhìn rõ sự thực mà thôi. Lý Ly, có phải ngươi sẽ tiếp tục nói với ta, Hoàng thượng sở dĩ nạp Bắc Minh công chúa làm phi là vì lấy đại cục làm trọng, là vì lợi ích của thiên hạ?”

“Tuy ngươi không tin nhưng sự thật đúng là như vậy.”

Lườn Diệp Mộ Liễu một cái, ánh mắt của Lý Ly đầy phức tạp.

“Ngươi có biết, mấy năm gần đây Đông Thương quốc chịu nội loạn, Nhiếp Chính vương Long Cảnh vẫn nắm giữ triều chính không chịu giao quyền. Nếu không phải Hoàng thượng thông minh biết ẩn nhẫn, nguy trang để làm Nhiếp Chính vương mất cảnh giác chỉ sợ Hoàng quyền của Đông Thương quốc không dễ dàng về lại trong tay Hoàng Thượng. Vì Hoàng thúc kia cũng không dễ dàng bị tử hình.”

“Những thứ này ta đều biết, nhưng Nhiếp Chính vương đã chết, hiện tại Hoàng quyền đã về tay Hoàng thượng, từ lâu hắn đã không còn bị trói buộc, không phải như vậy sao?”

Diệp Mộ Liễu cười cười, nhưng một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

“Vị vậy, Lý Ly, ngươi không cần an ủi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Lý Ly, rốt cuộc ngươi là người phương nào?

“Ngươi cảm thấy ta cần phải lừa ngươi sao?”

Không thèm chớp mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mộ Liễu, ánh mắt dài hẹp đen như mực của Lý Ly sâu như nước ẳ chứa ánh sáng.

“Mỗi lời nói của ta là thật, tin hay không tất cả là do suy nghĩ của người. Hơn nữa...”

Lý Ly chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu một câu cắt ngang:

“Lý Ly, rốt cuộc ngươi là người phương nào?”

Lý Ly ngẩn ra, trong nháy mắt hắn có chút giật mình. Đôi con ngươi sâu như đáy biển lóe lên ánh sáng kì dị. Một lúc sau, hắn nhếch môi cười nhạt, nói:

“Lý Ly chẳng qua là nhân văn đã hạc mà thôi (người nhân văn ý), không đáng để Diệp tiểu thư quan tâm.”

Trong lúc đó, giọng điệu của Lý Ly mang theo mấy phần khoảng cách không dễ thấy, giống như thời gian hắn vừa mới quen Diệp Mộ Liễu.

“Vậy sao?”

Khóe môi nhếch lên nụ cười giống như châm biếm, Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn hắn, đáy mắt đều là sự trào phúng.

“Nếu vậy thì làm sao Lý công tử biết được những thứ này?”

Không biết là do cảm giác được Lý Ly xa lạ hay là lời nói vô tâm, nhưng giờ khắc này xưng hô trong miệng Diệp Mộ Liễu đã thay đổi.

“Đừng nói với ta, dân chúng bình thường sẽ quan tâm đến thế cục của thiên hạ. Dân chúng bình thường có thể suy đoán được tâm tư Hoàng thượng sao? Lý Ly, mặc dù ta ngu dốt nhưng không ngu xuẩn đến mức này.”

“Ha ha... thì ra ngươi vì chuyện này mà hoài nghi.”

Trong cổ họng phát ra tiếng cười nhẹ, con ngươi đen sẫm của Lý Ly sâu thẳm nhìn chăm chú vào Diệp Mộ Liễu, khóe môi mềm mại nhếch lên, thân hình cao to anh tuấn càng toát ra sức quyến rũ.

“Diệp Mộ Liễu, nhưng ngươi đừng quên, tuy ta nhân văn đã hạc nhưng Tổng công tử là quan lớn triều đình... Hơn nữa chỉ cần có chút thông minh đều không khó để đoán ra sự sâu xa trong đó.”

“Cho dù là như vậy, những thứ này cũng không liên quan gì tới ta. Ta chẳng qua chỉ là nữ tử bình thường, chuyện quốc gia đại sự không liên quan đến ta. Lý Ly, rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào cũng không liên quan tới ta.”

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lý Ly, đáy mắt Diệp Mộ Liễu lóe lên quang mang, tối tăm, sâu thẳm, ẩn ẩn mấy phần thất vọng, uể oải.

“Không, Diệp Mộ Liễu, ngươi sai rồi.”

Trong mắt Lý Ly gọn sóng, nhưng ẩn ẩn sự sâu thẳm trong con ngươi. Ánh mắt nhìn Diệp Mộ Liễu thâm sâu hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Hấn quyết tâm muốn lập ngươi làm Hoàng hậu

“Diệp Mộ Liễu, ngươi sau rồi. Hiện tại ngươi không còn là dân chúng bình thường nữa rồi.”

Ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa chiếu đúng vào người Lý Ly. Từ góc độ của Diệp Mộ Liễu, vừa vặn có thể nhìn thấy gương mặt tuấn tú và chiếc mũi thẳng của Lý Ly.

Ánh sáng lúc sáng lúc tối như một cây đao khắc họa đường cong một bên gương mặt của Lý Ly, càng làm nổi bật được sự lạnh lùng. Bạc môi vì biểu tình hiện tại mà hơi nhếch lên tạo thành một vòng cung hoàn mỹ.

Nhưng Diệp Mộ Liễu có thể thấy được rõ ràng một chút tươi cười cũng không đạt tới đáy mắt.

Trong lòng như có một tia sáng lóe ra nhanh đến nỗi Diệp Mộ Liễu không thể bắt kịp. Vì vậy, sự hoang mang trong lòng biến thành sự nghi vấn.

“Nói rõ cho?”

“Bởi vì hiện tại ngươi là Hoàng hậu của Đông Thương quốc...”

Âm thanh của Lý Ly cực nhẹ, nhưng bị ngăn cách ở khoảng cách xa, lại giống như tơ nhện. Nhưng lại truyền vào trong tai của Diệp Mộ Liễu lại giống như sấm sét giữa trời quang, làm cho nàng rung chuyển, lồng ngực như bị đâm, ẩn ẩn sự đau đớn.

“Làm sao có thể? Lý Ngọc hấn đã đồng ý với ta, sẽ không bức ta...”

“Chuyện này thiên chân vạn xác, là Tổng huynh thông qua triều đình chia cho một quan phủ công báo mới biết được. Đại diện phong Hậu của ngươi cử hành trước khi diễn ra nghi thức phong phi của Bắc Minh công chúa.”

Lý Ly khoanh tay, đến bên cửa sổ. Xuyên qua cánh cửa sổ khắc hoa nhìn bầu trời xanh rộng lớn.

Giờ phút này con ngươi của hấn tối lại, vô tình cứng rắn như đá, lại như hàng ngàn sợi tơ mềm mại.

“Còn về tại sao, không phải là chuyện mà người nhân văn đã hạc như Lý mỗ có thể biết được. Nếu Diệp tiểu thư muốn biết thì không ngại tiến cung hỏi Hoàng thượng.”

“Đúng là chuyện cười, chúng ta không ở Hoàng thành, đại diện lập hậu của hấn làm sao có thể thuận lợi cử hành?”

Sau khi sững sờ, khóe môi Diệp Mộ Liễu quét xuống nụ cười trào phúng, vòng cung mang theo mấy phần thê lương.

“Có lẽ, Hoàng thượng hẳn không để ý.”

Cánh môi mỏng nhạt của Lý Ly không biết từ lúc nào đã mím thành một đường, vẻ mặt lại bình tĩnh khác thường.

“Nói rõ cho?”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu khó hiểu hỏi lại.

“Ta nghĩ hẳn quyết tâm muốn lập người làm hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Người vẫn còn yêu Hoàng thượng sao?

Bởi vì quyết tâm cho nên hẳn không để ý nàng có ở đây hay không...

Bởi vì quyết tâm cho nên hẳn nguyện ý để nàng rời khỏi hẳn, cho nàng thời gian suy nghĩ...

Bởi vì quyết tâm cho nên hẳn nhất định phải cho nàng một danh phận.

Bởi vì quyết tâm cho nên Hoàng hậu của hẳn chỉ có thể là nàng!

Lý Ngọc, là như vậy sao? Thật sự như dự đoán của Lý Ly sao?

Hiện tại chàng lo sợ cái gì? Hay vẫn đang lo lắng điều gì?

Cho nên mới khẩn trương phong ta làm Hoàng hậu... Ngay cả không có ta bên cạnh chàng cũng không để ý!

Hay là chàng muốn dùng danh phận này tới trói buộc ta. Để cho ta dù bay cao bao nhiêu, bay xa bao nhiêu cũng không thoát khỏi bàn tay của người?

Hiện tại, Diệp Mộ Liễu cực kì hoảng loạn. Cảm giác mờ mịt, phức tạp, ngàn nghĩ vạn nghĩ để cho nàng rơi vào trong chiếc võng hẳn bện vào, không thể gãy giữa, không thể trốn thoát...

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

“Muốn biết thì tự mình đến Hoàng cung đi, tự mình hỏi hẳn, không phải sẽ biết được sao?”

Bên tai vang lên âm thanh trầm thấp, Diệp Mộ Liễu nâng mắt, kinh ngạc nhìn về Lý Ly mới phát hiện mình thất thần, vì vậy đem sự nghi hoặc trong lòng nói ra.

“Hoàng cung sâu như biển, ngộ nhờ ta vào rồi lại không ra được thì sao?”

Hai mắt ở trong không khí gặp nhau, Lý Ly phát hiện ánh mắt Diệp Mộ Liễu xao động gọn sóng, có dũng khí rung động lòng người nhưng cũng làm cho người ta thương tiếc...

“Từ huyện Thanh giang đến giờ không phải người vẫn một mực xoắn xuýt, mơ hồ, bồi hồi và do dự hay sao? Kết quả như thế nào? Người suy nghĩ cho rõ, thật cẩn thận, tìm được đáp án sao?”

Thở dài một hơi, Lý Ly mở to mắt không dám nhìn con người đen bóng của Diệp Mộ Liễu.

Thấy nàng lắc đầu, hẳn rũ mắt tiếp tục nói:

“Nếu nghĩ không ra nghĩ không rõ, tìm không thấy đáp án, có phải cả đời người đều cảm thấy không yên lòng có phải không, cả đời không có kết quả thì sẽ không an tâm?”

“Ừ.”

Sau giây lát im lặng, Diệp Mộ Liễu không chút do dự trả lời.

“Vậy hiện tại người vẫn còn yêu Hoàng thượng sao?”

“Yêu!”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu trả lời chắc như đinh đóng cột.

Nếu như nàng không thích hắn thì làm sao còn do dự, còn xoắn xuýt như vậy?

Khỏe môi nhếch lên nụ cười nhạt, ánh sáng trong đôi mắt của Lý Ly trong nháy mắt phai nhạt đi.

Trốn tránh không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề.

Lý Ly ngẩng đầu, ánh mắt đen như mực, bên trong ẩn chứa dũng khí, thâm trầm, gọn sóng, sáng quắc nhìn Diệp Mộ Liễu.

“Một khi đã như vậy ngươi còn do dự cái gì?”

“Ta không do dự, chỉ là...”

Ánh mắt Lý Ly sáng quắc, cực nóng làm cho Diệp Mộ Liễu không dám nhìn gần. Cúi đầu cắn cắn môi, nàng bắt an nói:

“Chỉ là ta có một số việc không rõ. Không biết mình có thể hay không...”

Có thể tha thứ cho sự lừa gạt của hắn...

Có thể tiếp thu chuyện cũng nhiều nữ tử chia sẻ hắn...

Có thể tiếp thu được chuyện nàng trong lòng hắn chỉ chiếm một phần...

“Diệp Mộ Liễu, trốn tránh vĩnh viễn không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề.”

Thở dài một hơi, giọng điệu của Lý Ly bỗng dưng dịu dàng hơn.

“Nếu ngươi còn thương hắn, thì nghĩ biện pháp để giải quyết vấn đề giữa các ngươi mà không phải là một tên bỏ chạy!”

“Nếu cuối cùng ta cố gắng nhưng những vấn đề này vẫn không có cách nào giải quyết thì sao?”

“Thì như thế nào?”

Lắc lắc đầu, giọng điệu của Lý Ly hết sức kiên định.

“Kết cục của sự việc có hai cách đơn giản. Một là tốt một là xấu. Nếu bị thương tổn thì vượt qua mới có thể giải quyết vấn đề. Ít nhất, ngươi đã làm hết sức, cố gắng trả giá. Cho nên ngươi sẽ không oán không hối có phải không?”

Lý Ly nói, như ánh trăng phá vỡ mây đen chiếu sáng trái tim Diệp Mộ Liễu, làm cho nàng trả qua thời gian hoang mang biết mất không còn tăm hơi.

Đúng vậy, chỉ cần nàng cố gắng hết sức, cho dù kết cục có như thế nào nàng đều không nuối tiếc không phải sao !

“Cảm ơn ngươi, Lý Ly. ”

Khỏe môi quyết xuống lúm đồng tiền như ngọc, tâm tình Diệp Mộ Liễu lúc này tươi đẹp chưa bao giờ có được.

“Nếu không phải có ngươi, ta chỉ sợ bị vây trong bế tắc của chính mình, không có cách nào giải thoát. ”

Lý Ly rũ mắt, nhìn Diệp Mộ Liễu, trong mắt giống như bức rèm che bị đứt đoạn, hạt châu rơi đầy xuống đất...

“Nếu đã nghĩ tốt thì đừng trì hoãn thêm nữa, nhanh vào kinh đi. ”

Im lặng một lúc, Lý Ly tiếp tục nói:

“Đúng rồi, ngày mai ta và các ngươi mỗi người một ngựa. Ngươi đi theo Tổng công tử cùng nhau vào kinh đi. ”

“Sao lại như vậy, ngươi không theo chúng ta vào kinh sao?”

Rõ ràng Tổng Vô Khuyết nói Lý Ly là người kinh thành mà.

“Ta còn có chút việc chưa làm, trong thời gian ngắn chỉ sợ không thể trở về được. ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Đây là thiên hạ của hần.

Bức tường thành màu xanh đen rộng rại, xuất hiện trước mắt Diệp Mộ Liễu, trong lòng nàng có mấy phần xúc động.

Không giống với đất ở huyện Thanh giang, kinh thành là nơi phồn hoa, khí thế, to lớn.

Lần đầu tiên tới vùng đất dưới chân thiên tử, cảm nhận sự phồn vinh và giàu có của Đông Thương quốc, trong lòng Diệp Mộ Liễu xoay chuyển, có muôn vàn suy nghĩ.

Đây đều là quốc thổ do Lý Ngọc thống trị. Là thiên hạ của hần, là vinh quang của hần, cũng là trách nhiệm của hần.

Hiện tại hần đang làm gì?

Có giống như nàng, nhớ nàng không?

Dưới sự giúp đỡ của Tổng Vô Khuyết, Diệp Mộ Liễu nhanh chóng tìm được chỗ của cha mẹ.

Hiện tại vợ chồng Diệp lão gi đang ở phía Tây ngoài cửa thành, hiện tại đảm nhận chức hộ bộ, là quan đồng liêu với Tổng Vô Khuyết.

Thấy Diệp Mộ Liễu xuất hiện trước mặt mình, giây phút đó vợ chồng Diệp thị không nhịn được nước mắt tung hoành. Diệp Lâm thị kéo Diệp Mộ Liễu ân cần hỏi han, hỏi nàng chuyện xảy ra từ lúc đó đến nay.

Mà Diệp lão gia lại vô cùng cảm kích Tổng Vô Khuyết, một bên thành tâm nói lời cảm ơn, một bên liên tục phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn để đãi khách quý.

Không biết là trùng hợp hay là tâm linh tương thông, Diệp Mộ Liễu và Tổng Vô Khuyết ngầm hiểu không nhắc tới cảnh ngộ lần đó, cũng không nhắc tới Lý Ly.

Đêm đó mấy người nâng cốc cười nói, trò chuyện với nhau rất hợp ý. Diệp phu nhân cảm thán tạo hóa trên người, không nghĩ tới Tổng Vô Khuyết và Diệp Mộ Liễu lại có duyên kết bạn cùng nhau đồng hành.

Mà Diệp Mộ Liễu nhìn Tổng Vô Khuyết bên cạnh lại nhớ tới nam tử lạnh lùng xa cách. Nhớ tới cặp mắt xé rách hẹp dài, ánh mắt đào hoa sáng quắc, con ngươi đen có thể nhìn thấu lòng người.

Nhớ tới bọn họ lâm vào một đêm đó, con ngươi đen sâu như biển, trong veo lạnh lùng như nước, tinh khiết như làn nước mùa thu, sâu không thấy đáy làm cho nàng nhìn không thấu đoán không ra.

Lý Ly là một nam tử bí ẩn, sâu không lường được, hết sức giao hoạt. Khoảnh khắc nàng và hần chia ra, cả hai đều không thừa nhận bằng hữu.

Nhưng Diệp Mộ Liễu biết rõ, trên đường đi của bọn họ xảy ra tình cảm sống chết, hần lần lượt giúp đỡ nàng, lần lượt cứu nàng từ trong nguy cấp, loại tình nghĩa này không có cách nào xóa mờ được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Hoàng cung sâu như biển

Trong tiểu thuyết có câu nói “Hoàng cung sâu như biển!”, nhưng lúc này Diệp Mộ Liễu không biết lúc con Cự Long màu đỏ uốn lượn nơi bắc tường đó thẳm xuất hiện trước mặt nàng, nàng sẽ rung động như vậy.

Bốn người khiêng cái kiệu nhỏ dọc theo đường mòn quanh co bên trong khu rừng, đi mãi không ngừng, từng cung điện lớn nhỏ đan xen xuất hiện trong tầm mắt Diệp Mộ Liễu.

Ngôi lưu ly màu vàng dưới ánh nắng chiều phát ra ánh sáng tôn quý và khí thế. Chiếc chuông mạ vàng trước cung điện nghiêm trang âm trầm trải.

Toàn bộ hết sức xa lạ giống như một giấc mộng.

Cổ kiệu dừng ở đầu đường không thể đi tiếp, Diệp Mộ Liễu xuống kiệu, đi theo sự chỉ dẫn của thái giám, từ từ đi đến Càn Chính điện.

Dọc theo cây cối hai bên đường, xinh đẹp rực rỡ, ngẫu nhiên có mấy tòa cung điện xinh lung linh, tường đỏ ngói xanh thấp thoáng, như ẩn như hiện, tình xảo hoa mỹ.

Đây là Hoàng cung sao ?

Đây là nhà của Lý Ngọc sao?

Giây phút này trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm xúc ngổn ngang. Người mà mình ngày đêm mong nhớ gần trong gang tấc, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại cảm thấy sợ hãi.

Muốn gặp mà lại sợ gặp!

Lý Ngọc, vào Hoàng cung này, rốt cuộc ta như con thiêu thân lao đầu vào lửa hay là lựa chọn sáng suốt đây?

Chàng ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng đó!

Đêm qua cùng cha thấp đèn nói chuyện suốt đêm, lúc này Diệp Mộ Liễu mới biết được chuyến đi đến kinh thành của cha mẹ như lời Xuân Đào nói, không phải bị ép buộc mà là tự nguyện.

Đêm qua cha nói rất nhiều chuyện về triều đình, về Lý Ngọc cho nàng nghe. Lúc này nàng mới biết được, thì ra thế giới của hân cho tới bây giờ nàng đều không hiểu.

Đó là một thế giới xa lạ, một thế giới chỉ có nam nhân. Trong thế giới đó, nam nhân sát phạt quyết đoán, nắm trong tay quyền thống trị thiên hạ.

Mà hân, là người tôn quý nhất trong thế giới đó, là chúa tể quyền uy nhất.

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ở bên trong, tự người vào đi thôi.”

Thái giám dẫn đường gọi là Trương Phúc, là thái giám bên người Lý Ngọc. Cả đường đi đều gọi nàng là Hoàng hậu, cho dù Diệp Mộ Liễu có ngăn cản như thế nào cũng không thay đổi được.

“Đa tạ Trương công công.”

Diệp Mộ Liễu hít một hơi thật sâu, đưa tay đẩy tấm cửa lim được chạm trổ đang đóng chặt...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Không phải ta đang nằm mơ chứ?

Bóng dáng màu vàng dựa vào phía trước chiếc bàn trong Ngự thư phòng. Long ý màu vàng to lớn uy nghiêm càng làm cho thân thể của hân trở nên gầy gò thấy rõ.

Lý Ngọc nhũn mày, như suy nghĩ cái gì, cây bút nhanh chóng viết xuống. Gương mặt tuấn tú tràn ngập suy nghĩ. Chỉ hơn một tháng không gặp, hân lại gầy đi mấy phần.

Trong mắt tràn ngập hơi nước, Diệp Mộ Liễu cảm thấy bóng dáng càng trở nên mơ hồ.

Bước chân thong thả đến trước bàn học, nàng tham lam chăm chú nhìn gương mặt tuấn mỹ, rất muốn đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán của hân. Tay vươn đến không trung bỗng dừng lại ngừng lại...

Nhưng Lý Ngọc hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ vừa viết vừa không thèm ngẩng đầu lên nói:

“Trương Phúc sao? Pha cho Trầm ly trà. Hôm nay làm sao vậy? Ngay cả nô tài hầu hạ trong điện cũng dám lười biếng sao? Trầm gọi mãi cũng không thấy ai...”

Diệp Mộ Liễu không trả lời, chỉ từ trong lọ sứ lấy một dùm trà bỏ vào trong ấm trà men sứ thanh hoa, sau đó lấy phích nước nóng cho vào. Nhìn lá trà xanh biếc ở trong ly trà nở ra, khi thì lượn lờ nhảy múa, khi thì chìm xuống. Từng nhánh xanh biếc chồng lên nhau, hết sức thú vị. Hương thơm bốn phía, mùi hương xông vào mũi.

Để ly trà trước mặt Lý Ngọc, nhưng Diệp Mộ Liễu không nói lời nào, chỉ yên lặng đứng bên cạnh hân không nói lời nào.

Đại diện cực kì yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Diệp Mộ Liễu có thể nghe được hô hấp và tim đập của hai người.

Có lẽ cảm thấy không khí có chút khác thường, hoặc là cảm giác được Diệp Mộ Liễu đang nhìn chăm chăm vào mình, Lý Ngọc theo án thư ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt một cái lại hoàn toàn đỡ dần.

“Liều Nhi... Nàng đến rồi sao?”

Âm thanh câu Lý Ngọc như mộng như ảo, ánh mắt mê ly đầy ngạc nhiên.

“Không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu muốn cười, đáy mắt ngấn nước. Âm thanh quen thuộc làm cho con ngươi đen bóng như mặt ngọc của Lý Ngọc lóe sáng muôn vàn rực rỡ.

“Đúng là nàng, Liều Nhi.”

Sau giây lát đỡ dần, Lý Ngọc thả bút lông xuống, bỗng nhiên đứng dậy, cuống quýt làm đổ nghiên mực trên bàn, khiến cho mực nhuộm đầy ống tay áo. Nhưng Lý Ngọc lại không quan tâm, chạy thẳng đến chỗ Diệp Mộ Liễu...

Chương 108: Nên làm gì để vẫn hồi sự tin tưởng của nàng ?

Nữ tử trước mắt mặc chiếc váy màu xanh nhạt giống như hoa cỏ trong thơ ca, trong lành làm cho hần không thể nào dời mắt được.

“Liều Nhi, nàng đã đến rồi, làm sao lại không nói cho ta biết?”

Diệp Mộ Liễu không trả lời, chỉ dơ hai tay ra ôm lấy cổ hần, âm thanh có chút nghẹn ngào.

“Lý Ngọc...”

“Đừng khóc, đừng khóc nữa... Nha đầu ngốc, ngươi khóc trái tim ta đều nát.”

Lý Ngọc đưa tay lau nước mắt bên hai má của Diệp Mộ Liễu, nhưng càng lau càng nhiều, càng lau lại càng nhiều hơn.

Hần bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, dùng hết sức lực toàn thân như muốn nhập nàng vào trong thân thể của hần như ruột thịt.

“La ta không cho bọn họ nói cho chàng.”

Một lúc sau, Diệp Mộ Liễu mới mở miệng nói chuyện, nhưng làm cho thân thể Lý Ngọc run rẩy.

Mộ Liễu, nàng muốn cho ta ngạc nhiên sao?

Hay vẫn muốn lặng lẽ tới rồi lặng lẽ đi...

Trong lòng nghĩ vậy, Lý Ngọc mở miệng hỏi :

“Liều Nhi, có phải nàng còn chưa chịu tha thứ cho ta ? ”

Thân thể bị Lý Ngọc mạnh mẽ ôm vào trong ngực, giây phút này Lý Ngọc cảm giác rõ ràng phần lưng của Diệp Mộ Liễu có chút cứng nhắc.

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, trái tim Lý Ngọc như bị muôn vàn con kiến gặm nhấm, vừa chua vừa chát.

Quả nhiên nàng vẫn không chịu tha thứ cho hần sao ?

“Lý Ngọc, ta không biết.”

Bỗng dưng Diệp Mộ Liễu lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Lý Ngọc có chút mê man, có chút bất lực.

“Lý Ngọc, ta không thể chịu nổi việc chàng hoài nghi và thăm dò tình cảm của ta, ta cũng không thể chịu nổi việc bị chàng lừa gạt dù có ý tốt, ta cũng không thể chịu được cảnh cũng nữ nhân khác hầu hạ một chồng, chia sẻ chàng.”

Lý Ngọc muốn tiến lên ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, nhưng bước chân của hần khi nghe đến lời của Diệp Mộ Liễu thì bỗng dưng dừng lại.

Đau khổ nhắm mắt lại, khóe môi Lý Ngọc quết xuống nụ cười tự giễu.

Lý Ngọc ơi Lý Ngọc, đúng là tạo nghiệt không thể sống ! Kết quả như ngày hôm nay đều do một tay ngươi tạo thành. Tình huống hiện tại ngươi phải làm gì mới có thể vẫn hồi lòng nàng, sự tín nhiệm của nàng.

Không đành lòng nhìn biểu tình hiện tại của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu rũ mắt, che dấu sự đau khổ trong mắt, tiếp tục nói :

“Nhưng mà, cho dù chàng lừa gạt ta cũng được, ta vẫn không thể quên được chàng. Lý Ngọc, chàng nói cho ta biết ta nên làm cái gì bây giờ ? ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Nếu nàng làm được thì đã không phải là Diệp Mộ Liễu rồi.

Con người âm thầm của Lý Ngọc trong nháy mắt lóe sáng, giống như ánh sáng đêm hè, sáng lạn làm cho người ta không dám nhìn gần.

Chỉ cần nàng vẫn không quên được hắn có nghĩa là trong lòng nàng còn có hắn.

Cái này đã đủ vừa lòng rồi. Với hắn mà nói, đã là trong họa được phúc rồi.

Liều Nhi, ta biết ta sai rồi, nhưng mà bất luận có thể nào cũng cho ta một cơ hội có được không ?

Thở dài một hơi, lúc này Lý Ngọc bước nhanh về phía trước, hết sức kiên định.

“Liều Nhi, có phải nàng còn có chuyện muốn hỏi ta ? Cùng nhau nói ra hết đi. ”

“Lý Ngọc...”

Nhìn hắn một cái, Diệp Mộ Liễu cắn môi nói:

“Ta nghe nói chàng muốn nạp phi...”

Cô nương kia là công chúa Bắc Minh cao quý, nghe nói xinh đẹp không gì sánh nổi, là nữ thần trong lòng nam tử khắp thiên hạ. Nàng ta như vậy khiến nàng cảm thấy mặc cảm, sợ hãi.

“Ừ, Liều Nhi. Chính xác là có việc này.”

Tay ôm lấy nàng, theo bản năng nắm chặt lại, khóe môi Diệp Mộ Liễu run rẩy, làm cho Lý Ngọc đau lòng không thôi.

“Nhưng mà...”

Không đợi cho Lý Ngọc nói xong, Diệp Mộ Liễu một câu đã ngắt lời hắn.

“Một khi đã như vậy, vì sao còn hạ thánh chỉ đó?”

Vì sao còn kiên trì lập nàng làm Hoàng hậu?

“Liều Nhi, nàng quên ta đã nói gì sao?”

Để thân thể của Diệp Mộ Liễu đối diện với mình, Lý Ngọc nhìn vào mắt nàng, nói từng chữ:

“Ta đã nói rồi, Hoàng hậu của ta vĩnh viễn đều chỉ có thể là nàng. Giang sơn của Trẫm chỉ chia sẻ một mình nàng, ở bên cạnh Trẫm, cùng Trẫm cùng nhau vui vẻ thống trị thiên hạ cũng chỉ có thể là nàng – Diệp Mộ Liễu!”

“Vậy các nàng thì như thế nào?” Diệp Mộ Liễu tuy cười nhưng trong lòng lạnh xuống.

Nam tử này hắn thề thốt, đường hoàng như vậy, nhưng mà hậu cung ba ngàn của hắn thì sao? Tam cung lục viện của hắn thì sao? Tất cả phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ để nàng giống như người mù, nghe không được nhìn không thấy, từ lừa mình dối người, cùng hắn vợ chồng hòa hợp mà sống sao?

Không, nàng không làm được!

Nếu nàng làm được thì nàng không phải là Diệp Mộ Liễu rồi!

“Liều Nhi, thật xin lỗi. Ba năm trước giấu giếm thân phận với nàng bởi vì khi đó thời cơ chưa chín muồi, ta không nắm chắc để nàng cuốn vào thị phi hậu

cung còn có thể bảo vệ sự an toàn của nàng.”

“Thật ra lúc nàng nói nàng muốn cùng ta lên kinh thành, ta rất muốn nói đồng ý. Trời mới biết một khắc đó, cự tuyệt nàng ta cần rất nhiều dũng khí.”

Ánh mắt Lý Ngọc sáng quắc nhìn Diệp Mộ Liễn, bộ dáng thật sự khác lạ.

“Mộ Liễn, nàng có biết không? Lúc trước ta không dám nói là sợ nàng chết bỏ ta. Ta nhớ rõ khi ở rừng đào nàng cứu ta, mắng ta là Hoàng đế háo sắc. Mộ Liễn, nàng hồn nhiên, đôi mắt với nàng, ta cảm thấy thua kém. Thế giới của ta quá mức phức tạp, ta sợ ta không xứng với nàng!”

Hắn sợ bản thân hắn không xứng với nàng?

Giây phút này Diệp Mộ Liễn mở to hai mắt, ghen hòng nhìn trần trời.

Một thiên chi kiều từ, nam tử quyền thế nhất trên đời này, vậy mà hắn sợ bản thân không xứng với nàng?

Biết được điều này làm cho Diệp Mộ Liễn cảm thấy chấn kinh.

Nhưng con người đen trong treo khác thường của Lý Ngọc làm cho Diệp Mộ Liễn cảm thấy hắn đang nói thật.

“Lý Ngọc... Lúc trước ta là vì...”

Bởi vì lần đó hắn chỉ tên điểm họ để nàng thị tẩm, nàng mới nói như vậy. Khi đó làm sao nàng biết, hắn chỉ đang giả vờ để che mắt người đời ? ”

“Nàng không cần nói, Mộ Liễn, ta biết. ”

Lắc đầu ngăn lời nàng lại, Lý Ngọc tiếp tục nói :

“Ba năm sau, đó cũng một trong những nguyên nhân ta sợ nói chân tướng với nàng. . . nhưng mà, sau này ta mới biết được ta sai rồi. Nàng đợi ta ròng rã ba năm, không thương tiếc vì ta mà làm trái ý cha mẹ. Nếu những thứ này không phải là yêu thì cái gì mới là yêu ? ”

“Liễn Nhi, đạo lý này ta hiểu muộn một chút, nhưng chỉ cần nàng đồng ý cho ta một cơ hội, thì sẽ không muộn, chúng ta vẫn còn cơ hội. Hiện tại quyền lợi lựa chọn ở trong tay nàng, dù nàng có chọn như thế nào, ta đều không trách nàng ! ”

“Cho dù ta có lựa chọn như thế nào, chàng cũng không trách ta ? ”

Nửa tin nửa ngờ nhìn Lý Ngọc, đáy mắt Diệp Mộ Liễn lóe sáng.

“Một khi đã như vậy, vì sao chàng phải phát thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ lập ta làm Hoàng hậu ? Lý Ngọc, không phải chàng nói một đảng làm một nẻo, ngôn hành bất nhất (lời nói và hành động khác nhau) ?

“Liễn Nhi, ta từng nói qua, Hoàng hậu của ta chỉ có thể là nàng có phải không ? ”

Nghe vậy, Lý Ngọc mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán Diệp Mộ Liễn, cười nói :

“Trừ nàng ra, cho dù là ai cũng không được. Cho dù người đó là công chúa Bắc Minh ! ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cùng người khác tranh đoạt, ta tình nguyện buông tay

“Liễn Nhi, ta không muốn biện minh vì sao ta luôn miệng nói yêu nàng, nhưng một bên vẫn cưới nữ nhân khác. Bởi vì đó là sự thật, mặc dù ta có muôn vàn nỗi khổ nhưng thực sự vẫn tổn thương tới nàng!”

Tựa đầu vào cổ Diệp Mộ Liễn, Lý Ngọc nói từng chữ:

“Nhưng mà, Hoàng hậu của ta chỉ có thể là nàng. Cho dù các nàng có sử dụng thủ đoạn gì, ta đều không thỏa hiệp. Không thương lượng với nàng là ta sai. Nhưng đối với chuyện này, ta hy vọng nàng có thể hiểu cho nỗi khổ tâm của ta...”

Mãi không nói gì, giờ phút này trong lòng Diệp Mộ Liễn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, muốn bàn suy nghĩ.

Mặc dù hần không nói nhưng trong đó nàng đã đoán được mấy phần chân tướng sự việc.

Ba nước tiếp tục chiến tranh, Tây Việt quốc lòng muông dạ thú, như hổ rình mồi.

Mấy năm nay Đông Thương quốc liên tục nội loạn, sớm đã là miệng cọp gan thỏ. Lý Ngọc rơi vào đường cùng, đành phải liên hôn với Bắc Minh.

Công chúa Bắc Minh xuất thân cao quý, xinh đẹp vô song, tất nhiên sẽ không thỏa mãn một Quý phi nhỏ nhỏ này.

Thật ra cũng không có gì đáng trách, nhưng không biết vì sao Lý Ngọc lại đồng ý lập nàng làm Hoàng hậu vì thế lại có một cuộc tranh đấu gay gắt, thậm chí Diệp Mộ Liễu còn biết rõ trong chuyện này còn có một tay Thái hậu.

Mà Lý Ngọc vì hứa hẹn lúc trước mà dùng nàng làm tấm gỗ, tiền trạm hậu tấy lập nàng làm Hoàng hậu.

Hần làm như vậy nàng lại oán hận lại đau lòng.

Nên tha thứ cho hần sao?

Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn sự mệt mỏi hiện lên trên trán người kia, trong lòng không nhịn được mà chua xót.

“Lý Ngọc, tha thứ là một chuyện, có thể tiếp nhận hay không là chuyện khác. Ta biết từ xưa đến nay, vận mệnh của nữ tử không thể do mình quyết định. Nam nhân tam thê tứ thiếp nhưng nữ tử lại không được. Vậy mà chúng ta thậm chí còn không thể đổ kị, không thể ghen.”

Thờ dài một hơi, Diệp Mộ Liễu nghiêm túc nhìn vào mắt Lý Ngọc, nghiêm túc nói:

“Muốn nhìn nữ nhân khác hầu hạ dưới thân phu quân của mình còn phải gượng cười, nếu không sẽ bị xem là đồ phụ. Nhưng mà Lý Ngọc, ta không làm được! Nghĩ đến chàng cùng nữ nhân khác hoan ái, trái tim ta đau muốn chết!”

“Ta không biết mình có thể tiếp nhận đến mức nào, nhưng ta biết, nếu cứ như vậy, ta sẽ biến thành cái xác không hồn. Ta không thể chịu nổi việc phải tranh đoạt sự sủng ái của chàng với ba ngàn mỹ nữ. Ta tình nguyện buông tay...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Kiếp sau ta tình nguyện làm một nam tử bình thường!

“Buông tay...ngay cả việc cùng ta ở một chỗ sao? Liễu Nhi, nàng bỏ được ta sao?”

Khóe môi Lý Ngọc mím thành một đường, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, không thêm chớp mắt.

“Nếu nàng bỏ được thì đã không tiến cung, có phải hay không?”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu không nói, nhưng trong lòng vừa chua vừa xót, lại càng bất đắc dĩ.

Đúng vậy, nếu nàng có thể buông xuống thì sao lại có ngày hôm nay?

“Liễu Nhi, ngoại trừ việc một đời một kiếp một đôi, cái gì ta cũng đều có thể cho nàng. Nàng không cần tranh đoạt với các nàng ấy, không cần cướp đoạt với các nàng ấy. Bởi vì nơi này cho tới bây giờ đều chỉ có một mình nàng.”

Kép tay Diệp Mộ Liễu đến bên trái ngực mình, Lý Ngọc gần từng tiếng, lời thề thốt.

“Trừ nàng ra, trong lòng Lý Ngọc không chứa nổi người khác. Ta biết như vậy là cực kì uất ức nàng. Nhưng mà Mộ Liễu, ta là chúa tể của quốc gia này, là quân vương của quốc gia này. Ta không chỉ hưởng vinh quang nó mang tới cho ta mà ta phải có trách nhiệm gánh vác xây dựng.”

“Cho nên, ta nhất định phải cân bằng, nhất định phải dùng nữ tử hậu cung để làm lợi thế. Các nàng chính là quân cơ của ta, mà nàng mới là nữ nhân của ta.”

Lý Ngọc ta đến suốt cả cuộc đời yêu nàng sâu đậm..

“Lý Ngọc...vì sao chàng phải sinh ra trong nhà đế vương?”

Vì sao chàng không phải là một người dân bình thường?

Như vậy, bọn họ có thể ân ái, không có nữ tử khác, chỉ có nàng và hắn... Bọn họ có thể nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già...

“Ta cũng muốn như vậy!”

Thở dài một hơi, đáy mắt Lý Ngọc có sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Nếu được, hắn còn cầu xin ông trời kiếp sau để cho hắn làm một nam tử bình thường, không cần nắm trong tay gánh nặng giang sơn xã tắc, chỉ cần gặp nàng, yêu nhau, bạc đầu giai lão...

“Lý Ngọc, kiếp sau chàng chỉ có thể là của một mình ta. Nếu không, ta lại không để ý tới chàng nữa ! ”

Thở dài, nữ tử trong lòng gác đầu lên vai hắn, hung hăng cắn một cái.

Bà vai truyền đến cảm giác đau đớn nóng rất. Giờ phút này trong lòng Lý Ngọc lại vô cùng vui mừng.

Hắn biết dấu răng này là nàng cố ý để lại cho hắn. Cái này cũng chứng minh cho việc nàng đồng ý tha thứ cho hắn rồi ! ”

“Nàng yên tâm, nương tử, kiếp sau trừ một mình nàng, ta tuyệt đối không nhìn nữ nhân khác một cái. ”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Nhớ tư vị của nàng

“Không biết xấu hổ, ai là nương tử của chàng vậy ? ”

Trùng mắt, Diệp Mộ Liễu giận dữ nói.

“Nàng đây, nàng là Hoàng hậu mà Trẫm đã thông cáo thiên hạ ! Không lẽ nàng muốn quyệt nợ sao ? ”

Cúi đầu cắn cắn chop mũi của nàng, Lý Ngọc oán hận nói.

“Nàng dám quyệt nợ, xem Trẫm thu thập nàng như thế nào. ”

“Ta quyệt nợ, nhìn xem chàng làm sao bây giờ ! ”

Vừa dứt lời, Diệp Mộ Liễu thừa dịp Lý Ngọc chưa chuẩn bị, cười nói chạy xa.

“Chàng tới, chàng tới bắt ta đi. ”

Anh mắt Lý Ngọc dần dần biến đổi, neho mắt nhú mày nhìn về phía nàng.

“Nàng xác định ? ”

Diệp Mộ Liễu cách sau làn khói lượn lờ từ hương lưu ly nhìn nam tử cao lớn phía đối diện, nhạy cảm nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm trong đáy mắt của hắn.

Thầm nghĩ trong lòng không ổn rồi, nàng lắc đầu cười cười lui về phía sau, ý định tránh thoát phạm vi ánh mắt hắn có thể nhìn tới.

Ai ngờ ma cao một thước, đạo cao một trượng, rốt cuộc Diệp Mộ Liễu không thể nào thoát khỏi ma trảo của Lý Ngọc.

Nhìn gương mặt càng lúc càng gần, trái tim Diệp Mộ Liễu đập thình thịch không ngừng.

“Lý Ngọc... đột nhiên ta nhớ tới vết thương trên vai chàng còn chưa băng bó... Vừa rồi ta cắn có dùng sức...”

Chưa đợi nàng nói xong, môi đỏ của Diệp Mộ Liễu đã bị Lý Ngọc hung hăng chặn lại.

Nụ hôn này tới nhanh chóng, như mang theo sự nhớ nhung thời gian qua và sự ảm nẫn, bá đạo mà cuồng thế.

Dầu lưỡi không một chút chần chừ mà tiến sâu vào. Lý Ngọc ra sức quấy động chiếc lưỡi của Diệp Mộ Liễu, hút vào... Không cho nàng cơ hội lùi bước.

Tiếng hít thở dần nặng nề, thân thể Diệp Mộ Liễu dưới sự cường thế của hắn, dần dần hóa thành vũng nước mùa xuân, mềm mại đáng yêu như không xương...

“Liều Nhi...”

Nàng bị đầu lưỡi của hắn của hắn làm cho rung động đến tâm can.

“Ừm...”

Tiếng um của nàng kiều mị, làm cho bụng dưới của hắn nóng như nham thạch càng chà càng mạnh, càng đốt càng nóng...

“Nàng biết không? Mấy ngày hôm nay, ta nhớ tư vị của nàng đều muốn điên rồi...”

“Lý Ngọc ta cũng muốn chàng.”

Cho dù là ngăn cách ngàn núi vạn sông, giữa hai người họ đều nhớ đến đối phương. Tình cảm như vậy không phải rất đáng quý hay sao?

Hắn vì nàng làm rất nhiều việc, mà nàng có phải cũng nên vì hắn mà trả giá một chút không?

Lý Ngọc nghe vậy, ánh mắt càng sâu hơn, sáng quắc nhìn nàng, ánh mắt của hắn như ngọn lửa thiêu đốt, nóng đến dọa người.

Khoảnh khắc nhìn nhau, hắn cúi đầu hôn sâu hơn...

Môi mòng của hắn di chuyển trên gương mặt của nàng, dọc theo bờ môi tình tứ của nàng. Dần dần hắn không thỏa mãn chỉ đơn thuần là hôn môi. Từ môi lại dọc xuống chiếc cằm tròn bóng trắng nõn, trượt đến cổ nàng...

Dùng răng cắn cắn vật áo chỗ cổ nàng, lộ ra mảng da thịt trắng nõn như ngọc.

Hô hấp Lý Ngọc dần dần nhanh hơn.

Ngay cả tiếng rên rỉ ngẫu nhiên phát ra cũng bị vỡ vụn mà khàn khàn.

“Liều Nhi...”

Âm thanh mang theo tình dục, trầm thấp, hấp dẫn, mê ly, làm cho lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống...

“Cho ta được không?”

“Ừm...”

Bên trong đại điện yên tĩnh không có một chút âm thanh, ngoại trừ tiếng đồng hồ cát chảy thì chỉ còn tiếng um như muỗi kêu của Diệp Mộ Liễu...

Ánh mắt Lý Ngọc sáng lên, khoe môi không tự chủ mà cong lên. Trong phút chốc ánh mắt sáng rực rỡ lên.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ầm ầm bên trong tiếng khuyên can của Trương Phúc.

(Ai đây, đáng đánh, đáng đánh, ko biết 1 khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng à ???Bà con đoán xem ai hé ^_^)

“Hoàng quý phi nương nương, người không thể đi vào... Hoàng thượng ở bên trong có việc, phân phó không cho phép không ai được đi vào quấy rầy. Ôi ôi ôi Hoàng quý phi nương nương, người thật sự không được đi vào...”

“Chuyện cười, Càn Chính điện này lúc nào thì Bản cung không được vào.”

Một âm thanh kiều mị mang theo mấy phần kiều căng ở ngoài điện truyền đến, phát ra khí thế.

“Không lẽ trong điện ẩn dấu chuyện gì không cho người biết, không thể cho bản cung xem sao?”

Nghe vậy, bước chân của Lý Ngọc ngừng lại.

Mi tâm của hắn nhú lại, làn môi nhỏ bé gât gao nhú thành một đường, cằm cũng bị kéo căng. Ánh sáng trong mắt sắc bén như lưỡi dao, nhìn hết sức đáng sợ.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu thở dài một hơi, đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán Lý Ngọc, cười nói:

“Hoàng thượng, bộ dạng người nhú mày thật sự không đẹp trai chút nào!”

“Liều Nhi, đến bây giờ nàng còn có tâm tư nói đùa...”

Cúi đầu nhìn Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc bất đắc dĩ cười, đáy mắt có mấy phần cung chiều như ẩn như hiện...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đừng sợ, tất cả đã có ta !

Không vui đùa thì còn biết làm gì ?

Người ta đã đánh tới cửa, nàng không tìm niềm vui trong đau khổ chẳng lẽ ngồi đây khóc lóc sao ?

“Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên ra xem một chút thì hơn.”

Trong nháy mắt, Diệp Mộ Liễu đã thay đổi xưng hô.

“Được.”

Đề Diệp Mộ Liễu xuống, Lý Ngọc đưa tay, siết chặt bọc lấy bàn tay của nàng trong chính bàn tay to của mình, mang nàng đi, bỗng dừng lại, nghiêng đầu nói :

“Liễu Nhi, người tới gọi là Trịnh Ngọc Uyển, là con gái Trịnh đại tướng quân. Hiện tại được Mẫu hậu phong là Hoàng quý phi, tạm thời nắm giữ tam cung lục viện. Tính tình kiêu căng tùy hứng, thói hư tật xấu của một thiên kim tiểu thư, ở nơi nàng ta có thể thấy hết.

“Cảm ơn chàng, Lý Ngọc.”

Chỉ nói ngắn ngủi mấy câu nhưng từ lời nói của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu lấy được rất nhiều tin tức.

Chẳng hạn gia thế của Trịnh Ngọc Uyển này hiển hách, đến Lý Ngọc cũng phải kiêng kị mấy phần.

Chẳng hạn, Trịnh Ngọc Uyển và Thái hậu quan hệ thân thiết, hoàn toàn coi trọng nhau.

Chẳng hạn như, Trịnh Ngọc Uyển này điều ngoa tùy hứng, có thể không cùng nàng xung đột, thì tốt nhất không xung đột cùng nàng ta.

“Đưa ngọc.”

Cười cười dí vào trán Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc nắm chặt tay Diệp Mộ Liễu, dịu dàng nói :

“Đừng sợ, tất cả có ta !”

Hơi ngần ngại, Diệp Mộ Liễu nhoen miệng cười với Lý Ngọc, trong lòng biết hẳn nhìn ra được nàng đang khẩn trương.

Nhưng mà hiện tại nam tử đứng bên cạnh nàng, dùng ánh mắt và hành động của hắn nói cho nàng biết không cần sợ !

Tất cả đã có hắn !

Chỉ cần có hắn ở đây, cho dù trời có sập xuống, hắn đều thay nàng chống đỡ.

Nếu như vậy, Diệp Mộ Liễu nàng còn gì phải sợ?

“Trương Phúc, để cho nàng ta vào.”

Nắm tay Diệp Mộ Liễu đến bàn giấy ngồi xuống, Lý Ngọc dùng ánh mắt ý bảo Diệp Mộ Liễu ngồi xuống bên cạnh mình. Diệp Mộ Liễu không đồng ý, chỉ yên lặng đứng bên cạnh Lý Ngọc.

Thấy vậy, Lý Ngọc cũng không ép buộc, chỉ cầm lấy tay nàng không chịu buông ra.

“Hoàng thượng, người nhất định phải xử phạt nô tài Trương Phúc này. Vậy mà dám chặn đường nô tỳ, không chịu cho nô tỳ đi vào.”

Cửa mở ra, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện trước mặt Diệp Mộ Liễu. Nữ tử này như giọng nói của nàng, kiều mỵ, xinh đẹp, cao quý, giữa trán ẩn ẩn mấy phần kiêu căng...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Ra oai phủ đầu với Hoàng quý phi

Trong nháy mắt Trịnh Ngọc Uyển xông tới, nụ cười tươi như hoa. Nhưng nụ cười như hoa đó lúc nhìn thấy Diệp Mộ Liễu bên cạnh Lý Ngọc sau lại biến mất không thấy tăm hơi...

“Ngươi là ai? Là cung nữ mới tới sao? Sao lại ở chỗ này?”

Ánh hoàng hôn xuyên qua khung cửa sổ bằng lim khắc hoa chiếu tới, khung cảnh bên trong phòng đen tối không rõ. Nhưng chỉ liếc mắt một cái, Diệp Mộ Liễu thấy được trong mắt Trịnh Ngọc Uyển là sự phòng bị và oán độc.

Nữ tử này rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, lại làm như không biết gì hỏi nàng là ai? Xem ra, nàng ta không chỉ diễn kịch giỏi mà cơ sở ngầm ở trong hậu cung cũng không phải mạnh mẽ bình thường đâu.

“Hoàng Quý phi, ngươi càng ngày càng không có quy củ rồi.”

Nhiều mây, Lý Ngọc giương giọng trách mắng.

“Sao... Hoàng thượng, người nhìn, là nô tì hồ đồ. Nhìn thấy vị cô nương này nên nhất thời tò mò mà quên hành lễ với Hoàng thượng.”

Dứt lời, Trịnh Ngọc Uyển phúc thân trước Lý Ngọc, cung kính cười nói:

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

Tiếng nói vừa dứt, Trịnh Ngọc Uyển cũng không chờ Lý Ngọc lên tiếng, đã đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Mộ Liễu.

“Như thế này đã xong rồi sao? Hoàng quý phi, ngươi còn không mau tham kiến Hoàng hậu nương nương?”

Khóe môi Lý Ngọc nhếch lên, con ngươi đen bóng sâu thẳm có mấy phần không kiên nhẫn, vừa ần nhãn mà không phát tác ra.

“Hoàng hậu nương nương?”

Trịnh Ngọc Uyển biến sắc, cao giọng nói.

“Hoàng thượng, không phải người nói đùa với nô tì đấy chứ? Không phải đại diện lập hậu còn chưa tới sao? Nơi nào có Hoàng hậu nương nương?”

“Là người trước mặt ngươi đó.”

Lạnh lùng liếc nàng ta một cái, ánh mắt Lý Ngọc như lưỡi dao.

“Ôi, là nô tì hồ đồ rồi. Vậy mà không biết nương nương vào cung khi nào. Mới vừa rồi có nhiều mạo phạm, mong Hoàng hậu nương nương tha thứ cho nô tì tội vô tâm.”

Ánh mắt xẹt qua nơi mười ngón tay Lý Ngọc cùng Diệp Mộ Liễu giao nhau, đáy mắt Trịnh Ngọc Uyển chợt lóe lên sự ngoan độc, lại bình tĩnh cười cười, cung kính phúc thân hành lễ với Diệp Mộ Liễu.

“Người không biết không có tội. Bản cung là ngày đầu tiên tiến cung, Hoàng quý phi không biết chuyện tất nhiên không nói đến chuyện có tội hay không...”

Giấy lát trầm ngâm, Diệp Mộ Liễu cảm giác bàn tay đang nắm lấy tay mình bỗng dưng chặt hơn. Nàng hít một hơi thật sâu, nhớ lại trước khi tiến cung, mẹ nàng có dạy cho nàng, thân nhiên nói.

Lần đầu tiên đánh giá có chiếm được chút thượng phong.

Hôm nay nhận được tin thái giám báo lại nói Trương Phúc mang theo Diệp Mộ Liễu tiến cung. Trịnh Ngọc Uyển vốn nghĩ Diệp Mộ Liễu bất quá chỉ là một dã nha đầu (người hoang dã), chưa từng trải đời, muốn hạ mã uy (kiểu đánh đòn phủ đầu ấy) với nàng một chút.

Nhưng nàng vừa ra tay, Lý Ngọc đã bắt đầu bảo vệ nàng ta. Hơn nữa lúc nàng ta đối mặt với bản thân nàng lúc đó không những không luống xuồng tay chân mà ngược lại trấn định tự nhiên như cũ.

Diệp Mộ Liễu như vậy làm cho Trịnh Ngọc Uyển trở tay không kịp.

Không lẽ đường dây tình báo của mình xảy ra vấn đề hay sao?

Thật ra Trịnh Ngọc Uyển không biết, hiện tại Diệp Mộ Liễu bình thản như không nhưng đáy lòng không trấn định như vậy.

Nếu không phải trước lúc tiến cung, mẹ nàng có mới một ma ma trong cung ra dạy nàng quy củ lễ nghi trong cung, phân tích thể cục trong cung với nàng mà nói chỉ sợ hiện tại nàng bị lật tẩy rồi.

Cho dù như vậy, lời của ma ma chỉ dạy nàng mới chỉ nghe hiểu được một nửa.

Diệp Mộ Liễu luôn luôn tùy tiện, đối với những chuyện tính kế người lừa ta gạt cảm thấy hết sức đau đầu. Nhưng mà tốt xấu gì lần đầu ra tay nàng có thể thuận lợi mà qua.

Nhìn đầy mắt Trịnh Ngọc Uyển hiện lên chút khiếp sợ, Diệp Mộ Liễu biết tạm thời mình cũng dọa nàng ta sợ người rồi.

Chỉ mong nàng ta sau này có chút kiêng kị với mình mới được.

Vừa nghĩ Trịnh Ngọc Uyển không dấu vết lờ mờ nàng ta (DML á) một cái, nhìn sắc mặt nàng ta mấy lần mới cười nói với Lý Ngọc:

“Hoàng thượng, nếu Hoàng hậu nương nương đã tiến cung, vậy đại diện phong hậu không biết lúc nào thì cử hành? Mong Hoàng thượng nói rõ để nô tỳ còn biết mà chuẩn bị.”

“Không cần, đại diện phong hậu Trầm đã cho người chuẩn bị từ sớm, cử hành vào năm ngày sau.”

Lắc lắc đầu, Lý Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Mộ Liễu, nhưng hỏi ý kiến của nàng. Thấy nàng gạt đầu hần mới nở nụ cười rạng rỡ, con người đen như mực ngọc lóe sáng.

Nhìn hai người đối diện, ở trong mắt Trịnh Ngọc Uyển lại vô cùng chói mắt.

Xem ra, Diệp Mộ Liễu này địa vị ở trong lòng Hoàng thượng không thấp.

Khó trách Hoàng thượng kiên trì muốn lập nàng ta làm hậu. Thậm chí ngay cả công chúa Bắc Minh động lòng người đó cũng không để vào mắt.

Nhưng mà cho dù xuất thân hay dung mạo, Diệp Mộ Liễu có chỗ nào có thể so được với các nàng đây?

Hoàng cung không phải là nhà của nàng ta.

Tuy đại diện lập hậu vẫn chưa cử hành, nhưng dưới sự an bài của Lý Ngọc, lại ở tại Từ Vi cung.

Từ Vi cung ở Đông Thương quốc là cung điện của các Hoàng hậu trước đó. Nhớ năm đó đương kim Thái hậu ở trong đoàn phi tần từ một chiều nghi ngờ nhỏ một đường diệt trừ, lên ngôi Hoàng hậu.

Cung điện lộng lẫy, hoa mỹ, mái điện uốn cong, rường cột chạm trổ, mọi thứ đều xa hoa, như tiên cảnh nhân gian.

Không biết vì sao Diệp Mộ Liễu như cảm thấy mình đang ở trong giấc mơ, mãi vẫn không thể tin được, từ nay về sau, đây là nhà của mình rồi.

Là sâu trong nội tâm của nàng coi Hoàng cung này là nhà của mình.

Hay vẫn do ở trong Hoàng cung có người đó

Hai ngày qua mọi người cung kính với nàng

Ngay cả Thái hậu cũng không bày tỏ một chút không chào đón nàng.

Mọi người cực kì khách khí, nhưng trong sự khách khí mang theo sự xa cách.

Nhất là tất cả thái giám và cung nữ hầu hạ trong Từ Vi cung. Có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của họ nhưng có phải do Diệp Mộ Liễu gặp ảo giác hay không, từ đầu các nàng đã không để vị Hoàng hậu này ở trong mắt.

Mấy ngày nay Lý Ngọc bận rộn nhiều việc, phía Bắc gấp hạn hán lớn, phía Nam lại mưa lũ lũ nôi, đất đá rơi từ trên núi xuống...

Mùa hè đối với Đông Thương quốc quả thật mà nói họa đến dồn dập.

Chống hạ, cứu tế... mỗi nơi đều cần Lý Ngọc tự mình xử lý.

Thời gian hẳn ở cùng nàng ít đến thương cảm.

Ngoại trừ bữa trưa và bữa tối hẳn đều kiên trì đến Từ Vi cung cùng nàng dùng bữa ra, ngay cả buổi tối Lý Ngọc vẫn nửa đêm ở tại Càn Chính điện.

Mỗi lần thấy bộ dáng mệt mỏi của hắn, Diệp Mộ Liễu đau lòng muốn chết. Vì thế lời vừa tới miệng cũng nuốt trở vào.

Cho dù nàng ở trong cung không có người quen, không có bằng hữu thì như thế nào?

Chỉ cần có hân ở đây, nàng sẽ không sợ!

Nơi có hân, nơi đó là nhà của nàng!

Vì vậy, ở trong cung này có mấy phần cô đơn. Có đôi khi Diệp Mộ Liễu sống một ngày như một năm, nhưng nàng vẫn không oán không trách.

Nếu nàng đã lựa chọn con đường này, cho dù có khổ sở nữa cũng là do bọn họ lựa chọn, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Lý Ngọc đang tránh nàng!

Cứ như vậy trôi qua bốn ngày.

Giữa trưa hôm nay, Lý Ngọc không theo thói quen cũ đến Tử Vi cung dùng bữa.

Diệp Mộ Liễu đợi rồi lại đợi, cuối cùng chỉ thấy bóng dáng Trương Phúc vội vàng chạy tới.

Hỏi hân hân lại nói Hoàng thượng hiện tại đang thương lượng với đại thần, cho nên không có cách nào đến dùng bữa với nàng.

Không biết do ảo giác hay sao mà nàng cảm thấy lúc Trương Phúc nói như vậy, ánh mắt có chút lóe sáng.

Vì vậy, Diệp Mộ Liễu ăn đơn giản. Sau giấc ngủ trưa, nàng làm canh đậu xanh ướp lạnh, cung đại cung nữ hậu hạ Thanh nhi đến Càn Chính điện.

Ngày hè, sau giờ ngủ, ánh mặt trời cực nóng, chờ đến lúc nàng tới Càn Chính điện, trên trán đều là mồ hôi.

Cung điện to như vậy lại im ắng. Tiểu thái giám canh giữ cửa điện thấy nàng, sắc mặt thay đổi.

Thấy vậy, lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, lại bình tĩnh hỏi:

“Hoàng thượng đâu?”

“... Hoàng hậu nương nương, hiện tại Hoàng thượng đang ngủ trưa, phân phó không ai được vào quấy rầy.”

Tiểu thái giám xấu hổ cười, ánh mắt lóe ra.

“Vậy sao?”

Lý do thoái thác này hết sức quen thuộc, giống như mấy ngày trước nàng có nghe qua...

Khóe môi Diệp Mộ Liễu quét xuống nụ cười khổ không dễ thấy, thầm nghĩ: “Đều nói phong thủ luân chuyển, “Phong thủy” của nàng cũng xoay chuyển có chút nhanh phải không?”

“Trong đó bao gồm cả Bản cung sao?”

“Này...”

Tiểu thái giám nghẹn lời, ngo ngẩn nhìn Diệp Mộ Liễu, không biết nên trả lời như thế nào.

“Bản cung định đưa một chút canh đậu xanh giải nhiệt cho Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng đang ngủ, ta đưa vào, tuyệt đối sẽ không quấy rầy Hoàng thượng.”

Hân càng ngăn cản, nàng lại nghĩ nhất định phải biết được.

Vì sao Lý Ngọc không chịu gặp nàng?

Nhìn bộ dáng của tiểu thái giám, nhất định có điều che giấu. Cho tới bây giờ nàng luôn thẳng thắn, trong mắt không cho phép có một hạt cát, lúc này, hân không thể lập tức làm rõ chân tướng sự việc mới được.

Làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp?

“Không bằng nương nương giao canh ướp lạnh cho tiểu nhân, lúc Hoàng thượng thức dậy, nhất định tiểu nhân sẽ nói với Hoàng thượng.”

Ngữ khí vẫn cung kính như cũ, nhưng vẫn kiên trì làm cho lòng Diệp Mộ Liễu tiếp tục trầm xuống...

“Nếu đã như vậy, phiền toái tiểu công công này rồi...”

Chương 116: Không nghĩ tới nàng lại bất gian

Trong lòng Diệp Mộ Liễu biết, nếu tiếp tục giằng co cũng không có kết quả gì.

Trừ khi nàng bày ra khí thế của Hoàng hậu mạnh mẽ đi vào.

Nhưng như vậy vạn nhất thật sự Lý Ngọc ngủ ở bên trong thật thì người ngoài sẽ cảm thấy vị Hoàng hậu là nàng như thế nào đây?

Ma ma dạy nàng rằng, ở trong cung làm việc phải luôn nhẫn!

Hiện tại mọi người ở hậu cung đều nhìn nàng như hổ rình mồi. Bất cứ chuyện gì của nàng cũng sẽ có người tìm tòi của.

Vì vậy, cho dù nàng không thể nhịn cũng buộc phải nhịn không phải sao?

Ánh sáng trong mắt dần dần âm trầm xuống, Diệp Mộ Liễu xoay người, từ từ quay về Tử Vi cung của mình.

Đưa mắt nhìn bầu trời xanh trong nháy mắt nàng có chút mê ly.

Diệp Mộ Liễu tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không phải vẫn là Diệp Mộ Liễu hay không?

Lý Ngọc, đứng trên lập trường của ta, năng lực của ta dần dần bị mài mòn, như vậy chàng vẫn còn yêu ta sao?

“Nương nương...”

Thấy người vẫn đứng phoi nằng như cũ, Diệp Mộ Liễu đứng dưới gốc cây nhìn hai con chim Hoàng Oanh đang chơi đùa ở trên cây liễu mà không khỏi đỡ đầu.

Không bao lâu sau, hiện lên gương mặt quen thuộc.

Lúc đó nàng bị cha nhốt ở trong nhà không chịu cho nàng ra cửa, cảm thấy như ngồi tù.

Nhưng không nghĩ tới, hiện tại nàng tự động dẫn thân vào lồng giam. Chẳng qua cái lồng giam này cực lớn, cực kì tinh xảo, cực kì hoa mỹ. Hoa mỹ đến mức làm cho bất kì nữ tử nào cũng muốn nghĩ tới...

Nàng không nghĩ tới nhưng vẫn như cũ nhảy vào. Cái này gọi là ma lực của tình yêu sao?

Nhưng mà nếu có một ngày nàng không còn tình yêu để dựa vào thì nàng phải làm như thế nào cho phải?

“Hoàng hậu nương nương...”

Thấy nàng ngẩn người, Thanh nhi lại kêu lên.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới hồi phục tinh thần, lại lên tiếng nói:

“Có chuyện gì?”

Thanh nhi nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía sau lưng nàng, có chút chần chờ. Trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa động, xoay người lại thấy bóng dáng màu vàng từ xa đi lại phía nàng.

Tuy cách xa nhưng với thị lực của Diệp Mộ Liễu vẫn có thể thấy rõ hai bóng dáng.

Một người là Lý Ngọc đang ngủ trưa trong miện tiểu thái giám.

Một người còn lại thì nàng không biết nhưng cũng may mắn gặp qua một lần. Là Bắc Minh công chúa Bắc Thiên Tuyết thân phận tôn quý, sạch sẽ đáng yêu...

Diệp Mộ Liễu thật sự kì quái, giây phút này nàng vẫn còn cười được!

Thanh nhi bên người cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng. Trong lòng Diệp Mộ Liễu chắc chắn nhất định hiện tại Thanh nhi sẽ nghĩ: Hoàng hậu này không phải thần kinh có vấn đề đấy chứ?

Nhìn thấy phu quân của mình tránh mình, lừa mình lại ở cùng với nữ nhân khác mà nàng vẫn còn cười được?

Nhưng mà nàng không cười thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ còn khóc hay sao?

Thật ra từ tận đáy lòng từng chút run rẩy, đau đớn, cảm giác không giống như lúc nàng biết được Lý Ngọc lừa gạt nàng.

Diệp Mộ Liễu muốn khóc nhưng lại không thể khóc!

Ít nhất không thể ở trước mặt Lý Ngọc, không thể ở trước mặt tình địch của nàng mà khóc, đúng hay không?

Nàng là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, là người đứng đầu một cung, kể từ lúc nàng đồng ý làm Hoàng hậu của hắn, nàng đã không còn quyền được khóc không phải sao?

Chết tiệt thật, vì sao cái mũi lại chua xót, ánh mắt chat chat, lòng đau xót.

“Chúng ta đi thôi.”

Lần nữa nâng mắt chăm chú nhìn bóng dáng ngày càng xa, nhìn bóng dáng xinh đẹp dựa nửa người vào trong lòng Lý Ngọc, như bằng hữu cười nói. Diệp Mộ Liễu xác định, giờ phút này Lý Ngọc nhất định sẽ không gặp nàng.

Trong mắt hắn, trong lòng sợ tất cả đều là nữ tử kia rồi, làm sao có thể thấy được nàng?

Xoay người đi vào phía sau bụi cây rậm rạp, Diệp Mộ Liễu cẩn thận che giấu thật tốt.

Cho đến giờ phút này nàng mới phát hiện, cả người đều run...

“Hoàng hậu nương nương, người không sao chứ?”

Ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Mộ Liễu, Thanh nhi ân cần hỏi han.

“Người cảm thấy Bản cung có thể có chuyện gì?”

Diệp Mộ Liễu nửa dựa vào thân cây đứng dậy lại phát hiện cả người như cạn sức, một chút sức lực cũng không có...

“Nương nương, ta nghĩ tiểu thái giám nhớ nhầm rồi...”

Một câu lại đem tất cả ngụy trang của Diệp Mộ Liễu phá vỡ.

Trong lòng đau đớn không thể chịu nổi, lan tràn đến toàn thân, làm cho cả sức lực để nói cũng không có.

Nhớ làm sao?

Chuyện cười này thật không buồn cười chút nào...

“Hoàng thượng, người xem hai con chim kia kêu thật vui vẻ.”

Âm thanh như chuông bạc càng gần hơn, gần đến mức hô hấp của Diệp Mộ Liễu đều ngừng lại.

“Đó là Hoàng Oanh, ái phi nếu thích Trẫm sai người bắt cho người hai con về nuôi.”

Tuy không thấy biểu tình của Lý Ngọc nhưng giờ phút này Diệp Mộ Liễu có thể nghe được trong âm thanh của hắn có mấy phần ý cười và cung chiêu.

Thì ra hắn đối với ai cũng đều như vậy!

Không chỉ có nàng, thậm chí là Bắc Thiên Tuyết. Bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung của hắn đều được hưởng sủng ái và dịu dàng của hắn.

Nhưng mà Lý Ngọc, hứa hẹn của chàng thì sao?

Lời thề thốt của chàng thì sao?

Thì ra tất cả đều là giả sao?

Diệp Mộ Liễu tức giận, từ trong bụi rậm bước ra. Trong lúc hoảng hốt không cẩn thận giẫm lên cành cây khô.

Âm thanh nhỏ nhưng Lý Ngọc ở cách đó không xa nhú mày.

“Là ai?”

Diệp Mộ Liễu dừng bước, liếc mắt với Thanh nhi, lắc đầu ra hiệu cho nàng.

“Không có ai sao?”

Bắc Thiên Tuyết lắng tai nghe xong, xinh đẹp cười nói:

“Có phải Hoàng thượng nghe nhầm hay không?”

“Có lẽ vậy.”

Lý Ngọc nhắm mắt, không để ý cười cười.

Nhìn bóng dáng màu vàng đi càng xa, Diệp Mộ Liễu mới thu hồi tầm mắt, dựa vào tay Thanh nhi, từ từ đi về phía Tử Vi cung...

“Nương nương, thức ăn buổi tối có chuẩn bị cho Hoàng thượng hay không?”

Diệp Mộ Liễu sau khi về cung vẫn không nói không cười.

Thanh nhi từ lúc tiến cung tới nay đã từng hầu hạ mấy chủ tử nhưng không ai như Hoàng hậu này, làm cho nàng đoán không ra.

Không phải vị chủ tử này phức tạp mà ngược lại Thanh nhi lại cảm thấy vị Hoàng hậu nương nương này trong các chủ tử nàng từng hầu hạ, tâm tư tương đối đơn thuần.

Hơn nữa tính tình của nàng là người cực kì hào phóng, lại ở trong hậu cung này như con chim nhỏ bị cắt cánh, chân tay bị trói buộc.

Hoàng hậu như vậy giống như cả ngày đều đeo mặt nạ, ẩn nhẫn làm cho người ta có chút đau lòng.

“Không cần, tùy tiện làm thứ gì đó là được, tự chúng ta ăn thôi!”

Chẳng lẽ giống như ma ma dạy dỗ, trở thành Hoàng hậu nàng sẽ phải quen với sự cô đơn, thói quen không chịu thua cuộc, thói quen rộng lượng sao?

Nhưng mà những ngày như vậy như thế nào mới đủ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Lý Ngọc là của mình nàng!

Lý Ngọc vui vẻ cầm lòng chim nhanh chóng vào Tử Vi cung, miệng vừa cười vừa gọi:

“Liễu Nhi, mau ra đây nhìn ta mang đến cho nàng cái gì này?”

Cung điện hoa lệ lại yên tĩnh vô thanh.

Khác với ngày xưa thường có mùi thức ăn xông vào mũi mỗi khi hân đến, cũng không có người như trước, cười khanh khách chạy vào lòng hân, cười gọi tên hân.

Đại điện giờ phút này trống không, không có một người.

“Người đâu?”

Lý Ngọc cau mày, đi vào tấm cung của Diệp Mộ Liễu, vẫn như cũ không có một bóng người, tìm tiểu cung nữ ở Tử Vi cung hỏi thăm mới biết sau khi Diệp Mộ Liễu dùng bữa xong cùng Thanh nhi đi tản bộ ở Ngự Hoa viên.

Gần như trong nháy mắt, hàng lông mày Lý Ngọc nhíu lại.

Hân biết nhất định có chỗ nào không thích hợp.

Liễu Nhi của hân cho tới bây giờ đều không như vậy...

Cúi đầu trầm tư, trong đầu Lý Ngọc có ánh sáng lóa ra, như nhớ tới cái gì.

Không kịp suy nghĩ nhiều, hần nhấc lồng chim đến Ngự Hoa viên. Chạy qua Ngự Hoa viên to như vậy, thiếu chút nữa Lý Ngọc tìm cả Ngự Hoa viên, ở sau một cái đình hóng mát Lý Ngọc mới thấy Diệp Mộ Liễn.

Nàng lẳng lặng ngồi ở trong lương đình, bóng dáng cô đơn, Thanh nhi bên cạnh cũng không thấy đâu.

Diệp Mộ Liễn như vậy làm cho Lý Ngọc cảm thấy xa lạ, có chút đau lòng.

Trong trí nhớ của hần, Mộ Liễn của hần là cô nương phóng khoáng, đại lượng, nơi có nàng chưa bao giờ thiếu tiếng cười náo nhiệt.

Lúc nàng im lặng thường cô đơn khác thường. Bóng lưng cô đơn đó làm cho Lý Ngọc nhớ lại, có phải thời gian mình ở cạnh nàng ít hay không?

“Liễn Nhi...”

Sau một lúc chần chờ, Lý Ngọc tiến lên, trên mặt vẫn nở nụ cười rục rờ.

“Xem ta mang gì đến cho nàng đây?”

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng...”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễn nhìn đến lồng chim trên tay Lý Ngọc lại hiện lên một chút trào phúng.

Phản ứng và xưng hô của nàng làm cho sắc mặt Lý Ngọc thay đổi, mi tâm cũng nhíu lại.

Xem qua hần đoán không sai, nàng đang tức giận !

Ngày thường không có ai, nàng luôn gọi hần là Lý Ngọc mà không gọi hần là Hoàng thượng. Mặc dù tên Lý Ngọc là giả nhưng nàng vẫn kiên trì như cũ gọi như vậy, chỉ vì Long Ngự Thiên là của cả thiên hạ.

Lý Ngọc là của mình nàng !

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Không phải nữ tử nào cũng thích chim Hoàng yến.

”Liễn Nhi, có thích không ? “

Giờ lồng chim trên tay, Lý Ngọc tươi cười hỏi.

Tiếng nói vừa dứt, hần biết mình nói sai rồi. Bởi vì giờ phút này, nụ cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễn cũng từ từ phai nhạt xuống...

Diệp Mộ Liễn rất muốn cười nhưng lúc nàu ngực nàng ngột ngạt vào khó thở.

Có một sự uất ức ở trong ngực nàng xông tới, mãnh liệt như muốn tìm cửa để thoát ra.

Thở dài một hơi, Trong lòng Diệp Mộ Liễn trầm nghĩ:

Thôi thôi, nàng đúng là không phải Hoàng hậu rộng lượng hiền lành !

“Hoàng thượng, thả bọn nó đi đi.”

“Vì sao ? Liễn Nhi không thích sao ? “

Lý Ngọc nhíu mày, bình tĩnh nhìn Diệp Mộ Liễn, sợ hần sẽ bỏ qua biểu tình nào của nàng.

Diệp Mộ Liễn lắc lắc đầu, rũ mắt âm thầm cười :

“Nô tì không hy vọng chúng nó cũng sẽ giống nô tуг, trở thành con chim Hoàng yến bị nhốt trong lồng, cả ngày chỉ có thể ngược đầu nhìn bầu trời xanh, nhưng không thể giang rộng cánh bay lượn ! “

Nghe vậy, thân thể Lý Ngọc bỗng cứng đờ, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Sau một lúc trầm tư, hần yên lặng mở lồng chim, thả hai con chim cho

chúng cất cánh bay lên bầu trời xanh.

“Nàng đã không thích vậy Trẫm thả bọn nó.”

“Đa tạ Hoàng thượng đồng ý.”

Miệng nói như vậy, nhưng đáy mắt Diệp Mộ Liễu không có một chút vui vẻ.

Lý Ngọc, chàng có biết? Không phải nữ tử nào cũng đều thích chim Hoàng yến!

“Liễu Nhi, nàng đang giận Trẫm sao?”

Đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, ôm nàng vào lòng, hỏi thẳng vấn đề.

“Sao vậy? Hoàng thượng người suy nghĩ nhiều rồi.”

Thân thể bị Lý Ngọc ôm vào trong ngực từ từ cứng ngắt. Âm thanh của Diệp Mộ Liễu nhạt nhẽo không có một chút gọn sóng, làm cho Lý Ngọc kinh hãi.

“Liễu Nhi, không phải bữa trưa Trẫm cố ý không cùng nàng ăn cơm.”

“Nô tì biết.”

Hắn cho rằng nàng đang tức giận vì chuyện này sao?

“Buổi trưa thái giám ngăn cản nàng cũng không phải cố ý.”

Thở dài, Lý Ngọc tiếp tục nói.

“Nô tì biết rõ.”

Từ từ tách khỏi lòng Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu rũ mắt thản nhiên nói:

“Hoàng thượng, nô tì có chút mệt mỏi, xin thứ tội cho nô tì cần rõ, xin được cáo lui trước!”

Là nàng quá tham lam, muốn quá nhiều!

Hắn không cố ý, cũng không có ý đồ. Là nàng cố ý, là ý của nàng!

Vốn hắn phải có tam cung lục viện, phi tần vô số. Nàng làm sao có thể trông cậy vào việc hắn lúc nào cũng ở cùng nàng?

Thật ra hắn không làm sai cái gì.

Nói dối lừa gạt nàng có lẽ là hắn còn để ý tới nàng, không đành lòng làm cho nàng thương tâm.

Nếu hắn không như vậy thì nàng có thương tâm hay không cũng không liên quan tới hắn.

Cho nên, từ đầu tới cuối cũng không phải là lỗi của hắn. Chỉ là nàng quá tham lam, muốn quá nhiều mà thôi...

“Liễu Nhi...”

Diệp Mộ Liễu đi, Lý Ngọc làm sao có thể đồng ý. Cầm tay nàng, dùng sức nắm chặt, Lý Ngọc nhắm mắt, con ngươi tản ra ánh sáng nguy hiểm.

“Đừng như vậy có được không?”

“Vậy Hoàng thượng muốn hy vọng nô tì như thế nào đây?”

Từ từ xoay người nhìn hắn, sắc mặt Diệp Mộ Liễu không thay đổi hỏi.

Nếu hắn muốn nàng làm một Hoàng hậu rộng lượng, khoan dung, không tranh giành, không ghen tỵ, như vậy nàng sẽ cố gắng như hắn muốn.

“Không cần tức giận với Trẫm, người tức giận lòng Trẫm đều lo lắng. Dù nàng có tức giận cũng nói cho Trẫm, vì sao nàng tức giận, Trẫm sai chỗ nào, có được hay không?”

“Hoàng thượng, người nghĩ nhiều rồi. Người không làm gì sai, thật đấy! Nô tì chỉ mệt mỏi, chờ ta nghỉ ngơi tốt, chúng ta sẽ nói chuyện có được không?”

Đẩy tay Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu xoay người từ từ đi về Từ Vi cung.

Tay Lý Ngọc duỗi ở không trung, từ từ rũ xuống. Bóng lưng cô độc của Diệp Mộ Liễu làm đau đốn trái tim hắn, ánh mắt của hắn.

Một sự phiền muộn và bất an ở trong không khí, áp lực làm cho hô hấp của hắn không cách nào thở nổi...

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ở bên ngoài Tử Vi cung không chịu bước vào, thật là kì cục...”

Trong phòng cực kì yên tĩnh vào tối, ngoài trừ ánh đèn thì không thể tìm được một chút ánh sáng.

Thanh nhi nhẹ nhàng tiến đến, nhìn Diệp Mộ Liễu bị bóng đêm bao phủ, theo bản năng nhủ mảy, một lúc sau mới cẩn thận nói.

“Nếu không, nô tì mới Hoàng thượng vào nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bắc Minh công chúa cầu kiên

“Không cần.”

Nhủ mảy, Diệp Mộ Liễu cắn răng cực tuyệt.

“Hoàng hậu nương nương...”

Thanh nhi bất đắc dĩ nhìn Diệp Mộ Liễu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

Chủ tử người khác ai không muốn cướp Hoàng thượng vào điện của mình, mà người này thì ngược lại, vậy mà đẩy Hoàng thượng ngoài cửa ra.

“Người đi xuống đi, ta muốn ở lại một mình.”

Diệp Mộ Liễu day day mi tâm, phát tay nói.

“Vâng.”

Thấy nàng kiên quyết như vậy, Thanh nhi cũng không nói thêm gì nữa, đành gật đầu rồi đi.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, ai ngờ thời gian chỉ đủ uống một ly trà Thanh nhi lại vội vàng chạy vào.

“Hoàng hậu nương nương...”

“Nếu vẫn là chuyện lúc nãy thì người đi ra ngoài đi.”

Chưa đợi nàng ta nói xong, Diệp Mộ Liễu đã ngắt lời.

“Không phải, là Bắc Minh công chúa Bắc Thiên Tuyết ở ngoài điện muốn gặp.”

Lắc lắc đầu, Thanh nhi cười cười giải thích.

“Sao? Nàng ấy tới làm gì?”

Hàng lông mày nhíu lên, đáy mắt Diệp Mộ Liễu quét xuống sự kinh ngạc.

Là tới ra oai phủ đầu sao? Hay là đến xem náo nhiệt ?

“Không gấp, nói Bản cung đã ngủ rồi. “

“Nô tì hiểu rồi. “

Diệp Mộ Liễu gật đầu, chưa được mấy bước lại bị gọi lại.

“Từ từ đã!”

Lúc thị phi, người ta tới nàng còn ngại cái gì?

“Thanh nhi, đốt đèn cho Bản cung. Phái người mời Thiên Tuyết công chúa vào đi.”

“Vâng, nương nương.”

Không biết vì sao Diệp Mộ Liễn thay đổi chủ ý, nhưng Thanh nhi lại thấy hết sức vui vẻ. Vì vậy nhanh chóng đốt đèn trong đại điện sáng trưng, lại chỉnh sửa dung nhan cho Diệp Mộ Liễn, lúc này mới dẫn Bắc Thiên Tuyết đi vào.

“Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Diệp Mộ Liễn nâng mắt, không dấu vết đánh giá nữ tử trước mặt, quần áo màu trắng mỏng như cánh ve, mày không tô mà lớn, môi không điểm mà đỏ thắm.

Chả người như hoa nhuộc lan, lung lay sinh động, rung động lòng người.

Mỗi cái gợn tay nhắc chân tôn quý vô cùng, muôn vàn đáng vẻ, làm cho Diệp Mộ Liễn cảm thấy không thể nào so sánh được.

“Thiên Tuyết công chúa nghiêm trọng quá, ta và công chúa đều chưa chính thức sắc phong, cho nên nói về thân phận, công chúa mãi mãi đều cao quý hơn Mộ Liễn, công chúa thật sự không cần khúm núm với Mộ Liễn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Kế hoạch của sứ giả Bắc Minh

Chưa sắc phong người đã xưng mình là nô tì, Bắc Thiên Thiên Tuyết, người đã vội vã làm người của hần rồi sao?

Nghe vậy, Bắc Thiên Tuyết rừ mắt nói:

“Là Thiên Tuyết quá phận rồi, tuy Hoàng hậu chưa sắc phong nhưng thánh chỉ đã ban xuống từ lâu. Ngược lại Thiên Tuyết...”

Nàng ta chân thành nói, trong giọng nói đều là tự trách, cũng không kìm nén tức giận. Nàng ta như vậy làm cho Diệp Mộ Liễn cảm thấy bất ngờ, cũng làm cho hành vi lúc này của nàng có chút keo kiệt.

“Không biết công chúa tìm ta có chuyện gì quan trọng không?”

Nghĩ nghĩ, Diệp Mộ Liễn thông minh chuyển đề tài.

“Thiên Tuyết là đến để nhận tội với Hoàng hậu nương nương.”

Phức thân với Diệp Mộ Liễn, Bắc Thiên Tuyết nhủ mày, bộ dáng xinh đẹp ngay cả Diệp Mộ Liễn cũng không nhìn được mà rung động.

“Sao? Bản cung không nhớ, công chúa đắc tội ta lúc nào?”

Trong lòng tràn ngập dấu chấm hỏi, Diệp Mộ Liễn bình tĩnh hỏi.

“Mặc dù việc này không phải do Thiên Tuyết nhưng là từ Thiê Tuyết mà ra. Làm cho Thiên Tuyết cảm thấy tự trách.”

Thở dài một hơi, Thiên Tuyết dịu dàng nói:

“Hôm qua sứ thần Bắc Minh của ta không thương lượng với Ngân Tuyết đã tự ý xin Hoàng thượng muốn đại diện phong phi của Thiên Tuyết cử hành cũng lúc với đại diện phong hậu. Hoàng thượng không đồng ý, vì vậy các sứ thần nước ta hôm nay đã thời Phúc Ninh cung của Thái hậu.”

Hồ hấp Diệp Mộ Liễn kim hãm, trái tim đột nhiên đập lỡ một nhịp. Có gì đó nhanh chóng lướt qua trong đầu, nàng có thể đoán được một số chuyện.

“Hoàng thượng sau khi biết được, ngay cả bữa trưa cũng không kịp dùng đã vội vàng chạy đến Phúc Ninh cung, sau đó phát sinh tranh chấp. Thái hậu đã đồng ý như Hoàng thượng kiên quyết không chịu, hần kiên trì cho Hoàng hậu nương nương một đại diện phong hậu phong quang, độc nhất vô nhị. Hai mẹ con giằng co nhau, mãi sau này Thiên Tuyết mới biết được, lại tới Phúc Ninh cung cầu xin Thái hậu, lúc này Thái hậu mới chịu từ bỏ...”

Thì ra là vậy...

Lúc này Diệp Mộ Liễn mới hiểu được, thì ra hần không cùng nàng dùng bữa là vì tới Phúc Ninh cung.

Thì ta hần phải người ngăn cản là không muốn cho nàng biết, sợ nàng uất ức.

Đúng là tên ngọc Lý Ngọc, chàng có biết ta tình nguyện để chàng nói cho ta biết, cũng không nguyện ý một mình suy nghĩ lung tung?

Chương 121: Bởi vì Thiên Tuyết yêu Hoàng thượng

“Việc này công chúa không những không sai mà còn có công, làm sao lại nói là nhận tội đây?”

Bắc Thiên Tuyết, người vội vàng muốn gặp, nói thật với ta là có mục đích gì đây?

“Nói cho đến cùng là Thiên Tuyết quản giáo cấp dưới không nghiêm nên mới tạo thành chuyện này. Cho nên dù nhiều hay ít thì Thiên Tuyết cũng có một phần trách nhiệm.”

Đón nhận ánh mắt của Diệp Mộ Liễn, Bắc Thiên Tuyết gần từng tiếng, nói hết sức chân thành.

“Nếu chuyện đã qua, vì sao công chúa lại nói chuyện này cho Bản cung biết?”

Lẳng lẳng nhìn Bắc Thiên Tuyết, Diệp Mộ Liễn đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì...”

Cẩn cẩn môi, gương mặt Bắc Thiên Tuyết hiện lên sự thẹn thùng.

“Bởi vì Thiên Tuyết biết, Hoàng thượng cực kì quan tâm đến Hoàng hậu nương nương. Thiên Tuyết không muốn bởi vì bản thân mình mà làm cho Đế Hậu hiểu nhầm...”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Nhếch môi mỉm cười, nụ cười này một chút cũng không đạt tới đáy mắt Diệp Mộ Liễn.

“Bởi vì... Thiên Tuyết yêu Hoàng thượng, không hy vọng Hoàng thượng buồn bực không vui...”

Dứt lời, Bắc Thiên Tuyết cúi đầu, gương mặt ửng đỏ lan đến cổ.

“Ngược lại làm khó công chúa rồi...”

Diệp Mộ Liễn thâm sâu nhìn Bắc Thiên Tuyết, ánh mắt đen tối không rõ.

Trong hậu cung này, còn có người đơn thuần như vậy sao?

Bắc Thiên Tuyết, người thật sự thâm tình hay vẫn là dụng tâm kín đáo?

Tiền Bắc Thiên Tuyết, Diệp Mộ Liễn đi đi lại lại trong phòng, trên trán không thấy nhiều sự vui vẻ.

“Nương nương, nếu chuyện không giống như chúng ta nghĩ, không bằng...”

Thanh nhi nghe sự việc từ đầu tới cuối, nhìn Diệp Mộ Liễn mặt mày co lại như cũ, lại bước lên an ủi khuyên giải.

Khóe môi quết xuống nụ cười chua xót, Diệp Mộ Liễn cười mà không nói.

Mặc dù sự việc không như nàng nghĩ, nhưng trong lòng nàng vẫn hết sức buồn bực.

Buồn bực vì Lý Ngọc không chịu nói thật với nàng, coi nàng như bông hoa nhỏ cần được nghiêm ngặt bảo vệ.

Hơn nữa, nàng càng buồn bực chính mình, không nên vô cớ mà hoài nghi hấn, không tin tưởng hấn.

Bọn họ đến được với nhau không dễ, nếu hai người không có một chút tin tưởng, ở trong thâm cung người lừa ta gạt này sẽ đi được bao lâu, được bao xa đây?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Bởi vì Thiên Tuyết yêu Hoàng thượng

“Việc này công chúa không những không sai mà còn có công, làm sao lại nói là nhận tội đây?”

Bắc Thiên Tuyết, người vội vàng muốn gặp, nói thật với ta là có mục đích gì đây?

“Nói cho đến cùng là Thiên Tuyết quản giáo cấp dưới không nghiêm nên mới tạo thành chuyện này. Cho nên dù nhiều hay ít thì Thiên Tuyết cũng có một phần trách nhiệm.”

Đón nhận ánh mắt của Diệp Mộ Liễn, Bắc Thiên Tuyết gần từng tiếng, nói hết sức chân thành.

“Nếu chuyện đã qua, vì sao công chúa lại nói chuyện này cho Bản cung biết?”

Lặng lặng nhìn Bắc Thiên Tuyết, Diệp Mộ Liễn đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì...”

Cẩn cẩn môi, gương mặt Bắc Thiên Tuyết hiện lên sự thẹn thùng.

“Bởi vì Thiên Tuyết biết, Hoàng thượng cực kì quan tâm đến Hoàng hậu nương nương. Thiên Tuyết không muốn bởi vì bản thân mình mà làm cho Đế Hậu hiểu nhầm...”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Nhếch môi mỉm cười, nụ cười này một chút cũng không đạt tới đáy mắt Diệp Mộ Liễn.

“Bởi vì... Thiên Tuyết yêu Hoàng thượng, không hy vọng Hoàng thượng buồn bực không vui...”

Dứt lời, Bắc Thiên Tuyết cúi đầu, gương mặt ửng đỏ lan đến cổ.

“Ngược lại làm khó công chúa rồi...”

Diệp Mộ Liễn thâm sâu nhìn Bắc Thiên Tuyết, ánh mắt đen tối không rõ.

Trong hậu cung này, còn có người đơn thuần như vậy sao?

Bắc Thiên Tuyết, người thật sự thâm tình hay vẫn là dụng tâm kín đáo?

Tiền Bắc Thiên Tuyết, Diệp Mộ Liễn đi đi lại lại trong phòng, trên trán không thấy nhiều sự vui vẻ.

“Nương nương, nếu chuyện không giống như chúng ta nghĩ, không bằng...”

Thanh nhi nghe sự việc từ đầu tới cuối, nhìn Diệp Mộ Liễn mặt mày co lại như cũ, lại bước lên an ủi khuyên giải.

Khóe môi quết xuống nụ cười chua xót, Diệp Mộ Liễn cười mà không nói.

Mặc dù sự việc không như nàng nghĩ, nhưng trong lòng nàng vẫn hết sức buồn bực.

Buồn bực vì Lý Ngọc không chịu nói thật với nàng, coi nàng như bông hoa nhỏ cần được nghiêm ngặt bảo vệ.

Hơn nữa, nàng càng buồn bực chính mình, không nên vô cớ mà hoài nghi hấn, không tin tưởng hấn.

Bọn họ đến được với nhau không dễ, nếu hai người không có một chút tin tưởng, ở trong thâm cung người lừa ta gạt này sẽ đi được bao lâu, được bao xa đây?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Trầm sợ nàng không chịu tha thứ cho Trầm

Ma ma dạy nàng nói: Ở trong cung, dù tận mắt thấy cũng không nhất định là sự thật!

Chuyện lần này, nàng đã nhớ kỹ rồi...

Thờ dài một hơi, Diệp Mộ Liễn cảm thấy trong phòng làm cho nàng hít thở không thông, vì vậy đẩy cửa ra, đi dọc theo đá lát trên đường mòn, bắt tri bắt

giác đã ra ngoài Từ Vi cung.

Đêm hè muôn vàn ánh sao, ánh sáng chiếu sáng. Một làn gió nhẹ thổi tới mang theo sự mát rượi không nói nên lời, làm cho buồn bực trong lòng Diệp Mộ Liễu trở thành hư không.

Trong nháy mắt xoay người, một bóng dáng thon dài đập vào mắt Diệp Mộ Liễu, làm cho trái tim của nàng đập lỡ một nhịp.

“Hoàng thượng...”

“Liều Nhi... Rốt cuộc nàng cũng chịu tới gặp Trẫm rồi...”

Khóe môi nở nụ cười toát ra từ nội tâm, đáy mắt Lý Ngọc lóe sáng như mắt mèo được.

“Hoàng thượng vẫn đợi ở đây?”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới nhớ tới, lúc này mình còn ngăn cản Thanh nhi, làm cho nàng không thể nói chuyện này cho nàng.

“Trẫm sợ Trẫm vừa đi, nàng sẽ không chịu ta thứ cho Trẫm nữa...”

Lý Ngọc rũ mắt, trên mặt mang theo sự ủy khuất như một đứa trẻ.

“Lý Ngọc...”

Chiếc mũi Diệp Mộ Liễu chua xót, âm thanh nghẹn ngào.

“Ngươi là tên ngốc.”

“Liều Nhi, đừng tức giận có được không? Nàng biết không? Mỗi lần nàng tức giận, Trẫm sẽ hoảng hốt...”

Ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, Lý Ngọc dùng sức ôm chặt nàng, như muốn nhập nàng vào thân thể của hắn.

“Lý Ngọc, thật xin lỗi, là ta quá hẹp hòi...”

Cấn cấn môi, Diệp Mộ Liễu nói lời xin lỗi.

“Biết mình hẹp hòi là được rồi, ta thật muốn nghĩ nên trừng phạt nàng như thế nào đây?”

Thân thể run lên, một giây sau, Lý Ngọc nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc nói:

“Ừm, phạt nàng tự mình xuống bếp, nếu bữa ăn khuya cho Trẫm. Bao tử của Trẫm đều đẹp hết rồi.”

“Chàng còn chưa ăn cơm sao?”

Hơi ngần ra, Diệp Mộ Liễu kinh ngạc hỏi.

“Nàng chưa ăn cùng Trẫm, Trẫm làm sao ăn đây?”

Cúi đầu cắn một cái lên đôi môi đỏ mọng của Diệp Mộ Liễu bày tỏ sự trừng phạt, Lý Ngọc oán hận nói:

“Liều Nhi, nàng cũng thật nhẫn tâm.”

“Ta... Lý Ngọc.. Không đúng...”

Lời nàng chưa nói xong, đôi môi đỏ mọng bị bàn tay chặn lại.

“Ta không thích nghe những thứ này.”

Có một số việc không biết so với biết còn tốt hơn!

“Như thế nào, Lý Ngọc, ăn ngon không?”

Từ trong chén múc một miếng bánh hoành thánh đưa đến bên miệng Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu nhàu mày cười hỏi.

“Ừm... Thật là thơm.”

Cúi đầu nhìn bát canh màu trắng, nổi bật bên miếng hoành thánh trong suốt, Lý Ngọc nhanh chóng khen ngợi.

“Liều Nhi, thủ nghệ của nàng lại tiến bộ không ít rồi. Bánh hoành thánh này bỏ thêm tôm khô vào cái bẹ, ăn cực kì thơm ngon, lại thêm màu xanh biếc,

nhìn thật đẹp mắt, làm cho người ta nhìn thật muốn ăn thêm”

“Chàng thích là được, sau này ta thường xuyên làm cho chàng ăn.”

Nhìn dáng vẻ ăn không biết chán của Lý Ngọc, không biết vì sao trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm giác đau xót.

Nam tử này là vua một nước, là chúa tể của cả thiên hạ. Nhưng hắn ở trước mặt nàng lại thận trọng như vậy, thận trọng đến hèn mọn.

Tất cả đều vì hắn yêu nàng. Chỉ như vậy mà thôi.

“Liễu Nhi, ngày mai là đại điển phong hậu rồi. Từ ngày mai trở đi, toàn bộ thiên hạ đều biết Diệp Mộ Liễu là Hoàng hậu của Trẫm. Nàng có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Trẫm, cùng Trẫm thống trị thiên hạ rồi.”

“Lý Ngọc... Ta tuyệt không để ý tới những thứ này.”

Chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, như vậy đã được rồi. Cái gì mà phong quang đối với nàng đều không quan trọng.

“Ta biết.”

Hắn đặt cái chén trong tay xuống, cầm lấy tay nàng, ôm nàng vào trong lòng.

“Liễu Nhi, cảm ơn nàng.”

Cảm ơn nàng đã đồng ý ở bên cạnh ta, làm cho ta ở trong hoàng cung tịch mịch, băng lãnh này cảm nhận được sự ấm áp.

“Lý Ngọc, sau này có chuyện gì, không cần gạt ta có được không?”

Từ từ trong lòng hắn ngồi thẳng dậy, nhìn vào đôi mắt đen như mực ngọc của hắn, Diệp Mộ Liễu nói từng chữ.

“Ta tình nguyện cùng chàng gánh vác, cùng đối mặt, cũng không nguyện ý để mình chàng lo lắng nghĩ ngợi.”

“Liễu Nhi, cái này ta chỉ có thể cam đoan với nàng, ta sẽ tận lực cố gắng.”

Lý Ngọc cúi đầu, rất lâu không nói gì. Không biết trôi qua bao lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói:

“Nàng phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào trái tim của ta cũng yêu nàng! Như vậy là đủ rồi!”

Có một số việc, không phải hắn không muốn nói với nàng mà là nàng không biết so với biết mãi mãi tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Đại điển phong hậu

Mũ phượng bằng ngọc tử kim, triều phục thêu chim loan phượng màu đỏ, Diệp Mộ Liễu lúc này điệu dàng phóng khoáng, khí chất trầm tĩnh ung dung.

Làm sao có chút khí chất nha đầu như lúc trước?

Chỉ có nàng mới biết giờ phút này mình có bao nhiêu kinh hoàng, bất an.

Nếu không có nam tử bên cạnh, dùng hai bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, tiếp sức cho nàng, chỉ sợ nàng đã làm cho cười cho cả thiên hạ rồi.

May mà có hắn, cho nên cả ngày này qua đi, chân tay đã bủn rủn vô lực, bao từ dói đến bụng dán sau lưng, nhưng nàng vẫn vui vẻ.

Rốt cuộc nàng cũng trở thành thê tử của hắn rồi...

(Chúc mừng đôi bạn trẻ tu thành chánh quả, bà con tung bông chúc mừng nào ^_^)

Dưới đài đều là những ánh mắt hoặc khinh bỉ, hoặc tò mò, hoặc khinh thường. Những vương công đại thần kính rượu bọn họ chúc mừng tân hôn Đế Hậu vui vẻ cũng có không ít người thật lòng!

Xem ra không chỉ khó khăn cho Hoàng đế mà Hoàng hậu là nàng đây cũng khó khăn.

May mà Đông Thương quốc nội loạn đã bị diệt trừ tận gốc, Hoàng thúc kiêm Nhiếp chính vương Long Cảnh đã sớm đền tội. Hoàng thượng như Lý Ngọc đy ngoại trừ một mối vẫn có chút khó.

Một bên là gánh nặng của Thái hậu, trong triều còn có một đại tướng quân Trịnh Nhất Phong làm cho hấn kiêng kị. Còn các thần tử khác đối với Lý Ngọc vẫn trung thành và tận tâm

Ít nhất ở ngoài mặt là như vậy.

Ít nhất Hoàng đế như hấn đã thoát khỏi thân phận con rối từ sớm, không bắt lực như ba năm trước...

Về phần bí mật, Diệp Mộ Liễu cũng từng hỏi qua chuyện về Hoàng thúc Long Cảnh này. Nhưng Lý Ngọc đối với vị Long Cảnh này có mấy phần kiêng kị, hay là giả làm cho Diệp Mộ Liễu không biết có nên xem trọng hay không?

Long Cảnh trong miệng Lý Ngọc ngoại trừ cướp đoạt giang sơn của hấn, những cái khác, từ năng lực hay sự quyết đoán đều không hề thua kém.

Theo như Lý Ngọc nói, Long Cảnh trước 24 tuổi và Long Cảnh sau 24 tuổi khsc nhau một trời một vực. Trước 24 tuổi hấn giao du bốn biển, không màng danh lợi.

Sau 24 tuổi, hấn có luôn chấp nhất với quyền thế, không tiếc sau khi Hoàng đế băng hà, cùng đại thần triều đình tranh đoạt Hoàng quyền, làm vua một nước.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn đi sai một nước cờ, thất bại trong gang tấc...

Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng của hai bạn trẻ, bà con có ai hóng ko???

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Trầm sợ nàng không chịu tha thứ cho Trầm

Ma ma dạy nàng nói: Ở trong cung, dù tận mắt thấy cũng không nhất định là sự thật!

Chuyện lần này, nàng đã nhớ kỹ rồi...

Thờ dài một hơi, Diệp Mộ Liễu cảm thấy trong phòng làm cho nàng hít thở không thông, vì vậy đẩy cửa ra, đi dọc theo đá lát trên đường mòn, bắt tri bắt giác đã ra ngoài Từ Vi cung.

Đêm hè muôn vàn ánh sao, ánh sáng chiếu sáng. Một làn gió nhẹ thổi tới mang theo sự mát rượi không nói nên lời, làm cho buồn bực trong lòng Diệp Mộ Liễu trở thành hư không.

Trong nháy mắt xoay người, một bóng dáng thon dài đập vào mắt Diệp Mộ Liễu, làm cho trái tim của nàng đập lỡ một nhịp.

“Hoàng thượng...”

“Liễu Nhi... Rốt cuộc nàng cũng chịu tới gặp Trầm rồi...”

Khóe môi nở nụ cười toát ra từ nội tâm, đáy mắt Lý Ngọc lóe sáng như mắt mà được.

“Hoàng thượng vẫn đợi ở đây?”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới nhớ tới, lúc này mình còn ngăn cản Thanh nhi, làm cho nàng không thể nói chuyện này cho nàng.

“Trầm sợ Trầm vừa đi, nàng sẽ không chịu ta thứ cho Trầm nữa...”

Lý Ngọc rũ mắt, trên mặt mang theo sự ủy khuất như một đứa trẻ.

“Lý Ngọc...”

Chiếc mũi Diệp Mộ Liễu chua xót, âm thanh nghẹn ngào.

“Ngươi là tên ngốc.”

“Liều Nhi, đừng tức giận có được không? Nàng biết không? Mỗi lần nàng tức giận, Trẫm sẽ hoảng hốt...”

Ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, Lý Ngọc dùng sức ôm chặt nàng, như muốn nhập nàng vào thân thể của hắn.

“Lý Ngọc, thật xin lỗi, là ta quá hẹp hòi...”

Cần cần môi, Diệp Mộ Liễu nói lời xin lỗi.

“Biết mình hẹp hòi là được rồi, ta thật muốn nghĩ nên trừng phạt nàng như thế nào đây?”

Thân thể run lên, một giây sau, Lý Ngọc nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc nói:

“Ừm, phạt nàng tự mình xuống bếp, nếu bữa ăn khuya cho Trẫm. Bao tử của Trẫm đều đẹp hết rồi.”

“Chàng còn chưa ăn cơm sao?”

Hơi ngần ra, Diệp Mộ Liễu kinh ngạc hỏi.

“Nàng chưa ăn cùng Trẫm, Trẫm làm sao ăn đây?”

Cúi đầu cần một cái lên đôi môi đỏ mọng của Diệp Mộ Liễu bày tỏ sự trừng phạt, Lý Ngọc oán hận nói:

“Liều Nhi, nàng cũng thật nhẫn tâm.”

“Ta... Lý Ngọc.. Không đúng...”

Lời nàng chưa nói xong, đôi môi đỏ mọng bị bàn tay chặn lại.

“Ta không thích nghe những thứ này.”

Có một số việc không biết so với biết còn tốt hơn!

“Như thế nào, Lý Ngọc, ăn ngon không?”

Từ trong chén múc một miếng bánh hoành thánh đưa đến bên miệng Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu nhũn mày cười hỏi.

“Ừm... Thật là thơm.”

Cúi đầu nhìn bát canh màu trắng, nổi bật bên miếng hoành thánh trong suốt, Lý Ngọc nhanh chóng khen ngợi.

“Liều Nhi, thủ nghệ của nàng lại tiến bộ không ít rồi. Bánh hoành thánh này bỏ thêm tôm khô vào cái bẹ, ăn cực kì thơm ngon, lại thêm màu xanh biếc, nhìn thật đẹp mắt, làm cho người ta nhìn thật muốn ăn thêm.”

“Chàng thích là được, sau này ta thường xuyên làm cho chàng ăn.”

Nhìn dáng vẻ ăn không biết chán của Lý Ngọc, không biết vì sao trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm giác đau xót.

Nam tử này là vua một nước, là chúa tể của cả thiên hạ. Nhưng hắn ở trước mặt nàng lại thận trọng như vậy, thận trọng đến hèn mọn.

Tất cả đều vì hắn yêu nàng. Chỉ như vậy mà thôi.

“Liều Nhi, ngày mai là đại điển phong hậu rồi. Từ ngày mai trở đi, toàn bộ thiên hạ đều biết Diệp Mộ Liễu là Hoàng hậu của Trẫm. Nàng có thể quang minh chính đại ở bên cạnh Trẫm, cùng Trẫm thống trị thiên hạ rồi.”

“Lý Ngọc... Ta tuyệt không để ý tới những thứ này.”

Chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, như vậy đã được rồi. Cái gì mà phong quang đối với nàng đều không quan trọng.

“Ta biết.”

Hắn đặt cái chén trong tay xuống, cầm lấy tay nàng, ôm nàng vào trong lòng.

“Liều Nhi, cảm ơn nàng.”

Cảm ơn nàng đã đồng ý ở bên cạnh ta, làm cho ta ở trong hoàng cung tịch mịch, băng lãnh này cảm nhận được sự ấm áp.

“Lý Ngọc, sau này có chuyện gì, không cần gạt ta có được không?”

Từ từ trong lòng hần ngồi thẳng dậy, nhìn vào đôi mắt đen như mực ngọc của hần, Diệp Mộ Liễu nói từng chữ.

“Ta tình nguyện cùng chàng gánh vác, cùng đối mặt, cũng không nguyện ý để mình chàng lo lắng nghĩ ngợi.”

“Liễu Nhi, cái này ta chỉ có thể cam đoan với nàng, ta sẽ tận lực cố gắng.”

Lý Ngọc cúi đầu, rất lâu không nói gì. Không biết trôi qua bao lâu, hần mới ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói:

“Nàng phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào trái tim của ta cũng yêu nàng! Như vậy là đủ rồi!”

Có một số việc, không phải hần không muốn nói với nàng mà là nàng không biết so với biết mãi mãi tốt hơn...

Chương 123: Đại điển phong hậu

Mũ phượng bằng ngọc tử kim, triều phục thêu chim loan phượng màu đỏ, Diệp Mộ Liễu lúc này điệu dàng phóng khoáng, khí chất trầm tĩnh ung dung.

Làm sao có chút khí chất nha đầu như lúc trước?

Chỉ có nàng mới biết giờ phút này mình có bao nhiêu kinh hoàng, bất an.

Nếu không có nam tử bên cạnh, dùng hai bàn tay ấm áp của hần nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, tiếp sức cho nàng, chỉ sợ nàng đã làm cho cười cho cả thiên hạ rồi.

May mà có hần, cho nên cả ngày này qua đi, chân tay đã bủn rủn vô lực, bao từ đối diện bụng dán sau lưng, nhưng nàng vẫn vui vẻ.

Rốt cuộc nàng cũng trở thành thê tử của hần rồi...

(Chúc mừng đôi bạn trẻ tu thành chánh quả, bà con tung bông chúc mừng nào ^_^)

Dưới đài đều là những ánh mắt hoặc khinh bỉ, hoặc tò mò, hoặc khinh thường. Những vương công đại thần kính rước bọn họ chúc mừng tân hôn Đế Hậu vui vẻ cũng có không ít người thật lòng!

Xem ra không chỉ khó khăn cho Hoàng đế mà Hoàng hậu là nàng đây cũng khó khăn.

May mà Đông Thương quốc nội loạn đã bị diệt trừ tận gốc, Hoàng thúc kiêm Nhiếp chính vương Long Cảnh đã sớm đền tội. Hoàng thượng như Lý Ngọc đi ngoại trừ một mối vẫn có chút khó.

Một bên là gánh nặng của Thái hậu, trong triều còn có một đại tướng quân Trịnh Nhất Phong làm cho hần kiêng kỵ. Còn các thần tử khác đối với Lý Ngọc vẫn trung thành và tận tâm.

Ít nhất ở ngoài mặt là như vậy.

Ít nhất Hoàng đế như hần đã thoát khỏi thân phận con rối từ sớm, không bắt lực như ba năm trước...

Về phần bí mật, Diệp Mộ Liễu cũng từng hỏi qua chuyện về Hoàng thúc Long Cảnh này. Nhưng Lý Ngọc đối với vị Long Cảnh này có mấy phần kiêng kỵ, hay là giả làm cho Diệp Mộ Liễu không biết có nên xem trọng hay không?

Long Cảnh trong miệng Lý Ngọc ngoại trừ cướp đoạt giang sơn của hần, những cái khác, từ năng lực hay sự quyết đoán đều không hề thua kém.

Theo như Lý Ngọc nói, Long Cảnh trước 24 tuổi và Long Cảnh sau 24 tuổi khác nhau một trời một vực. Trước 24 tuổi hần giao du bốn biển, không màng danh lợi.

Sau 24 tuổi, hần có luôn chấp nhất với quyền thế, không tiếc sau khi Hoàng đế băng hà, cùng đại thần triều đình tranh đoạt Hoàng quyền, làm vua một nước.

Nhưng cuối cùng hần vẫn đi sai một nước cờ, thất bại trong gang tấc...

Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng của hai bạn trẻ, bà con có ai hóng ko???

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Đêm động phòng hoa chúc

Nền đỏ lay động, hương bay lượn lờ.

Nơi nơi đều là chữ hỷ đỏ thắm, tràn đầy cảm giác vui vẻ.

Chiếc lư đỉnh mạ vàng đồng đỏ có làn khói nhẹ từ từ bay ra, lượn lờ trước hình bóng nam tử, giây phút này, trong mắt Diệp Mộ Liễu có mấy phần ướt át.

Khoảnh khắc hần vén khăn voan của nàng lại nở nụ cười rực rỡ với hần.

“Lý Ngọc...”

Nàng gọi hần, âm thanh dịu dàng như nước...

“Giây phút này không phải nàng nên gọi là tướng công sao? Tiểu nương tử của ta...”

Mim cười đưa tình nhìn nàng, khoe môi Lý Ngọc quét xuống vòng cung sáng lạn, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc vào lúc này cũng có thể thực hiện được rồi. Làm sao hần có thể không chế tâm tình lúc này của mình, làm sao không mừng rỡ như điên đây?

“Liễu Nhi, có tới nay, đối với Hoàng thúc ta vừa hận vừa kính, đối với nàng ta chưa bao giờ cảm kích hần như vậy!”

“Ừm”

Diệp Mộ Liễu nhủ mảy, lặng lẽ nhìn hần, đáy mắt hiện vẻ khó hiểu.

“Nếu không phải hần ba năm trước đuổi giết, làm sao ta có thể cùng nàng có mối nhân duyên như lúc này?”

Cho nên hần cảm tạ hần (Long Cảnh), không phải vậy sao?

“Tướng công, ta cũng vậy!”

Người kia tuy đã không còn nhưng hần đã thành toàn cho mối nhân duyên của nàng và Lý Ngọc.

Bóng đêm như vẽ, giá y long phượng của Diệp Mộ đỏ thắm, như người trong tranh, xinh đẹp động lòng người.

Trong lòng Lý Ngọc rung động, cúi đầu không chút do dự hôn xuống.

“Liễu Nhi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng. Chúng ta đừng bỏ lỡ thời gian tốt đẹp thế này...”

Hai má Diệp Mộ Liễu đỏ lên, như nghĩ tới chuyện gì. Con người lượn lờ hơi nước, sáng ngời. Khẽ gật đầu, âm thanh của nàng nhỏ như muỗi kêu:

“Ừm”

Màn trướng lưu tô màu đỏ hạ xuống, Lý Ngọc đè Diệp Mộ Liễu xuống giường...

“Ôi, đây là cái gì?”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, làm nhiễu loạn bóng đêm. Chiếc chăn màu đỏ thêu uyên ương bằng tơ vàng, hất lên toàn long nhãn, táo đỏ, hạt sen, đậu phộng và hoa quả khô.

“Cái này ngụ ý, nàng mau thay Trẫm sinh hài tử. “

Thấy vậy, Lý Ngọc cười trừ ghẹo, vừa nói nhưng tay cũng không nhàn rỗi, từ từ mở cúc áo trên giá y Diệp Mộ Liễu, hô hấp dần dần trở nên dồn dập..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Nàng muốn học cách thay đổi chính mình

Từ sau khi đại điển phong Hậu, Diệp Mộ Liễu cũng dần dần bận rộn.

Hoàng Hậu nắm giữ quyền lực và trách nhiệm tam cung lục viện, mặc dù Lý Ngọc chưa thu hồi quyền lực trong tay Trịnh Ngọc Uyển nhưng mỗi ngày đều có một nhóm phi tần đến thỉnh an nàng.

Về vấn đề nắm giữ quyền lực hậu cung, Lý Ngọc đã từng đề cập với Diệp Mộ Liễn nhưng lại bị nàng nhẹ nhàng cự tuyệt.

Thứ nhất, nàng vừa mới đến, đối với nhiều vấn đề trong hậu cung còn khó phân rõ quan hệ, nếu chưa rõ ràng mà nàng đã tùy tiện hành động thì chỉ bứt dây động rừng.

Còn không bằng lấy tình chế động, chờ đợi đến lúc làm rõ được tất cả thì hành động cũng không muộn.

Thứ hai, theo như quan sát của Diệp Mộ Liễn, Trịnh Ngọc Uyển này kiêu căng tùy hứng, hay ghen tỵ, nếu lập tức đoạt lại quyền thế trong tay nàng chỉ sợ nàng ta sẽ nhân cơ hội ngáng chân nàng.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Không bằng tại một nơi bí mật nhìn rõ rồi xuất kích cũng không muộn.

Nói ta ý nghĩ với Lý Ngọc, đổi lại Lý Ngọc nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Diệp Mộ Liễn ở trong lòng cười khỏ, đầu phải là công lao của nàng mà là ma ma lúc trước mạnh mẽ dạy dỗ cho nàng mà thôi.

Mà hiện tại nàng ý thức được sự thay đổi của thân phận.

Đêm hôm đó Lý Ngọc một mình, cô chấp, kiên trì đứng ở cửa Tử Vi cung, nàng cũng ý thức được sự thâm tình của hấn đối với nàng.

Cho nên, nàng cảm thấy giữa bọn họ, tình yêu giữa hai người cũng không thể để cho một người trả giá không phải sao?

Hắn vẫn một mực cố gắng, nàng cũng không thể để một mình hấn chiến đấu được!

Cho dù không thích tính kế, không thích người lờ ta gạt, không thích lục đục với nhau, không thích ở hoàng cung giết người không chớp mắt, nàng cũng phải cố gắng học tập.

Chỉ vì mong muốn một ngày nàng có thể đứng ở bên cạnh mà không cảm thấy hổ thẹn.

Trở thành trụ cột của hấn, trở thành cánh tay của hấn, bảo vệ hấn...

Còn là thê tử của hấn, mẹ của con hấn, là nguồn ấm áp của hấn ở bên trong hậu cung băng lãnh này...

Giống như ban đầu ở huyện Thanh giang cái gì nàng cũng không hiểu, lại có thể vì nấu canh cho hấn mà từ khi theo hấn lại trở thành một thiên kim tiểu thư trở thành nữ tử cứng cỏi có thể chịu đựng được khổ nhọc.

Trải qua biết bao nhiêu chuyện khó khăn như vậy, mà bọn họ vẫn có thể cùng nhau thì đó chính là ông trời ban ơn cho bọn họ rồi.

Vì thế nàng sẽ học cách luyện tiếu.

Chương 126: Bắc Thiên Tuyết rơi xuống nước

Hậu cung đang vội vàng chuẩn bị đại điển phong phi cho Bắc Thiên Tuyết, hậu cung đang bình tĩnh lại xảy ra một đợt gợn sóng không nhỏ.

Hôm nay sau giờ Ngọ, Lý Ngọc hiếm khi nhàn rỗi, vì vậy cùng Diệp Mộ Liễn ở Tử Vi cung ngủ trưa.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại là ngày thứ hai tân hôn, Lý Ngọc làm sao có thể nhịn. Vì thế nhịn không được mà kéo Diệp Mộ Liễn mây mưa một phen.

Có thể do mấy ngày trước làm việc vất vả quá độ lại thêm lúc này vận động kịch liệt, Lý Ngọc ngủ say sưa.

Diệp Mộ Liễn ngủ bên cạnh toàn thân mồ hôi dính dính, đang muốn dậy tắm rửa, lại phát hiện tay mình bị Lý Ngọc nắm chặt.

Ngay cả ngủ, hấn cũng không chịu buông nàng ra, như sợ nàng sẽ rời khỏi.

Đau lòng vuốt ve nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễn cẩn thận nằm bên cạnh hấn, đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hấn.

Trong lòng cuộn cuộn!

Trong mơ màng, Diệp Mộ Liễn đi vào giấc ngủ. Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập...

Diệp Mộ Liễn vốn đã ngủ, lập tức tỉnh dậy.

Theo bản năng nhẹ nhàng, sợ thức tỉnh Lý Ngọc đang ngủ say.

“Chuyện gì vậy?”

“Hoàng hậu nương nương, không hay rồi. Đã xảy ra chuyện.”

Thanh nhi khó xử nhìn Lý Ngọc đang ngủ, cũng nhẹ giọng.

“Vừa rồi cung nữ hầu hạ Bắc Minh công chúa báo lại, Thiên Tuyết công chúa sau giờ Ngọ ở trong Ngự hoa viên cùng Hoàng quý phi nương nương xảy ra tranh chấp, bị Hoàng quý phi đẩy vào trong hồ nước...”

“Có chuyện này thật sao?”

Diệp Mộ Liễu giật mình một cái, xoay người ngồi dậy.

Trong đây nghĩ ngợi, Diệp Mộ Liễu nhanh chóng suy tính đến phiên toái có thể xảy ra.

“Thiên chân vạn xác.”

“Thiên Tuyết công chúa có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Nghĩ nghĩ, Diệp Mộ Liễu cắn môi hỏi, trong lòng lại lo lắng cầu nguyện.

Bắc Thiên Tuyết ngàn vạn lần không thể có việc gì, nếu không Bắc Minh quốc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Một người là con gái của đại tướng quân nắm trong tay hai phần ba binh quyền, một là công chúa Bắc Minh. Cho dù là người nào, Lý Ngọc đều không thể đắc tội nổi.

“Bẩm nương nương, may mà được cứu đúng lúc, Thiên Tuyết công chúa không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Hoàng quý phi nương nương giống như bị dọa sợ, nhưng hiện tại các nàng đều ở Thính Vũ hiên.

Trái tim Diệp Mộ Liễu thấp thỏm, lúc này mới hạ xuống một nửa.

Hoàn hảo, sự việc cũng không tồi tệ quá mức, không có tai nạn chết người, có nghĩa là vẫn còn có thể xoay chuyển.

Xem ra nàng không thể không đi rồi !

“Thanh nhi, hầu hạ Bản cung thay quần áo.”

Diệp Mộ Liễu muốn đứng dậy xuống giường thì Lý Ngọc nằm một bên đột nhiên mở mắt.

“Liễu Nhi, để ta đi thì hơn.”

Nắm tay Diệp Mộ Liễu chưa từng buông ta, Lý Ngọc lắc đầu với nàng, giữa trán có một chút tối tăm, còn có một chút lo lắng có thể thấy rõ.

Vừa dứt lời, hai người đều xuống giường mặc quần áo. Lúc Lý Ngọc chuẩn bị ra khỏi điện thì Diệp Mộ Liễu gọi hán lại.

“Hoàng thượng, việc này vẫn nên để nô tì ra mặt thì hơn.”

Một người là con gái tướng quân, một người là công chúa nước láng giềng. Hai người đều là phi tử của Lý Ngọc, Lý Ngọc thiên vị người nào mới tốt.

Nếu như việc này thật sự là do Trịnh Ngọc Uyển gây họa, nàng nhất định phải chịu trừng phạt.

Nếu không thì không thể để cho sứ giả Bắc Minh cùng Bắc Thiên Tuyết nhà được sự tức giận trong người.

Nếu việc này truyền đến lỗ tai của Hoàng đế Bắc Minh thì càng làm cho hai nước trở mặt.

Nhưng nếu xử phạt quá nặng thì sẽ làm cho Trịnh Nhất Phong bất mãn. Như vậy sự việc cũng sẽ khó giải quyết.

Nếu do Lý Ngọc ra mặt thì sẽ lâm vào cảnh khó xử. Không bằng để chuyện khó giải quyết này giao cho Diệp Mộ Liễu nàng tới xử lý.

Cho dù có sai lầm gì thì hai bên cũng sẽ không trút lên đầu Lý Ngọc.

Đến thời điểm thích hợp, Lý Ngọc còn có thể ra mặt cứu vãn. Không để cho sự việc đến mức bế tắc.

“Không được, Liễu Nhi, việc này nàng không cần lo, Trẫm tự có chừng mực.”

Hầu như không muốn như vậy, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt.

“Lý Ngọc.. đây là chuyện hậu cung, vốn là chức trách của người Hoàng hậu là ta đây.”

Nhéo nhéo tay hần, nàng nhìn hần cười trấn an.

“Nghe lời, chuyện tranh chấp của nữ nhân, ngươi là một đại nam nhân xen tay vào làm cái gì?”

Làm sao Lý Ngọc không biết ý đồ của nàng, cũng hiểu đó là phương pháp tốt. Nhưng nghĩ đến Diệp Mộ Liễu vì thế mà có thể đắc tội với tiểu nhân, hần lại cảm thấy lo lắng.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, tốt xấu gì ta cũng là Hoàng hậu có phải không?”

Thu sự lo lắng của hần vào trong mắt, Diệp Mộ Liễu thần nhiên cười nói.

“Hơn nữa, dù ta có né tránh thì những người đó nhất định sẽ nhìn ta không vừa mắt.”

Thính Vũ hiện ở phía Nam Hoàng cung, bên cạnh hồ Thượng Nguyệt ở Ngự hoa viên.

Mỗi khi hè đến, hồ Thượng Nguyệt đều có hoa sen lay động, hương thơm xông vào mũi. Vì thế ở đình Thủy Tạ, nơi hành lang quanh hồ sen ngắm sen là phong cảnh hiếm có trong Hoàng cung.

Nhất là vào ngày mưa hè, ngồi trong lương đình ngắm sen, một bên nghe tiếng mưa càng là niềm vui

Đến lúc hoa sen tàn, ngồi nghe tiếng mưa ngắm sen tàn, cảnh tượng làm cho người ta lưu luyến.

Do đó, nó được gọi là Thính Vũ hiện.

Nhưng giờ phút này Thính Vũ hiện lại không có niềm vui đó. Chỉ có bầu không khí giương cung bạt kiếm hết sức khẩn trương.

Nhìn thấy Diệp Mộ Liễu xuất hiện ở Thính Vũ hiện, Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển hơi sững sờ, đợi lúc nàng ta phục hồi lại tinh thần thì mới hành lễ với Diệp Mộ Liễu.

“Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ.”

Diệp Mộ Liễu thần nhiên liếc nhìn Ninh phi Nghiêm Thủy Dao sau lưng nàng ta một cái, lập tức đến chỗ Bắc Thiên Tuyết đang nằm trên giường. Vừa đi, vừa hỏi Thái y đang bắt mạch.

“Công chúa như thế nào rồi?”

“Bẩm nương nương, may nhờ cứu giúp đúng lúc, công chúa không có gì đáng ngại. Chỉ là rơi xuống nước, công chúa chấn kinh quá độ. Thần sẽ phối thuốc để cho công chúa uống vào là được.”

Nghe vậy, Thái y cung kính đáp.

“Nếu như vậy thì ngươi đi đi.”

Phất phất tay, Diệp Mộ Liễu cho Thái y lui ra, lại thần nhiên nhìn Bắc Thiên Tuyết vẫn nhắm chặt hai mắt, sau đó mới tìm chiếc ghế tùy ý ngồi xuống, bình tĩnh hỏi:

“Ai đó tới nói cho Bản cung, đây là chuyện gì xảy ra?”

Trịnh Ngọc Uyển cùng Nghiêm Thủy Dao nhanh chóng liếc nhau, yên lặng. Một lúc lâu, Trịnh Ngọc Uyển mới mở miệng, ngượng ngùng cười nói:

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, lúc giờ Ngọ, nô tì hẹn Ninh phi đi Thượng Nguyệt hồ ngắm sen, ai ngờ ở bờ hồ gặp được Thiên Tuyết công chúa. Vì thế, nô tì mời công chúa đến chơi nghỉ mát một chút. Ai ngờ mới nói chuyện không lai thì công chúa không cẩn thận trượt chân xuống hồ. Nô tì và Ninh phi cũng bị dọa sợ, vội vàng kêu cứu, lúc này mới đúng lúc cứu được công chúa.”

“Như vậy sao? Sao ta lại nghe nói, là Hoàng quý phi đẩy công chúa xuống?”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễu bỗng nhiên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bắc Thiên Tuyết rơi xuống nước

Hậu cung đang vội vàng chuẩn bị đại điển phong phi cho Bắc Thiên Tuyết, hậu cung đang bình tĩnh lại xảy ra một đợt gợn sóng không nhỏ.

Hôm nay sau giờ Ngọ, Lý Ngọc hiếm khi nhàn rỗi, vì vậy cùng Diệp Mộ Liểu ở Từ Vi cung ngủ trưa.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại là ngày thứ hai tân hôn, Lý Ngọc làm sao có thể nhin. Vì thế nhin không được mà kéo Diệp Mộ Liểu mây mưa một phen.

Có thể do mấy ngày trước làm việc vất vả quá độ lại thêm lúc này vận động kịch liệt, Lý Ngọc ngủ say sưa.

Diệp Mộ Liểu ngủ bên cạnh toàn thân mồ hôi dính dính, đang muốn dậy tắm rửa, lại phát hiện tay mình bị Lý Ngọc nắm chặt.

Ngay cả ngủ, hân cũng không chịu buông nàng ra, như sợ nàng sẽ rời khỏi.

Đau lòng vuốt ve nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liểu cẩn thận nằm bên cạnh hân, đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hân.

Trong lòng cuộn cuộn!

Trong mơ màng, Diệp Mộ Liểu đi vào giấc ngủ. Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập...

Diệp Mộ Liểu vốn đã ngủ, lập tức tỉnh dậy.

Theo bản năng nhẹ nhàng, sợ thức tỉnh Lý Ngọc đang ngủ say.

“Chuyện gì vậy?”

“Hoàng hậu nương nương, không hay rồi. Đã xảy ra chuyện.”

Thanh nhi khó xử nhìn Lý Ngọc đang ngủ, cũng nhẹ giọng.

“Vừa rồi cung nữ hầu hạ Bắc Minh công chúa báo lại, Thiên Tuyết công chúa sau giờ Ngọ ở trong Ngự hoa viên cùng Hoàng quý phi nương nương xảy ra tranh chấp, bị Hoàng quý phi đẩy vào trong hồ nước...”

“Có chuyện này thật sao?”

Diệp Mộ Liểu giật mình một cái, xoay người ngồi dậy.

Trong đây nghĩ ngợi, Diệp Mộ Liểu nhanh chóng suy tính đến phiên toái có thể xảy ra.

“Thiên chân vạn xác.”

“Thiên Tuyết công chúa có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Nghĩ nghĩ, Diệp Mộ Liểu cắn môi hỏi, trong lòng lại lo lắng cầu nguyện.

Bắc Thiên Tuyết ngàn vạn lần không thể có việc gì, nếu không Bắc Minh quốc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Một người là con gái của đại tướng quân nắm trong tay hai phần ba binh quyền, một là công chúa Bắc Minh. Cho dù là người nào, Lý Ngọc đều không thể đắc tội nổi.

“Bẩm nương nương, may mà được cứu đúng lúc, Thiên Tuyết công chúa không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Hoàng quý phi nương nương giống như bị dọa sợ, nhưng hiện tại các nàng đều ở Thái Vũ tiên.

Trái tim Diệp Mộ Liểu thấp thỏm, lúc này mới hạ xuống một nửa.

Hoàn hảo, sự việc cũng không tồi tệ quá mức, không có tai nạn chết người, có nghĩa là vẫn còn có thể xoay chuyển.

Xem ra nàng không thể không đi rồi !

“Thanh nhi, hầu hạ Bản cung thay quần áo.”

Diệp Mộ Liểu muốn đứng dậy xuống giường thì Lý Ngọc nằm một bên đột nhiên mở mắt.

“Liều Nhi, để ta đi thì hơn.”

Nắm tay Diệp Mộ Liều chưa từng buông ta, Lý Ngọc lắc đầu với nàng, giữa trán có một chút tối tăm, còn có một chút lo lắng có thể thấy rõ.

Vừa dứt lời, hai người đều xuống giường mặc quần áo. Lúc Lý Ngọc chuẩn bị ra khỏi điện thì Diệp Mộ Liều gọi hần lại.

“Hoàng thượng, việc này vẫn nên để nô tì ra mặt thì hơn.”

Một người là con gái tướng quân, một người là công chúa nước láng giềng. Hai người đều là phi tử của Lý Ngọc, Lý Ngọc thiên vị người nào mới tốt.

Nếu như việc này thật sự là do Trịnh Ngọc Uyển gây họa, nàng nhất định phải chịu trừng phạt.

Nếu không thì không thể để cho sứ giả Bắc Minh cùng Bắc Thiên Tuyết nhà được sự tức giận trong người.

Nếu việc này truyền đến lỗ tai của Hoàng đế Bắc Minh thì càng làm cho hai nước trở mặt.

Nhưng nếu xử phạt quá nặng thì sẽ làm cho Trịnh Nhất Phong bất mãn. Như vậy sự việc cũng sẽ khó giải quyết.

Nếu do Lý Ngọc ra mặt thì sẽ lâm vào cảnh khó xử. Không bằng để chuyện khó giải quyết này giao cho Diệp Mộ Liều nàng tới xử lý.

Cho dù có sai lầm gì thì hai bên cũng sẽ không trút lên đầu Lý Ngọc.

Đến thời điểm thích hợp, Lý Ngọc còn có thể ra mặt cứu vãn. Không để cho sự việc đến mức bế tắc.

“Không được, Liều Nhi, việc này nàng không cần lo, Trẫm tự có chừng mực.”

Hầu như không muốn như vậy, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt.

“Lý Ngọc.. đây là chuyện hậu cung, vốn là chức trách của người Hoàng hậu là ta đây.”

Nheo nhéo tay hần, nàng nhìn hần cười trấn an.

“Nghe lời, chuyện tranh chấp của nữ nhân, người là một đại nam nhân xen tay vào làm cái gì?”

Làm sao Lý Ngọc không biết ý đồ của nàng, cũng hiểu đó là phương pháp tốt. Nhưng nghĩ đến Diệp Mộ Liều vì thế mà có thể đắc tội với tiểu nhân, hần lại cảm thấy lo lắng.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, tốt xấu gì ta cũng là Hoàng hậu có phải không?”

Thu sự lo lắng của hần vào trong mắt, Diệp Mộ Liều thân nhiên cười nói.

“Hơn nữa, dù ta có né tránh thì những người đó nhất định sẽ nhìn ta không vừa mắt.”

Thính Vũ hiện ở phía Nam Hoàng cung, bên cạnh hồ Thượng Nguyệt ở Ngự hoa viên.

Mỗi khi hè đến, hồ Thượng Nguyệt đều có hoa sen lay động, hương thơm xông vào mũi. Vì thế ở đình Thủy Tạ, nơi hành lang quanh hồ sen ngắm sen là phong cảnh hiếm có trong Hoàng cung.

Nhất là vào ngày mưa hè, ngồi trong lương đình ngắm sen, một bên nghe tiếng mưa càng là niềm vui.

Đến lúc hoa sen tàn, ngồi nghe tiếng mưa ngắm sen tàn, cảnh tượng làm cho người ta lưu luyến.

Do đó, nó được gọi là Thính Vũ hiện.

Nhưng giờ phút này Thính Vũ hiện lại không có niềm vui đó. Chỉ có bầu không khí giương cung bạt kiếm hết sức khẩn trương.

Nhìn thấy Diệp Mộ Liều xuất hiện ở Thính Vũ hiện, Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển hơi sững sờ, đợi lúc nàng ta phục hồi lại tinh thần thì mới hành lễ với Diệp Mộ Liều.

“Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ.”

Diệp Mộ Liều thân nhiên liếc nhìn Ninh phi Nghiêm Thủy Dao sau lưng nàng ta một cái, lập tức đến chỗ Bắc Thiên Tuyết đang nằm trên giường. Vừa đi, vừa hỏi Thái y đang bắt mạch.

“Công chúa như thế nào rồi?”

“Bẩm nương nương, may nhờ cứu giúp đúng lúc, công chúa không có gì đáng ngại. Chỉ là rơi xuống nước, công chúa chấn kinh quá độ. Thần sẽ phối thuốc để cho công chúa uống vào là được.”

Nghe vậy, Thái y cung kính đáp.

“Nếu như vậy thì người đi đi.”

Phất phất tay, Diệp Mộ Liễn cho Thái y lui ra, lại thần nhiên nhìn Bắc Thiên Tuyết vẫn nhắm chặt hai mắt, sau đó mới tìm chiếc ghế tùy ý ngồi xuống, bình tĩnh hỏi:

“Ai đó tới nói cho Bản cung, đây là chuyện gì xảy ra?”

Trịnh Ngọc Uyển cùng Nghiêm Thủy Dao nhanh chóng liếc nhau, yên lặng. Một lúc lâu, Trịnh Ngọc Uyển mới mở miệng, ngượng ngùng cười nói:

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, lúc giờ ngo, nô tì hẹn Ninh phi đi Thượng Nguyệt hồ ngắm sen, ai ngờ ở bờ hồ gặp được Thiên Tuyết công chúa. Vì thế, nô tì mời công chúa đến chơi nghỉ mát một chút. Ai ngờ mới nói chuyện không lai thì công chúa không cẩn thận trượt chân xuống hồ. Nô tì và Ninh phi cũng bị dọa sợ, vội vàng kêu cứu, lúc này mới đúng lúc cứu được công chúa.”

“Như vậy sao? Sao ta lại nghe nói, là Hoàng quý phi đẩy công chúa xuống?”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễn bỗng nhiên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Là trượt chân hay là bị hại?

Ánh mắt Diệp Mộ Liễn như lưỡi kiếm, đâm thẳng vào trái tim Trịnh Ngọc Uyển, làm cho nàng bất ngờ không phòng bị mà trở tay không kịp.

Trong lòng Trịnh Ngọc Uyển hoảng loạn, sắc mặt khê thay đổi, lắc đầu nói :

“Làm sao có thể, Hoàng hậu nương nương, người đừng nghe tiểu nhân nói lung tung. Thiên Tuyết công chúa là khách quý của Đông Thương quốc chúng ta, ta cho dù có hồ đồ cũng biết lợi hại trong mối quan hệ này, sẽ không lỗ mắng.”

Diệp Mộ Liễn thâm sâu nhìn nàng ta một cái, mới thờ dãi nói:

“Hoàng quý phi là người thông minh, Bản cung thật sự không hiểu, nếu người biết lợi và hại trong đó, vì sao còn phạm phải ? “

“Ta không có.”

Âm thanh của Trịnh Ngọc Uyển đề cao hơn mấy phần, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mộ Liễn không có một chút cung kính.

“Ta đã nói là nàng ta tự rơi xuống nước, Hoàng hậu nương nương không tin thì có thể phái người điều tra.”

“Đang yên đang lành tại sao Thiên Tuyết công chúa lại lún quẩn trong lòng mà muốn nhảy xuống nước chứ ? “

Khóe môi quét xuống nụ cười giống như châm biếm, Diệp Mộ Liễn trào phúng hỏi :

“Đây...”

Trịnh Ngọc Uyển nghẹn lời, không nói được gì.

“Nếu Hoàng quý phi không tự nguyện nói ra sự thật, không bằng đợi cho Thiên Tuyết công chúa tự mình nói vậy.”

Nghe thấy âm thanh vang lên sau lưng, Diệp Mộ Liễn quay đầu, liếc mắt nhìn hàng lông mi đang nháy của Bắc Thiên Tuyết, thần nhiên cười nói :

“Hiện tại công chúa cảm thấy thân thể như thế nào rồi ? “

“Tạ nương nương quan tâm, Thiên Tuyết không có gì đáng lo.”

Âm thanh của Bắc Thiên Tuyết rất nhẹ, mỏng như văng ra từ địa ngục.

“Nếu công chúa không có gì đáng ngại, có nên nói cho Bản cung hôm nay ở Thượng Nguyệt hồ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không ? Công chúa là trượt chân ngã hay bị người hãm hại ? “

“Ta...”

Diệp Mộ Liễu chưa dứt lời, vừa nói, nước mắt Bắc Thiên Tuyết tuôn rơi.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu quết về bốn phía, nói từng chữ:

“Công chúa yên tâm, nếu có người có ý định hại công chúa, cho dù là ai, Bản cung đều thay ngời phân xử.”

Bắc Thiên Tuyết vẫn như cũ không nói một lời, chỉ không ngừng khóc. Ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Trịnh Ngọc Uyển, mang theo mấy phần sợ hãi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mới mơ hồ nói gì đó mà Diệp Mộ Liễu không nghe rõ, nhưng khi để sát tai lắng nghe lại bỗng dưng ngừng ra.

Diệp Mộ Liễu bỗng dưng ngừng ra, lời Bắc Thiên Tuyết vừa nói làm cho Diệp Mộ Liễu cả kinh, bởi vì lần này nàng nghe nàng ta nói:

“Ta muốn gặp sứ thần nước ta...”

Lời Bắc Thiên Tuyết làm cho Diệp Mộ Liễu vừa mừng vừa lo. Mừng là chuyện này chưa truyền đến tai sứ thần Bắc Minh quốc, có nghĩa là sự việc có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Sợ là Bắc Thiên Tuyết hoàn toàn uất ức, muốn tìm người nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cho mình.

Như vậy, sự việc có lẽ không dễ dàng giải quyết!

Việc gấp trước mắt là nghĩ biện pháp ngăn cản hành động của Bắc Thiên Tuyết, phong tỏa tin tức này, cho dù như thế nào cũng không thể để cho sứ thần Bắc Minh biết chuyện.

Nghĩ đến đây, Diệp Mộ Liễu cười trấn an nói:

“Chẳng lẽ công chúa không tin Bản cung sao?”

“Hoàng hậu nương nương, Thiên Tuyết không có ý đó. Thiên Tuyết chỉ là nhớ nhà, nhớ quê hương. Nương nương, ta nghĩ muốn...”

“Ngươi cái gì cũng đừng nghĩ, công chúa, ngươi yên tâm, việc này chắc chắn Bản cung sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng.”

Sợ Bắc Thiên Tuyết nói ra điều gì làm cho nàng không thể giải quyết, Diệp Mộ Liễu không chút do dự ngắt lời nàng ta.

Ánh mắt của nàng hung hăng quét lên người Trịnh Ngọc Uyển và Nghiêm Thủy Dao. Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao bạc, xuyên qua xương mà không có một chút dấu vết.

“Nếu Hoàng quý phi không chịu nói ra tình hình thực tế, như vậy, Bản cung cũng chỉ có thể hỏi Ninh phi nương nương. Ninh phi, hy vọng ngươi có thể nói toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối cho Bản cung.”

“Cái này...”

Nghe vậy, Nghiêm Thủy Dao bỗng dưng sùng sốt, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp hiện lên ánh sáng, theo bản năng nhìn thoáng qua Trịnh Ngọc Uyển.

Khóe môi quết xuống vòng cung nhạt nhẽo, ở trong mắt Diệp Mộ Liễu cũng không đạt tới đáy mắt.

“Nó thì không dám.”

“Nếu không dám, vậy Bản cung hỏi người, Thiên Tuyết công chúa và Hoàng quý phi ở Thượng Nguyệt hồ phát sinh tranh chấp?”

“Có...”

Nghĩ nghĩ, Nghiêm Thủy Dao gật đầu trả lời.

“Vì sao lại xảy ra tranh chấp?”

“Cái này... bởi vì... Bởi vì Hoàng quý phi cười nhạo công chúa, có xuất thân cao quý, nhưng ngay cả... ngay cả.. không bằng.”

“Ngay cả Bản cung cũng không bằng phải không?”

Khóe môi cười càng lúc càng lớn, biểu tình của Diệp Mộ Liễu bình tĩnh, nhìn không ra một chút gợn sóng.

“Còn gì nữa?”

“Còn có ngay cả, Hoàng quý phi nàng mắng công chúa Thiên Tuyết vuốt đuôi ngựa.”

Vuốt đuôi ngựa? Ngụ ý của Trịnh Ngọc Uyển là Bắc Thiên Tuyết chủ động đến cầu tình trước mặt Thái hậu, là chuyện không để đại diện phong Hậu cùng đại diện phong Phi cùng khởi hành sao?

“Nghiêm Thủy Dao!”

Nghe vậy, Trịnh Ngọc Uyển thẹn quá hóa giận, thở hắt lên.

“Như thế nào Hoàng quý phi sốt ruột như vậy? Là có tật giật mình hay sợ Ninh phi nói ra bí mật của người?”

Lạnh lùng nhìn Trịnh Ngọc Uyển, tươi cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễu dần dần biến mất không thấy.

“Truyện cười, Bản cung châm chọc công chúa Thiên Tuyết là sự thật, bất quá Bản cung chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Nhưng chuyện Bắc Thiên Tuyết ngã xuống nước không phải do Bản cung gây nên, Bản cung có gì phải sợ?”

Đối với lời nói của Diệp Mộ Liễu mà nói đã chọc đến chỗ đau của Trịnh Ngọc Uyển. Giờ phút này không còn ần ần như trước, ngược lại có phần hung hãn như không sợ lộ chân tướng.

“Chẳng lẽ chỉ dựa vào điểm ấy mà Hoàng hậu nương nương đã muốn trừng phạt nô tì sao?”

Trịnh Ngọc Uyển nhú mày, lạnh lùng hỏi.

“Vậy sao? Ninh phi, Thiên Tuyết công chúa chính xác không phải do Hoàng quý phi đẩy xuống nước sao?”

Diệp Mộ Liễu không để ý lời nói của Trịnh Ngọc Uyển, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Thủy Dao.

Thấy vậy, Trịnh Ngọc Uyển hung hăng liếc mắt nhìn Nghiêm Thủy Dao một cái, ánh mắt hết sức sắc bén.

Sau một giây trầm ngâm, Nghiêm Thủy Dao cúi đầu nói:

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tì không biết.”

“Ninh Phi, người cũng biết nói dối là hành vi phạm tội bao che, cũng bị coi là đồng đảng và bị xử lý?”

Mày nhú lại, trong lòng Diệp Mộ Liễu bỗng dưng trầm xuống.

Xem ra, Ninh phi đối với Trịnh Ngọc Uyển có mấy phần kiêng kỵ.

“Thật sự nô tì không biết. Nương nương, lời của nô tì đều là thật, không có một chút lừa gạt. Nô tì thật sự không biết. Bởi vì lúc Thiên Tuyết công chúa rơi xuống nước thì nô tì đang đưa lưng về các nàng. Lúc nô tì nghe được âm thanh thì công chúa đã rơi xuống nước rồi...”

Nghe vậy, ánh mắt Trịnh Ngọc Uyển phức tạp nhìn Nghiêm Thủy Dao nhưng không có một chút vui vẻ, hừ lạnh một tiếng, nàng nhú mày nói:

“Như thế nào? Hiện tại nương nương không còn gì để nói sao? Cho dù là Ninh phi cũng không thể chứng minh ta đẩy Bắc Thiên Tuyết xuống hồ.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Quan trọng nhất là ta thương hấn.

“Hoàng quý phi đừng nóng vội, cho dù Ninh phi không phát hiện. Bản cung tin tưởng nhất định có người thấy chuyện trải qua hôm nay. Bản cung không tin trong hậu cung này không có thiên lý và vương pháp như vậy.”

Lời nói của Trịnh Ngọc Uyển hung hãn và khiêu khích làm cho nội tâm bên vực kẻ yếu của Diệp Mộ Liễu trở dậy. Nàng nhú mày, lạnh lùng liếc Trịnh Ngọc Uyển một cái, nói chắc chắn:

“Người tới, thay Bản cung gọi tất cả thái giám và cung nữ hôm nay sau giờ Ngọ ở tại Thượng Nguyệt hồ, bao gồm cả hai vị phi tần và công chúa Bắc Thiên Tuyết, một người cũng không bỏ qua.”

“Ngươi...”

Trịnh Ngọc Uyển biến sắc, giận quá hóa cười.

“Được, được, được, Hoàng hậu nương nương thật giỏi. Bản cung không ra tay, nương nương lại dùng thủ đoạn này.”

“Hiện tại Hoàng quý phi biết cũng không muộn. Kể từ hôm nay, Bản cung không cho phép trong hậu cung phát sinh chuyện không sạch sẽ. Cho nên, Bản cung đã nói, Hoàng quý phi tốt nhất nên nhớ kỹ mới phải.”

Dứt lời, Diệp Mộ Liễn quay đầu nhìn cung nữ và thái giám đang lạnh run, lạnh lùng nói:

“Còn ngốc đấy làm gì? Không nhanh tìm người cho ta?”

“Nương nương, không cần...”

Lúc thái giám vội vàng rời đi, Bắc Thiên Tuyết đang khóc không ra tiếng, vẫn chưa từng nói chuyện bỗng dưng mở miệng.

“Công chúa?”

Diệp Mộ Liễn quay đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

“Nương nương...”

Bắc Thiên Tuyết nhìn thoáng qua Diệp Mộ Liễn, lại nhìn về phía Trịnh Ngọc Uyển, sắc mặt có chút do dự và khó xử.

Chỉ một cái nhìn kia, Diệp Mộ Liễn thấy được sự vùng vẫy trong mắt của nàng. Trong lòng vừa động, phút chốc Diệp Mộ Liễn đã hiểu ra, cho mọi người trong phòng lui ra, Diệp Mộ Liễn đến bên người Bắc Thiên Tuyết, nhỏ giọng hỏi:

“Công chúa do dự, không muốn làm lớn chuyện này?”

Bắc Thiên Tuyết gật đầu, rũ mắt đáp:

“Vâng.”

“Vi sao? Công chúa chịu nuốt xuống ủy khuất này?”

Nghe vậy, thân thể Diệp Mộ Liễn run lên, nhũn mảy hỏi.

“Nương nương đã biết hà tất còn hỏi?”

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, âm thanh của Bắc Thiên Tuyết nhỏ như muỗi kêu, nhưng lại kiên định vô cùng.

“Nguyên nhân có rất nhiều loại, ta mới nghĩ tới, nếu làm lớn việc này, sứ thần nước ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Bất quá những điều này đều không quan trọng, quan trọng nhất là, ta thương hấn.”

Chương 129: Chỉ cần ở bên cạnh ngươi là tốt rồi.

Sự việc Bắc Thiên Tuyết rơi xuống nước vẫn là việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa hư không.

Kết cục như vậy đương nhiên mọi người đều cảm thấy vui mừng.

Kết quả cuối cùng, Trịnh Ngọc Uyển xin lỗi Bắc Thiên Tuyết, bị cấm túc mười ngày.

Diệp Mộ Liễn tính qua, mười ngày sau là đại điển phong phi của Bắc Thiên Tuyết, thời điểm đó lại thả Trịnh Ngọc Uyển ra, sẽ không làm tổn hại mặt mũi của nàng ta, lại có thể dùng trừng phạt nhỏ để cho nàng ta thu liễm một chút.

Như vậy, tất cả công việc chuẩn bị cho đại điển phong phi đều rơi trên đầu Diệp Mộ Liễn.

May mà Diệp Mộ Liễn chỉ quản lý, toàn bộ mọi việc lớn nhỏ đều có phủ Nội vụ xử lý, có Thanh nhi quý tộc linh này bày kế, toàn bộ đều tiến hành coi như thuận lợi.

Hơn nữa Lý Ngọc thương nàng vất vả, mấy ngày nay đối với nàng càng thêm dịu dàng, hàng đêm nghỉ ở Từ Vi cung, rất có cảm giác sủng ái 3000 năm.

Trong lúc này, mọi người trong cung biết được hướng gió. Biết Hoàng hậu xuất thân không hề cao quý nhưng lại rất được Hoàng thượng sủng ái.

Hơn nữa chuyện Diệp Mộ Liễn ở Thính Vũ hiển tức giận mắng Trịnh Ngọc Uyển, dù ít dù nhiều thì vẫn có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Vì thế trong một đêm, Từ Vi cung hết sức náo nhiệt.

Đối với chuyện nàng nhanh chóng thích ứng được sinh hoạt trong cung như vậy, trong lòng Lý Ngọc ít nhiều cảm thấy vui mừng.

Hắn bận rộn, thời gian ở cùng nàng quá ít. Có chuyện gì để nàng làm, nàng lại vội vàng, nhưng so với việc để nàng không có việc gì làm, miên man suy nghĩ còn tốt hơn.

May mà nàng luôn hiểu chuyện, thấy lúc hắn vội vàng, nàng sẽ làm điểm tâm đưa tới cho hắn, hoặc yên lặng ở bên cạnh hắn, yên tĩnh như tòa điêu khắc.

Chỉ lẳng lặng nhìn hắn như thế, chỉ ngóng chờ hắn ngẫu nhiên quay đầu lại, cười cười với nàng, nàng đã thỏa mãn vô cùng thích thú.

Nàng nhu thuận như vậy, trong lòng hắn càng không đành lòng, cảm thấy nợ nàng rất nhiều.

Vì vậy mỗi ngày đều cố gắng tận dụng hết thời gian ngắn xử lý xong triều vụ, chỉ hy vọng có nhiều thời gian ở cùng nàng.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, bởi vì vội vàng nên hắn ở lại Từ Vi cung ăn cơm rồi lại vội vàng chạy đến Càn Chính điện.

Nàng không nhớ hắn như vậy nên cùng hắn đến Càn Chính điện.

Chương 130: Bức họa trong Ngự thư phòng

Hắn vội vàng, dặn nàng ở trong Ngự thư phòng chơi đùa. Nàng chán đến chết, tùy tiện tìm hứng thú trên giá sách.

Nàng ở trước giá sách chọn đông chọn tây, trong lúc vô ý để lộ ra mấy cuốn bức họa. Lấy một cuốn, mở ra, Lý Ngọc ngạc nhiên hỏi:

“Lý Ngọc, ai đây?”

Tập tranh vẽ nam tử, toàn thân áo đen, tuấn lãng cao ngất, có thân thể cường tráng, ngũ quan thâm thúy, nhìn có mấy phần quen thuộc.

Lý Ngọc quay đầu nhìn một cái, lại tiếp tục phê duyệt tấu chương của hắn.

“À... đó là Phụ hoàng của ta.”

“Phụ hoàng của chàng ? “

Diệp Mộ Liễu cảm thấy hứng thú, cầm tập tranh cẩn thận nghiên cứu.

“Lý Ngọc, nhìn Phụ hoàng của chàng thật quen... “>>> Lại chả quen, mn đoán ra chưa ???

“Nha đầu ngọc, đó là Phụ hoàng của ta, đương nhiên nàng sẽ có cảm giác quen thuộc. “

Lý Ngọc thả bút xuống, lấy tay nâng trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Mỗi ngày đối mặt với tướng công là ta, nếu nàng cảm thấy không quen, nên bị đánh đòn. “

“Lý Ngọc, ta rất ít nghe chàng kể về Phụ hoàng của mình đấy? Rốt cuộc Phụ hoàng của chàng là người như thế nào, có thể kể cho ta nghe một chút được không ? “

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu vừa đánh giá bức họa, vừa nói.

“Phụ hoàng của ta...”

Lý Ngọc nhũn mày, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đơn giản đứng dậy đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, ôm nàng tùy ý ngồi trên sàn đá cẩm thạch, lúc này mới từ từ nói:

“Nói như thế nào nhỉ? Phụ hoàng của ta, ông là người chung tình, trong ấn tượng của ta, ông không thích hợp làm một quân chủ, càng thích hợp làm một người thường dân hơn.”

“Chung tình?”

Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn Lý Ngọc, đôi mắt xinh đẹp lóe ra tia sáng nửa tin nửa ngờ.

“Đều nói từ xưa Đế vương là người vô tình nhất, đều yêu giang sơn không yêu mỹ nhân. Thế gian này, còn có Đế vương chung tình sao?”

Nghe vậy, Lý Ngọc nheo mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Mộ Liễu, như cười như không nói:

“Nghe ý tứ của Liễu Nhi, cảm thấy Trẫm là Đế vương bạc tình bạc nghĩa rồi hả?”

“Ách...”

Diệp Mộ Liễu thè lưỡi, nghiêng đầu cười nói:

“Làm sao có thể như vậy, Lý Ngọc nhà chúng ra là ngoại lệ, ngoại lệ...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chỉ cần ở bên cạnh người là tốt rồi.

Sự việc Bắc Thiên Tuyết rơi xuống nước vẫn là việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa hư không.

Kết cục như vậy đương nhiên mọi người đều cảm thấy vui mừng.

Kết quả cuối cùng, Trịnh Ngọc Uyển xin lỗi Bắc Thiên Tuyết, bị cấm túc mười ngày.

Diệp Mộ Liễu tính qua, mười ngày sau là đại điển phong phi của Bắc Thiên Tuyết, thời điểm đó lại thả Trịnh Ngọc Uyển ra, sẽ không làm tổn hại mặt mũi của nàng ta, lại có thể dùng trừng phạt nhỏ để cho nàng ta thu liễm một chút.

Như vậy, tất cả công việc chuẩn bị cho đại điển phong phi đều rơi trên đầu Diệp Mộ Liễu.

May mà Diệp Mộ Liễu chỉ quản lý, toàn bộ mọi việc lớn nhỏ đều có phủ Nội vụ xử lý, có Thanh nhi quý tinh linh này bày kế, toàn bộ đều tiến hành coi như thuận lợi.

Hơn nữa Lý Ngọc thương nàng vất vả, mấy ngày nay đối với nàng càng thêm dịu dàng, hàng đêm nghỉ ở Tử Vi cung, rất có cảm giác sủng ái 3000 mỹ nữ.

Trong lúc này, mọi người trong cung biết được hướng gió. Biết Hoàng hậu xuất thân không hề cao quý nhưng lại rất được Hoàng thượng sủng ái.

Hơn nữa chuyện Diệp Mộ Liễu ở Thính Vũ hiên tức giận mắng Trịnh Ngọc Uyển, dù ít dù nhiều thì vẫn có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Vì thế trong một đêm, Tử Vi cung hết sức náo nhiệt.

Đối với chuyện nàng nhanh chóng thích ứng được sinh hoạt trong cung như vậy, trong lòng Lý Ngọc ít nhiều cảm thấy vui mừng.

Hắn bận rộn, thời gian ở cùng nàng quá ít. Có chuyện gì để nàng làm, nàng lại vội vàng, nhưng so với việc để nàng không có việc gì làm, miên man suy nghĩ còn tốt hơn.

May mà nàng luôn hiểu chuyện, thấy lúc hắn vội vàng, nàng sẽ làm điểm tâm đưa tới cho hắn, hoặc yên lặng ở bên cạnh hắn, yên tĩnh như tòa điêu khắc.

Chỉ lặng lẽ nhìn hắn như thế, chỉ ngóng chờ hắn ngẫu nhiên quay đầu lại, cười cười với nàng, nàng đã thỏa mãn vô cùng thích thú.

Nàng nhu thuận như vậy, trong lòng hắn càng không đành lòng, cảm thấy nợ nàng rất nhiều.

Vì vậy mỗi ngày đều cố gắng tận dụng hết thời gian ngắn xử lý xong triều vụ, chỉ hy vọng có nhiều thời gian ở cùng nàng.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, bởi vì vội vàng nên hắn ở lại Tử Vi cung ăn cơm rồi lại vội vàng chạy đến Càn Chính điện.

Nàng không nở hân như vậy nên cùng hắn đến Càn Chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bức họa trong Ngự thư phòng

Hắn vội vàng, dặn nàng ở trong Ngự thư phòng chơi đùa. Nàng chán đến chết, tùy tiện tìm hứng thú trên giá sách.

Nàng ở trước giá sách chọn đông chọn tây, trong lúc vô ý để lộ ra mấy cuốn bức họa. Lấy một cuốn, mở ra, Lý Ngọc ngạc nhiên hỏi:

“Lý Ngọc, ai đây?”

Tập tranh vẽ nam tử, toàn thân áo đen, tuấn lãng cao ngất, có thân thể cường tráng, ngũ quan thâm thúy, nhìn có mấy phần quen thuộc.

Lý Ngọc quay đầu nhìn một cái, lại tiếp tục phê duyệt tấu chương của hắn.

“À... đó là Phụ hoàng của ta.”

“Phụ hoàng của chàng ? “

Diệp Mộ Liễu cảm thấy hứng thú, cảm tập tranh cẩn thận nghiên cứu.

“Lý Ngọc, nhìn Phụ hoàng của chàng thật quen. . . “>>> Lại chả quen, mn đoán ra chưa ???

“Nha đầu ngốc, đó là Phụ hoàng của ta, đương nhiên nàng sẽ có cảm giác quen thuộc. “

Lý Ngọc thả bút xuống, lấy tay nâng trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Mỗi ngày đối mặt với tướng công là ta, nếu nàng cảm thấy không quen, nên bị đánh đòn. “

“Lý Ngọc, ta rất ít nghe chàng kể về Phụ hoàng của mình đấy? Rốt cuộc Phụ hoàng của chàng là người như thế nào, có thể kể cho ta nghe một chút được không ? “

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu vừa đánh giá bức họa, vừa nói.

“Phụ hoàng của ta...”

Lý Ngọc nhú mày, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đơn giản đứng dậy đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, ôm nàng tùy ý ngồi trên sàn đá cẩm thạch, lúc này mới từ từ nói:

“Nói như thế nào nhỉ? Phụ hoàng của ta, ông là người chung tình, trong ấn tượng của ta, ông không thích hợp làm một quân chủ, càng thích hợp làm một người thường dân hơn.”

“Chung tình?”

Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn Lý Ngọc, đôi mắt xinh đẹp lóe ra tia sáng nửa tin nửa ngờ.

“Điều nói từ xưa Đế vương là người vô tình nhất, điều yêu giang sơn không yêu mỹ nhân. Thế gian này, còn có Đế vương chung tình sao?”

Nghe vậy, Lý Ngọc nheo mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Mộ Liễu, như cười như không nói:

“Nghe ý tứ của Liễu Nhi, cảm thấy Trẫm là Đế vương bạc tình bạc nghĩa rồi hả?”

“Ách...”

Diệp Mộ Liễu thè lưỡi, nghiêng đầu cười nói:

“Làm sao có thể như vậy, Lý Ngọc nhà chúng ra là ngoại lệ, ngoại lệ...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Giống như thời gian trôi qua thật lâu, sông cạn đá mòn, bất quá cũng chỉ là đạo lý hiển nhiên như vậy!

“Thật ra Phụ hoàng của ta làm người hiếm có mấy trăm năm mới gặp ở Đông Thương quốc.”

Thở dài một hơi, Lý Ngọc cảm khái nói.

“Nhớ năm đó ông đối với Mẫu hậu thật sự là ngoan ngoãn phục tùng, hết sức sùng ái... Chỉ tiếc Phụ hoàng còn trẻ đã mất sớm. Hiaz...”

Nhìn đầy mắt Lý Ngọc lóe lên sự âm thầm, trong lòng Diệp Mộ Liễu giật mình một phen, có chút đau lòng có chút chua xót.

Nếu không phải Tiên hoàng mất sớm, có lẽ Lý Ngọc sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy phải không?

Hai tay ôm lấy cổ hần, nghiêng đầu hôn lên môi hần, Diệp Mộ Liễu thở dài nói:

“Lý Ngọc, vất vả chàng rồi. Có thể nói cho ta biết, Phụ hoàng người chết như thế nào không ? “

“Bị bệnh mà chết...”

Rũ hai hàng lông mi dài, che dấu sự đau khổ trong mắt, âm thanh của Lý Ngọc mang theo mấy phần run rẩy.

“Lý Ngọc...”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, cực kỳ hối hận vì mình lỡ lời.

“Không có việc gì, đều là chuyện đã qua, Liễu Nhi, hiện tại có nàng ở bên cạnh Trẫm, Trẫm đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.”

“Ừm..”

Nàng quay đầu, nhìn về hần nở một nụ cười tươi sáng, miệng cười như hoa đào tháng ba nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Chỉ cần bọn họ còn có được đôi phượng, trong lòng còn có đôi phượng, cho dù có khó khăn gì, bọn họ cùng nhau vượt qua...

“Liễu Nhi...”

Hần đặt cằm vào cổ nàng, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên mặt nàng, vành tai, cổ, nhưng không có một chút tình dục.

Có thể là không muốn phá vỡ thời gian điềm tĩnh mà tốt đẹp, nên hai người vẫn không nói chuyện.

Giống như thời gian trôi qua thật lâu, sông cạn đá mòn, bất quá cũng chỉ là đạo lý hiển nhiên như vậy!

Đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Lý Ngọc mới lưu luyến phá vỡ sự trầm tĩnh tốt đẹp này.

Hai người ngồi yên trên nền đá cẩm thạch, nàng bị hần ôm vào trong ngực.

“Sao vậy?”

Nàng nửa dựa vào trong ngực hần, như cũ không quay đầu lại, từ trong âm thanh của hần mang theo một chút nặng nề nên hiểu ra một chút gì đó.

“Hai ngày nữa là đại điển phong Phi rồi...”

Biết lời nói và hành động của mình là cực kì tàn nhẫn nhưng Lý Ngọc vẫn không thể không nói, không thể không làm.

Thật ra mấy ngày hôm nay hai người đều cố gắng trốn tránh vấn đề này. Nhưng có đôi khi trốn tránh cũng không phải là biện pháp tốt nhất để giải quyết được vấn đề.

Hoàng đế cũng có lúc bất lực.

Hần muốn lập Bắc Thiên Tuyết làm phi là chuyện có thật, hần có tam cung lục viện cũng là thật.

Không phải không nghĩ vì nàng mà thay đổi, không phải không nghĩ vì nàng mà phế bỏ hậu cung.

Như đối với hần hiện tại mà nói, vẫn tạm thời không có cách nào.

Hầu như mọi người trong thiên hạ đều thấy làm Hoàng đế là chuyện cực kì uy phong.

Không phải kiêng kị cái gì, muốn làm gì thì làm, trên đời không có thứ gì không làm được.

Nhưng ít ai biết làm Hoàng đế rất khó.

Không chân chính ngồi trên ngai vàng điện ngọc, bị người trong thiên hạ nhòm ngó ngai bị thì không biết được gian khổ và khốn khổ trong đó.

Trên đời này luôn có công bằng, người có được càng nhiều thì tất nhiên cũng trả giá nhiều.

Còn phải thừa nhận, ả nham, thỏa hiệp cũng nhiều hơn.

Hắn là Hoàng đế Đông Thương quốc, là chúa tể của thần dân khắp thiên hạ này, hắn không thể vì tư tình của bản thân mà đẩy muôn vàn dân chúng vào biển lửa.

Chiến tranh vô tình, khói súng vô nghĩa, dân chúng vô tội...

Hiện tại Đông Thương quốc loạn trong giặc ngoài, hắn không thể đắc tội với Đại tướng quân Trịnh Nhất Phong nắm binh quyền trong tay, hắn không thể đắc tội với đồng minh là Bắc Minh quốc, tất nhiên không thể không cưới Bắc Thiên Tuyết.

Cho nên, hắn nhất định là Hoàng đến vô năng, nhất định làm cho nữ tử hắn thương yêu phải đau lòng.

Nhưng nàng và hắn đều hiểu, mấy thứ này lúc nàng lựa chọn ở lại cùng hắn kể vai chiến đấu, nàng đã chuẩn bị tâm lý.

Nàng sợ, không phải là tam cung lục viện của hắn, mà là một ngày, trong lòng hắn không chỉ có một mình nàng còn có nữ tử khác.

Cho nên, có đôi khi, sự trầm mặc của hắn là độc dược của nàng,,

Vì thế, cho dù không muốn nói, nhưng vẫn muốn trốn tránh. Hắn cũng không thể không nói, không thể không nói...

“Liễu Nhi, đại hôn ngày đó...”

“Chàng không cần nói, ta đều hiểu.”

Nàng hiểu không?

Hoặc là nàng hiểu, hoặc là chưa, nhưng ít nhiều có chút oán hận.

Biết là một chuyện, nguyên ý tiếp thu là một chuyện, thực tế đối diện lại là một chuyện khác.

“Nếu nàng không muốn đến nhìn, không bằng xuất cung hai ngày có được không?”

“Tên ngốc này, chàng phong Phi, làm sao không có Hoàng hậu là ta đây?”

Trong lòng níu chặt, Diệp Mộ Liễu một chút cũng không thể hiện ra, chỉ trừng mắt cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Tình yêu chân chính không phải nói mà là làm!

Hắn cho rằng nàng không nhìn sẽ không đau, cũng không suy nghĩ miên man, từng giờ từng phút, từng phút từng giây hành hạ lòng nàng...

Hắn hơi sững sờ, mở miệng muốn nói nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Vùi đầu bên cổ nàng, trong lòng có muôn vàn lời nói nhưng cuối cùng chỉ còn tiếng thở dài...

Thôi, hắn thiếu nàng đã định rồi, một tiếng xin lỗi cũng chỉ làm cho lòng nàng thêm đau xót mà thôi.

Thật sự yêu nàng thì không phải là nói mà là làm!

“Liễu Nhi...”

Hắn không ngẩng đầu, chỉ nhỏ giọng gọi nàng, âm thanh khàn khàn mang theo một chút nặng nề.

“Sao?”

“Không cần bỏ lại một mình ta, được không?”

Cứ như vậy, trong nháy mắt Diệp Mộ Liễu cho rằng mình nghe không rõ, hoặc là nghe được nhưng lại bị sự lo lắng và sợ hãi bất chợt của hắn làm cho bị dọa sợ.

Đợi nàng hồi phục lại tinh thần, mới yên lặng gật đầu, kiên định nói ra mấy chữ:

“Chàng yên tâm.”

Chỉ cần hần không phụ nàng, nàng tuyệt đối sẽ không phụ hần!

Lời nói vừa dứt, một giọt nước nóng boảng từ từ chảy xuống cổ Diệp Mộ Liễu.

(Ôi chết tôi thôi, rót nước mắt, nói thì hay ho lắm nhưng mà ko thể nào ko cảm động, hihihi....)

Diệp Mộ Liễu vốn bị kim đâm, sau đó, chất lỏng cực nóng kia như ngọn lửa làm tổn thương da thịt của nàng...

Trong lòng nàng thờ dài, lâu sau vẫn không nói gì, chỉ trở tay ôm hần thật chặt...

Tiếng bước chân ngoài cửa lại lần nữa vang lên. Hiện tại Diệp Mộ Liễu có thể nghe rõ tiếng đập cửa.

“Hoàng thượng, nương nương...”

“Vào đi.”

Lý Ngọc nhú mày, buông Diệp Mộ Liễu ra, nâng nàng đứng dậy, lúc này mới từ từ vỗ bụi bặm trên Long bào.

Không biết do hần cúi đầu hay cảm xúc thu liễm quá nhanh. Hiện tại, Diệp Mộ Liễu không còn cảm thấy ưu thương lúc nãy của hần nữa.

“Thiên Tuyệt công chúa ở bên ngoài cầu kiến.”

Mày nhú chặt hơn, Lý Ngọc không chút nghĩ ngợi, nói:

“Nói với nàng, Trẫm đang xử lý công vụ, không rảnh.”

“Hoàng thượng, nếu đã đến thì ngại gì không gặp?”

Dơ tay muốn bảo Trương Phúc rời khỏi, Diệp Mộ Liễu thản nhiên cười nói:

“Trương công công, cho vào đi.”

Dứt lời, Diệp Mộ Liễu xoay người muốn đi, lại bị Lý Ngọc gắt gao kéo tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thiên Tuyệt tới tìm Hoàng hậu

“Nàng có gan cho nàng ta đi vào lại không có lá gan gặp nàng ta sao?”

Không biết từ lúc nào, nụ cười trên mặt Lý Ngọc từ từ trầm xuống, một mảnh tối tăm.

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, sau đó hiểu ra vấn đề. Đây mới là kết quả của tia ánh sáng, vì vậy cũng không rời đi mà chỉ yên lặng đứng bên cạnh Lý Ngọc, sắc mặt hết sức tự nhiên.

“Thiên Tuyệt gặp qua Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Bắc Thiên Tuyệt mặc cung trang màu vàng nhạt, xinh đẹp động lòng người, hết sức tươi đẹp. Nhưng Lý Ngọc ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, chỉ phát tay áo ý bảo nàng đứng dậy.

“Không biết công chúa tìm Trẫm có việc gì quan trọng?”

Diệp Mộ Liễu ghé mắt nhìn thấy khóe môi Lý Ngọc nhếch lên, đường cong nơi cằm cũng ban ra, gương mặt tuấn mỹ ẩn ẩn mấy phần tức giận. Không khỏi mỉm cười lại tiếp tục bình tĩnh, yên lặng.

“Bẩm Hoàng thượng, Thiên Tuyệt không phải đến tìm Hoàng thượng mà Thiên Tuyệt tới tìm Hoàng hậu nương nương.”

Đối với chuyện Diệp Mộ Liễu ở Ngự thư phòng, Bắc Thiên Tuyết không chỉ không có một chút chán kinh và tức giận, ngược lại còn hết sức tự nhiên.

Lời nói hiện tại cũng làm cho hai người đối diện chần chừ.

Sau một chút đỡ dần, Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười hỏi:

“Không biết công chúa tìm Bản cung có việc gì quan trọng?”

“Là thế này, bởi vì chuyện đại hôn, Phụ hoàng ta phái người đưa tới một chút châu bảo ngọc khí, trong đó có một cây trâm Chi Vân Phụng Vãn, tại hình hết sức khác biệt, là lễ vật tân hôn mà Phụ hoàng ta cố ý đưa cho Hoàng hậu nương nương.”

Bắc Thiên Tuyết mỉm cười, ngữ điệu mềm nhẹ, thoải mái.

“Cho nên Thiên Tuyết hôm nay tới là đưa cây trâm cho nương nương. Nhưng đến Từ Vi cung mới biết nương nương lại ở chỗ này với Hoàng thượng...”

“À... thì ta là thế.”

Âm thanh của Diệp Mộ Liễu kéo dài, khoe một quét xuống nụ cười bốn cợt, nhìn Lý Ngọc cười hết sức bí hiểm.

Làm cho gương mặt Lý Ngọc lúc đỏ lúc trắng, trong lòng hết sức mất tự nhiên.

“Nếu đã như vậy, công chúa, chúng ta đi thôi.”

Bắc Thiên Tuyết gật đầu, phúc thân với Lý Ngọc, lúc này mới xoay người rời đi. Diệp Mộ Liễu đi phía sau, mới đi được mấy bước, bỗng dừng quay đầu lại.

Cúi gần Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu trêu ghẹo nói:

“Hoàng thượng không phải suy nghĩ nhiều đấy chứ? Ừ, nô tỳ cũng không có ý đẩy Hoàng thượng cho Bắc Thiên Tuyết.”

Đoạn tình cảm này đã dung nhập vào sinh mệnh của nàng.

Lúc Diệp Mộ Liễu trao kim ấn và thánh chỉ sắc phong Quý phi cho Bắc Thiên Tuyết, gương mặt hân hạnh tình như nước, tươi cười như hoa.

Nghe danh sách lễ vật bốn lần sáu lượt cũng lời chúc mừng, Bắc Thiên Tuyết toàn thân lễ phục màu tím trầm Phụng, lẳng lặng đứng bên cạnh Lý Ngọc toàn thân gấm bào màu vàng thêu cừ long, gương mặt như ngọc, hết sức xa hoa.

Gương mặt tươi cười của Diệp Mộ Liễu vẫn không có giảm chút nào.

Nhưng lúc màn đêm buông xuống, Thính Vũ hiện đèn được thắp lên rực rỡ, tươi cười của Diệp Mộ Liễu không còn nữa...

Thính Vũ hiện sáng trưng, tiếng động náo nhiệt âm ỉ.

Nhưng có tính là gì?

Những thứ phong quang này, hạnh phúc này, đêm nay đều thuộc về nữ tử khác, không có quan hệ gì tới nàng?

Lấy có thân thể không khỏe, rời khỏi Thính Vũ hiện đang náo động.

Diệp Mộ Liễu đi tới Từ Vi cung của mình.

Đêm cực kỳ yên tĩnh, gió thổi thật lạnh, trái tim Diệp Mộ Liễu cực kỳ đập chậm lại...

Đó là cảm giác vô cảm không còn cảm thấy đau đớn...

Hoặc là do thần kinh của nàng đau đớn, mấy ngày hôm qua nàng tự mình hiểu rõ và tự mình thôi miên nên đã dần dần mạnh mẽ hơn.

Cho rằng bản thân đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho rằng bản thân có thể thờ ơ. Nhưng mà hiện thực mãi mãi tàn khốc hơn tưởng tượng...

“Nương nương, người không có việc gì chứ?”

Thấy nàng không nói, sắc mặt ảm đạm, Thanh nhi ân cần hỏi thăm.

“Đứa ngốc, ta thì có việc gì?”

Yên lặng lắng đầu, Diệp Mộ Liễu giống như tự giễu, như tự an ủi bản thân.

“Nữ nhân yêu hoàng đế, nhất định sẽ có kết cục như vậy. Đêm nay ở trong hậu cung này, thương tâm khổ sở không chỉ có một mình ta.”

Nếu... nếu thời gian giống như hồi tưởng, nếu toàn bộ kể từ lúc nàng gặp Lý Ngọc, nàng có thể do dự một chút hay không, phần đầu quên mình yêu hắn hay không?

Nếu sớm biết hắn là Hoàng thượng, nhất định nàng sẽ do dự, sẽ không chế phần tình cảm của mình !

Nhưng mà trên đời này làm gì có nhiều nếu như vậy, nhiều sớm biết rằng như vậy !

Lúc nàng biết hắn là Hoàng thượng, nàng cũng đã hăm sâu, không cách nào thoát khỏi.

Đoạn tình cảm này là do lúc trước nàng không cho phép chùn bước, đã dung nhập vào sinh mệnh của mình, máu mủ của mình, làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: khách không mời mà đến Tử Vi cung

“Nương nương, có câu này không biết nô tỳ có nên nói hay không ? “

Sau khoảnh khắc trầm ngâm, Thanh nhi như muốn nói lại thôi.

“Cứ nói đi đừng ngại. “

“Thanh nhi cảm thấy, tính tình của nương nương không thích hợp ở Hậu cung. “

Cẩn cẩn môi, Thanh nhi rũ mắt nói:

“Dựa theo tính tình nương nương, nên tự do bay lượn trên bầu trời ngoài biển, mà không nên bị quản thúc ở bốn bức tường trong cung, kìm hãm sự bay lượn của người. “

Diệp Mộ Liễu đang bước đi bỗng nhiên ngừng lại. Rất lâu sau nàng mới quay đầu, cười tươi với Thanh nhi.

“Nha đầu ngọc, ngươi nghĩ ta không biết sao ? “

Ánh mắt cô đơn thay đổi, Thanh nhi từ trong đôi mắt của Diệp Mộ Liễu nhìn ra được rất nhiều thứ.

Trong lòng nàng biết rõ nhưng bởi vì tình yêu trong lòng mà nguyện ý nhượng bộ, cam tâm tình nguyện trả giá.

Đây là tình yêu nam nữ giữa trần thế sao ?

“Thanh nhi không yêu nên Thanh nhi không biết tình cảm nam nữ như thế nào ? “

Nghiêng đầu suy nghĩ, Thanh nhi nửa mơ hồ nửa hiểu rõ.

“Nhưng mà Hoàng thượng thực sự đối với nương nương rất tốt, Thanh nhi đều thấy được. Nói thật, Thanh nhi tiến cung nhiều năm như vậy đều như bao giờ thấy Hoàng thượng đối với phi tử nào như vậy. Hoàng thượng đối với nương nương không chỉ là sự sủng ái của Hoàng thượng với phi tử mà giống như người trọng phụ yêu thương nương tử của mình ! “

Diệp Mộ Liễu sùng sốt, một lúc sau nhếch miệng cười.

Nếu không như vậy thì làm sao nàng chịu nhượng bộ vì lợi ích toàn cuộc ?

Lý Ngọc, nếu có một ngày trong lòng chàng có người khác, ta nhất định sẽ thành toàn cho chàng, rời khỏi thế giới của chàng...

“Nương nương muốn nô tỳ ở cùng với người không ? “

Bất tri bất giác, hai người về tới Tử Vi cung.

Cung điện lớn như vậy, ở trong bóng đêm trống vắng, yên tĩnh có chút dọa người, thấy vậy Thanh nhi lo lắng hỏi.

“ Không cần, ta muốn ngồi một mình. “

Nếu đây là con đường nàng đã lựa chọn, dù chịu nhiều đau khổ và tổn thương, bọn họ cũng tự mình chịu đựng.

Có một số thứ cuối cùng phải tự mình học tập, không phải như vậy sao ?

Cho Thanh nhi ra ngoài, Diệp Mộ Liễu từ từ đi tới tấm cung của mình.

Trong phòng ánh nến mờ nhạt, mùi nhang hương thơm ngào ngạt. Trong nháy mắt đẩy cửa, Diệp Mộ Liễu thẫn thờ.

Trong phòng xuất hiện hơi thở khác với ngày thường. Không phải là của nàng cũng không phải của Lý Ngọc, là ai đây ?

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, ánh mắt quét khắp nơi một lượt nhưng không phát hiện ra dấu vết.

Chẳng lẽ là do nàng gặp ảo giác?

Hay là thích khách quá hoàn hảo, làm cho nàng không có cách nào phát hiện?

Hiện tại nên vào hay đi ra, đúng là vấn đề khó khăn của Diệp Mộ Liễu.

Không có nhiều thời gian cho nàng do dự, Diệp Mộ Liễu biết, chỉ cần nàng chần chờ, khách trong phòng không mời mà đến sẽ phát hiện bản thân bị bại lộ.

Ít nhất nàng không thể để cho hắn phát hiện, không thể để cho hắn có cơ hội ra tay trước, không phải sao?

Lặng lẽ nhỏ cây trâm từ trên đầu xuống cầm trong tay, Diệp Mộ Liễu trấn định bước vào phòng.

Bởi vì có đề phòng, hiện tại Diệp Mộ Liễu rất nhanh phát hiện được nơi thích khách ẩn thân.

Thân thể vừa động, trong nháy mắt nàng phát động thể công sắc bén, bỏ nhào về phía thích khách...

Trải qua giao chiến, Diệp Mộ Liễu rơi vào thế hạ phong.

Hiện tại nàng chỉ biết biết vậy đã chẳng làm.

Không nghĩ tên thích khách này lại lợi hại như vậy. Biết vậy nàng không nên tùy tiện hành động.

Cẩn chặt rằng, Diệp Mộ Liễu vừa đánh nhau, vừa rút lui, chuẩn bị có chuyện gì không thích hợp thì như bàn chân bôi mỡ - bỏ chạy.

Đúng lúc nàng lùi về phía cửa sổ chuẩn bị nhảy ra thì người áo đen che mặt bỗng nhiên ngừng tấn công, trong cổ họng bật ra tiếng cười trầm thấp mà quen thuộc.

(Bà con đoán ra ai chưa ???)

“ Diệp Mộ Liễu, người là tên cóc. “

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, vừa muốn chạy trốn lại ngừng lại.

Sau giây lát đồ dẫn, nàng mới vui vẻ, kinh ngạc hô lên :

“ Lý Ly ? “

“ Không thể thì người nghĩ là ai ? “

Chiếc khăn đen che mặt được kéo ra, lộ ra gương mặt quen thuộc. Con người hẹp dài dưới mái tóc mai, chiếc mũi thẳng đứng mà gợi cảm, đôi môi nhỏ nhắn như cười như không. Cả đường cong khuôn mặt như được điêu khắc, tuấn mỹ làm cho người ta không dám nhìn gần.

Gương mặt này đối với Diệp Mộ Liễu hết sức quen thuộc.

Chỉ có con người đen bóng chứa đầy ánh sáng sâu không lường được, trầm như bóng đêm, sáng như những vì sao, làm cho Diệp Mộ Liễu không có cách nào nhìn thấu được.

“ Lý Ly, sao người lại tới đây? ”

Sau khi kinh ngạc, trong lòng Diệp Mộ Liễu hiện lên vẻ nghi hoặc.

Người này làm sao có thể xâm nhập vào cung? Chẳng lẽ hắn là...

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mộ Liễu không cảm thấy một chút sợ hãi nào.

Không biết vì sao, nàng chắc chắn nam tử trước mặt nàng, nhất định sẽ không tổn thương nàng.

Nghe vậy, Lý Ly biến sắc, con ngươi đen bóng đầy quang mang từ từ ảm đạm.

Vòng cung nơi khóe môi cũng từ từ biến mất không thấy.

Thâm sâu nhìn nàng một cái, hần xoay người rời đi.

“Xem ra ta là người không được chào đón...”

Hần biết hôm nay là đại diện Lý Ngọc phong phi. Không biết vì sao hần cảm thấy ngày như vậy nàng một mình trong thâm cung nhất định sẽ thương tâm, khổ sở.

Từ lúc đại diện phong Hậu của nàng bắt đầu, hần biết nàng đã lựa chọn tha thứ cho sự lừa gạt của Lý Ngọc, cũng biết nàng thương hần sâu đậm.

Cho dù như vậy nhưng dựa vào tính tình của nàng thì làm sao có thể đổi mặt được chuyện bản thân phải chia sẻ phu quân của mình cho người khác, làm sao có thể thờ ơ ?

Vừa nghĩ đến đây, tâm của hần vừa luống cuống, vừa rối loạn.

Dù biết là không nên, nhưng hần vẫn không thể ngừng chân mà chạy đến thâm cung.

Nhưng xem ta, nàng hình như không chào đón hần.

Nghĩ tới đây, Lý Ly thở dài một hơi, bước chân nhanh hơn.

Đi đi đi, hần chỉ nhất thời nói mà thôi, nhưng hiện tại hần nên làm là rời khỏi nơi này, rời khỏi nàng, càng xa...

“Lý Ly, ngươi biết rõ ta không có ý này. “

Đưa tay nắm chặt ống tay áo của hần, Diệp Mộ Liễu không chút nghĩ ngợi thốt lên.

“Ồ...? Vậy ngươi có ý gì?”

Vẫn như cũ không quay đầu, tám lưng Lý Ly thẳng tắp, nhưng bước chân không hề bước thêm bước nào.

“Ta, ta...”

Diệp Mộ Liễu mở miệng, muốn nói lại thôi. Cũng không thể để cho nàng nói với hần, nàng cho rằng hần là thích khách chứ ?

“Ngươi nghĩ ta là thích khách ngươi sao ? “

Lý Ly xoay người, gương mặt tuấn mỹ từ từ quét xuống nụ cười nhẹ, nhưng nụ cười một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

Diệp Mộ Liễu cắn môi, gạt đầu lại lắc đầu, một lúc sau mới ngượng ngừng cười nói:

“Tóm lại, Lý Ly, thật vui vì ngươi có thể đến gặp ta. “

Thật vui vì người có thể nhớ người bằng hữu là ta đây.

Nhất là trong buổi tối không nhận được mà cảm thấy cô đơn này...

“Ngươi có khỏe không ? “

Im lặng nhìn nàng lúc lâu, Lý Ly mới khó khăn mở miệng hỏi, ánh mắt thâm sâu...

“Ngươi thấy đây, không tốt lắm”

Nhún vai, Diệp Mộ Liễu cười vô tội.

“Ngươi, hỏi hận sao ? “

Sau giây lát trầm ngâm, Lý Ly tiếp tục hỏi.

Diệp Mộ Liễu hơi ngần ra, theo bản năng nâng mắt nhìn Lý Ly, thấy hần không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, sợ bỏ lỡ bất cứ biểu tình nào của nàng.

“Không hối hận!”

Đón nhận ánh mắt của nàng, gương mặt nàng trầm tĩnh, ánh mắt kiên định.

“Ít nhất cho đến bây giờ còn chưa hối hận.”

“Vậy là tốt rồi!”

Rũ mắt che dấu ánh sáng lóe lên trong mắt, Lý Ly thản nhiên cười nói:

“Ta hy vọng ngươi vĩnh viễn cũng không bao giờ hối hận.”

Ý nghĩ là nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ tổn thương, không bao giờ thương tâm...

“Đến đây, đã lâu không gặp. Cùng ta uống ly trà, thế nào?”

Nhìn nụ cười trên gương mặt nàng đông lại, Lý Ly nhếch môi cười cười, dòi dề tài:

“Được.”

Chỉ trong chớp lát, nàng đã khôi phục lại nụ cười xinh đẹp như xưa, gật đầu không chút do dự đồng ý.

“Rượu gấp tri kier ngàn chén cũng không đủ, ngươi không biết đâu Lý Ly, ta lâu rồi vẫn không uống rượu.”

“Vậy đêm nay chúng ta không say không ngủ có được không?”

Say, thì sẽ không cần thương tâm, không cần khổ sở, không cần trong đêm dài cô đơn với ngọn đèn dầu lẩn lộn khó ngủ!

Diệp Mộ Liễu, ta có thể giúp ngươi cũng chỉ dừng ở đây thôi...

“Một lời đã định, không say không về...”

Lấy bầu rượu từ trong tay Lý Ly, Diệp Mộ Liễu không cầm chén mà trực tiếp ngửa đầu uống từng ngụm lớn.

“Ừm, đây là rượu gì, thơm quá!”

Mùi rượu ngon tinh thiết thơm nồng xông vào mũi, vừa vào cổ họng thành một cỗ nhiệt chui vào trong người Diệp Mộ Liễu.

Không biết vì sao, hậm hực trong lòng nàng từ từ hóa thành hư không.

Quả thật rượu có thể giải được ngàn sầu sao? Hay vào lúc này, bên cạnh nàng có Lý Ly làm bạn, không phải một người, một mình cô đơn thừa nhận sự dày vò khó chịu này.

“Ngươi đoán xem?”

Lý Ly nhếch môi cười không trả lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Bởi vì nhìn ngươi dễ bắt nạt

“Rượu hoa cúc?”

Nghiêng đầu suy nghĩ, Diệp Mộ Liễu cười đáp.

“Sai.”

Khóe mắt hần hiện lên ý cười thâm thúy, khóe môi mím thành một đường, đáy mắt thâm trầm gọn sóng.

Cầm bầu rượu trong tay đưa cho hần, Diệp Mộ Liễu không ngừng cố gắng.

“Rượu hạnh hoa?”

Lý Ly ngẩn ra, cánh tay duỗi giữa không trung có chút chần chờ.

“Cũng không phải.”

“Cầm đi.” Thấy hần do dự, Diệp Mộ Liễu khó hiểu hỏi.

“Không lẽ ngươi không uống sao?”

Lúc này Lý Ly mới cầm bầu rượu, khoe môi quét xuống nụ cười xấu hổ.

Diệp Mộ Liễu ơi Diệp Mộ Liễu, ngươi đúng là nha đầu ngốc không câu nệ tiểu tiết. Chẳng lẽ ngươi không biết đây là hôn môi gián tiếp sao?

Đưa bầu rượu đến bên môi, hơi có chút do dự, cuối cùng Lý Ly ngửa đầu uống một ngụm, mùi rượu nồng quanh quẩn trong miệng, không biết có phải là hần gặp ảo giác hay không, hần cảm thấy trong rượu mang theo mùi hương thơm thoang thoang của nữ nhân.

“Có phải là rượu hoa sen?”

Trong rượu có mùi hương hoa thoang thoang, làm cho người ta say mê, Diệp Mộ Liễu vắt hết óc nhưng không cách nào đoán được đáp án.

Lý Ly lắc đầu, rốt cuộc cũng không làm khó nàng.

“Không đúng, đây là rượu yên chi. Là hoa cúc, hoa hạnh, hoa sen, hoa nhài, hoa hồng, hoa thược dược thêm hoa mai đầu mùa đông trải qua đợt tuyết đầu ủa mà thành. Dư vị lâu dài, vào miệng đã thơm ngát, mùi hương giống như son phấn của nữ tử mà gọi tên như vậy.”

“Khó trách ta đoán không ra. Thì ra là cố ý lừa gạt ta.”

Môi hồng Diệp Mộ Liễu hơi vênh lên, có chút bất mãn nhìn Lý Ly.

Bởi vì uống rượu mà giờ phút này má nàng như phấn đào, môi anh đào đỏ bừng, cực kì mỹ hoặc, hương vị hấp dẫn.

Cổ họng không hiểu sao căng lên, Lý Ly theo bản năng tránh nàng, không dám nhìn nữ tử trước mặt.

“Là do ngươi ngu ngốc mà thôi.”

“Lý Ly, ngươi không thể không đá kích ta sao?”

Từ trong tay hần đoạt lại bầu rượu, uống một ngụm lớn, Diệp Mộ Liễu oán hận trừng mắt, giọng điệu bất mãn:

“Vì sao mỗi lần từ trong miệng ngươi đều không thể nhả ra lời hay?”

Người này, từ lúc quen biết hần đều không cho nàng sắc mặt hòa hoãn.

Lý Ly hơi ngẩn ra, chợt bật cười, áp sát gần nàng, nhỏ giọng nói:

“Bởi vì người dễ bắt nạt!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Hoàng thượng lên giường ngủ đi

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, nghỉ tạm thôi!”

Bắc Thiên Tuyết nhìn nén từng giọt nhỏ xuống một lớp thật dày, lại đưa mắt nhìn Lý Ngọc đang ghé lên bàn ngủ say, đáy mắt hiện lên một chút âm đạm thần nhiên mà cô đơn.

Cúi đầu cắn cắn môi, nàng từ từ đến bên cạnh Lý Ngọc, nhẹ nhàng đẩy đẩy hần, dịu dàng gọi:

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, ở đây lạnh, lên trên giường ngủ đi!”

Lý Ngọc nhú mày, từ từ mở đôi mắt đã lơ lơ say. Dưới sự giúp đỡ của Bắc Thiên Tuyết đứng dậy, loạng choạng đi về chiếc giường lớn gỗ lim điêu khắc hình phi thúy.

Chưa đi được mấy bước, hần như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên xoay người lại, miệng nói không rõ :

“Đúng rồi, Quý phi, đột nhiên Trẫm nhớ tới chúng ta còn chưa uống, uống rượu hợp cần. . . “

Dứt lời, Lý Ngọc xoay người trở lại, bưng rượu hợp cần trên bàn lễ, run rẩy đưa cho Bắc Thiên Tuyết, mơ hồ nói :

“Đến, đến đây, ái phi, đến uống ly rượu hợp cần này. “

“Hoàng thượng, buổi tối người đã uống nhiều rồi, vẫn đừng nên. . . “

Bắc Thiên Tuyết nhủ mảy, tiếp nhận ly rượu, đáy mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

“Không, không được, đây là của chúng ta. . . rượu hợp cần, làm sao lại không uống được ? “

Khoát tay áo, Lý Ngọc kiên định cự tuyệt nói.

“Đến đây, ái phi, uống nó đi. “

Nghe vậy, gương mặt Bắc Thiên Tuyết đỏ bừng, thẹn thùng gật đầu, nàng đưa tay mình vòng qua tay Lý Ngọc, thấy Lý Ngọc ngửa đầu lại uống luôn ly rượu trong tay.

Cuối cùng lại thấy Bắc Thiên Tuyết ngơ ngác, bầy vẻ mặt kinh ngạc cười hỏi :

“Ái phi, người làm sao. . . không, không uống nó ? Nhanh nhanh uống đi, xuân. . . một khế xuân tiêu đáng giá ngàn. . . vàng đấy ! “

Cái mũi Bắc Thiên Tuyết đau xót, đáy mắt ngấn nước, lại quật cường không chịu rơi xuống.

“Vâng, Hoàng thượng. “

Mang theo mấy phần khuất nhục, mấy phần giận dữ uống ly rượu, chưa có lúc nào nàng cảm thấy ủy khuất như bây giờ.

Nhìn nam tử tuấn mỹ trước mặt lơ đãng say, thần sắc không rõ, nàng hít sâu một hơi, cường chế sự tức giận trong lòng.

“Đi thôi, Hoàng thượng, để nô tỳ đỡ người. . . “

Chương 137: Cái gọi là quy tâm tự tiện, bất quá chỉ là như vậy

“Đi thôi, Hoàng thượng, để nô tỳ đỡ người. . . “

Bắc Thiên Tuyết cười yếu ớt, nâng Lý Ngọc đi tới giường lớn.

Rõ ràng chỉ có mấy chục bước, nàng lại cảm thấy hết sức khó khăn. Đặt Lý Ngọc ở trên người nàng càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng.

Bước chân dần dần loạng choạng, đợi đến lúc hai người khó khăn đến cạnh giường, Bắc Thiên Tuyết thở dài một hơi nhẹ nhõm, cùng Lý Ngọc hai người ngã xuống giường.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, không biết trải qua bao lâu, Lý Ngọc từ từ mở mắt, con ngươi như mặc ngọc sáng rõ, làm gì có chút bộ dáng men say như lúc này.

Từ từ đứng dậy, thần nhiên liếc Bắc Thiên Tuyết đang ngủ say trên giường, Lý Ngọc ho nhẹ một tiếng, ngoài cửa lập tức có người đi vào.

“Hoàng thượng. . . “

“Quý phi say rồi, hầu hạ nàng thay áo nghỉ ngơi cho tốt. “

Dứt lời, Lý Ngọc không thèm quay đầu bước ra khỏi phòng. Ở ngoài cửa, Trương Phúc đã đợi từ lâu.

“Quần áo đâu ? “

“Ở đây, Hoàng thượng. “

Nói xong, Trương Phúc đưa ra một bộ y phục hàng ngày đưa cho Lý Ngọc. Lý Ngọc tiếp nhận, không chút do dự cởi hi phục trên người, giầy lát mặc vào bộ quần áo màu đen thêu từ vàng ở viền tay áo, lúc này mới thần nhiên nói :

“Chúng ta đi thôi. “

Bóng đêm yên tĩnh, như thơ như họa.

Chân trời còn ảm vàng trắng, sáng tỏ như ban ngày. Ánh trăng chiếu vào bóng dáng cao ngất của Lý Ngọc, kiên định vô cùng.

Bước chân Lý Ngọc vội vàng, đến cuối cùng lại dừng tới khinh công. Thấy vậy, Trương Phúc ở phía sau đuổi theo không kịp, chạy theo hô :

“Hoàng... Hoàng thượng chậm một chút, nô tài chạy, chạy không được nữa rồi...”

Không như mong muốn, không có câu trả lời, đáp lại hần chỉ có bóng dáng biến mất trong bóng đêm.

Thấy vậy, Trương Phúc dừng chân, khéo môi gọi lên ý cười nhẹ.

Cái gọi là quy tâm như tên, chính là bộ dáng Hoàng thượng lúc này đây sao ?

Trước cửa Tử Vi cung, Lý Ngọc đẩy cửa đi vào. Trong lòng có một chút chần chờ, bước chân lại không một chút do dự, hết sức kiên định.

Liễu Nhi nha đầu ngọc này, đêm này chắc là khổ sở lắm đây ?

Nghĩ đến bộ dáng ảm đạm tổn thương của nàng, trái tim Lý Ngọc sẽ không có cách nào bình thường được.

*** 所谓归心似箭，不过如此！ : quy tâm tự tiến là tâm trạng muốn về nhà bồi hồi như tên bắn ra, trích từ hồi 94 trong “Kính Hoa Duyên” của Lý Như Trần đời Thanh

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Không đành lòng chịu khổ nhất thời thì cả đời làm sao vui vẻ ?

Bóng đêm yên tĩnh như mực, ngay cả ánh nến lay động trong đại điện cũng có chút cô đơn...

Căn phòng yên tĩnh ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, làm cho Lý Ngọc theo bản năng nhú mào. Đêm dài khó chịu, cả một thời gian có bao nhiêu khó khăn, hần chưa từng trải qua nhưng cũng cảm thấy được.

Hôm nay ở đại điện phong Phi, dày vò không chỉ có nàng mà còn có hần.

Nhìn nàng cả ngày đều mỉm cười, háo phóng ứng đối với quần thần và phi tử hậu cung.

Trái tim hần đều run rẩy, vừa xót vừa đau.

Bởi vì hần thấy được, sự tươi cười như mặt nạ, cách lý nàng và người khác. Một chút cũng không tới được đáy mắt của nàng...

Nhìn thấy nàng lấy lý do không khỏe, trong nháy mắt xoay người, hần thậm chí muốn vứt bỏ nữ tử đang mặc quần áo đỏ bên người, vứt bỏ quần thần ở đây mà đi theo nàng.

Cuối cùng lại nhẫn nhịn, mười ngón tay bấm vào lòng tay đau đớn mới áp chế được sự xúc động trong lòng.

Không đành lòng chịu khổ nhất thời thì cả đời làm sao vui vẻ ?

Chỉ là không biết một chút tâm tư này của hần, nàng có hiểu không ?

“Liễu Nhi...”

Thở dài một hơi, Lý Ngọc đưa tay mở cửa tấm cung Diệp Mộ Liễu. Người trong phòng giống như kinh ngạc, đôi mắt lơ đãng ngẩng lên, nhú mào gọi một câu :

“Lý Ngọc ?”

Mùi rượu xông tới, Lý Ngọc nhú mào, ánh mắt dừng tại gương mặt đầy rặng mây đỏ, xinh đẹp động lòng người, lại vừa đau lòng vừa buồn cười.

“Không lẽ ta nằm mơ ?”

“Làm sao lại uống rượu ?”

Lý Ngọc không trả lời nàng, đi qua lập tức ôm nàng từ trên ghế đi đến giường.

“Nha đầu ngọc, rượu có thể làm tổn thương thân thể, lần sau không được uống nữa. “

“Không sao, tổn thương thân thể so với tổn thương trái tim còn tốt hơn. “ Diệp Mộ Liễu nhếch miệng cười nhưng ánh mắt ần ần hơi nước.

Trong lòng Lý Ngọc đau xót, bước chân ngừng xuống. Hắn muốn mở miệng nói, lời nói đến bên miệng lại không nói nên lời.

Lâu sau, mở thờ dài một hơi, cúi đầu hôn xuống, lúc này mới nói một câu :

“Liễu Nhi, hy vọng có một ngày, dù là thân thể hay trái tim, ta cũng sẽ không bao giờ để nàng phải đau dù chỉ một chút. “

Cẩn thận đặt Diệp Mộ Liễu lên giường, Lý Ngọc đưa tay gạt gạt sợi tóc vương trên mặt nàng, ánh mắt thâm thúy, như tình như nước...

Chương 139: Chàng càng đối tốt với ta, lòng ta càng tham lam

Trăng trên đỉnh đầu, trong trẻo mà lạnh lùng.

Lý Ngọc cúi người, cởi đôi giày dưới chân Diệp Mộ Liễu, động tác dịu dàng, ánh mắt ấm áp.

Nữ tử trên giường ưm mấy tiếng, lại tiếp tục ngủ, con ngươi đen nửa nhắm nửa mở, hàng mi dài đậm ở trên da thịt như men xanh càng rõ rệt.

Thật lâu mới ngừng nhìn nàng, Lý Ngọc xoay người muốn đi.

Nữ tử đang ngủ say bỗng dựng vờn tay bắt được vạt áo của hắn.

“Đừng đi... “

Lý Ngọc quay đầu lại, thấy nàng vẫn không mở mắt, chỉ mấp máy môi, chứng minh lời nói vừa nãy không phải là ảo giác của hắn.

“Ngốc, ta sẽ không đi. Ta chỉ đi đóng cửa sổ mà thôi. “

Cười trần an Diệp Mộ Liễu, con ngươi đen bóng của Lý Ngọc đầy thương tiếc dâng lên.

“Trời đã vào thu, ban đêm lạnh dần. Sau này đi ngủ nhớ đóng cửa sổ, nếu không cảm lạnh nàng sẽ phải uống thuốc. “

Dứt lời, Lý Ngọc bước nhanh đến bên cửa, đưa tay đóng cửa sổ lại, lại nhìn thấy dấu chân mờ mờ, bỗng dừng ngẩn ra.

Một lát sau, hắn quay lại giường, cởi giày leo lên giường, đưa tay ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, cúi đầu hôn lên mặt nàng, động tác dịu dàng mà lưu luyến.

Nhưng giây tiếp theo, động tác của hắn ngừng lại. Đưa tay lau nước mắt bên má nàng, Lý Ngọc đau xót, rốt cuộc cũng không chịu được.

“Nha đầu ngọc, sao lại khóc rồi ? “

“Vì sao chàng lại đến đây ? “

Vì sao hôm nay lại bỏ mặc Bắc Thiên Tuyết mà tới tìm ta ?

Lý Ngọc, chàng có biết, chàng đối tốt với ta, ta sẽ càng tham lam, muốn cũng càng nhiều !

“Nàng là thê tử của ta, ta không đến tìm nàng thì tìm ai đây ? “

Dịu dàng hôn lên hàng nước mắt trên gương mặt của nàng, đôi môi Lý Ngọc từ từ chạm đến đôi môi hoa đào của Diệp Mộ Liễu.

Mở ra khớp hàm của nàng, mùi rượu thân nhiên từ trong hơi thở của nàng bay đến làm cho Lý Ngọc nhũn mảy.

“Hôm nay uống nhiều rượu sao ? “

“Không... không uống bao nhiêu. “

Nhìn sắc mặt hắn ngưng lại, Diệp Mộ Liễu thè lưỡi cười.

“Lần sau sẽ không dám nữa. “

“Lần sau còn dám, ta sẽ một ngụm ăn nàng luôn. “

Cười cười cắn một cái lên môi nàng, Lý Ngọc giận dữ uy hiếp nói.

“Đúng rồi, nàng uống rượu gì mà thơm như vậy ? “

“ Yên chi... “

Chương 140: Biên cảnh rối loạn

Mưa to trút xuống, thời tiết lại nóng hơn một chút.

Đúng như lời Lý Ngọc nói, hạ đi thu đến, bốn mùa luân phiên, nhưng tình cảm của hai người lại vì buổi đêm phong Phi lưu luyến mà càng ngày càng sâu đậm, càng ngày càng thấm thiết.

Bên trong đó, Diệp Mộ Liễu hiểu được một chút tâm tư của Lý Ngọc, lại không dám suy nghĩ nhiều, sợ bản thân nghĩ nhiều, kết quả càng thất vọng hơn.

Mấy ngày nay trong cung vẫn hết sức yên tĩnh.

Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển trải qua mấy kia cảm tức, sự kiêu ngạo giảm đi không ít.

Ninh phi Nghiêm Thủy Dao cũng im lặng, không đi kiếm chuyện.

Về phần Quý phi Bắc Thiên Tuyết, tính tình yếu đuối, an phận thủ thường, lại thêm chuyện ngày đó Diệp Mộ Liễu phân xử công bằng nên càng kính trọng Diệp Mộ Liễu. Luôn chạy tới Tử Vi cung, làm cho Diệp Mộ Liễu càng yêu thích hơn.

Diệp Mộ Liễu vui vẻ vì nàng ta không có tính tình gây chuyện thị phi, ở trong cung tịch tịch, không có người làm bạn, hơn nữa Bắc Thiên Tuyết xinh đẹp động lòng người, làm cho Diệp Mộ Liễu sinh lòng muốn bảo vệ.

Vì vậy thường xuyên qua lại, phòng bị của Diệp Mộ Liễu đối với Bắc Thiên Tuyết cùng dần phai nhạt.

Hậu cung này nhưng lại không có một cơn sóng trong hồ nước, không có sóng gió nguy hiểm !

Nhưng như thế Diệp Mộ Liễu càng cảm thấy không yên lòng.

Bởi vì hai ngày trước, biên quan truyền đến cấp báo, biên cảnh giữa Đông Thương quốc và Tây Việt quốc đột nhiên có binh lính đi lại, thường xuyên tập kích dân chúng biên cảnh.

Loại tình hình này từ lúc Lý Ngọc đăng cơ tới nay vẫn chưa từng phát sinh.

Chuyện này Lý Ngọc hết sức phẫn nộ, vừa phẫn nộ vừa có chút đau đầu.

Theo suy nghĩ của Lý Ngọc, lúc này không nên có chiến tranh xảy ra.

Đông Thương quốc nhìn thì hưng thịnh, thật ra nội loạn mấy năm đã trở thành miệng cọt gan thối.

Lúc Lý Ngọc tiếp nhận mới phát hiện quốc khố trống rỗng, ngân lượng dự trữ lúc Tiên đế còn tại vị vậy mà không cánh mà bay.

Không có bạc thì làm sao mà đánh giặc ?

Tây Việt quốc binh hùng tướng mạnh, nếu lúc này khơi mào chiến tranh, Đông Thương quốc có thể chống đỡ được bao lâu, sợ rằng không thể nào đoán được.

Tuy có quan hệ thông gia với Bắc Minh quốc nhưng Lý Ngọc biết rõ, mối quan hệ này tuyệt đối không đáng tin.

Nắm giang sơn xã tắc, ngôi vị cửu ngũ hoàng quyền, công chúa hòa thân bị hy sinh, trong lịch sử có vô số người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đúng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Không đành lòng chịu khổ nhất thời thì cả đời làm sao vui vẻ ?

Bóng đêm yên tĩnh như mực, ngay cả ánh nến lay động trong đại điện cũng có chút cô đơn...

Căn phòng yên tĩnh ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, làm cho Lý Ngọc theo bản năng nhú mày. Đêm dài khó chịu, cả một thời gian có bao nhiêu khó khăn, hẳn chưa từng trải qua nhưng cũng cảm thấy được.

Hôm nay ở đại điện phong Phi, dày vò không chỉ có nàng mà còn có hắn.

Nhìn nàng cả ngày đều mỉm cười, háo phóng ứng đối với quần thần và phi tử hậu cung.

Trái tim hắn đều run rẩy, vừa xót vừa đau.

Bởi vì hắn thấy được, sự tươi cười như mặt nạ, cách lý nàng và người khác. Một chút cũng không tới được đáy mắt của nàng...

Nhìn thấy nàng lấy lý do không khỏe, trong nháy mắt xoay người, hắn thậm chí muốn vứt bỏ nữ tử đang mặc quần áo đỏ bên người, vứt bỏ quần thần ở đây mà đi theo nàng.

Cuối cùng lại nhẫn nhịn, mười ngón tay bấm vào lòng tay đau đớn mới áp chế được sự xúc động trong lòng.

Không đành lòng chịu khổ nhất thời thì cả đời làm sao vui vẻ ?

Chỉ là không biết một chút tâm tư này của hắn, nàng có hiểu không ?

“Liều Nhi...”

Thở dài một hơi, Lý Ngọc đưa tay mở cửa tấm cung Diệp Mộ Liễu. Người trong phòng giống như kinh ngạc, đôi mắt lơ đãng ngẩng lên, nhú mày gọi một câu :

“Lý Ngọc ?”

Mùi rượu xông tới, Lý Ngọc nhú mày, ánh mắt dừng tại gương mặt đầy rặng mây đỏ, xinh đẹp động lòng người, lại vừa đau lòng vừa buồn cười.

“Không lẽ ta nằm mơ ?”

“Làm sao lại uống rượu ?”

Lý Ngọc không trả lời nàng, đi qua lập tức ôm nàng từ trên ghế đi đến giường.

“Nha đầu ngốc, rượu có thể làm tổn thương thân thể, lần sau không được uống nữa.”

“Không sao, tổn thương thân thể so với tổn thương trái tim còn tốt hơn.” Diệp Mộ Liễu nhếch miệng cười nhưng ánh mắt ảm ảm hơi nước.

Trong lòng Lý Ngọc đau xót, bước chân ngừng xuống. Hắn muốn mở miệng nói, lời nói đến bên miệng lại không nói nên lời.

Lâu sau, mở thở dài một hơi, cúi đầu hôn xuống, lúc này mới nói một câu :

“Liều Nhi, hy vọng có một ngày, dù là thân thể hay trái tim, ta cũng sẽ không bao giờ để nàng phải đau dù chỉ một chút.”

Cẩn thận đặt Diệp Mộ Liễu lên giường, Lý Ngọc đưa tay gạt gạt sợi tóc vương trên mặt nàng, ánh mắt thâm thúy, như tình như nước...

Chương 139: Chàng càng đối tốt với ta, lòng ta càng tham lam

Trăng trên đỉnh đầu, trong treo mà lạnh lùng.

Lý Ngọc cúi người, cời đôi giày dưới chân Diệp Mộ Liễu, động tác dịu dàng, ánh mắt ấm áp.

Nữ tử trên giường ưm mấy tiếng, lại tiếp tục ngủ, con ngươi đen nửa nhắm nửa mở, hàng mi dài đậm ở trên da thịt như men xanh càng rõ rệt.

Thật lâu mới ngừng nhìn nàng, Lý Ngọc xoay người muốn đi.

Nữ tử đang ngủ say bỗng dung vươn tay bắt được vạt áo của hắn.

“Đừng đi...”

Lý Ngọc quay đầu lại, thấy nàng vẫn không mở mắt, chỉ nhấp nháy môi, chứng minh lời nói vừa nãy không phải là ảo giác của hắn.

“Ngốc, ta sẽ không đi. Ta chỉ đi đóng cửa sổ mà thôi.”

Cười trấn an Diệp Mộ Liễu, con ngươi đen bóng của Lý Ngọc đầy thương tiếc dâng lên.

“Trời đã vào thu, ban đêm lạnh dần. Sau này đi ngủ nhớ đóng cửa sổ, nếu không cảm lạnh nàng sẽ phải uống thuốc.”

Dứt lời, Lý Ngọc bước nhanh đến bên cửa, đưa tay đóng cửa sỏ lại, lại nhìn thấy dấu chân mờ mờ, bỗng đứng ngẩn ra.

Một lát sau, hắn quay lại giường, cời giày leo lên giường, đưa tay ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng, cúi đầu hôn lên mặt nàng, động tác dịu dàng mà lưu luyến.

Nhưng giây tiếp theo, động tác của hắn ngừng lại. Đưa tay lau nước mắt bên má nàng, Lý Ngọc đau xót, rốt cuộc cũng không chịu được.

“Nha đầu ngốc, sao lại khóc rồi ? “

“ Vì sao chàng lại đến đây ? “

Vì sao hôm nay lại bỏ mặc Bắc Thiên Tuyết mà tới tìm ta ?

Lý Ngọc, chàng có biết, chàng đối tốt với ta, ta sẽ càng tham lam, muốn càng nhiều !

“Nàng là thê tử của ta, ta không đến tìm nàng thì tìm ai đây ? “

Dịu dàng hôn lên hàng nước mắt trên gương mặt của nàng, đôi môi Lý Ngọc từ từ chạm đến đôi môi hoa đào của Diệp Mộ Liễu.

Mở ra khớp hàm của nàng, mùi rượu thân nhiên từ trong hơi thở của nàng bay đến làm cho Lý Ngọc nhũn mảy.

“Hôm nay uống nhiều rượu sao ? “

“Không... không uống bao nhiêu. “

Nhìn sắc mặt hắn ngưng lại, Diệp Mộ Liễu thè lưỡi cười.

“Lần sau sẽ không dám nữa. “

“Lần sau còn dám, ta sẽ một ngụm ăn nàng luôn. “

Cười cười cắn một cái lên môi nàng, Lý Ngọc giận dỗi uy hiếp nói.

“Đúng rồi, nàng uống rượu gì mà thơm như vậy ? “

“Yên chi... “

Chương 140: Biên cảnh rối loạn

Mưa to trút xuống, thời tiết lại nóng hơn một chút.

Đúng như lời Lý Ngọc nói, hạ đi thu đến, bốn mùa luân phiên, nhưng tình cảm của hai người lại vì buổi đêm phong Phi lưu luyến mà càng ngày càng sâu đậm, càng ngày càng thấm thiết.

Bên trong đó, Diệp Mộ Liễu hiểu được một chút tâm tư của Lý Ngọc, lại không dám suy nghĩ nhiều, sợ bản thân nghĩ nhiều, kết quả càng thất vọng hơn.

Mấy ngày nay trong cung vẫn hết sức yên tĩnh.

Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển trải qua mấy kia cảm xúc, sự kiêu ngạo giảm đi không ít.

Ninh phi Nghiêm Thủy Dao cũng im lặng, không đi kiếm chuyện.

Về phần Quý phi Bắc Thiên Tuyết, tính tình yếu đuối, an phận thủ thường, lại thêm chuyện ngày đó Diệp Mộ Liễu phân xử công bằng nên càng kính trọng Diệp Mộ Liễu. Luôn chạy tới Từ Vi cung, làm cho Diệp Mộ Liễu càng yêu thích hơn.

Diệp Mộ Liễu vui vẻ vì nàng ta không có tính tình gây chuyện thị phi, ở trong cung tịch mịch, không có người làm bạn, hơn nữa Bắc Thiên Tuyết xinh đẹp động lòng người, làm cho Diệp Mộ Liễu sinh lòng muốn bảo vệ.

Vì vậy thường xuyên qua lại, phòng bị của Diệp Mộ Liễu đối với Bắc Thiên Tuyết cùng dần phai nhạt.

Hậu cung này nhưng lại không có một gợn sóng trong hồ nước, không có sóng gió nguy hiểm !

Nhưng như thế Diệp Mộ Liễu càng cảm thấy không yên lòng.

Bởi vì hai ngày trước, biên quan truyền đến cấp báo, biên cảnh giữa Đông Thương quốc và Tây Việt quốc đột nhiên có binh lính đi lại, thường xuyên tập kích dân chúng biên cảnh.

Loại tình hình này từ lúc Lý Ngọc đăng cơ tới nay vẫn chưa từng phát sinh.

Chuyện này Lý Ngọc hết sức phẫn nộ, vừa phẫn nộ vừa có chút đau đầu.

Theo suy nghĩ của Lý Ngọc, lúc này không nên có chiến tranh xảy ra.

Đông Thương quốc nhìn thì hưng thịnh, thật ra nội loạn mấy năm đã trở thành miệng cộp gan thỏ.

Lúc Lý Ngọc tiếp nhận mới phát hiện quốc khố trống rỗng, ngân lượng dự trữ lúc Tiên đế còn tại vị vậy mà không cánh mà bay.

Không có bạc thì làm sao mà đánh giặc ?

Tây Việt quốc binh hùng tướng mạnh, nếu lúc này khơi mào chiến tranh, Đông Thương quốc có thể chống đỡ được bao lâu, sợ rằng không thể nào đoán được.

Tuy có quan hệ thông gia với Bắc Minh quốc nhưng Lý Ngọc biết rõ, mối quan hệ này tuyệt đối không đáng tin.

Nắm giang sơn xã tắc, ngôi vị cửu ngũ hoàng quyền, công chúa hòa thân bị hy sinh, trong lịch sử có vô số người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đế Hậu yêu đương vụng trộm

Nếu Tây Việt phát động chiến tranh, Bắc Minh quốc cũng muốn một chén canh, Đông Thương quốc đối mặt với hai bên, tất nhiên bị phá hủy.

Mấy ngày này Lý Ngọc hết sức ưu tư, mà thường xuyên trần trọc không cách nào ngủ say.

Diệp Mộ Liễu đều nhìn thấy được, để ở trong lòng. Mỗi lúc nửa đêm hán có một chút động tĩnh, bọn họ đều từ trong mộng đột nhiên tỉnh dậy.

Đối với chiến tranh năng đành bất lực, điều có thể làm đó là ôm chặt lấy hán, làm cho hán cảm nhận được nàng ở bên cạnh, truyền sức mạnh cho hán.

Nhắc tới cũng lạ, mỗi khi hán không thể ngủ say, ôm nàng vào trong ngực, sự bối rối trong lòng đều có thể từ từ bình tĩnh lại.

Giống như nàng là chỗ dựa của hán, là nguồn sức mạnh của hán, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, dù có gặp khó khăn hán đều có thể chịu đựng.

Như vậy, trong hậu cung đều nói Hoàng hậu là chuyên sủng, các phi tần không việc gì không được quấy rầy Hoàng thượng.

Sau đó, vì tránh sự đổ kị, Diệp Mộ Liễu hành động cực kì khiêm tốn.

“Đừng đi...”

Thời gian Lý Ngọc tới Tử Vi cung cũng không nhiều, các phi tần hậu cung nhìn thấy người Hoàng hậu như nàng cũng chỉ tốt hơn các nàng một chút mà thôi.

Mà thời gian Diệp Mộ Liễu tới Cần Chính điện nghỉ ngơi ngày càng nhiều.

Bởi vì muốn tránh được sự nghi ngờ, mỗi lúc rời đi, Diệp Mộ Liễu đều không ngồi phượng liễn. Chỉ lúc đêm khuya yên tĩnh mới thi triển khinh công đến Cần Chính điện.

Mỗi lúc trời vừa sáng lại lặng lẽ quay về.

Người bên cạnh ngoại trừ Thanh nhi, thì tất cả đều bí mật, một chữ cũng không tiết lộ.

Như vậy, cho dù Trịnh Ngọc Uyển bất mãn vì bị Lý Ngọc vắng vẻ cũng không nắm được nhược điểm.

Ngẫu nhiên đêm khuya yên tĩnh, không có cách nào ngủ được, hai người sẽ gặp gỡ đùa nghịch nhau.

Đường đường là một Đế vương một Hoàng hậu vậy mà lại trở thành yêu đương vụng trộm.

Lý Ngọc thường nói ủy khuất cho nàng, nhưng Diệp Mộ Liễu biết, so với cảnh nhìn hán cùng nữ nhân khác triền miên thì đối với nàng mà nói đùa là ông trời ban ân lớn rồi.

Cho đến tận bây giờ hán đều không đề cập đến chuyện sủng hạnh phi tử khác. Hán không nói, nàng cũng làm bộ như không biết.

Nàng biết ở hậu cung như vậy thì hết sức lạ lùng. Nhưng nghĩ đến chuyện nàng tự tay đưa hấn đến trong lòng nữ nhân khác thì nàng không làm được.

Nàng tình nguyện lừa mình dối , qua được lúc nào thì qua. . .

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Cướp nhà khó phòng

Biết rõ giống như dùng rượu độc để giải khát cũng sẽ không thể kéo được lâu dài nhưng Diệp Mộ Liễu cũng cố chấp.

Mỗi khi triển miên cũng Lý Ngọc đều cảm thấy hết sức đau khổ, giống như mỗi lần như vậy, mỗi khắc đó đều giống như ngày tận thế.

Hôm nay tia nắng ban mai, Diệp Mộ Liễu đi bộ trở về. Bởi vì đêm qua Lý Ngọc nhận được cấp báo nơi biên quan, nói Tây Việt quốc nhiều loạn dân chúng ngày càng nhiều. Cấp báo này làm cho lòng Lý Ngọc càng phiền muộn.

Vì vậy đêm nay, Lý Ngọc luôn luôn điệu dàng lại có thái độ khác thường, dĩ thường dững mãnh, một lần lại một lần muống nàng, lần lượt mạnh mẽ tiến công, có thể so với đêm đại hôn của bọn họ.

Diệp Mộ Liễu bị lấn qua lần lại một đêm hiện tại đang nghỉ tạm trong phòng, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Nương nương, người còn nghỉ ngơi sao?”

Giọng nói của nữ tử quen thuộc truyền đến từ trong miệng Thanh nhi, Diệp Mộ Liễu vừa nghe, bỗng dưng xoay người rời khỏi giường.

Bởi vì nàng biết, Thanh nhi biết rõ cách làm việc của nàng và giờ giấc nghỉ ngơi. Nếu không có chuyện gì quan trọng, tuyệt đối nàng ấy sẽ không quấy rầy mộng đẹp của nàng.

“Tiến vào.”

Thanh nhi tiến lên, gương mặt không tốt, ảm ảm mấy phần buồn bực.

“Có chuyện gì?”

Từ từ chỉnh sửa quần áo, Diệp Mộ Liễu nhíu mày nói.

“Nương nương, sáng nay ở Từ Vi cung bắt được một tên trộm.”

“Sao...? Nói cho Bản cung nghe xem một chút.”

Sắc mặt hơi thay đổi, Diệp Mộ Liễu mím môi nói.

“Nương nương đều biết, nô tỳ mỗi đêm đều canh giữ bên trong tấm cung của nương nương, đến lúc nương nương trở về thì mới lặng lẽ rời đi. Nương nương tange sáng mới về, hôm nay lại về trễ một chút cho nên nô tỳ cũng ra ngoài trễ một chút.”

Cúi đầu suy nghĩ, Thanh nhi mở miệng.

“Ai ngờ lại thấy tiểu Lý tử đang trực ở ngoài điện hốt ha hốt hoảng rời đi. Nô tỳ thấy sắc mặt hấn lên la lén lút, nên chú ý hơn một chút. Nhìn thấy hấn mang theo một bọc nhỏ đến chôn bên cạnh một cây liễu lớn ở phía Tây của Ngự Hoa viên.

“Sau đó thì như thế nào?”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu có thể đoán được phần nào chân tướng, lại bất động thanh sắc hỏi.

“Sau đó nô tỳ bắt hấn tại trận. Mở túi quần áo hấn vừa chôn lại phát hiện bên trong đều là đồ vật Tiểu Lý tử ăn trộm ở Từ Vi cung, trong đó có cái này.

Nói xong, Thanh nhi đưa một cây trâm Phụng Vân cho Diệp Mộ Liễu, sắc mặt phần nộ.

“Tiểu Lý tử này quá lắm, trộm vật còn chưa kể, đã dám ăn cắp vật này. Lỡ may...”

Chỉ người trong cung mới biết, Phụng Vân trâm này là phụ hoàng của Bắc Thiên Tuyết, Bắc Minh để đưa lễ vật cho tân hôn của nàng và Lý Ngọc.

Nếu cây Phụng Vân trăm bị mất, chỉ sợ đến lúc đó Diệp Mộ Liễu nàng sẽ không có câu trả lời thỏa đáng.

Trong đầu lóe sáng, nhưng nhanh đến mức Diệp Mộ Liễu không thể nào bắt được.

Mím môi suy nghĩ, nàng nâng mắt hỏi:

“Thanh nhi, ta hỏi ngươi, bình thường tiểu Lý Tử như thế nào?”

“Vẫn còn sạch sẽ (kiểu ko tọc mạch, trộm cắp, phạm lỗi gì ý), hần tiến cung được bốn năm, chưa từng nghe nói hần có hành vi này. Nếu không hần đã bị nô tỳ đuổi ra khỏi Tử Vi cung từ lâu rồi.”

Thời gian lâu sau nàng mới biết được thì ra Thanh nhi là người Lý Ngọc cô ý đặt bên người nàng.

Nhưng đối với Thanh nhi nàng luôn luôn yên tâm.

Nghe vậy, nàng gật gật đầu, tiếp tục hỏi:

“Nếu đã như vậy, ngươi điều tra thêm, trước khi Tiểu Lý tử đến Tử Vi cung chúng ta, đã từng hầu hạ ở cung điện nào? Chủ tử nào?”

“Không cần tra xét.”

Đôi mắt Thanh nhi sáng lên, trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ của Diệp Mộ Liễu.

“Nô tì biết ai là chủ tử rồi.”

Diệp Mộ Liễu không nói lời nào, chỉ nhìn nàng, trong lòng có chút nặng nề.

“Trước khi tiểu Lý tử tiến cung hầu hạ nương nương, đã từng là người hầu của Hoàng quý phi, lại bị Hoàng quý phi lấy lý do hần lười biếng, đuổi ra khỏi cung, nhưng không biết vì sao không có hình phạt gì lớn.”

Nói đến đây, Thanh Nhi dừng lại một chút, rất lâu sau mới cắn môi nói:

“Nương nương cho rằng, chuyện này không đơn giản chỉ là trộm vặt?”

“Ngươi nói xem?”

Đáy mắt hiện lên một chút ảm đạm, Diệp Mộ Liễu không trả lời mà hỏi lại.

“Thanh nhi, ngươi nói nếu là Phụng Vân trăm này, Thái hậu có mượn cơ hội này làm khó cho ta không? Bắc Thiên Tuyết có vì chuyện này mà có khúc mắc trong lòng? Trong hậu cung này, người nào là người có lợi nhất?”

“Nô tì hiểu rồi.”

Thanh nhi vẫn luôn thông minh, chỉ cần Diệp Mộ Liễu nói một chút đã hiểu được mấu chốt trong đó.

“Theo ý nương nương, việc này nên xử lý như thế nào mới tốt?”

“Tất nhiên là phải xử lý. Trước phải người thăm vấn hần đi. “

Cúi đầu nghĩ nghĩ, trong mắt Diệp Mộ Liễu hiện lên sự ngoan độc, một lúc sau mới nói:

“Dù hần nói như thế nào, đều cho người đánh 20 đại bản, nhớ kỹ, không nhẹ, chỉ cần người không chết. Hôm nay Mẫu hậu đến Tây Sơn tự dâng hương, đợi đến lúc nàng về, ta sẽ bẩm báo chuyện này cho nàng. “

Nếu các nàng không chịu để cho nàng bớt việc, nàng cũng muốn cho bọn họ xem, nàng không phải là người dễ yên cho người khác bắt nạt !

“Vâng, nô tỳ rõ rồi. “

Dừng phúc thân với Diệp Mộ Liễu, Thanh nhi xoay người vội vã rời đi.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu thở dài, lúc này mới từ từ nằm xuống.

Không biết vì trong lòng không yên hay vừa rồi bị làm phiền nên hoàn toàn mất ngủ.

Ẩn ẩn bên trong như có gì đó quấy nhiễu Diệp Mộ Liễu. Mây đen bao phủ làm cho nàng không có cách nào đẩy những đám mây ra khỏi sương mù để có thể thấy rõ...

ngày hôm sau Thái hậu hỏi cung, Diệp Mộ Liễu sớm rời giường.

Sau khi rửa mặt xong, ra lệnh cho Thanh nhi dẫn tiểu Lý tử tới. Ai ngờ thời gian chưa qua nửa ly trà, Thanh nhi quay lại, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng.

“Nương nương, chuyện lớn không tốt rồi. “

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, trái tim đập nhanh hơn mấy phần.

“Đừng vội, xảy ra chuyện gì, cứ từ từ nói. “

“Tiểu Lý tử, hắn đã chết “

Hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn định suy nghĩ đang phân loạn, lúc này Diệp Mộ Liễu mới mở miệng hỏi.

“Đã chết ? Không phải đã bảo các người phải giữ lại tính mạng của hắn sao ? “

Diệp Mộ Liễu biến sắc, có dự cảm không tốt dâng lên trong lòng.

“Nô tỳ nhớ lời dạy bảo của nương nương, một chút cũng không hơn. Hôm qua tiểu Lý tử bị phạt, là nô tỳ trong coi, nô tỳ cẩn thận xem xét, đại bản tụy đánh cho hắn da tróc thịt bong nhưng nhất định không thể lấy được mạng của hắn. “

Khóe môi Diệp Mộ Liễu nhếch lên, sắc mặt đen như mực. Thanh nhi vội vàng giải thích.

“Hơn nữa nô tỳ còn phái người bôi thuốc cho hắn, là muốn hắn sống lâu thêm mấy ngày, thêm một chút hành hạ. “

“Vậy thì như thế nào?”

Nhiều mảy, Diệp Mộ Liễu lâm vào trầm tư, lúc sau mới tiếp tục hỏi:

“Đúng rồi, là ai trông coi tiểu Lý tử?”

“Là Triệu Ngũ.”

Lúc này Thanh nhi mới nhớ tới người mẩu chốt, vì thế mím môi đáp:

“Là Triệu Ngũ.”

“Vậy Triệu Ngũ đâu?”

Mày hơn chau lên, vòng cung nơi khóe môi của Diệp Mộ Liễu trong nháy mắt sắc bén hơn.

“Lúc này nô tỳ phát hiện người đã chết, nhất thời kinh hoàng mà quên chú ý giữ hắn...”

Nghe vậy, Thanh nhi sợ hãi liếc mắt nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, áy náy nói.

“Phái người đi tìm Triệu Ngũ, không cần hạn chế trong phạm vi trong Tử Vi cung nhưng không được bút dây động rừng, nhớ, phải bí mật hành sự!”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, tự biết bản thân trong lúc vô ý rơi vào cạm bẫy hoàn hảo của người khác.

“Đi, chúng ta đi xem một chút.”

Thanh nhi gật đầu, rất nhanh an bài thỏa đáng. Bên trong phòng giam tiểu Lý tử Diệp Mộ Liễu đang xem xét hiện trường.

“Nương nương, như thế nào?”

“Người đến, giúp tờ cởi quần áo của hắn, kiểm tra xem vết thương trên người hắn.”

Bởi vì Diệp Mộ Liễu tử nhỏ đã sinh ra ở Huyện nha, thường nhìn chuyện thẩm án, đối với khám nghiệm tử thi cũng không xa lạ, chỉ ngại thân phận cùng nam tử khác biệt, không tiện tự mình làm.

Vì thế chỉ tiện tay chỉ một thái giám hỗ trợ.

Kết quả kiểm tra, sắc mặt Diệp Mộ Liễu ngày càng khó coi, nhất là phát hiện vết thương ghê người trên cơ thể tiểu Lý tử, làm cho sắc mặt nàng đen lại, gần như có thể vắt ra nước.

“Đây đều là ngày hôm qua các người làm?”

Chỉ vào những vết thương, ánh mắt Diệp Mộ Liễu như lưỡi dao, sắc bén, quét về phía Thanh nhi.

“Nương nương, nô tỳ lấy đầu ra thế, hôm qua trừ đánh tiểu Lý tử hai mươi đại bản thì không chạm vào hần chút nào! Những vết thương này không biết từ đâu mà có.”

“Bùm” tiếng quỳ rạp xuống đất, Thanh nhi thê thốt.

“Nếu nương nương không tin có thể hỏi người hành hình hôm qua.”

“Được rồi, đứng lên đi. Nếu ta không tin người thì sao có thể giao chuyện này cho người làm.”

Khóe môi mím thành một đường, ánh mắt Diệp Mộ Liễn thâm thúy mà phức tạp, ần ần mấy phần lo lắng.

“Người biết tiểu Lý tử chết như thế nào sao?”

Không chờ Thanh nhi trả lời, Diệp Mộ Liễn lại tiếp tục nói:

“Những vết thương này đều là vết thương trí mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Thái hậu tới hưng sư vấn tội

“Nếu không ngoài dự liệu, hiện tại tiểu Lý tử vì vỡ gan mà chết! Người hãm hại quả thật tâm ngoan thủ lạt!”

Vì muốn hủy thanh danh của nàng mà không tiếc bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào/

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì đây, nương nương?”

Thanh nhi có chút áy náy, có chút tự trách nhìn Diệp Mộ Liễn.

“Việc cấp bách trước mắt là nhanh chóng tìm ra được Triệu Ngũ.”

Trầm tư một phen, Diệp Mộ Liễn mím môi nói:

“Còn nữa, tiểu Lý tử chết, tạm thời bổ sung thêm lý lịch. Ta đoán chừng sẽ bị áp sát không ngừng. Đã bày đến thế cục này nhất định sẽ không để cho ta thoải mái. Nhưng trước khi chúng ta nếu tìm được Triệu Ngũ thì phải phong tỏa tin tức lại.”

“Nô tỳ biết rồi, không bằng...”

Thanh nhi chưa nói xong ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân vội vã.

“Nương nương, không tốt, không tốt rồi...”

Trong lòng Diệp Mộ Liễn trầm xuống, bình tĩnh nói:

“Có gì không tốt? Không lẽ trời sập xuống hay sao?”

“Không phải, là Hoàng quý phi mang theo Thái hậu nương nương đến Từ Vu cung của chúng ta...”

Cung nữ lắc đầu, lo lắng nhìn thoáng qua thi thể trong phòng, sợ hãi nói:

“Ngược lại tới thật không chậm! Xem ra nàng không muốn cho chúng ta bất kỳ cơ hội nào rồi.”

Cẩn cẩn môi, trong khoảnh khắc Diệp Mộ Liễn xoay chuyển liên hồi, muôn vàn suy nghĩ.

“Xem tình hình này đúng là giả lai bất thiện (người tới không có ý tốt)! Thanh nhi, người lập tức đi Càn Chính điện gọi Hoàng thượng tới đây. Người còn lại theo ta ra ngoài tiếp giá.”

Thanh nhi nghe vậy lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Diệp Mộ Liễn sửa sang lại quần áo, lúc này mới từ từ bước đi tới cửa lớn cung Từ Vi.

“Nô tỳ tham kiến Mẫu hậu.”

Diệp Mộ Liễu nhìn thoáng qua Thái hậu tới không có ý tốt, lại nhìn Trịnh Ngọc Uyển phía sau Thái hậu đang vui sướng khi có người gặp họa. Trần định phúc thân, nhếch môi cười nói:

“Hôm nay Mẫu hậu hồi cng, nô tỳ đang nói sẽ đến bái kiến Mẫu hậu. Không khéo trong cung có xảy ra việc đột xuất, cho nên mới chậm trễ hành trình của nô tỳ, không nghĩ Mẫu hậu lại tự mình tới đây.”

Các người muốn giết người trở tay không kịp sao? Ta sẽ không cho các người cơ hội.

Nghe vậy vẻ mặt Thái hậu và Trịnh Ngọc Uyển thay đổi, hai người liếc nhau, Thái hậu nhíu mày hỏi:

“Sao... không biết ở bên trong cung của Hoàng hậu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nói ai gia nghe một chút, có lẽ ai gia có thể phân giải giúp Hoàng hậu cũng nên.”

Phân giải?

Trong lòng Diệp Mộ Liễu cười lạnh, Thái hậu nương nương, người không gây phiền toái cho ta là ta đã vô cùng cảm kích rồi!

Trong hậu cung mọi người đều biết, người Hoàng hậu là nàng ở trước mặt Thái hậu cũng không có nhiều phân lượng.

Không biết Thái hậu có thành kiến với nàng từ trước hay vì chuyện ở huyện Thanh Giang?

Địa vị Hoàng hậu của Diệp Mộ Liễu này ở trong lòng Thái hậu mãi mãi không thể bằng Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển được.

Từ lúc Diệp Mộ Liễu quyết định ở lại Hoàng cung cũng đã tính đến chuyện Thái hậu tuyệt đối sẽ không cho nàng sắc mặt hòa nhã.

Nhưng ngoài dự liệu của nàng, cho tới hôm nay, Thái hậu chưa từng tìm nàng gây phiền toái.

Hai người nước sông không phạm nước giếng, hai bên đều cẩn thận, không chọc vào đối phương.

Thái hậu đối với nàng vẫn đều khách khí nhưng Diệp Mộ Liễu biết rõ, loại khách khí này vẫn che dấu sự hờ hững và xa cách.

Nhưng vậy thì đã sao, vốn Diệp Mộ Liễu cũng không nghĩ tới việc cùng nàng ta sắm vai mẹ hiền dâu thảo.

Chỉ không nghĩ tới biểu hiện giả dối đó là đồ vỡ nhanh như vậy.

“Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là trong cung có nô tài tay chân không sạch sẽ, không biết sống chết lại dám ăn trộm hạ lễ tân hôn Bắc Minh hoàng đế tặng cho ta và Hoàng thượng- Phụng Vân trâm, nhưng lại không may bị ta phát hiện.”

Ánh mắt thản nhiên liếc Trịnh Ngọc Uyển một cái, Diệp Mộ Liễu nhếch môi lạnh nhạt nói:

“Vốn là trộm đồ ở trong cung cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chuyện tình lại liên quan đến Phụng Vân trâm, cho nên nô tỳ định đợi đến lúc Mẫu hậu hồi cung sẽ bẩm báo với Mẫu hậu rồi với xử lý. Không nghĩ tới, đem qua tiểu Lý tử ăn trộm Phụng Vân trâm và người trông coi hẳn là Triệu Ngũ, một chết một mất tích.”

“Sao...? Đã chết? Chết như thế nào vậy?”

Quả nhiên đúng như Diệp Mộ Liễu dự đoán, Thái hậu thấy nàng chủ động nói ra việc này nên cũng không nhanh chóng trở mặt.

Đối với Diệp Mộ Liễu mà nói như vậy cũng đủ rồi!

Chỉ cần kéo dài đến lúc Lý Ngọc tới thì nàng không cần một mình chiến đấu nữa.

“Là bị người đánh chết.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu không chút do dự ăn ngay nói thật.

Dù sao khi khám nghiệm tử thi thì có giấu diếm cũng không được...

“Bị ai đánh chết?”

Nghe vậy sắc mặt Thái hậu thay đổi, ánh mắt nhìn về Diệp Mộ Liễu sắc bén mấy phần.

“Nô tỳ không biết, buổi sáng nô tỳ chuẩn bị mang Tiểu Lý tử đến nhờ Mẫu hậu xử lý thì mới biết được.”

“Vậy Triệu Ngũ thì sao? Hiện tại tìm được chưa?”

Thái hậu cười như không cười nhìn nàng, trong ánh mắt không có một chút ý tốt.

“Đang phái người tìm kiếm.”

Diệp Mộ Liễu bầm vào, chỉ có thể kiềm chế bất an trong lòng, bình tĩnh đáp.

“Hoàng hậu nương nương, không phải người cho rằng người nói như vậy Thái hậu sẽ tin đấy chứ?”

Thấy Thái hậu im lặng không nói, Trịnh Ngọc Uyển ở bên cạnh nhìn không được mà khiêu khích.

“Lời nói này của Hoàng quý phi thật lạ, lời ta nói từng câu từng chữ đều là thật, vì cái gì Mẫu hậu lại không tin?”

Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười, nụ cười rực rỡ không đạt tới đáy mắt.

“Hoặc là theo lời của Hoàng quý phi thì còn có dụng ý khác hay sao?”

Trịnh Ngọc Uyển còn muốn lên tiếng thì bị Thái hậu liếc một cái làm cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Hoàng hậu, đúng như người nói, hôm nay ai gia sở dĩ tới Tử Vi cung là vì lúc sáng ai gia hồi cung lại có người cáo trạng với ai gia nói người giết người bừa bãi, vô cớ giết hại thái giám trong cung của người.”

“Nhưng mà ai gia không tin Hoàng hậu sẽ làm vậy, nhưng sự việc liên quan đến mạng người, ai gia cũng không dám xem thường. Vì vậy cùng Hoàng quý phi đến xem. Nhưng Hoàng hậu đã chủ động thẳng thắn nói chuyện này thì ta tin trong chuyện này nhất định có hiểu lầm.”

“Mẫu hậu anh minh.”

Diệp Mộ Liễu có chút ngoài ý muốn, Thái hậu sẽ thông tình đạt lý như vậy sao?

Hay là nàng có sát chiêu gì chưa sử dụng.

“Nô tì tuy mới vào cung không lâu nhưng cũng biết hiểu luật mà phạm luật tội càng thêm nặng. Huống hồ là chuyện liên quan đến mạng người, cho dù hấn có trộm Phụng Vân trâm cũng không đủ để cho hấn phải lấy mạng đổi lại. Quan trọng là theo nô tì được biết, trước kia tiểu Lý tử cũng coi như tay chân sạch sẽ, đến thời điểm hiện tại cũng chỉ là lần đầu vi phạm.”

“À... theo ý của Hoàng hậu thì việc này cực kỳ kỳ lạ?”

Bất động thanh sắc cười cười, Thái hậu thân nhiên cười hỏi.

“Nô tì chỉ cảm thấy trong hậu cung mọi người đều biết, Phụng Vân trâm không chỉ quan trọng mà còn có ý nghĩa phi phạm. Tiểu Lý tử lần đầu vi phạm không có cả gan làm loạn, lần đầu tiên xuống tay làm sao dám trộm thứ như cù khoai lang phòng tay này?”

“Nhờ may hấn có mắt không trông không nhìn được sự cao quý của Phụng Vân trâm thì sao?”

Nghe vậy, Trịnh Ngọc Uyển lập tức phản bác.

“Huống chi nương nương, quan trọng không phải là tiểu Lý tử trộm Phụng Vân trâm mà là vì sao tiểu Lý tử chết không rõ ràng?”

“Đúng vậy, Hoàng quý phi nói không sai. Hoàng hậu, không bằng người đưa ai gia nhìn xem thi thể của tiểu Lý tử đi.”

Đáy mắt hiện hứng thú không rõ, Thái hậu rũ mắt nói.

“Nhưng giết người bừa bãi, nếu có người hiểu luật mà còn phạm pháp thì ai gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Giết người bừa bãi?

Haha, Thái hậu nương nương, người chưa từng xem xét mà đã khinh suất kết luận như vậy sao?

Có phải đợi đến lúc nhìn thấy thi thể tiểu Lý tử, người có phải sẽ gây khó dễ hay không?

Theo Thái hậu đi vào phòng bên, Diệp Mộ Liễu yên lặng nhìn Thái hậu sau khi cho người kiểm tra xong thì sắc mặt thay đổi, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Thái hậu một cái rồi lại nhìn nàng.

Cười lạnh, Diệp Mộ Liễu nghĩ ở trong lòng:

“Rốt cuộc là sao vậy?”

“Làm sao vậy Cố Trung. Người đi theo ai gia nhiều năm, có chuyện gì cứ nói thẳng là được, do dự làm cái gì?”

Nhìn bộ dáng chân chò của Cổ Trung, đáy mắt Thái hậu lóe sáng, không nhanh không chậm nói.

“Nói đi, tiểu Lý tử chết như thế nào? Ai gia và Hoàng hậu đều ở đây, ngươi không cần phải sợ. Có chuyện gì, ai gia và Hoàng hậu tất nhiên sẽ là chỗ dựa cho ngươi, ngươi nói có phải không, Hoàng hậu?”

“Đúng vậy, Cổ tổng quản, ngươi cứ nói, đừng ngại.”

Cười cười gật đầu, vẻ mặt của Diệp Mộ Liễu cũng không bối rối như mọi người tưởng tượng.

“Bẩm Thái hậu, Hoàng hậu nương nương, tiểu Lý tử là bị người đánh chết.”

Sợ hãi liếc mắt nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, Cổ Trung cúi đầu nói.

“Đánh chết? Ngươi xác định?”

Nghe vậy, Thái hậu trầm giọng nói.

“Nô tài dám nói dối nửa câu, mặc cho Thái hậu xử trí.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Vu oan cho Hoàng hậu là phải mất đầu

“Cổ tổng quản, ngươi kiểm tra cẩn thận chứ, chuyện vu oan cho Hoàng hậu là phải mất đầu đấy!”

Mọi người ở đây đều im lặng, Trịnh Ngọc Uyển từ lúc tiến vào phòng đều im lặng bỗng nhiên mở miệng gây khó dễ.

“Nô tài không dám...”

Thân thể Cổ Trung run lên, cúi đầu nói.

“Nô tài kiểm tra rõ ràng, tiểu Lý tử chính xác là bị người đánh chết. Nếu nô tài đoán không sai thì giờ phút này lục phủ ngũ tạng của Tiểu Lý tử đã sớm vỡ tan.”

“Hoàng hậu, ai gia hỏi ngươi, vết thương trên người tiểu Lý tử có phải là do ngươi sai làm?”

Nụ cười thường xuất hiện trên gương mặt Thái hậu trong nháy mắt biến mất không thấy, không mặn không nhạt liếc mắt nhìn Diệp Mộ Liễu, âm thanh cao hơn mấy phần.

“Một nửa là đúng một nửa là không.”

Không chút sợ hãi nhìn vào ánh mắt của Thái hậu, Diệp Mộ Liễu thần nhiên nói:

“Chuyện tiểu Lý tử ăn cắp, ta chỉ trừng phạt nhỏ, đánh hấn hai mươi đại bản. Hai mươi đại bản này không đủ để chết người. Nếu như Mẫu hậu không tin có thể hỏi Cổ tổng quản khám nghiệm là biết.”

Nghe vậy, ánh mắt Thái hậu lập tức nhìn về phía Cổ Trung.

Cổ Trung bị chỉ điểm, trầm giọng đáp:

“Hoàng hậu nương nương nói không sai, hai mươi đại bản này không đủ để chết người, làm cho tiểu Lý tử chết là những vết thương ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng của hắn.”

“Như thế, xin hỏi Hoàng hậu, những vết thương trí mệnh trên người tiểu Lý tử là từ đâu mà có?”

Nhiều mây, Thái hậu sắc mặt không đổi hỏi.

“Đây cũng là vấn đề mà nô tì muốn làm rõ.”

Như cố ý liếc mắt nhìn Trịnh Ngọc Uyển một cái, Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười khó đoán.

“Không phải Mẫu hậu cho rằng, chỉ bằng những vết thương này đã có thể chứng minh tiểu Lý tử là do ta đánh chết sao?”

“Người chết trong cung của ngươi, không phải ngươi đánh chết thì còn ai nữa?”

Chưa đợi Thái hậu trả lời, Trịnh Ngọc Uyển nhanh chóng nói.

“Hoàng quý phi, com có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung đâu... Ngươi đừng quên, vừa rồi ngươi vừa nói, vu oan cho Hoàng hậu là tội chết đây...”

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn về phía Trịnh Ngọc Uyển, trong nháy mắt rét lạnh.

“Huống chi, Bản cung đang nói chuyện với Thái hậu, người xen mồm vào làm gì?”

“Ta...”

Không biết vì sao, nhìn ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Diệp Mộ Liễu, Trịnh Ngọc Uyển kim lòng không được mà cảm thấy ớn lạnh.

Đối với Hoàng hậu đến từ thôn quê, bề ngoài xinh đẹp, thẳng thắn, Trịnh Ngọc Uyển vẫn không để trong lòng.

Nàng vẫn cho rằng, vì nàng (Diệp Mộ Liễu) có ơn cứu mạng Hoàng thượng, nên Hoàng thượng mới có ý lập nàng (Diệp Mộ Liễu) làm Hoàng hậu.

Nàng muốn đợi đến lúc Hoàng thượng chán ghét cháo trắng rau dưa thì tự nhiên sẽ trở lại bên cạnh nàng. (Ý bảo yêu thích nhất thời, đợi đến lúc chán rồi lại bỏ).

Bởi vì trước lúc chưa có Diệp Mộ Liễu, ở trong hậu cung này, nàng vẫn là nữ tử có quyền thế nhất.

Ai ngờ hiện tại, xem ra, sự việc không giống như vậy.

Hơn nữa, Hoàng hậu này so với suy nghĩ trong lòng nàng thì hoàn toàn khác nhau.

Kể đến lần trước ở Thịnh Vũ hiện, bây giờ là trước mặt Thái hậu, nàng (Diệp Mộ Liễu) không ngừng mang đến cho nàng “kinh hi” ngoài ý muốn.

Ví dụ như lúc này, cánh môi mỏng của nàng (Diệp Mộ Liễu) đã mím thành một đường, ánh mắt lạnh lùng làm cho nàng cảm thấy áp lực không giải thích được.

Loại áp lực này cực kì giống như lúc đối mặt với Lý Ngọc.

Phần lớn thời gian, Lý Ngọc luôn tao nhã lịch sự. Nhưng khi hấn tức giận, nàng đối với nam tử dịu dàng này cảm thấy sợ hãi không hiểu được.

Làm cho Trịnh Ngọc Uyển không hiểu đó là từ nhỏ Lý Ngọc đã là cửu ngũ chí tôn, có khí thế như vậy cũng dễ hiểu.

Nhưng Diệp Mộ Liễu chỉ là một nha đầu thôn quê làm sao lại khiến cho nàng cảm thấy như vậy?

Đề xuống cảm giác sợ hãi trong lòng, Trịnh Ngọc Uyển như có mảy nói:

“Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, chẳng lẽ như vậy là sai sao? Hoàng hậu muốn bịt miệng nô tì không lẽ sợ nô tì nói ra lời gì không nên nói sao?”

“Hoàng quý phi muốn nói thì tự nhiên, không ai ngăn cản ngươi. Nhưng mà mong Hoàng quý phi trước khi nói chuyện thì suy nghĩ rồi hãy nói. Nếu không đợi sự việc điều tra ra manh mối, Bản cung sẽ không để yên cho người vu oan!”

Khóe môi quét xuống vòng cung như có như không, nhưng một chút ý cười cũng không có.

Nghe vậy, Trịnh Ngọc Uyển há to mồm, như muốn nói gì đó nhưng lại nói không ra.

“Được rồi, không tranh cãi nữa. Hoàng quý phi, Hoàng hậu nói không sau, ngươi vừa rồi có chút càn rỡ, lần sau nói chuyện nhớ chú ý một chút.”

Miệng thì nói như vậy nhưng Thái hậu không có một chút trách cứ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chết không có đối chứng

“Hoàng hậu, ngươi nói đánh tiểu Lý tử hai mươi đại bản, ngươi có chứng cứ gì không?”

Cúi đầu trầm tư, một lúc sau Thái hậu mới thản nhiên hỏi.

“Cung nữ và thái giám trong cung nô tì đều có thể làm chứng.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễn không chút do dự trả lời.

“Bọn họ có thể chứng minh sáng hôm qua nô tì chỉ phạt tiểu Lý tử hai mươi đại bản. Hơn nữa sau đó, nô tì Thanh nhi là cung nữ hầu hạ nô tì vẫn đưa thuốc đến cho tiểu Lý tử.”

“Hoàng hậu nương nương, nô tì có câu này muốn nói không biết có được nói hay không?”

Có giáo huấn lần trước, lần này Trịnh Ngọc Uyển ngoan ngoãn hơn không ít.

“Hoàng quý phi cứ nói đừng ngại.”

Trong lòng vừa động, Diệp Mộ Liễn đoán được vài phần.

“Nương nương nói người trong Tử Vi cung có thể làm chứng, nô tì cảm thấy nói như vậy giống như trò đùa. Phải biết rằng, cung nữ và thái giám trong Tử Vi cung đều là nô tài của Hoàng hậu nương nương đấy.”

Dừng lại một chút, Trịnh Ngọc Uyển lại tiếp tục nói:

“Còn nữa, Hoàng hậu nương nương nói cho tiểu Lý tử dùng thuốc, lời này có chút mâu thuẫn. Tiểu Lý tử là tội phạm, nếu Hoàng hậu đã đánh hắn vì sao phải cho hắn thuốc? Trong này có ẩn chứa gì sao?”

Diệp Mộ Liễn im lặng, trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Không phải muốn nói là Thanh nhi hành hạ tiểu Lý tử mới làm như vậy đi?

Trong chớp nhoáng, Diệp Mộ Liễn đã có nhận định trong lòng, nhếch môi cười cười, nàng thản nhiên đáp:

“Tiểu Lý tử tội không đáng chết, Bản cung cho người bôi thuốc cho hắn cũng là hợp tình hợp lý. Mấu chốt là trong chuyện này Bản cung cảm thấy hết sức kì lạ. Lời khai của tiểu Lý tử áp a áp ứng như muốn nói hắn là bắt cóc đi, nói như vậy, là có người bắt hắn phải làm.”

Dứt lời, Diệp Mộ Liễn lạnh lùng quét mắt về phía Trịnh Ngọc Uyển. Quả nhiên nhìn thấy sắc mặt nàng ta thay đổi, không một chút động tĩnh.

“Nếu sự việc liên quan đến Phượng Vân trâm có liên quan đến tiểu Lý tử, Bản cung tất nhiên không thể trước khi tìm ra được manh mối làm để cho hắn gặp phải chuyện gì. Cho nên bôi thuốc cũng có thể hiểu, lại không nghĩ rằng người định không bằng trời định, lại có tiểu nhân sau lưng...”

“Lời khai lần này chết không đối chứng, chuyện bôi thuốc cũng là do Hoàng hậu nói, Hoàng hậu bảo làm sao nô tì có thể tin tưởng?”

Trịnh Ngọc Uyển châm biếm đề cao giọng nói cùng với ánh mắt nghi ngờ làm cho hỏa khí trong người Diệp Mộ Liễn dâng lên. Vì thế không nghĩ muốn buông tha cho nàng ta.

“Bôi thuốc là Triệu Ngục bôi cho tiểu Lý tử. Lấy khẩu cung là Thanh nhi và Triệu Ngũ đồng thời thẩm vấn. Nếu Hoàng quý phi không tin thì có thể hỏi là biết.”

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Mộ Liễn vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Trịnh Ngọc Uyển.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễn ảo não không thôi.

Trong đầu lóe sáng, nàng biết mình nói sai rồi, vừa lúc trùng bẫy của Trịnh Ngọc Uyển.

Làm sao nàng có thể ngu xuẩn như vậy. Triệu Ngũ kia đã biến mất, nhất định là rơi vào trong tay các nàng.

Không chừng vừa rồi là do Trịnh Ngọc Uyển kích nàng nói ra lời này là muốn nàng cắn câu đấy.

Trời ạ, nàng ngốc đến hồ đồ rồi, biết rõ có cạm bẫy nhưng vẫn nhảy vào.

Diệp Mộ Liễn ơi Diệp Mộ Liễn, từ trước tới giờ vẫn cho mình là học được không ít, thì ra vẫn còn non như vậy...

Quả nhiên Trịnh Ngọc Uyển như cười như không nhìn thoáng qua Diệp Mộ Liễn, giọng nói trào phúng:

“Hoàng hậu nương nương nói thật buồn cười, trong cung này ai chả biết Thanh nhi là tâm phúc của người, lời nàng ta nói chỉ sợ cũng không tin tưởng được.”

“Lại nói Triệu Ngũ, không phải nương nương nói hắn đã biến mất sao? Lúc này chúng ta đi đâu để tìm hắn đây?”

Cẩn cẩn môi, Diệp Mộ Liễu rũ mắt.

“Nếu như tìm không thấy thì sao?”

Nhưóng mày, Trịnh Ngọc Uyển khiêu khích hỏi:

“Ai biết có phải có người giết người giết khẩu hay không?”

“Hoàng quý phi là có ý gì?”

Nghe vậy Diệp Mộ Liễu hung hãn liếc nàng ta một cái, ngũ quan xinh đẹp bao phủ một tầng băng mỏng, mỗi tác đều tỏa ra hơi lạnh.

“Ý tại mặt chứ.”

Nhún vai, Trịnh Ngọc Uyển không đồng ý nói.

Diệp Mộ Liễu vừa muốn nói thì phía sai có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Người tới vội vàng đến bên tai Thái hậu nói gì đó. Thái hậu vốn đang trấn định tự nhiên lại bỗng dưng thay đổi, cổ quái liếc Diệp Mộ Liễu một cái.

Thấy vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, mới biết lo lắng của mình trở thành sự thực.

“Hoàng hậu, ai gia vừa nhận được tin, Triệu Ngũ đã tìm được.”

Ánh mắt phức tạp liếc nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, giọng điệu bình tĩnh như điềm báo cho mưa giông sắp tới.

“Bất quá như lời Hoàng quý phi nói, hắn không thể làm chứng cho người rồi. Bởi vì hắn đã chết ở trong giếng cạn ở lãnh cung phía bắc. Nghe nói vết thương trên người hắn là giống với vết thương trên người tiểu Lý tử...”

Đã chết rồi sao?

Đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng đến lúc Diệp Mộ Liễu thực sự đối diện với nói vẫn không nhận được mà cảm thấy căng thẳng.

Mạng người vô tội cứ như vậy mà biến mất khỏi thế giới này.

Trong hoàng cung này quả nhiên như lời mama dạy bảo, là nơi cá ẩn thịt người không thêm nháy mắt, là nơi cười giả tồn tại.

Diệp Mộ Liễu, xem ra người phải kiên cường hơn nữa, mạnh mẽ hơn nữa mới có thể sống tốt trong Hoàng cung này.

“Làm sao bây giờ? Hoàng hậu nương nương hình như không còn chứng cứ.”

Thấy vậy, Trịnh Ngọc Uyển vui sướng khi người gặp họa, cười nói.

“Không biết Hoàng hậu nương nương muốn tìm ai chứng minh trong sạch của mình đây?”

“Trẫm sẽ thay nàng làm chứng!”

Diệp Mộ Liễu vẫn không nói chuyện, phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc mà uy nghiêm của Lý Ngọc.

“Chuyện này từ đầu đến cuối Trẫm đều biết rõ. Hôm qua lúc Hoàng hậu hạ lệnh Trẫm vẫn ở bên cạnh Hoàng hậu. Hoàng hậu đúng là sai người đánh tiểu Lý tử hai mươi đại bản.”

Nghe vậy, Trịnh Ngọc Uyển sắc mặt thay đổi. Ngay cả Thái hậu cũng đâm chiêu liếc Lý Ngọc một cái.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đầy kinh ngạc.

Lý Ngọc là vô điều kiện tin tưởng nàng sao?

Hay bảo vệ nàng chỉ là kế tạm thời mà thôi?”

“Hoàng, hoàng thượng nói thật sao?”

Nửa đường nhảy ra một kỳ đà cản mũi, làm cho Trịnh Ngọc Uyển đại loạn.

Nàng nghĩ tới sự việc phát sinh, Hoàng thượng phần lớn sẽ thiên vị cho Diệp Mộ Liễu nhưng lại không nghĩ tới hắn vậy mà tình nguyện thay nàng làm chứng giả.

Lần này nàng phải làm sao bây giờ?

Không phải bảo nàng đi vạch trần lời nói dối của Hoàng thượng đấy chứ?

Vậy cho dù nàng có thắng thì cũng sẽ bị hấn văng vể, bị hấn vĩnh viễn bỏ qua.

Huống hồ hấn đã dám mở miệng thì nắm chắc được đường cứu vãn.

“Sao vậy, chẳng lẽ ái phi còn hoài nghi lời nói của Trẫm hay sao?”

Lý Ngọc nghiêng người nhú mày, thâm sâu liếc nhìn Trịnh Ngọc Uyển một cái, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đột nhiên rút ra khỏi vỏ, giống như muốn đâm xuyên qua nàng.

“Hay là Quý phi cảm thấy Trẫm đang thiên vị cho Hoàng hậu ? “

Nhìn vẻ mặt này của hấn, trong lòng Trịnh Ngọc Uyển biết nhất định hấn đã lắng nghe từ lâu, nghe được không ít lời nói.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, liễu mạng áp chế sự hậm hực trong người, Trịnh Ngọc Uyển không cam lòng nói:

“Nô tì không có ý này.”

“Không có ý này thì tốt.”

Lạnh lùng liếc nàng một cái, lúc này Lý Ngọc mới xoay người nói với Thái hậu:

“Mẫu hậu, người này ta có thể đảm bảo không phải do Hoàng hậu đánh chết, mong Mẫu hậu minh xét.”

“Đã có Hoàng nhi làm chứng, ai gia tất nhiên sẽ tin tưởng.”

Đáy mắt lóe lên chút phức tạp, Thái hậu bất động thanh sắc nói.

“Chỉ là người đã chết vẫn nên có một câu trả lời thỏa đáng. Hoàng thượng, người nói có phải không?”

Thấy Thái hậu vẫn như cũ không chịu bỏ qua, trong lòng Diệp Mộ Liễu cười lạnh, nhú mày nói:

“Có lẽ nô tì có thể cung cấp cho Mẫu hậu chút manh mối.”

“Sao...? Thì ra Hoàng hậu có manh mối, không ngại nói cho chúng ta nghe một chút.”

Không biết là cố ý hay vô ý mà ánh mắt của Thái hậu lại nhìn về phía Trịnh Ngọc Uyển.

“Mẫu hậu có thể điều tra từ thời gian tiểu Lý tử bị đánh.”

Trầm ngâm hồi lâu, lúc này Diệp Mộ Liễu không nhanh không chậm nói:

“Vừa rồi Cô tổng quản có nói, tiểu Lý tử là vì vỡ nội tạng mới chết. Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm theo cha phá án, thời gian tử vong chắc là nửa đêm hôm qua.”

“Ta nghĩ thời gian Triệu Ngũ chết cũng gần như vậy. Không bằng để người kéo thi thể Triệu Ngũ đến, xem hấn chết vào lúc nào? Sau đó căn cứ vào thời gian tử vong của hấn để phán đoán thời gian hung thủ rồi đi.”

Nói đến đây, Diệp Mộ Liễu cố ý dừng một lại một chút, ánh mắt thần nhiên liếc qua mọi người mới tiếp tục nói:

“Từ Từ Vi cung đến đây còn mất một đoạn, trong Hoàng cung này ngày đêm đều có thị vệ trực.

Chắc chắn sẽ có người phát hiện ra, chúng ta sẽ căn cứ vào đó để tiếp tục điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Trên đời không có bức tường nào không bị gió lửa qua

Diệp Mộ Liễu vừa dứt lời thì thân thể Trịnh Ngọc Uyển run lên, trong nháy mắt sắc mặt trắng như tờ giấy.

Thu hết phản ứng của nàng ta vào mắt, Diệp Mộ Liễu nhếch môi lạnh lùng cười, tiếp tục nói:

“Thế gian này không có bức tường nào mà không bị gió lửa qua, nô tì không tin hung thủ có khả năng thực hiện không ai biết.”

“Hoàng hậu nói không sai, nếu vậy cứ theo lời Hoàng hậu nói tiếp tục điều tra tiếp.”

Thâm ý liếc mắt nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, đáy mắt lóe sáng, sâu như đáy hồ, sâu không lường được.

“Không cần nữa.”

Đúng lúc Trịnh Ngọc Uyển trầm xuống thì bỗng dưng Lý Ngọc xua tay nói:

“Chuyện này không cần phải tra nữa.”

“Hà...?”

Lời nói vừa dứt, không chỉ Diệp Mộ Liễu mà cả Trịnh Ngọc Uyển và Thái hậu và cung nữ, thái giám đều kinh ngạc nhìn Lý Ngọc.

“Hoàng thượng, vì sao?”

Lúc sau, Thái hậu đắm chiều thay mọi người hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Bởi vì vừa rồi Thanh nhi có nói với Trẫm bọn họ có thù riêng, không phải là bị giết mà là vì báo thù mà dẫn đến cái chết.”

Lời nói vừa dứt, mọi người đều ồ lên.

Lời nói đối vụng về như vậy, không chỉ Diệp Mộ Liễu không phục mà mọi người ở đây đều cảm thấy chán kinh.

Hoang mang nhìn Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu tràn đầy khó hiểu và ủy khuất.

Nàng không hiểu vì sao sự tình rõ ràng là nhắm vào nàng, Lý Ngọc cũng tin tưởng nàng đứng về phía nàng.

Nhưng giờ lại bác bỏ lời của nàng, không cho nàng tiếp tục điều tra chủ tử phía sau.

Lý Ngọc này rốt cuộc trong hồ lô chứa thuốc gì?

Lúc này trong lòng Diệp Mộ Liễu trùng xuống như mây đen bao phủ, không nhìn thấy được ánh sáng.

“Thanh nhi, việc này là thật sao?”

Trong lúc tràn đầy khó hiểu, Thái hậu nhíu mày hỏi.

“Bẩm Thái hậu nương nương, việc này là chính xác.”

Gật đầu, Thanh nhi rũ mắt nói.

“Vậy tại sao lúc trước ngươi không nói?”

Nghe vậy, ánh mắt Thái hậu lạnh lùng, tiếp tục dò hỏi.

Diệp Mộ Liễu nâng mắt, rõ ràng nhìn thấy đáy mắt Trịnh Ngọc Uyển lóe lên như trút được gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Hoàng hậu còn có nghi vấn gì sao?

Thấy vậy, trong lòng nàng tức giận càng lớn, vì vậy không chút nghĩ ngợi hỏi:

“Nếu Hoàng thượng nói tiểu Lý tử và Triệu Ngũ là ấu đả mà chết, thế nô tì có một nghi vấn. Vì sao Triệu Ngũ lại không biết vì sao chết trong giếng cạn?”

Thật ra trong lòng nàng nghi vấn đầu phải chỉ có một điều, mà tất cả từ ngữ hiện tại, nhiều người ở đây làm sao nàng có thể nói ra khỏi miệng?

Ngay cả lời vừa nói cũng chỉ là nói ra trong lúc tức giận mà thôi.

“Như thế nào? Hoàng hậu còn hoài nghi lời nói của Trầm sao?”

Ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, Lý Ngọc không thay đổi nói.

“Thật ra đáp án cũng không khó để đoán. Triệu Ngũ sau khi giết người xong, vì trong lòng sợ hãi nên mới bỏ trốn. Ai ngờ đêm hôm khó nhìn, trong lúc hoảng hốt và chạy lung tung nên mới có thể rơi xuống giếng cạn ở lãnh cung.”

Thật ra mà nói, có trăm ngàn chỗ hở, đây những điểm đáng ngờ, không chỉ Diệp Mộ Liễu không tin mà mọi người ở đây ai cũng đều có nhiều nghi vấn.

Làm gì được khi người nói chuyện lại là vua một nước, ở đây người cso tư cách để phản bác hẳn ít ỏi có thể đếm được.

Hoặc là bởi vì không nguyện đứng ra phản bác, hoặc chỉ yên lặng xem xét, chỉ còn một mình Diệp Mộ Liễu cảm thấy ủy khuất trong lòng, hết sức tức giận.

“Nhưng...”

“Hoàng hậu còn có nghi vấn gì sao?”

Lần đầu tiên Lý Ngọc dùng ánh mắt nhắc nhở nhìn Diệp Mộ Liễu.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu thất lại, muốn từ trong đôi mắt của hắn nhìn ra được thứ gì đó nhưng lại không thể nhìn ra.

Nhưng nàng biết, dựa theo ý tứ của Lý Ngọc, tức giận hôm nay của mình dù thế nào cũng phải nuốt xuống.

Nàng cần phải chủ động thoái nhượng, làm sao nàng có thể cam lòng. Vì vậy đành cắn cắn môi, không nói lời nào mà chỉ cúi đầu làm cho mọi người không thể nhìn thấy biểu tình của nàng.

“Việc này dừng ở đây đi, Trầm không hy vọng còn có người tiếp tục nghị luận về vấn đề này.”

Thấy vậy, con người Lý Ngọc hiện lên một chút phức tạp, nhếch môi tiếp tục nói:

“Chuyện này phát sinh ở Tử Vi cung, dù không liên quan đến Hoàng hậu nhưng dù sao Hoàng hậu cũng có trách nhiệm giám sát không tốt việc này. Vì vậy, Hoàng hậu bị cấm túc trong Tử Vi cung nửa tháng, đóng cửa suy nghĩ về bản thân.”

Không biết vì đột ngột xử phạt hay là không thể hiểu nổi, trong lúc này mọi người vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Tự có kế hoạch riêng của mình

Trịnh Ngọc Uyển hồi phục tinh thần đầu tiên, mắt nàng ta sáng lên, ánh mắt nhìn Diệp Mộ Liễu thêm mấy phần khiêu khích và vui sướng khi người gặp họa.

Ngược lại Thái hậu đắm chiều nhìn thoáng qua Lý Ngọc, đáy mắt ẩn chứa ánh sáng như ẩn như hiện.

Diệp Mộ Liễu không thèm nhìn Trịnh Ngọc Uyển đang dương dương đắc ý mà chỉ nhìn chăm chăm vào Lý Ngọc, ánh mắt hết sức thâm sâu. Lúc sau, nàng mới nhếch môi như đang châm biếm, cao giọng cười nói:

“Nô tì đúng là lơ là công việc, theo như nô tì thấy, Hoàng thượng xử phạt nửa tháng thì thật sự quá nhẹ. Nô tì tự nguyện tăng thêm hình phạt cấm túc trong Tử Vi cung nửa năm.”

Dứt lời, Diệp Mộ Liễu xoay người không thèm quay đầu lại nghênh ngang mà đi, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng quyết tuyệt. (Bật ngón tay cái cho nàng ^_^) truyện chỉ đăng lên dđlqd.com

Thấy vậy, Lý Ngọc thở dài một hơi, khóe môi vẽ lên nụ cười khổ đầy bất đắc dĩ...

Thảm rồi, lần này đụng phải ong vò vẽ. Xem ra lần này hắn đã được lĩnh giáo.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nàng...”

Thấy Diệp Mộ Liễu vô lễ như vậy, Trình Ngọc Uyển vui sướng trong lòng, còn muốn nhân cơ hội này cáo trạng một phen. Ai ngờ Lý Ngọc quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, ánh mắt đầy rét lạnh.

“Đủ rồi!”

Thấy vậy, Thái hậu bỗng dung cao giọng đầy tức giận:

“Cùng ai gia trở về. Đừng ở chỗ này làm cho ai gia cảm thấy mất mặt, xấu hổ nữa.”

“Nhi thần cung tiễn Mẫu hậu.”

Nhìn Thái hậu đi xa, lúc này Lý Ngọc mở xoay người chạy đến tẩm cung Diệp Mộ Liễu.

Người đến nhưng không cho khách vào nhà.

“Hoàng thượng, hình như nương nương tức giận rồi...”

Thè lưỡi, Thanh nhi không yên lòng nói.

Lý Ngọc sờ sờ cái mũi, cười khò. Đầu chỉ là tức giận, quả thật là rất tức giận!

“Thanh nhi, ngươi tiếp tục ở đây thay Trầm gỗ cửa.”

Liên tục gõ cửa nhưng không thấy người đáp lại, Lý Ngọc nhẹ giọng nói với Thanh nhi.

“Nhưng mà Hoàng thượng, còn người thì sao?”

Nhìn Lý Ngọc giao nhiệm vụ gian khổ cho nàng, Thanh nhi vội vàng hỏi.

“Ta tự có kế hoạch của mình.”

Trong lúc đó, Lý Ngọc đã ra khỏi Tử Vi cung, không có ai trả lời nàng.

Đứng ở cửa đại điện, Lý Ngọc lặng lẽ đến bên ngoài tẩm cung Diệp Mộ Liễu.

Cánh cửa sổ mở ra một nửa, hần nhìn thấy rõ ràng Diệp Mộ Liễu đang dùng hai tay chặn lỗ tai, không để cho mình nghe tiếng gõ cửa bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Nương tử, cho ta một cơ hội để khiêu nại nhé

Tận dụng cơ hội, Lý Ngọc lập tức mở cửa đổ, vờn người nhảy vào tẩm cung của Diệp Mộ Liễu.

“Liễu Nhi...”

“Làm sao ngươi vào được?”

Diệp Mộ Liễu xoay người, nhìn Lý Ngọc ở đâu nhảy vào, nhìn không được mà trừng mắt với hần.

“Đi ra ngoài cho ta.”

“Nương tử...”

Làm sao Lý Ngọc có thể đồng ý, không ngừng cười đùa trước mặt nàng.

“Bây giờ bỏ qua cho vị phu đi.”

Ngoài phòng, tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngừng, rốt cuộc Diệp Mộ Liễu cũng không nhịn được mà cao giọng:

“Đừng gõ nữa, để cho ta nghe được âm thanh nào nữa, lại phạt một năm lương bổng. “

Tiếng đập cửa rốt cuộc cũng ngừng lại, Diệp Mộ Liễu không thèm nhìn Lý Ngọc đang cọt nhả, xoay người về phía bức tường, để lại bóng lưng hoàn toàn vô tội cho người nào đó.

“Liễu Nhi... “

Thấy thế, Lý Ngọc xoay người nằm lên giường, một bàn tay xuyên qua nách Diệp Mộ Liễu, hai tay vòng quanh người nàng, lại dùng cằm đụng vào lưng nàng.

“Liễu Nhi, cho ta một cơ hội khiêu nại được không ? Đừng nhanh chóng hoàn toàn gạt bỏ ta. “

Như cũ không có tiếng đáp lại, trong phòng ngoại trừ chỉ một âm thanh duy nhất của Lý Ngọc thì không có bất cứ âm thanh nào khác.

“Hoàng hậu...”

“Liễu Nhi...”

“Nương tử...”

“Dù là tử tù trước lúc chết còn có cơ hội kháng án không phải sao? Làm sao nương tử có thể nhẫn tâm phán tử hình cho vi phu như vậy?”

Nhẹ nhàng cắn cắn vành tai Diệp Mộ Liễu, giọng nói Lý Ngọc hết sức đáng thương, tội nghiệp.

“Nương tử, không gian trong bụng nàng cũng có thể chèo được thuyền (ý bảo nàng là người hào phóng), lần này cho vi phu một cơ hội đi... “

Thấy Diệp Mộ Liễu vẫn như cũ không có phản ứng, nhưng thân thể trong lòng dần mềm xuống, cũng không cứng ngắt như ban đầu, Lý Ngọc để sát môi vào cổ chỗ mẫn cảm nhất của Diệp Mộ Liễu, nhẹ nhàng thổi hơi vào.

Một bên vừa dịu dàng nói:

“Liễu Nhi, ta biết nàng muốn tìm ra người đứng phía sau chuyện này, nhưng thật ra không cần tìm Trầm cũng biết là ai. Nhưng bây giờ không phải là lúc động vào nàng ta. Nàng phải nhẫn nhịn tiếp có được không? Đợi đại cục đã định, ta nhất định sẽ giúp nàng bụng giận này.”

“Làm sao người biết nàng ta hãm hại ta, nhờ may người là ta đánh chết thì sao?”

Trong miệng hần nói chắc chắn tin tưởng làm cho lòng Diệp Mộ Liễu mềm xuống.

Chương: Phạt nàng là chi vì muốn bảo vệ nàng.

“Ngốc, nàng là mẹ của con ta, ta không tin nàng thì còn tin ai ? “

Một bên ngậm vành tai xinh đẹp của Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc lưu manh nói.

“Hừ, chỉ biết náo loạn. “

Xoay người đối mặt với Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu nghiêm mặt nói :

“ Có phải tình hình biên cương càng ngày càng nghiêm trọng rồi phải không ? “

“Nương tử làm sao mà biết được ? “

Nụ cười nơi khóe môi từ từ nhạt dần, Lý Ngọc thu hồi vẻ mặt tươi cười, lẳng lặng nói :

“Nếu không phải thì hôm nay sao chàng lại như vậy ? “

Đợi đến lúc Diệp Mộ Liễu bình tĩnh cẩn thận nhớ lại phản ứng hôm nay của Lý Ngọc, đại khái cũng đoán được vì sao hần lại làm như vậy.

Trong lòng tuy còn chút khó chịu nhỏ nhưng nàng biết nếu không phải vì đại cục thì hần tuyệt đối sẽ không ủy khuất bản thân mình.

Hướng hồ vào thời điểm mấu chốt nhất cũng là hần không một chút do dự đứng ra giải vây cho nàng, không phải vậy sao ?

“Nương tử thật thông minh. “

Nhếch nhếch môi cười cười, nhưng nụ cười của Lý Ngọc so với khúc cũng chả đẹp hơn bao nhiêu.

“Buổi sáng ta thù được tin khẩn cấp truyền từ tám trăm dặm nói thế cục biên quan càng ngày càng nghiêm trọng. Có lẽ sắp xảy ra chiến tranh rồi.”

“Lý Ngọc...”

Dáng vẻ hết sức lo lắng của Lý Ngọc làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy hết sức đau lòng.

Tuy hắn chỉ nói một câu nhưng nàng toàn hoàn có thể hiểu nỗi khổ trong lòng hắn.

Nếu xảy ra chiến tranh thì tất nhiên không thể động vào Trịnh Ngọc Uyển, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy...”

Đưa tay vuốt lên mái tóc Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc cười có mấy phần nhạt nhào mà hư ảo.

“Như vậy hiện tại chàng dự định như thế nào?”

Loại chuyện này nàng chỉ đành bất lực. Có thể giúp hắn thật sự không nhiều lắm.

“Kế sách hiện giờ chỉ có liên thủ cùng Bắc Minh quốc, mới có thể nắm chắc thắng lợi.”

Cúi đầu, hàng mi dài như cánh bướm che đi ngọn sóng trong mắt Lý Ngọc, hai hàng mi đen rũ bóng ở trên da thịt trắng nõn của hắn phác họa đường nét xinh đẹp.

Diệp Mộ Liễu cảm thấy Lý Ngọc phải gánh chịu rất nhiều thứ...

“Cho nên chàng mới có ý phạt ta?”

Nếu chiến tranh, Trịnh Ngọc Uyển và Bắc Thiên Tuyết đều đắc thế, lúc này để nàng biến mất trước mắt mọi người đối với nàng là biện pháp bảo vệ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Hoàng thượng cũng có cảm giác không an toàn

“Liễu Nhi, có lẽ sau này sẽ có lúc thời gian ta ở cùng nàng sẽ rất ít ỏi...”

Im lặng hồi lâu, Lý Ngọc mới khó khăn mở miệng.

“Ta hiểu.”

Vội vàng vì chiến sự, còn bận rộn nhiều công việc... phải trấn an Trịnh Ngọc Uyển và Bắc Thiên Tuyết, hắn tất nhiên sẽ không có thời gian để thăm nàng.

Phạt nàng cảm tức trong Tử Vi cung cũng vì nguyên nhân này đúng không?

Sợ nàng nhìn thấy, nghe phải những gì không nên nghe, thấy phải những gì không nên thấy, trong lòng nàng sẽ sức khó chịu đúng không?

Nhưng mà nếu lúc này nàng vẫn tính toán chi li như vậy mà nói thì nàng làm sao có thể xứng với tình yêu của hắn đây?

“Lý Ngọc...”

Đưa tay xoa xoa mặt hắn, nàng nhỏ giọng gọi hắn.

“Không cần lo lắng cho ta.”

“Liễu Nhi...”

Đôi mắt nửa nhắm từ từ mở ra, con ngươi đen bạch ngọc của Lý Ngọc tràn đầy lo lắng.

“Ta sợ...”

“Ừ, chàng sợ cái gì?”

Trong lòng có rút lại, Diệp Mộ Liễu bất động thanh sắc hỏi.

“Ta sợ... sợ nàng sẽ rời khỏi ta...”

Bàn tay Diệp Mộ Liễu dán lên hai má từ từ vuốt ve, Lý Ngọc nhắm mắt lại.

Sợ ta vô tình tổn thương nàng.

Sợ nàng thương tâm, sợ nàng khỗ sở, sợ nàng không còn thích ta nữa...

Càng sợ nàng xoay người rời khỏi ta, không đồng ý cho ta cơ hội nữa...

“Ngốc này, sao lại như vậy được ? “

Thân thể run lên, Diệp Mộ Liễu rũ mắt, che dấu sự rung động trong mắt, lắc đầu trấn an.

“Chàng là phu quân của ta, là Hoàng thượng của ta, làm sao ta lại rời khỏi chàng đây ? “

Lý Ngọc nghe vậy mới mím môi cười, nhưng không đáp lại, một lúc sau mới nói :

“Nàng biết không ? Mỗi ngày nay ta đều cảm giác mình như đang nằm mơ, hạnh phúc có chút không thực. Ta sợ có một ngày từ trong mộng tỉnh lại sau đó ta mới phát hiện toàn bộ đều là ảo tưởng mà thôi...”

“Đau không ? “

Cúi đầu cắn Lý Ngọc một cái, đáy mắt Diệp Mộ Liễu lóe lên sự phức tạp.

“Đau ! Ôi đau chết ta rồi ! Oa oa Diệp Mộ Liễu, nàng mưu sát chồng sao ? “

Hít một ngụm khí lạnh, Lý Ngọc khoa trương nói.

“Biết đau thì không phải là mộng rồi ! “

Diệp Mộ Liễu nhếch môi, nở nụ cười còn đẹp hơn ánh mặt trời tháng ba, nhưng nụ cười một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

Lý Ngọc, vì cái gì mà làm cho chàng cảm thấy không an toàn như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chỉ có phép thành công, không cho phép thất bại !

“Hoàng thượng...”

Cửa Càn Chính điện “két” một tiếng, bị người mở ra không cần thông báo cũng có người dám xông tới, Lý Ngọc không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán là ai.

“Người đã về rồi ? “

Từ trong một đồng lớn tấu chương công văn ngẩng đầu lên, Lý Ngọc nâng mắt nhìn nam tử toàn thân màu đen đầy vẻ phong trần mệt mỏi nhưng vẫn như cũ nở nụ cười vô lại.

Ánh nắng tươi đẹp xuyên qua cửa chiếu xuống làm cho Lý Ngọc lập tức cau mày, nheo mắt lại.

“Mọi chuyện đã xong rồi sao ? “

“Bẩm Hoàng thượng, toàn bộ đều rất thuận lợi.”

Nghe vậy, Du Bạch thu liễm nụ cười vô sỉ nơi khóe môi, nghiêm túc trả lời.

“Chỉ sợ sự việc đúng như Hoàng thượng dự liệu...”

Lý Ly nhũ mày, mím môi không nói. Một lúc sau trên gương mặt tuấn mỹ không một chút gợn sóng mới hiện lên nét cười yếu ớt.

“Ta đã nói, làm sao hắn có thể dễ dàng như vậy...”

“Vậy Hoàng thượng dự định như thế nào ? “

Thu hết biểu tình phức tạp của Lý Ngọc vào trong mắt, Du Bạch ân cần hỏi han.

“Chuyện này Trẫm tự có chừng mực, Du Bạch, hiện tại Trẫm có việc quan trọng hơn muốn phái người đi làm.”

Trong khoảnh khắc cúi đầu trầm tư, Lý Ngọc mới từ từ nói.

“Lần này chỉ sợ người không có thời gian nghỉ ngơi rồi...”

“Hoàng thượng muốn phái thần đi một chuyến tới Bắc Minh quốc?”

Du Bạch nâng mắt, đón nhận ánh mắt của Lý Ngọc có một chút biểu tình lố mắng như thường ngày.

“Không sai.”

Gật gật đầu, Lý Ngọc tán thưởng nhìn hần một cái.

“Lần này đi, người phải thuyết phục được Bắc Minh vương liên thủ cùng chúng ta chống lại Tây Việt quốc. Chỉ được thành công không được phép thất bại.”

Nghe vậy, Du Bạch hơi ngẩn ra, một lát sai mới không do dự đáp:

“Vâng! Đêm nay thần sẽ xuất phát, nhất định không phụ sứ mệnh!”

“Không vội.”

Lắc đầu, Lý Ngọc mím môi nói:

“Vẫn có một thứ Trẫm vẫn chưa có được, người nghỉ ngơi thêm một đêm rồi lên đường cũng không muộn.”

“Là thứ gì?”

Ngẩng đầu nhìn Lý Ngọc, Du Bạch tràn đầy nghi vấn.

“Thư.”

Cẩn cẩn môi, Lý Ngọc nhú mày, có chút lo lắng. Ddlqd.com

“Một bức thư do tay Bắc Thiên Tuyết biết, có cái này, tỷ lệ người thành công mới lớn hơn một chút, nếu không Bắc Minh vương lão hồ ly đó sẽ không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Lý Ngọc dùng mỹ nam kế

Ánh trắng như nước, nhân nhật chiếu lên đình viện Thánh Vũ hiền.

Ánh trắng mờ mờ chiếu lên đôi bích nhân trong hoa viên càng nổi bật giống như thần tiên.

“Hoàng thượng, đến nếm thử món cá Lư hấp. Ta cố ý phân phó ngự trù làm, nhìn xem mùi vị như thế nào?”

Dưới ánh trắng, nữ tử mặc váy dài màu hồng phấn, rực rỡ như hoa mùa xuân, trong sáng như mùa thu, đôi mắt như làn thu thủy, răng trắng môi đỏ, làm cho người ta vừa thấy lại không nhận được mà sinh lòng thương tiếc.

Nhất là mỗi cái nhăn mày, nụ cười lộ ra phong tình rung động lòng người, phàm là nam tử đều phải lòng không ngớt.

“Được, cảm ơn ái phi.”

Nam tử ngồi đối diện với nàng, toàn thân màu trắng, mày kiếm mắt sáng, ôn nhuận như ngọc, lại có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô cùng.

Nhưng cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện trên gương mặt đó có một chút cảm giác không yên lòng.

“Như thế nào, mùi vị cá Lư hấp không ngon sao ? Hay là Hoàng thượng có tâm sự gì ? “

Nhìn Lý Ngọc như mất hồn, ánh mắt Bắc Thiên Tuyết xoay chuyển, nhếch môi cười yếu ớt.

“ Trẫm thật sự không có khẩu vị. “

Buông đôi đũa, Lý Ngọc đứng dậy thở dài một hơi.

“ Mặc dù ái phi làm sơn hào hải vị cho Trẫm nhưng Trẫm ăn cũng không vào. “

“ Hay có chuyện gì nô tì có thể cống hiến cho Hoàng thượng ? “

Trong mắt hiện lên một chút hiểu rõ, Bắc Thiên Tuyết bước đến phía sau Lý Ngọc, hai tay ôm lấy thắt lưng của hắn, dựa đầu vào lưng hắn, ôn nhu hỏi.

“ Chỉ cần có khả năng giúp cho Hoàng thượng, dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, nô tì đều không chối từ. “

“ Lời này là thật sao ? “

Trong mắt Lý Ngọc sáng lên, hào quang trong phút chốc như lóe ra hàng ngàn tia sáng nhỏ.

“ Chẳng lẽ Hoàng thượng một chút cũng không tin tưởng nô tì sao ? “

Nghe vậy, Bắc Thiên Tuyết dẫu môi, giọng nói mang chút ủy khuất.

“ Làm sao Trẫm không tin ái phi chứ, Trẫm chỉ sợ làm ái phi khó xử mà thôi. “

Lý Ngọc xoay người nắm chặt bàn tay Bắc Thiên Tuyết, ánh mắt ôn nhu như nước, nhưng ý cười một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

“ Ái phi cũng biết, giang sơn này của Trẫm, ngôi vị Hoàng đế của Trẫm chỉ sợ không kéo dài được bao lâu nữa... Lúc trước cưới người làm phi vốn tưởng có thể cho người hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng lúc này mới biết là đã hại ái phi... “

“ Được, được rồi, sao Hoàng thượng lại nói lời không may mắn như vậy ? “

Dưới ánh trăng, Bắc Thiên Tuyết rũ mắt, biểu tình có mấy phần mong lung. Âm thanh hết sức kinh sợ.

“Không phải Trẫm muốn nói lời xúi quẩy như vậy mà đó là thực tế. “

Hai tay để ở sau lưng, bóng dáng cao ngất của Lý Ngọc trong màn đêm hết sức cô đơn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời hiện lên mấy chấm nhỏ sáng, vẻ mặt hắn ngưng trọng mà yên tĩnh.

“ Quý phi cũng biết đây, Tây Việt đã khi dễ đến đầu Đông Thương quốc chúng ta. Lấy thực lực hiện tại của Đông Thương quốc ta chỉ sợ không thể chống lại thiết kỵ của Tây Việt... “

“ Thì ra là việc này, ta còn tưởng gì ghê gớm. “

Con người đen bóng như nước nhanh chóng lóe sáng, Bắc Thiên Tuyết không có là đúng, cười nói :

“ Hoàng thượng yên tâm, nô tì chỉ cần cầu xin Phụ hoàng xuất quân, Tây Việt này dễ như trở bàn tay rồi. “

“ Lời ái phi nói là thật sao ? “

Khóe môi nhếch lên, ánh mắt Lý Ngọc nhìn chằm chằm vào Bắc Thiên Tuyết.

“ Nhưng lỡ như Phụ hoàng ngại không cho phép... “

“ Hoàng thượng yên tâm, Phụ hoàng luôn thương yêu ta. Chỉ cần ta cầu xin lão nhân gia người, người sẽ không từ chối. “

“ Vậy là tốt rồi. “

Gật đầu, Lý Ngọc đưa tay ôm Bắc Thiên Tuyết vào lòng.

“ Việc này không nên chậm trễ, ái phi có thể viết giúp Trẫm một lá thư, Trẫm phái người đưa cho Phụ hoàng của người. “

“ Tất nhiên không thành vấn đề. “

Khóe môi quét xuống vòng cung như có như không, Bắc Thiên Tuyết gật đầu đi vào phòng, thời gian khoảng một ly trà, cầm một bức thư đưa cho Lý Ngọc :

“Hoàng thượng nhìn xem đã được chưa ? “

Lý Ngọc mở thư ra, nhanh chóng nhìn qua một lượt, gương mặt nở nụ cười hài lòng.

“Thật sự vất vả cho ái phi rồi... “

“Vậy tối nay Hoàng thượng ở lại có được không?”

Bắc Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn Lý Ngọc, ánh mắt không chớp một lần, hết sức phức tạp.

Sau giây phút chờ đợi, Lý Ngọc không chút do dự đồng ý :

“Tất nhiên, ái phi lập công lớn như vậy, làm sao Trẫm không thưởng cho ái phi chứ ? “

Dứt lời đến mép bàn cầm bầu rượu rót một chén đưa đến bên môi Bắc Thiên Tuyết, cười nói :

“Đến đây, ái phi. Để cho Trẫm kính người một ly rượu, thay dân chúng Đông Thương quốc ta cảm ơn ái phi. “

Bắc Thiên Tuyết nâng mắt nhìn chăm chăm vào Lý Ngọc, một lúc sau mới nhếch môi cười cười, nhưng một chút cũng không đạt tới đáy mắt.

Từ trên tay Lý Ngọc nhận ly rượu, nàng không nóng vội uống luôn mà chỉ nhíu mày cười hỏi :

“Hoàng thượng rất hy vọng nô tì uống ly rượu này sao ? “

“Chén rượu này là Trẫm thật lòng kính ái phi. “

Lý Ngọc rũ mắt, che giấu ánh sáng lóe ra trong mắt, thản nhiên nói.

“Ta biết... “

Gật đầu, khoe môi Bắc Thiên Tuyết càng cười rực rỡ.

“Hoàng thượng nói nhiều như vậy chỉ có ly rượu này mới thật lòng có phải không ? “

“Lời này của ái phi là ý gì ? Trẫm nghe không hiểu được. “

Thân thể khẽ run lên, Lý Ngọc nâng mắt kính ngạc nhìn Bắc Thiên Tuyết, có chút hiểu rõ.

Xem ra, là hấn xem nhẹ Bắc Thiên Tuyết rồi.

(Haha, mỹ nam tuần mỹ vô cùng mà dùng mỹ nam kế không xong. Haiz haiz, vô quyết dày có móng tai nhọn a, các chị em phải học theo Bắc Minh công chúa nha ^_^)

“Hoàng thượng không rõ hay vẫn giả bộ hồ đồ mà thôi ? “

Bắc Thiên Tuyết dơ tay, ly rượu ngon từ từ đổ xuống, biến mất trong bùn đất...

“Uống hết ly rượu này, nô tỳ chỉ sợ đêm nay sẽ ngủ đến sáng có phải không ? “

Thỏa mãn nhìn ánh mắt Lý Ngọc lóe lên sự kinh ngạc, Bắc Thiên Tuyết nhếch môi cười châm chọc.

“Như mấy ngày nay, mỗi lần ta uống xong ly rượu Hoàng thượng đưa cho ta, ta đều ngủ đến sáng mai, không phải như vậy sao ? “

Ném ly rượu xuống đất, Bắc Thiên Tuyết cao giọng, như đang kêu gọi mấy chấm nhỏ trên bầu trời, trong nháy mắt rung động đến tinh thần của Lý Ngọc.

“Thì ra ái phi đều biết... Hành động vừa rồi của ái phi, bất quá chỉ là diễn kịch với Trẫm thôi sao ? “

Cúi người nhặt ly rượu dưới đất lên, Lý Ngọc thản nhiên cười nói :

“Chén rượu này là ngọc thượng đẳng làm thành, ném đi thì quá đáng tiếc. Ái phi sao có thể lãng phí như vậy được. “

“Vâng, thật không phải. “

Lắc đầu, Bắc Thiên Tuyết nhếch môi cười, đáy mắt lóe lên sự kiêu ngạo. Trong giây phút này, Lý Ngọc mới phát hiện, trong lòng nàng hết sức ngang ngược và kiêu ngạo, so sánh với bề ngoài mềm mại của nàng thật không phù hợp chút nào.

“Thật ra nô tì cũng không yêu cầu gì nhiều, nô tỳ có thể nỗ lực cho Hoàng thượng bao nhiêu thì phải xem Hoàng thượng đối với nô tỳ có mấy phần thật

lòng ? “

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Nô tì muốn ngôi vị Hoàng hậu

“Nói thật với Hoàng thượng, chỉ dựa vào một bức thư không thể làm cho Phụ hoàng của ta hạ quyết tâm được.”

Nhìn Lý Ngọc mím môi không nói được lời nào, Bắc Thiên Tuyết thân nhiên nói:

“Nếu muốn thuyết phục Phụ hoàng ta xuất binh, trừ khi ta tự mình về nước gặp Phụ hoàng thì mới nắm chắc được bảy phần.”

“Ngươi muốn gì?”

Xoay người nhìn Bắc Thiên Tuyết, ánh mắt Lý Ngọc thâm sâu, gằn từng tiếng hỏi.

“Quả nhiên Hoàng thượng là người thẳng thắn.”

Nhếch môi nở một nụ cười quyến rũ, Bắc Thiên Tuyết cười nói:

“Vậy nô tì cũng nói thẳng, nô tì muốn ngôi vị Hoàng hậu.”

“Không có khả năng!”

Không một chút nghĩ ngợi, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt nói.

“Ngoại trừ cái này, Trẫm đều đồng ý với ngươi.”

“Ha ha, xem ra Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương đúng là tình cảm thâm thiết.”

Đối với sự cự tuyệt của Lý Ngọc, Bắc Thiên Tuyết không chút nào bất ngờ, cũng không tức giận.

“Được rồi, không cần hậu vị cũng được. Nô tì muốn làm nữ nhân chân chính của Hoàng thượng. Nữ nhân chân chính chứ không phải là phi tử hữu danh vô thực... Hơn nữa, về sau Hoàng nhi do ta sinh ra phải là Thái tử.”

“Cái này...”

Nghe vậy, Lý Ngọc run lên, khóe môi mím thành một đường, biểu tình bình tĩnh lại bắt đầu gợn sóng mãnh liệt.

“Công chúa không cảm thấy đi theo một nam nhân như Trẫm có thể có được hạnh phúc hay sao? Với trí thông minh của công chúa, vì sao không chọn thứ có ích hơn? Trẫm không tin, công chúa giống như lời mình nói, đối với Trẫm nhất kiến chung tình”

“Hoàng thượng nói không sai, cho tới bây giờ, Thiên Tuyết vẫn không có cảm tình gì với Hoàng thượng. Nhưng Hoàng thượng cho rằng với loại thân phận như hai chúng ta sẽ có tình cảm sao? Thiên Tuyết lựa chọn có cái có lợi nhất cho tiền đồ của mình mà Hoàng thượng xem Thiên Tuyết là quân cơ.”

Dừng một chút, nàng ta lại tiếp tục nói:

“Thiên Tuyết biết Hoàng thượng chung tình với Hoàng hậu nương nương, nhưng Thiên Tuyết không cần sự sủng ái, không cần Hoàng thượng phải có cảm tình với ta. Thiên Tuyết chỉ muốn quyền lực mà thôi.”

“Ngươi để ta suy nghĩ rồi trả lời sau.”

Cẩn cẩn môi, Lý Ngọc nhỏ giọng trả lời.

“Như thế nào, Hoàng thượng nhanh như vậy đã muốn lật lọng sao? Không phải chỉ cần ngoại trừ hậu vị thì cái gì cũng đồng ý hay sao?”

“Ta...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Hắn không đồng ý với người thì ta đồng ý với người là được!

“Hoàng thượng sợ Hoàng hậu nương nương thương tâm phải không?”

Thấy vậy, Bắc Thiên Tuyết mỉm cười, đáy mắt hiện lên một chút sáng tỏ.

“Đúng là Thiên Tuyết không nhìn nhầm người, Hoàng thượng đúng là một nam tử trọng tình trọng nghĩa. Nam nhân như vậy nhất định cũng sẽ tuân thủ lời hứa của mình!”

“Nhưng mà Hoàng thượng, người không cần suy nghĩ lâu, phải tận dụng thời cơ, mất rồi thì sẽ không tìm lại được. Suy nghĩ cẩn thận xem, binh mã của Tây Việt quốc không đợi ai đâu.”

“Không cần suy nghĩ, hắn không đồng ý với người thì ta đồng ý với người là được.”

Lúc Lý Ngọc đang chần chờ, phía sau người truyền đến giọng nữ tử rõ ràng nhưng hết sức kiên định.

“Liều Nhi...”

“Hoàng hậu...”

Lý Ngọc và Bắc Thiên Tuyết cùng quay đầu lại, ánh mắt run lên.

Dưới ánh trăng, nữ tử mặc bộ quần áo màu tím, phong thái trầm tĩnh ung dung, gương mặt như hoa đào nở rộ, sáng chói không gì sánh được.

Ở trong mắt nàng, bọn họ thấy được sự kiên định vững như bàn thạch.

“Liều Nhi, sao nàng lại tới đây?”

“Bẩm Hoàng thượng, là vì thần mang nương nương tới.”

Du Bạch từ phía sau lưng Diệp Mộ Liều đi ra, nụ cười vô sỉ vẫn treo bên miệng, bộ dáng cả phất cả phơ, ánh mắt nhìn Bắc Thiên Tuyết thêm vài phần nghiên cứu và sắc bén.

“Du đại nhân chỉ là ngự tiền thị vệ, quản lý đúng là nhiều đấy.”

Thấy vậy, Bắc Thiên Tuyết hứng thú nhìn hắn một cái, nở nụ cười bí hiểm.

“Vi Hoàng thượng phân ưu, là chức trách của Du mỗ.”

“Hừ!” Bắc Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm. Lý Ngọc nhú mày, nói với Diệp Mộ Liều:

“Liều Nhi, nàng quay về trước đi. Đừng gây thêm phiền phức nữa.”

“Lý Ngọc, ta không đi! Người không có cách nào để quyết đoán thì để ta giúp chàng quyết định. Cho tới bây giờ chàng đã không có quyền lựa chọn, không phải như vậy sao?”

Xoay người đối diện với Bắc Thiên Tuyết, Diệp Mộ Liều nói từng chữ:

“Công chúa, lời người vừa nói ta đều đồng ý với người. Điều kiện tiên quyết là người phải thuyết phục Bắc Minh vương xuất binh, giúp chúng ta đánh thắng Tây Việt quốc.”

“Một lời đã định. Nương nương chờ tin tức tốt của ta đi.”

Gật đầu, bỗng dưng Bắc Thiên Tuyết có chút xúc động, có chút hâm mộ.

“Hoàng thượng và nương nương quả nhiên là chim cá tình thâm, ai cũng vì đối phương mà suy nghĩ, vì đối phương mà hy sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Du Bạch hộ hoa sứ giả

“Cứ vậy đi, ngày mai do Du đại nhân hộ tống Công chúa về nước.”

Một câu ngắt lời nàng ta. Diệp Mộ Liễu quay đầu phân phó Du Bạch:

“Du đại nhân, tất cả đều nhờ cậy vào người đấy.”

“Xin Hoàng hậu yên tâm, vì thần sẽ không phụ giao phó của Hoàng thượng và nương nương.”

Thâm sâu nhìn Diệp Mộ Liễu, Du Bạch thu lại nụ cười, thề thốt trả lời.

“Không được, ta có ý kiến.”

Thấy vậy, Bắc Thiên Tuyết cong môi, gương mặt xinh đẹp hiện lên mấy phần như trẻ con:

“Ta không cần hẳn.”

“Vì sao?”

Như mây, Diệp Mộ Liễu hứng thú hỏi.

“Công chúa, trước kia Du đại nhân đã từng đắc tội với người sao?”

“Không có, trước đây ta và hắn hoàn toàn không quen biết.”

Lắc đầu, Bắc Thiên Tuyết thành thật trả lời.

“Nhưng mà, ta không thích hắn.”

Nàng không thích đôi mắt đào hoa của hắn, không thích nụ cười vô sỉ trên gương mặt hắn, nhất là không thích ánh mắt nhìn trộm đầy sắc bén lừa dối của hắn.

“Du đại nhân là người dễ thân cận, thời gian dài, công chúa tự nhiên sẽ hiểu. Hơn nữa, trước mắt chỉ có Du đại nhân mới để cho ta và Hoàng thượng yên tâm lựa chọn.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu không nhìn được mà mỉm cười. Bắc Thiên Tuyết này tâm cơ cũng không thêm sâu như biểu hiện bên ngoài. Nói cho đến cùng, nàng cũng chỉ mới là đứa trẻ mười bảy tuổi mà thôi.

“Nhưng mà...”

Bắc Thiên Tuyết muốn phản bác lại bị Du Bạch dùng một câu nói cắt ngang.

“Công chúa cho rằng tại hạ muốn hộ tống công chúa sao? Nếu công chúa có thể tìm ra ai thích hợp hơn Du mã thì Du mã cam nguyện rút lui.”

“Người...”

Đối với nam tử vẫn vô lễ với mình, Bắc Thiên Tuyết cảm thấy tức giận vô cùng.

“Nếu công chúa không có dị nghị gì nữa, cứ quyết định như vậy đi.”

Đối với ánh mắt sắc bén của Bắc Thiên Tuyết đang nhìn mình, Du Bạch cũng coi như không, hoàn toàn không để bụng.

“Thời gian của chúng ta hết sức cấp bách, mới công chúa về thu dọn hành lý. Sáng sớm ngày mai Du mã sẽ tới đón công chúa xuất phát.”

Hy vọng lúc đó công chúa đừng để cho Du mã chờ lâu mới được.

“Người yên tâm đi, bản công chúa sẽ không thua người.”

Đối mặt với nam tử vô lại, lửa giận trong lòng Bắc Thiên Tuyết rất dễ dàng bị khơi mào. Giờ phút này nàng bị kích thích mới mất hết lý trí mới một liwuf đồng ý với Du Bạch.

“Du Bạch, người cố ý có phải không, lại đưa bánh bao nguội này cho bản công chúa?”

Rõ ràng là đồi núi sông ngòi, chim hót hoa thơm nhưng Du Bạch lại cảm thấy được, trước mắt... Không, nữ nhân này thật sự quá ồn ào rồi.

Làm cho phong cảnh trước mắt cũng không hợp lòng người nữa.

“Vùng núi hoang dã này công chúa còn muốn ăn sơn hào hải vị hay sao?”

Khóe môi quét xuống sự châm chọc, Du Bạch nhún vai nói:

“Vi thần cũng tự biết mình không có khả năng đó.”

“Dù không phải là sơn hào hải vị nhưng người cũng không thể để ta phải ăn bánh bao nguội chứ?”

Bắc Thiên Tuyết chán nản, gần đây nam nhân vô si này chưa bao giờ cho nàng sắc mặt tốt.

Không biết có phải do ảo giác hay không mà nàng cảm giác được hắn vẫn luôn muốn gây sự với nàng.

Nghĩ mà xem, đường đường là Bắc Minh công chúa khi nào thì bị tức giận như vậy, ném qua sự khổ sở như vậy chứ?

Bộ dáng như đương nhiên của hắn làm cho nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi mà không thể làm gì được.

“Bánh bao nguội thì sao chứ? Công chúa cũng nên biết, trên đời này còn có người ngay cả bánh bao nguội cũng không có mà ăn. Cuộc sống ảm đạm với bọn họ mà nói là cực kì xa xỉ, cực kì thỏa mãn, là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.”

Đáy mắt lóe lên sự châm biếm, Du Bạch lại chỉ một đám người ngồi chụm lại cách đó không xa đang cùng thị vệ ăn bánh bao nguội:

“Người nhìn bọn họ mà xem, không phải cũng ăn bánh bao nguội hay sao? Công chúa đừng nói với ta về thân phận địa vị. Đều là con người thì đều bình đẳng. Người khác có thể ăn vì sao người không thể ăn chứ?”

“Du Bạch, người... tên hỗn đản này, người bắt nạt người...”

Hai mắt Bắc Thiên Tuyết ứa lệ, nhưng lại quật cường không chịu rơi xuống mà chỉ nắm bánh bao nguội trên tay ném vào hắn.

“Ta, ta muốn, ta muốn...”

Một câu nói ta muốn mách với Phụ hoàng của ta bị mắc kẹt trong cổ họng của Bắc Thiên Tuyết nhưng không nói nên lời.

“Vi thần đa tạ công chúa ban ơn. “

Du Bạch giơ tay ở giữa không trung chụp một cái, chính xác bắt được chiếc bánh bao, đưa tới bên miệng cắn một cái. Vừa ăn vừa không để ý cười nói:

“Đúng lúc vi thần còn chưa ăn no. “

“Hỗn đản, người cút cho ta...”

Thấy vậy, Bắc Thiên Tuyết cực kì tức giận, xoay người đi chỗ khác, không nhìn tới hắn nữa.

Nếu Bắc Thiên Tuyết biết thì sẽ không nhất thời bốc đồng mà chịu đối cả một ngày. Nàng thế, nàng sẽ không tiếp tục giả vờ tính tình trẻ con ra.

Nhưng mà trên đời này cho tới bây giờ đều không bán thuốc hối hận.

Giờ phút này nhìn Du Bạch cầm lấy bánh bao cứng vui vẻ gặm.

Bắc Thiên Tuyết không nhịn được mà oán thầm trong lòng.

Du Bạch thối tha, Du Bạch thối nát.

Nhất định là hắn cố ý !!!

Cũng chỉ là bánh bao nguội mà thôi, có thể ngon như sơn hào hải vị sao?

Theo bản năng nuốt từng ngụm nước bọt, Bắc Thiên Tuyết buộc mình phải nhắm mắt lại, không nhìn gương mặt tuần lẳng của Du Bạch quét xuống nụ cười giảo hoạt.

Hừ, nhất định hắn lại muốn quyến rũ nàng, nhất định là như vậy!

Nàng tuyệt đối sẽ không mắc mưu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp...

“Công chúa thực sự không ăn sao ? “

Người kia hình như không chịu buông tha cho nàng, đứng dậy bên cạnh nàng, trong cổ họng bật ra tiếng như có như không.

“Người đã đói bụng rồi, còn xác định có thể chống đỡ đến lúc đi hết ngọn núi lớn này sao?”

“Hừ.”

Bắc Thiên Tuyết quay đầu, không nhìn nụ cười đáng đánh đòn trên gương mặt của hắn. Trên thực tế, nàng sợ mình nhìn không được mà cúi đầu, thỏa hiệp...

“Bản công chúa dù có đói chết cũng sẽ không ăn bánh bao nguội của người.”

“Chắc chắn, công chúa thật có chí khí đấy.”

Xúc động cười cười, khoe môi Du Bạch vẫn vô sỉ như vậy. Đáng tiếc Bắc Thiên Tuyết không mở mắt nhìn, nếu không nàng sẽ phát hiện sự bất đắc dĩ và lo lắng của hắn.

“Đây là do công chúa không ăn... đến lúc ở trước mặt Bắc Minh quốc đừng cáo trạng ta, nói ta ngược đãi công chúa đấy!”

“Hừ, Du đại nhân cứ yên tâm. Bản công chúa còn không vô sỉ như người nói... Việc của ta sẽ không đổ lên đầu người khác...”

Trùng mắt, Bắc Thiên Tuyết cố gắng không chế bản thân không nhìn vào khuôn mặt đáng đánh đòn của hắn.

Nếu không nàng không thể cam đoan mình có nhìn được hay không mà đá hắn một cái..

“Vậy thì tốt rồi. Nếu như vậy, xin mời công chúa tiếp tục lên đường.”

Không biết vì sao Du Bạch luôn vui vẻ đột nhiên lạnh lùng. Đêm chiều nhìn Bắc Thiên Tuyết một cái, xoay người không thèm quay đầu đi đến cạnh con ngựa.

“Công chúa, ngày còn dài. Không bằng nghỉ ngơi một chút, ngồi nghỉ ở nơi mát mẻ, thuận tiện kiếm thứ gì đó ăn rồi lại tiếp tục đi có được không?”

Rõ ràng đã là mùa thu nhưng nắng gắt vào cuối thu vẫn nóng đến mức làm người ta hận không thể ngâm thân thể vào trong nước suối, mát mẻ cũng không làm giảm được sự nóng bức.

Cả đường đi đều là núi non trùng điệp, phong cảnh dù có đẹp hơn nữa nhìn nhiều cũng chán.

Khó khăn lắm mới thấy nước suối chảy rõ rạch, bọn thị vệ đều sáng mắt lên. Vì vậy đành cẩn thận nhìn về phía công chúa tính tình hi nộ vô thường.

“Được rồi...”

Bắc Thiên Tuyết gạt đầu, cũng không có sức mà dầy vò nữa.

Trong bụng trống rỗng, đói đến ngực dán vào lưng.

Cái cảm giác nóng như lửa đốt này là lần đầu tiên trong 17 năm qua Bắc Thiên Tuyết cảm nhận được.

Đến lúc này, nàng mới hiểu ra, vì sao Du Bạch lại nói mỗi chiếc bánh bao nguội đối với một số người lại xa xỉ như vậy...

Thôi vậy, tội gì phải hành hạ dạ dày của mình như vậy.

Mười bảy năm sống an nhàn sung sướng, nàng đúng là nên cảm nhận một chút cuộc sống của nhân gian rồi...

Thở dài một hơi, Bắc Thiên Tuyết đứng dậy, chuẩn bị tìm thị vệ muốn một chiếc bánh bao lại phát hiện Du Bạch đáng ghét lại không ở trong đội ngũ.

“Ôi, người đâu rồi?”

Trong lòng vừa nghĩ, miệng không tự chủ mà hỏi thăm.

“Công chúa đang nói đến Du đại nhân sao?”

Thấy thế, một thị vệ cười hỏi.

“Sao lại không thấy hắn đâu?”

Sao mới đi được nửa đường hắn lại không xuất hiện trước mặt nàng vậy?

Xảy ra chuyện gì sao?

“Lúc đi đường Du đại nhân nói có chút việc, nói với bọn họ mấy câu rồi tự mình rời khỏi.”

Thấy sắc mặt nàng không tin, thị vệ cẩn thận cười cười.

“Thần đoán chắc ngài ấy cũng sắp trở lại. Nếu không, công chúa ăn trước một chút lương khô rồi chờ tiếp được không?”

“Hừ, ai thèm chờ hắn? Ta chỉ tùy tiện hỏi thăm một chút mà thôi... “

Nhận lấy nước và lương khô thị vệ đưa tới, hai má Bắc Thiên Tuyết đỏ lên, mắt tự nhiên giải thích.

“Nhìn xem, Du đại nhân trở lại rồi.”

Dưới ánh nắng gay gắt, Du Bạch nhanh như bay chạy tới. Trên lưng ngựa vác động vật tươi sống như gà rừng, thỏ hoang, các loại ngũ cốc gì đó...

“Ồ, có thịt nướng để ăn rồi.”

Thấy thế, bọn thị vệ đều hô lên. Chính Bắc Thiên Tuyết cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Chợt nhìn thấy quần áo Du Bạch bị cắt, trên tay cũng có mấy vết máu do bị nhánh cào rách, trong lòng cảm thấy mê hoặc...

Không phải hắn vì nàng mà đi tìm mấy món ăn thôn quê này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Chương 155: Tiếp

Dù như thế nào mấy món ăn thôn quê mà Du Bạch mang về đều được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Lập tức có người đi nhặt nhánh cây, nhóm lửa, có người bắt đầu xử lý mấy món ăn thôn quê.

Từng nhóm người phân công làm việc, bận rộn nhưng rất ngay ngắn và trật tự.

Bắc Thiên Tuyết ngơ ngác tại chỗ, muốn đến giúp đỡ nhưng không biết phải làm như thế nào.

Nhưng mà cái gì nàng cũng không làm thì có gì đó không được tự nhiên...

Bắc Thiên Tuyết luôn hưởng thụ được người khác hầu hạ, lần đầu tiên mới hiểu được bốn chữ “chúng sinh bình đẳng”.

Vừa muốn mở miệng nhưng nhìn thấy gương mặt không chút thay đổi của Du Bạch nàng lại thật sự không muốn cúi đầu với bản mặt đó.

Nhưng mà nếu Bắc Thiên Tuyết nàng hịu cúi đầu thì sẽ không phải chịu đói bụng cả ngày.

Tên Du Bạch thói tha này, ngươi chánh cái gì mà chánh?

Không phải chỉ thịt nướng thôi sao?

Bản công chúa không ăn là được chứ gì...

Nhớ tới mùi vị thịt nướng, Bắc Thiên Tuyết không nhịn được mà nuốt nước bọt lần nữa, lại cầm bánh bao nguội trên tay cắn một miếng thật lớn.

Coi như hiện tại nàng đang ăn thịt nướng, là sơn hào hải vị.

Bắc Thiên Tuyết, ngươi nhất định không thê vì vậy mà khom lưng.

“Đừng ăn nữa, đợi lát nữa ăn thịt nướng đi...”

Thu hết biểu tình trên gương mặt của nàng vào mắt, Du Bạch nhiu mày, lần đầu tiên dùng giọng điệu nghiêm túc nói.

“Thật sao?”

Nghe vậy, Bắc Thiên Tuyết lập tức ném bánh bao trong tay, đôi mắt tỏa sáng, như đứa trẻ được ăn kẹo đường, cười lấy lòng Du Bạch.

“Vậy có cần ta làm gì không?”

Đáy mắt hiện lên chút phức tạp, Du Bạch kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, một lúc sau mới chỉ đám nấm trên lưng ngựa:

“Vậy thì làm phiền công chúa đi rửa đám nấm này, để lát nữa có thể hầm canh gà để uống...”

Nghĩ đến có thể nhanh chóng uống canh gà nấm, gương mặt Bắc Thiên Tuyết vui như hoa nở.

Cầm lấy đám nấm trên lưng ngựa, nàng không do dự đi đến bên dòng suối, lại không chú ý Du Bạch bên người nàng đang rơi vào trong trầm tư, ánh mắt đầy ý thăm dò...

Bên tảng chiếc nồi, mùi nước canh gà nấm tản ra mùi hương mê người.

Đặt nồi xuống, ngọn lửa hừng hực nhảy nhót.

Bên cạnh đồng lửa, bọn thị vệ cẩn thận lật qua món thịt nước.

Thì thoảng thêm một chút muối và gia vị khác.

Trong không khí tỏa ra mùi hương thơm lừng, câu được con sâu tham ăn trong bụng Bắc Thiên Tuyết.

Ngoan ngoãn ngồi dưới gốc cây, bày ra vẻ điềm tĩnh.

Giờ phút này Bắc Thiên Tuyết hoàn toàn không có bộ dáng công chúa cao cao tại thượng.

Lại càng giống đứa trẻ đang chờ cha mẹ chúng khen.

“Được rồi!”

Trong đám người không biết ai hô một tiếng, lập tức náo động hẳn lên.

Bắc Thiên Tuyết nuốt nuốt nước bọt, nhìn khối thịt trong tay Du Bạch, dùng con dao nhỏ cắt thịt thành từng miếng từng miếng không khỏi thèm nhỏ nước miếng.

Dù thế nhưng nghĩ đến trình độ ác liệt thường ngày của Du Bạch, nàng cũng không chờ mong Du Bạch có thể phân chia thịt nướng cho mình trước...

Mở to mắt, không để bộc lộ dục vọng trong mắt của mình ra ngoài. Bắc Thiên Tuyết cố gắng áp chế khát vọng đối với đồ ăn.

Nhưng hương thơm đó ngày càng gần, ngày càng gần, như ở ngay dưới mũi của nàng.

“Ăn đi.”

Gương mặt của Bắc Thiên Tuyết vừa muốn ăn lại vừa mâu thuẫn cự tuyệt làm choc ho Du Bạch nhìn không được mà cười ra tiếng.

Đưa thịt nướng tỏa thơm phức cho Bắc Thiên Tuyết, khéo môi Du Bạch không kìm được mà quết xuống một chút dịu dàng.

“Chậm một chút, đừng để nhen.”

Dứt lời, hần xoay người sang chỗ khác, không để ý tới nàng nữa. Bắc Thiên Tuyết nhận lấy thịt nướng, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bắc Thiên Tuyết ăn hăng say thì Du Bạch lại đột nhiên quay lại.

Hơn nữa còn xấu xa đoạt thịt nướng từ trong tay nàng.

“Không được ăn nữa.”

“Du Bạch, ngươi thật đáng giận.”

Có cái có thể nhìn có cái thì không, đối với việc mất thức ăn ngon, Bắc Thiên Tuyết bùng lửa giận, nhưng lại thấy hần đưa một chén canh gà nóng hổi thì ngăn ra.

“Uống trước cái này một chút đi, ngươi đói bụng lâu như vậy không nên ăn quá nhiều thịt.”

Vì vậy, Bắc Thiên Tuyết lại đồ mặt...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Ban đêm Lý Ly mời gặp giai nhân

Bóng đêm bao phủ, xinh đẹp như vẽ.

Diệp Mộ Liễu chán nản nhìn nửa vầng trăng cong cong trên bầu trời, hết sức nhàm chán.

Đội ở Tử Vi cung nửa tháng, đoán chừng Bắc Thiên Tuyết và Du Bạch cũng nhanh chóng trở về Bắc Minh quốc rồi.

Bắc Thiên Tuyết vừa đi, bên trong hậu cung trở thành thiên hạ của Trịnh Ngọc Uyển.

Mấy ngày hôm nay Hoàng thượng vẫn luôn tích cực chuẩn bị cho chiến tranh.

ở trong triều, tướng quân Trịnh Nhất Phong là người kiêu ngạo nhất, càng ngày càng tăng, giống như mặt trời ban trưa.

Trịnh Ngọc Uyển ở hậu cung càng hung hãn hơn, không ai dám đi trêu chọc nàng ta.

Vì vậy, Diệp Mộ Liễu đối với quyết định anh minh lúc trước của Lý Ngọc cảm thấy muôn vàn kính nể.

Không phải nản sợ Trịnh Ngọc Uyển

Nhưng thật sự nếu không cần thiết thì cũng không phải đối chọi với nàng ta.

Đánh giấc thì con người đều gặp tai ương. Nếu các nàng thật sự đấu nhau thì người khó xử chỉ có Lý Ngọc.

Cho nên đến giờ dù hết sức nhàm chán thì Diệp Mộ Liễu vẫn tình nguyện một mình ở Hoa viên trong Tử Vi cung đếm sao. Ít nhất sẽ không có người đáng ghét xuất hiện trước mặt, không phải vậy sao?

Nếu Lý Ngọc có thể bỏ chút thời gian đến thăm nàng thì quá tốt rồi!

Đưa tay lấy nho ở trên bàn đá cho vào trong miệng, Diệp Mộ Liễu thờ dài...

“Nương nương, thời gian không còn sớm nữa. Nên nghỉ ngơi thôi.”

Thanh nhi cầm ngọn đèn dầu bước ra, trên tay còn cầm theo một cái áo choàng.

“Được rồi.”

Diệp Mộ Liễu thất vọng nhìn cửa lớn của Tử Vi cung, biết đêm nay Lý Ngọc phải xử lý chính sự suốt đêm sẽ không tới được. Vì thế gật đầu trả lời.

Trong phòng, ngọn đèn dầu lay động, khói nhẹ lượn lờ, không biết vì sao lại hết sức cô tịch.

Diệp Mộ Liễu sau khi rửa mặt xong, đang chuẩn bị cởi áo đi ngủ lại cảm thấy hơi khát nước. Vì thế tự mình đến bàn rót một chén nước.

Một tờ giấy duy nhất lại hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Đặt cái chén xuống bàn, Diệp Mộ Liễu cầm tờ giấy, nhanh chóng nhìn qua một lượt, sắc mặt có chút thay đổi.

Chữ viết nhỏ cứng rắn, phong cách viết sắc bén mà khí khái, trên đó viết rõ ràng:

“Mộ Liễu, nhanh chóng đến Thiên Phật điện gặp mặt, có việc gấp cần thương lượng, Lý Ly!”

Lý Ly tìm nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đêm trăng yêu đương vụng trộm

Lý Ly tìm nàng sao?

Có chuyện gì đây? Vì sao hần không trực tiếp đến Tử Vi cùng tìm nàng mà lại phí công sức bảo nàng đến Thiên Phật điện?

Phong thư này rốt cuộc có phải do Lý Ly viết hay không?

Hay là do người khác hạ cạm bẫy?

Giờ phút này, Diệp Mộ Liễu nghĩ mãi không ra.

Quá nhiều vấn đề tồn tại trong lòng làm cho nàng cảm thấy hết sức hoang mang.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn đi đến nơi hẹn.

Bởi vì người kia là Lý Ly, là Lý Ly năm lần bảy lượt từ trong nước sôi lửa bỏng cứu nàng.

Lý Ly mà nàng vẫn thật lòng coi là bằng hữu tin cậy.

Cho nên, dù là tình huống nào, dù có cạm bẫy hay không, nàng vẫn nên đến xem một chút.

Huống hồ ở trong cung không có ai biết chuyện nàng và Lý Ly biết nhau, không phải hay sao?

Thiên Phật điện thật sự không có 1000 phật tượng mà nó nằm ở phía Nam của Hoàng cung, nơi Thái hậu thường đến lễ phật.

Nghĩ phải đến chỗ Thái hậu sẽ có chút nguy hiểm, Diệp Mộ Liễu thay đổi ý phục dạ hành, mang theo khăn che mặt. Lại dùng gói đầu nhét tòng chấn, hạ màn nguy trang thành bộ dáng nàng đang ngủ say.

Làm xong toàn bộ, nàng mới từ cửa sổ nhảy ra, biết mất trong bóng đêm mờ mịt.

Cả đường vội vã chạy đi, cẩn thận tránh thị vệ tuần tra ban đêm, rốt cuộc Diệp Mộ Liễu cũng thuận lợi đến Thiên Phật điện.

Thiên Phật điện rất yên tĩnh, có lẽ vì đây là nơi đền cung phụng tượng phật. Ánh trăng chiếu xuống, cả cung điện đều hết sức trang nghiêm và sạch sẽ.

Cung điện quanh co, mái nhà cong cong.

Dưới ánh trăng, các mái ngói lưu ly trong vắt như ánh sao lấp lánh.

Diệp Mộ Liễu không có tâm trạng để thưởng thức, bởi vì nàng phát hiện được chuyện đáng ghét, Lý Ly không cho nàng địa chỉ cụ thể.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Diệp Mộ Liễu vừa chuẩn bị sang gian phòng khác tìm kiếm lại phát hiện một âm thanh đứt quãng, hết sức kì quái...

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, theo âm thanh từ từ tìm kiếm.

Âm thanh ngày càng gần, dần dần, rõ ràng truyền vào lỗ tai, làm cho Diệp Mộ Liễu đỏ mặt.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng động tĩnh của nữ nhân và tiếng thở dốc nặng nề của nam tử hết sức rõ ràng, hoàn toàn chọc người...

Phản ứng đầu tiên của Diệp Mộ Liễu là: Có người yêu đương vụng trộm.

Phản ứng thứ hai của Diệp Mộ Liễu là: Ai ở trong đó yêu đương vụng trộm?

Diệp Mộ Liễu ngừng thở, đến gần. Lúc đang nghĩ ngợi làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay giải tỏa được nghi ngờ.

Trong phòng truyền đến tiếng nói yếu ớt, nghe như sấm sét giữa trời quang, đánh vào đầu Diệp Mộ Liễu,

“Nhất Phong... Nhất Phong...”

Âm thanh kiều mị như nước, mềm mại không xương, ở trong bóng đêm cô tịch lại hết sức ghẹo người.

“Chuyến đi lần này của chàng lại bỏ mặc một mình ta rồi...”

“Nhu nhi, người chờ ta, lần này... một lần thôi.”

Tiếng nam tử trầm thấp, khàn khàn mang theo tình dục, đứt quãng...

“Chờ lần này ta chinh chiến trở về, sẽ cùng nàng nắm tay nhau, mãi không, không bao giờ chia xa...”

“Nhất, Nhất, Nhất... Nhất Phong, mỗi lần chàng đều bảo ta đợi, đợi một lần lại đến hai mươi năm. Ta từ thiếu nữ cảnh xuân xinh đẹp cũng đã trở thành

lão thái bà rồi. Chàng còn muốn ta phải chờ đợi bao nhiêu lâu?”

Cổ họng nữ tử bật ra tiếng thì thầm, giống như hờn dỗi, bất mãn, cũng có một chút oán trách.

“Nhất Phong, những năm gần đây, chàng và ta ở cạnh nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Ta thật sự không muốn chờ đợi thêm nữa...”

“Nhu nhi, một lần này thôi. Tin t! Chờ đại quân của ta chiến thắng trở về là ngày nàng và ta đoàn tị, đến lúc đó, ta là Vua, nàng làm Hoàng hậu, nàng và ta sẽ không bao giờ xa cách.”

Dứt lời, trong phòng không có tiếng gì nữa.

Chỉ có tiếng hỗn loạn động tình của nữ tử và tiếng thở dốc truyền đến bên tai Diệp Mộ Liễu.

Suy nghĩ đầy hỗn loạn và phức tạp, trái tim Diệp Mộ Liễu nhảy bùm bùm không ngừng.

Dù nàng không biết Nhất Phong là ai, dù nàng không hiểu ở trong gian phòng kia duyên phận giữa nam nhân kia và người đó như thế nào.

Nhưng mà cái tên Nhu nhi này, tiếng Nhu nhi này, nàng sẽ không nhầm lẫn.

Thu Nhu, cái tên này mấy năm gần đây đều bị mọi người quên lãng...

Hai chữ đủ để cho người đời rung động.

Nhưng Diệp Mộ Liễu nhớ rõ Lý Ngọc đã từng nói qua, Mậu hậu của hãn khuê danh gọi là Thu Nhu.

Thu Nhu, đại tướng quân? Đế Hậu?

Nhận thức được thông tin như vậy giống như có một tia chớp xẹt qua đầu Diệp Mộ Liễu.

Sau đó chạy đến cổ họng nàng, nàng mở miệng, muốn phát tiết đạo sét đánh này ra ngoài, một giây sau có một đôi tay thon tài mà ầm ập che kín miệng nàng...

“Xuyt...”

Diệp Mộ Liễu mới từ trong kinh hoàng khôi phục tinh thần, muốn vùng vẫy lại bất đắc dĩ bị ôm chặt trong lòng.

Một lúc sau nàng nghe được âm thanh quen thuộc, khó khăn ở bên tai nàng:

“Đừng nhúc nhích, là ta.”

Âm thanh này so với lúc này còn mãnh liệt và rung động hơn.

Thậm chí Diệp Mộ Liễu có thể cảm nhận rõ ràng thân thể nàng dựa vào đang run rẩy.

Cho dù không quay đầu lại, nàng cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình lúc này của hãn.

Nhất định là rất dọa người!

Làm sao hãn lại tới đây?

Hãn nghe được nhiều hay ít?

Hãn sẽ cực kì thương tâm, khổ sở và cũng hết sức tức giận sao?

Diệp Mộ Liễu xoay người, muốn nhìn nam tử phía sai. Ai ngờ nàng bị người ta ôm chặt quá mức, không chịu cho nàng quay đầu lại.

“Đi!”

Một lúc sau hãn mới thấp giọng nói.

Ngắn ngủn một chữ, nhưng Diệp Mộ Liễu nghe được sự run rẩy, áp lực và đau khổ trong âm thanh đó.

Hãn kéo nàng, biết mất tông bóng đêm, Thiên Phật điện phảng phất xa xa phía sai.

“Lý Ngọc...”

Nhìn nam tử trước mặt như muốn chạy trốn, tông lòng Diệp Mộ Liễu như bị kim đâm một cái, đau đớn vô cùng.

Lòng hấn nhất đi rất đau đớn phải không?

Phát hiện ra Mẫu hậu của mình lại cùng nam tử khác yêu đương vụng trộm...

Phát hiện ra Mẫu hậu và người khác liên thủ phản bội mình...

Còn muốn âm mưu đoạt chính giang sơn của mình, ngôi vị Hoàng đế của mình.

Cảm giác này như bị người ta hung hăng cắm một dao vào lồng ngực, nhất định sẽ đau triệt nội tâm, thống khổ hết sức.

Nếu không hấn làm sao có thể bỏ chạy như vậy.

Tránh được bộ dáng chật vật đây?

Thoát được kinh hoàng đây?

Trên đời này bị người gây tổn thương nhất không gì bằng bị người thân yêu nhất của mình vào lúc mình không phòng vệ nhất, khó khăn nhất lại ở sau lưng vụng trộm đâm một dao.

Một dao này tổn thương hoàn toàn trái tim, Lý Ngọc làm sao chàng lại phải chịu những cảnh như vậy!

Diệp Mộ Liễu, người phải làm sao mới giúp được hấn đây?

“Lý Ngọc, đừng sợ, còn có ta đây.”

Ta vẫn sẽ mãi ở nơi này, ở cùng chàng.

Cầm chặt tay hấn, ánh mắt Diệp Mộ Liễu hết sức kiên định.

Như muốn dùng phương thức này để truyền sức lực của mình vào lòng tay hấn.

Chia sẻ tổn thương của hấn, nỗi đau của hấn...

“Lý Ngọc...”

“Lý Ngọc, chàng nói một câu có được không, đừng làm cho ta lo lắng.”

“Liễu Nhi, ta không có việc gì.”

Tiếng nói của Lý Ngọc trầm thấp, khàn khàn, giống như hấn che giấu rất tốt nhưng nàng vẫn có thể nghe được sự ảm đạm và đau khổ trong đó.

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, muốn nhìn vẻ mặt của hấn. Ánh trăng tối lại làm cho vẻ mặt của hấn có chút mờ mịt.

“Đừng nhìn.”

Tựa đầu vào vai nàng, lật tay ôm chặt nàng vào ngực. Âm thanh của Lý Ngọc mang theo một chút cầu xin hèn mọn.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống cổ Diệp Mộ Liễu, nóng chết người.

“Lý Ngọc...”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, lại bị Diệp Mộ Liễu nuốt trở vào.

Nàng biết lúc này, tất cả từ ngữ đều không làm được gì.

Cái nàng có thể làm là lặng lẽ ở bên cạnh hấn, yên lặng ủng hộ hấn, tiếp sức cho hấn.

“Xuất hiện đi.”

Không biết từ lúc nào, trái tim đập cuồng nhiệt của Lý Ngọc từ từ ổn định.

Cảm giác hấn rời khỏi bờ vai, trong lòng nàng cảm thấy vui vẻ. Trái tim treo nơi cổ họng mới từ từ hạ xuống.

Nhưng một giây sau, lời nói của hấn làm nàng như ngã từ trên trời xuống vậy.

“Lý Ngọc, sao vậy?”

Kỳ quái nhìn nam tử trước mắt, Diệp Mộ Liễu nghĩ mãi không ra.

Bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh cây cối xào xạc thì không có một chút động tĩnh.

Lý Ngọc đang gọi ai vậy?

Chẳng lẽ vì bị kích thích quá độ mà sinh ra ảo giác hay sao?

“Lý Ngọc...”

Kéo kéo ống tay áo Lý Ngọc, giữa trán Diệp Mộ Liều đều hiện lên vẻ lo lắng.

“Nếu làm hết mọi việc, bỏ hết bao tâm tư muốn ta nhìn thấy hết mọi chuyện thì sao ngươi phải trốn tránh khổ sở như vậy?”

Sắc mặt Lý Ngọc xanh mét, môi mím thành một đường, cả người vô cùng cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Không lẽ đều do Lý Ly bố trí ván cờ này?

Đôi mắt đen bóng của Lý Ngọc hiện lên lửa giận quay cuồng.

Lại không rõ người ấy có ở đó không hay vẫn ẩn thân tại một nơi bí mật gần đó?

Đối với lời nói của Lý Ngọc rất có tác dụng kích thích.

Người ẩn thân trong bóng đêm rút cuộc cũng yên lặng đi ra.

Lúc này Diệp Mộ Liều mới phát hiện người đó ẩn thân...

Người này nhất định là cao thủ trong cao thủ.

Chỉ liếc mắt một cái, trực giác nói cho Diệp Mộ Liều đáp án như vậy.

Nhưng người đó đến gần, lúc nàng nhìn rõ ràng lại hết sức cả kinh.

Lý Ly?

Sao lại như vậy?

Làm sao có thể là hắn? Nếu là hắn thì nàng phải phát hiện ra mới đúng chứ?

Lần trước hắn ở trong phòng của nàng không phải vẫn bị nàng phát hiện ra sao?

Ý nghĩ này mới xuất hiện trong đầu, Diệp Mộ Liều mới phát hiện ra điều gì.

Khóe môi quét xuống nụ cười khổ, thì ra lần trước không phải nàng phát hiện ra hắn mà là hắn làm cho nàng phát hiện ra.

Thì ra, nam tử áo đen trước mắt nàng hiểu biết rất ít.

Trong giây phút này, Diệp Mộ Liều mới cảm thấy tất cả đều là giả tạo.

Tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

Diệp Mộ Liều như rơi vào vòng lẩn quẩn, bàng hoàng, mờ mịt, không biết phải làm gì?

Nghe Lý Ngọc nói vậy, hình như mọi chuyện đêm nay đều xuất phát từ tay Lý Ly.

Tối nay Lý Ly nhấn cho nàng, mượn tay nàng, mắt nàng để chọc thủng bí mật kinh thiên động địa này.

Vì sao?

Rốt cuộc hắn có thân phận thật sự là gì, vì sao lại nhúng tay quản chuyện ở Hoàng cung.

Nhìn phản ứng của Lý Ngọc, hấn tuyệt đối không phải là người lạ.

Không lẽ bọn họ đã quen biết từ lâu?

Mà Lý Ly và nàng quen biết cũng chỉ là âm mưu mà thôi.

Hắn và nàng gặp nhau, hiểu nhau, thậm chí còn cứu nàng, đều do một tay hấn an bài.

Mục đích của hấn bất quá chỉ là dẫn Lý Ngọc vào lưới mà thôi.

Bởi vì hấn biết mối quan hệ giữa nàng và Lý Ngọc, là nhược điểm của Lý Ngọc.

Khó trách ngay từ đầu hấn biết rõ thân phận của nàng.

Nhưng chẳng lẽ ngày đêm làm bạn, liều mạng cứu mình đều là giả sao?

Bóng đêm dịu dàng như nước, dưới ánh trăng, gương mặt tuấn mỹ khôi ngô, đôi mắt hẹp dài của Lý Ly đều quen thuộc như vậy.

Trái tim Diệp Mộ Liễu thất lại.

Tê dại, hỗn độn, đau đến khó nhin.

Nàng không có cách nào tưởng tượng được, lần đầu tiên trong cuộc đời này nàng dùng cả tấm lòng để đối đãi với bằng hữu tất cả đều là tính kế, âm mưu mà thôi.

Không, nàng không tin!

Cho dù tất cả đều là giả vờ nhưng sinh tử trong nháy mắt làm sao có thể giả được?

“Lý Ly...”

Trong đầu hiện ra suy nghĩ này, giống như ngọn lửa bùng cháy, làm cho Diệp Mộ Liễu chột bùng tỉnh.

Không lẽ hấn...

Không lẽ hấn là...

Cái tên vừa mới hiện ra trong đầu Diệp Mộ Liễu thì Lý Ngọc ở bên cạnh nàng đã nói ra đáp án:

“Hoàng thúc, đã lâu không gặp.”

Giây phút này, biểu tình của Lý Ngọc bình lặng như mặt nước, đôi mắt kín như bưng nhìn không ra là buồn hay vui.

“Quả nhiên người còn chưa chết...”

Lý Ly thân nhiên nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, khóe môi nở nụ cười phức tạp.

Một lúc sau mới cười khê:

“Ta không chết, Thiên nhi cảm thấy thất vọng lắm sao?”

Đế nghiệp chưa thành, Hoàng quyền chưa vững, làm sao hấn có thể chết được?

Nếu hấn chết, sẽ làm Hoàng huynh ở dưới cửu tuyền cảm thấy thất vọng..

“... Nếu Hoàng thúc chết thì hôm nay Trầm sao có thể nhìn thấy vở kịch này?”

Từ trong lời nói của Lý Ngọc vẫn không tìm ra điều gì, nhưng Diệp Mộ Liễu lại cảm thấy có gì đó khác với ngày thường.

Nếu không phải nàng quá hiểu hấn, nàng tuyệt đối sẽ không nghe được sự rung động cuối lời nói của hấn..

Lý Ngọc, chàng đối với vị nam tử hoàng thúc trước mắt này rốt cuộc là hận hay là gì?

“Như vậy, Hoàng thượng có vừa lòng với phần lễ vật này Hoàng thúc tặng cho người không?”

Đôi mắt Lý Ly đen như mực, bên trong lại âm trầm gọn sóng, sáng quắc nhìn Lý Ngọc, bình tĩnh hỏi:

“Vừa ý, làm sao có thể không vừa ý cho được?”

Bởi vì quay lưng với ánh sáng, đôi mắt tối tăm của Lý Ngọc hết sức khó dò. Nhưng đôi môi mỏng của hắn không biết từ lúc nào đã mím thành một đường.

“Chất nhi cực kì vừa ý.”

“Lý Ngọc, Lý Ly... rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Cảm thấy mạch nước ngầm giữa hai người bắt đầu khởi động, Diệp Mộ Liễu bất an hỏi.

“Vẫn là để cho Hoàng thúc tự mình nói đi thôi.”

Thần nhiên liếc mắt nhìn Lý Ly, Lý Ngọc nhủ mảy nói.

“Có một số chuyện Trẫm vẫn không hiểu được, đoán cũng không ra.”

“Trước hết về Tử Vi cung của Hoàng hậu, nơi này không tiện để nói chuyện.”

Mím môi cười, Lý Ly dần dần biến mất trong tầm mắt của hai người.

Diệp Mộ Liễu và Lý Ngọc nhìn nhau, sau đó ồn ào tiếp bước.

Lúc sau, ba người thuận lợi quay trở về Tử Vi cung. Diệp Mộ Liễu nhìn hai nam tử ngồi hai đầu chiếc bàn, thờ dài một hơi.

“Uống chút trà rồi nói sau, Lý... Hoàng thúc...”

Rót ra hai ly trà đưa cho hai người, Diệp Mộ Liễu muốn giảm đi áp lực trong không khí lúc này.

Hai chữ Hoàng thúc này làm cho thân thể Lý Ly run lên.

Khóe môi quét xuống nụ cười khổ, một giây sau nụ cười biến mất không thấy.

Diệp Mộ Liễu cảm thấy như gặp ảo giác.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Một câu Hoàng thúc, một câu Hoàng hậu nương nương, khiến cho quan hệ hai người kéo đi thật xa.

Tình bằng hữu và sự ăn ý sau xung hô này nháy mắt biến thành hư không.

Diệp Mộ Liễu không biết làm gì, trong lòng có ngàn vạn từ ngữ không thể nói được đành chỉ thờ dài một hơi, mím môi yên lặng đứng phía sau Lý Ngọc.

“Ta có một vấn đề muốn hỏi Hoàng thượng trước.”

Cúi đầu trầm tư, Lý Ly mở miệng nói, ánh mắt thận trọng.

“Hoàng thúc hỏi đi.”

Gật đầu, Lý Ngọc thần nhiên nói.

“Chất nhi nhất định sẽ trả lời.”

“Chuyện toàn bộ đêm nay, Hoàng thượng có tin hay không?”

Ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Lý Ngọc, Lý Ly nhủ mảy nói.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Mộ Liễu nhìn về Lý Ngọc, chỉ thấy khóe môi hắn mấp máy nhưng không nói một lời.

Một lúc sau, mới trịnh trọng gật đầu.

“Chất nhi tin tưởng.”

Nếu không tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được. Hắn tuyệt đối không thể tin, Mẫu hậu hắn yêu thương lại cùng đại tướng quan Trịnh Nhất Phong thông dâm, âm mưu soán ngôi Hoàng đế.

Đôi mắt lạnh nhạt của Lý Ngọc dần nổi lên sự châm biếm.

“Nếu không tin, Hoàng thúc cho rằng Trầm còn ngồi ở chỗ này sao?”

Lý Ngọc nói tùy ý như vậy, nhưng Lý Ly biết, đây là lời thật lòng của hấn.

Nói đến quan hệ thủy hỏa bất dung trước kia của họ, hấn nói gì thì hấn (Lý Ngọc) đều không tin.

Nếu hôm nay không thấy một màn này, chỉ sợ lúc Lý Ngọc nhìn thấy hấn đã động thủ phải không?

Sao lại chờ đến bây giờ?

Nói thật ra, đứa cháu mà hấn nhìn lớn lên, đều cố chấp như Phụ hoàng của hấn.

Hơn nữa sự cố chấp của bọn họ đều dành trên người một nữ tử.

Nếu không phải như vậy, năm đó bọn họ làm sao có thể rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng như vậy?

“Hoàng thúc từ lúc nào thì biết Mẫn... quan hệ giữa nàng và Trịnh Nhất Phong?”

Thấy Lý Ly trầm mặc, Lý Ngọc khó khăn mở miệng.

“Từ rất sớm...”

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Lý Ly thản nhiên nói.

“Trước lúc Phụ hoàng người qua đời, ta đã phát hiện dấu vết. Chỉ là khi đó không có đủ chứng cứ. Mà Phụ hoàng người, hấn, người biết, hấn yêu nàng, tuyệt đối sẽ không tin ta.”

“Cho nên Hoàng thúc mới đợi sau khi Phụ hoàng qua đời mới bắt đầu lưu luyến quyền thế như vậy?”

Từ chối cho ý kiến mà chỉ gạt đầu, Lý Ngọc tiếp tục hỏi.

Khi đó hấn từ Vân Du trở về, chỉ muốn nhìn huynh trưởng, cháu chất nhi rồi tiếp tục chu du tứ hải.

Ai biết trong lúc đó lại vô ý phát hiện bí mật kinh thiên động địa.

Lúc đó thấy hoàng huynh bệnh nặng, hấn muốn đi cũng không thể, đành phải tiếp tục cục diện rối rắm này.

Nhưng sự thật so với tưởng tượng của hấn còn phức tạp hơn, lại thêm chuyện Trịnh Nhất Phong một tay nắm nửa binh quyền.

Nếu hấn tùy tiện hành động, không chỉ đứt dây động rừng mà chỉ sợ giang sơn Đông Thương quốc cũng sẽ đổi chủ.

Cân nhắc mãi, hấn mới phải chuẩn bị chu toàn, từng chút từng chút nắm quyền triều chính.

Lúc này mới đảm bảo sau khi Hoàng huynh qua đời, quyền thế sẽ không rơi vào tay của Trịnh Nhất Phong và Thái hậu.

Mà hấn chỉ vì chuyện trước mắt mà bị ép phải gánh tội danh gian thần.

Càng về sau, bởi vì Thái hậu thúc giục, Lý Ngọc càng xa cách hấn.

Hấn dùng cả tấm lòng dạy cho hấn (Lý Ngọc) tất cả, thành tựu từ văn hóa giáo dục đến võ công, chỉ cần hấn (Lý Ngọc) muốn hấn đều dốc sức dạy dỗ.

Mà hấn (Lý Ngọc) lại nghi ngờ hấn, hận hấn, cho rằng hấn muốn đoạt giang sơn của hấn (Lý Ngọc), chỉ mong sao hấn sớm chết đi.

Rơi vào đường cùng, hấn chỉ có thể âm thầm sắp đặt.

Sau khi an bài trận giả chết, làm giảm bớt nghi ngờ trong lòng bọn chúng...

Hơn nữa bởi vì biết rõ địa vị và phân lượng của Diệp Mộ Liễu trong lòng hấn (Lý Ngọc), vì thế hấn mới cố gắng hết sức kết bạn với Diệp Mộ Liễu, hy vọng có thể thông qua nàng để cho hấn (Lý Ngọc) có thể nhìn rõ chân tướng.

Tất cả đều không chệch vào đâu được.

Mọi chuyện đều đi theo đúng hướng hấn an bài.

Nhưng mà sau này hấn mới biết được, có một số thứ không chịu nghe theo sự khống chế của hấn.

Giống như, lòng người!

“Phụ hoàng ta chết như thế nào?”

Nghĩ nghĩ, Lý Ngọc nhú mày hỏi.

“Trúng độc! Độc được mẫn tinh, lúc ta phát hiện thì độc đã xâm nhập tim, không có thuốc nào có thể cứu được...”

Thở dài một hơi, Lý Ly rũ mắt, che dấu sự đau đớn chợt lóe lên trong mắt.

“Trên thực tế, Phụ hoàng người trúng độc là do Mẫu hậu của người.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Không lẽ đều do Lý Ly bố trí ván cờ này? (tt)

“Nói rõ đi.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu khó hiểu nhìn Lý Ly.

“Nhất định người sẽ thấy kì lạ, Mẫu hậu người vì sao lại làm ra việc độc ác giết phu quân, đoạt vị như vậy đúng không?”

Lý Ly mấp máy môi, nhìn Lý Ngọc không trả lời nữa mà hỏi lại.

Lý Ngọc gật đầu, nhưng không nói lời nào, chỉ có hai tay nắm chặt thành nắm đấm, chứng minh giờ phút này hấn cũng rất khẩn trương và tức giận.

“Thật ra đó là một đoạn nghiệt duyên. Năm đó trước lúc Mẫu hậu người tiền cung đã có tư tình với Trịnh Nhất Phong. Hai người bọn họ vốn là thanh mai trúc mã ông trời tác hợp. Nhưng bởi vì Phụ hoàng của người đối với Mẫu hậu người thoáng qua rung động, mà liên tiếp hủy mất đoạn nhân duyên tốt này.”

Theo như lời hấn nói, Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu đã bước vào một đoạn chuyện cũ sớm đã bị che giấu theo năm tháng.

“Mẫu hậu người bị Phụ hoàng cố chấp nạp làm phi nhưng không cam lòng. Mặc dù Phụ hoàng của người sủng ái với nàng, thương tiếc nàng như thế nào, chúng ta không thể nào lay động được. Vì vậy đoạn nghiệt duyên này kéo dài đến hai mươi mấy năm, mãi đến lúc Phụ hoàng người chết đi vẫn không thể kết thúc.”

“Có một chút ta vẫn không hiểu.”

Mày kiếm của Lý Ngọc nhú thành một đường, có chút hoang mang.

“Hồ dữ không ăn thịt con, dù năm đó Phụ hoàng và Mẫu hậu có một đoạn ân oán tình thù, nhưng sao nàng lại muốn đoạt giang sơn của ta?”

Dù sao hấn cũng là con trai ruột của nàng mà...

“Vấn đề này ta hy vọng Hoàng thúc có thể cho ta một lời giải thích hợp lý.”

Chương 159: Thân thể của Lý Ngọc như một câu đố

“Không, Hoàng thượng, người sai lầm rồi.”

Thấy Lý Ngọc nửa ngờ nửa tin nhìn mình, ánh mắt tối lại. Bỗng nhiên Lý Ly mỉm cười, rũ mắt:

Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng từ đầu nàng không phải là mẹ đẻ của người.”

“Cái gì?”

Nghe vậy, âm thanh của Lý Ngọc đề cao ba phần.

“Như thế nào?”

Nàng không phải là mẹ đẻ của hấn? Toàn bộ thật không thể tin được.

“Ta biết người sẽ không tin.”

Thở dài một hơi, khóe môi Lý Ly quét xuống vòng cung như châm biếm.

“Nếu đổi lại là ta, ta cũng nhất định sẽ không tin. Dù sao những năm gần đây nàng đối với người vẫn có mấy phần thật lòng.”

Nếu không phải như vậy, làm sao Lý Ngọc có thể ngoan ngoãn phụ tùng, nói gì nghe nấy.

Nếu không phải như vậy, năm đó làm sao Lý Ngọc có thể cùng với thúc thúc ruột thịt của hần rơi vào cảnh như nước với lửa như vậy?

Nếu không phải như vậy, năm đó làm sao hần không thể tìm được cơ hội vạch trần âm mưu của nàng và Trịnh Nhất Phong, làm cho Lý Ngọc tin tưởng mình?

“Năm đó Mẫu hậu của người và một vị Chiêu Nghi cùng mang thai, cùng sinh nở. Mà Mẫu hậu của người lúc sinh lại xuất huyết, có thể khó sinh mà chết. Trong lúc phải lựa chọn cứu mẹ hay cứu con thì Phụ hoàng người không chút do dự mà lựa chọn Mẫu hậu của người. Vì vậy đứa trẻ đã chết, Mẫu hậu của người vì lần khó sinh đó mà bị tổn thương quá nặng, không có cách nào có thể sinh con.”

Nói tới đây, Lý Ly cố ý dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về Lý Ngọc thêm một chút thương hại.

“Mà Phụ hoàng của người chỉ còn lại đứa trẻ của vị Chiêu Nghi kia. Phụ hoàng của người vì muốn bù đắp nỗi đau mất con của Mẫu hậu người, lúc người được sinh ra liền ôm người cho Mẫu hậu người nuôi nấng.”

“Vậy mẹ đẻ chân chính của ta đâu? Là ai?”

Trong lòng Lý Ngọc vừa động, bàn tay cầm lấy tay Diệp Mộ Liễu run lên nhẹ nhẹ, cho thấy giờ phút này trong lòng hần vô cùng khản trương và kích động.

“Đã chết rồi.”

Ánh mắt của Lý Ly rơi vào mười ngón tay giao nhau của hai người, đôi mắt hẹp dài nhanh chóng tối lại, chột rử mắt xuống, bình tĩnh nói:

“Vì giấu diếm bí mật này, mẹ đẻ của người và tất cả những người biết chuyện đều bị Mẫu hậu người bí mật giết chết. Phụ hoàng người đều im lặng, tuyên bố với bên ngoài mẹ đẻ người vì khó sinh mà chết, mẹ con đều chết.”

Mẹ con đều chết...

Khó trách nhiều hần như vậy hần không nghe được một chút tiếng gió nào...

Thì ra là giết không còn một mảnh, không giữ một thứ gì...

Nhưng mà Phụ hoàng, làm sao người có thể nhẫn tâm như vậy, vì một nữ tử mà tạo nghiệt sát sinh lớn như vậy?

Hai tay Lý Ngọc nắm thành quyền, gân mạch trắng xanh lẫn lộn trên mu bàn lộ ra, móng tay dùng lực đâm vào da thịt. Có như vậy mới có thể giảm bớt sự phẫn nộ và đau đớn trong lòng xuống một ít.

“Lý Ngọc...”

Nhìn tuấn nhan bày ra cùng đôi mắt đen mãnh liệt, trong lòng Diệp Mộ Liễu hung hăng co rút, đau đớn vạn phần.

Nam tử này là người nàng yêu. Thì ra từ nhỏ đã đeo trên lưng quá nhiều thứ mà hần không nên chịu...

Quyền lực, thù hận, máu tanh, lửa gạt, trách nhiệm, lục đục với nhau...

Trong đêm khuya nàng từng gặp giấc mộng, nghe thấy hần thì thảo tự nói, nàng là người đã cứu vớt hần.

Trước đây, nàng đối với những từ này đều không hiểu.

Cho đến giây phút này, nàng mới chính thức hiểu được hàm ý trong lời nói của hần.

Cũng như vậy mới biết được, vì sao Lý Ngọc lại đối với nàng chấp niệm như vậy.

Ở nơi dơ bẩn như thế này, xấu xa như thế này, tối tăm như thế này, hần coi nàng như ánh mặt trời của hần, phương hướng của hần, sự ấm áp của hần...

Giống như hoa hướng dương, mãi mãi đều hướng về ánh mặt trời để sinh tồn...

Lại giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, quyết tuyệt như vậy...

Khó trách lúc trước hần lại có thể nói: Liễu Nhi, rời khỏi ta, tốt nhất là cách ta thật xa, ta không muốn hại người.

Trong nháy mắt đó, hần cũng rất do dự, vùng vẫy.

Hắn không muốn kéo nàng vào vòng xoáy này, nhưng hắn lại không biết nàng thương hắn.

Lần đầu tiên thấy hắn, nàng đã yêu hắn!

Nàng không phải là ánh đèn, không để cho hắn như con bướm lao đầu vào lửa.

Nàng sẽ là ánh mặt trời của hắn, vĩnh viễn là ánh nắng sưởi ấm cho hắn...

Giúp đỡ lẫn nhau...

Lý Ngọc, đừng khổ sở. Còn có ta đây!

Nàng lặng lẽ tách bàn tay đã nắm thành nắm đấm của hắn, mười ngón tay giao nhau với hắn, dùng ánh mắt nói cho hắn, nàng vẫn một mực ở bên cạnh hắn.

Hắn quay đầu nhìn nàng mỉm cười.

Trái tim lạnh băng bởi vì có nàng bên cạnh đã bớt đi một phần lo lắng...

Đôi mắt đen bóng của Lý Ly lóe lên, nhìn thấy hai người dùng ánh mắt để trao đổi, bỗng dưng âm thầm...

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, không nhìn cảnh hai người thể hiện bộ dáng tâm linh tương thông.

“Cho nên ta nói, Phụ hoàng của người trúng độc là do Mẫu hậu của người...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Thật ra nam nhân Long gia từ trước đến nay vẫn luôn si tình như vậy...

“Hoàng thúc, còn có chút việc ta vẫn không rõ.”

Thấy Lý Ngọc mỉm môi không nói, Diệp Mộ Liễu mở miệng hỏi:

“Có thể nhờ Hoàng thúc thay Mộ Liễu giải thích một chút nghi vấn được không?”

“Có nghi vấn gì, Hoàng hậu nương nương cứ việc mở miệng hỏi, Bôn vương nếu biết thì nhất định sẽ nói, đã nói thì sẽ nói bằng hết.”

Lý Ly cúi đầu, hàng mi dài đậm hơi nhắm lại, làm cho người khác không nhìn được biểu tình và ánh sáng trong mắt hắn.

“Ta muốn hỏi Hoàng thúc, trước kia Lý Ngọc trúng độc được mẫn tính là như thế nào?”

Nhớ trước kia ở dưới vách núi, Lý Ngọc từng nói với nàng.

Lúc hắn mười lăm tuổi, thúc thúc ruột thịt của hắn ở trong thức ăn của hắn loại độc được mẫn tính. Loại độc này không chỉ làm cho thân thể suy nhược mà còn trộn lẫn mị được trong đó.

Trúng độc, gần nữ sắc.

Loại được này nhìn thì bình thường nhưng thực ra lại bá đạo vô cùng. Lúc độc phát, nếu không cùng nữ tử giao hợp, máu sẽ chảy ngược mà chết bất đắc kỳ tử, nhưng nếu cùng nữ tử giao hợp lâu dài sẽ bị vắt kiệt thân thể, chỉ còn con đường chết!

Đến lúc này, Diệp Mộ Liễu vẫn nhớ rõ lúc trước mình nghe được chuyện này đã rung động và phẫn nộ vô cùng.

Nàng nhớ rõ lúc đó nàng nói, ngay cả cháu ruột của mình đều có thể hại thì đúng là không bằng cầm thú.

Như hiện tại nàng không thể đánh đồng Lý Ly trước mắt với vị thúc thúc không bằng cầm thú làm một.

Nếu Lý Ly không phải là người như vậy, vậy, trong này nhất định có lý do nào đó.

“Nếu ta nói, độc đó không phải do ta hạ, người có tin hay không?”

Nâng mắt nhìn Diệp Mộ Liễu, ánh mắt Lý Ly sáng lên, như có mạch nước ngầm thâm trầm đen như mực mà nàng nhìn không hiểu.

“Ta tin.”

Diệp Mộ Liễu nghiêng đầu, ánh mắt đối diện với Lý Ngọc, một lúc sau không do dự đáp.

“Ta tin, Hoàng thúc sẽ không lừa gạt ta.”

Giống như lúc trước nàng vẫn tin tưởng Lý Ly sẽ không gây nguy hiểm cho Diệp Mộ Liễu.

Thân thể run lên, ánh mắt Lý Ly sáng quắc có tia sáng bắt đầu khởi động.

Nhưng trong nháy mắt đã ổn định trở lại, cuối cùng biến mất.

Trở thành nụ cười thoải mái.

Nàng tin hẳn, như vậy đã đủ rồi, không phải sao?

“Lúc trước phát hiện Hoàng thượng trúng độc, từ trên người Hoàng thượng ta thấy được bóng dáng của Hoàng huynh. May mắn Hoàng thượng trúng độc còn nhẹ, mà năm đó Hoàng huynh đã bị độc nhập tâm phế, cho nên...”

“Cho nên người cô ý đề Vương tổng quản nói chuyện ta bị trúng độc có phải không?”

Những chuyện cũ trước kia hiện lên trong đầu, Lý Ngọc suy nghĩ cẩn thận nghi hoặc năm đó.

“Người sợ ta không tin cho nên mới không chịu nói cho ta biết ai là người hạ độc ta. Để mặc cho ta hoài nghi người lại không nói gì?”

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, Lý Ly thản nhiên nói:

“Năm đó người nghĩ rằng ta muốn soán vị ngôi vị của người, hận ta như vậy thì sao có thể tin tưởng ta? Ta sợ tùy tiện nói ra chân tướng, nếu không được người tin nhiệm thì ngược lại có thể khiến cho Thái hậu và Trịnh Nhất Phong nghi ngờ mà mất nhiều hơn được!”

“Khó trách!”

Gật đầu, Lý Ngọc rũ mắt, đáy mắt hiện lên sự áy náy và tự trách.

“Hoàng thúc nói không sai, năm đó sau khi ta biết được mình bị trúng độc, phản ứng theo bản năng sẽ nghi ngờ Hoàng thúc là hung thủ. Khi đó trẻ người non dạ, ngốc nghếch hồ đồ nói chuyện này với Mẫu hậu, không nghĩ tới lại hại chết Vương tổng quản. Vì vậy ta càng hận Hoàng thúc, càng chắc chắn Hoàng thúc mới là hung thủ giết người...”

“Hoàng thúc, thật xin lỗi. Nhiều năm như vậy, đã vất vả cho người rồi!”

“Người không cần áy náy, tất cả đều là do ta cam tâm tình nguyện.”

Lắc đầu, Lý Ly thản nhiên nói.

“Năm đó thật ra Phụ hoàng của ta (cha của Lý Ly ấy) muốn lập ta làm Thái tử. Nhưng bởi vì chí hướng của ta không đặt ở giang sơn mà Hoàng huynh lại là con trưởng cho nên Phụ hoàng mới giao giang sơn cho Hoàng huynh.”

“Nói đến đây, cũng là Hoàng huynh thay ta gánh vác gánh nặng này. Lại hứa hẹn với nhau, bất cứ lúc nào, chỉ cần thiên hạ Long gia, giang sơn của Long gia còn cần ta, ta đều cố gắng giúp đỡ. Cho nên, tất cả đều do ta tình nguyện, cũng là ta nợ Phụ hoàng của người.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Hẳn tính kế tất cả lại không tính được lòng mình.

Diệp Mộ Liễu nghe vậy mới hiểu toàn bộ.

Nhìn không được mà thờ dài.

Khó trách lúc ở Tử Trúc lâm, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Ly, nghe hần nói về Đại Mạc, đáy mắt của hần đều là hy vọng.

Nàng và Lý Ly đều là người mong muốn tự do bay lượn khắp bốn bề.

Vô thức vô cầu, tự do tự tại.

Nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó lại trói chặt đôi cánh bay lượn của mình.

Nàng vì tình yêu mà cam tâm tình nguyện buông tha tự do, ở bên cạnh Lý Ngọc.

Mà Lý Ly, vì trách nhiệm và nghĩa vụ mà không thể không buông tha mong muốn bay lượn trên bầu trời.

Nói cho đến cùng, nhân sinh luôn có nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Lý Ngọc cũng vậy, nàng cũng vậy, cả Lý Ly cũng thế.

Nhưng mỗi người có một vị trí, một trách nhiệm, bọn họ không thể bởi vì không muốn mà buông tha tín nhiệm và lòng tin của mình.

Nhân sinh nhiều khuyết điểm như vậy, mới là chân thật nhất có phải không?

“Nói như vậy, ban đầu trận đuổi giết ở huyện Thanh giang không có quan hệ với Hoàng thúc?”

Diệp Mộ Liễu cảm thán, Lý Ngọc tiếp tục mở miệng.

Yên lặng gập đầu, giữa trán Lý Ly hiện lên một chút buồn bã, sắc mặt mệt mỏi.

“Năm đó không ai dự đoán được trận đuổi giết đó lại thành toàn cho đoạn nhân duyên của người và Hoàng hậu nương nương.”

Thế giới của bọn họ từ lúc bắt đầu đã được định sẵn như vậy.

Không phải là bọn họ tới sớm hay tới muộn mà thế giới của bọn họ ngay từ lúc ban đầu đã không thể chứa được người khác...

Hắn tính kế tất cả lại không tính kế được lòng mình...

“Đúng vậy, nói ra dù bà ấy có sai lầm như thế nào, nhưng về chuyện này ta còn phải cảm ơn bà ấy!”

Đưa tay nắm lấy bàn tay Diệp Mộ Liễu, đôi mắt hai người giao nhau ở không trung, trong đôi mắt thâm sâu của Lý Ly tràn ngập cảm kích.

“Còn có một nghi vấn nữa ta muốn hỏi Hoàng thúc.”

Cúi đầu suy nghĩ, Diệp Mộ Liễu tiếp tục hỏi.

“Thanh nhi là người của ngươi phải không?”

“Quả nhiên Hoàng hậu nương nương rất thông minh.”

Nhếch môi âm thầm cười, Lý Ly nhếch môi.

“Nhưng mà không biết từ lúc nào ngươi phát hiện ra?”

“Thật ra ta không thông minh như ngươi tưởng tượng. Bất quá tối nay ta mới phát hiện ra mà thôi.”

(Có ai ngạc nhiên ko, ta cũng hết sức ngạc nhiên á, tưởng người của Lý Ngọc)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Vì sao Hoàng thượng theo dõi nô tì?

“Ban đầu ta chỉ cảm thấy kỳ quái, Thanh nhi làm sao có thể đối với vị Hoàng hậu không có căn cơ như ta trung thành như vậy. Sau này Hoàng thượng nói Thanh nhi là người hần đặc biệt lựa chọn cho ta, ta mới không nghi ngờ nàng ấy.”

Cười cười lắc đầu, Diệp Mộ Liễu cẩn thận nhớ lại.

“Cho đến tối nay, Hoàng thúc để lại lá thư trên bàn cho ta, mới để ta nghi ngờ Thanh nhi lần nữa nhưng mà cũng chỉ là hoài nghi mà thôi. Ta cũng không nắm chắc, mãi đến lúc Hoàng thúc xuất hiện...”

“Vì sao?”

Nghe vậy, Lý Ly và Lý Ngọc cùng nhau hỏi.

“Bởi vì đêm nay ta một mực ở trong hoa viên của Từ Vi cung, chưa từng rời khỏi. Mà muốn vào tẩm cung của ta, dù đi theo đường nào nhất định phải đi qua hoa viên.”

Nâng mắt nhìn Lý Ngọc đang mỉm cười, đáy mắt của Diệp Mộ Liễu lóe lên tia giảo hoạt.

“Cho dù võ công của Hoàng thúc có cao tới đâu, nếu muốn vào tẩm cung của ta để lại bức thư, lại làm cho ta không thể phát hiện, không phải là việc dễ có phải không?”

“Đúng vậy, xem ra, lần này ta có cẩn thận như thế nào cũng để lại sai sót rồi.”

Đưa tay sờ sờ mũi, môi mỏng Lý Ly mở ra.

“Được rồi, vấn đề về Hoàng thúc ta đã hỏi xong, kiếp tiếp đến lượt người.”

Đưa mắt nhìn sang Lý Ngọc, nụ cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễu trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

“Hoàng thượng tự mình nói, từ lúc nào người thì hoài nghi ta?”

“Liễu Nhi, lời này của nàng... vì phu lúc nào thì hoài nghi nàng chứ?”

Thấy nàng nhìn mình chằm chằm, Lý Ngọc vội vàng nhún vai, cười hết sức vô tội.

“Đừng nói cho ta, đêm nay không phải người cố ý theo dõi ta chứ?”

Oán hận trừng mắt, Diệp Mộ Liễu nhíu mày hỏi.

“Nên nói, trận theo dõi đêm nay cũng là Hoàng thúc cố ý an bài phải không?”

“Không, không phải ta.”

Không để ý tới ánh mắt cầu cứu của Lý Ngọc, Lý Ly cười như muốn bỏ đá xuống giếng.

“Toàn bộ chuyện đêm nay là kinh hi ngoài ý muốn. Ta biết Hoàng thượng điều tra ta, nếu ta cố gắng bày ra bố cục này cho Hoàng thượng thấy, chỉ sợ hấn sẽ nghi ngờ ta. Cho nên, Bồn vương chỉ muốn để cho nương nương nhìn thấy toàn bộ. Để người chuyển cáo tới Hoàng thượng, lại không nghĩ rằng, ngay cả ông trời cũng giúp ta...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Đều do Túy Yên chi gây họa

Thấy Lý Ly không chút lưu tình bán đứng mình, Lý Ngọc hết sức bất đắc dĩ.

Tươi cười lấy lòng Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc giơ tay lên thề thốt:

“Được rồi, Liễu Nhi. Trẫm thừa nhận, đúng là Trẫm theo dõi nàng! Nhưng ta thề với nàng, ta tuyệt đối không phải hoài nghi nàng mà chỉ là...”

Thấy Diệp Mộ Liễu đang nhìn mình, Lý Ngọc há miệng không nói được, bó tay chịu trời.

“Hắn hoài nghi ta mà thôi...”

Thấy vậy, Lý Ly cười cười giải thích.

“Đúng, đúng, đúng, Hoàng thúc nói không sai.”

Biết rõ lời nói của Lý Ly có chút trêu chọc nhưng Lý Ngọc vẫn không chút do dự gật đầu.

Tình huống hiện tại, đắc tội với Hoàng thúc là chuyện nhỏ, đắc tội với Hoàng hậu mới là chuyện lớn.

Nếu chỉ vì vậy mà để lại bóng ma trong lòng nương tử, vậy hạnh phúc nửa đời sau của hân liền kết thúc rồi!

“Hân hoài nghi ngươi ? “

Diệp Mộ Liễu nhũn mày, mắt nhìn qua nhìn lại hai người.

“Nói như vậy, ngươi đã biết chuyện ta và Hoàng thúc quen biết nhau từ lâu rồi?”

Mắt thấy giọng Diệp Mộ Liễu càng lúc càng lạnh xuống, Lý Ngọc hết sức khẩn trương.

“Không phải như nàng nghĩ, Liễu Nhi, nàng hiểu lầm rồi. Ta biết chuyện nàng và Hoàng thúc cách đây không lâu. “

“Vậy thì khi nào?”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu cười cười, ánh mắt không một chút lơ lửng.

“Là ngày phong phi của Bắc Thiên Tuyết...”

“Vậy sao ?..Vậy làm sao ngươi biết được?”

Thấy Lý Ly bí hiểm cười cười, Diệp Mộ Liễu nhìn không được bắt đầu hỏi, ngày đó hình như nàng không để lại sơ hở gì đâu?

Làm sao hân có thể phát hiện ra đây?

“Có người cố ý muốn cho ta biết, ta không muốn biết cũng khó.”

Đối với Lý Ly đang khoanh tay hết sức nhàn nhã, Lý Ngọc hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không hề để ý.

“Nàng nhớ không, ngày đó nàng uống rượu say không biết gì nữa.”

“Ta sao có thể say không biết gì, ta chỉ uống một chút, chút... mà thôi...”

Thấy Lý Ngọc oán hận nhìn mình, sự kiêu ngạo của Diệp Mộ Liễu nhất thời giảm xuống một nửa, nheo mắt cười hết sức vô tội.”

“Không lẽ bởi vì rượu kia sao?”

“Không sai, là rượu đó.”

Gật đầu, Lý Ngọc tán thưởng nhìn nàng một cái, từ từ nói.

“Nàng cũng biết đó là rượu Túy yên chi, là đặc sản của Ích Châu, là loại rượu mà thường ngày Hoàng thúc thích uống nhất. Trùng hợp bởi vì quan hệ lúc trước của ta với Hoàng thúc. Vì vậy, trong Hoàng cung này luôn không chuẩn bị loại rượu này. “

Thấy Diệp Mộ Liễu nghi hoặc nhìn mình, Lý Ngọc vội vàng cười giải thích.

“Mà trùng hợp, ngày ấy ở trên cửa sổ, ta còn phát hiện có người nào đó để lại nửa giầy chân. Có phải vậy không Hoàng thúc?”

Hân mới không tin, lấy công phu của hân (Lý Ly), sẽ lộ ra sơ hở lớn như vậy.

Trừ khi là hân cố ý.

Thì ra là vậy.

Diệp Mộ Liễu hung hăng trừng mắt hai người, trong lòng hết sức tức giận.

Thì ra hai người này đều tính kế chính mình.

Tuy loại tính kế này không có ý xấu, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái.

“À, đúng rồi Hoàng thúc, hôm nay ta nhận được cấp báo nói Bắc Thiên Tuyết và Du Bạch trên đường về nước gặp phải thổ phi.”

Thấy đôi môi Diệp Mộ Liễu cong lên, bộ dáng đầy bất mãn, Lý Ngọc và Lý Ly ăn ý liếc mắt với nhau, cười cười dòi dề tài.

“Ồ, Du Bạch và Công chúa gặp phải thổ phi sao? Có chuyện gì vậy? Có ai bị thương hay không ? “

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lý Ngọc, một chiều này lập tức đòi đi sự chú ý của Diệp Mộ Liễu.

“Bắc Thiên Tuyết không có việc gì, nhưng Du Bạch vì bảo vệ công chúa mà bị trọng thương.”

Thấy Diệp Mộ Liễu lo lắng, Lý Ngọc vội vàng an ủi.

“Hoàng thượng có cảm thấy chuyện này là ngoài ý muốn hay là có âm mưu ? “

Nghe vậy, Lý Ly nhíu mày, cúi đầu lâm vào trầm tư.

“ Có lẽ là ngoài ý muốn. “

Nghĩ nghĩ, Lý Ngọc mím môi trả lời.

“Dù sao lúc này xuất hiện loại chuyện như vậy, không ngoài ý muốn thì có người không muốn Đông Thương quốc và Bắc Minh quốc liên minh với nhau. Ngoại trừ Tây Việt quốc thì Trầm không nghĩ ra ai mới không hy vọng lần liên minh này. “

“ Nhưng cho dù là Tây Việt quốc biết việc Trầm muốn liên minh với Bắc Thiên quốc, muốn ở lãnh thổ của Đông Thương quốc ám sát Bắc Thiên Tuyết cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mà Trịnh Nhất Phong và bà ta dù đứng trên lập trường nào đều không hy vọng trận chiến tranh này bị thua, cho nên không thể là bọn họ. “

“Hoàng thượng nói có lý.”

Gật đầu, Lý Ly nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Dụ rắn ra khỏi hang

“ Nhưng mà, việc này tuyệt đối không phải do Tây Việt quốc gây nên. “

“Vi sao?”

Thấy Lý Ly chắc chắn như vậy, đáy mắt Lý Ngọc xẹt qua tia sáng, nhíu mày hỏi.

“Vi sao Hoàng thúc có thể khẳng định như vậy? Không lẽ...”

Một ý niệm chợt lóe trong đầu Lý Ngọc, nhưng bị hấn phủ định.

“Không, điều này sao có thể?”

“Không sai.”

Lặng lặng nhìn Lý Ngọc, trong mắt Lý Ly có chút vui mừng, có tán thưởng, có cảm thán, như trút được gánh nặng.

Đứa cháu này hấn nhìn lớn lên, là Hoàng đế trẻ nhất ở Đông Thương quốc, rốt cuộc cũng trưởng thành trở thành một con hùng ưng.

Từ từ học được dùng sức mạnh của bản thân, trí tuệ của bản thân, dùng cánh chim của hấn để bảo vệ quốc gia này, cũng là bảo vệ một người.

“Hoàng thượng nghi ngờ không sai. Trận chiến tranh này chỉ là một vở kịch mà thôi.”

“Các người đang nói gì vậy? Tại sao ta không hiểu cái gì?”

Thấy hai người nói như đánh đố nhau, Diệp Mộ Liễu khó hiểu hỏi.

“Chất nhi lắng tai xin nghe.”

Đôi mắt sáng lên, Lý Ngọc khom lưng, thâm sâu nhìn Lý Ly.

“Thật ra, năm đó lúc ta đi du lịch, có một chút duyên phận với Hoàng đế Tây Việt quốc. Cho nên nhờ vào giao tình này, ta khẩn cầu nhờ hấn giúp ta một tay. Do đó, xung đột nhỏ ở biên cảnh từ đầu đến cuối chỉ là đợt tung hỏa mù mà thôi. Thực ra, Tây Việt quốc chính là tôi giúp đỡ chứ không có dã tâm.”

“Vì sao?”

“Lấy giang sơn về tay cũng cần có người thay hấn bảo vệ mới được chứ ! “

“Không sai, Quốc chủ Tây Việt đúng là người có tài mưu lược kiệt xuất, nhưng hậu duệ của hấn...”

Thì ra là thế.

Nghi hoặc trong lòng Lý Ngọc lúc này mới tiêu tan. Cúi đầu nghĩ nghĩ, lại tiếp tục hỏi:

“Hoàng thúc diễn một vở kịch như vậy là muốn đối phó với Trịnh Nhất Phong đúng không?”

“Đó là tất nhiên. Nếu muốn đánh rấn thì trước phải dụ rấn ra khỏi hang.”

Ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của Lý Ly trong nháy mắt sắc bén.

“Không bắt được con sâu mọt Trịnh Nhất Phong này ta làm sao có thể yên tâm giao lại giang sơn này cho Hoàng thượng được đây? Đồng thương quốc trong tay Hoàng thượng làm sao có thể phồn vinh giàu mạnh được đây?”

“Xem ra Hoàng thúc đã có toàn bộ kế hoạch.”

Thâm sâu liếc mắt nhìn Lý Ly một cái, đáy mắt Lý Ngọc có chút kính nể, cảm thán và vui sướng. Còn có một chút hiểu rõ, có một thứ gì đó không nói nên lời...

Đề cho hấn cảm thấy cực kì mâu thuẫn.

Cho dù lúc tuổi trẻ với những năm tháng hận hấn, tất cả vẫn như vậy.

Khi đó hấn hận Hoàng thúc muốn đoạt hoàng quyền giang sơn xã tắc của hấn, nhưng lại vì tài trí mưu lược kiệt xuất, tài trí, võ công cao cường của hấn (Lý Ly) mà cảm thấy tiếc nuối.

Thời trẻ cảm thấy đó là một loại khuất nhục.

Hấn làm sao có thể kính nể một người là kẻ địch của mình được?

Vì vậy, yêu hận theo năm tháng từ lúc thiếu niên đến lúc Lý Ly chết mới thôi.

Mà hiện tại, toàn bộ hiểu lầm đều được cởi bỏ. Từ tận đáy lòng hấn cảm thấy hết sức may mắn.

May mắn vì cho tới hiện tại hấn không phải là kẻ thù của hấn (Lý Ly).

May mắn cho tới bây giờ hấn (Lý Ly) đều không dòm ngó tới giang sơn của hấn.

May mắn hấn (Lý Ly) vẫn kiên định đứng bên cạnh hấn.

Nếu không, lấy trí tuệ thời niên thiếu của hấn thì làm sao có thể là đối thủ của hấn (Lý Ly).

Cho dù là hiện tại đối mặt với đối thủ cường hấn như Lý Ly, Lý Ngọc cũng không thể nắm chắc có thể toàn thắng được hay không.

Bất quá cũng không sao, hấn sẽ cố gắng, cố gắng để đuổi kịp.

Vì quốc gia, vì con dân của hấn cũng vì nữ nhân hấn yêu.

“Như vậy, Hoàng thúc và Tây Việt quốc chủ trao đổi điều kiện gì?”

Hấn tuyệt đối không tin, người giao hoạt như quốc chủ Tây Việt sẽ vô điều kiện giúp đỡ Lý Ly.

Cho dù là đúng như lời Lý Ly nói, bọn họ từng có đoạn giao tình cũng không đủ để cho quốc chủ Tây Việt quốc đưa mình vào nguy hiểm khi hai nước liên thủ mà trợ giúp cho Lý Ly.

Trừ khi, Lý Ly chấp nhận điều kiện nào đó khiến cho hấn không thể nào cự tuyệt.

Mà điều kiện này là gì đây?

“Ta đáp ứng hấn một yêu cầu.”

Nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, Lý Ly rũ mắt thản nhiên nói.

“Nếu hần có thể thành toàn cho ta chuyện này thì ta sẽ thực hiện yêu cầu của hần.”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy thất vọng.

Lời nói này không phải như không nói gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Dụ rắn ra khỏi hang (tt)

Trái lại Lý Ngọc nhìn thoáng qua sự âm trầm trong mắt Lý Ly, đáy mắt chợt lóe sáng như hiểu được điều gì.

“Nếu chỉ là diễn kịch, vậy Bắc Minh quốc có đồng ý xuất binh hay không hiện tại đều không quan trọng nữa. Như vậy, Hoàng thúc định khi nào thì động thủ?”

Mười ngón tay gõ trên mặt bàn, Lý Ngọc nhíu mày hỏi.

“Không, trận này vẫn cần Bắc Minh quốc phối hợp.”

Lắc đầu, đôi mắt của Lý Ly tối tăm khó đoán.

“Ít nhất có một hứa hẹn của Bắc Minh quốc chủ có thể để cho Trịnh Nhất Phong yên tâm...”

“Cái này thì không thành vấn đề, theo hành trình suy tính thì mấy ngày nữa sẽ có tin tức của Bắc Minh quốc.”

Nói đến đây, Lý Ngọc như nhớ tới điều gì, nụ cười trên mặt bỗng dung âm trầm. Ánh mắt nhìn về Diệp Mộ Liễu thêm mấy phần áy náy.

“Liều Nhi...”

Hần há miệng thở ra, muốn nói gì lại thôi.

“Ta không sao.”

Cười cười vỗ tay hần, Diệp Mộ Liễu rũ mắt, che giấu sự cô đơn trong mắt.

Lúc ngẩng đầu lần nữa, trên gương mặt hần lại tươi như hoa.

“Bất quá, cụ thể chuyện này như thế nào, Hoàng thúc có thể bớt chút thời gian cùng ta nói chuyện được không?”

“Ừ, đây là tất nhiên. Bất quá, thời gian đã không còn sớm, chúng ta để Hoàng hậu nương nương nghỉ sớm một chút, chuyện còn lại ta có thể cùng Hoàng thượng đến Ngự thư phòng nói tiếp được không?”

Thần nhiên nhìn thoáng quá Diệp Mộ Liễu, Lý Ly nhíu mày nói.

“Về chuyện nhất thời lấy lại quân quyền, mấy năm nay ta vẫn âm thầm bố trí. Thủ hạ của Trịnh Nhất Phong đều nắm giữ vị trí tướng sĩ quan trọng nhưng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta rồi. Hiện tại, chỉ thiếu cơ hội loại bỏ Trịnh Nhất Phong nữa mà thôi.”

“Được, tất cả đều làm theo lời Hoàng thúc nói.”

Gật đầu, Lý Ngọc đặt một nụ hôn trên trán Diệp Mộ Liễu, dịu dàng nói:

“Nghỉ sớm một chút.”

“Lý Ngọc...”

Biết bọn họ không muốn làm cho nàng cảm thấy lo lắng, cũng biết chuyện quốc gia là chuyện lớn không phải là chuyện nàng có khả năng thao túng. Nhưng nghĩ tới gương mặt xanh mét lúc này của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu không nhịn được mà lo lắng.

Một người dưỡng dục mình hai mươi mấy năm, mẫu hậu kính yêu của mình đột nhiên bị người ta bảo không phải là mẹ đẻ, không chỉ như vậy nàng ấy còn là kẻ thù giết hại mẹ mình.

Thay đổi lớn như vậy, dù bất cứ ai cũng không có cách nào tiếp nhận được.....

“Chàng, chuyện về Thái hậu, chàng định xử lý như thế nào? Muốn ta giúp chàng hay không?”

Nàng biết giờ phút này hần nhất định sẽ cảm thấy cực kì mâu thuẫn, cực kì khó xử, cực kì do dự cũng cực kỳ vững vãi.

Tuy Thái hậu là kẻ thù giết hai mẹ hần, nhưng công ơn dưỡng dục hơn hai mươi mấy năm làm sao có thể xóa bỏ trong nháy mắt được đây?

Tuy nàng chưa từng trải qua chuyện như vậy nhưng thống khổ và vùng vẫy của hần, nàng lại cảm thấy hết sức rung động.

Nếu hần không đành lòng xuống tay, thì để nàng tới giúp hần.

Dù sao, ân oán tình cảm trước đây, sớm hay muộn đều phải giải quyết.

“Không sao, Liễu Nhi, chuyện này ta tự có cách xử lý.”

Như biết được nàng đang nghĩ gì, hần quay đầu cười trấn an nàng, con người đen như mực ngọc nặng trĩu, nhưng đầy kiên định.

“Trước khi Trịnh Nhất Phong xuất binh, Hoàng thượng tạm thời vẫn không nên động đến Thái hậu.”

Nghe vậy, Lý Ly vừa ra đến cửa đã quay trở lại, giọng nói hết sức nhạt nhẽo, giống như đang pha một ấm trà, thế cục ván cờ chỉ là chuyện nhỏ.

“Trẫm biết.”

Lý Ngọc rũ mắt, như đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau mới nhếch môi, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt.

“Hoàng thúc yên tâm, Trẫm sẽ tuyệt đối không vì cái nhỏ mà đánh mất cái lớn.”

Lời này của Lý Ngọc nghe thì nhạt nhẽo nhưng lại ẩn chứa thâm ý.

Sẽ không vì nhỏ mà mất lớn, mấy chữ này có thể làm nên một thiên văn chương.”

Là sẽ không vì nhất thời không nhịn được mà phá hủy bố cục đã chuẩn bị từ lâu sao?

Hay là nhất thời không đành lòng mà phá hủy triều cục giang sơn xã tắc?

Thần nhiên liếc mắt nhìn hần một cái, Lý Ly gật đầu bình tĩnh nói.

“Hoàng thượng làm việc ta luôn yên tâm. Nếu vậy thì đi thôi.”

Hai người trước sau ra khỏi Tử Vi cung, bóng đêm như họa, một trận gió nhẹ phát tới làm cho người ta cảm thấy rùng mình, hai người ở trong đêm trong gió không kim được mà ớn lạnh.

“Hoàng thúc, điều kiện trao đổi là gì?”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Lý Ngọc gằn từng tiếng, hết sức thoải mái, đáy mắt lóe sáng.

“Hoàng thượng, kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Người chỉ cần biết kết quả là được, hà tất phải hỏi đến quá trình?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Lý Ly phải làm phò mã

(chắc mn đoán ra được vì sao có tên chương như vậy đúng ko)

“Hoàng thúc...”

Nếu đã không câu nệ tiểu tiết thì sao người lại im lặng không nói?

Nếu là chuyện nhỏ không đáng kể thì sao người lại trốn tránh như vậy?

“Nếu Hoàng thúc không chịu nói thẳng không bằng để cho Trẫm đoán một chút thì thế nào?”

Lý Ly rũ mắt cười, không phản bác cũng không đồng ý.

Thấy vậy, khóe môi Lý Ngọc cong lên, trong giây lát đôi mắt của hắn còn sáng hơn ánh trăng.

“Đề ta đoán thử, vừa rồi Hoàng thúc có nói qua, Tây Việt quốc quân đang thiếu người nối nghiệp đúng không? Theo Trẫm được biết, Quốc quân Tây Việt là người sợ vợ, hắn không chỉ yêu thương sâu đậm, hậu cung vô phi mà cả đời chỉ có hai người con gái, sau này về già không có con chăm sóc.”

Nói đến đây, Lý Ngọc nhìn Lý Ly, thấy đôi mắt hắn hết sức bình tĩnh và thản nhiên.

Ha ha Hoàng thúc, người vẫn muốn duy trì sự bình thản như vậy sao?

“Cho nên, vì thiếu người nối nghiệp trên thực tế là không có người kế tục có đúng không? Không phải Hoàng thúc bán mình cho Tây Việt quốc, làm Phò mã của công chúa Tây Việt quốc đấy chứ?”

“Quả nhiên Thiên Nhi đã trưởng thành!”

Thâm sâu nhìn Lý Ngọc, giọng điệu của Lý Ly vẫn không mặn không nhạt như vậy.

“Như thế nào, không lẽ Hoàng thượng không cảm thấy như vậy rất tốt sao? Chắc Hoàng thượng chưa nhìn thấy hai vị công chúa của Tây Việt quốc rồi, một người chim sa cá lặn, một người hoa nhường nguyệt thẹn, đều là tuyệt sắc nhân gian đấy.”

“Hoàng thúc muốn là Phò mã thật sao?”

Thu lại nụ cười nơi khóe môi, âm thanh của Lý Ngọc từ từ trầm xuống.

“Hoàng thúc đường đường là Nhiếp chính vương của Đông Thương quốc, chạy đến cửa nhà người ta làm Phò mã không cảm thấy ư ờ sao?”

“Như thế nào? Chuyện tốt như vậy người khác còn cầu không được đấy.”

Thấy ánh mắt sắc bén của Lý Ngọc nhìn mình chằm chằm, Lý Ly mở to mắt, khóe môi quết xuống nụ cười như có như không.

“Không những cưới được người vợ dung mạo như tiên trên trời mà còn có thể nắm Hoàng quyền trong tay. Chuyện tốt như vậy chỉ sợ đốt đèn lồng cũng khó tìm đấy.”

“Nếu Hoàng thúc muốn giang sơn mà nói, hiện tại Trẫm có thể cho người, người tội gì...”

Lý Ngọc nói được một nửa, lại nuốt trở vào.

Hắn biết rõ, hắn (Lý Ly) làm như vậy là vì hắn, vì giang sơn xã tắc, lê dân bách tính của Đông Thương quốc, hắn có tư cách gì mà đi trách cứ hắn (Lý Ly).

“Người không cần vì vậy mà tự trách, cũng không cần vì thế mà cảm thấy áy náy. Tất cả đều do ta tự chọn, không liên quan gì tới người. Dù người có cho ta giang sơn hoàng quyền của người, nhưng ta nói với người, ta làm vậy là vì bản thân ta.”

Lý Ly khoanh tay nhìn mấy chấm nhỏ trên bầu trời, ánh mắt mơ hồ nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn.

“Thiên nhi cho rằng, ta không muốn, người có thể miễn cưỡng được ta sao? Nói thật cho người biết, năm đó trên đường đi du lịch, đi qua Tây Việt, cùng với trưởng công chúa Tây Việt nhất kiến chung tình, tạo nên đoạn tình duyên trần thế. Nếu không phải mấy năm gần đây vì giúp đỡ Hoàng thượng đoạt lại hoàng quyền, chỉ sợ ta đã cùng công chúa thành hôn từ lâu, sao lại chờ đến bây giờ vẫn là người cô đơn?”

“Như vậy sao?”

Khóe môi quết xuống nụ cười châm chọc, nụ cười của Lý Ngọc không đạt tới đáy mắt.

“Hoàng thúc thực sự thích Tây Việt trưởng công chúa sao?”

“Đương nhiên là thật, chẳng lẽ còn giả được sao?”

Lý Ly buông xuống hàng mi đen, che dấu ánh sáng chột lóe trong mắt, nhếch môi cười cười.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng cho rằng ta sẽ lấy chuyện này nói đùa sao?”

“Như thế, Liễu Nhi thì sao? Hoàng thúc không thích nàng hay sao?”

Nhìn chằm vào Lý Ly, con ngươi đen của Lý Ngọc âm trầm, lại sắc bén như lưỡi dao.

“Hoàng thúc có biết, khi quân là tội chết hay không?”

Nghe vậy, thân thể Lý Ly run lên, lại tỏ vẻ như không có việc gì, cười nói:

“Hoàng thượng đang nói gì vậy? Thần không rõ ý tứ của Hoàng thượng.”

“Hoàng thúc vì sao lại khổ sở nói dối Trẫm. Trẫm đã điều tra được rõ ràng, lần sạt lở ở sơn thôn đó, Hoàng thúc đã xả thân cứu Liễu Nhi, trong nháy mắt thập tử nhất sinh đó mới là chân thật nhất. Nếu không có như vậy, Hoàng thúc cho rằng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người như vậy?”

Thờ dài một hơi, Lý Ngọc tiếp tục nói:

“Hoàng thúc, chúng ta đều là nam nhân, có một số việc người không lừa được Trẫm.”

Nhìn ánh mắt hần (Lý Ly) nhìn Liễu Nhi khác thường như vậy, hần sao có thể không biết đây?

Cái gì mà trường công chúa, cái gì mà nhất kiến chung tình, đều là quỷ lừa gạt.

Hần chỉ là không không nghĩ để hần (Lý Ngọc) tự trách phải không?

“Hoàng thượng, người sai rồi, ta cứu Diệp Mộ Liễu là vì nàng là người trong lòng người, đối với ta có tác dụng, không liên quan gì đến tình yêu.

Dứt lời, Lý Ly không nói gì nhiều, chỉ xoay người biến mất trong bóng đêm..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Tiến đưa chung quy cũng phải từ biệt

“Liễu Nhi.”

Nhìn nữ tử đang thay quần áo, Lý Ngọc mở miệng muốn nói lại thôi.

“Lý Ngọc, chàng có tâm sự gì sao?”

Lo lắng và do dự trên gương mặt hần không thể lừa gạt được nàng.

Nhưng nếu hần không nói thì nàng sẽ không hỏi, dù sao đến lúc hần muốn nói, tự nhiên hần sẽ nói, ví dụ như hiện tại.

“Liễu Nhi, đi theo Trẫm, nàng có cảm thấy ủy khuất hay không?”

Chần chờ một lúc, Lý Ngọc mới nắm lấy tay Diệp Mộ Liễu, cẩn thận hỏi.

“Nàng có từng hối hận hay không?”

“Ngốc này.”

Nhìn đôi mắt Lý Ngọc hiện lên sự bất an như có như không, Diệp Mộ Liễu vươn tay chỉ chỉ cái trán của hần, ít nhiều đoán được suy nghĩ trong lòng hần.

“Ủy khuất ít nhiều cũng có một chút. Nhưng mà Lý Ngọc, chàng nghe cho kỹ đây. Từ đầu tới cuối ta không hối hận, cho nên, không nên suy nghĩ bậy bạ, biết không?”

Nếu lúc trước nàng đã lựa chọn hần, tất nhiên sẽ không hối hận.

Nhìn nếp nhăn trên trán Lý Ngọc từ từ giãn ra, Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười cười:

“Bất quá Lý Ngọc, ta nhắc nhở chàng trước... Nhất định không được để cho ta có cơ hội hối hận, nếu không... hừ hừ!”

“Biết rồi, nương tử. Vì phu nhất định sẽ không để cho nương tử có bất kì cơ hội nào.”

Đưa tay nhéo nhéo chóp mũi Diệp Mộ Liễu, tàng sương mù trong mắt Lý Ngọc mới tan đi.

“Chỉ biết ba hoa, mau đi đi, hôm nay đại quân khởi hành, tất cả mọi người đều đang chờ chàng đang đến tiền.”

Cười cười tròng mắt nhìn hần, đôi mắt Diệp Mộ Liễu sâu kín không tiêu tan được nhu tình trong đó...

“Gấp cái gì, trước hôn một cái rồi nói tiếp.”

Cúi đầu hôn nàng thật sâu, mãi đến lúc nàng thở hồng hộc, lúc này Lý Ngọc mới lưu luyến rời khỏi đôi môi hồng của nàng.

Nhìn đôi mắt nàng lấp lánh hơi nước, hắn cười trêu chọc nói.

“Phải nhớ ta đây... nếu không nghe lời, hừ hừ, buổi tốt dùng hình phạt lớn để hầu hạ.”

“Chàng..”

Diệp Mộ Liễu như nghĩ tới điều gì, đôi má đỏ lên, trong nháy mắt xấu hổ, gương mặt ửng hồng như đóa hoa đào.

“Càng ngày càng không đứng đắn rồi, một chút đáng về đế vương cũng không có...”

“Trước mặt nàng thì không cần tôn nghiêm của Đế vương.”

Nhanh chóng hôn một cái trên mặt nàng, Lý Ngọc cười cười chuẩn bị rời đi. Chưa được mấy bước, như nghĩ tới điều gì, quay đầu chần chờ nói:

“Đứng rồi Liễu Nhi, hôm nay Hoàng thúc cũng phải đi, nàng, đi tiễn hắn đi.”

Nàng hoàng hôn chiếu xuống ở nơi chòi nghỉ mát.

Chân trời đỏ rực, xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Bên ngoài chòi nghỉ mát có hai bóng dáng thon dài bị ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống tạo nên cái bóng thật dài.

Khung cảnh thêm mấy phần cô liêu...

Bỗng nhiên Diệp Mộ Liễu sinh lòng cảm thán, giống như nàng và Lý Ly quen biết không lâu cuối cùng cũng phải ly biệt.

Hai người bọn họ, nói ra thì mới quen biết không lâu nhưng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng Diệp Mộ Liễu lại cảm thấy đã quen biết Lý Ly từ rất lâu rồi.

Loại duyên phận này là nhận định của kiếp trước và kiếp này.

Loại cảm giác từ lúc sinh ra đã tín nhiệm và hiểu ngầm, dù năm tháng không động lại nhưng cũng rất chân thật mà không cần hoài nghi.

“Lý Ly, đi đường phải hết sức bảo trọng.”

Nâng mắt nhìn nam tử toàn thân áo đen, thân hình cao ngất, Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười nhẹ.

“Như thế nào? Không gọi là Hoàng thúc nữa hả?”

Trong không khí tràn đầy áp lực, sự sầu muộn vì ly biệt ở trên thân thể hai người lượn qua lượn lại không dứt.

Lý Ly nhếch môi cười, có cảm giác muốn phá tan sự uất ức này.

“Nếu ngươi muốn nghe thì ta cũng không ngại. Dù sao ta cũng không chịu thiệt...”

Như cười như không liếc mắt nhìn Lý Ly một cái, nụ cười trên gương mặt của Diệp Mộ Liễu so với ánh nắng nơi cuối chân trời còn sáng rực hơn mấy phần. Nhìn thấy Lý Ly thất thần, trong lòng như có gợn sóng nổi lên.

“Ngươi nha, đã làm Hoàng hậu rồi mà tính tình trẻ con như vậy...”

Dời mắt không dám nhìn lúm đồng tiền xinh đẹp trên gương mặt của nàng, lại cảm thấy có gì đó không thể nói ra được ý tứ hàm súc bên trong.

Đưa tay vỗ vỗ bờ vai của nàng, hắn nghiêm túc nói:

“Nha đầu, sau này phải xuất ra uy nghiêm của Hoàng hậu. Phải có khí thế của Mẫu nghi thiên hạ. Trong Hoàng cung này không phải ai cũng là người tốt, ngươi đừng để cho người khác bắt nạt có biết không?”

“Biết rồi, ngươi yên tâm đi. Cho tới bây giờ chỉ có ta khi dễ người khác làm gì có chuyện người khác bắt nạt ta.”

Vỗ vỗ ngực, Diệp Mộ Liễu thề nói:

“Trái lại là ngươi, nguy cơ trùng trùng, ngươi nhất định phải bảo trọng thật nhiều. Nhớ kỹ, dù thế nào thì còn sống mới là quan trọng nhất có biết không?”

Thu lại nụ cười trên môi, Diệp Mộ Liễu nghiêm túc nói.

“Dù thế nào, ta đều muốn một Lý Ly hoàn hảo trở về!”

Âm thanh của Diệp Mộ Liễu rất nhẹ, lại mang theo bảy phần kiên quyết, ba phần cầu xin làm cho nơi mềm mại nhất trong lòng Lý Ly như có dòng nước ấm chảy qua, ấm áp như được an ủi.

“Được, ta đồng ý với ngươi. Nhất định sẽ hoàn hảo, lông tóc vô thương đứng trước mặt ngươi.”

nhìn trọng gật đầu, Lý Ly nói từng từ hứa hẹn.

“Ngươi nói... nếu giữ lời, ta, ta liền...”

Nói xong, âm thanh của Diệp Mộ Liễu mang theo một chút ghen ngạo, từ trong tay áo lấy ra một lá bùa bình an đưa cho Lý Ly, nàng miễn cưỡng cười cười.

“Đây là lá bùa bình an ta ở chùa xin cho ngươi. Ngươi nhớ phải luôn mang theo bên mình, đừng để mất.”

“Ngươi tự tay đeo cho ta có được không?”

Nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, Lý Ly rũ mắt che giấu sự rung động trong mắt.

“Được.”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, cẩn thận đeo chiếc bùa lên hông Lý Ly, bộ dáng cẩn thận làm cho Lý Ly rung động hết sức.

Áp lực như mạch nước ngầm rốt cuộc cũng tràn ra. Rốt cuộc hấn cũng không nhịn được mà dùng tay ôm Diệp Mộ Liễu vào lòng.

Cảm giác được thân thể nữ tử trong lòng cứng ngắc, khóe môi Lý Ly quét xuống nụ cười khổ nhưng vẫn không chịu buông tay, hạ giọng trầm thấp nói:

“Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một lúc, chỉ một chút là được rồi.”

Thân thể Diệp Mộ Liễu cứng ngắc rốt cuộc cũng mềm xuống. Lúc này nàng có ngu ngốc đến mức nào cũng sáng tỏ tình ý mà Lý Ly đối với nàng.

Thì ra hấn...

Thì ra là thế!

“Nếu Lý Ngọc hấn dám bắt nạt ngươi, nhớ nói cho ta biết, biết không?”

“Ừ.”

“Nếu hấn dám hoa tâm, đối với ngươi không tốt, cũng phải nói cho ta biết, biết không?”

“Ta sẽ nói với ngươi đầu tiên.”

“Ừ, ta sẽ giúp ngươi đánh hấn.”

Cầm lấy tay nàng, nắm thật chặt, đột nhiên hấn nói chậm lại, từng chữ từng chữ một:

“Diệp Mộ Liễu, không cần xem hấn là là Hoàng thượng mà yêu hấn. Từ nhỏ Thiên nhi đã cô đơn một mình, ngươi phải coi hấn là phu quân của mình mà yêu hấn, như vậy mới được lâu dài.”

“Ta biết rồi”

Lời hấn nói, bọn họ đều biết, hơn nữa vẫn luôn như vậy.

Chỉ là Lý Ly, lúc nói những lời này, trong lòng người cảm giác như thế nào?

Là nàng biết quá muộn là hay phản ứng quá trì hoãn?

Hay là trong lòng, trong mắt chỉ có thể chứa duy nhất một mình Lý Ngọc?

Hoặc là, hấn che giấu quá sâu?

Vậy mà nàng chưa bao giờ phát hiện ra tình cảm của hấn đối với nàng.

“Lý Ly...”

Mở to miệng, Diệp Mộ Liễu không biết phải nói gì mới tốt. Phát hiện mối này làm cho nàng hết sức nặng trĩu.

“Được rồi Diệp Mộ Liễu, đi đến đây thôi. Tiễn đưa chung quy cũng phải từ biệt, thời gian không còn sớm, người nhanh trở về, đừng để Hoàng thượng lo lắng...”

Lúc nói chuyện, Lý Ly từ từ đẩy nàng ra.

Phía sau có tiếng bước chân ngày càng gần, không cần quay đầu lại, Diệp Mộ Liễu cũng biết người đến là ai.

Khóe môi miễn cưỡng quết xuống nụ cười xinh đẹp, Diệp Mộ Liễu gật đầu mỉm cười nói:

“Được, Lý Ly, thuận buồm xuôi gió.”

Có đôi khi có những thứ không thể nói nên lời.

Có những người nhất định bị phụ lòng!

Tình yêu đời này nàng đã trao cho Lý Ngọc, cho nên dù Lý Ly có ưu tú, hoàn mỹ như thế nào thì nàng chỉ có thể phụ hắn!

Bọn họ chỉ có thể là bằng hữu...

“Nương nương, chúng ta trở về thôi. Một lúc nữa trời sẽ tối.”

Nhìn Lý Ly tung người lên ngựa biến mất trong ánh trời chiều, Thanh nhi rũ mắt, thản nhiên nói:

“Người đã biết từ lâu, có phải không?”

Nếu không phải như vậy, lúc trước Thanh nhi cũng không nói những lời này.

“Nương nương cũng biết, từ lúc mười hai tuổi Thanh nhi đã đi theo bên người Vương gia...”

Nàng chưa từng thấy Vương gia lạnh lùng vô tình của nàng, trước một nữ tử lại có vẻ mặt dịu dàng như vậy. Vì vậy, trước lúc tiễn biệt, Vương gia của nàng đã động tâm rồi...

Nhưng loại động tâm này nhất định là việc vô cùng tiếc nuối.

Mấy ngày nay làm bạn bên người Diệp Mộ Liễu, nàng nhìn thấy được tình yêu của Đế Hậu, nàng biết tâm ý của Vương gia nhất định chỉ có thể bị chôn vùi.

“Thanh nhi, chúng ta về cung thôi.”

Một câu nói cắt ngang hồi ức của Thanh nhi, giây phút này, bỗng nhiên Diệp Mộ Liễu mới biết được sự nghiêm trọng trong đoạn tình cảm này.

“Vâng, nương nương.”

Nhìn Diệp Mộ Liễu, Thanh nhi rũ mắt cung kính đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Mai phục trong rừng rậm

“Nương nương, ta nghĩ, hình như chúng ta trúng mai phục rồi.”

Gió thổi lay ngọn cỏ, chim trong rừng bị kinh động mà bay đi.

Khu rừng này là nơi các nàng phải đi qua để về kinh, cũng là nơi tốt nhất để mai phục.

Lúc mới bước vào cánh rừng này, trong nháy mắt Diệp Mộ Liễu đã phát hiện sát khí. Sau khi nghe được lời của Thanh nhi, nàng càng chắc chắn ý nghĩ trong lòng mình.

Chỉ là không nghĩ tới, khứu giác của Thanh Nhi lại nhạy cảm như vậy.

Đúng vậy, sao dưới tướng mạnh có thể có binh hèn được cơ chứ. Người của Lý Ly, võ công làm sao có thể kém được.

“Hình như có không ít người.”

Trong lòng trầm xuống, Diệp Mộ Liễu cảm giác được mấy phần không ổn.

“Thanh nhi, ngươi cảm thấy chúng ta có mấy phần thoát được vòng vây?”

“Hai phần.”

Nhiều mây, sắc mặt Diệp Mộ Liễu đen lại.

“Nhóm người này không phải người tầm thường.”

Thanh nhi vẫn chưa nói xong nhưng Diệp Mộ Liễu có thể hiểu rõ ý tứ của nàng ấy.

Ngưng thần dò xét, Diệp Mộ Liễu cảm thấy được trong rừng có khoảng 30 người, theo bố cục phân bố thì những người mai phục này ẩn náu rất kín đáo, hầu như không chệ vào đâu được.

Loại này không phải sơn tặc hay thổ phỉ có thể làm được.

Điều này có nghĩa, những người này được huấn luyện nghiêm chỉnh, là có chuẩn bị mà đến.

Đầu tiên, Diệp Mộ Liễu đã nghĩ tới lời nói của Lý Ngọc, ám vệ hoàng cung.

Những ám vệ này vốn là của Tiên hoàng, nhưng dần dần bị phân hóa, một phần do Lý Ngọc nắm giữ, một phần trở thành nanh vuốt của Thái hậu.

Xem tình hình hiện tại, người tới là địch không phải là bạn!

Lúc này, tại nơi này, có nghĩa những người này nắm rõ hướng đi của bọn họ.

Chắc chắn kế hoạch của bọn họ đã bị tiết lộ.

Không lẽ bên người nàng hoặc Lý Ngọc có gian tế xuất hiện hay sao?

Loại ý nghĩ này làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy ớn lạnh. Nếu như vậy, kế hoạch mấy năm nay của Lý Ly sẽ thất bại trong gang tấc.

Nếu Trịnh Nhất Phong biết hành động của bọn họ, rút binh lực về, thẳng tiến về Hoàng thành, lấy hai vạn cấm quân trong Hoàng thành, không có khả năng để ngăn cản mười lăm vạn đại quân của Trịnh Nhất Phong.

Cứ như vậy, Hoàng quyền, giang sơn, hậu quả như thế nào cũng không tưởng tượng nổi.

Việc cấp bách là giữ chặt vòng vây, nghĩ biện pháp thông tri cho Lý Ngọc và Lý Ly, kế hoạch có biến.

Chỉ có như vậy, bọn họ mới có một đường sống, mới có thể tránh được một hồi chiến tranh khói lửa thuốc súng, tránh cho sinh linh đồ thán, cứu lẽ dân bách tính trong cánh nước sôi lửa bỏng..

“Thanh nhi, ngươi có cách để nhanh chóng liên lạc với Vương gia sao?”

Trong nháy mắt, Diệp Mộ Liễu đã có tính toán.

“Vâng.”

Địch không động ta không động. Thanh nhi cảnh giác nhìn bốn phía, hơi hơi gật đầu.

“Vậy hãy nghe cho kỹ, hiện tại ta chỉ nói một lần, không nói lại. Nhưng ngươi phải nghe theo mà làm, biết chưa?”

Thanh Nhi sửng sốt, như cảm nhận được điều gì, không lập tức trả lời.

“Nghe thấy không?”

“Vâng, Hoàng hậu nương nương.”

Có thể có âm thanh của Diệp Mộ Liễu không giận mà uy, ảnh hưởng đến Thanh nhi, hiện tại, nàng ấy không do dự gật đầu.

Thấy vậy, khoe môi Diệp Mộ Liễu nhếch lên cười cực kì thỏa mãn. Đôi mắt lóe sáng ánh sáng như thấy chết không sờn.

“Đợi lúc nửa động thủ, người liều mình xông ta. Ta che người phía sau, người lao ra khỏi vòng vây, liên lạc với Hoàng thượng và Hoàng thúc, thông tri cho bọn họ sự tình có biến, biết chưa?”

Hiện tại bọn họ cách cửa rừng không xa, nếu đánh úp tới mà nói thì Thanh nhi còn có bảy phần nắm chắc chạy thoát. Nếu hai người đều ở chỗ này, chỉ còn con đường chết.”

Đã như vậy, không bằng đánh cược một lần.

“Không được, Hoàng hậu nương nương. Thanh nhi đã từng đồng ý với chủ tử nhà ta phải bảo vệ tốt cho nương nương, tuyệt đối không để cho người chịu một chút tổn thương. Nếu đi thì chúng ta cùng đi, nếu không Thanh nhi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện sợ chết như vậy.”

“Nếu có thể đi cùng thì người nghĩ rằng ta không muốn hay sao?”

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, Diệp Mộ Liễn rũ mắt nói:

“Nhưng mà tình huống hiện tại, hai người chúng ta cùng đi, phá được vòng vây là rất khó.”

Quan trọng nhất là, người phá vòng vây quan trọng hơn tất cả!

“Vậy hãy để cho nô tỳ cản trở phía sau, nương nương người đi trước đi!”

Nghe vậy, Thanh nhi không chút do dự nói.

“Ngốc, người không phải không biết, bọn chúng đang nhắm vào ta. Nếu ta một mình bỏ trốn, nhóm người này nhất định sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. Chỉ có ta ở lại, người đi, thì chúng ta mới có phần thắng.”

Lắc đầu, ánh mắt Diệp Mộ Liễn hết sức kiên định.

Không phải nàng không muốn đi, không phải không sợ chết. Mà tình hình hiện tại, nàng chỉ có thể cân nhắc phương án lợi hại có lợi đối với bọn họ, đối với gian sơn xã tắc.

“Huống chi, người cũng biết, dù ta có thuận lợi chạy trốn cũng không có cách trong thời gian ngắn nhất có thể liên lạc được Vương gia nhà người.”

“Nhưng mà...”

Thanh nhi còn đang do dự, ám vệ trong rừng thấy các nàng mãi vẫn bất động, đã không thể kìm nén.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễn liếc nhìn Thanh nhi, lớn tiếng trách mắng.

“Có nghe thấy không, đi mau. Đây là mệnh lệnh!”

“Nương nương...”

“Nếu như không hoàn thành trách nhiệm, ta sẽ trừng phạt người, đi mau!”

“Nương nương, người phải tự mình bảo trọng!”

Lúc nói chuyện, có năm tên áo đen đang ẩn thân đánh về phía hai người.

Diệp Mộ Liễn và Thanh nhi liếc mắt với nhau, cùng nhảy lên từ lưng ngựa, ăn ý đánh về người áo đen.

Máu tươi vẩy lên, một kích thành công, hai người không ham chiến mà lui về lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Mai phục trong rừng rậm (2)

“Lão Tam”

Thấy vậy, người áo đen còn lại hô to một tiếng, trong đó có một người đỡ được hai người bị đâm trúng, còn lại ba ám vệ, hai mắt đỏ ngầu đánh về phía các nàng.

Diệp Mộ Liễu phi thân nhảy lên, tiếp được thế công sắc bén của hai người áo đen khác. Thanh nhi cùng người còn lại vây quanh một chỗ.

Diệp Mộ Liễu cầm kiếm bạc trong tay run lên, kiếm quang đột phá, thế công sắc bén, như tia chớp, nghênh đón, sức mạnh vô địch.

“Thanh nhi, đừng ham chiến.”

Mắt thấy đám người áo đen từ trong bóng tối bất động như tên thợ săn đang trêu đùa con mồi, nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu cười lạnh, nàng muốn chính là bọn họ khinh địch mà để xảy ra sơ suất.

Nếu bọn họ không đồng thời ra tay, ngay cả các nàng mọc cánh, hôm nay cũng chỉ có chạy đằng trời.

“Vâng.”

Thanh nhi ở một bên tiếp chiêu, một bên phóng ra ám khí, thuận lợi giải quyết hai người áo đen đang tấn công.

“Đi.”

Thấy vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu vui vẻ, lạnh lùng quát.

“Nương nương, bảo trọng.”

Trong giây phút chần chờ, Thanh nhi tung người nhảy lên ngựa, chạy về phía cửa rừng.

“Lão Ngũ, chặn nàng lại.”

Người áo đen vẫn chưa động thủ thấy vậy, buông đồng bọn trong tay, phi thân về phía Thanh nhi.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu quýnh lên, rất nhanh thoát khỏi hai người áo đen vướng mắc, vươn người nhảy lên, ngăn cản đường đi của Lão Ngũ.

Đòn tấn công của Diệp Mộ Liễu không một chút lưu tình, kiếm quang đi đến chỗ nào, như cuồng phong cuốn qua, từng chiêu bức đến chỗ yếu hại của địch nhân.

Một lúc sau, hai người áo đen bị nàng bỏ lại đằng sau cùng lúc bay đến. Một người khác và Lão Ngũ cũng quán lấy nàng, nhanh chóng đuổi theo Thanh nhi.

Không biết có phải Diệp Mộ Liễu gặp ảo giác hay không, nàng cảm thấy người áo đen xuống tay, từng chiêu đều lưu tình, giống như không muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Nghĩ đến những người áo đen khác vẫn chưa động thủ, trong lòng Diệp Mộ Liễu lóe sáng.

Không lẽ bọn họ muốn giữ chân nàng?

Nghĩ được như vậy làm cho mắt nàng sáng lên, xuống tay không một chút lưu tình, từng chiêu trí mệnh, hai người áo đen đều chết dưới đầu pháp, mà liên tục bại lui.

Bên này, Thanh nhi giục ngựa như điên, không quên quay đầu bắn ám tiễn, ám tiễn phá không mà bay, hướng đi sắc bén, mũi kiếm phát ra màu xanh lam, cho thấy có độc.

Ám vệ đột nhiên chạy ra, bị nàng bắn trúng đùi, trong nháy mắt hất từ không trung ngã xuống, nhú mảy, nhanh chóng che lại huyết đạo của mình, sau đó huyết sáo một cái.

Tiếng huyết sáo vang lên, trong rừng có hàng chục mũi tên bay ra, tiếng phá không làm cho lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống.

Thừa dịp có người áo đen hoảng thần, trường kiếm sắc bén của nàng xuyên qua ngực người áo đen...

“Thanh nhi, cẩn thận...”

Thì ra những người áo đen này đang như mèo vờn chuột, muốn bức các nàng đến con đường chết, sau đó mới bắt đầu thu lưới.

Diệp Mộ Liễu nâng mắt nhìn Thanh nhi, thấy nàng bay lên không trung hết sức xinh đẹp, tránh mũi tên đang bắn tới.

Chỉ là con ngựa nàng ngồi không may mắn như vậy, hầu như trong nháy mắt, có mười mũi tên bắn trúng con ngựa, một tiếng thống khổ vang lên, con ngựa ngã trên mặt đất...

“Hi...”

Đồng thời trên cánh tay cảm thấy đau đớn kịch liệt, khiến cho Diệp Mộ Liễu từ trong kinh hoàng hồi hồn.

Máu đỏ tươi rục rở như đoá hoa bị ngạn, ở trên áo trắng của Diệp Mộ Liễu từ từ nở rộ.

Đau đớn kịch liệt làm cho ý chí chiến đấu của nàng bộc phát, trường kiếm như lưỡi hái, mang theo khí tức tử vong, bức người áo đen đến tuyệt lộ.

Máu tươi lần nữa phun ra, vẩy trên người, trên mặt Diệp Mộ Liễu, nhưng nàng lại không quan tâm, phi thân cười ngửa chạy đi.

“Thanh nhi...”

Mũi tên một lần nữa phóng về phía Thanh nhi, thế công hiện tại từng đợt, từng đợt, sắc bén hơn lúc này.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu nhú đầu mây, một bên dùng kiếm đánh vào hông ngựa, một bên vận thân pháp, dày đặc như vũ bão lao đi.

“Nương nương, thật có lỗi, làm cho người thất vọng rồi.”

Kiếm quang dày đặc, mũi tên không ngừng rót xuống trước mặt hai người, Thanh nhi nhìn Diệp Mộ Liễu toàn thân chật vật, đáy mắt tràn ngập tội lỗi.

“Ngốc, sự tình còn chưa đến lúc đóng quan tài còn chưa biết được, một chút cũng không được buông tha.”

Chỉ có trong lòng còn hy vọng, mới có kỳ tích phát sinh!

“Thanh nhi, đợi đến lúc ta bảo người đi, người nhất định không được quay đầu, biết chưa?”

“Vâng.”

Thanh nhi trịnh trọng gật đầu, nàng biết giờ phút này các nàng đã không còn con đường sống để lựa chọn.

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu vùng kiếm, từ từ chậm dần, lập tức có mũi tên phóng xuyên qua vai và lưng nàng, phun ra chất lỏng màu đỏ.

“A...”

Tiếng chói tai vang lên, mang theo mấy phần tận lực, xuyên thấu bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Mai phục trong rừng rậm (3)

Mũi tên như mưa nhất thời chậm lại, thấy vậy, trong lòng Diệp Mộ Liễu vui vẻ, nàng biết một vấn này chính là nàng đã thành công.

“Thanh nhi, đi mau!”

Nếu bọn họ không muốn mạng của nàng, có nghĩa là các nàng vẫn còn con đường sống.

Lúc này không đi thì đợi đến lúc nào?

Thanh nhi nhanh chóng nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, đôi mắt thâm thúy như biển. Không chần chờ nữa, nàng vươn người nhảy lên, dẫm lên đầu vai Diệp Mộ Liễu, nhảy lên con ngựa chạy như điên về phía trước.

“Nương nương, chịu đựng, chờ ta!”

Tiếng của Thanh nhi theo gió từ xa truyền đến, khóe môi Diệp Mộ Liễu nhếch lên, xoay người nghênh đón lấy đám người áo đen...

“Hoàng hậu nương nương quả nhiên có mưu kế hay!”

Trong nháy mắt, một đám người áo đen vây quanh Diệp Mộ Liễu.

Người áo đen cầm đầu, trong đó có mấy người ra hiệu bằng mắt, lập tức có một đám nhỏ người áo đen bỏ Diệp Mộ Liễu biến mất trong rừng rậm đuổi theo Thanh nhi.

“Cư nhiên dùng thân thể của mình làm tiền cược. Có phải nương nương nghĩ chúng ta không dám giết nương nương đấy chứ?”

Thanh nhi, xem ra ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây, còn lại phải xem vào bản thân ngươi rồi.

Trong lòng thầm cầu nguyện, Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười quyến rũ.

“Cứ tưởng là ai, thì ra là Cổ tổng quản!”

Âm thanh the thé mang theo sự quen thuộc, không phải Cổ Trung tâm phúc bên người Thái hậu thì còn ai đây ?

“Nương nương không chỉ thông minh, nhĩ lực cũng không vừa.”

Thân thể run lên, một giây sau, Cổ Trung khôi phục tình trạng bình thường, không chút để ý cười nói.

“Khó trách nương nương có thể để cho Hoàng thượng coi trọng như vậy. “

“Cổ tổng quản, ngươi sai rồi, không phải ta chắc chắn ngươi không dám giết ta, mà ta lại cảm thấy ta có chỗ hữu dụng đối với Thái hậu nương nương. Trước khi sử dụng ta, Thái hậu nhất định sẽ không dễ dàng giết ta có phải không ? “

Một bên đề phòng nhìn chăm chú vào ám vệ bốn phía, Diệp Mộ Liễu cười trêu chọc.

Lúc này, có thể kéo thêm được giây phút nào, nàng sẽ có hơn một phần hy vọng.

“Nương nương quả nhiên là người thông minh, ngươi nói. . . lúc trước ta và Thái hậu sao lại nhìn nhầm được chứ ? “

Nghe vậy, đáy mắt Cổ Trung quét xuống suy nghĩ sâu xa.

Lúc nhìn thấy Diệp Mộ Liễu, nàng bắt quả chỉ là một đả nha đầu cái gì cũng không hiểu, đối với chuyện Hoàng thượng khẳng định lập nàng làm Hoàng hậu, Thái hậu và hần đều có chút giật mình.

Nhưng mà đối với chuyện này, Thái hậu cảm thấy vui vẻ vì đã thành công.

Không nói đến chuyện Đế vương thâm tình, so với một Đế vương vô tình thì có thêm một chút uy hiếp.

Riêng Diệp Mộ Liễu, nàng không có một cái gì có thể tạo ra uy hiếp.

Một Hoàng hậu không biết tính kế so với một Hoàng hậu biết tính toán tỉ mỉ thì bọn họ đương nhiên nguyện ý lựa chọn người phía trước.

Chỉ là Thái hậu quá hiểu tính tình Hoàng thượng, biết trong lòng hần luôn phản kháng, cũng biết nếu dễ dàng đồng ý hôn sự này, ngược lại càng dễ dàng để cho hần hoài nghi.

Mà Thái hậu hiểu rõ, đối với nam nhân mà nói, thứ gì càng không dễ dàng đạt được thì càng quý giá.

Vì vậy, Thái hậu tạo nên chuyện dùng gậy đánh uyên ương.

Mãi đến lúc Diệp Mộ Liễu cự tuyệt hôn sự cho đến lúc vào cung, toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay của Thái hậu.

Trêu chọc con mồi không sai biệt lắm, tự nhiên phải biết một vừa hai phải.

Thái hậu hết sức vui vẻ khi thấy Diệp Mộ Liễu ở bên người Lý Ngọc như hồng nhan họa thủy, ở Từ Vi cung diễn tiết mục thật thật giả giả, mới làm cho Thái hậu và hần mở rộng tầm mắt.

Không bao lâu sau, nữ tử không biết gì có thể kích thích được Hoàng thượng vậy mà có thể thay đổi thành người biết tính kế, thông minh biết tiến biết lùi.

Là phong thủy hậu cung có thể dưỡng thành người như vậy ?

Hay là ma lực của tình yêu mà thay đổi đến mức này ?

Con gái tri huyện ngây thơ không biết gì, vậy mà trong thời gian ngắn có thể trở thành một Hoàng hậu dịu dàng đoan trang, độ lượng khéo léo.

Thái hậu có dự tính, dựa vào tính tình của hần nhất định trong mắt không chứa được một hạt cát, chắc chắn trong cung sau đợt mưa gió đầy giấm chua, làm cho hậu viện của Lý Ngọc bị cháy, đầu đầu không thôi. (Ý là tranh giành ghen tương ý.)

Trong hậu cung này, mỗi vị phi tử đều đại biểu một phần thế lực của triều đình.

Nếu Diệp Mộ Liễu có thể xử lý hậu cung như vũng nước quấy càng thêm đục thì bọn họ có thể đục nước béo cò rồi !

Cứ như vậy, con đường đoạt quyền của bọn họ càng có lợi hơn.

Nhưng ai biết, người tính không bằng trời tính, nàng không chỉ nhận được khẩu khí, còn giúp Lý Ngọc xử lý hậu cung thỏa đáng.

Ít nhất ở bên ngoài là như vậy.

Ít nhất Thái hậu muốn thấy nàng và Bắc Thiên Tuyết trai cò tranh nhau vẫn không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Mai phục trong rừng rậm (4)

Mà Thái hậu không thể làm ngư ông đắc lợi.

Vốn phần trình diễn này xuất hiện một nhỏ khác biệt nho nhỏ nhưng không đủ để ảnh hưởng đến toàn cục. Vì thế Thái hậu chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mặc kệ bọn họ.

Lại chưa từng nghĩ đến nửa đường nhảy ra tên kì đà cản mũi, Nhiếp chính vương đã chết từ lâu lại kì tích sống lại. Hơn nữa còn vạch trần mưu kế nhiều năm mà Thái hậu và Trịnh tướng quân vạch ra.

“Cổ tổng quản, con người luôn luôn trưởng thành. Mọi vật trên thế gian cho tới bây giờ vẫn luôn thay đổi, không phải sao ?”

Thu hết sự cảm khái và mê hoặc trong đôi mắt Cổ Trung, Diệp Mộ Liễu cúi đầu trầm ngâm vừa cảnh giác chú ý động tĩnh bốn phía.

Thắng thua đã định, nàng cũng không thể đưa tay chịu trói, không phải sao ?

Ít nhất nàng không thể để cho mình trở thành gánh nặng để cho bọn họ áp chế Lý Ngọc.

“Không sai.”

Gật đầu, Cổ Trung cảm thán nói.

“Bất quá Hoàng hậu trong mắt nô tài là nữ tử có khả năng học tập cực mạnh, cho nên giờ phút này, nô tài chỉ hy vọng Hoàng hậu nương nương có thể nhận biết đại cục, không cần làm chuyện châu chấu đá xe.”

“Vậy Cổ tổng quản cảm thấy Bản cung phải làm như thế nào mới là thức thời nhất đây?”

Nghe vậy, đáy mắt Diệp Mộ Liễu lóe lên sự châm biếm, nhưng gương mặt lại bất động thanh sắc hỏi.

“Hoàng hậu nương nương, thật không giấu gì, hiện tại kế hoạch của các người đã bị Thái hậu và Trịnh tướng quân nhìn thấu. Trịnh tướng quân sẽ tức khắc dẫn quân về Thành, đến lúc đó, lấy binh lực trong tay Hoàng thượng, đơn giản chỉ là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá mà thôi!”

Cho rằng bản thân có thể thuyết phục được Diệp Mộ Liễu, trong lòng Cổ Trung vui vẻ, vội vàng cười nói.

“Thái hậu nhân từ, niệm tình mẹ con nhiều năm mà không muốn nhìn bệ hạ và Trịnh tướng quân cá chết lưới rách. Cũng không nghĩ muốn dấy lên chiến hỏa, làm cho sinh linh đồ thán. Vì vậy, thỉnh Hoàng hậu nương nương giúp đỡ khuyên giải Hoàng thượng, để cho Hoàng thượng kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt chủ động đầu hàng. Như vậy, Thái hậu nhất định sẽ không nhắc lại chuyện cũ, bảo vệ cho Hoàng thượng và Hoàng hậu nửa đời sau đều an nhàn!”

“Lời này của Cổ tổng quản là thật sao? Làm sao Bản cung biết được Thái hậu lão nhân gia người có thể lợi dụng ta và Hoàng thượng xong sẽ giết người diệt khẩu hay không?”

Nghe nói tin tức đã truyền tới tai Trịnh Nhất Phong, trong lòng Diệp Mộ Liễu cực kì trầm xuống. Ngay sau đó lại thoáng nhìn ánh mắt bất định trong mắt Cổ Trung, trong lòng như được thả lỏng xuống.

Muốn diễn trò phải không?

Vậy Bản cung sẽ cùng các người diễn thật tốt.

Dù sao thứ Bản cung thiếu nhất hiện tại chính là thời gian!

“Vạn nhất Thái hậu lật lọng, Bản cung không phải trộm gà không được còn mất nắm thóc hay sao?”

Không kiên nhẫn nhìn lối ra của rừng rậm, kiềm chế hết sức, nụ cười mang theo sự ảm nẫn.

“Chỉ cần Hoàng hậu nương nương có thể khuyên Hoàng thượng chủ động buông tha Hoàng quyền, Cổ Trung lấy đầu ra đảm bảo, nửa đời sau của Hoàng thượng và Hoàng hậu nhất định vinh hoa phú quý, vợ chồng ân ái bạch đầu giai lão. Mấy thứ này không phải Hoàng hậu nương nương vẫn luôn theo đuổi hay sao?”

“Cổ tổng quản quả nhiên hiểu được lòng ta, Bản cung suýt chút nữa đã bị rung động rồi đây...”

Diệp Mộ Liễu chưa nói xong, bên ngoài rừng rậm bay lên ánh sáng pháo hoa.

Bóng đêm bao la mờ mịt, pháo hoa này hết sức bắt mắt. Diệp Mộ Liễu và Cổ Trung nhìn thấy đều thay đổi sắc mặt.

Một người thì vui mừng như điên, một người thì oán hận không thôi!

“Thì ra nói lâu như vậy, Hoàng hậu nương nương muốn kéo dài thời gian hay sao?”

Giương mặt vốn đang tươi cười, trong nháy mắt đen lại, Cổ Trung nhíu mày quát lớn:

“Hoàng hậu nương nương, chúng ta cho ngươi một cơ hội thì ngươi rượu mời không thích lại thích uống rượu phạt, thật không cho mọi người chút sắc mặt.”

“Cổ tổng quản, ngươi nghĩ Bản cung là đứa trẻ ba tuổi hay sao?”

Biết Thanh nhi đã thoát hiểm, tín hiệu cũng đã phát ra, trái tim vốn thấp thỏm của Diệp Mộ Liễu mới được thả lỏng xuống.

Khỏe mỗi quét xuống nụ cười lạnh, nàng nhếch môi cười châm chọc:

“Thái hậu nương nương nếu niệm tình mẫu tử thì sẽ không làm việc khiến cho người khác phải oán trách. Nếu ta buông tay chịu trôi, chẳng phải sẽ trở thành gánh nặng để cho các ngươi dùng để áp chế Hoàng thượng sao? Cổ tổng quản ngươi yên tâm, Bản cung thà chết cũng không cho ngươi được như ý nguyện.”

“Nếu như vậy, Hoàng hậu chờ xuống hoàng tuyền cùng Hoàng thượng làm một đôi uyên ương đồng mệnh đi.”

Trong mắt lóe ra sát ý, Cổ Trung lạnh lùng nói.

“Nương nương yên tâm, nô tài sẽ không để cho người phải đợi lâu. Đợi người xuống dưới, Trịnh tướng quan sẽ lập tức đưa Hoàng thượng xuống cùng người.”

“Ngươi bớt lấy Hoàng thượng đến áp chế ta đi. Cổ tổng quản, ngươi cho rằng ta không biết hay sao? Nếu Thái hậu thuận lợi liên lạc được với Trịnh tướng quân, chỉ sợ lúc này việc bà ấy làm không phải là bắt ta uy hiếp Hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Giang sơn và nàng, hắn sẽ chọn ai?

Diệp Mộ Liễu sớm đã hiểu rõ, nếu Thái hậu phát hiện kịp thời, liên lạc với Trịnh Nhất Phong thì chuyện hiện tại bà ta làm là thoát khỏi Hoàng thành, hội họp với Trịnh Nhất Phong.

Dựa vào mười lăm vạn đại quân của Trịnh Nhất Phong muốn đánh thắng hai vạn cấm vệ quân, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mà hiện tại Thái hậu nóng lòng bắt nàng để áp chế Lý Ngọc, chỉ có thể nói, bà ta vẫn chưa thể liên lạc được với Trịnh Nhất Phong, cũng không chắc chắn có thể thuận lợi chạy thoát khỏi Hoàng thành.

Buổi sáng lúc đại quân rời đi đến bây giờ đã một ngày, lấy tốc độ hành quân của đại quân, đã cách xa trăm dặm.

Theo như nàng biết, lúc đại quân khởi hành, Lý Ngọc gia tăng phòng bị bốn cửa lớn ở kinh thành vì sợ để lộ tin tức, tiếng gió bay đi.

Vì vậy, Thái hậu nếu muốn thuận lợi khởi hành, thậm chí là thuận lợi đuổi theo đội quân của Trịnh Nhất Phong cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Thái hậu khẩn trương muốn bắt sống nàng là vì như vậy.

Từ lúc Thanh nhi phóng ra pháo hoa đó, nhìn Lý Ly chưa đi được bao xa chắc đã thu được tín hiệu, biết rõ sự tình có biến.

Cho nên, chỉ cần nàng không rơi vào tay ám vệ, trở thành uy hiếp của Lý Ngọc, Lý Ly bọn họ mới có thể kịp thời ngăn cản Thái hậu và Trịnh Nhất Phong liên lạc với nhau.

Nghĩ đến đây, khoe môi Diệp Mộ Liễu quét xuống nụ cười xinh đẹp mà đầy thâm lương.

“Cổ tổng quản yên tâm, Bản cung tuyệt đối sẽ không để Hoàng thượng gặp chuyện khó xử!”

Miệng vết thương ngày càng đau, ngày càng đau, thậm chí không cảm giác được. Nhưng ý thức của Diệp Mộ Liễu ngày càng rõ ràng..

Nếu nàng trở thành lợi thế cho Thái hậu, giang sơn xã tắc và Diệp Mộ Liễu nàng, Lý Ngọc sẽ chọn như thế nào đây?

Nàng không biết, cũng không dám cược.

Không dám cược, trong lòng Lý Ngọc, giang sơn và nàng, cái nào quan trọng hơn.

(Bà con đoán Lý Ngọc chọn giang sơn hay mỹ nhân đây???)

Dien *** dan***le***quy***Don***com

Không dám cược nếu giang sơn và nàng, Lý Ngọc sẽ chọn nàng mà vứt bỏ giang sơn thì có thể có một ngày hán sẽ hối hận hay không?

Nàng biết hán yêu nàng, nàng biết rõ giang sơn xã tắc, lẽ dân Hoàng quyền trong lòng Lý Ngọc có ý nghĩa gì.

Hai lựa chọn đó căn bản không thể so sánh với nhau.

Nếu phải để hai thứ cho hai người lựa chọn, dù giờ phút này Lý Ngọc lựa chọn cái gì, sau này sẽ hối hận không?

Nàng không muốn để cho hán phải sống trong những ngày hối hận, càng không nguyện ý tận mắt nhìn thấy hán buông tha lựa chọn giang sơn của mình.

Cái loại đau đớn tê tâm liệt phế này so với chết càng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi hơn.

Cho nên, cái nàng có thể làm là không để cho hán có cơ hội lựa chọn.

Không muốn trở thành người uy hiếp chàng, nhược điểm của chàng, không nghĩ để cho chàng phải khó xử, không muốn nhìn chàng buông tha cho ta...

Cho nên, ta chủ động buông tha cho chàng.

Lý Ngọc, chàng có thể tha thứ cho sự yếu đuối của ta, cho sự lựa chọn của ta hay không?

“Nếu Hoàng hậu nương nương muốn rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt vậy đừng trách nô tài vô lễ.”

Sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, con mắt Cổ Trung hung ác, hiểm độc, phất tay cho ám vệ phía sau, hán nhếch môi lạnh lùng nói:

“Người đến, mời Hoàng hậu trở về cùng chúng ta. Chỉ cần còn một hơi là được, còn cái khác, không sao cả.”

Lời nói của hán vừa dứt, ám vệ áo đen bắt đầu di chuyển, tất cả vây kín chặt Diệp Mộ Liễu.

Diệp Mộ Liễu làm sao có thể buông tay chịu trời, vì vậy vươn tay nhảy lên, ý đồ muốn xông ra ngoài.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau, kiếm quang chói mắt lần lượt thay đổi, trong nhất thời máu bay đầy trời.

Có thể do mệnh lệnh của Cổ Trung có tác dụng, hiện tại, những người áo đen ám vệ này ra tay không chút lưu tình.

Thế công sắc bén làm cho Diệp Mộ Liễu dần không chống đỡ được...

Bước chân nặng xuống, miệng vết thương truyền đến đau đớn, nơi nơi vẩy ra máu tươi, huyết nhục mơ hồ...

Ngay lúc ý thức của Diệp Mộ Liễu mơ hồ, bên ngoài rừng rậm truyền đến tiếng vó ngựa hét sức rõ ràng..

Tiếng vó ngựa dần tới gần, đầu óc Diệp Mộ Liễu rung lên, ánh mắt tự nhiên nhìn về lối vào rừng rậm.

Trong nháy mắt nàng hoảng thần, một thanh kiếm sắc bén đâm về phía nàng. Giây phút cảm nhận được nỗi đau đớn kịch liệt, trên người Diệp Mộ Liễu lại thêm nhiều vết thương.

“Hoàng hậu nương nương, người chết tâm đi. Lúc này người có cứu binh đến thì người cũng không thể chống đỡ tới một khắc đâu.”

Tiếng bước chân bên ngoài rừng rậm làm cho Cổ Trung mất kiên nhẫn, càng thêm phiền não bất an.

Dùng mất ra hiệu cho ám vệ bên cạnh, lập tức có bốn ám vệ theo hướng đông tây nam bắc đánh về phía Diệp Mộ Liễu, vây nàng sát sao, không còn một kẽ hở.

“Nương nương, đắc tội rồi.”

Cổ Trung vươn người nhảy lên, ở trên không đâm vào vai một ám vệ, một thanh kiếm từ trên xuống trực tiếp đâm vào chỗ cổ Diệp Mộ Liễu.

“Buông nàng ra.”

Cùng lúc đó, bên ngoài rừng rậm có giọng nam tử sắc bén, theo nội lực truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Giang sơn và nàng, hắn sẽ chọn ai? (tt)

“Nương nương, như thế nào, nô tài đã từng nói, người không thể chống đỡ đến lúc cứu binh đến đâu.”

Mũi kiếm lóe sáng chỉ vào ngực Diệp Mộ Liễu, Cổ Trung thu lưỡi kiếm, vươn người nhảy ra ngoài vòng vây.

Có thể hiện tại nàng bị hấn nắm trong tay, nhưng đối mặt với sự cuồng nộ của Lý Ngọc bao vây trùng trùng, sắc mặt Cổ Trung vẫn hết sức kiên định như trước.

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng.”

Miệng nói như vậy nhưng gương mặt Cổ Trung không có một chút cung kính, ngược lại có chút khiêu khích.

“Thả nàng ra, Trẫm sẽ tha chết cho ngươi.”

“Hoàng thượng, người đang nói giỡn sao? Nô tài mệnh tiện, làm sao quý giá như Hoàng hậu được.”

“Ngươi muốn gì? Nói giá đi, Trẫm đều đồng ý với ngươi.”

Thân thể Lý Ngọc cứng đờ, sắc mặt tái mét, nhất là đôi mắt tràn đầy lửa giận mãnh liệt quay cuồng, môi nhếch lên, mím thành một đường.

“Nếu, nô tài muốn giang sơn Hoàng thượng thì sao?”

Khóe môi quết xuống nụ cười khổ, Cổ Trung cột nhà hỏi.

“Dựa vào ngươi cũng xứng sao?”

“Nô tài tất nhiên không xứng, nhưng chủ tử của nô tài xứng.”

Cười khanh khách nhìn Lý Ngọc, Cổ Trung quay đầu, dùng kiếm nâng cầm Diệp Mộ Liễu lên, nhíu mày cười nói:

“Hoàng thượng cảm thấy Hoàng hậu nương nương trong lòng ngươi không đủ để so với giang sơn xã tắc của ngươi sao?”

Một giọt máu đỏ tươi từ kiếm chảy xuống, đập vào mắt làm Lý Ngọc đau đớn.

Cổ Diệp Mộ Liễu bị bức bách, lưỡi dao bạc cứa vào da thịt, làm cho hấn không rét mà run. Hấn sợ Cổ Trung lỡ tay thì hấn sẽ không thể gặp lại được nàng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 168: Giang sơn và nàng, hắn chọn nàng!

Nghĩ tới tương lai không có sự tồn tại của nàng, trái tim Lý Ngọc cảm thấy lạc lõng.

Đó là loại cảm giác đau đớn tận cùng, tê tâm liệt phế, đau không thể chịu nổi.

“Làm tổn thương nàng không phải các người đánh mất nhân vật quan trọng sao? Để Trầm qua đó, các người thả nàng đi. Mạng của Trầm so với nàng càng có giá trị hơn không phải sao?”

“Hoàng thượng, mặc dù lão nô ngu xuẩn cũng không làm loại mua bán tiền mất tật mang như vậy.”

Vị trí của Diệp Mộ Liễu ở trong lòng Lý Ngọc, hẳn chỉ có thể đánh cuộc một phen.

Hơn nữa, đối với tình hình trước mắt, phần thắng của hắn rất lớn, ít nhất là tám phần.

Nhưng nếu con tin đổi thành Hoàng thượng, như vậy lại khác rồi.

Hoàng thượng trong lòng Nhiếp Chính vương là vô cùng quan trọng nhưng Cổ Trung không dám chắc chắn, giang sơn xã tắc và lễ dân bách tính trong lòng Hoàng thượng thì nam tử mặt lạnh tâm lạnh, hành xử như một tên tu la nhất định sẽ chọn về trước.

Tất cả đều nói hắn coi trọng hoàng quyền này như thế nào, nhưng mà hai thứ này đều hết sức quan trọng.

Trong lòng hắn, giang sơn và dân chúng thiên hạ Long gia nhất định quan trọng hơn so với một tên Hoàng thượng.

Chỉ sợ điều này trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ có phải không?

Cho nên hắn mới dùng tính mạng của mình để đổi lấy an toàn của Diệp Mộ Liễu và Hoàng quyền.

Nhưng hắn là sao có thể để cho hắn (LN) được như nguyện ý.

“Lão nô không hề nghĩ, Nhiếp chính vương sẽ bỏ qua giang sơn mà bảo vệ cho Hoàng thượng... Vì vậy, lão nô tuyệt đối sẽ không làm chuyện mua bán lỗ vốn như vậy.”

Dứt lời, mũi kiếm của Cổ Trung lại đâm sâu vào da thịt Diệp Mộ Liễu thêm ba phần. Trong giây phút đó, một dòng máu tươi từ cổ nàng phun ra.

Lý Ngọc thấy vậy, trong lòng nín chặt, một lúc sau, mới cắn răng trầm giọng:

“Đừng làm tổn thương nàng, Trầm đồng ý với người là được.”

“Hoàng thượng...”

Từ đầu tới cuối Lý Ngọc vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt Diệp Mộ Liễu không thèm chớp rớt cuộc cũng kêu lên.

“Hoàng thượng, cảm ơn người. Nhưng mà, ta không cần.”

Cảm ơn chàng đã không vứt bỏ ta. Cảm ơn chàng đã không làm cho ta cảm thấy thất vọng.

Nhưng mà, không cần vì ta mà đẩy giang sơn xã tắc Đông Thương quốc, cả lễ dân bách tính vào trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nàng không gánh được tội danh này, cũng không dám làm hồng nhan họa thủy, lại càng không muốn trăm ngàn năm sau để cho Lý Ngọc bị sử sách bêu danh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Thực xin lỗi, ta yêu chàng!

“Liễu Nhi... Trừ nàng ra, tất cả những thứ khác đối với ta mà nói đều không quan trọng.”

Nàng gọi hắn là Hoàng thượng, là nàng đang nhắc nhở hắn về chức trách và nghĩa vụ của Đế vương, nhưng nàng lại không biết, nếu không có nàng, cuộc sống của hắn chỉ là cái xác không hồn, sống không bằng chết!

Một người bảo vệ giang sơn trăm năm đã một sự kiên hết sức mệt mỏi, nếu nàng bỏ quên hắn, vậy hắn sống còn có ý nghĩa gì?

Cho nên, dù hắn ích kỉ cũng được, cho dù trên lưng đeo ngàn năm cái danh bị chửi rủa cũng được.

Hắn cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng từ trong sinh mệnh của hắn mà biến mất...

“Cổ tổng quản thật sự rất can đảm, khó trách người có thể ở bên cạnh Mẫu hậu hơn mười năm mà không mất một chút ân sủng. Nói đi, Trẫm phải làm như thế nào thì Cổ tổng quản mới bằng lòng thả Hoàng hậu?”

“Rất đơn giản, ta muốn một khối bài thông quan của Hoàng thượng, năm thiên lý mã (ngựa đi được nghìn dặm). Hơn nữa, Hoàng thượng phải đảm bảo năm người này có thể thuận lợi liên hệ với Trịnh tướng quân.”

Sau giây lát trầm ngâm, Cổ Trung nhưng mảy nói từng chữ một.

“Nô tài và những ám vệ này sẽ ở đây chờ Hoàng thượng, đợi tin tức truyền đến từ phi Trịnh tướng quân, nô tài sẽ thả Hoàng hậu nương nương ngay tức khắc. Hơn nữa, còn có thể đảm bảo Hoàng thượng và Hoàng hậu không cần lo lắng tính mạng.”

“Được, Trẫm đồng ý với người.”

Lý Ngọc giờ tay lên, một vật màu vàng theo đường cong ở trong không trung bay lên, ném đến trước mặt Cổ Trung.

“Người tới, cho bọn họ ngựa.”

“Hoàng thượng, không thể.”

Mất thấy kết cục đã định, Lý Ngọc vì nàng mà mất đi lí trí. Bảo hồ lột da ***! Diệp Mộ Liễu vừa nóng giận vừa cảm động không thôi.

*** không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Áp chế ngọn sóng lớn trong lòng, nàng cao giọng hét:

“Lý Ngọc, nếu chàng dám, ta sẽ chết cho chàng xem!”

“Đưa ngựa cho bọn họ đi.”

Thâm sâu nhìn Diệp Mộ Liễu một cái, Lý Ngọc quát như đinh đóng cột.

“Nhanh.”

“Lý Ngọc, chàng thật ngốc.”

Dù biết cho dù chàng có đồng ý với bọn hắn, thì bọn hắn cũng sẽ không cho chúng ta còn đường sống. Nhưng chàng vẫn như cũ vì ta, làm chuyện bị cả người đời phi nhổ. Chàng bảo ta làm sao mà chịu nổi?

Khóe mắt có dòng nước chảy xuống. Diệp Mộ Liễu nhếch môi cười xinh đẹp với Lý Ngọc. Vận công lực, đâm về mũi kiếm trước ngực, một giây sau, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ vạt áo của nàng.

“Lý Ngọc, thực xin lỗi, ta yêu chàng...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Nàng dùng tính mạng của nàng để hiến tế

“Không...”

Tiếng hét thê lương từ trong miệng Lý Ngọc bật ra, hắn như con dã thú bị thương, gương mặt hung dữ, hai mắt đỏ lên.

“Lý Ngọc, thật xin lỗi, ta yêu chàng...”

Diệp Mộ Liễu, đây là tình yêu của nàng sao?

Không!

Trẫm tuyệt đối sẽ không cho phép, cho dù có phải xuống Hoàng tuyền thì Trẫm cũng bắt nàng trở về!

Ta tuyệt đối không cho phép nàng bỏ ta mà đi trước!

Cả đời này, nàng và ta nhất định phải dây dưa với nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Nàng không có quyền thay ta quyết định nhân sinh của ta, cuộc đời của ta.

“Giết cho ta, không trừ một ai!”

Tiếng nói của Lý Ngọc lạnh như khối băng ngàn năm, không có chút nhiệt độ.

Nhìn con người Lý Ngọc ôn nhuận như bình thường, giờ phút này lại lóe ra những tia ngoan độc, tràn ngập huyết tính và sát ý.

Cắm vệ phía sau dưới sự chỉ huy của hắn, nhanh chóng vây quanh đám ám vệ áo đen.

Nhìn một kiếm xuyên tim của Diệp Mộ Liễu, sắc mặt Cổ Trung nhất thời trắng bệch.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, nữ tử trước mặt lại có thể hành động quyết tuyệt như vậy!

Nàng dùng sinh mệnh của mình để thành toàn cho giang sơn xã tắc, thống trị hoàng quyền của Lý Ngọc.

Bọn họ tính toán toàn bộ cuối cùng lại thất bại trong gang tấc bởi vì bọn họ không tính được lòng người.

Bọn hắn không biết, một người khi yêu một người khác sẽ đến mức như vậy!

Có thể vì hắn mà vứt bỏ tính mạng.

“Giết!”

Từ trong rung động hồi phục lại tinh thần, Cổ Trung đưa tay ra giấu thủ thế cho ám vệ lui ra. Còn mình thì vừa rút lui vừa tính toán phá vòng vây mà đi.

Lúc này không đi thì còn đợi đến lúc nào?

Mất đi tám bùa hộ mệnh, đối với nhân số cắm vệ quân nhiều gấp nhân số của mình mấy lần, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá.

“Giết cho Trầm. Nếu để cho một người chạy trốn, lấy cái đầu của các người đến gấp Trầm.”

Một kiếm đâm gục người áo đen, âm thanh của Lý Ngọc như tới từ địa ngục, âm lãnh mà tràn đầy oán độc, tràn đầy phẫn hận.

“Hoàng thượng, Cổ Trung để lại cho thần đi.”

Thấy Lý Ngọc giết đỏ cả mắt, thủ lĩnh cắm vệ quân bên cạnh vội vàng khuyên giải.”

“Hoàng thượng đi xem Hoàng hậu đi...”

“Liễu Nhi...”

Nhìn nữ tử nằm trên mặt đất, vạt áo bị máu tươi nhuộm đỏ, con người âm thầm của Lý Ngọc sáng lên, trong nháy mắt phai nhạt xuống, trống rỗng, tịch mịch...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Diệp Mộ Liễu, không cho phép nàng chết!

“Liễu Nhi...”

Đạo quang kiếm ánh trước mắt dần dần mờ hồ.

Giờ phút này, giết chóc và huyết tính như không có quan hệ gì tới hắn.

Lý Ngọc đưa tay lau vết máu trên mặt Diệp Mộ Liễu, nhưng càng lau càng nhiều, càng lau lại càng nhiều, giống như lau thế nào cũng không sạch...

“Diệp Mộ Liễu, nàng không được phép chết. Có nghe không, nàng phải sống lại cho ta.”

Liều mạng lay lay nữ tử trong lòng, sắc mặt Lý Ngọc trắng bệch như tờ giấy, hai mắt đỏ lên, như không có tiêu cự, trống rỗng.

“Nếu nàng chết, ta sẽ giết cha mẹ nàng, sau đó giết mình, để chúng ta có thể cùng nhau ở dưới Hoàng tuyền. Nàng có nghe thấy không? Tuyệt đối sẽ không để tính toán của nàng được thành công. Nếu nàng chết, đời này, kiếp này, tam sinh tam thế, đời đời kiếp kiếp, nàng và ta sẽ trở thành người xa lạ!”

“Hoàng thượng... Người nên bi thương! Hoàng hậu nương nương đã chết, người để cho nàng an tâm đi thôi...”

Chiến đấu dần dần kết thúc, Lý Ngọc điên cuồng, làm cấm vệ quân hết sức sợ hãi, đưa mắt nhìn nhau, không ai dám phát ra tiếng động.

Mãi đến khi cấm vệ quân kết thúc chiến đấu, đưa đầu Cổ Trung tới gặp Lý Ngọc, mới cẩn thận khuyên giải.

“Không, Liễu Nhi nàng không chết! Nàng sẽ không chết! Nàng còn chưa cùng Trẫm sinh con đường cái, nàng còn chưa cùng Trẫm đi khắp Đông Thương quốc đại giang nam bắc, nàng còn chưa cùng Trẫm bạch đầu giai lão, nàng sao có thể chết được?”

Dán má mình lên má Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc như một đứa bé, gào khóc lớn.

(Chắc hẳn ai đọc chap 30 đến 40) ghét Lý Ngọc lắm đây, cơ mà ta, ta yêu chết Lý Ngọc ời)

Bộ dáng ủy khuất mà bị ai làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt, không đành lòng nhìn một màn trước mắt...

Nước mắt từng giọt, từng giọt chảy từ hai má của Lý Ngọc xuống má Diệp Mộ Liễu, mãi không dứt, như dòng nước mắt bị chặn đứt không ngừng chảy xuống...

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, Hoàng cung còn chờ người...”

Thấy vậy, thủ lĩnh cấm vệ quân cắn răng nhắm mắt nói.

Thân thể Lý Ngọc run lên, một giây sau hắn rũ mắt, che giấu sự đau khổ và tuyệt vọng trong mắt, yên lặng gật đầu:

“Được.”

Hắn đưa tay muốn lau nước mắt bên má Diệp Mộ Liễu, lúc ngón tay chạm vào phía dưới mũi Diệp Mộ Liễu, bỗng dừng ngăn ra...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Hoàng thượng, người không nằm mơ!

Hắn đưa tay muốn lau nước mắt bên má Diệp Mộ Liễu, lúc ngón tay chạm vào phía dưới mũi Diệp Mộ Liễu, bỗng dừng ngăn ra...

“Hoàng thượng, làm sao vậy?”

Thấy Lý Ngọc như ngừng thở, ngón tay đặt bên má Diệp Mộ Liễu, muốn động lại không dám động, gương mặt âm hồn bất định thay đổi liên tục. Trong lòng thủ lĩnh cấm vệ quân vừa động, vội vàng nhủ mảy hỏi.

“Người đánh ta một cái!”

Đôi mắt Lý Ngọc nhắm lại đột nhiên mở ra, sắc mặt quái dị nói.

“Hoàng thượng?”

“Nhanh.”

“Vi thần không dám.”

Thủ lĩnh cấm vệ quân như hiểu được cái gì, phịch một tiếng quỳ rạp trước mặt Lý Ngọc, cẩn thận đặt tay dưới mũi Diệp Mộ Liễu, một lúc sau, mừng như điên nói:

“Hoàng thượng, thật sự người không phải mơ. Hoàng hậu nương nương nàng. Còn thở...”

“Thật sao?”

Đôi mắt Lý Ngọc sáng lên, khoe môi quét xuống vòng cung, động tác trên tay hết sức cẩn thận, nhẹ nhàng như đang ôm bảo bối quý báu nhất trên đời, yểu ớt nhất trên đời.

“Thiên chân vạn xác!”

“Vậy còn chờ gì nữa? Không nhanh chuẩn bị ngựa cho Trẫm.”

Lý Ngọc đưa tay muốn rút thanh kiếm trước ngực Diệp Mộ Liễu. Thấy vậy, thủ lĩnh cấm vệ quân vội vàng chặn lại.

“Hoàng thượng, thanh kiếm này tạm thời không thể rút ra.”

“Vi sao?”

Trong lòng Lý Ngọc trầm xuống, lớn tiếng hỏi:

“Hoàng hậu nương nương bị trọng thương, thân thể vốn đã suy yếu không chịu nổi. Một kiếm này đã làm tổn thương vùng ngực Hoàng hậu nương nương, nếu lúc rút kiếm nương nương không chịu được. Chỉ sợ... Chỉ sợ sẽ không chịu nổi...”

Về mặt Lý Ngọc trong nháy mắt trầm xuống, thủ lĩnh cấm vệ quân vội vàng giải thích:

“Việc gấp trước mắt là phải giúp Hoàng hậu nương nương cầm máu, sau đó trở về Hoàng cung. Nơi đó có nhiều dược liệu trân quý, chỉ cần một chút nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô, các loại trân phẩm này cho nương nương ngâm trong miệng, sau đó rút kiếm, như vậy mới có thể bớt được mấy phần nguy hiểm.”

Dứt lời, thủ lĩnh cấm vệ quân từ trong túi áo lấy ra một lọ kim sang dược đưa cho Lý Ngọc:

“Đừng lúc vì thần vẫn có thói quen mang cái này bên người...”

Lý Ngọc mím môi nhận lấy kim sang dược, cẩn thận bôi lên vết thương trên người Diệp Mộ Liễu, một bên vừa bôi vừa nói:

“Người lập tức phái người về cung, tìm đám Thái y viện tới. Chúng ta chia nhau đi... Trẫm sợ Liễu Nhi nàng... không kiên trì đến được Hoàng cung...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Hết cách xoay chuyển

“Cái gì mà kêu hết cách xoay chuyển?”

Gắt gao túm chặt áo Thái y, sắc mặt Lý Ngọc tối tăm, con ngươi đen thâm thúy, hiện lên một tia sát ý.

“Kiếm cũng đã rút, Hoàng hậu vẫn còn hơi thở mà người lại nói với ta là hết cách xoay chuyển? Ngay cả người cũng không cứu sống được thì ta nuôi đám phế vật các người làm cái gì?”

Một tay đẩy lão Thái y ngã trên mặt đất, trong lòng Lý Ngọc co rút lại, đau đến toàn thân run lên, huyết dịch bên tai ngừng chảy, vang lên tiếng ong, ong.

Giây phút này, sức lực của hắn như bị rút sạch, cả người choáng váng hoa mắt. Nếu bên cạnh không có cái bàn chống đỡ chỉ sợ hắn đã té ngã trên mặt đất.

Ngày đó lúc hắn phát hiện Diệp Mộ Liễu vẫn còn hơi thở, cái cảm giác mất mà được lại chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời này mà hắn có được,

Ai ngờ thuận lợi rút kiếm nhưng Diệp Mộ Liễu hôn mê trọn vẹn ba ngày ba đêm, vẫn chưa tỉnh lại. Lúc này đám lang băm lại nói cho hắn, thuốc và kim châm cũng vô dụng, hết cách xoay chuyển.

“Bẩm Hoàng thượng, không phải vì thần không tận tâm tận lực, nhưng Hoàng thượng bị tổn thương đến tâm mạch. Mất máu quá nhiều... Vi thần cũng thúc thủ vô sách...”

Mười mấy Thái y phát run quỳ trên mặt đất, cẩn thận nói.

“Nếu nàng chết, các người cũng chuẩn bị hậu sự đi!”

Thân hình Lý Ngọc nhoáng lên một cái, một tay nỗ lực chống lấy cái bàn, một tay che ngực, phun ra một ngụm máu đen.

“Hoàng thượng ! “

Đám người Thái y kinh hãi, tiến lên đỡ Lý Ngọc lung lay sắp đổ.

“Trẫm không có việc gì. “

Phất tay áo, Lý Ngọc nhắm mắt, khỏe môi quét xuống vòng cung đầy tuyệt vọng.

“Trẫm chỉ là khó thờ công tâm mà thôi... Chu thái y, thật sự không cứu được sao ? Dù bằng phương pháp nào, trả giá lớn như thế nào Trẫm đều nguyện ý. Chỉ cần người có thể cứu được Hoàng hậu của Trẫm ! “

“Bẩm Hoàng thượng, nếu có thể tìm được Long Linh châu, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển... “

Trầm ngâm một lúc lâu, rốt cuộc Chu thái y cũng chần chờ mở miệng.

“Long Linh châu?”

Nghe vậy, đáy mắt Lý Ngọc lóe sáng lại âm ảm xuống, tất cả đều tuyệt vọng.

Long Linh châu vốn là quốc bảo của Đông Thương quốc, từ lúc khai quốc tới nay vẫn là thứ trân quý của các đời Hoàng đế. Nghe nói có thể cứu được người chết sống lại, thay da đổi thịt, cải tử hồi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Nàng chỉ có thể sống được mười ngày nữa!

Nhưng mà từ thế hệ Tổ phụ của Lý Ngọc thì Long Linh châu đã thất truyền.

Đối với Lý Ngọc mà nói, Long Linh châu chỉ là truyền thuyết mà thôi. Hẳn chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, ngay cả ghi chép về Long Linh châu cũng rất ít.

Giả giả thật thật như vậy khó trách Chu thái y không chịu nói ngay từ đầu!

“Chu thái y có biết hiện tại Long Linh châu ở đâu không?”

Dù trong lòng biết sẽ không có hy vọng nào nhưng Lý Ngọc vẫn hỏi theo bản năng.

“Vi thần không biết.”

Quả nhiên đúng như Lý Ngọc đoán, Chu thái y lắc đầu, ngượng ngừng nói.

“Nhưng mà, Hoàng thượng có thể hỏi Nhiếp Chính vương.”

Thái hậu bị bắt, Hoàng hậu trọng thương, Hoàng cung liên tiếp xảy ra biến cố tất nhiên không thể gạt được các trọng thần bên cạnh Lý Ngọc. Tin tức Nhiếp Chính vương sống ở trong nhân gian từ lâu đã bị mấy trọng thần biết được.

“Hoàng thúc?”

Đôi mắt Lý Ngọc sáng lên, lúc này dù chỉ có một phần vạn, hẳn cũng sẽ không buông tha.

Vẫy tay với nữ tử bên cạnh, Lý Ngọc nhíu mày hỏi:

“Thanh nhi, Nhiếp Chính vương có truyền tin tức lại không?”

“Bẩm Hoàng thượng, đêm qua Vương gia nhà ta có truyền lại tin tức. Bên phía Trịnh Nhất Phong tiến triển thuận lợi. Nếu không có gì xảy ra bất ngờ thì mười ngày sau có thể thuận lợi thu vông.”

Nghe vậy, Thanh nhi khom người đáp.

“Người lập tức liên hệ với Hoàng thúc, nói cho người tiến triển bệnh tình của Hoàng hậu, hơn nữa còn hỏi người về chuyện Long Linh châu.”

Ngày đó xảy ra biến cố ở trong rừng rậm, Thanh nhi phá vòng vây mà ra, dùng pháo hoa tín hiệu đặc chế liên lạc với Lý Ly. Lý Ly đã xuất phát rồi còn

quay trở lại, nhận được tin tức Diệp Mộ Liễu bị vây nhưng lại để tránh tin tức bị lộ.

Nhưng nghe thấy Lý Ngọc đến cứu Diệp Mộ Liễu, lúc này mới vội vàng rời đi, phái người chặn mặt thám truyền tin của Thái hậu.

Nhưng nói cho cùng, kế hoạch ban đầu định ra vì chuyện này mà bị xáo trộn.

May mà tình thế có thể không chế hòa đáng, cũng không có ảnh hưởng lớn. Lý Ly và Lý Ngọc vừa có thể kịp thời điều chỉnh kế hoạch. Hiện tại về phía Trịnh Nhất Phong vẫn chưa phát hiện.

Lo lắng nhìn Diệp Mộ Liễu vẫn hôn mê bất tỉnh, Thanh nhi gật đầu vội vàng rời đi...

“Thái y, nếu không tìm được Long Linh châu thì Hoàng hậu có thể kiên trì được bao lâu nữa?”

“Vi thần sẽ chăm cứu và cho dùng thuốc, có thể duy trì cho nương nương thêm mười ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Cho dù như thế nào, Trẫm cũng không buông tay nàng!

“Trương Phúc, ngươi theo Trẫm bao nhiêu năm rồi?”

Trong phòng giam âm u ẩm ướt, Trương Phúc ngơ ngác nằm trên mặt đất, toàn thân vết thương chồng chất, huyết nhục mơ hồ.

Lý Ngọc lặng lẽ đứng trước mặt hắn, gương mặt bình tĩnh, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Bẩm Hoàng thượng... Nô tài, từ lúc chín tuổi đã bắt đầu đi theo Hoàng thượng, đến nay cũng hơn mười một năm rồi...”

Trương Phúc khó khăn gật đầu, nhìn Lý Ngọc, gắng sức nói.

“Trẫm đối với ngươi không tốt hay sao?”

Âm thanh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng không nghe được một chút gọn sóng trong đó, Trương Phúc theo bản năng rung mình một cái.

Bỗng dung cúi đầu, hắn rũ mắt nói:

“Hoàng thượng đối với nô tài rất tốt!”

Ngay cả lúc này, hắn bị giày vò đến sống không bằng chết, Trương Phúc vẫn không có cách nào dối gạt lương tâm nói Lý Ngọc đối với hắn không tốt.

“Vậy có chỗ nào Trẫm có lỗi với ngươi không?”

Như cơn mây, Lý Ngọc không mặn không nhạt hỏi.

“Hoàng thượng đối với nô tài ân trọng như núi, Hoàng thượng chưa bao giờ làm gì có lỗi với nô tài.”

Lắc đầu, khóe môi Trương Phúc quét xuống sự chua xót.

“Vậy tại sao ngươi lại phản bội Trẫm?”

Lý Ngọc nắm tay phải, đập mạnh vào tường, âm thanh đê cao mấy phần, ầm ầm một chút rung động.

Mười mấy năm ở chung, mặc dù hắn là nô tài nhưng hắn (LN) chưa bao giờ coi thường hắn.

Vẫn coi hắn là bằng hữu mà đối đãi, không nghĩ tới lúc hắn (LN) khó khăn nhất ở sau lưng đâm hắn (LN) một đao.

Phản bội, dù xuất phát từ nguyên nhân nào, đều làm cho Lý Ngọc phẫn nộ.

“Nô tài đáng chết!”

Chịu đựng thân thể bị đau đớn kịch liệt, Trương Phúc nặng nề đập đầu thật mạnh trên mặt đất, trầm giọng nói.

“Thỉnh Hoàng thượng giết nô tài đi.”

“Ngươi yên tâm, ngươi phạm vào tội lớn như vậy, Trẫm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Khóe môi quết xuống nụ cười lạnh, ánh mắt Lý Ngọc như lưỡi dao hung hăng trừng Trương Phúc.

“Nô tài tự biết nghiệp chướng nặng nề, cũng không có hy vọng xa vời...”

Trương Phúc lại dập đầu lần nữa, đáy mắt đầy tha thiết.

“Hoàng thượng, Vương gia truyền tin đến.”

Lý Ngọc há miệng muốn nói gì đó, ngoài cửa bỗng dưng có người vội vàng chạy đến.

Gật đầu, Lý Ngọc nhắc chân rồi đi, chưa đi được mấy bước thì ngừng lại:

“Ngươi yên tâm, Trẫm sẽ không để người nhà ngươi bị liên lụy.”

Nhưng mà Trương Phúc, ngươi phạm phải tội chết, dù ngươi vì người nhà mà bắt đắc dĩ phải làm như vậy, nhưng Trẫm cũng không thể tha thứ cho ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Cho dù là Hoàng thúc cũng không được!

Nàng đã nhiều ngày không ăn gì, nàng xem, gương mặt đã lốm xuống rồi này...”

Lý Ngọc dịu dàng nâng Diệp Mộ Liễu dậy, nửa người dựa vào đầu giường, lại dùng mười bạc múc canh đưa đến môi nàng.

Vì đôi môi mím lại, không thể ăn được gì, một muỗng canh hơn một nửa từ khóe môi Diệp Mộ Liễu chảy xuống.

“Liều Nhi, đây là canh nhân sâm tổ yến ta cố ý phân phó bọn họ nấu đấy.”

Lý Ngọc không ngại phiền, lặp đi lặp lại động tác trên tay.

Đút nước canh, lau khóe môi, lại đút, lại lau...

Gương mặt Lý Ngọc như gió xuân, động tác lại dịu dàng như nước, khóe môi quết xuống nụ cười nhẹ, giọng nói lâm bầm.

“Liều Nhi, Phù dung ở Ngự Hoa viên và hoa chuỗi tây cũng nở, rất đẹp đấy. Trong đó có một cây Phù dung ba màu, sáng sớm nở màu trắng, giữa trưa lại chuyển thành màu đỏ, đến chiều tối lại nở thành màu hồng. Bọn họ nói, đây là gốc cây trân phẩm nhất ở Đông Thương quốc, nàng nhanh tinh lại, ta lại đưa nàng đi xem có được không?”

“Thủy tiên ở hồ Thượng Nguyệt cũng nở, từng đóa dập dờn bên bờ hồ, gió thổi tới, mùi hương thơm mát, đẹp đẽ. Chờ nàng tinh lại, Trẫm mang theo nàng đi xem hồ Thượng Nguyệt có được không?”

“Liều Nhi, lúc trước nàng nói với ta muốn cùng ta đi ngắm khói nước vùng Giang Nam, cảnh mặt trời xuống núi ở Đại Mạc, vùng sa mạc rộng mênh mông. Muốn đến đỉnh Tuyết sơn ngắm cảnh tuyết rơi, ra biển ngắm cảnh bên ngoài. Những thứ này chúng ta đều chưa làm, nàng không thể nói mà không giữ lời... Nếu không nghe lời, sau này ta không tin tưởng nàng nữa...”

“Liều Nhi, Hoàng thúc nói, người biết Long Linh châu ở đâu. Nhưng người không nói tin tức cụ thể, muốn chúng ta đợi người trở về mới nói. Nhưng đã qua năm ngày, Liều Nhi, nàng phải chịu đựng đấy...”

“Liều Nhi, nàng biết không? Hoàng thúc người thích nàng. Ta đã từng cho rằng người lạnh lùng vô tình, đời này sẽ không trao tình yêu cho ai khác, vậy mà người lại thích nàng. Nàng có cảm nhận được hay không, người ưu tú hơn ta, nàng có thích người dù chỉ một chút hay không, nhưng ta mặc kệ, ta sẽ không nhường nàng cho bất cứ ai.”

“Nàng phải cùng ta nắm tay nhau đến già, chúng ta sinh con cháu cả đàn. Cho nên, cho dù người đó là Hoàng thúc cũng không được!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Cho dù là Hoàng thúc cũng không được!

Nàng đã nhiều ngày không ăn gì, nàng xem, gương mặt đã lốm xuống rồi này...”

Lý Ngọc dịu dàng nâng Diệp Mộ Liễu dậy, nửa người dựa vào đầu giường, lại dùng mười bạc múc canh đưa đến môi nàng.

Vì đôi môi mím lại, không thể ăn được gì, một muỗng canh hơn một nửa từ khóe môi Diệp Mộ Liễu chảy xuống.

“Liễu Nhi, đây là canh nhân sâm tở yến ta cố ý phân phó bọn họ nấu đấy.”

Lý Ngọc không ngại phiền, lặp đi lặp lại động tác trên tay.

Đút nước canh, lau khóe môi, lại đút, lại lau...

Gương mặt Lý Ngọc như gió xuân, động tác lại dịu dàng như nước, khóe môi quét xuống nụ cười nhẹ, giọng nói lâm bầm.

“Liễu Nhi, Phù dung ở Ngự Hoa viên và hoa chuối tây cũng nở, rất đẹp đấy. Trong đó có một cây Phù dung ba màu, sáng sớm nở màu trắng, giữa trưa lại chuyển thành màu đỏ, đến chiều tối lại nở thành màu hồng. Bọn họ nói, đây là gốc cây trân phẩm nhất ở Đông Thương quốc, nàng nhanh tinh lại, ta lại đưa nàng đi xem có được không?”

“Thủy tiên ở hồ Thượng Nguyệt cũng nở, từng đóa dập dòn bên bờ hồ, gió thổi tới, mùi hương thơm mát, đẹp đẽ. Chờ nàng tỉnh lại, Trẫm mang theo nàng đi xem hồ Thượng Nguyệt có được không?”

“Liễu Nhi, lúc trước nàng nói với ta muốn cùng ta đi ngắm khói nước vùng Giang Nam, cảnh mặt trời xuống núi ở Đại Mạc, vùng sa mạc rộng mênh mông. Muốn đến đỉnh Tuyết sơn ngắm cảnh tuyết rơi, ra biển ngắm cảnh bên ngoài. Những thứ này chúng ta đều chưa làm, nàng không thể nói mà không giữ lời... Nếu không nghe lời, sau này ta không tin tưởng nàng nữa...”

“Liễu Nhi, Hoàng thúc nói, người biết Long Linh châu ở đâu. Nhưng người không nói tin tức cụ thể, muốn chúng ta đợi người trở về mới nói. Nhưng đã qua năm ngày, Liễu Nhi, nàng phải chịu đựng đây...”

“Liễu Nhi, nàng biết không? Hoàng thúc người thích nàng. Ta đã từng cho rằng người lạnh lùng vô tình, đời này sẽ không trao tình yêu cho ai khác, vậy mà người lại thích nàng. Nàng có cảm nhận được hay không, người ưu tú hơn ta, nàng có thích người dù chỉ một chút hay không, nhưng ta mặc kệ, ta sẽ không nhường nàng cho bất cứ ai.”

“Nàng phải cùng ta nắm tay nhau đến già, chúng ta sinh con cháu cả đàn. Cho nên, cho dù người đó là Hoàng thúc cũng không được!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Chỉ cần nàng tỉnh lại, Trẫm sẽ vì nàng phế bỏ lục cung!

“Liễu Nhi, có lẽ ta không ưu tú như Hoàng thúc, không hoàn mỹ như Hoàng thúc, nhưng ta cam đoan với nàng, ta là nam tử yêu nàng nhất trên đời này. Vì vậy, nàng không được bỏ mặc ta, không thể cô phụ tình yêu của ta, có biết không?”

“Nếu không có nàng, nàng bảo ta phải làm như thế nào? Điều nói Đế vương là người cô đơn, cao cao tại thượng, nhưng không ai biết, những năm cô tịch này ta nên kể cho ai đây? Noi hậu cung xấu xa này, nếu không có nàng, ta nên đi đâu để tìm ánh sáng ấm áp cho ta đây?”

“Liễu Nhi, tỉnh lại có được hay không? Nếu nàng trở lại, Trẫm thề, sẽ vì nàng mà phế bỏ lục cung, giải tán 3000 mỹ nhân... Từ nay về sau, trong thiên hạ biển người mênh mông này, Trẫm chỉ có một mình nàng, chỉ cần nàng, sủng ái nàng, yêu nàng!”

“Trẫm biết nàng không thích cùng nữ nhân khác chia sẻ Trẫm, dù chỉ là hình thức. Nàng sẽ không phải khổ sở, chỉ cần nàng đồng ý trở về, Trẫm sẽ hứa với nàng hai người nắm tay nhau một đời một kiếp, từ nay về sau sẽ không có điều gì khác, trong lòng trong mắt chỉ có một mình nàng, còn có nhiều thứ nữa, đối với Trẫm mà nói, tất cả đều là vật bên ngoài mà thôi...”

Nữ tử trước mặt, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc. Đôi môi căng mọng hồng phấn trong ngày thường cũng nhợt nhạt đi,

làm cho hắn không thể nào chịu nổi..

Gương mặt tiều tụy không có chút sức sống, làm cho trái tim Lý Ngọc như bị thiêu đốt, lúc nào cũng chịu dày vò, đau đến huyết nhục mơ hồ, đau triệt nội tâm.

Một giọt nước mắt trong veo từ khóe mắt Lý Ngọc chảy xuống, không một tiếng động càng làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hắn nghẹn ngào như một đứa bé, ủy khuất vô cùng.

“Liều Nhi, nàng nói một câu đi. Cho dù chỉ trả lời một câu thôi cũng được... Nàng có biết không? Ta sắp không chống đỡ nổi rồi... Nhìn sinh mạng của nàng trôi qua từng ngày, ta hận không thể chết thay nàng. Ta rất hy vọng người nằm trên giường là ta mà không phải là nàng...”

“Liều Nhi...”

“Thùng thùng...” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa rõ ràng, ngắt lời ni non của Lý Ngọc.

Nhiều mây, Lý Ngọc ngẩng đầu, trong nháy mắt đã khôi phục khí thế ngạo nghễ của Đế vương.

“Vào đi.”

“Hoàng thượng, về... trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Du Bạch trở về.

“Hoàng thượng, về... trở về...”

Người tới vội vàng, thở hồng hộc, nói chuyện cũng không kịp thở.

“Ai trở lại? Là Hoàng thúc sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Ngọc vui vẻ, muốn đứng dậy, chân lại loạng choạng, suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất.

“Hoàng thượng, không phải, là Du đại nhân và Quý phi nương nương.”

Người tới lắc lắc đầu.

“Lúc này, bọn họ đã đợi ở bên ngoài.”

“Nhanh tuyên vào!”

Con người mặc ngọc của Lý Ngọc hiện lên sự thất vọng, lại giống như không có việc gì.

Tiểu thái giám xoay người rời đi, một lúc sau một nam một nữ dắt tay đi vào. Nam tử toàn thân áo đen, tuấn mỹ cao ngất, đôi mắt đào hoa, hơi mỉm cười, sáng quắc bức người.

Nữ tử diện mạo xinh đẹp, mỹ lệ mềm mại tỏa ra khí chất tôn quý, hai người đi cùng một chỗ, quần anh tú hội (tra gái xứng đôi vừa lứa), giống như tuyệt phối!

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng.”

“Bác Thiên Tuyết gặp qua Hoàng thượng.”

“Miễn lễ!”

Lý Ngọc nâng hai người đứng dậy, sau khi nghe được lời của Bác Thiên Tuyết thì hơi ngần ra.

Giữa hai hàng lông mày quét xuống thần sắc nghi hoặc, Lý Ngọc nhích môi cười cười, lại bất động thanh sắc nhìn hai người.

“Hai vị trở về còn nhanh hơn so với dự đoán của Trẫm. Du Bạch, vết thương của ngươi thế nào rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, vì thần không còn gì đáng ngại.”

Có thể do ánh mắt của Lý Ngọc quá nóng bỏng hoặc vì nguyên nhân khác, Du Bạch không tự chủ được mà liếc mắt sang chỗ khác, không dám nhìn về phía Lý Ngọc.

“Vây là tốt rồi. Nhiệm vụ lần này thuận lợi hoàn thành, ngươi và Quý phi đi đường dài mệt nhọc, trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau khi nghỉ ngơi tốt rồi thì quay lại gặp Trẫm.”

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nàng...”

Du Bạch gật đầu, nhưng không nhanh chóng rời khỏi mà lại mở miệng có mấy phần lo lắng.

Đôi mắt Lý Ngọc tối lại, rũ mắt thản nhiên nói:

“Hoàng hậu vẫn còn hôn mê...”

“Có chỗ nào vì thần có thể cống hiến sức lực hay không? Vì thần nguyện bất chấp gian nguy quyết không chối từ.”

Nghĩ lại trước khi hấn đi, nữ tử tràn đầy sức sống kia hiện tại vẫn đang nằm trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh. Sắc mặt Du Bạch ảm đạm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Hai người này chẳng lẽ có cái gì đang che giấu hay sao?

“Tạm thời thì không có, nhưng mà ngươi yên tâm, lúc cần ngươi Trẫm tuyệt đối sẽ không khách khí!”

Đôi mắt Lý Ngọc nhìn thoáng qua thần sắc hơi thất vọng của Bắc Thiên Tuyết khi nhìn về Du Bạch, có vẻ dăm chiêu nói:

“Lần này Ái phi lập công không nhỏ, ngươi yên tâm, lời Hoàng hậu đã nói, tất nhiên Trẫm sẽ làm theo.”

Tiếng nói vừa dứt, quả nhiên Lý Ngọc nhìn thấy hai người trước mắt đồng thời run rẩy.

Thấy vậy, trong lòng Lý Ngọc nhất thời bùng tỉnh.

Hai người này, chẳng lẽ có cái gì đang che giấu hay sao?

Nghĩ đến đây, Lý Ngọc cúi đầu trầm mặc nhìn hai người vẫn không nói gì tiếp tục nói:

“Như thế nào, chẳng lẽ Ái phi không tin lời Trẫm nói hay sao? Như vậy đi, ngươi về Thính Vũ hiến chuẩn bị thật tốt, tối nay Trẫm liền thị tẩm ngươi.”

“Hoàng thượng...”

Bắc Thiên Tuyết vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Du Bạch đã dành nói trước:

“Hoàng thượng và Quý phi có chuyện cần thương lượng vậy vì thần cáo lui trước.”

Dứt lời, Du Bạch xoay người muốn đi.

“Du Bạch, chàng dám đi ra ngoài, ta sẽ chết trước mặt chàng!”

Nữ tử dịu dàng, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén như dao, vô cùng quyết tuyệt.

Bước chân Du Bạch quả nhiên ngừng lại, bóng lưng thẳng tắp hết sức cứng ngắc.

Bà vai hơn run, giống như ần nhẩn cái gì đó...

Lý Ngọc cười cười hiểu rõ, nhưng lại không nói gì, chỉ bắt động thanh sắc nhìn tất cả trước mắt.

“Hoàng thượng...”

“Bùm” một tiếng quỳ rập xuống đất, ánh mắt Bắc Thiên Tuyết kiên định như bàn thạch.

“Hoàng thượng cảm thấy nô tì có công sao?”

“Đương nhiên.”

Gật đầu, Lý Ngọc nhếch môi cười nói:

“Hoàng thượng có khen thưởng cho nô tì cái gì không?”

“Đó là đương nhiên, Trẫm vẫn luôn thương phạt phân minh.”

“Vậy Thiên Tuyết có thể khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi khen thưởng trước đó hay không?”

Nghe vậy, Bắc Thiên Tuyết đập đầu một cái, trong nháy mắt trên sàn nhà cẩm thạch soi rõ bóng người vang lên âm thanh đùng vào hết sức nặng nề.

Thân thể Du Bạch run lên, quay đầu, ánh mắt phức tạp kêu lên:

“Công chúa...”

Một tiếng này bao gồm hàng vạn từ ngữ, có vùng vẫy, có chần chờ, có mâu thuẫn, ẩn ẩn trong đó là tình yêu sâu đậm được che giấu rất kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Thần đối với Quý phi là sinh lòng yêu thương

Chưa có lúc nào Du Bạch cảm thấy bản thân mình quá yếu đuối như vậy.

Ngay cả một cô nương nhu nhược cũng dám thẳng thắn nói ra tình cảm trong lòng nàng, mà hán nam nhi thân cao bảy thước lại do dự, sợ hãi như vậy!

Du Bạch, dù là hán là Hoàng thượng, nàng là Quý phi của hán thì sao?

Động tâm thì động tâm, thích là thích, đây không phải là chuyện đáng xấu hổ, chuyện dọa người, người có gì mà không dám thừa nhận đây?

“Hoàng thượng...”

Thâm sâu liếc mắt nhìn Bắc Thiên Tuyết, bước chân của Du Bạch kiên định bước về phía nàng, cùng nàng quỳ xuống.

“Vi thần phạm vào tội chết, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!”

“Sao...? Ái khanh lần này có công bảo hộ cho Công chúa, Trẫm còn chưa thưởng cho ngươi, sao lại có thể phạm vào tội chết, muốn Trẫm trách phạt?”

Lý Ngọc nâng mắt vừa lúc nhìn thấy đôi mắt của Bắc Thiên Tuyết ngấn nước, trong lòng thầm đắc ý, sắc mặt Lý Ngọc lại bình tĩnh như nước.

“Du Bạch, lời của ngươi làm Trẫm hồ đồ rồi...”

“Thần... Thần này sinh tình cảm với Quý phi nương nương, là tình yêu... Thần tội đáng chết vạn lần!”

Gật đầu, âm thanh của Du Bạch mang theo sự kiên định tuyệt đối.

“Du Bạch...”

Âm thanh của Bắc Thiên Tuyết nghẹn ngào, nước mắt tràn mi.

Đoạn đường lần này nàng đối với nam tử này từ phản cảm chán ghét đến tò mò nghiên cứu, sau đó là thương thức và yêu thích.

Mãi đến khoảnh khắc kề cận cái chết, hán không do dự mà xả thân cứu giúp, tình yêu trong lòng nàng như ngọn núi lửa bạo phát ra ngoài.

Từ nhỏ đến lớn, nàng thân là công chúa, hết sức thông minh. Nàng biết nữ tử như nàng không thể cầu tình yêu, quyền thế mới là con đường cuối cùng của nàng.

Cho đến hiện tại, đối mặt với cảnh ngươi lừa ta gạt, lục đục với nhau, bọn họ ứng phó để phù hợp với hoàn cảnh.

Cho tới bây giờ không có ai giống như Du Bạch dám châm chọc, khiêu khích với nàng như vậy, cho tới bây giờ cũng không có ai giống như Du Bạch không cần nàng báo đáp!

Càng không có ai do dự dùng tính mạng của hần đổi mạng nàng!

Cho nên lúc nàng tuyệt vọng nhất, hần như dũng sĩ từ trên trời giáng xuống, cắm thật sâu trong trái tim nàng,

Không có một chút so đo chuyện hần là vì trách nhiệm hay là vì yêu nàng.

Nàng cũng không muốn tìm hiểu nhiều như vậy!

Nàng chỉ cần biết, đây là lần đầu tiên nàng động tâm với một nam tử.

Nghĩ muốn cùng hần sống với nhau mãi mãi, từng giây từng phút ở bên cạnh hần, dù bần cùng hay phú quý, dù sinh lão bệnh tử...

Đối với cảnh nàng luôn truy đuổi, hần lại lùi từng chút, né tránh lại né tránh!

Nàng biết thân phận bọn họ bất đồng, khác xa nhau.

Nàng biết nàng đã là Quý phi nương nương của Đông Thương quốc, mất đi tư cách để yêu hần!

Nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Bắc Thiên Tuyết thống hận nhất là mình sinh ra trong gia đình Đế vương, nàng vẫn nghĩ mình có mối nhân duyên vừa ý, nhưng giờ phút này lại trở thành cái gai đâm vào lòng nàng.

Nhưng càng như vậy nàng càng không có cách nào né tránh tái tim của bản thân sa vào đó.

Vốn đã hạ quyết tâm vì chính mình mà sống, nhưng trên đường về nước hần lại lạnh lùng khác thường với nàng.

Sự lãnh khốc của hần vô tình đâm sâu vào lòng nàng, nếu nàng là ngọn lửa thì hần là hàn băng ngàn năm của nàng, nàng cũng không có cách nào làm tan chảy...

Tình cảm mãnh liệt mỗi lúc hần trầm mặc lại dần bị bức lui, đối mặt với ánh mắt ừ dột của hần, bị lạnh lùng né tránh, lòng nàng từng chút từng chút lạnh xuống...

Lúc trước nhìn Đế Hạo thâm tình, nàng chỉ cảm thấy không thể tin được.

Hiện tại mới biết, thì ra tình yêu đã sâu đậm thì khó có thể oán được.

Đáng tiếc người nàng yêu lại không yêu nàng, thậm chí còn chán ghét, chán ghét nàng...

Vào đêm bước chân vào lãnh thổ Đông Thương quốc, nàng say một trận.

Vốn định thành toàn cho hần, buông tha đoạn tình cảm vô vọng này, quy củ trở về làm Quý phi nương nương của nàng!

Nhưng lúc nửa tỉnh nửa say, nàng lại cảm thấy hần dịu dàng ôm lấy nàng.

Hần cho rằng nàng say, cho nên không kiêng kị gì mà nói hết tình cảm của hần, vụng về của hần, do dự của hần, mâu thuẫn của hần.

Nhưng lại không biết nàng lại nghe hết toàn bộ câu chuyện, trong lòng cảm thấy...

Mượn mấy phần men say, nàng chủ động hôn hần, có lẽ không say rượu mà là người tự say!

Rượu bắt quá chỉ là viện cớ mà thôi. Nụ hôn của hần là chuyện nàng đã muốn làm từ lâu.

Nụ hôn đó làm cho thời gian hần vẫn vùng vẫy sớm đã tan vỡ, sụp đổ trong nháy mắt.

Hần hôn lại nàng, sương mù che lấp ánh trăng, nụ hôn hết sức triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Nhốt Du Bạch vào thiên lao!

Tuy nhiên vào giây phút cuối cùng tại thời điểm máu chốt hần vẫn ngừng lại, nhưng từ ngày đó, hần không còn giấu giếm tình cảm của mình đối với nàng.

Cũng làm cho hần tin tưởng mình nhất định phải làm nữ nhân của hần.

Vì vậy trên đường trở về, nàng và hần từng giây từng phút trôi qua không rời không bỏ.

Mỗi một khắc tranh thủ triền miên, cảm giác này mỗi ngày giống như đến ngày tận thế, làm cho tình cảm của hai người mãnh liệt hơn rất nhiều, trong lòng sinh ra cảm giác lo sợ không yên.

Bởi vì biết rõ tương lai có bao nhiêu gian nan, sẽ phải đối mặt với nhiều áp lực, thậm chí còn có khả năng phải chết. Chuyện đó sau này hai người đều không hề đề cập tới.

Mãi đến lúc bước chân vào Càn Chính điện, rốt cuộc nàng cũng hạ quyết tâm, dù phải trả giá lớn như thế nào, bọn họ phải cùng nhau đối mặt.

Nhìn khoảnh khắc hần lùi bước, nàng không biết mình lấy dũng khí bước ra từ chỗ chết từ đâu.

Vốn định từ từ rồi tính, từ từ chuẩn bị kế hoạch, nhưng trong giây phút đó đã tan thành mây khói. Lúc đó nàng chỉ muốn hoặc lên thiên đường hoặc xuống địa ngục, bọn họ luôn ở cùng nhau!

Nhưng chưa từng nghĩ, lúc hần đối mặt với chủ tử mà hần thề cống hiến sức lực cả đời, thẳng thắn, thành khẩn nói ra tình cảm của hần với hần (LN). Mãi đến lúc này Bắc Thiên Tuyết mới xác định bản thân không yêu sai người.

“Hoàng thượng, không phải là lỗi của Du Bạch. Là Thiên Tuyết không biết liêm sỉ, quyến rũ hần!”

Nếu nhất định phải có một người phải trả giá cho đoạn tình cảm này, vậy nàng hy vọng người đó sẽ là nàng mà không phải là hần!

Nàng là công chúa tôn quý của Bắc Minh quốc, dù Lý Ngọc có tức giận cũng sẽ không giết chết nàng.

Nhưng hần thì khác, nếu bị nàng liên lụy, hần lúc nào cũng có thể bị trả giá bằng sinh mạng.

“Hoàng thượng, Thiên Tuyết say rượu thất đức, không những không biết xấu hổ quyến rũ Du đại nhân, Thiên Tuyết, Thiên Tuyết đã là người của hần rồi, không xứng làm phi tử của Hoàng thượng. Vì vậy, khẩn cầu Hoàng thượng phế bỏ ngôi vị Quý phi của Thiên Tuyết...”

Không để ý tới Du Bạch đang chấn kinh khi nghe được lời nói của nàng, Bắc Thiên Tuyết thản nhiên nói:

“Hiệp nghị trước kia của Thiên Tuyết và Hoàng hậu nương nương mong Hoàng thượng xóa bỏ, Thiên Tuyết không muốn nữa. Thiên Tuyết chỉ khẩn cầu Hoàng thượng thành toàn cho ta và Du đại nhân.”

Gạo nấu thành cơm sao? Bắc Thiên Tuyết, người thật sự rất thông minh đấy. Người chắc chắn Trẫm chỉ mong sao có thể loại bỏ đi ý đồ làm Hoàng hậu này, cho nên mới dám tìm đường sống từ trong chỗ chết phải không?

“Người tới, áp giải Du Bạch vào thiên lao.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Trẫm muốn đưa Bắc Thiên Tuyết vào lãnh cung.

“Liễu Nhi, nói cho nàng một tin tức tốt. Du Bạch và Bắc Thiên Tuyết đã thuận lợi trở lại, nhưng mà nàng có biết không, Bắc Thiên Tuyết vậy mà lại yêu Du Bạch.”

Đưa tay vuốt vuốt sợi tóc rơi trên má Diệp Mộ Liễu, ánh mắt Lý Ngọc đầy chuyên chú, thâm tình, động tác hết sức cẩn thận.

“Nàng ta tự nguyện buông tha yêu cầu lúc trước, không cần quyền thế mà nàng vẫn khăng khăng chấp nhất, không cần vinh quang và phong quang Quý phi, chỉ muốn cùng Du Bạch trải qua cuộc sống bình thường, bạc đầu giai lão.”

“Liễu Nhi, thì ra tình yêu có thể thay đổi một người, ngay cả một người luôn đặt công danh lợi lộc, tính toán tỉ mỉ như Bắc Thiên Tuyết mà cũng đồng ý vì Du Bạch mà buông tha tất cả. Nàng ta chắc chắn ta cầu còn không được mà thành toàn cho bọn họ, cho nên nàng ta mới nói với Trẫm, nàng ta đã là người của Du Bạch.”

“Thật ra nàng có biết không? Trẫm căn bản không tin chuyện mà quý gao nấu thành cơm mà nàng ta nói. Trẫm cũng làm như nàng ta muốn, tuyệt đối không tức giận. Ngược lại, ta thật sự rất vui vẻ. Bởi vì chứng ngại lớn nhất việc Trẫm muốn vì nàng mà phá bỏ hậu cung rốt cuộc cũng xong rồi. Nhưng mà Liễu Nhi, ta đã nhốt Du Bạch vào thiên lao, nàng đoán xem, tại sao Trẫm phải làm như vậy?”

Cúi đầu hôn lên cái trán trơn bóng của Diệp Mộ Liễu, nụ hôn hết sức cẩn thận, khóe môi Lý Ngọc tươi cười, mang theo một chút đặc ý giống như đứa trẻ.

“Thông minh như nàng, nhất định có thể hiểu được suy nghĩ của Trầm có đúng không? Bắc Thiên Tuyết là công chúa của Bắc Minh quốc, lại là Quý phi trên danh nghĩa của Đông Thương quốc. Trầm và nàng ta chỉ có cái danh phu thê mà không có thực. Thành toàn cho bọn họ cũng là thành toàn cho nàng và ta, nói thì dễ mà làm mới thật sự khó biết bao?”

“Không nói đến đám cưới chính trị, liên quan đến lợi ích mật thiết của hai nước. Dù Trầm có thuận lợi thuyết phục thần dân Đông thương quốc cũng không thể chắc chắn lão hồ ly Bắc Minh vương đồng ý chung thân này không. Cho nên Trầm chỉ có thể đánh đòn phủ đầu, định tội danh thông dâm cho Bắc Thiên Tuyết, bức Bắc Minh vương phải đi vào khuôn khổ.”

“Cho nên, Trầm sẽ đẩy Bắc Thiên Tuyết vào lãnh cung. Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, Bắc Minh vương muốn không thừa nhận hôn sự này của bọn họ cũng không được! Liễu Nhi, có phải Trầm cực kì gian trá hay không?”

Khóe môi tươi cười bỗng nhiên ảm đạm xuống. Đôi mắt Lý Ngọc hiện lên sự cô đơn.

“Liễu Nhi, nàng nhanh tinh dậy đi. Tinh lại nhìn Trầm vì nàng tạo nên một gia đình mới, đã là ngày thứ bảy rồi, Hoàng thúc còn chưa trở về, Liễu Nhi, ta sắp không kiên trì nổi rồi...”

Ngoại trừ chờ đợi, hẳn không thể làm được gì!

Bầu trời trong xanh, ánh sáng rực rỡ, rõ ràng là ánh mặt trời mùa thu rất ấm áp nhưng trong mắt của Lý Ngọc lại cảm thấy ánh mặt trời hết sức chói mắt.

Thanh nhi đưa mắt nhìn, Đế vương ở ngay bên cạnh, hốc mắt hăm sâu, đôi mắt sưng lên, trong mắt hồng hồng bị những đường tơ máu che khuất, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Ngay cả Long bào màu vàng cao quý đẹp đẽ cũng không có cách nào che giấu được sự uể oải và tiêu tụy hiện tại của hắn.

Khóe môi quết xuống sự uể oải và mệt mỏi, ý cười như có như không càng làm cho người ta cảm thấy không đành lòng.

“Hoàng thượng, nếu không người nghỉ ngơi ở Tử Vi cung một chút đi? đã hai ngày hai đêm người không chợp mắt rồi...”

“Không có gì đáng lo, Trầm vẫn còn chịu được!”

Phất tay áo, Lý Ngọc không ngừng đi về phía trước.

Giờ phút này đã hạ triều, nên đến lúc ăn cơm của Liễu Nhi rồi, không thể tự mình dứt thức ăn lòng cho Liễu Nhi thì làm sao hẳn có thể yên tâm được đây?

Việc này cần phần lớn thời gian, những thứ đồ ăn này không thể bị lãng phí như vậy...

“Thanh nhi, đã tám ngày rồi, Vương gia nhà ngươi bao lâu nữa mới trở về?”

Đi được vài bước, bỗng nhiên Lý Ngọc như nhớ tới điều gì, dừng chân, ánh mắt nhìn về phía Thanh nhi không còn sắc bén mà chỉ có sự bất lực và cầu xin.

“Chắc là nhanh thôi, Hoàng thượng. Vương gia người nhất định sẽ trở về đúng lúc. Lời của Vương gia nhà ta trước nay đến giờ luôn nhất ngôn cửu đỉnh, cho nên chưa tới giây phút cuối, Hoàng thượng nhất định không được buông xuôi...”

Ánh mắt Thanh nhi lóe lên, rừ hàng mi dài, che dấu sự lo lắng trong mắt.

Thật ra nàng không dám nói cho hắn, dựa theo tin tức Lý Ly dùng bỏ câu đưa thư nói tới qua hẳn đã về tới Hoàng thành!

Nhưng đã qua một đêm một chút tung tích của hắn cũng không có, ngay cả một chút tin tức cũng không truyền đến.

Nàng cũng đã lên phái người đi tìm hiểu, nhưng tin tức về Vương gia vẫn như cũ, như ném đá vào biển khơi.

Làm cho nàng không thể không nghi ngờ có phải Vương gia xảy ra chuyện gì rồi đây chứ?

Nhưng lúc này nàng làm sao dám nói ra dự cảm không tốt nói cho nam tử đã lo lắng đến đỏ mắt đây?

“Trầm biết.”

Ngoại trừ chờ đợi hẳn còn biết cái gì cũng không thể làm!

Lần đầu tiên trong đời Lý Ngọc cảm thấy bản thân mình lại vô năng như vậy!

Hoàng thúc, người có biết không? Nhìn người mình yêu từng chút từng chút chết đi, đây là chuyện tàn nhẫn đến cỡ nào...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Thật xin lỗi, là thần tới trễ!

“Người đi Ngự thiện phòng, bụng thức ăn hôm nay của Hoàng hậu mang tới cho Trẫm.”

Hít một hơi thật sâu, Lý Ngọc muốn đẩy hết sự hậm hực phiền toái trong người đẩy ra ngoài.

Lý Ngọc, người nhất định phải chịu đựng?

Người nhất định không được ngã xuống!

Nếu như cả người cũng không kiên trì được vậy Liễu Nhi phải làm sao bây giờ?

Giang sơn xã tắc này còn có Hoàng thúc nhưng Diệp Mộ Liễu chỉ có Lý Ngọc hấn mà thôi. Cho nên dù như thế nào đi nữa, hấn nhất định phải kiên trì.

“Còn nữa, bên nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, nhất định phải nhớ phong tỏa tin tức cho tốt, nếu để lộ ra một chút, đừng trách Trẫm trở mặt vô tình!”

“Vâng, nô tỳ đã biết.”

Gật đầu, Thanh Nhi nhìn Lý Ngọc đang bước trên cầu thang ở Tử Vi cung. Xoay người, nàng đang muốn đi đến Ngự thiện phòng lại thấy nam tử đi đến, đôi mắt bỗng sáng lên.

“Hoàng thượng... Vương... Vương gia...”

Bất chấp lễ tiết, hiện tại Thanh Nhi nói năng có chút lộn xộn, chỉ là nhìn thấy nam tử trước mặt như thấy được hy vọng.

Thân thể Lý Ngọc ngẩn ra, một giây sau hấn nhanh chóng quay đầu, liếc mắt một cái liền đi về phía nam tử áo đen.

Toàn thân áo đen, càng làm cho dáng người của hấn cao ngất, sắc mặt hấn có chút tiêu tụy, thậm chí có chút trắng bệch không dễ phát hiện.

Nhưng gương mặt tuấn mỹ se lạnh vẫn nở nụ cười làm cho người ta yên lòng.

Nhất là ánh mắt kiên định của hấn, cùng bước đi thong thả của hấn, như một sức cuốn hút lòng người.

Làm cho Lý Ngọc hỗn loạn đầy lo lắng, lập tức bình tĩnh lại.

Tất cả khói mù giờ phút này tan đi hết, sau khi phá vỡ đám mây đen bao phủ không khí, hấn rốt cuộc cũng thấy được hy vọng, như thấy được ánh sáng...

“Hoàng thúc...”

Lý Ngọc nhắc chân muốn đến đón, nghĩ nghĩ lại đứng lại chỗ cũ, lẳng lặng đợi Lý Ly bước đến.

“Hoàng thượng, thật xin lỗi, là Thần đến chậm.”

Tiêu sai đến bên cạnh Lý Ngọc, bước chân Lý Ly có chút nặng nề, mãi đến lúc hấn đến gần thì Lý Ngọc mới phát hiện, gương mặt trước mắt không tốt hơn mình là bao.

“Hoàng thúc?”

Nâng Lý Ly đứng dậy, đôi mắt Lý Ngọc hiện lên sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thần tạm thời vẫn chưa chết được.

“Hoàng thúc?”

Đôi mắt Lý Ngọc đầy lo lắng, đều bị Lý Ly thấy được. Khóe môi quết xuống nụ cười đầy miễn cưỡng, hần mím môi nói:

“Hoàng thượng, vào trước rồi nói sau.”

Lý Ngọc gật đầu, nghiêng người để Lý Ly đi vào Tử Vi cung.

Vừa vào cửa, Lý Ly hạ giọng nói:

“Hoàng thượng... đóng cửa.”

Âm thanh hết sức ảm đạm, làm cho trái tim Lý Ngọc trầm xuống, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lý Ngọc chưa xoay người lại thì sau lưng đã truyền đến tiếng vật nặng ngã xuống đất...

“Hoàng thúc...”

Lý Ly ngã trên mặt đất, thân thể cuộn tròn co lại thành một cục, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Đôi mày kiếm chau lại thành một đoàn, hàm răng cắn chặt vào môi, hiển nhiên là cố nén lại sự đau đớn...

“Không, không sao cả, tạm, tạm thời vẫn chưa chết, không chết được...”

Từng giọt mồ hôi từ trên trán Lý Ngọc đổ xuống, hần cười cười, trấn an Lý Ngọc:

“Hoàng thượng, thần chỉ bị một chút vết thương nhỏ... còn trúng độc. Người, người phái người đi tìm Ngự y qua đây... Tin tức ta bị thương... không, ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài...”

Tuy không rõ Lý Ly vì sao lại không muốn tiết lộ tin tức mình bị thương, nhưng Lý Ngọc biết rõ, hần làm vậy nhất định là có đạo lý của hần. Vì vậy gật đầu, đỡ Lý Ly nằm lên giường.

Lúc này Lý Ngọc mở mới cửa, phân phó người gọi Chu thái y qua.

“Hoàng thúc...”

Từ lúc quay trở lại, Lý Ly mới tạm thời tỉnh lại.

Gương mặt tuấn mỹ tuy vẫn trắng bệch như cũ, nhưng nụ cười nơi khóe môi của hần đã có chút sức sống.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người trẻ như vậy mới trở về, vì sao lại trúng độc?”

Thật ra Lý Ngọc muốn hỏi nữa, hần muốn hỏi hần (LL) vì sao không chịu nói Long Linh châu ở đâu? Vì sao lại muốn tự mình trở về nói mới được?

Còn muốn hỏi phía Trịnh Nhất Phong như thế nào rồi?

Nhưng mà nhìn gương mặt người trước mắt đang mặt vô cùng nhưng vẫn nở nụ cười đang muốn an ủi hần, tất cả nghi vấn của hần (LN) đều không nói được ra miệng...

“Hoàng thượng yên tâm, Trịnh Nhất Phong đã thuận lợi bị loại bỏ!”

Như biết Lý Ngọc đang nghĩ gì, Lý Ly nhếch môi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Long Linh châu ở Hoàng lăng

“Quân quyền cũng bị thần thu hồi, chỉ là sự việc này thần phải dùng một chút thủ đoạn, thời gian quá mức cấp bách, cho nên sự tình không hoàn mỹ như trong kế hoạch, quân đội có chút căn cơ, khó tránh khỏi bị hao tổn, vẫn như khối u ác tính, thần không thể một lúc rút hết được.”

“Không sao, chỉ cần thu hồi quân quyền là được. Cái khác, chúng ta từ từ lấy về...”

Thấy đôi môi đỏ mọng đã mất đi độ bóng, khô bong da. Lý Ngọc vội vàng rót một chén nước từ trong bình trà đưa cho hắn, cười an ủi.

“Hoàng thúc thu võng sớm là vì chuyện Long Linh châu, người gấp rút trở về mới được sao?”

Ấn ấn bên trong đó, Lý Ngọc hiểu được chút gì đó. sở dĩ Lý Ly kiên trì phải đợi hắn trở về chính miệng nói cho hắn (LN) Long Linh châu ở nơi nào lại không tiếc mà đảo lộn kế hoạch, thu võng sớm.

Chắc chắn để lấy được Long Linh châu nhất định không dễ.

Suy nghĩ đến bọn hắn không có nhiều thời gian, Long Linh châu lại không dễ lấy được. Trong lòng Lý Ngọc như có khối đá nặng ngàn cân đè nặng.

Ngay cả thở cũng ngưng trệ...

“Đứng.”

Thu hết sự nghi vấn trong đôi mắt của Lý Ngọc, nụ cười trên gương mặt Lý Ly dần dần ảm đạm xuống.

Nếu không phải gấp gấp trở về để lấy được Long Linh châu để cứu Diệp Mộ Liễu, hắn làm sao lại đảo lộn kế hoạch ban đầu, tiến hành thám sát Trịnh Nhất Phong.

Làm sao lại bị thương? Hơn nữa trên đường về kinh bị người lai lịch không rõ đuổi giết, bản thân trúng kỳ độc?

Vì muốn nhanh chóng quay trở lại kinh thành, hắn dùng hết sức vận công bức độc tố trong cơ thể mình ra lại cường chế dư độc trong cơ thể, ngày đêm chạy về.

Về đến kinh thành rồi cuộc cũng không chịu được nữa, bị dư độc trong cơ thể phản phê, chảy vào lục phủ ngũ tạng...

Mà lúc ở ngoài cửa, hắn dùng chút sức lực cuối cùng chống đỡ mới làm cho bản thân không lộ sơ hở.

Nhưng đây không phải là thời điểm nói cho Lý Ngọc.

Việc gấp gấp trước mắt là phải cứu sinh mệnh của nữ tử chỉ còn hai ngày nữa.

“Hoàng thượng, Long Linh châu ở trong Hoàng lăng, nơi sâu nhất trong địa cung...”

Thu hồi ánh mắt nhìn về tẩm cung của Diệp Mộ Liễu, Lý Ly rũ mắt thản nhiên nói.

“Cái gì? Hoàng lăng?”

Đôi mắt Lý Ngọc hiện lên sự kinh ngạc, thoải mái nói.

Nếu không phải như vậy thì sao Hoàng thúc lại kiên trì muốn phải chờ hắn trở về chứ?

Chỉ cần có thể cứu nàng, ta cái gì cũng có thể vứt bỏ.

Hoàng lăng của Đông Thương quốc là chỗ an tang của các thế hệ Hoàng đế Long thị.

Nó tọa lạc tại Kinh Giao núi non trùng trùng, rừng núi xanh um tùm, phong cảnh xinh đẹp, uốn lượn quanh co, có một con sông vắt ngang giống như một con ngân xà.

Mặt bằng cao vút tầng mây, nguy nga sừng sững, ngôi mộ cao lớn bị núi non vây quanh, cùng những đám mây quây thành một chỗ.

Phạm vi lăng mộ rất lớn, khí thế hùng vĩ. Căn cứ vào kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái, từ lúc Hoàng đế Đông thương quốc bắt đầu kiến tạo thì cũng hơn hai mươi năm.

Trải qua các đời Hoàng đế sửa chữa, bố cục hết sức tinh vi, kết cấu quỷ dị, cơ quan ngầm vô số, rất khó để vào, không có cách nào để vượt qua.

Nhất là tế đàn trong Hoàng lăng càng khó ra được, nói chính xác là một cái mê cung.

Mà Hoàng lăng Đông thương quốc trong truyền thuyết trải qua vu thuật thi pháp, có thể đi vào địa đàn Hoàng lăng thì chỉ có các Hoàng đế.

Khó trách Lý Ly kiên trì chờ hắn trở về!

Loại tình hình này, muốn lấy Long Linh châu trong Hoàng lăng quả thực là cử tử nhất sinh...

“Hoàng thượng, Long Linh châu là đồ dùng để tế đàn trong Hoàng lăng, theo thần biết, lúc trước Phụ hoàng đế Long Linh châu trong tế đàn vì lúc đó

Quốc sư thay Phụ hoàng bói một quẻ, nói chỉ có như vậy mới có thể tăng cường long mạch của Đông thương quốc ta, kéo dài vận mệnh quốc gia, để cho Long thị chúng ta thiên thu muôn đời, chúa tể Đông thương quốc.”

Dừng một chút, Lý Ly tiếp tục nói:

“Vì vậy, vì phòng ngừa bọn đạo chích trộm đi Long Linh châu, bản đồ ba tầng tế đàn trong Hoàng lăng đã sớm bị tiêu hủy, hiện tại bản đồ còn lại về Hoàng lăng trong cung có chỉ có một hai tầng mà thôi.”

Hoàng lăng Đông thương quốc tổng cộng chia làm năm tầng, mà tế đàn Hoàng lăng lại nằm ở tầng thứ năm. Bản đồ đã bị hủy, có nghĩa là muốn lấy được Long Linh châu thì muốn qua ba tầng còn lại đều phải dựa vào khả năng của Lý Ngọc rồi.”

“Vận mệnh quốc gia bất quá chỉ là sự huyền hoặc gì đó, thiên thu muôn đời chỉ là thứ hư vô mờ mịt. Chỉ cần có thể cứu được Liễu Nhi, ta không ngại hủy đi Long mạch gì gì đó, cái linh khí gì gì đó...”

“Ta biết.”

Lý Ly gật đầu bày tỏ đồng ý.

Một quốc gia muốn ổn định và hòa bình lâu dài không phải dựa vào long mạch gì đó mà được!

Quốc gia quyết định do người, quân chủ quyết định do dân! Cho dù quốc gia có vận mệnh tốt, long mạch tốt cũng sẽ bị hủy trên tay hôn quân.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Chỉ cần có thể cứu nàng thì ta có thể vứt bỏ tất cả...

“Nhưng mà Hoàng thượng, chuyến đi này khó khăn trùng trùng, nguy nan vô cùng, có thể nói là cửu tử nhất sinh...”

Lời nói của hần chưa xong, đã bị Lý Ngọc một lời cắt ngang

“Trẫm biết nhưng Trẫm không sợ!”

Vì nàng, cho dù là đầm rồng hang hổ, núi đao biển lửa hần cũng dám xông vào một lần!

“Ta biết Hoàng thượng không sợ nhưng mà ta sợ! Hoàng thượng có từng nghĩ tới, người là quân chủ của giang sơn này, là Hoàng đế của Đông Thương, mạng của người không phải chỉ là của mình người mà là của toàn dân thiên hạ.”

Trong mắt hiện lên ánh sáng phức tạp, Lý Ly chân thành nói.

“Hiện tại nội loạn hết sức, Hoàng thượng nếu có chút sai lầm nào thì giang sơn xã tắc, lê dân bách tính phải làm thế nào đây? Hoàng thượng người từng nghĩ qua chưa?”

Hần biết hần (LN) yêu nàng, nguyện vì nàng mà từ bỏ tất cả.

Vừa vặn bọn họ ở vị trí này nhất định phải đảm đương trách nhiệm mà bọn họ phải gánh vác.

Thời kì đặc biệt này tuy Thái hậu bị bắt giữ, Trịnh Nhất Phong cũng bị diệt trừ nhưng còn nhiều người phía sau bọn họ không biết, chính là như hổ rình mồi nhìn từng nhất cử nhất động, lời nói, hành động của bọn họ.

Bọn hần không quan tâm đến sống chết nhưng không thể đẩy lê dân bách tính vào trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu Lý Ngọc chết, Đông Thương quốc nhất định sẽ loạn. Bọn hần... mưu đồ nhiều năm sẽ thất bại trong gang tấc...

“Vậy Hoàng thúc nói Trẫm nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ ngại để Trẫm trở mặt nhìn nàng chết hay sao?”

Lý Ngọc hít một hơi thật sâu, áp chế sự bất đắc dĩ và đau khổ, nhú mảy lạnh lưng nhìn Lý Ly đang đứng đó.

“Muốn Trẫm nhìn nàng từng chút từng chút chết đi, Trẫm không làm được! Hoàng thúc, Đông Thương quốc không có ta còn có người, nhưng với Diệp Mộ Liễu nếu không có nàng, ta không thể nào sống nổi... Vì vậy, Hoàng lăng này Trẫm nhất định phải đi!”

“Hoàng thượng, không được. Hoàng hậu nương nương phải cứu nhưng Hoàng thượng không thể xảy ra sai lầm gì.”

Lý Ly rũ mắt, che dấu ánh sáng lóe ra trong mắt. Gương mặt tuấn mỹ có vẻ uể oải mệt mỏi nhưng vẫn lộ ra ý cười.

“Cho nên Hoàng lăng phải đi nhưng không phải là người mà là ta!”

Chỉ cần có thể cứu nàng, ta cái gì cũng có thể từ bỏ...

“Hoàng thượng, Hoàng lăng phải đi nhưng không phải là người mà là ta! Nếu ở cái nơi phồn hoa này hần chỉ là một quần chúng vậy tất cả khó khăn hãy để hần tới gánh vác đi.”

Đềương lai nơi phồn hoa rực rỡ này cho những đôi Đế Hậu yêu nhau sống chết không rời, hưởng những điều tốt đẹp nhất.

Đến giờ phút này, ở trên đời này hần không còn gì vương vấn nữa!

Dù có chết bất quá cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi.

“Không được, Hoàng thúc, người không thể đi!”

Không thêm suy nghĩ, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt nói:

“Người đang bị thương lại trúng độc. Với tình hình trước mắt của người không đủ để chống đỡ đến tể đàn ở Hoàng lăng.”

Dừng lại một chút, Lý Ngọc lại nói tiếp:

“Lại nói, Hoàng thúc người đừng quên, tể đàn Hoàng lăng từ trước tới nay chỉ có Hoàng đế mới có thể vào.”

“Cơ thể của ta không quan trọng, ta nhớ rõ trong cung có linh đan giải độc đúng không? Hoàng thượng cho ta ăn một viên là đủ để giải dư độc của ta. Chỉ một chút thôi, Hoàng thượng đừng quên, công phu của người là do thần tự tay dạy dỗ.”

Đáy mắt lóe sáng cực nhanh, Lý Ly nhếch môi nở một nụ cười yếu ớt.

“Hơn nữa, thần vốn là người Hoàng tộc, vì muốn cứu các người mà đi, các thể hệ tổ tông sẽ không bắt nạt, trách tội lên thần.”

“Hoàng thúc, người không cần nói nữa. Dù như thế nào đi nữa, Trầm tuyết đối không đồng ý.”

Hần vì bọn họ mà làm đã nhiều rồi, bây giờ, hần(LN) tuyệt đối sẽ không để cho hần phải hy sinh...

“Hoàng thượng hãy nghe ta nói...”

Lý Ly nhú mày, muốn tranh luận thêm thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

“Hoàng thượng, Chu thái y đến đây.”

Âm thanh của Thanh Nhi ở ngoài điện vang lên, Lý Ngọc phát tay cho vào.

“Để cho hần vào.”

Chu thái y tiến vào, Lý Ngọc nghiêng người tránh một bên nói với hần.

“Chu thái y, Hoàng thúc đang bị thương còn trúng độc, người nhanh nhìn Hoàng thúc xem sao, ngoài ra, người nhanh chóng mang linh đan giải độc cho Hoàng thúc một viên.”

“Vâng.”

Chu thái y hạ hòm thuốc xuống, cung kính khom người với Lý Ngọc và Lý Ly. Cuối cùng lại cẩn thận nói với Thanh nhi:

“Lấy linh đan giải độc cần phải nhờ đến Thanh nhi cô nương đi một chuyến rồi.”

Thanh nhi gật đầu, buông cái bát sứ trắng trong tay, phúc thân với Lý Ngọc:

“Hoàng thượng, bữa sáng Ngự thiện phòng làm canh cá Lư cho Hoàng hậu nướng nướng, Hoàng thượng nhân dịp canh còn nóng mau dứt cho nướng nướng đi.”

Dứt lời, Thanh nhi xoay người rời đi. Lý Ngọc nhìn canh cá Lư đặt trên bàn, sau đó lại nhìn Lý Ly, cũng không có ý muốn rời đi.

“Chu thái y, trước thay Hoàng thúc bắt mạch đi.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Chu thái y gạt đầu, đến bên người Lý Ly. Ngón tay đặt lên mạch đập ở cổ tay Lý Ly, bỗng dừng biến đổi, trong mắt hiện lên sự phức tạp đầy hoang mang và kinh hoàng.

Chu thái y muốn mở miệng, Lý Ly liếc mắt một cái, ánh mắt sắc bén mang theo mấy phần nhắc nhở.

Chu thái y theo bản năng co rúm người lại, lời nói đến miệng lại nuốt xuống.

“Hoàng thượng, người trước cho Hoàng hậu nương nương ăn đi, rồi quay lại xem kết quả thần khám bệnh. Dù sao tạm thời Chu thái y sẽ không đi. Nhưng Hoàng hậu nương nương lại chờ không kịp đấy...”

Dứt lời, hần lại nghiêng người liếc mắt nhìn Chu thái y một cái, nhếch môi thân nhiên nói:

“Ngươi nói đi, Chu thái y.”

Lạnh nhạt không tìm thấy dấu vết, nhưng khí tức lại hết sức cường đại làm cho Chu thái y cảm thấy áp lực.

Theo bản năng gạt đầu, hần rũ mắt nói:

“Đúng vậy, Hoàng thượng, về phía Hoàng hậu nương nương... so với Vương gia ở đây... quan trọng hơn một chút.”

Nghe vậy, Lý Ngọc có chút động, sau giây lát im lặng, hần cũng gạt đầu, nhướn mày nói:

“Chu thái y, vậy Hoàng thúc liền giao cho ngươi. Nếu người có một chút sai lầm, Trẫm sẽ hỏi tội ngươi!”

Lý Ngọc bùng bát canh cá Lư đi, còn Chu thái y lại toát mồ hôi lạnh.

Trong Từ Vi cung có một nam một nữ hai bệnh nhân nhưng đó đều là mạng người!

Vậy mà Hoàng thượng lúc nào cũng không quên nói một câu: Nếu có một chút sau lầm thì sẽ hỏi tội ngươi.

Suy cho cùng hần không thể làm gì, chỉ có thể vô lực mà thôi. Xem ra cái mạng già này của hần sớm hay muộn cũng không bảo vệ được!

“Vương gia...”

Nhìn người khởi xướng vụ này vẫn ung dung nửa nằm trên giường êm, Chu thái y ngẩng đầu lau mồ hôi bên thái dương, cẩn thận thăm dò hỏi:

“Vương gia có muốn Cựu thần nói vết thương của người cho Hoàng thượng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Ta trúng loại độc gì?

Chu thái y ngượng ngùng cười cười, cẩn thận nói:

“Vương gia có muốn Cựu thần nói chuyện vết thương của Vương gia cho Hoàng thượng biết hay không?”

“Ngươi nói xem?”

Con mắt hẹp dài của Lý Ly đen như nước, ần ần ánh sáng trong mắt, chỉ hơi nghiêng người một cái, khí thế vô cùng.

Như cười như không nhìn hần, biểu tình của Lý Ly lại hết sức bình tĩnh, tràn ngập áp lực vô hình.

“Chu thái y là người thông minh, nên biết phải làm như thế nào, tất nhiên không cần Bôn vương phải phân phó.”

Cân nhắc trong giây lát đối với Chu thái y mà nói, Nhiếp chính vương lời nói vô tình, so với Hoàng thượng càng đáng sợ hơn.

Dù sao phải đắc tội với một người, hần tất nhiên là chọn đắc tội với người kia.

Hơn nữa, dù Hoàng thượng có trách tội chỉ cũng là chủ ý của Nhiếp Chính vương không phải sao?”

“Cựu thần hiểu rõ.”

Lý Ngọc hơi gật đầu, Chu thái y cung kính nói:

“Cựu thần sẽ nghe theo Vương gia phân phó mà làm, chỉ là sau này bị Hoàng thượng trách tội thì vẫn mong Vương gia thay Cựu thần cầu xin một chút...”

“Đó là đương nhiên.”

Gật đầu, Lý Ly thở dài nhẹ nhõm, rũ mắt nhàn nhạt nói:

“Chu thái y, người nói thật đi. Rốt cuộc Bồn vương như thế nào rồi hả?”

“Ngoại thương của Vương gia không có trở ngại, ngược lại độc này hết sức khó giải quyết.”

Nhều mày, Chu thái y cúi đầu trầm tư, sau đó mới mím môi nói:

“Chắc hẳn Vương gia cũng hiểu rõ, độc này đã xâm vào tâm mạch, không phải linh đan giải độc có thể trừ được tận gốc.”

“Bồn vương trúng độc gì?”

Có thể vì nói chuyện quá nhiều mà tiêu hao sức lực, hiện tại nhìn Lý Ly hết sức tiều tụy.

Từ từ nhắm mắt, âm thanh của Lý Ly trầm thấp mang theo vẻ kiệt sức.

“Chu thái y biết Bồn vương trúng độc gì sao? Có thể giải được hay không? Nếu không thì Bồn vương có thể sống thêm bao lâu?”

“Bẩm vương gia, thần không biết.”

Sợ hãi nhìn thoáng qua Lý Ly, sắc mặt Chu thái y hiện lên vẻ áy náy.

“Độc được vẫn không phải là sở trường của thần. Độc vương gia trúng phải, theo thần được biết thì không phải từ một loại độc mà có hai ba loại kịch độc hỗn hợp tạo thành. Vì vậy, thần đoán không ra rốt cuộc đây là loại độc gì?”

“Nói như vậy, độc này của Bồn vương không trị được rồi phải không?”

Lý Ly ngẩn ra, nụ cười nơi khóe môi nhất thời ngưng lại, trên mặt là thần sắc đầy chua xót, một lúc sau hắn mới khó khăn mở miệng:

“Vương gia không nên nản chí, độc của Vương gia cũng không phải không có cách nào không cứu được.”

Thấy vậy, Chu thái y vội vàng khuyên giải.

“trước kia Vi thần có quen biết một người bằng hữu, xưng là Độc y. Hắn am hiểu điều chế các loại kỳ độc, có thể giải bách độc. Chỉ cần tìm được hắn, độc của Vương gia có thể giải được rồi.”

“Chu thái y cảm thấy Bồn vương có thể chờ đến lúc người tìm được Độc y sao?”

Trong lòng cảm thấy buồn bực, uể oải và thất vọng, trong ngực Lý Ly cuộn cuộn khí huyết.

Sau đó là một trận ho kịch liệt, màu máu đỏ tươi thấm đẫm một mảng lớn trên y phục màu đen của hắn, trong nháy mắt biến mất theo màu áo, nhìn không thấy dấu vết.

Lúc này Lý Ly mới cảm thấy may mắn hôm nay mình mặc quần áo màu đen, nếu không muốn giấu diếm Lý Ngọc chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Hít một hơi thật sâu, ổn định khí tức đang cuộn cuộn trong ngực sau đó gơ tay chậm rãi lau đi vết máu còn lại trên môi, nâng mắt nói:

“Chu thái y, người và ta đã quen biết nhiều năm, ta chỉ hy vọng người có thể tận lực giúp ta, có thể kéo dài một chút, được bao lâu thì được...”

Dù đã chuẩn bị sẽ phải chết, nhưng giờ phút này hắn vẫn không buông tha cơ hội.

Hắn vẫn còn có nhiều chuyện chưa làm, Lý Ngọc vẫn chưa thuận lợi lấy được Long Linh châu trở về, nếu không thể thì hắn càng không thể chết được...

Giang sơn xã tắc Đông Thương quốc cần hắn an bài, dư đảng của Trịnh Nhất Phong và Thái hậu vẫn cần hắn phải diệt, địch ở quân đội căn cơ còn cần hắn phải sửa trị lại.

Còn cả chuyện thiếu một ân tình của Tây Việt quốc chủ, hắn chỉ sợ không thể làm, cũng không có cơ hội làm.

Nhưng ít ra, trước lúc hắn chết cũng phải cho những người khác một câu trả lời thỏa đáng không phải sao?

Nhìn xem, hắn còn nhiều chuyện như vậy chưa xử lý xong, lần đầu tiên trong đời Lý Ly hắn khao khát sống, lâu một chút, lâu một chút nữa...

“Vương gia yên tâm, chuyện không bí quan như người nghĩ đâu.”

Trong mắt lóe sáng, vẻ mặt Chu thái y hết sức phức tạp.

“Vi thần sẽ châm cứu cùng với dùng linh đan giải độc có thể giúp người bức độc, cũng ổn định không để cho độc tính lan tràn. Như vậy có thể ngăn được độc xâm nhập vào kinh mạch của Vương gia, nhưng hiện tại Vương gia không thể dùng võ công.”

Nghe vậy, đôi mắt Lý Ly sáng lên, sau đó bình tĩnh lại, sau đó lại hết sức yên tĩnh.

“Không dùng võ công cũng không sao, chỉ cần có thể kéo dài thêm thời gian, Chu thái y người nói thẳng đi, ta còn có thể kéo dài bao lâu?”

“Hai tháng!”

Đôi mắt lóe sáng, Chu thái y cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt đen bóng có thể nhìn thấy lòng người của Lý Ly.

“Sao?”

Nhiu mày, ánh mắt Lý Ly sắc bén như lưỡi dao.

“Một tháng.”

Cắn chặt răng, rốt cuộc Chu thái y cũng nói thật.

“Trong vòng một tháng này, thần sẽ dùng hết khả năng tìm ‘Độc y’ giúp Vương gia.”

“Chu thái y cũng biết hiện tại ‘Độc y’ ở đâu sao? Người có phương pháp có thể kịp thời liên lạc với hắn sao?”

Gật đầu từ chối thay ý kiến, Lý Ly nhắm mắt, tùy ý để Chu thái y châm cứu cho hắn.

Ánh nắng màu thu xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa chiếu vào phản xạ mới châm bạc, chiếu lên gương mặt hết sức xấu hổ của Chu thái y.

Một lúc sau hắn thấp giọng lẩm bẩm:

“‘Độc y’ hành tung quỷ dị, luôn luôn vô ảnh vô tung, nhưng thần biết đợt này phần lớn hắn ở Tuyết sơn chờ thời cơ chín muồi để lấy trâm châu tuyết.

“Người nắm chắc mấy phần?”

Nhiu mày, Lý Ly tiếp tục hỏi.

“Bảy phần. ‘trâm châu tuyết’ là do bông hoa mười năm mới nở một lần, mười năm mới tạo ra một tiên dược giải độc. Độc y này nhất định sẽ không bỏ qua.”

Nghĩ nghĩ, Chu thái y lại bổ sung một câu:

“Bất quá, người muốn ‘trâm châu tuyết’ nhất định không ít. Vương gia nhất định phải phái người có võ công cao cường đi tiếp ứng, như vậy một là có thể làm cho Độc y vui vẻ, hai là nói không chừng trâm châu tuyết này có ích đối với độc của Vương gia.”

“Ta biết rồi.”

Gật đầu, Lý Ly đang muốn nói chuyện thì ngoài phòng truyền đến tiếng ‘két’, cửa được mở ra.

Ngược lại ánh sáng, biểu tình Thanh nhi có chút mơ hồ, nhưng âm thanh lại hết sức kiên định.

“Vương gia, để nô tỳ thay người tìm Độc y!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 189: Để cho Du Bạch cơ hội lập công chuộc tội.

Thanh nhi đến trước mắt Lý Ly, ‘bùm’ một tiếng quỳ rạp xuống đất, âm thanh nghẹn ngào, đôi mắt hồng hồng nhưng không rơi lệ.

“Người nghe được hết sao?”

Nhếch môi cười âm thầm, Lý Ly xoa xoa mi tâm, có chút bất đắc dĩ.

“Cũng được, bên cạnh ta không ai biết chuyện, một số việc sai người đi làm đúng là bất tiện...”

“Vương gia... Nhưng lúc này người...”

Nói được một nửa, lại bị Thanh nhi nuốt trở về.

Cố nén lại sự bi thương trong lòng, nàng lã chã chực khóc:

“Thỉnh Vương gia đáp ứng thỉnh cầu của nô tì, để nô tì cống hiến sức lực cho Vương gia!”

Dứt lời, nàng cúi đầu, hình bóng của nàng in rõ bóng người trên nền đá cẩm thạch, một âm thanh nặng nề đầy chói tai.

Làm cho Chu thái y kìm lòng không được mà mở to mắt, không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Không được, không phải ta không chịu để người đi mà như người nghe thấy đấy, hiện tại ta bị phong bế huyết đạo, võ công không còn, cho nên Thanh nhi, người phải ở bên cạnh bảo hộ ta.”

“Nhưng mà...”

Thanh nhi vừa muốn cãi lại nhưng không tìm được lý do để cãi lại, nghĩ lại việc bảo hộ cho Lý Ly cũng rất quan trọng, nhưng nàng không nói gì thêm.

“Vậy Vương gia chuẩn bị phái người nào đi?”

“Nghe nói Du Bạch bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao phải không?”

Cúi đầu trầm tư, đôi mắt Lý Ngọc sáng lên, như đang tính kế gì.

“Đúng vậy.”

Gật đầu, Thanh nhi nói rõ hết mọi chuyện cho Lý Ly.

“Vậy cho hân một cơ hội lập công chuộc tội đi.”

Nhận bát nước hòa vào linh đan giải độc, uống thuốc, mặt không đổi sắc nói:

“Thanh nhi, người đi thiên lao thả Du Bạch ra cho ta.”

“Vâng, Vương gia, nhưng mà phía Hoàng thượng...”

Miệng đáp, nhưng Thanh nhi có vẻ do dự. Dù sao, tội danh của Du Bạch và Bắc Thiên Tuyết cũng không nhỏ, còn là Hoàng thượng tự mình hạ lệnh nhốt vào thiên lao.

Lúc này, Lý Ly bỗng nhiên ra thông báo thả Du Bạch, nhưng vạn nhất Hoàng thượng trách tội...

“Vô nghĩa, Hoàng thượng muốn như vậy mới đúng!”

Khóe môi quét xuống vòng cung đầy ý vị, Lý Ly hết sức chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Thủ đoạn lôi đình của Lý Ly

Đông Thương quốc lại tạo ra truyền kì mới.

Nhiếp Chính vương đã chết từ lâu lại sống lại, thì ra người bị gọi là đại gian thần, bỗng nhiên biến thành người trung thành vì chủ, độ sức với gian thần. Thậm chí không tiếc hy sinh hình tượng đại trung thần của mình.

Tầng đá lớn như vậy quăng xuống, dù là triều đình hay là dân gian đều nhắc lên trận sóng lớn.

Mỗi tửu lâu, quán trà ở kinh thành, rạp hát, thậm chí là thanh lâu, phàm là những nơi có người, tin tức và đồn đãi và Lý Ly bay khắp trời.

Lần này tuyệt đối không thua một nhân vật truyền kỳ khác của Đông thương quốc – Hoàng đế Lý Ngọc.

Trong lúc này từ đầu ngõ đến cuối ngõ đều truyền tụng hai thúc cháu công lao vĩ đại.

Một người vì giang sơn xã tắc mà không tiếc hy sinh hình tượng của mình mà giả vờ làm sắc quý.

Một người vì diệt trừ gia thần nghịch đảng mà không tiếc trở thành gian thần bị người người chửi rủa.

Sau hiểu lầm, tất cả đều biến thành giai thoại vui vẻ.

Nhưng để cho mọi người mở rộng tầm mắt là thân thoại về hậu cung, năm đó bao nhiêu nữ tử ở Đông Thương quốc cực kì ghen tỵ và hâm mộ với Thái hậu nương nương.

Vậy mà lại giết chồng giết con, thông dâm với thần tử.

Lý Ly dùng thủ đoạn chớp nhoáng đưa gian tình phơi bày khắp thiên hạ.

Không giống với Lý Ngọc luôn tận lực giấu giếm, một chiêu này của Lý Ly làm tổn hại mặt mũi của Hoàng thất, công khai gièm pha của Hoàng thất ra ngoài công chúng, tất cả mọi ngõ vực đều bị phá bỏ.

Nhưng đó cũng là phương pháp và thủ đoạn hết sức hữu hiệu.

Nhưng lúc này, đối tượng bị mọi người phi nhổ và nhục mạ chuyển đến trên người đôi nam nữ thông dâm.

Đối với chuyện Đại tướng quân Trịnh Nhất Phong bị ám sát, tất cả mọi người đều cảm thấy đó là chuyện kinh thiên địa nghĩa, trừng phạt đúng tội!

Có người lợi dụng ám sát Trịnh Nhất Phong thành công để rêu rao cũng bị bóp chết trong trứng nước.

Lý Ngọc tuyên bố Hoàng hậu nhiệm bệnh nặng, hần muốn đích thân đến Hoàng lăng tế đàn của tổ tiên để cầu các thế hệ tổ tiên phù hộ cho bệnh tình Hoàng hậu sớm khỏi.

Đồng thời Lý Ngọc cũng giao đặc quyền ở triều đình cho Lý Ly, vì vậy Lý Ly lại khôi phục thân phận Nhiếp chính vương.

Mà ngày hôm đó hần dùng thủ đoạn mạnh mẽ đưa dư đảng của phe Thái hậu và Trịnh Nhất Phong, kể cả Hoàng quý phi Trịnh Ngọc Uyển vào thiên lao.

Sau đó đem vụ án này giao cho Hình bộ, Đại Lý Tự, Đô sát viện tam ti hội thẩm.

Sau khi chuyển giao chuyện tình Thái hậu và Trịnh Nhất Phong thông dâm cho Hình bộ, Đại Lý Tự, Đô sát viện tam ti hội thẩm, Lý Ly vẫn lo lắng như cũ, mảnh mẽ chống đỡ bệnh tật trong người, tự mình giám sát.

Không phải hần quá mức cẩn thận.

Mà là gốc rễ bao nhiêu năm của Trịnh Nhất Phong ở trong triều, thủ hạ và tâm phúc có vô số.

Giết vua tội lớn ngập trời, liên lụy không ít trọng thần trong triều.

Cho nên hần không thể nào xem thường được!

Nếu có một số việc Lý Ngọc không tiện làm hoặc là không đành lòng làm, vậy hãy để cho hần tới làm thay!

Chương 188: Quản lý thời buổi loạn lạc

Những thứ này vốn là u ác tính, nhưng hần có phương pháp phù hợp hơn, phương pháp vòng vèo từ từ xử lý.

Nhưng vào lúc đặc biệt thì chỉ có thể dùng phương pháp đặc biệt.

Lý Ly lo lắng mình không còn nhiều thời gian, không thể xử lý xong những việc này.

Nói vậy, dù có chết hần cũng không thể nhắm mắt...

“Vương gia, thời gian không còn sớm, ngày mai người còn phải lâm triều, sớm nghỉ một chút đi.”

Ánh sáng lay động, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên án thư và gương mặt nam tử đang cầm bút viết, khắc họa đường cong trên gương mặt của hần, nhu hòa thêm mấy phần.

Chỉ là gương mặt tuấn mỹ vô trù nhưng không thể nào che giấu sự mệt mỏi và sắc mặt có bệnh của mình.

Từ chồng tấu chương cao nửa người ngẩng đầu lên, Lý Ly đưa tay xoa xoa mi tâm, lắc đầu cười nói:

“Chờ một chút, đợi ta xử lý xong tấu chương này liền đi ngủ.”

“Vương gia...”

“Người không muốn sống nữa sao.” Bị Thanh nhi nuốt xuống, nhìn ánh mắt nam tử trước mặt không cho phép cự tuyệt, nàng biết dù mình có nói nhiều hơn nữa thì cũng không xoay chuyển được gì.

Nam tử này hẳn hận không thể dùng từng phút từng giờ thì làm sao có thể bỏ thời gian quý báu lãng phí vào chuyện nghỉ ngơi?

Thật ra hẳn đã quyết tâm phải chết không phải sao?

Trong lòng đau đớn như bị đao cắt, Thanh nhi nhếch môi cười hết sức vui vẻ.

“Được rồi, nô tì đi pha cho người một ly trà, làm một chút thức ăn khuya. Ăn chút gì đó Vương gia mới có đủ sức xử lý chính sự.”

“Ừ, đúng rồi, thay Hoàng hậu nướng nướng làm chút thức ăn lỏng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Hắn chỉ là khách qua đường của nàng mà thôi!

“Ừ, đúng rồi, thay Hoàng hậu nướng nướng làm chút thức ăn lỏng đi.”

Chiếc bút đưa nhanh bỗng ngừng lại một chút, mực trên giấy tuyên thành nở rộ thành đóa hoa. Lý Ly nâng mắt nhìn bầu trời đen như mực qua song cửa sổ.

Như nhìn qua bóng đêm hư không, cũng không nhìn Thanh nhi.

Rũ hành mi dài che giấu ánh sáng chợt lóe trong đôi mắt đen bóng, Thanh nhi yên lặng gặt đầu rồi đi, nụ cười thoáng qua lại ảm đạm xuống..

Vương gia, người quan tâm Hoàng hậu nướng nướng là xuất phát từ trách nhiệm?

Hay là vì người yêu nàng?

Vốn tưởng rằng, người là người không bao giờ yêu, trái tim người lãnh lẽo, không biết yêu là gì.

Thì ra ta không phải là người người muốn, không lọt vào mắt người, không bước vào được trái tim người...

“Diệp Mộ Liễu, dậy ăn khuya thôi.”

Đối mặt với Lý Ly đang thâm tình kêu gọi, nữ tử vẫn nằm trên giường không trở lời lại.

Đôi má hồng nhuận tron bóng nay đã gầy xuống, gương mặt đỏ bừng cũng trở nên trắng bệch.

Hai mắt Diệp Mộ Liễu nhắm lại, hàng mi dài đen ở trên gương mặt không có chút máu lại như con bướm xinh đẹp làm cho nàng thêm mấy phần tiều tụy.

“Nghe lời, đừng nghịch ngợm nữa. Nhanh đi... nếu không đợi Lý Ngọc nhà ngươi trở lại, nhất định sẽ trách ta không chăm sóc ngươi tốt.”

Mười ngón tay thon dài hiện rõ khớp xương di chuyển trên gương mặt Diệp Mộ Liễu, xẹt qua mũi, rơi vào trên đôi môi mỏng của nàng.

Từng nhớ rõ, đôi môi đỏ mọng như cây tường vi, lại vì trúng mị độc mà chủ động hôn lên môi hắn.

Giây phút đó trái tim rung động làm cho hắn chưa bao giờ nếm tư vị đó, nội tâm mở ra từ từ chìm đắm...

Không biết từ lúc nào đã chú ý tới nàng nhưng lúc phát hiện ra thì nữ tử này lại đặc biệt như vậy!

Độ lượng, hào sảng, không làm bộ làm tịch, so với các tiểu thư khuê các khác thì nàng hồn nhiên làm cho hắn rung động không thôi.

Cho nên lúc nàng chưa đụng chạm vào hắn, hắn đã không nhịn được mà bị nàng hấp dẫn.

Một mực áp chế tình cảm của bản thân, hắn vẫn không nhịn được mà bị rơi vào...

Nhưng mà Diệp Mộ Liễu, trong lòng người thủy chung vẫn chỉ có hắn thôi đúng không?

Đối với người mà nói, ta chỉ là khách qua đường mà thôi..

Nhìn nữ tử như con búp bê sứ lẳng lẳng nằm trên giường, không có một chút sức sống. Lý Ly nhếch môi cười, nhưng trái tim lại như rỉ máu...

Người không thích ta cũng không sao, chỉ cần người có thể tốt, chỉ cần người hạnh phúc, ta không cầu gì khác.

(Nam nhân dư này chỉ có thể mơ mà không thể cầu, ta chết mất thôi ^_^)

Trong sách có nói “yêu đến mức không oán không hối”.hắn không thể hiểu được cảnh giới một người yêu mà không oán không hối.

Tâm tư của hắn không đặt vào tình yêu, nhưng Lý Ly thấy, tình yêu có thể khiến cho con người trầm luân, chỉ biết quên mình phần đầu.

Sau này nhìn Lý Ngọc vì Diệp Mộ Liễu mà hao hết tâm tư, thậm chí không tiếc hạ xuống tôn nghiêm của Đế vương, làm cho hắn hết sức hoang mang.

Mãi đến lúc hắn nhận được tin tức nàng vì Lý Ngọc mà không tiếc nguy hiểm dùng cái chết để thành toàn cho giang sơn xã tắc của hắn (LN) Hoàng quyền thống trị của hắn (LN), hắn mới biết được, thì ra yêu một người ngay cả tính mạng cũng có thể vứt bỏ...

Biết nàng hôn mê bất tỉnh, chỉ còn sống được mười ngày, trong nháy mắt, trái tim hắn đau đớn.

Lúc đó hắn chỉ nghĩ nhất định phải cứu nàng.

Vì vậy, hắn không tiếc đặt mình vào trường hợp nguy hiểm, ranh giới sống chết.

Thì ra, cũng yêu đến không oán không hối...

“Mộ Liễu, đây là cháo huyết yến ngân nhĩ, là ta phân phó Thanh nhi nấu cho người. Nhanh tỉnh lại, ngày mai, không, qua ngày hôm nay, người có thể nhìn thấy Lý Ngọc mang Long Linh châu trở lại.”

Đưa thìa đến bên miệng Diệp Mộ Liễu, đôi mắt Lý Ly đầy ôn nhu, mỉm cười, động tác trên tay cũng hết sức cẩn thận.

“Người tin tưởng Lý Ngọc đúng không? Hắn nhất định sẽ trở về đúng giờ phải không? Hắn yêu người như vậy, sao có thể không dùng hết sức lực cơ chứ?”

“Cho nên, ta tin tưởng hắn, nhất định sẽ trở về. Các người cũng sẽ bình an, đầu bạc răng long.”

Hắn yêu nàng nhưng không bằng tình yêu Lý Ngọc dành cho nàng, cũng từng tự hỏi vấn đề như vậy, hắn chọn nàng hay là chọn lê dân bách tính.

Do dự thật lâu, hắn vẫn không có đáp án. Trách nhiệm ở trong đầu hắn đã kiên cố, nhập vào máu xương từ lâu rồi.

Cho nên hắn biết, bại bởi Lý Ngọc là hắn tâm phục khẩu phục!

Hoàng hôn tứ phía, Từ Vi cung đèn đuốc sáng trưng, căn phòng to lớn đầy người, nhìn kỹ thì phần lớn là ngự y ở Thái y viện.

“Không có biện pháp gì sao? Dù các người muốn thứ gì, biện pháp gì, Bỏn vương lệnh... lệnh cho các người, nhất định phải kéo dài cho Hoàng hậu nương nường... tính mạng nương nường.”

Ho khan hai tiếng, Lý Ly nâng mắt nhìn nữ tử đang hôn mê trên giường, không có một chút sức sống, mày kiếm chau lại, trong cổ có vị ngai ngái bị hắn mạnh mẽ nuốt xuống.

“Khụ khụ... Dù như thế nào, người phải kéo dài đợi Hoàng thượng trở về. Khụ khụ khụ...”

“Vương gia, người không sao chứ?”

Lo lắng nhìn nam tử mặc măng bào thêu hình Ngũ trảo kim long, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt Chu thái y đầy thâm sâu, thở dài:

“Không phải chúng thần không muốn kéo dài mệnh cho Hoàng hậu nương nường mà chúng thần đã nghĩ hết cách, mười ngày đã là cực hạn của chúng thần. Nếu hôm nay Hoàng thượng không trở về đúng hạn, mệnh của nương nường chỉ sợ không có cách nào xoay chuyển...”

Trong lòng có một sự tức giận phun trào ra, ngực Lý Ly cứng lại, một giây sau, vị ngai ngái theo đợt ho kịch liệt mà phun lên vạt áo của hắn...

“Vương gia...”

Người quỳ trên mặt đất nhao nhao gọi, Thanh nhi càng khẩn cấp chạy lại nâng hân dậy.

“Ta không có gì đáng ngại.”

Lấy từ trong tay áo chiếc khăn trắng thêu cây trúc xanh, lặng lẽ lau vết máu trên khóe môi.

Hàng mi đen dài như cánh bướm rũ xuống che dấu sự đau khổ trong đôi mắt hân. Lý Ly thở dài, giống như muốn nói gì, lại như nói một mình.

“Thật sự không có cách nào khác sao?”

“Vương gia, y thuật cựu thân không giỏi, cam nguyện chịu phạt.”

“Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, Chu thái y cúi đầu, các Thái y khác cũng nhao nhao cúi đầu, ngay cả thờ cũng không dám.

“Đi xuống đi, tất cả đều đi xuống đi... Để ta yên lặng một chút.”

Từ từ ngồi vào mép giường, Lý Ly cúi đầu, phất tay, giọng nói đầy cô đơn mà đau khổ.

“Để ta ở lại thêm một lúc...”

“Thanh nhi, người cũng ra ngoài đi...”

Thấy Thanh nhi vẫn ở trong phòng không chịu rời đi, Lý Ly nhú mồm nói:

“Đỡ Bồn vương đi đón Hoàng thượng...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Trên đường đến hoàng tuyền, người nhất định phải chờ ta!

Cả không gian đều là ánh nắng hoàng hôn, tất cả ánh nến trong phòng đều bị Lý Ly thổi tắt. Chỉ còn viên dạ minh châu bằng quả trứng bồ câu, tản ra ánh sáng...

Lý Ly gơ tay, xoa xoa đôi má Diệp Mộ Liễu, ánh mắt thâm sâu như biển, bên trong chứa đầy cảm xúc không thấy đáy.

Liếc mắt một cái như một vùng hoang vu không có một ngọn cỏ, bên cạnh không ai có thể chạm tới...

“Diệp Mộ Liễu, người cái người đàn ông này. Kiếp sau, phải nhớ rõ căn ịch kị một chút, không thể lại ngu ngốc như vậy, biết chưa?”

Khóe môi quết xuống nụ cười nhẹ, Lý Ly như nhớ tới điều gì, bỗng nhiên cười nói:

“Trên đường đến hoàng tuyền, nhớ không được uống canh Mạnh Bà... Diệp Mộ Liễu, người nhất định phải đi chậm một chút, chờ ta. Đến lúc đó ta có thể tìm được người trước Lý Ngọc.”

Cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán Diệp Mộ Liễu, biểu tình của Lý Ly đầy trân trọng, như muốn hạ ấn kị của chính mình lên cơ thể nàng.

Như để cho bản thân nhớ kỹ loại cảm giác này khắc vào thân thể mình, vào xương máu mình, kiếp sau...

“Lại nói... người, ngàn lần không được đổi ý!”

Ngoéo... một cái vào một tay Diệp Mộ Liễu, khóe môi Lý Ly mang theo một chút tính khí trẻ con.

Có thể vì quá mức mệt nhọc hoặc có thể hiện tại đều hy vọng thời gian ngừng trôi, Lý Ly nhắm mắt, dựa đầu lên gối Diệp Mộ Liễu, dán vào mặt nàng, da thịt thân thiết.

Không gian chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của Lý Ly, tất cả đều trở nên yên tĩnh...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Kết...”

Cửa được mở ra, tiếng bước chân dồn dập chưa kịp vào thông báo thì Lý Ly đã mở mắt ra.

Đột nhiên đứng dậy, hần nhanh chóng ra ngoài, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, như hưng phấn lại mang theo chút sợ hãi.

Sợ hy vọng rồi sẽ lại thất vọng, thất vọng rồi sẽ tuyệt vọng...

Lý Ngọc, là người sao?

Nhất định là người phải không ?

“Hoàng thúc...”

Người đến, gương mặt đầy mệt mỏi, phong trần, quần áo trên người rách mướp, còn có chút máu dính lên, sắc mặt khó coi muốn chết. Chỉ có khóe môi nở nụ cười làm cho đôi mắt Lý Ly sáng lên, như thấy được ánh sáng hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Lý Ngọc lấy được Long Linh châu !

“Hoàng thúc, ta đã trở về.”

Giờ giờ hạt châu sáng óng ánh trong tay lên, khóe môi Lý Ngọc nhếch lên, cười giống như đứa trẻ có được kẹo đường.

“Ta lấy được Long Linh châu...”

Lời nói chưa dứt, hai chân hần mềm nhũn, “bùm” một tiếng, ngã xuống mặt đất.

“Hoàng thượng...”

Lý Ly cả kinh, sắc mặt đại biến, tiến lên phía trước đỡ lấy hần,

“Người làm sao vậy?”

“Trẫm không có việc gì...”

Ánh mắt nhìn vào phía trong cung điện, ngón tay Lý Ngọc run rẩy, chỉ chỉ phương hướng tẩm cung của Diệp Mộ Liễu.

“Hoàng thúc, cứu Liễu Nhi trước.”

“Được.”

Nhìn đôi môi Lý Ngọc tái đi, gương mặt ảm ảm màu đen, trong lòng Lý Ly trầm xuống. Biết sự việc cấp bách, trước cứu được Diệp Mộ Liễu rồi nói sau.

“Hoàng thượng trước lên giường nghỉ ngơi, ta lập tức đi gọi Thái y.”

“Không, không cần, Thanh nhi đã đi rồi.”

Lắc đầu, Lý Ngọc đưa tay về phía Lý Ly ý muốn nói Hoàng thúc, đỡ ta đi nhìn Liễu Nhi.

“Hoàng thượng...”

“Ta muốn nhìn nàng.”

Thân thể Lý Ngọc lung lay sắp đổ, lại cắn răng kiên trì, không chịu bỏ cuộc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Lý Ly gật đầu, nâng Lý Ngọc đi vào tẩm cung của Diệp Mộ Liễu...

“Vương gia, Hoàng hậu nương nương chỉ cần có thể sống qua đêm này thì không có gì đáng ngại.”

Chu thái y ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi dưới ánh đèn như ảm như hiện là vì mệt nhọc quá độ.

“Chỉ là đêm nay Vương gia không thể lơ là, thần sẽ trực ở Từ Vi cung, thỉnh Vương gia phái người chờ ở đây.”

“Biết rồi, đêm nay Bôn vương sẽ ở đây.”

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, khối đá ngàn cân trong lòng Lý Ly lúc này mới hạ xuống một nửa. Nâng mắt nhìn Lý Ngọc đang hôn mê ở trên giường, Lý Ly trầm giọng nói:

“Nhưng mà, hiện tại Chu thái y chỉ sợ không thể nghỉ ngơi, chỗ Hoàng thượng còn cần người chữa trị.”

Chu thái y nhường mảy nhìn Lý Ngọc, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

“Lúc trước có vài thái y nói Hoàng thượng trúng ám khí của cơ quan, nhưng thương thế trên người thì không nghiêm trọng lắm, không lẽ ám khí có độc?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: chương khí và thi độc

(khí độc và độc từ xác chết.)

“Chỉ sợ không phải như vậy.”

Lắc đầu, Lý Ly dăm chiêu nói:

“Nếu trúng độc mà nói thì mấy vị thái y không thể không phát hiện ra một chút gì.”

Chu thái y gạt đầu, đưa tay dò xét mạch đập của Lý Ngọc, hai hàng lông mày nhú thành một đường.

“Như thế nào?”

Thấy vậy, trong lòng Lý Ly trầm xuống, khẩn cấp hỏi.

“Chỉ sợ Vương gia nói đúng rồi.”

Đưa tay sờ sờ trán của Lý Ngọc, khóe môi Chu thái y mím thành một đường.

“Lúc trước Hoàng thượng có bệnh trạng nôn mửa, lúc này toàn thân nóng lên, mạch tượng kì quái, như trúng độc mà như không. Nếu vì thần đoán không sai, Hoàng thượng trúng chương khí và thi độc bên trong Hoàng lăng.”

“Vậy có thể giải hay không?”

Thấy sắc mặt Chu thái y không thoải mái như giọng nói của hắn, Lý Ly biết sự việc không đơn giản như tưởng tượng.

Hồ hấp nhất thời bị kìm hãm, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Hoàng hậu còn chưa tỉnh, Hoàng đế lại hôn mê, không lẽ vận khí của bọn họ lại đen đui như vậy sao?

“Nếu chỉ là chương khí và thi độc thì có lẽ Hoàng thượng vì thương tích ám khí trong Hoàng lăng gây ra mà mất máu quá nhiều lại còn ở trong Hoàng lăng quá lâu mới để tà khí thâm nhập vào phổi, cho nên hơi khó giải quyết.”

“Chu thái y, bất luận như thế nào Hoàng thượng cũng không thể có việc gì.”

Dưới ánh nền mờ ảo, biểu tình của Lý Ly có chút dọa người, khóe môi bật ra từng chữ.

“Sự nghiêm trọng ta không cần nói trong lòng người cũng biết rõ, hần phải sống thì các người mới bình an vô sự, nếu không...”

“Vi thần hiểu rõ.”

Âm thanh lạnh lùng của Lý Ly làm cho Chu thái y cảm thấy ớn lạnh. Gạt đầu với Lý Ly, ông ta mới bước đến bàn, viết nhanh một phương thuốc.

“Thần trước mở một đơn thuốc, thay Hoàng thượng khu trừ chương khí trong cơ thể. Sau đó sẽ chữa ngoại thương của ngài ấy. Còn thi độc nhập phổi thì cần Vương gia cho phép thần kê một phương thuốc gia truyền, nếu thần không cứu được Bệ hạ, mạng già này của thần dù Vương gia không cần thì thần cũng không sống nữa.”

“Đi đi.”

Thâm sâu liếc mắt nhìn Chu thái y một cái, âm thanh của Lý Ly đầy lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Một đêm không ngủ

“Nghe nói con trai duy nhất của Chu thái y văn thư rất tốt, chuẩn bị tham gia khoa cử năm này. Không bằng để Bôn vương phái người mời lệnh lang vào cung, thứ nhất có thể làm bạn bên cạnh Bôn vương, thứ hai có thể thay quốc gia tìm kiếm nhân tài hay không?”

Thân thể Chu thái y run bần bật, khóe môi quết xuống nụ cười khổ nhưng lại gật đầu

Vương gia, làm bạn là giả mà làm con tin mới là thật đúng không?

Xem ra Nhiếp Chính vương đối với bệnh tình của Hoàng thượng rất để ý.

Nhưng mà cũng khó trách, mạng Lý Ly đang treo lơ lửng, nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, giang sơn Đông thương quốc sẽ không có người kế tục.

Chỉ cần hắn suy nghĩ một chút, cũng đã thấy hoảng sợ, huống hồ là Nhiếp Chính vương.

“Khuyến tử có thể được Nhiếp Chính vương tự tay dạy bảo là phúc khí ba đời của hắn. Vương gia học sâu biết rộng, là kì tài trăm năm khó gặp, tiểu nhi có được phúc không nhỏ.”

“Đi đi.”

Thu hết phản ứng của Chu thái y vào trong mắt, Lý Ly hiểu rõ, hắn ta biết được ý đồ của bản thân.

Ta không phải là tâm địa độc ác mà Hoàng đế Đông thương quốc, giang sơn Đông thương quốc không thể xảy ra sơ sót.

Đêm dài, cả Hoàng cung nhất định cả đêm không ngủ.

Ánh nến trong Tử Vi cung sáng rực lại yên tĩnh dị thường. Lý Ly lẳng lặng ngồi trước giường, tay đỡ lấy trán, khuỷu tay đặt lên chỗ dựa ghế khắc hoa, hai mắt lim dim, như lâm vào giấc ngủ say.

Có lẽ do tiếng hít thở không theo quy luật mà có thể nghe được sự bất an trong lòng hắn.

“Vương gia, nếu không người lên giường nằm nghỉ một lúc đi. Cựu thần mới chân mạch, mạch đập của Hoàng thượng và Hoàng hậu đều vững vàng. Xem ra Hoàng hậu nương nương có thể sống qua đêm nay là không có vấn đề gì rồi.”

Nhìn sắc mặt Lý Ly trắng bệch như tờ giấy, một chút huyết sắc cũng không có, so với quỷ còn khó coi hơn, Chu thái y đầy lo lắng.

“Vương gia, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đều cần người, lúc này người không thể ngã xuống.”

“Được rồi.”

Nghĩ nghĩ, Lý Ly đứng dậy muốn lên giường thì ánh mắt nhìn qua thấy hàng mi đen dài của Diệp Mộ Liễu run lên, bỗng dưng cả kinh.

“Hoàng hậu nương nương...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Rốt cuộc Lý Ngọc làm sao vậy?

“Diệp Mộ Liễu, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh.”

Lời nói đến miệng lại bị Lý Ly nuốt xuống, bàn tay duỗi ra ở không trung từ từ thu về.

Lý Ly cưỡng chế sự mãnh liệt trong lòng, khóe môi nhếch lên một vòng cung, trong mắt ba phần nhu tình, ba phần ý cười, còn ba phần không thể giấu hết sự kinh hãi.

“Hoàng hậu nương nương, người rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi!”

“Nước, ta muốn uống nước...”

Âm thanh khàn khàn, vỡ vụn, suy yếu không nghe rõ, nhưng rơi vào trong lỗ tai Lý Ly lại hết sức tự nhiên.

Nghe vậy, Chu thái y vội vàng rót một chén nước cho Lý Ly.

Lý Ly cẩn thận nâng Diệp Mộ Liễu ngồi dậy, nửa dựa vào đầu giường, lại dùng gối làm đệm lót lưng cho nàng.

Lúc này mới cầm chén nước trà bằng sứ thanh hoa đến bên môi Diệp Mộ Liễu.

Khác với ngày xưa, hiện tại Diệp Mộ Liễu uống từng ngụm, tham lam uống nước trong chén.

Mãi đến khi nàng uống đủ mới thỏa mãn thở dài một hơi, khóe môi cong cong.

“Hoàng thúc...xem ra, ta còn chưa chết có phải không?”

“Hoàng hậu nương nương hồng phúc tề thiên, Diêm vương cũng không dám nhận.”

Thấy nàng còn có thể nói đùa, Lý Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, trái tim thấp thỏm lúc này mới hoàn toàn hạ xuống.

Có thể lần nữa nhìn thấy nụ cười của nàng, đối với hắn mà nói là ông trời ban ân rồi.

Bất quá Diệp Mộ Liễu, ước định của chúng ta phải hủy bỏ rồi!

Xem ra, trên đường Hoàng tuyền, người đó là ta mà không phải là ngươi.

Nhưng mà nếu ta đi trước một bước, có phải kiếp này và kiếp sau chúng ta chỉ có duyên thối phải không?

Có hắn ở bên cạnh nàng, chỉ sợ trên đường hoàng tuyền ta chỉ có thể một mình nương tựa rồi.

Không bằng ở bên bờ sông vog xuyên, uống một bát canh măng bà, quên hết kiếp trước kiếp này, kiếp sau lần nữa bắt đầu lại...

“Lý Ngọc đâu?”

Thấy Lý Ly còn trêu chọc mình, Diệp Mộ Liễu mỉm cười, nhưng ánh mắt sau khi tìm kiếm khắp nơi lại hiện lên sự thất vọng.

“Hoàng thượng đến tể đàn Hoàng lăng đã hai ngày rồi.”

Đáy mắt hiện lên ánh sáng không dễ thấy, Lý Ly mặt không đổi sắc nói.

“Hoàng thúc, ngươi nói thật cho ta biết, Lý Ngọc chàng rốt cuộc làm sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Mộ Liễu tối lại, nụ cười nơi khóe môi biến mất không thấy tăm hơi.

“Hoàng hậu nương nương lo lắng quá nhiều, Hoàng thượng mạnh khỏe không có vấn đề gì, làm sao có thể xảy ra việc gì đây?”

Thân thể Lý Ly run lên, rừ hàng mi đen che giấu sự chấn kinh trong mắt, thản nhiên nói:

“Hoàng thúc, ngươi nói thật đi, không cần lừa gạt ta.”

Trải qua một hồi sinh tử, quay trở lại, rất nhiều thứ bọn họ chỉ có thể thừa nhận.

Trong mắt Diệp Mộ Liễu đầy chắc chắn và kiên định, làm cho Lý Ly chỉ có thể thở dài một hơi. Cúi đầu suy nghĩ trong giây lát, hắn nhếch môi cười khổ:

“Đây là phu thê đồng tâm sao?”

«Phu thê đồng tâm chắc chắn không sai. Bất quá Hoàng thúc, quan trọng nhất là ta suy bụng ta ra bụng người, mà ta đối với đoạn tình cảm này của chúng ta hết sức tin tưởng. “

Lắc đầu, đôi mắt Diệp Mộ Liễu tràn đầy ánh sáng.

“Ta chỉ cảm thấy, nếu hiện tại Lý Ngọc bị trọng thương nằm bất tỉnh trên giường, ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hân.”

Thì ra là thế !

Đôi mắt hiện lên chút gì như đã hiểu được, lúc này Lý Ly mới hiểu ra, nghĩ nghĩ hân mở miệng :

“Thật không giấu diếm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đi Hoàng lăng lấy Long Linh châu cứu người đã bị thương, lại trúng chướng khí, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh.”

Giấu đi chuyện trúng thi độc của Lý Ngọc, Lý Ly rũ mắt nói :

“Bất quá Chu thái y có nói, đó chỉ là tình hình tạm thời, cho nên nương nương không cần lo lắng.”

“Chàng ở đâu ? Mang ta đi gặp chàng có được không, Hoàng thúc.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu im lặng một lúc, khi Lý Ly lo lắng nàng không tiếp thu được đả kích này thì bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, sắc mặt trầm tĩnh, khản thiết nhìn Lý Ly.

“Được.”

Lý Ly đưa tay nâng Diệp Mộ Liễu dậy, nghe được âm thanh của nàng lại biến sắc.

“Đừng phải miệng vết thương của người sao ?”

Diệp Mộ Liễu gạt đầu, mày nhíu thành một đường, biểu hiện đau đớn.

“Hoàng hậu nương nương, thứ tội cho thần mạo phạm.”

Cúi đầu nhỏ giọng bên tai Diệp Mộ Liễu, Lý Ly cúi người ôm lấy Diệp Mộ Liễu, đến gian phòng cách vách...

Trên lưng đeo danh chửi rửa ngàn đời thì như thế nào ?

“Hoàng thúc, người thật sự quyết định sao ?”

Sau giờ ngộ, ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ khắc hoa chiếu sáng một góc phòng.

Đinh lư hương khắc hoa bằng vàng ròng, từng đợt khói nhẹ thoát ra, mang theo mùi hương an bình lượn lờ giữa không trung, làm cho sự phiền toái trong lòng người lập tức yên ổn.

Đối với câu nói không đầu không đuôi của Diệp Mộ Liễu, Lý Ly cũng không cảm thấy kinh ngạc, như biết nàng đang ám chỉ điều gì, hân không ngẩng đầu mà nói :

“Kết quả tam ti hội thẩm không thể thay đổi.”

Diệp Mộ Liễu buông cái chén trong tay, thở dài một hơi. Trong lòng biết rõ lời nói của hân chỉ là lừa gạt mà thôi !

Tam ti hội thẩm cũng chỉ là mưu kế hân ngầm bày ra.

Hân quyết tâm phải xử tử Thái hậu, nhờ hết dư nghiệt băng đảng của Trịnh Nhất Phong, cho nên thủ đoạn phải dính đầy máu tanh.

“Nhưng mà Hoàng thúc, người có nghĩ làm vậy sẽ ảnh hưởng tới người hay không ? Ngàn vạn năm sau, sử quan ghi lại, sẽ viết người như thế nào ?”

Hân vì bọn họ mà trả giá quá nhiều, nàng không hy vọng hân thay bọn họ gánh cái danh xấu.

“Ngàn vạn năm sau ta đã hóa thành cát bụi, còn để ý tới bêu danh này sao ?”

Lý Ly ngẩng đầu, khóe môi quét xuống nụ cười như có như không, con người đen bóng lóe sáng, đôi mắt đầy thâm thú như Diệp Mộ Liễu nhìn không ra được sự thật lòng.

“Có một số việc nếu hân không tiện làm vậy để ta tới giúp hân.”

“Hoàng thúc, cảm ơn người.”

Đặt bát cháo tổ yến vào tay Lý Ly, Diệp Mộ Liễu nhìn gương mặt của nam tử trước mắt tuấn mỹ như được điêu khắc, nhưng không thể che giấu sự mệt mỏi, tự tận đáy lòng cảm thấy đau đớn.

“Đây là cháo tổ yến ta đặc biệt bảo Ngự thiện phòng nấu, người thừa dịp còn nóng ăn đi. Còn có, đừng thức khuya qua, Hoàng thúc, còn nhiều thời

gian... chúng ta vẫn còn thời gian mà. “

“Đúng, nương nương nói không sai, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian. “

Xúc cháo tổ yến cho vào miệng, khóe môi Lý Ly quét xuống nụ cười đầy chua xót.

Còn nhiều thời gian... bốn chữ này đối với hần mà nói quả thực là yêu cầu xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Mang ta đi xem mặt trời mọc có được không ?

Sự cô đơn và bất đắc dĩ trên mặt Lý Ly đều bị Diệp Mộ Liễu nhìn thấy hết. Trái tim như bị hàng ngàn con kiến cắn rũa, cảm thấy tê dại, ê ẩm, chát chát đầy đau đớn.

Hần lo lắng cái gì, sao nàng có thể không biết!

Hần tận lực giấu diếm bệnh tình của bản thân, vì không muốn nàng phải lo lắng. Nhưng nàng nhìn thấy mấy ngày hôm nay hần dần dần tiêu tụy, sắc mặt như có bệnh trong người.

Gạt hần đi hỏi Chu thái y, rốt cuộc cũng biết rõ tình hình thực tế.

Lúc biết được chân tướng, trong lòng nàng là tự vị gì ?

Thương tâm, khổ sở, thống khổ, tự trách, áy náy, hối hận... Tất cả cảm xúc ứa vào một chỗ, chống không được sự sợ hãi.

Thì ra hần vì yêu nàng mà yên lặng trả giá nhiều như vậy. Nhưng nàng hoàn toàn không biết, cho tới bây giờ hần ngay cả sinh mệnh của mình đều trả giá, mà nàng, có thể làm được cho hần lại rất ít ỏi.

Lý Ly, ta nên dùng cái gì để trả cho người đây ?

Có lẽ đời này chỉ sợ không được rồi, nàng thiếu hần, nhất định là như vậy !

“Hoàng thượng người như thế nào rồi ? “

Trong phòng chỉ có sự trầm mặc, làm cho Lý Ly cảm thấy áp lực lạ thường. Không để ý uống một miếng cháo tổ yến, hần đắm chiêu nhìn về phía Diệp Mộ Liễu.

«Đêm qua có tỉnh lại một lần, Thái y nói tình hình đã ổn. “

“Vậy là tốt rồi. “

Thấy Diệp Mộ Liễu xoay người đi, Lý Ly thở dài một hơi, nhưng không biết vì sao hần cảm thấy hai ngày này Diệp Mộ Liễu nhìn mình có chút kì lạ.

Như thương hại, đau lòng, lại giống như áy náy... Nếu không phải nàng chưa từng hoài nghi về bệnh tình của hần, loại ánh mắt phức tạp này thiếu chút nữa làm cho hần cảm thấy nàng đã biết gì đó.

“Mấy ngày nay vất vả cho Hoàng hậu nương nương, người bệnh nặng mới khỏi, phải chú ý giữ gìn thân thể. “

“Ta tự có chừng mực, mà người... “ Nói được một nửa, Diệp Mộ Liễu lại nuốt trở vào.

“Lý Ly, nếu có cơ hội, mang ta đến đại mạc người từng nói xem mặt trời mọc có được hay không ? “

Tuy biết rõ nguyện vọng này hết sức xa vời, nhưng nếu không có lời hẹn kế tiếp, để cho hần thêm một chút lo lắng, thêm một phần ý chí chiến đấu.

Nàng tình nguyện quán lấy hần yêu cầu hần đồng ý một trăm, một nghìn lời hứa...

“Được... “

Bàn tay khẽ run, ánh mắt Lý Ly lóe lên, trong lòng sáng tỏ... quả nhiên nàng đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 198: Hy vọng hẳn có thể tiến vào mộng đẹp

Vân Cảnh đế năm thứ mười một, Thái Hậu Thu Nhu bị lăng trì, cùng lúc đó bị chém đầu còn có dự đảng của phía Trịnh Nhất Phong gồm 23 đại thần trong triều.

Nhìn cảnh tượng Thái hậu bị cắt hơn một ngàn đao, huyết nhục mơ hồ, đao phủ không tìm thấy nơi hạ đao.

Tàn nhẫn đến mức làm cho người thấy đều biến sắc, Thái hậu kêu gào còn vang vọng khắp pháp trường, phàm là người nghe thấy đều bị hoảng sợ.

Nhóm người này bị Lý Ly dùng thủ đoạn mạnh mẽ xử lý đám quan viên lớn nhỏ, làm cho Đông thương quốc hoàn toàn thanh tẩy.

Đại huyết tinh hoàn toàn cho thấy u ác tính của Trịnh Nhất Phong vì thủ đoạn tàn nhẫn này mà bị sử quan đời sau lên án.

Sau trăm tuổi, truyền thuyết về Lý Ly có rất nhiều, bên trong đó, thị phi đúng sai khen chê không đồng nhất.

Nhưng dù thế nào thì mọi người đánh giá về năng lực của hắn vẫn như nhau. Tất cả đều nói nếu không có Nhiếp Chính vương Lý Ly thì không có “Vận Cảnh thịnh thế” đời sau.

Đương nhiên hiện tại còn chưa nói tới.

Ánh nắng rực rỡ, gió thu lành lạnh, lá cây xào xạc.

Bầu trời xanh thẳm, Ngự hoa viên hoa cúc nở đầy, từng đóa màu đỏ, màu vàng, màu xanh, màu tím, màu trắng, một loại một vẻ xinh đẹp.

“Hoàng thượng, gió lớn rồi”

Diệp Mộ Liễu cầm áo choàng trong tay, ôn nhu đặt lên người Lý Ngọc, ánh mắt ân tình, dịu dàng có thể vắt ra nước.

“Năm nay hoa cúc nở đặc biệt xinh đẹp, đợi người hái xuống, làm gối hoa cúc cho Hoàng thúc.”

Trở tay cầm lấy bàn tay Diệp Mộ Liễu, gương mặt của Lý Ngọc trong mắt Diệp Mộ Liễu vẫn tái nhợt như cũ, tiều tụy.

“Trong “rừng hoài lục” có ghi lại: ngắt lấy hoa cúc mùa thu, dùng vải bố bọc lại, làm gối có tác dụng làm cho đầu óc thanh tỉnh, trừ bỏ những thứ dơ bẩn. Loại gối hoa cúc này có tác dụng an thần giấc ngủ, Thanh nhi nói Hoàng thúc nhiều ngày ngủ không an ổn, chúng ta làm gối hoa cúc đưa cho hắn, hy vọng hắn có thể tiến vào mộng đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Ta sợ hẳn chờ không được!

“Vẫn là để tự tay làm thì hơn.”

Hy vọng và tâm ý của nàng có thể mang đến cho Lý Ly giấc ngủ yên bình.

“Như vậy cũng tốt.”

Lý Ngọc nâng mắt đón nhận ánh mắt của Diệp Mộ Liễu, trong lòng hiểu rõ, chỉ có thể thở dài một hơi.

“Hoàng thượng, người được phải đi tìm ‘Độc y’ vẫn như cũ không có tin tức sao?”

Biết Lý Ngọc đang lo lắng điều gì, cũng biết không nên làm phiền hắn nhưng Diệp Mộ Liễu vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi.

“Có, nhưng không phải là tin tức tốt. ‘Độc y’ vô ảnh vô tung, dấu vết khó tìm, hiện tại bọn họ không có một chút tin tức.”

Đưa tay xoa xoa mi tâm, đôi mắt Lý Ngọc tràn đầy lo lắng.

“VẬY Du Bạch đâu? Ngay cả hấn cũng không có tin tức sao”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Hấn càng quá đáng hơn, ngay cả một chút tin tức về hấn cũng không có.”

Nói đến Du Bạch, Lý Ngọc có chút buồn bực.

“Mọi hy vọng Trầm đều đặt hết vào hấn, nếu hấn không...Không thể thuận lợi tìm ‘Độc y’ về thì Trầm tuyệt đối sẽ không tác thành cho hấn và Bắc Thiên Tuyết...”

“Hoàng thượng, đừng nghĩ quá nhiều. Nếu Không, chúng ta lại phải thêm người ra ngoài đi tìm vậy.”

Biết Lý Ngọc đang giận cho đánh mềo, Diệp Mộ Liễu cũng không để ý. Đã nhiều ngày, bệnh tình của Lý Ly càng nghiêm trọng hơn, loại độc được vô danh ngày ngày tra tấn hấn, làm cho hấn đau đớn.

Hấn vì không muốn để cho bọn họ lo lắng mà không chịu biểu hiện ra ngoài, tình nguyện bị dày vò một mình, cũng không nói gì.

Lý Ly cứ ần ần như vậy làm cho bọn họ càng đau lòng hơn.

“Liễu Nhi, không kịp nữa rồi, thời gian còn lại của chúng ta không đầy nửa tháng.”

Mười ngày trước Chu thái y tìm được phương thuốc gia truyền làm cho Lý Ngọc tỉnh lại, Diệp Mộ Liễu liền kể hết mọi chuyện về Lý Ly từ đầu đến cuối cho Lý Ngọc nghe.

Sau khi nghe xong, Lý Ngọc hết sức sợ hãi, trong giây phút đó, Diệp Mộ Liễu thấy rõ ràng sự sợ hãi trên gương mặt của hấn.

Đối với Lý Ly, dù xuất phát từ thân phận gì, trong lòng bọn họ đều sợ hãi, sợ mất đi !

“Ta chỉ sợ Hoàng thúc hấn không kịp...”

“Biết đâu có kỳ tích thì sao ?”

Nắm chặt tay Lý Ngọc, vào thời khắc khó khăn nhất, hai người chỉ có thể dựa vào nhau như vậy.

“Lý Ngọc, không đến giây phút cuối cùng, chúng ta không thể buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Ở dưới cửa tuyền hấn có thể nhắm mắt được rồi !

Trời xanh không một bóng mây, hoa cúc nở rộ.

Thỉnh thoảng những đợt gió nhẹ thổi qua, làm cho thời tiết mùa thu càng trở nên mát mẻ, cảm giác yên bình và thanh thản.

Cảnh đẹp ý vui, bên trong lương đình chỉ có hai đôi tuần nam mỹ nữ ôm nhau, càng tô điểm cho vẻ đẹp nơi đây.

Lý Ly nâng mắt, lẳng lặng nhìn đôi giai nhân ở cùng một chỗ, bên trong đôi mắt lóe lên ánh sáng phức tạp, như hâm mộ, như vui mừng, lại như cảm thán, nhưng ần ần bên trong đó là sự cô đơn không cách nào che giấu được.

“Thanh nhi, người mang Nhị hoàng tử Bắc Minh đi gặp Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đi.”

Một lúc sau, Lý Ly rũ mắt, không nhìn vào hình ảnh xinh đẹp có chút chói mắt kia nữa.

“Đột nhiên ta nhớ tới, ta còn có một bản thảo chương chưa phê duyệt.”

“Vâng, thưa Vương gia.”

Thanh nhi thờ dãi một hồi, ánh mắt nhìn về phía Lý Ly như hiểu rõ điều gì.

“Nhị hoàng tử, chúng ta đi thôi.”

Phúc thân với nam tử tuần mỹ bên cạnh, Thanh nhi cung kính nói.

Nhìn hai người đi đến chỗ Lý Ngọc, lúc thay Lý Ly mới xoay người trở về.

Vốn hậu cung của Lý Ngọc cũng không nhiều, từ sau sự kiện Trịnh Nhất Phong, Hoàng quý phi áp đảo hậu cung sau một đêm trở thành tù nhân.

Đồng thời còn có mấy phi tần khác bị liên lụy, lại thêm Quý phi Bắc Thiên Tuyết sau khi trở về bị Lý Ngọc chớp nhoáng biếm vào lãnh cung. Hậu cung nhất thời chỉ còn lại một mình Hoàng hậu Diệp Mộ Liễu và Ninh phi Nghiêm Thủy Dao là phi tần duy nhất và một vài người phân vị không cao, tiểu chủ chưa qua thị tẩm.

Hậu cung nhanh chóng điều linh, càng làm cho Hoàng cung thêm mấy phần lạnh lẽo.

Ví dụ như giờ phút này, Ngự hoa viên ngày xưa lại nơi hết sức náo nhiệt thì hiện tại nhìn quanh cũng không thấy một bóng người.

Thở dài một hơi, trong lòng Lý Ly biết, Lý Ngọc muốn vì Diệp Mộ Liễu mà phế bỏ hậu cung.

Bất quá như vậy cũng tốt, không phải sao ?

Ít nhất nữ tử hán thích sẽ được nam nhân che chở, sống một cuộc sống an bình hạnh phúc.

Như vậy hán ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Lý Ly, người đừng làm ta sợ

Khóe môi nở nụ cười, Lý Ly chậm rãi đi sâu vào Ngự hoa viên.

Chưa được mấy bước, hán cảm thấy ngực bị đè nén, cái loại đau đớn đột nhiên mà đến này làm hán hít thở không thông, cả người phát run.

Sức lực toàn thân như bị rút đi, cho dù Lý Ly có cố gắng hít thở cũng không có cách nào áp chế cổ khí huyết cuộn cuộn trong ngực.

Sau một trận ho kịch liệt, một dòng máu đỏ tươi từ trong miệng hán chảy xuống, vẩy lên quần áo màu trắng của hán.

Từ từ nở rộ thành những bông hoa diễm lệ...

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hàm răng cắn chặt bờ môi trắng bệch, tựa như chỉ có như vậy hán mới có thể bảo trì cho mình thanh tỉnh hơn.

Mới không làm cho chính mình ngã bên trong Ngự hoa viên.

Ít nhất không thể sau khi ngã xuống lại làm cho bọn họ lo lắng...

Ý niệm nhảy ra trong đầu Lý Ly, nhưng ý thức của hán ngày càng mơ hồ, không rõ...

Chẳng lẽ dư độc trong cơ thể hán phát tác nhanh như vậy sao ?

Trong nháy mắt ngã xuống, trong đầu Lý Ly nghĩ như vậy.

Sau đó, hán cảm thấy có một đôi tay dang ra đỡ lấy hán.

“Hoàng thúc... Lý Ly, người làm sao vậy? Người đừng làm ta sợ...”

Âm thanh quen thuộc mang theo sự kinh hoàng rơi vào lỗ tai Lý Ly, ít nhất nàng vẫn còn để ý tới hán, không phải sao ?

“Bùm”

Trong phòng truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, Thái y, thái giám và cung nữ trong phòng đều cảm thấy rung mình.

Nhưng không có một ai dám ngẩng đầu lên, trừu chọc vị Đế vương đang nổi giận.

“Đều là thùng com, lăn hết cho Trẫm. Một đám thùng com, Trẫm nuôi không các người, độc cũng không giải được, đi ra ngoài cho Trẫm, đừng để Trẫm

nhìn thấy các người. “

“Hoàng thượng.”

Kéo kéo tay áo của hần, trong lòng Diệp Mộ Liễu cũng vừa tức vừa vội, không biết phải làm sao.

Nhưng mà nàng biết, nếu ngay cả nàng cũng rối loạn thì không chỉ không làm được gì còn rối loạn trận tuyến.

“Đừng nóng giận, còn lâu dài, chàng đừng gấp gấp...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Cho dù là Hoàng đế cũng có lúc bất lực

Ko phải loại bất lực kia đâu nha, đừng nghĩ ngợi lung tung

“Đừng nóng giận, còn lâu dài, chàng đừng gấp gấp...”

Diệp Mộ Liễu còn chưa nói xong, Lý Ngọc đã ngã ra phía sau ghế dựa.

Hai tay che mặt, âm thanh của Lý Ngọc khàn khàn, không che giấu nổi sự đau đớn, từ từ thoát ra ngoài.

“Ta làm sao có thể không vội được? Liễu Nhi, nàng không biết, ta thiếu Hoàng thúc nhiều lắm.. Ta sợ, thực sự rất sợ...”

Sợ không còn cơ hội bù đắp phần ân tình của hần...

Sợ không nhìn thấy được gương mặt quen thuộc...

Sợ không nghe được tiếng nói người từ nhỏ đã dạy bảo hần, khấn nguyện hay răn dạy hần...

Sợ mất đi người thân vừa là thầy vừa là cha vừa là thúc...

Vốn là Đế vương được người đời ngưỡng mộ, không gì không làm được nhưng hần không có cách nào giữ lại được tính mạng người thân của hần.

Giờ khắc này, Lý Ngọc nhớ tới cảm giác lúc mười bốn tuổi, khi Phụ hoàng của hần qua đời, hần cảm thấy mờ mịt và bất lực...

Cho dù là Đế vương thì như thế nào? Đối mặt với sinh lão bệnh tử, hần vẫn chỉ có thể bất lực.

Nâng mắt nhìn gương mặt gầy gò đang nằm trên giường, trong lòng Lý Ngọc đau xót. Chợt mím môi đứng dậy, trong con ngươi đen như mực hiện lên thần sắc kiên nghị.

“Truyền lệnh xuống, âm vệ đều xuất hiện cho Trẫm, tất cả đều phân chia đi tìm ‘Độc y’, người còn lại toàn lực liên lạc với Du Bạch.

Nói đến đây, âm thanh của Lý Ngọc đề cao mấy phần.

“Chu thái y đâu?”

Ngoài điện, Chu thái y vừa nãy bị Lý Ngọc đuổi ra vội vàng chạy vào, sắc mặt đầy sợ hãi.

“Vi thần ở đây.”

“Hoàng thúc vì sao lại đột nhiên hôn mê?”

Lạnh lùng quét mắt nhìn Chu thái y một cái, ánh mắt Lý Ngọc đầy sắc bén.

“Bẩm Hoàng thượng, đây là biểu hiện do dư độc phát tác.”

Nghe vậy, thân mình Chu thái y run lên, sau khi cúi đầu suy nghĩ, hần rút cuộc cũng cắn răng nói thật.

“Lúc trước thần dùng ngân châm ngăn chặn dư độc của Vương gia phát tác, với kỳ hạn là một tháng. Nay đã qua nửa tháng, dư độc sợ áp chế không được. Nếu thần đoán không sai, thời gian còn lại, tình huống đột nhiên hôn mê của Vương gia càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Hơn nữa...”

“Còn cái gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Nhân lúc ta còn tỉnh táo, chúng ta ngồi trò chuyện đi!

“Còn cái gì nữa?”

Trong lòng Lý Ngọc trầm xuống, giọng nói khẩn trương.

“Hơn nữa càng phát tác thường xuyên, thời gian hôn mê cũng lâu hơn. Đến cuối cùng... vài ngày cuối cùng, Vương gia vẫn ở trong trạng thái hôn mê cho đến lúc chết...”

Mỗi từ mỗi câu của Chu thái y như càng đâm sâu vào lòng Lý Ngọc, đến cuối cùng, lòng hần như có một hòn đá ngàn cân đè nặng, khó thở...

“Chu thái y, dù bất cứ biện pháp nào, người đều phải bảo trụ Hoàng thúc cho Trẫm.”

Hai tay nắm chặt thành quyền, lộ ra kinh mạch màu xanh, Lý Ngọc gằn từng tiếng, âm thanh lạnh lẽo như đến từ địa ngục.

“Nếu không, lúc Hoàng thúc tắt thở là lúc mạng các người cũng không còn.”

“Thần...”

Chu thái y đổ mồ hôi lạnh, đối mặt với Đế vương không phân rõ phải trái, thật không biết nói gì.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở của mọi người trong phòng...

“Hoàng thượng...”

Nam tử nằm trên giường đột nhiên mở mắt, âm thanh khàn khàn nhưng hết sức rõ ràng.

“Hoàng thượng khổ tâm vì vi thần, thần vô cùng cảm kích. Nhưng Hoàng thượng, đừng làm khó dễ Chu thái y, hần đã cố gắng hết sức...”

“Hoàng thúc, rốt cuộc người cũng tỉnh.”

Nhìn nam tử nằm trên giường đang mỉm cười với mình, đáy mắt đầy ôn nhu, âm thanh Lý Ngọc nghẹn ngào, ba bước thành hai bước đến trước mặt Lý Ly, gắt gao cầm chặt tay hần.

“Người... có khỏe không?”

“Ta vẫn còn tốt, Hoàng thượng bảo bọn họ đi ra ngoài đi. Nhân lúc ta còn tỉnh táo, chúng ta ngồi nói chuyện một lúc đi.”

Giờ phút này gương mặt Lý Ly bình tĩnh như nước, không nhìn ra được một chút gợn sóng, nhưng những lời này Lý Ngọc đã biết, hần đã nghe được đôi thoại của mình và Chu thái y.

Cổ họng như có gì chặn ngang, một lúc sau Lý Ngọc mới khó khăn gật đầu, nặn ra một tiếng ‘được’.

Trong phòng chỉ còn lại thúc cháu hai người, nhìn khỏe môi kéo xuống, sắc mặt ủ dột của Lý Ngọc, khóe môi Lý Ly nhếch lên một vòng cung.

“Hoàng thượng, đừng như vậy. Sống chết có số, phú quý do trời. Những thứ này chúng ta đều không thể cưỡng cầu.”

“Hoàng thúc...”

Giờ khắc này, trong lòng Lý Ngọc có hàng ngàn hàng vạn từ ngữ nhưng không biết phải nói gì.

“Hoàng thượng, thần tin Hoàng thượng có thể làm một vị Hoàng đế tốt, có một số thứ dù sớm hay muộn người cũng phải đối mặt, làm một Đế vương, có đôi khi phải ngoan độc, học cách bỏ qua. Nếu người không thể nắm được thì làm sao có thể quản lý một quốc gia lớn cho tốt.”

“Thiên nhi đã biết.”

Nghe lời dạy bảo của Lý Ly, trái tim Lý Ngọc như bị ngọn đao chém qua, đau không chịu nổi.

“Hoàng thúc yên tâm, Trẫm nhất định làm một Hoàng đế tốt.”

Lý Ngọc gần từng chữ, lời thề son sắt, cam đoan với Lý Ly, càng giống như một lời hứa.

“Nếu Hoàng thượng đã có quyết tâm này, đó là phúc của tổ tiên Long thị, và may mắn của giang sơn xã tắc, lê dân bách tính.”

Gật đầu, Lý Ly nở nụ cười.

“Nếu như vậy, Hoàng thượng hãy bỏ qua thân đi, qua được cửa này, thứ có thể làm cho người vương ở thế gian này sẽ không còn nữa...”

“Hoàng thúc...”

Ánh mắt Lý Ngọc đầy đau đớn, mở miệng muốn nói lại không nói được gì.

“Hoàng thượng, chuyện của công chúa Bắc Minh người định xử lý như thế nào.”

Thấy vậy, Lý Ly cười cười dời đề tài này đi.

“Qua một cửa này, chướng ngại trên con đường Hoàng thượng vì Hoàng hậu nương nương phế bỏ lục cung cũng dễ dàng hơn một nửa.”

“Bắc Minh vương phái Nhị hoàng tử đại diện cho mình, vị Nhị hoàng tử này cùng với Bắc Thiên Tuyết cùng mẹ sinh ra, tình cảm thân thiết. Hôm nay Trẫm đã thử hấn, nếu Trẫm đoán không sai, chuyện này chắc không vấn đề gì.”

Thấy Lý Ly vui vẻ, Lý Ngọc cũng vui vẻ theo.

“Bắc Thiên Tuyết là nữ trung hào kiệt, trước ban cho cái chết sau đó tạo một danh phận mới, nói nàng đã cùng Du Bạch gạo nấu thành cơm. Bắc Minh vương chắc chắn sẽ không nói gì được. Dù sao đó cũng là con gái của hấn, không phải sao? Chỉ cần Trẫm chịu buông tay, hấn tất nhiên sẽ không quản chuyện Bắc Thiên Tuyết nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Đổ hậu thì có làm sao?

Đổ hậu, đổ phụ: người phụ nữ đổ ky, thất xuất chi điều chắc các nàng nghe quen tai rồi nhỉ.

Có thể phế bỏ vị trí Quý phi của Bắc Thiên Tuyết là một chuyện, mà phế bỏ hậu cung lại là một chuyện khác.

Thân là công chúa Bắc Minh, nếu trên lưng đeo tội danh thông dâm như vậy cho đến già, Bắc Thiên Tuyết cũng không thể ngẩng đầu lên được.

Cho nên lúc trước Bắc Thiên Tuyết dám quyết tuyệt xin Lý Ngọc thành toàn cho nàng, không phải Lý Ngọc không khiếp sợ, không phải không thương thức.

Nhưng mà thương thức dừng khí của nàng là một chuyện, giải quyết chuyện đó cũng khó khăn. Lý Ngọc biết, hấn không thể xử lý qua loa được.

Đương nhiên Bắc Minh vương sẽ không cho phép có chuyện gì làm hỏng thanh danh Hoàng thất Bắc Minh.

Cho nên sau khi đạt thành hiệp nghị với Nhị hoàng tử Bắc Minh, làm thế nào để lấy lý do thật tốt để phế bỏ phi vị của Bắc Thiên Tuyết cũng làm cho Lý Ngọc cảm thấy đau đầu.

Đối với chuyện này, Diệp Mộ Liễu nảy ra một ý nghĩ.

“Chuyện này không đơn giản như vậy, nếu ý tứ của Bắc Minh vương là không được bôi đen Bắc Thiên Tuyết, tất nhiên không thể xuống tay từ phía chúng ta.”

Diệp Mộ Liễu xoa xoa thái dương cho Lý Ngọc, vừa nói.

“Hoàng thượng, người nghĩ kĩ rồi sao? Hoàng thúc nói chàng vì ta mà phế bỏ lục cung là thật sao?”

“Tất nhiên không thể giả, Liễu Nhi, sự việc đã tiến hành một nửa, không phải nàng khuyên ta thu tay đấy chứ?”

Đưa mắt nhìn Diệp Mộ Liễu, khóe môi Lý Ngọc vẽ nên vòng cung như cười như không nhưng đáy mắt đầy thâm sâu.

Nếu nàng dám nói đúng, hẳn nhất định cho nàng đẹp mặt.

“Hoàng thượng nghĩ sao?”

Như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn, Diệp Mộ Liễu cười cười hỏi.

“Có thể độc bá lục cung, không cùng nữ nhân khác chia sẻ chàng, ta cầu còn không được đây. Ta mới không ngờ ra về hào phòng, chỉ vì làm một Hoàng hậu độ lượng đâu ta thả làm một đồ hậu còn hơn.”

“Cho nên thế nào? Liễu Nhi nghĩ được cách gì sao?”

Cầm bàn tay Diệp Mộ Liễu đến môi hôn một cái, trong lòng Lý Ngọc vừa động, cũng hiểu rõ suy nghĩ của nàng.

“Ừ, nếu không thể tìm lý do từ Bắc Thiên Tuyết, vậy lấy từ ta đi. Vì muốn hủy bỏ lục cung, ta không ngại gánh vác cái danh ‘đồ hậu’.”

“Liễu Nhi, nàng nghĩ kĩ rồi sao? Trăm năm sau, sử sách sẽ ghi lại, chỉ sợ thanh danh của nàng sẽ bị ảnh hưởng, cũng không tốt lắm đâu. Trẫm không muốn người khác lên án nàng.”

Nghe vậy, Lý Ngọc có chút do dự.

“Lý Ngọc, trăm năm sau ta đã vào Hoàng thổ, tùy bọn họ muốn nói như thế nào thì nói, lên án như thế nào thì lên án đi, ta đều không nghe được, không nhìn được, còn so đo làm cái gì?”

Từ Lý Ly, nàng học được rất nhiều thứ, nhưng nghĩ đến tình hình của Lý Ly, trong lòng Diệp Mộ Liễu không nhịn được mà co rút.

Rũ mắt, nàng cười nói:

“Hơn nữa làm vậy có nhiều lợi ích, không những giải quyết được chuyện Bắc Thiên Tuyết và Du Bạch, còn nhân cơ hội này đưa nhóm phi tần chưa thị tẩm ở trong cung đều xuất cung, nếu làm tốt có thể giết gà dọa khỉ, đúng là một mũi tên trúng ba đích.”

Đôi mắt Lý Ngọc sáng ngời, dĩ nhiên hiểu được ý của Diệp Mộ Liễu.

“Không sai, nàng nói rất đúng. Đòi người quan trọng nhất là lúc còn sống, trăm năm sau có ưu khuyết điểm gì cũng để mặc cho người đời sau bình luận là được.”

Tán thưởng nhìn Diệp Mộ Liễu, đối với đề nghị của nàng, Lý Ngọc có chút lay động.

“Về chuyện giết gà dọa khỉ mà nàng nói, Trẫm biết phải làm như thế nào. Trẫm nghĩ, lấy chuyện Ninh phi tức thời, nếu đủ thông minh mà tự giác Trẫm có thể dễ dàng hơn.”

Nếu thuận lợi phế bỏ Bắc Thiên Tuyết, lại cho nhóm phi tần chưa thị tẩm xuất cung, cả hậu cung to lớn bên trong chỉ còn Diệp Mộ Liễu và Ninh phi Nghiêm Thủy Dao.

Ninh phi Nghiêm Thủy Dao không có xuất thân cao quý, chỉ là con gái tri phủ. Nhiều năm qua ở hậu cung không được ân sủng nhiều, cho nên sau khi phong phi sinh được một công chúa.

Nếu phế bỏ phi vị của nàng ta cũng không gây nên phong ba ở triều đình. Chỉ là những năm gần đây nàng ta vẫn luôn cẩn thận, cúi đầu làm việc, không phạm sai lầm gì lớn.

Đúng là hiện tại Lý Ngọc không tìm thấy lý do gì để phế bỏ nàng ta.

“Chuyện Ninh phi để sau rồi nói, hiện tại, chúng ta chỉ có thể đi từng bước.”

Thở dài, Diệp Mộ Liễu nhú mày nói.

“Việc cấp bách vẫn là giải độc cho Hoàng thúc mới là quan trọng nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Lí Ly lại hôn mê.

Đã nhiều ngày bệnh tình của Hoàng thúc càng nghiêm trọng, thời gian hôn mê cũng kéo dài đến hai canh giờ, nếu còn tiếp tục như vậy...”

“Đừng nói vội, Du Bạch đã nói hần đang trên đường về kinh. Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn tính toán hành trình mà nói thì hần sẽ nhanh chóng trở lại.”

Miệng nói như vậy nhưng mi tâm Lý Ngọc đầy ử dột, bán đứng tâm trạng bất an lúc này của hần.

“Cái tên Du Bạch chết tiết này, trên thư nói hàm hồ, cũng không nói rõ ràng hần có mời được thần y hay không?...”

“Hoàng thượng đừng nóng vội, Du Bạch làm việc người nên yên tâm. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, hần sẽ không để tay không mà về. Người đừng quên, hần là tội thần muốn lập công chuộc tội đây...”

Hai ngày trước rốt cuộc cũng nhận được bồ câu đưa thư của Du Bạch. Điều này làm cho nàng và Lý Ngọc hứng phấn không thôi. Nhưng sau khi hưng phấn thì tin tức Du Bạch viết làm cho bọn họ trong lòng không yên.

Tuy cũng lo lắng như Lý Ngọc nhưng Diệp Mộ Liễu không bộc lộ ra ngoài, chỉ miễn cưỡng cười cười, khuyên giải Lý Ngọc.

“Cho dù chỉ vì Bắc Thiên Tuyết, hần cũng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ...”

Diệp Mộ Liễu nói chưa xong thì ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng chạy đến.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Vương gia lại hôn mê...”

Thanh nhi ở ngoài cửa, sắc mặt kinh hoàng, đầy bi thương.

“Đi, đi xem một chút.”

Trong lòng Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu trầm xuống, liếc nhìn nhau, đồng thời đứng dậy đi về phía cửa.

“Chuyện như thế nào? Đã gọi Ngự y hay chưa?”

“Từ sau ngộ thiện, Vương gia bắt đầu học máu, nhưng người vẫn kiên trì không cho Nô tì nói với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương. Không lâu sau, Vương gia nói cảm thấy mệt mỏi muốn đi nghỉ trưa. Nô tì nghĩ Vương gia nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt nên mệt mỏi cũng là chuyện bình thường. Không nghĩ đến Vương gia nghỉ tới hai canh giờ vẫn chưa tỉnh.”

Trong mắt hiện lên sự tự trách, Thanh nhi hối hận nói.

“Nô tì cảm thấy kỳ lạ mới nhìn thì phát hiện gọi thế nào Vương gia cũng không tỉnh, lúc đó mới biết người lại hôn mê... Nô tì vội vàng cho người gọi Chu thái y...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Độ tử đích truyền của ‘độc y’.

“Không phải nói Chu thái y ngày đêm không ngừng, một ngày mười hai canh giờ canh giữ bên người Hoàng thúc hay sao?”

Có lẽ vì đi quá nhanh mà Lý Ngọc không chú ý, dưới chân loạng choạng một cái, suýt chút nữa bị vấp phải hòn đá nhỏ nơi bậc thang.

“Hoàng thượng, người cẩn thận một chút.”

Diệp Mộ Liễu nhanh tay mau mắt, đưa tay đỡ lấy Lý Ngọc, cười nhắc nhở một cái:

“Người đừng trách Chu thái y, ông ta đã lớn tuổi, một tháng nay đều ở trong cung, không được nghỉ ngơi. Người cho dù làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi...”

Lý Ly nín thở không nói, chỉ cúi đầu đi về phía trước, đến trước cửa điện mới chỉ vào hòn đá bậc thang nói:

“Là ai phụ trách quét dọn cung Phúc duyên này? Nhớ nói phủ Nội vụ, đánh tất cả những người phụ trách nhiệm vụ quét tước mười đại bản để răn đe.”

Diệp Mộ Liễu biết hần đang tức giận không có chỗ phát tiết, trừng phạt nô tài cũng là hành động giận chó đánh mèo mà thôi. Lần này cũng do bọn nô tài phạm sai lầm trước, nàng cũng không nói nhiều, vì thế gật đầu cười nói:

“Thanh nhi, lát nữa người cho tổng quản phủ Nội vụ đổi vài nô tài đắc lực đến cung Phúc Duyên cho Hoàng thúc. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra với Hoàng thúc thì không tốt.”

Thanh nhi gật đầu đáp ứng, Lý Ngọc đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt đẩy cửa vào, sắc mặt liền thay đổi, giọng nói cao lên ba phần.

“Du Bạch, người đã trở lại sao?”

Trong phòng, ngoại trừ Chu thái y còn có một nam một nữ. Nam cao ngất tuấn lãng, nữ dịu dàng thướt tha, rung động lòng người, một thân quần áo màu tím nhưng không thể che đi tuyệt đại tao nhã của nàng.

“Tội thần Du Bạch tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

Du Bạch xoay người ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống đất.

“Mau đứng lên.”

Tầm mắt Lý Ngọc từ lúc vào cửa vẫn đặt vào tên nữ tử áo tím, một lúc vẫn không dời đi.

“Vị này là?”

Chẳng lẽ là ‘độc y’ trong miệng Chu thái y hay sao? Không đúng, nữ tử này tuổi trẻ như vậy làm sao có thể đảm nhận danh xưng ‘độc y’ cơ chứ? Huống hồ hẳn nhớ rõ Chu thái y từng đề cập ‘độc y’ là một nam tử.

Nếu nàng không phải là ‘độc y’, độc của Hoàng thúc không phải là vô phương cứu chữa hay sao?

“Vị này là đệ tử đích truyền của ‘độc y’ Lãnh Hàn Yên...”

Du Bạch đứng dậy, cười giới thiệu.

Lý Ngọc gật đầu, tảng đá ngàn cân trong lòng mới hạ xuống một nửa, tuy không phải là ‘độc y’ nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử đích truyền, như vậy độc của Hoàng thúc vẫn còn hy vọng.

“Lãnh cô nương, xin hỏi lệnh sư ông ấy ở đâu?”

Lãnh Hàn Yên buông tay Lý Ly xuống, đứng dậy phúc thân với Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu nhưng không hành lễ.

“Lãnh Yên tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương. Sư phụ người đi Nam hải, thời gian ngắn không thể trở lại...”

“Nam hải sao? Lãnh cô nương có biện pháp liên lạc với tôn sư sao?”

Diệp Mộ Liễu nhíu mày, liếc mắt với Lý Ngọc, cảm thấy kinh ngạc.

Nữ tử Hàn Lãnh Yên này thấy hai người bọn họ không hành đại lễ, là ngây thơ chân phác hay là người không biết cách đối nhân xử thế đây?

Hay là cậy người tài giỏi mà khinh người, được sủng mà kiêu?

Bất quá dù là vì lý do gì thì nàng cũng không so đo, bởi vì hiện tại cứu chữa cho Lý Ly mới là quan trọng nhất.

“Sư phụ đi Nam hải lấy thần long huyết. Từ lúc Du đại nhân tìm được Lãnh Yên thì Lãnh Yên đã dùng bỏ câu đưa thư báo cho sư phó, nhưng mà...”

Ngữ khí vẫn không kiêu ngạo sủng nịnh, nhưng đến cuối cùng lại có chút do dự.

“Nhưng mà cái gì?”

Nghe vậy, trong lòng Lý Ly căng thẳng, nhướn mày hỏi.

“Nhưng mà thần long huyết này, sư phó nhất định phải có được. Vì thần long huyết mà ngay cả trân châu tuyết người cũng bỏ qua. Dựa theo tính tình của sư phó, nếu không thể thuận lợi lấy thần long huyết vào tay thì cho dù trời có sập xuống chỉ sợ người sẽ không chịu trở về.”

“Vậy Lãnh cô nương có biện pháp gì đối với độc trong người của Hoàng thúc không?”

Diệp Mộ Liễu biết rõ thể ngoại cao nhân đều có tính tình cổ quái, luôn không chịu uy hiếp bởi người khác.

Nếu tạm thời không chờ được ‘độc y’ thì bọn họ chỉ có thể hy vọng vào người đệ tử đích truyền của độc y vậy.

“Ta mới thay Vương gia bắt mạch, tình hình có vẻ không lạc quan đâu...”

Lãnh Hàn Yên nhíu mày, thân nhiên nhìn nam tử trên giường bệnh, ánh mắt có chút phức tạp.

“Vương gia trúng tổng cộng ba loại độc, là Đoạn trường thảo, Gan không tước, và độc Thiêm thù trăm năm.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Thì ra Lý Ly là tỷ phu của nàng.

“Nếu Lãnh cô nương nhận biết được ba loại độc này, có phải có thể giải được hay không?”

Nghe vậy, Lý Ngọc vội vàng nói.

“Chỉ cần Lãnh cô nương có thể giải được độc thì dù cô muốn thứ gì Trẫm cũng đều đồng ý.”

“Lãnh Yên biết Hoàng thượng là người giàu có nhất thiên hạ, có nhiều kỳ trân dị bảo, nhưng mà những thứ này Lãnh Yên cũng không hiếm lạ.”

Khóe môi nhếch lên, đáy mắt Lãnh Hàn Yên hiện lên sự trào phúng.

“Lãnh Yên cứu người bất quá là dựa vào tôn chỉ của người hành y, cứu sống người vẫn là nghĩa vụ của ta, không liên quan gì đến vấn đề tiền tài.”

“Lãnh cô nương nói...”

Sắc mặt Lý Ngọc biến sắc, cười nói.

“Huống hồ ta với Vương gia coi như có chút duyên phận. Cho nên, mặc dù Lãnh Yên không thể cam đoan có thể trăm phần trăm cứu sống được Vương gia, nhưng cũng sẽ cố gắng hết sức.”

“Sao? Thì ra Lãnh cô nương quen biết với Hoàng thúc nhà ta.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu hỏi.

“Nếu Lãnh cô nương và Hoàng thúc là người quen cũ, vậy tất cả đều nhờ vào Lãnh cô nương rồi.”

Phúc thân với Lãnh Hàn Yên, ánh mắt Diệp Mộ Liễu hết sức chân thành.

“Hoàng hậu nương nương không thể làm như vậy được, Lãnh Yên sẽ cố gắng hết sức.”

Thấy Diệp Mộ Liễu là Hoàng hậu nhưng cho nàng đại lễ như vậy, trên gương mặt bình thản của Lãnh Hàn Yên có chút rung động.

“Thật ra ta với Nhiếp Chính vương vẫn chưa từng gặp mặt, cũng không có giao tình gì, Lãnh Yên chẳng qua từng nghe được uy danh của Ngài ấy ở chỗ người quen mà thôi.”

“Hoàng hậu nương nương, Lãnh cô nương là đệ tử của ‘Độc y’, đồng thời là Nhị công chúa của Tây Việt quốc.”

Thấy sắc mặt Diệp Mộ Liễu đầy vẻ nghi hoặc, Du Bạch nhanh chóng thay nàng giải thích nghi hoặc.

Thì ra là thế!

Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu liếc mắt với nhau, ở trong không khí truyền qua, có thể thấy được trong mắt đối phương bốn chữ to đùng – thì ra là thế!

Lý Ly từng nói, hần dùng một điều kiện để đổi lấy lời hứa hẹn để quốc quân Tây Việt xuất quân.

Nay quốc quân Tây Việt đã thực hiện lời hứa, Lý Ly tất nhiên phải thực hiện lời hứa hẹn của hần.

Lúc trước Diệp Mộ Liễu không biết chuyện này, sau khi nàng bệnh nặng tỉnh dậy, nghe Lý Ngọc nói điều kiện của Lý Ly, chính là làm phò mã ở rể của Tây Việt quốc.

Nếu việc này là thật, Lý Ly thực sự thành hôn với công chúa Tây Việt quốc, vậy Lãnh Hàn Yên này nên gọi Lý Ly một tiếng tỷ phu...

Thì ra Lãnh Hàn Yên lại là Nhị công chúa của Tây Việt quốc, khó trách lúc nàng nhìn thấy bọn họ hành vi không kiêu ngạo siểm nịnh, không hành đại lễ.

Chỉ là không nghĩ tới, Lãnh cô nương này lại lấy danh nghĩa là đệ tử đích truyền của ‘độc y’.

Vị Nhị công chúa này cũng không phải là người đơn giản.

Nhìn thái độ tự nhiên, hào phóng và lòng nhân từ của người hành y của nàng ấy, Diệp Mộ Liễu càng muốn thân thiết hơn.

Huống hồ nàng ấy có đôi mắt rất đặc biệt, vừa quyến rũ lại trong trẻo lạnh lùng, ẩn ẩn trong đó là sự thông minh và trải đời.

Trực giác nói cho Diệp Mộ Liễu biết, vị Lãnh Hàn Yên này là nữ tử cất giấu chuyện xưa...

“Thì ra Lãnh Yên muội muội là người nhà, nói như vậy, ta và Hoàng thượng có thể yên tâm rồi.”

Khi nói chuyện, Diệp Mộ Liễu đã sửa lại xưng hô, lời kéo bàn tay Lãnh Hàn Yên, hết sức thân thiết.

“Sau này ở trong cung, Lãnh Yên muội muội cứ xem như ở nhà mình, có cần gì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức thực hiện.”

“Cám ơn Liễu tỷ tỷ, ta biết.”

Đối với vị Hoàng hậu hào sảng và gần gũi này, Lãnh Hàn Yên càng có hảo cảm vì vậy cũng không khách khí mà gật đầu.

“Hiện tại có thể làm phiền các người chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm thật lớn. Còn có cả thảo dược ta đã kê, cần lập tức chuẩn bị đủ cho ta.”

Dứt lời, nàng ấy đi đến cạnh bàn, viết đơn thuốc, nghĩ nghĩ lại thêm hai thứ, lúc này mới đến bên cạnh Diệp Mộ Liễu, giao cho nàng.

“Trong này có mấy vị thuốc hết sức khó tìm, chỉ sợ Liễu tỷ tỷ phải vất vả rồi. Trước giờ ngo ngày mai ta nhất định phải có mấy vị thuốc đó.”

“Không sao, dù có khó Trẫm cũng tìm về cho ngươi.”

Liếc mắt nhìn danh sách thuốc, Lý Ngọc nhanh chóng đưa cho Chu thái y.

“Chu thái y, người xem trong cung của chúng ta còn thiếu thứ gì không, Trẫm lập tức phái người đi tìm.”

“Chuyện này giao cho vi thần và Chu thái y đi làm. Thần sẽ hoàn thành nhiệm vụ trước giờ ngo ngày mai.”

Thấy vậy, Du Bạch gật đầu nói.

“Cũng được.”

Gật đầu, Lý Ngọc như nhớ tới điều gì, nhướn mày nói.

“Ngươi không gặp nàng ấy một lần sao?”

Du Bạch đang rời đi thì bước chân ngừng lại, hơi chần chờ, sau đó hần kiên định lắc đầu.

“Không cần, việc cấp bách trước mắt là cứu Vương gia.”

Dứt lời, Du Bạch và Chu thái y hai người song song đi ra khỏi phòng.

“Lãnh Yên muội muội, ngươi yên tâm, một lát nữa sẽ có người bê bồn tắm đến, chỉ là lúc ngươi giải độc cho Hoàng thúc cần những thứ này sao?”

“Đương nhiên không phải, ta để cho Vương gia dùng nước thuốc để bức độc, chính là khúc nhạc dạo mà thôi. Trước ngâm nước thuốc ba ngày ba đêm, làm lung lay kinh mạch của hắn, trong lúc đó ta dùng ngân châm đưa dư độc trong lúc phủ ngũ tạng của hắn bức đến một chỗ.”

Vừa cúi đầu suy nghĩ, Lãnh Hàn Yên mím môi nói.

“Cuối cùng thì điểm mấu chốt vẫn là phối giải dược. Hiện tại ta vẫn không thể nắm chắc, tất cả đều phải xem cơ duyên của Vương gia rồi.”

Nói tới đây, Lãnh Hàn Yên liếc nam tử đang nằm trên giường, ngũ quan tuần mỹ, dù đôi mắt có nhắm chặt thì cả người hắn vẫn đầy áp khí thế vương giả.

Mây kiêu chau lại, dù đang ngủ cũng nhíu lên, như nói rõ trong lòng hắn có tâm sự chưa được nói ra.

Chiếc mũi cao thẳng, cùng với thân hình hoàn mỹ, đôi môi bạc đầy kiên nghị cho thấy hắn là người bạc tình (lạnh lùng ấy ko phải là bạc tình trong ty đầu nha). Không biết vì sao Lãnh Hàn Yên lại cảm thấy, nam tử này nhìn kĩ sẽ thấy sự cô đơn không nói nên lời...

Cảm giác đó tuyệt đối không thể xuất hiện trên người nam tử cường thế như hắn, nhưng giờ phút này nàng lại cảm giác chân thật như vậy.

Chân thật làm cho nàng cảm thấy thương hại.

Không nên như vậy. Lãnh Hàn Yên lắc đầu, muốn đẩy ý niệm buồn cười này ra khỏi đầu.

Cho dù trước kia nàng chưa từng gặp qua hắn, nhưng từ lâu nàng đã nghe Phụ hoàng và Hoàng tử nói cái tên ‘Long Cảnh’ này vô số lần.

Nam tử cường ngạnh, làm việc quả quyết, thông minh cường đại làm cho Phụ hoàng hết sức kính phục. Trong đầu nàng đã sớm nghĩ đến hình tượng hắn như thế nào rồi.

Nam tử như vậy sao có thể cô độc, cô đơn đây?

Nhất định là nàng nghĩ sai rồi...

Hoặc là hắn hiện tại đang mang bệnh trong người, làm cho nàng bị mê hoặc và ảo giác...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Có thể giải độc hay không phải xem cơ duyên của Vương gia.

“Cái gì gọi là cơ duyên? Nói như vậy, Lãnh cô nương cũng không nắm chắc bệnh của Hoàng thúc có thể chữa trị sao ? “

Thân hình Lý Ngọc run lên, nụ cười xuất hiện trên gương mặt trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

“ Có phải phối dược của Lãnh cô nương còn thiếu gì, người nói cho Trẫm, Trẫm lập tức cho người đi tìm “

Gật đầu, về mặt Lãnh Hàn Yên có chút ừ rừ.

“ Hoàng thượng cũng biết, trước đó mấy ngày ta thay sư phó đệ ở tuyết sơn chờ trên châu tuyết - mười năm hoa nở, mười năm kết quả. Dưới sự trợ giúp của Du đại nhân, độc môn của ta dự định làm thánh vật giải độc trên châu tuyết đã sắp thuận lợi lấy được đến tay, nhưng mà... “

“ Nhưng mà cái gì ? Có phải tôn sư không chịu giao ra trên châu tuyết không ? “

Nghe vậy, Lý Ngọc lo lắng hỏi.

“ Không phải như vậy, sư phó tuy tính tình cổ quái nhưng đối với đồ nhi là ta lại rất yêu thương. Cho nên chỉ cần ta xin sư phó hạt trên châu tuyết này, sư phó nhất định sẽ không từ chối. Thứ ta lo lắng là vị thuốc khác. “

Lãnh Hàn Yên nhíu mày, ánh mắt đầy phức tạp.

“ Nếu ngay từ lúc Vương gia trúng độc có thể được chữa trị kịp thời thì chỉ cần hạt trên châu tuyết này có thể giải hết độc trong cơ thể của hắn. Nếu ta đoán không sai, lúc đó Vương gia mạnh mẽ vận công áp chế độc tố, không được xử lý đúng lúc, cũng mất đi thời gian chữa trị tốt nhất. Hiện tại độc đã xâm nhập vào phổi, nghĩ muốn giải chỉ sợ sẽ khó khăn gấp đôi... “

“ Hoàng thúc vì cứu ta mới ra nông nỗi như vậy... “

Trong mắt toàn là sự tự trách, Diệp Mộ Liễu khổ sở nhìn nam tử đang nằm trên giường.

Thấy vậy, Lý Ngọc nắm chặt tay nàng, như truyền động lực cho nàng.

“ Vậy thứ thuốc mà Lãnh cô nương còn thiếu rốt cuộc là cái gì ? Cho dù có khó tìm đi chăng nữa, Trẫm dù mất hết quốc khố cũng nhất định phải tìm được nó. “

“ Lại nói, vị thuốc kia đúng là ‘thần long huyết’ mà gia sư đang đến Nam Hải để tìm. Nhưng ‘thần long huyết’ này chính là đồ vật trong truyền thuyết, dù gia sư có muốn giúp thì cũng chưa chắc đã có thể thuận lợi tìm về. Cho nên ta mới nói, hết thảy phải xem cơ duyên của Vương gia. “

“ Vậy thì không sợ, Trẫm sẽ phái cao thủ đứng đầu đi Nam Hải giúp đỡ ‘Độc y’ tiên bói. “

Nghe vậy, sắc mặt ảm đạm trên gương mặt Lý Ngọc mới thoáng hơn một chút.

“ Chỉ là Trẫm lo lắng, Hoàng thúc không đợi được đến ngày ‘ độc y’ tiên bói trở lại. “

“ Không sao, nếu sư phó lấy được thần long huyết thì nửa tháng sau có thể về đến kinh thành. “

“ Ta sẽ dùng bò câu đưa thư thông tin cho sư phó vị trí của ta. Sư phó đối với độc được vẫn luôn si mê. Nếu người biết độc này khó giải thì nhất định sẽ

cảm thấy hứng thú. Đến lúc đó không cần Hoàng thượng mời, ông ấy cũng sẽ chủ động chạy đến. “

Đáy mắt Lãnh Hàn Yên lóe sáng, chỉ trong nháy mắt, Lý Ngọc mới phát hiện đôi với nữ tử rung động lòng người này, nàng thông minh hơn so với biểu hiện bên ngoài rất nhiều.

“ Về chuyện thời gian của Vương gia, Hoàng thượng càng không cần phải lo lắng, có ta ở đây Hoàng thượng còn chưa yên tâm sao ? “

Nhướng mày cười cười, đôi mắt Lãnh Hàn Yên hiện lên đầy tự tin.

“ Ta dùng nước thuốc để tắm và ngăn châm bức độc trong người Vương gia vào một chỗ. Với biện pháp này, Vương gia có thể sống hơn nửa tháng nữa. Thời gian này cũng đủ để chờ sự phó trở về. Điều kiện tiên quyết là người có thể thuận lợi lấy được thần long huyết trở lại... “

“ Vậy tất cả đều nhờ cậy vào Lãnh cô nương. “

Đôi mắt đen như mực của Lý Ngọc lóe lên nhiều điểm tinh quang nhưng vẫn đầy lo lắng.

“ Vương gia, để ta bảo Chu thái y đến châm cứu cho người. Đến lúc độc tố bị bức vào một chỗ, sẽ phản phệ Vương gia, đại khái khoảng một nén nhang, Vương gia sẽ rất đau đớn. “

Trong phòng, hơi nước lượn lờ.

Lý Ly ngồi trong thùng nước tắm chừng ba người có thể dùng, nửa người trần trụi, đôi mắt nhắm lại, lẳng lặng ngồi trong thùng nước tắm.

Nước nóng bông, làn da màu đồng của Lý Ly chuyển hồng, thoát nhìn rất mỹ hoặc.

Lãnh Hàn Yên nhìn cảnh đẹp trước mắt, hai má hồng lên thật sự rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Giải độc cho Lý Ly

“ Nhưng mà Lãnh Yên cũng hy vọng dù như thế nào thì Vương gia cũng phải nhịn sự đau đớn này. Bởi vì rút ngân châm, lúc Vương gia đang tỉnh táo, Lãnh Yên sẽ lại tiếp tục thi châm, lúc đó ngài vận công bức độc vào một chỗ. “

Lo lắng nhìn Lý Ly, Lãnh Hàn Yên nhủ mày nói.

“ Lãnh cô nương yên tâm, Bồn vương nhất định sẽ hết sức phối hợp với cô nương. “

Từ từ mở mắt, gương mặt đỏ sẫm của Lý Ly đầy mồ hôi, đôi con ngươi đen như mực ngọc lóe sáng, làm cho người ta không kìm lòng được mà muốn sa vào đó, không muốn tỉnh lại.

“ Ta bắt đầu đây, Vương gia. “

Lãnh Hàn Yên vén váy ngồi vào một chỗ, sau đó bước vào thùng tắm đứng sau người Lý Ly.

Phía sau đột nhiên xông đến mùi hương hoa lan thơm ngát, làm cho Lý Ly cứng đờ, trong không gian nhỏ hẹp này hẳn thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của nữ tử đang thổi vào người mình.

Ngửa ngửa, tê dại khó chịu...

“ Chuẩn bị tốt nhé. “

Lãnh Hàn Yên bình tĩnh không một chút xấu hổ, giả vờ hoặc then thùng, làm cho cảm giác mất tự nhiên của Lý Ly biến mất không thấy.

Là xuất phát từ tôn chỉ của người hành y mới có thể làm cho nàng không để ý tới nam nữ khác biệt sao ?

Nếu là người ta là nữ tử còn không để ý thì một nam tử như hắn có gì mà phải xấu hổ chứ ?

“ Tất cả phải làm phiền Lãnh cô nương rồi. “

Lãnh Hàn Yên gật đầu, không nói gì. Bàn tay ngọc nhanh chóng chạy quanh các huyệt vị trên người Lý Ly, tốc độ nhanh đến mức làm người khác mở rộng tầm mắt.

“Vương gia, ngài có thể nói chuyện cùng với ta, để phân tán một chút lực chú ý của ngài. “

“... “con đau nhức không rõ bất thình lình ập tới làm cho Lý Ly thất thần, hoặc trời sinh vốn là người ít nói, nhất thời hần không tìm được đề tài thích hợp để nói.

“Nghe Phụ hoàng nói, Vương gia ngao du tứ hải, kiến thức yên bác, Vương gia có thể nói cho Lãnh Yên biết về những nơi ngài đã từng đi, gặp người lạ hoặc là chuyện gì ấn tượng hay không ? “

Không biết có phải do hần nghe nhầm hay không, lúc đó hần cảm thấy trong giọng nói của Lãnh Hàn Yên có chút khản trương.

“Giang hồ luôn có không ít chuyện xảy ra, các quốc gia cũng có nhiều chuyện kì lạ làm cho người ta nhìn mà líu lưỡi. “

Lý Ly cắn chặt môi, mồ hôi trên trán rơi xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng khóe môi thủy chung vẫn mỉm cười.

“Không biết Lãnh cô nương muốn nghe loại chuyện nào ? “

“Những chuyện kì lạ trên đời, Vương gia biết chuyện gì thì nói cho Lãnh Yên nghe cái đó. Cái gì ta cũng thích nghe... “

Lúc nói chuyện, ngân châm trên người Lý Ly đã nhiều, mà trên trán Lãnh Hàn Yên cũng đầy mồ hôi, cho thấy lúc này nàng đang hết sức khản trương.

“Thì ra Lãnh cô nương cảm thấy hứng thú đối với chuyện thần tiên ma quỷ trên đời. Nếu, nếu sau này có thời gian, ta nhất định sẽ cùng Lãnh cô nương ... nói... một phen. Hiện tại chỉ sợ không được rồi... “

Âm thanh Lý Ly ngày càng nhỏ, tâm mạch bị hao tổn nghiêm trọng, đau đớn chỉ sợ cơ thể hần không thể chịu nổi.

“Vương gia, còn một cây châm cuối cùng, cố gắng chịu đựng. “

Mất thấy Lý Ly không chịu được mà ngã xuống, Lãnh Hàn Yên vội vàng cầm lấy tay Lý Ly, nhỏ giọng nói.

“Vương gia, nghĩ đến người ngài yêu nhất. Nhớ lại chuyện ngài còn chưa làm xong, nhất định phải kiên trì... “

Người yêu nhất ?

Trước mắt Lý Ly hiện lên gương mặt xinh đẹp, sau đó khóe môi lại nhếch lên nụ cười chua xót.

“Lãnh cô nương, cô nương có biết cảm giác sống mà không thể yêu có tư vị như thế nào không ? Trên đời này chuyện cần ta làm ta đã làm xong, không còn gì để lưu luyến... “

Rõ ràng nước trong thùng tắm làm cho cả người nóng lên nhưng Lãnh Hàn Yên lại cảm thấy như có một cỗ hàn băng ngàn năm nhập vào trái tim, lạnh cả người.

Thì ra lúc đầu nàng không cảm nhận sai. Nam tử này bề ngoài cường thế nhưng bên trong nội tâm vẫn luôn cô đơn, cô độc như vậy...

Chỉ là, điều gì làm cho hần trở nên như vậy ?

“Vương gia, dù thế gian này không có ai hoặc điều gì làm cho ngài lưu luyến, ít nhất còn có bản thân ngài, không phải sao ? “

“Tôi bây giờ ngài luôn sống vì người khác, hiện tại ngài nên sống vì chính mình, không phải sao ? Vương gia, sống so với chết vẫn đáng giá hơn. Còn sống mới có hy vọng, ngài nói có đúng không ? “

Hồ hập Lãnh Hàn Yên ngừng lại, hết sức chăm chú nhìn phản ứng của Lý Ly, tay đặt lên ngân châm cuối cùng, chờ đợi rút ra.

“Vì mình mà sống... “

“Còn sống mới có hy vọng... “

“Lãnh cô nương, có lẽ cô nương nói đúng, là ta không suy nghĩ thấu đáo... “

Lý Ly vừa nói, bàn tay Lãnh Hàn Yên đã nhanh chóng rút ngân châm. Một cỗ đau đớn đánh úp tới Lý Ly, hần nghe được tiếng nói lạnh lùng mà trong trẻo của Lãnh Hàn Yên vang vọng bên tai :

“Vương gia, tin tưởng ta. Không có gì đâu.”

Tin tưởng nàng, còn sống mới là quan trọng nhất!

Chỉ cần còn sống, hần mới có thể tiếp tục ở lại thế giới này...

Chỉ cần còn sống mới có thể gặp lại người thân, bằng hữu của mình...

“Sẽ không sao phải không?”

Những lời này trong lúc ý thức của hắn mơ hồ mà xâm nhập vào trái tim đang đập hỗn loạn của hắn, làm cho hắn từ trong mơ hồ tỉnh táo lại.

Nắm chặt lấy bàn tay thanh mảnh như ngọc, mềm mại không xương, cảm giác ấm áp làm cho hắn có động lực vượt qua đau đớn, cho hắn sức mạnh lần nữa vượt qua.

“Lãnh cô nương, cảm ơn.”

“Vương gia khách khí, ngài là bệnh nhân của ta, tất cả đều là việc nên làm.”

Thấy sắc mặt Lý Ly trắng bệch, nhưng bên trong con ngươi đen bóng lóe sáng, Lãnh Hàn Yên biết Lý Ly đã vượt qua được cửa ải khó khăn nhất.

Tàng đá nặng trong lòng mới rơi xuống, nàng buông tay hắn, xoa xoa mồ hôi nơi thái dương, lúc này mới nhếch môi cười:

“Vương gia là nam tử kiên cường nhất mà ta từng gặp.”

Cho dù nhận hết mọi đau đớn, hắn đều không kêu một tiếng, mà yên lặng chịu đựng.

“Hiện tại ta bắt đầu dùng ngân châm giúp Vương bực độc. Vương gia thử xem nội lực của ngài đã hồi phục chưa? Đợi lúc nữa nghe theo lời ta nói, bực độc vào một chỗ.”

Lý Ly gật đầu, dồn khí vào đan điền, đưa nội lực chạy dọc theo kích mạch toàn thân một vòng mới gật đầu cười nói:

“Không có vấn đề gì, Lãnh cô nương, chúng ta bắt đầu thôi.”

“Được.”

Đưa khăn mặt cho Lý Ly, Lãnh Hàn Yên thản nhiên nói.

“Vương gia lau mồ hôi trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Lý Ngọc phế bỏ lục cung

Mùa thu năm Vận cảnh đế thứ mười một, Bắc Minh công chúa Bắc Thiên Tuyết được sắc phong làm Quý phi không được bốn tháng thì bị biếm vào lãnh cung, sau đó Vận Cảnh đế lấy lý do vì ghen tỵ mà phế bỏ phi vị. Sau đó bị trục xuất ra khỏi cung.

Ngoài ra, các phi thân trong cung, Thái Nữ đến Tư Dung, Chiêu Nghi, hai mươi tám phi tần hậu cung được đưa ra khỏi cung.

Đối với chuyện này, cả triều đình dậy sóng.

Các đại thần đều dâng tấu, yêu cầu Lý Ngọc lo lắng đến chuyện này. Các tấu chương như tuyết, bay đến bàn Lý Ngọc.

Nhưng tâm ý Lý Ngọc đã quyết, đối với khẩn cầu của đại thần nhìn như không thấy, kiên quyết vô cùng.

Vốn có người lợi dụng cơ hội này gây náo loạn một hồi.

Nhưng nhìn đương sự vẫn hết sức bình tĩnh, đặc biệt Quý phi Bắc Thiên Tuyết một câu bất mãn cũng không có, đối với hành vi ghen tỵ thành tính của mình cũng thừa nhận.

Cứ như vậy, mọi người ai cũng không dám nói, chỉ có thể tạo ra một ít lời đồn đãi bất lợi cho Hoàng hậu Diệp Mộ Liễu.

Nói Bắc Thiên Tuyết ghen tỵ là giả, Hoàng hậu ghen tỵ mới là thật.

Hoàng hậu độc sủng hậu cung, buộc Hoàng thượng đuổi nhóm phi tần trong cung đi.

Đối với chuyện này cũng có người phản đối, hầu hết xuất phát từ dân gian, dân chúng nói:

“Hoàng hậu lúc trước vì giang sơn của Hoàng thượng không tiếc hy sinh tính mạng của mình. Một người Hoàng hậu như vậy là trăm năm khó gặp, đốt đèn lồng cũng tìm không ra.”

Kết quả trên triều đình chia làm hai phái, tranh luận đến khí thế ngất trời.

Nhưng đối với chuyện này, ai cũng không thể thay đổi. Nhất là quốc chủ Bắc Minh quốc sau khi nhận được tin tức cũng không giận tím mặt như mọi người vẫn nghĩ.

Vì thế các đại thần gây náo loạn cũng thông minh ngậm miệng lại.

Bộ phận còn lại bởi vì sự kiện đầu tiên mà thấy bản thân chịu thiệt, dù sao một cây chẳng chống nổi một ngôi nhà, hơn nữa Diệp Mộ Liễu ở rừng rậm làm hành động như vậy cũng coi như thỏa đáng.

Cho nên lâu dần mọi người cũng đã tiếp nhận...

Kể từ đó, cả hậu cung to lớn của Lý Ngọc chỉ còn một phi.

Mà ngày kế tiếp sau khi Bắc Thiên Tuyết bị trục xuất ra khỏi cung thì Ninh phi Nghiêm Thủy Dao cũng sinh bệnh, bệnh không dậy nổi.

Lời đồn đãi bên trong hậu cung đều nói Ninh phi vì tức giận, có người nói nàng bị hù dọa, cũng có người nói nàng giống như Bắc Thiên Tuyết, cho nên lo lắng thành bệnh.

Đối với chuyện này, Lý Ngọc mà Diệp Mộ Liễu có chút bất đắc dĩ.

Đúng lúc hai người vì xử lý Nghiêm Thủy Dao sao cho thỏa đáng thì nàng ta tự động dâng tời cửa.

Hôm nay đang lúc Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu từ Phúc Duyên cung thăm Lý Ly trở về Từ Vi cung, bởi vì mấy ngày này bệnh tình Lý Ly đã tốt hơn, tinh thần không tệ lắm mà Lân Hàn Yên nói với bọn họ, sự phó ‘độc y’ của nàng đã thuận lợi lấy được thần long huyết, đang trên đường trở về.

Mọi người nghe được tin tức tốt, tâm tình của Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu cũng tốt hơn.

Lý Ngọc nắm tay Diệp Mộ Liễu, dự tính chờ Lý Ly giải độc xong sẽ cùng hắn đến khu vực săn bắn Hoàng gia. Lúc này Ninh phi mang theo con gái duy nhất của Lý Ngọc – Ninh Hoa công chúa xuất hiện trước mặt hai người. Thấy vậy, Lý Ngọc theo bản năng nhú mày nhưng ánh mắt nhìn về Ninh Hoa thêm mấy phần từ ái.

“Ninh nhi, mau đến để Phụ hoàng ôm một cái.”

“Ninh Hoa tham kiến Phụ hoàng, Mẫu hậu.”

Vóc dáng nho nhỏ, trắng ngần như cục bột nhỏ, làm người ta yêu thích vô cùng. Khi cười lên, hai má hiện lên lúm đồng tiền, vô cùng xinh đẹp.

“Miễn lễ.”

Lý Ngọc đưa tay ôm lấy Ninh Hoa, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mộ Liễu. Trong mắt hai người đều thấy được sự nghi hoặc và cảnh giác.

Ninh phi chủ động mang theo con gái tới cửa là muốn làm gì?

“Ninh phi thân mình không khỏe, không ở trong cung nghỉ ngơi lại ra đây làm gì?”

Thấy nàng ta vẫn trầm mặc không nói, ánh mắt đầy phức tạp, Diệp Mộ Liễu bình tĩnh nhìn nàng ta.

“Nô tì là có chuyện khẩn cầu Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương một chuyện.”

Dứt lời, Nghiêm Thủy Dao nhìn qua Ninh Hoa, ‘bùm’ quỳ rạp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Thỉnh cầu của Ninh phi.

“Ninh phi nói đi đừng ngại, chỉ cần Bản cung có thể làm được, tuyệt không lấy lệ.”

Bình thân nâng Ninh phi Nghiêm Thủy Dao, Diệp Mộ Liễu cười nói.

“Ninh phi có bệnh trong người, không cần phải hành đại lễ lớn như vậy.”

“Không, không phải.”

Nghiêm Thủy Dao lắc đầu, nhìn vào đôi mắt Diệp Mộ Liễu, đầy kiên quyết.

“Nô tì quý ở đây là muốn cầu xin Hoàng hậu nương nương thu dưỡng Ninh nhi, cho nên không thể không làm như vậy.”

“Thu dưỡng Ninh Hoa?”

Lý Ngọc nhú mày, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Ái phi nói vậy là có ý gì? Đang tốt lành sao lại nói những lời như vậy?”

Lấy lui làm tiến hay là xuất phát thật lòng?

“Bẩm Hoàng thượng, lời nô tì nói là thật sự, những câu này đều là thật lòng. Không phải nô tì cố ý nói vậy, lần bệnh nặng này Nô tì đã hiểu ra rất nhiều điều.”

Nói tới đây, Nghiêm Thủy Dao dừng lại, gương mặt tái nhợt cười khổ một cái, sau đó biến mất không thấy.

“Có điều Hoàng thượng không biết, lần này nô tì mắc bệnh hết sức kì quái, thiếu chút nữa lấy luôn cái mạng này của nô tì. Trong lòng nô tì có chút buồn bực, vì vậy, sau khi tốt hơn một chút thì đi Hoàng tự cầu xin chủ trì Thích không đại sư.”

“Thích không đại sư nói, cả đời này của nô tì có duyên với Phật môn, trận bệnh này là cảnh cáo của ông trời. Nếu sau này nguyện ý quy y cửa Phật, sẽ không lo bệnh tật, nếu không sẽ gặp họa vào người.”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu nhú mày, nhìn chăm chăm vào Nghiêm Thủy Dao.

“Ninh phi là phi tử của Hoàng thượng, có Long uy của người phù hộ, lời ma quỷ đó có gì phải sợ?”

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng Diệp Mộ Liễu vẫn tràn đầy nghi hoặc.

Nghiêm Thủy Dao này rốt cuộc hát cái gì đây? Hay là...

“Nương nương không biết, đại sư là cao tăng đắc đạo. Theo những lời ngài ấy nói rất đúng về nô tì, nói nô tì quy y cửa Phật thì sẽ cầu phúc được cho cha mẹ.”

“Cha mẹ vẫn luôn thương tiếc nô tì, cho nên ta vẫn luôn để trong lòng. Từ bé nô tì vẫn luôn bệnh tật quanh mình. Đến lúc vào Hoàng cung, có long uy của Hoàng thượng phù hộ, lúc này mới tốt hơn một chút.”

“Trận bệnh nặng này làm cho nô tì tỉnh ra, nếu đúng như vậy thì nô tì muốn trốn cũng không thoát. Không bằng nghe theo mệnh trời, từ nay quy y cửa Phật, làm bạn với thanh đăng cổ Phật, coi như tích đức.”

(Hát hay quá, bà này khôn, thảo nào trụ lâu còn có đứa con độc nhất của Lý Ngọc đến giờ.)

Nói đến đây, Nghiêm Thủy Dao đón Ninh Hoa từ trong tay Lý Ngọc đưa tới tay Diệp Mộ Liễu.

“Hoàng hậu nương nương, nô tì đã hiểu ra. Ngoại trừ Ninh Hoa thì trong lòng ta đã không còn gì vương vấn. Cho nên khẩn cầu nương nương có lòng từ bi thành toàn tâm nguyện này cho nô tì.”

“Người nói người muốn xuất gia sao?”

Trong lòng đoán như vậy, nhưng nghe chính miệng Nghiêm Thủy Dao nói thì vẫn hết sức giật mình.

Nếu nàng ta nói thật thì chuyện của Ninh phi dễ dàng giải quyết rồi.

Nhưng vì sao nàng ta phải làm như vậy?

Là như lời nàng ta nói không còn vương vấn gì, từ nay làm bạn với thanh đăng cổ Phật sao?

Hay nàng ta vẫn còn ý khác?

“Ninh phi, đây không phải là chuyện nhỏ, người cần phải cân nhắc thật kĩ.”

Dù nàng ta có suy nghĩ gì, đây là cơ hội hiếm có, nghĩ tới đây, Diệp Mộ Liễu liếc mắt với Lý Ngọc, như cùng suy nghĩ với hân.

“Nô tì suy nghĩ đã lâu, tâm ý đã quyết. Thịnh Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thành toàn.”

Dứt lời, Nghiêm Thủy Dao quỳ rạp xuống đất, ánh mắt đầy kiên quyết.

“Chỉ là Ninh Hoa từ nay phải nhờ cậy vào Hoàng hậu nương nương rồi.”

“Tâm ý người đã quyết như vậy, Bản cung sẽ thành toàn cho người. Người yên tâm, Bản cung và Hoàng thượng hứa với người, nhất định sẽ đối xử với Ninh Hoa như con ruột của mình, tuyệt đối không ủy khuất nàng.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương. Nếu việc này đã quyết như vậy, nô tì cầu xin Hoàng thượng ân chuẩn cho nô tì ngày mai xuất cung.”

“Vậy Trẫm ân chuẩn cho người tu hành ở Từ Tâm am. Về phần Ninh Hoa, từ nay về sau Trẫm sẽ không để cho con bé gặp người nữa.”

Nghiêm Thủy Dao gật đầu, thi lễ với hai người rồi nói.

“Vậy nô tì cáo lui.”

“Ninh nhi, mau đến cáo biệt Mẫu phi con đi. “

Diệp Mộ Liễu đưa Ninh Hoa cho Nghiêm Thủy Dao, nàng ta lắc đầu, gằn từng tiếng :

“Nô tì đã quyết định thoát ly thế tục, từ nay về sau Ninh nhi đã là con gái của nương nương, không có một chút quan hệ với ta. “

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Hoàng thượng, người hối hận sao ?

Dứt lời, Nghiêm Thủy Dao xoay người bước đi, bóng dáng nhỏ nhắn biến mất trong tầm mắt Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu, cũng không quay đầu một lần.

“Liễu Nhi, nàng thấy thế nào ? “

Thu hồi ánh mắt, Lý Ngọc nhíu mày hỏi.

“Ninh phi này là nữ tử thông minh giả vờ ngu ngốc. “

Nàng vẫn nghĩ, Ninh phi ở hậu cung trong đám người hỗn loạn đó nếu có thể được phong làm Ninh phi bất quá chỉ dựa vào vận may.

Đến giờ phút này nàng mới hiểu được mình sai lầm quá nhiều.

Ma ma dạy dỗ có nói qua, có thể sinh tồn ở hậu cung này, hơn nữa lại là người ở địa vị cao, không ai không lợi hại.

Nếu nàng ta thật sự không thông minh thì làm sao có thể sinh con cho Lý Ngọc được ?

Dù Ninh Hoa chỉ là một công chúa.

Nếu nàng ta không lợi hại, lúc trước làm sao có thể ở trong phạm vi của Trịnh Ngọc Uyển điều ngoa mà sống cuộc sống như cá gặp nước ?

Nếu nàng ta không thông minh thì sao đoán được tâm ý đã quyết muốn phế hậu cung của Lý Ngọc mà có biện pháp ứng đối thỏa đáng.

“Hoàng thượng, ta nghĩ Ninh phi không phải bị bệnh. “

Trận bệnh này là nàng ta giả bộ cho mọi người nhìn, chỉ vì trận diễn ngày hôm nay.

Sau khi Lý Ngọc phế bỏ Bắc Thiên Tuyết, đã nhìn ra quyết tâm phế bỏ hậu cung của Lý Ngọc, cho nên mới lấy vị trí phi tần của mình thay con gái đổi lấy cuộc sống vinh hoa phú quý.

Hôm nay, dù sao này Lý Ngọc và nàng có sinh bao nhiêu đứa nhỏ thì Ninh Hoa đều là công chúa được sủng ái nhất trong hậu cung này.

Nếu nàng ta kiên trì không chịu nhượng bộ, kết quả cuối cùng chỉ sợ không chỉ bị phế bỏ mà Ninh Hoa cũng trở thành đứa trẻ không có mẹ. Kết quả này tất nhiên không thể so sánh với cục diện trước mắt được.

“Thì ra Trẫm vẫn xem thường nàng ta. “

Thở dài một hơi, Lý Ngọc đắm chiều nói.

“Mặc kệ thế nào, phiền toái lớn nhất của chúng ta đã giải quyết xong, là chuyện đáng để ăn mừng. Như thế nào ? Có đáng giá để hôm nay nàng tự mình xuống bếp khao Trầm không ? “

“Hoàng thượng, người hỏi hận sao ? “

Đưa tay xoa xoa mái tóc của Ninh Hoa, ánh mắt Diệp Mộ Liễu dịu dàng như nước.

“Ngốc này, nếu ta hỏi hận thì tại sao còn làm như vậy ? “

Bóp bóp mũi nàng, con ngươi đen bóng của Lý Ngọc đầy nhu tình.

“Ninh nhi, đi nào, hôm nay Mẫu hậu nấu ăn cho con và Phụ hoàng nhé. “

“Vâng, Mẫu hậu. “

Bế Ninh Hoa trên tay đưa cho Lý Ngọc, hai người vui vẻ trở về Tử Vi cung.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Diệp Mộ Liễu mang thai

Vào phòng bếp, phát tay cho mọi người lui ra, Diệp Mộ Liễu để Thanh nhi ở lại phụ tá cùng mình, còn cả Ninh Hoa cùng nâng nặc đòi ở lại theo.

Trong phòng bếp, Diệp Mộ Liễu và Ninh Hoa người ngồi nặn bánh, cười đùa với nhau vui vẻ, trên gương mặt của Ninh Hoa chỉ có bột mì và nụ cười tươi như hoa, gương như việc chia tay với mẹ ruột không có gì ảnh hưởng với con bé hoặc do nó cảm nhận được tình cảm Diệp Mộ Liễu dành cho nó mà không hề sợ hãi.

“Thanh nhi, ta muốn làm canh cá nấu tiêu, ngươi đi bắt cá đến đây. Đợi bánh phù dung làm xong thì sẽ nấu. “

Vừa nặn bánh, Diệp Mộ Liễu vừa quay đầu căn dặn Thanh nhi chuẩn bị cá giúp mình.

“Vâng, nương nương. “

Bánh vừa nặn xong thì Thanh nhi cũng mang cá đã xử lý sạch sẽ để trên bàn. Diệp Mộ Liễu để Thanh nhi mang Ninh Hoa đi rửa tay còn mình thì cắt bánh đi để chuẩn bị nấu canh.

Cầm con cá trên tay, một cổ mùi tanh áp vào mũi Diệp Mộ Liễu, dạ dày cuộn cuộn không nhịn được mà nôn thốc ra ngoài. Thanh nhi thấy vậy thả Ninh Hoa ra, gương mặt lo lắng chạy đến.

“Nương nương, người làm sao, có chỗ nào không khỏe sao ? Nô tì đi gọi Hoàng thượng và Lãnh cô nương tới. “

Vừa nói xong, Thanh nhi đã chạy băng đi gọi Lý Ngọc tới.

Đang ngồi đọc sách chờ ngọc thiện ở Tử Vi cung, Lý Ngọc bỗng nghe tiếng bước chân dồn dập, ngẩng đầu lại thấy Thanh nhi hốt ha hốt hải chạy tới.

“Hoàng thượng, nương... nương nương vừa nãy nôn mửa, người mau tới. “

Lý Ngọc bật dậy, sắc mặt hoảng hốt, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này Thanh nhi mới chạy đi mời Lãnh Yên đến.

Vừa vào tới cửa, nhìn thấy Ninh Hoa như muốn khóc chạy ù ra ngoài, Lý Ngọc vội vàng kéo lại.

“Ninh nhi, Mẫu hậu con đâu, sao con lại chạy ra ngoài ? “

“Mẫu hậu, Phụ hoàng... Mẫu hậu người nôn lợi hại, đang ngồi nghỉ ở trên ghế, con...con đi gọi Thái y cứu Mẫu hậu. “

Ninh Hoa vừa khóc vừa nói. Thấy vậy, Lý Ngọc nhanh chóng ôm bé lên rồi chạy vào phòng.

Đập vào mắt Lý Ngọc là cảnh Diệp Mộ Liễu đang nôn mửa, mặt mũi tái xanh, một tay dựa vào bàn bếp.

Lý Ngọc thấy vậy liền thả Ninh Hoa xuống rồi chạy ngay tới chỗ Diệp Mộ Liễu.

“Liều Nhi, nàng sao rồi, không khỏe ở đâu ? “

Nhìn nàng như vậy, Lý Ngọc đau lòng không thôi, vừa nói vừa vỗ vỗ sau lưng nàng.

Thấy Lý Ngọc đang lo lắng nhìn mình, Diệp Mộ Liễu cố gắng nở nụ cười trấn an.

“Hoàng thượng, ta không sao, chẳng không cần lo lắng. Mau điu ta đến ghế ngồi, đừng làm Ninh Hoa sợ. “

Cẩn thận diu Diệp Mộ Liễu ngồi xuống ghế, Lý Ngọc chạy đi tìm nước cho nàng súc miệng.

Diệp Mộ Liễu vừa súc miệng xong thì Thanh nhi và Lãnh Hàn Yên cũng tới, Thanh nhi bế Ninh Hoa trên tay còn Lãnh Hàn Yên thì đi đến chỗ Diệp Mộ Liễu.

“Liều tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, để ta bắt mạch cho tỷ. “

Nói xong, Lãnh Hàn Yên đưa tay bắt mạch. Một giây sau, gương mặt Lãnh Hàn Yên mới dịu đi, cố gắng bình thần nhìn Lý Ngọc.

“Hoàng thượng, ta có chuyện muốn nói với ngài. “

Nhìn sắc mặt Lãnh Hàn Yên như vậy, trái tim của Lý Ngọc lại căng lên, vội vàng nói :

“Nhị công chúa, Liều Nhi nàng sao rồi, có bị đau chỗ nào hay không ?Có... à Cô nương có gì muốn nói với ta thì nhanh nói đi. “

Nhìn bộ dáng lo lắng của Lý Ngọc như vậy, Lãnh Hàn Yên cũng không trêu chọc hấn nữa lại làm hấn lo lắng thêm, chỉ hắng giọng nói từ từ.

“Cũng không có gì, chỉ là Trù phòng của Đông thương quốc ít người đến nỗi Hoàng hậu nương nương phải tự mình vào bếp sao ? Chuyện vặt vãnh như vậy sao có thể để cho một nữ tử mang thai vào được cơ chứ ? “

Lãnh Hàn Yên vừa nói xong chỉ thấy trong phòng yên tĩnh dị thường, Lý Ngọc và Diệp Mộ Liễu thì ngẩn ra, Ninh Hoa không biết gì cứ khóc thút thít.

Thật là, mấy người này không phải bị dọa quắc rồi đấy chứ ? Nàng cũng đâu có nói gì nghiêm trọng đâu nhỉ ?

Sau giây phút ngẩn người, vẫn là Thanh nhi phản ứng sớm, vội vàng hô to :

“Lãnh cô nương, người nói gì ? Nương nương nhà ta... người... người mang thai sao ? “

Diệp Mộ Liễu và Lý Ngọc cũng hồi phục tinh thần, như không tin vào lỗ tai mình.

Lý Ngọc vội vàng lên tiếng :

“Nhị công chúa, người... người nói thật sao. Liều Nhi nàng... nàng có thai sao ? Người không gạt ta đúng không ? “

“Liều Nhi, nàng ấy nói đúng phải không ? Là ta không nghe nhầm đúng không ? “

Giờ phút này Lý Ngọc không hiểu tâm trạng hiện tại của mình như thế nào, trái tim căng lên lại đập rộn ràng, trong đầu như có muôn vàn pháo hoa đang nổ tung, giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chạy xuống rơi xuống bàn tay của Diệp Mộ Liễu đang được hấn nắm chặt.

“Hoàng thượng, người không nghe nhầm, ta nghe thấy, Thanh nhi cũng nghe thấy. “

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng hậu nương nương. “

Tất cả thái giám và cung nữ trong phòng đều quỳ xuống chúc mừng, nhất thời cả Trù phòng rộn ràng cả lên.

Chợt Lý Ngọc ôm lấy Diệp Mộ Liễu, hấn chỉ muốn ôm nàng xoay một vòng, thật muốn chiếu cáo thiên hạ, hấn và Liều Nhi đã có đứa con chung của hai người, hấn sắp được làm cha, là người hạnh phúc nhất trên đời này.

May mà Lãnh Hàn Yên kịp thời nhắc nhở.

“Hoàng thượng, chúc mừng ngài, nhưng mà Liều tỷ tỷ vì mới bệnh nặng, giờ mang thai nên sức khỏe không được tốt, ngài đừng làm gì để tỷ ấy kích động lại động thai khí, lúc đó không cười được nữa đâu. “

Vừa nghe Lãnh Hàn Yên nói thế, Lý Ngọc mới phản ứng lại, nhanh chóng phân phó mọi người giải tán, còn mình thì bế Diệp Mộ Liễu về Từ Vi cung.

Tin tức Hoàng hậu nương nương mang thai nhanh chóng truyền khắp hoàng cung, ngày hôm nay, khắp ngõ lớn hẻm nhỏ kinh thành ai ai đều biết Hoàng

hậu nương nương của bọn họ mang Long thai, khắp nơi vui mừng.

“Lãnh cô nương, người phải cẩn thận rồi, nếu còn phòng thủ như vậy, Bồn vương sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. “

Hạ con cò xuống, ánh mắt Lý Ly mỉm cười đầy dịu dàng.

“Vấn này ta lại thua rồi. “

Cúi đầu nhìn thể cục bàn cờ, Lãnh Hàn Yên cầm quân cò trong tay, cười cười.

“Hình như tâm tình của Vương gia rất tốt. “

Gương mặt tuần mỹ tuy có chút tái nhợt nhưng làn da đã hồng hào hơn so với trước kia.

“Có chuyện gì tốt chia sẻ với Lãnh Yên được không ? “

“Lãnh Yên cô nương cũng biết, hôm nay Hoàng thượng lên triều ra một chiếu thư đồng ý cho Ninh phi xuất gia ? “

Cho cò vào hộp, Lý Ly đứng dậy khoanh tay đến bên giường, ánh mắt trầm như bóng đêm, nhưng đầy tinh thần.

“Không chỉ như vậy, Hoàng thượng còn ban chỉ, từ nay về sau phế bỏ hậu cung, trừ Hoàng hậu ra thì không có phi tần nào nữa. “

“Việc này ta cũng nghe nói qua. Lại nói Hoàng thượng đúng là vị Đế vương khó cầu. “

Cười gật đầu, Lãnh Hàn Yên nhìn chăm chăm vào Lý Ly.

“Ta còn nghe nói, triều thần hôm nay có dị nghị. Nhưng chuyện Hoàng hậu mang Long thai giống như pháp bảo làm cho các đại thần không còn lời nào để nói. “

Nhưng mà Vương gia, chuyện này đáng mừng thật nhưng có liên quan gì tới ngài vậy ?

Vì sao ngài lại vui mừng, vì ai mà vui ?

Nghĩ đến Hậu cung có tin đồn, trong đầu Lãnh Hàn Yên hiện lên một suy nghĩ. Hay là...

Khó trách lúc trước ngay cả mạng sống hắn cũng không cần, sau đó lại muốn nàng cứu sống hắn.

Thì ra là vậy.

“Nói đến chuyện này, Phụ hoàng và Mẫu hậu của Lãnh cô nương mới là tấm gương cho mọi người. “

Lý Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, nhìn đám mây nhàn nhã trôi trên bầu trời, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt.

“Nhớ ngày đó ta quen Phụ hoàng của cô nương, ông ấy vì Mẫu hậu của người tình nguyện để Hoàng thất Tây Việt quốc không người thừa kế, thật làm cho người ta khâm phục không thôi. Không phải nam tử nào trên thế gian này đều có thể làm được như vậy, nhất là một Đế vương như hắn. “

Thờ dài một hơi, Lý Ly cảm thán nói.

“Nếu ông ấy không thật lòng yêu Mẫu hậu người thì sẽ không bao giờ để Tây Việt quốc không có người nối nghiệp. “

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Nguyên một lòng vì một người, nắm tay không rời.

“Phụ hoàng và Mẫu hậu ta đúng là điển hình phu thê ân ái nhất trên thế gian này. “

Nói đến người thân của mình, ánh mắt Lãnh Hàn Yên nhu hòa hơn, sau đó nghiêm túc trở lại đầy thăm dò.

“Vậy Vương gia thì sao ? Ngài sẽ đối xử như thế nào với nữ tử mình yêu?”

“Nguyên một lòng vì người đó.”

Lý Ly xoay người, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu như biển.

“Năm tay không rời.”

Nắng mai chiếu xuống, hắt vào người hắn, làm cho gương mặt tuấn nỹ của hắn càng thêm rực rỡ mê người.

Trong lòng Lãnh Hàn Yên rung động, gương mặt đỏ lên, một giây sau mở mắt ra, âm thầm thở dài.

(kiểu chớp nỏ đùng đùng, ai vote cặp này ko ta cho tí ngoại truyện, bảo đảm ko có trong truyện đâu nha)

Nam tử này, hắn yêu người không yêu hắn!

Hắn nhất định sẽ cô đơn, nhưng không biết dạng nữ tử như thế nào mới có khả năng mở rộng trái tim lạnh giá của hắn, chạm đến được tình yêu của hắn?

Bọn họ nói hắn và Phụ hoàng của nàng đã đạt thành hiệp nghị, làm Phò mã ở rể của Tây Việt quốc.

Vậy nữ tử như Hoàng tỷ có thể sưởi ấm trái tim cô đơn của hắn sao?

Tuy thời gian ở chung không lâu nhưng Lãnh Hàn Yên biết hắn không phải là nam tử dễ dàng động tâm.

Muốn hắn thật lòng, chỉ sợ con đường của Hoàng tỷ sẽ xa xôi lắm..

Nếu có được nam tử chung tình này làm bằng hữu, chỉ sợ bất kì nữ tử nào trên thế gian này đều cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc lắm đúng không?

Hắn như ánh mặt trời, tỏa ra hào quang chói lóa, hấp dẫn mọi ánh mắt, càng làm cho lòng người thêm tin tưởng.

Ngay cả nàng cũng không thể phủ nhận, cho dù có ngày phải ra đi, nhưng trí nhớ về nơi này, kí ức về hắn sẽ chiếm giữ một phần, làm cho nàng không bao giờ quên!

“Có lẽ vậy...”

Lạnh nhạt cười, Lý Ly rũ mắt, che giấu sự âm thầm trong mắt.

“Đúng rồi Vương gia, ta chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi Hoàng cung.”

“Sao? Vì sao lại nhanh như thế?”

Nhiều mây, nụ cười Lý Ly cứng đờ, kinh ngạc hỏi.

“Sáng nay ta nhận được bồ câu đưa thư của gia sư, nói trong vòng ba ngày hắn sẽ mang Thần long huyết tới Hoàng cung.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Nguyện một lòng vì một người, năm tay không rời.

“Phụ hoàng và Mẫu hậu ta đúng là điển hình phu thê ân ái nhất trên thế gian này. “

Nói đến người thân của mình, ánh mắt Lãnh Hàn Yên nhu hòa hơn, sau đó nghiêm túc trở lại đầy thăm dò.

“Vậy Vương gia thì sao ? Ngài sẽ đối xử như thế nào với nữ tử mình yêu?”

“Nguyện một lòng vì người đó.”

Lý Ly xoay người, mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu như biển.

“Năm tay không rời.”

Nắng mai chiếu xuống, hắt vào người hắn, làm cho gương mặt tuấn nỹ của hắn càng thêm rực rỡ mê người.

Trong lòng Lãnh Hàn Yên rung động, gương mặt đỏ lên, một giây sau mở mắt ra, âm thầm thở dài.

(kiểu chớp nỏ đùng đùng, ai vote cặp này ko ta cho tí ngoại truyện, bảo đảm ko có trong truyện đâu nha)

Nam tử này, hần yêu người không yêu hần!

Hần nhất định sẽ cô đơn, nhưng không biết dạng nữ tử như thế nào mới có khả năng mở rộng trái tim lạnh giá của hần, chạm đến được tình yêu của hần?

Bọn họ nói hần và Phụ hoàng của nàng đã đạt thành hiệp nghị, làm Phò mã ở rể của Tây Việt quốc.

Vậy nữ tử như Hoàng tỷ có thể sưởi ấm trái tim cô đơn của hần sao?

Tuy thời gian ở chung không lâu nhưng Lãnh Hàn Yên biết hần không phải là nam tử dễ dàng động tâm.

Muốn hần thật lòng, chỉ sợ con đường của Hoàng tỷ sẽ xa xôi lắm..

Nếu có được nam tử chung tình này làm bằng hữu, chỉ sợ bất kì nữ tử nào trên thế gian này đều cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc lắm đúng không?

Hần như ánh mặt trời, tỏa ra hào quang chói lóa, hấp dẫn mọi ánh mắt, càng làm cho lòng người thêm tin tưởng.

Ngay cả nàng cũng không thể phủ nhận, cho dù có ngày phải ra đi, nhưng trí nhớ về nơi này, kí ức về hần sẽ chiếm giữ một phần, làm cho nàng không bao giờ quên!

“Có lẽ vậy...”

Lạnh nhạt cười, Lý Ly rũ mắt, che giấu sự âm thầm trong mắt.

“Đúng rồi Vương gia, ta chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi Hoàng cung.”

“Sao? Vì sao lại nhanh như thế?”

Nhíu mày, nụ cười Lý Ly cứng đờ, kinh ngạc hỏi.

“Sáng nay ta nhận được bồ câu đưa thư của gia sư, nói trong vòng ba ngày hần sẽ mang Thần long huyết tới Hoàng cung.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Ta còn phải gọi Vương gia một tiếng Tỷ phu đấy

“Cho nên, lúc độc của Vương gia giải xong chính là ngày ta rời khỏi Hoàng cung.”

“Lãnh cô nương cũng phải đi rồi sao? Thì ra thiên hạ này không có bữa tiệc nào không tàn.”

Khóe môi quết xuống nụ cười cô đơn, ánh mắt của Lý Ly mơ hồ, cô tịch.

“Nhưng cho dù trên thế gian này không có bữa tiệc nào kéo dài, sớm hay muộn, cuối cùng cũng phải ra đi, đi sớm một chút vẫn tốt hơn.”

Dừng lại một chút, Lý Ly tiếp tục nói.

“Không chừng Lãnh cô nương vừa đi thì Lý Ly cũng phải đi luôn.”

“Sao? Vương gia nói như vậy là có ý gì?”

Nghe vậy, ánh mắt Lãnh Hàn Yên vừa như hiểu rõ vừa mờ mịt.

“Lãnh Yên đi vì đây không phải là nhà của Lãnh Yên, hơn nữa còn có nhiều việc Lãnh Yên cần phải làm, nhưng Vương gia có gia đình sao lại phải như vậy?”

“Lý Ly trời sinh đã thích tự do, thói quen bốn biển là nhà. Lúc trước nếu quốc gia không xảy ra biến cố, chỉ sợ không biết hiện tại Lý Ly đã đi đến đâu?”

Cười cười không cho là đúng, sự lo lắng trong ánh mắt Lý Ly trong nháy mắt tan đi, lại lóe sáng như ánh nắng mặt trời.

Nói tới đây, hần thân nhiên nhìn Lãnh Hàn Yên, cười trêu chọc:

“Hơn nữa Lãnh cô nương không biết, nếu sau này Lý Ly khi du lịch gặp được kỳ văn dị sĩ, hay thứ gì thần bí, nhất định sẽ nói cho cô nương. Nếu ta

không đi, không phải sẽ lỡ thất hẹn với Lãnh cô nương sao?”

Nhớ tới mấy ngày này nàng sống chết quán quýt lấy Lý Ly nghe hẳn nói về chuyện kì quái, Lãnh Hàn Yên không nhịn được mà mỉm cười.

“Vương gia đúng là quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nếu lúc chúng ta gặp lại, Lãnh Yên sẽ cùng người vui vẻ một hồi, không say không về.”

“Một lời đã định.”

Cười ha hả, Lý Ly sáng khoái đồng ý.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Chỉ là không biết sau này gặp lại Lãnh cô nương là lúc nào đây?”

“Ta nghĩ sẽ không xa.”

Lãnh Hàn Yên nghiêng đầu, nhìn gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười :

“Vương gia ngài đừng quên, ngài còn đồng ý với Phụ vương ta chuyện gì. Nói không chừng đến lúc đó, ta còn phải gọi Vương gia một tiếng Ty phu đây...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Độc y đến

Bóng đêm như mực, nhìn không ra thứ gì.

Trăng sáng trên bầu trời, sao sáng như ngọc, một bóng đen ở trên nóc nhà lưu ly chạy thẳng đến phía tây Hoàng cung Phúc Duyên cung.

Một lúc sau, bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, hai tay ôm lấy cây đại thụ quan sát, sau đó đi đến một gian phòng.

Trong phòng, Lãnh Hàn Yên nằm nghỉ trên giường. Mấy ngày qua, vì chăm sóc cho Lý Ly, nàng vẫn đều ở lại Phúc Duyên cung của hắn.

Trong tấm điện Lý Ly, phòng nàng nằm ở bên ngoài. Bên trong có một phòng khách nho nhỏ, chăm sóc hết sức thuận tiện.

Động tĩnh nhỏ bên ngoài làm cho nàng đang nghỉ ngơi lập tức bừng tỉnh. Tuy không có võ công nhưng thính giác của nàng lại cực tốt, cũng có khứu giác nhạy cảm với nguy hiểm.

Theo bản năng nắm mê dược trong tay, Lãnh Hàn Yên ngừng thở, cẩn thận chú ý động tĩnh bên ngoài.

Một lát sau, một bóng đen từ bên ngoài đánh tới. Người vừa vào tới cửa, động tác nhanh nhẹn mềm dẻo, một chút âm thanh cũng không có.

Nếu không phải nàng đã sớm đề phòng, chỉ sợ hậu quả không chịu nổi.

Không một chút nghỉ ngơi, Lãnh Hàn Yên nắm mê dược trong tay đánh tới bốn đen.

Trong lòng đếm ngược :

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

Mong muốn có một vật nặng ngã xuống vẫn chưa thấy, bóng đen lập tức đánh về phía nàng, độc tác linh hoạt làm cho nàng khó lòng phòng bị.

Lãnh Hàn Yên trầm nghĩ trong lòng ‘không xong’, vội vàng ngừng thở, tung độc phấn trong tay. Nhưng lại có người xuyên qua khói độc đi tới trước giường nàng.

Thấy mê dược mà độc phấn của mình một chút cũng không có hiệu quả với hắn, nhưng nàng lại nở nụ cười :

“Sur phó.”

Nếu nói trên thế gian này có người khinh thường độc phấn và mê dược của nàng thì nhất định chỉ có thể là sư phó ‘độc y’ của nàng.

“Nha đầu, phản ứng của con ngày càng linh hoạt. “

Bóng đen mờ miệng cười nhẹ, âm thanh có mấy phần khác thường.

“Sur phó, người làm sao vậy ? “

Lãnh Hàn Yên xoay người đứng dậy, thấp nển, chiếu rõ gương mặt gầy gò nhưng lúc này gương mặt quen thuộc này lại có chút tái nhợt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Thần long huyết bị mất

Nếu nhìn kĩ mà nói, còn có thể phát hiện vết máu đã khô trên vạt áo của hắn.

Khó trách hôm nay sur phó tiến vào nàng lại có thể phát hiện ra.

Nàng nghĩ võ công của mình tiến bộ, lại không nghĩ tới sur phó là bị người khác làm bị thương.

“Sur phó, ai đã thương người?”

Võ công của ‘độc y’ tuy không phải đứng đầu nhưng độc thuật đã sớm xuất thần nhập hóa, phóng tầm mắt cả thiên hạ này, người có thể làm sur phó bị thương quả thật ít lại càng ít.

“Đừng nói nữa, vì sur lần này thất bại rồi.”

Cười khò một tiếng, sắc mặt ‘độc y’ ảo não.

“Không nghĩ tới lần này sur phó lại thua trên tay người quen.”

Dứt lời, ‘độc y’ nói sự việc từ đầu đến cuối với Lãnh Hàn Yên, thì ra trên đường hắn trở lại, gặp một người bằng hữu cũ.

Vì thế đến từ lâu uống rượu nói chuyện, tưởng rằng độc y tung hoành trên giang hồ hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ chỉ có hắn dụng độc với người khác, làm sao có người khác hạ độc hắn.

Hơn nữa người nọ lại là bằng hữu cũ, năm đó hắn còn thiếu người ta một ân tình, vì thế không hề phòng bị nhưng lại bị đối phương hạ nguyên cốt tán.

Nếu là nguyên cốt tán bình thường thì thôi, nhưng nguyên cốt tán này lại hết sức bá đạo, chỉ sợ mạnh mẽ hơn ngày thường không biết bao nhiêu lần.

Dù ‘độc y’ hắn đã sớm bắt độc bắt xâm nhưng lúc trúng nguyên cốt tán một ly trà nhỏ, khi hắn phát hiện ta thì mới biết mà âm thầm ăn giải dược nhưng đối phương rất kĩ càng, không biết hắn đã trúng độc hay chưa nên không dám trở mặt.

Lúc hiệu dược sắp mất đi thì đối phương mới phát hiện sơ hở, bắt đầu ra tay.

Lúc đó hắn đã ra tay hết sức, tuy không linh hoạt như xưa nhưng không phải ở trong trạng thái vậy khốn chờ chết.

May mắn đối phương không muốn tính mạng của hắn, nhất thời hai người lại giằng co nhau.

Một lúc sau, người nọ có người đến cứu giúp, nhanh chóng bắt được độc y, độc y cũng không để cho bọn họ chiếm được tiện nghi, hơn mười người đến thì một nửa bị thương, tên đó cũng trúng độc bí truyền của hắn.

Nhưng vì vậy độc y cũng bị thương nghiêm trọng hơn.

“Cái gì? Người nói người đánh mất thần long huyết?”

Lãnh Hàn Yên biến sắc, vẻ mặt tối lại như mưa giông sắp tới.

“Đúng vậy, hiện tại nghĩ lại, người nọ vì thần long huyết mà đến, nếu không hắn cũng không trở mặt với ta.”

Đối với thần long huyết mình thiên tâm vạn khổ mới có được nhưng lại mất đi như vậy, ‘độc y’ chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và phẫn nộ, vỗ vỗ vai Lãnh Hàn Yên, thề thốt nói.

“Yên tâm đi đồ nhi ngoan, sư phó sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai, chuyện lần này sớm hay muộn ta cũng sẽ đòi lại.”

Dừng lại một chút, hần tiếc hận nói.

“Về chuyện thần long huyết, tuy khó cầu nhưng dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, mất thì cũng mất thôi.”

“Sư phó người không biết.”

Lãnh Hàn Yên lắc đầu, sắc mặt tối lại.

“Thần long huyết này liên quan đến mạng người.”

Nếu ngày thường mất thì mất, nhưng sự tình liên quan đến sống chết của Lý Ly thì lại là chuyện khác.

“Trời, ta tưởng là chuyện gì, không phải sống chết của tên Vương gia kia sao? Liên quan gì đến chúng ta?”

Độc y này luôn hỉ nộ vô thường, tính tình cổ quái, ngoại trừ đối với đồ nhi này còn có chút hòa ái, còn lại tính mạng người khác trong mắt hần bất quá chỉ là con kiến nhỏ bé không đáng nói.

“Đi, Yên nhi, nếu không có gì chơi thì ở đây cũng chẳng làm gì.”

“Không, sư phó, cớ không thể đi.”

Lời nói vang lên, trong nháy mắt độc y mới nghe được trong giọng nói của nàng vang lên sự lo lắng và khổ sở.

“Là thế nào?”

“Sư phó, người không biết, Vương gia là bằng hữu của con...”

Sự kích động và bất an bao phủ cả người Lãnh Hàn Yên, chưa bao giờ nàng lại bất lực như vậy, nghĩ nghĩ, nàng cầm lấy tay áo độc y khẩn cầu nói:

“Sư phó, ngoại trừ thần long huyết, người còn có biện pháp nào cứu hần không? Hoặc chúng ta lại đi tìm thần long huyết được không?”

“Con cho rằng thần long huyết dễ tìm như vậy sao?”

Trùng mắt nhìn nàng, độc y cau mày nói.

“Hơn nữa, theo cách nói của con, độc đã nhập vào tâm mạch của Vương gia, hần đã tặc mệnh hai lần, hiện tại thân thể đã không còn chịu đựng được nữa, chỉ sợ sẽ không đợi được đến ngày chúng ta tìm được giải dược...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Sống chết có mệnh cũng không thể cưỡng cầu.

“Vậy chúng ta đi cướp thần long huyết trở về?”

Nghĩ nghĩ, Lãnh Hàn Yên mở miệng cầu xin.

“Con thật ngốc, nếu người ta đã mất công đến cướp thần long huyết thì còn chờ chúng ta đến cướp lại sao?”

Lắc đầu, ‘độc y’ mím môi nói.

“Ta nghĩ, người nọ là muốn hướng đến Lý Ly, ta có nhìn mấy người đến trợ giúp, nhìn chiêu thức võ công rõ ràng đã từng ở quân doanh. Nếu như vậy, chúng ta trong thời gian ngắn không thể tìm được bọn họ.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta đành trơ mắt nhìn hần chết đi sao?”

Nghe vậy, trong lòng Lãnh Hàn Yên trầm xuống, trong mắt đầy tuyệt vọng.

“Sư phó, thật sự không còn biện pháp nào sao?”

Độc y kinh ngạc nhìn tiểu đồ nhi của mình, nhú mi nói.

“Yên nhi, rốt cuộc con với Vương gia có quan hệ gì? Vì sao con lại đề ý như vậy?”

“Sư phó có điều người không biết, hần không chỉ là bằng hữu của đồ nhi, hần còn là phò mã của Hoàng tử. Tính đi tính lại thì con và hần có quan hệ gần gũi.”

Lúc này Lãnh Hàn Yên mới hồi phục tinh thần, nhất thời cũng hoảng sợ vì sự thất thần lúc nãy của mình.

Nàng làm sao vậy? Sao có thể luống cuống như vậy?

Chỉ sợ không chỉ là bằng hữu, phò mã của hoàng tử nữa...

Lãnh Hàn Yên, người không phải người thế giới này, không có mối ràng buộc với thế giới này, huống hồ người nọ là tỷ phu của người...

(Dự là xuyên ko ời)

“Thì ra là vậy.”

Thờ dài, độc y lắc đầu nói.

“Thật ra, nếu cho ta một thời gian nữa, độc này của hần không phải là không có cách nào giải. Nhưng mà hiện tại hần đã như vậy, căn bản không đợi được đến lúc tìm được giải được, cho nên, hần không còn cách nào cứu chữa...”

“Sư phó...”

Hơi thở Lãnh Hàn Yên bị kim hãm, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa sổ có bóng đen chợt lóe.

Thấy vậy, Lãnh Hàn Yên mở miệng, quay đầu nói.

“Sư phó, người nghỉ tạm trước đi, lát nữa đồ nhi sẽ trở lại.”

Lãnh Hàn Yên đẩy cửa ra, một lát sau đi tới hoa viên Phúc Duyên cung, đợi một lát sau, nàng mới nhìn bầu trời đêm nói:

“Nếu Vương gia nghe thấy được thì xuất hiện đi.”

Lý Ly theo tiếng nói đi ra, ở trong bóng đêm không nhìn thấy được vẻ mặt của hã. Đang muốn mở miệng an ủi hần, Lý Ly lại rũ mắt, cười yếu ớt nói:

“Lãnh cô nương, người không cần nói nữa. Sống chết có số, cưỡng cầu cũng không được. Nhưng mà ta có việc cầu xin cô nương, chuyện này không cần nói cho Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Người đó phải là người

“Người nói gì? Độc y đến đây?”

Trong Từ Vi cung, Diệp Mộ Liễu nằm ở nhuyễn tháp nhắm mắt nghỉ ngơi, từ lúc Thái y chẩn đoán nàng mang thai, Lý Ngọc xem nàng như bảo bối, che chở nàng hết sức cẩn thận, giống như ôm trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Hiện tại nghe Thanh nhi nói vậy, Diệp Mộ Liễu nhanh chóng đứng dậy chạy tới Phúc Duyên cung.

Phía sau, Thanh nhi nở nụ cười bất đắc dĩ, trong giọng nói còn có chút lo lắng.

“Hoàng hậu nương nương, người chạy chậm một chút có được không? Đừng quên hiện tại người đã sắp làm mẹ người ta rồi đấy...”

Lúc này bước chân Diệp Mộ Liễu mới chậm lại, quay đầu thè lưỡi cười với Thanh nhi, gương mặt xinh đẹp khi cười lên trông thật đáng yêu.

“Không phải là ta quá cao hứng hay sao... độc của Hoàng thúc rốt cuộc cũng được chữa trị rồi.”

“Đúng vậy.”

Thanh nhi gạt đầu, muốn cười nhưng trong mắt đều là nước mắt.

“Đây là chuyện vui nhất trong cung mấy ngày qua.”

“Đi, chúng ta đi nhìn một chút.”

Hai người đi đến cửa Phúc Duyên cung, giữa trưa cả cung điện lớn như vậy nhưng lại im ắng lạ thường, một bóng người cũng không có.

Diệp Mộ Liễu đi vào bên trong điện, một bên thăm mắng, đám nô tài này không biết rảnh rồi chạy đi đâu? Cứ như vậy hai người đi đến nội điện.

Lúc Diệp Mộ Liễu đẩy cửa đi vào, trong phòng truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Lãnh Yên, đừng đi có được không? Vì sao độc của ta mới được giải, nàng lại nhanh chóng rời đi như vậy? Cứ như trước không phải rất tốt sao?”

Chủ nhân của giọng nói này trầm thấp rơi vào trong khoảng không nhưng mang theo mấy phần lo lắng.

“Vương gia, ngài công bằng một chút có được không? Lúc trước ngài bị bệnh, ta tất nhiên sẽ ở cạnh ngài. Nhưng hôm nay ngài đã khỏi bệnh, ta lấy thân phận gì để ở lại đây?”

Dừng lại một chút, Lãnh Hàn Yên tiếp tục nói:

“Huống hồ Vương gia đừng quên ngài vẫn là tỷ phu của ta đấy...”

“Tỷ phu cái gì cơ chứ, ta thích nàng. Nàng chờ ta, ta lập tức cùng nàng về Tây Việt quốc, ta sẽ giải thích với Phụ hoàng của nàng, nữ tử ta thích là nàng, muốn ta làm Phò mã cũng được, nhưng người đó phải là nàng!”

Âm thanh của Lý Ly hết sức kiên định rơi vào trong tai Diệp Mộ Liễu, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, còn có một chút an ủi.

“Lời này là thật sao?”

Nghe vậy, giọng nói của nữ tử trong phòng nháy mắt đề cao ba phần.

“Thiên chân vạn xác ! Lý Ly ta lấy nhân cách bảo đảm, lời này của ta đều là thật lòng. “

Nói đến đây, âm thanh của Lý Ly hết sức dịu dàng, còn mang theo mấy phần sùng nịnh.

“Lãnh Yên, nếu nàng không tin ngày mai ta cùng ngươi về Tây Việt, sau khi trở về, chúng ta sẽ lập tức thành thân. “

“Được. “

Vì vui mà khóc, nhưng hiện tại âm thanh của Lãnh Hàn Yên còn mang theo một chút nghẹn ngào, rơi vào trong tai Diệp Mộ Liễu là giọt nước mắt hạnh phúc.

“Đi thôi. “

Ra một khẩu hình với Thanh nhi, Diệp Mộ Liễu cười hết sức vui vẻ.

“Chúng ta mau nói tin tức này cho Hoàng thượng đi. . . “

Thật tốt !

Lý Ly, rốt cuộc ngươi cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi !

Sờ sờ bụng mình, gương mặt Diệp Mộ Liễu tỏa sáng, nước mắt trong suốt rơi xuống hai má nhưng là những giọt nước mắt đầy hạnh phúc. . .

Trời xanh không một đám mây, gió thu hiu quạnh.

Gió thổi bay cành lá, rơi xuống từng đám lá đỏ rực, tường thành màu xám to lớn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Lý Ly dừng chân cười nói với đôi bích nhân đằng sau :

“Tốt lắm, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, tiền xa ngàn dặm cũng đến lúc từ biệt, vậy thì từ biệt ở nơi này đi. “

“Hoàng thúc, người thật sự không thể ở lại thêm sao ? “

Tuy biết Lý Ly đi là suy nghĩ cho hạnh phúc của mình, nhưng nghĩ đến sắp phải xa cách, Diệp Mộ Liễu cảm thấy lưu luyến.

“Nương nương không được rồi, ngươi cũng biết có một số việc cần sớm phải chứng thực, nếu không ta sợ đêm dài lắm mộng. “

Từ lúc khởi hành từ Hoàng thành, Lý Ly và Lãnh Hàn Yên vẫn nắm tay nhau, một lúc cũng không buông ra, bộ dáng lưu luyến ân ái, càng làm cho người ta hâm mộ không thôi.

“Liều Nhi, nếu tâm ý Hoàng thúc đã quyết, chúng ta sẽ không ngăn cản người ôm mộng nhân trở về.”

Trong mắt hiện lên ánh mắt thâm thúy, Lý Ngọc cường chế sự lưu luyến trong lòng, tiến lên ôm lấy Lý Ly, trầm giọng nói :

“Hoàng thúc, bảo trọng ! “

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Vương gia, vì sao ngươi phải khổ như vậy ?

“Vương gia, bọn họ đã đi rồi, ngài đừng nhìn nữa...”

Gió thu hiu quạnh, thổi bay tà áo màu tím của Lý Ly, hết sức phiêu dật. Hiện tại, gương mặt của hân tuấn mỹ bất phàm, nhưng lại không có chút nào vui vẻ, tất cả đều là một mảnh tái nhợt.

“Ta chỉ muốn liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút mà thôi. Nếu không, chỉ sợ không còn cơ hội nữa...”

“Vương gia, vì sao ngài phải khổ vậy chứ...?”

Thở dài một hơi, trong mắt Lãnh Hàn Yên lóe lên sự phức tạp.

Nam tử đội trời đạp đất này, đau khổ đều tự mình gánh lấy, chỉ sợ làm phiền tới người khác.

Khó trách ánh mắt hân lại cô đơn như vậy, tịch liêu như vậy !

Giờ khắc này, Lãnh Hàn Yên muốn đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên gương mặt của hân, trong lòng vừa nghĩ, nàng đưa tay lên nhưng phát hiện bàn tay mình vẫn bị Lý Ly nắm lấy.

“Vương gia...”

Thấy nàng rút tay, lúc này Lý Ly mới hồi phục tinh thần, gương mặt tuấn mỹ trong nháy mắt đỏ lên.

(chắc chắc, đáng yêu quá, chưa yêu có khác, nắm tí tay đã đỏ mặt, khựa khựa ^_^)

Muốn cười nhưng ngực lại cuộn cuộn lên...

“Khụ, khụ, khụ...”

Sau một trận ho kịch liệt, vị ngọt trong cổ bật lên, chất lỏng màu đỏ từ khóe môi bắn đứng dăng về lúc này của hân.

Đưa tay chống lên xe ngựa, Lý Ly rũ mắt hỏi :

“Lãnh cô nương, cảm ơn người đã giúp đỡ ta. Người nói thật cho ta biết, ta còn có thể sống được bao nhiêu ngày.”

“Ba ngày.”

Rũ mắt, Lãnh Hàn Yên như hạ quyết tâm, từ trong túi áo lấy một viên thuốc đưa cho Lý Ly, ánh mắt của nàng tràn đầy thương tiếc.

“Vương gia, ăn cái này vào đi.”

“Ha ha... thì ra chỉ có ba ngày...”

Tuy đã không còn coi trọng sống chết nhưng lúc cái chết cận kề, Lý Ly không nhận được mà cảm thấy mê man.

Rời khỏi đây, cuộc sống sẽ như thế nào ?

Có giống như hiện tại trời xanh mây trắng, núi cao nước xanh ?

Tham lam nhìn cảnh đẹp trước mắt, hân tiếp nhận cái chết nhưng cảm thấy không phục.

“Lãnh cô nương, ngươi cảm thấy hiện tại ta ăn viên thuốc này còn quan trọng hay sao ? “

“Thuốc này đúng là không thể giúp Vương gia sống lâu hơn nhưng có thể giảm bớt đau đớn cho ngươi. Ít nhất có thể làm cho ngươi bớt đi một chút thông khổ...” “

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Ta nhất định cứu sống ngươi !

Rũ hàng mi đen dài, trong mắt Lãnh Hàn Yên đầy đau xót.

Thì ra, trở mắt nhìn một sinh mệnh trước mắt mình từng ngày kề cận với cái chết là một việc khó chịu đến thế.

“Cảm ơn ngươi, Lãnh cô nương. “

Ngửa đầu ăn viên thuốc vào, ánh mắt Lý Ly nhìn về phía Lãnh Hàn Yên có chút áy náy.

Nữ tử tuyệt sắc này quen biết hần không lâu lại vì hần mà suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ tiếc hần không thể hỏi báo nàng.

Có lẽ đời này là hần nợ nàng !

“Thay ta nói với Phụ hoàng của ngươi một tiếng xin lỗi, nói với hần, ta thiếu hần kiếp sau sẽ trả. “

“Được. “

Tiếng nói Lãnh Hàn Yên nghẹn lại, giọt nước mắt trong suốt cứ thế rơi xuống.

Lý Ly nâng tay muốn lau đi nước mắt của nàng nhưng một giây sau lại cảm thấy trời đất xoay chuyển, ý thức dần dần mơ hồ...

“Lý Ly...” “

Nhìn nam tử trong lòng, hai mắt nhắm chặt, hơi thở yếu ớt, lòng Lãnh Hàn Yên thất lại, nước mắt không nhịn được mà tuôn ra.

Cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa chạy như bay, đến trước mặt Lãnh Hàn Yên thì dừng lại.

“Yên nhi, chuyện chỗ con đã xong rồi sao ? “

“Su phó. “

Lãnh Hàn Yên gạt đầu, lau khô nước mắt, nghẹn ngào nói :

“Ta đã chuẩn bị xong, chờ su phó băng quan. “

“Đã chuẩn bị tốt. “

Độc y ôm lấy Lý Ly chạy lên xe ngựa, chưa đi được mấy bước, hần lại dừng chân. Quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hàn Yên nghiêm túc hơn.

“Yên nhi, con nghĩ tốt lắm sao ? Con xác định muốn làm như vậy sao ? “

“Su phó, đồ nhi đã nghĩ kĩ. “

Nhìn vào ánh mắt của độc y, trong mắt Lãnh Hàn Yên đầy kiên định.

“Dù bao nhiêu lâu, trả giá lớn thế nào, con đều cứu Lý Ly trở về. “

Dùng viên thuốc bí truyền che lại lực phục ngũ tạng và giác quan của hần, sau đó đưa hần vào phong bế trong quan tài bằng, giữ ở đình tuyết sơn. Làm như vậy có thể bảo trì được thân thể của hần mười năm không tổn hại.

Trong quan tài bằng, gương mặt tuần mỹ của Lý Ly sinh động vô cùng, đôi môi bé nhỏ giống như đang mỉm cười nhưng cả người không một tiếng vang.

Lẳng lẳng nhìn gương mặt tuần mỹ kia, trong lòng Lãnh Hàn Yên thâm thê :

Lý Ly, ta nhất định sẽ cứu sống ngươi !

Nhất định !

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.